

மகாபாரத சாகரம்

நூல் - 2

சாந்தி பருவம் - பொது செய்திகள்

ஆதிரா

மகாபாரத சாகரம்

நூல் - 2

**சாந்தி பருவம் - பொது செய்திகள்
65 தலைப்புகள்**

ஆதிரா

சாந்தி பருவம் - பொது செய்திகள்

பக்க எண்

1.	பரசுராமர் கூடித்திரிய குலத்தை அழித்ததும்; மீண்டும் கூடித்திரிய குலம் நிலை நிறுத்தப்பட்டதும் ஆன வரலாறு.	7
2.	சத்ய யுகத்தில் ராஜா, ராஜ்யத்தின் தோற்றம் நிகழ்ந்த வரலாறு.	12
3.	முசுகுந்த மன்னனின் கூடித்திரிய தர்மம்.	18
4.	கேகய மன்னன் அரக்கனால் பீடிக்கப்படுதல்;
கேகய ராஜ்யச் சிறப்பு; மன்னனின் விடுதலை.	20
5.	குடும்ப ஜனங்களின் குழுக்களை வசப்படுத்துதல்;
தேவரிஷி நாரதர் - ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் உரையாடல்.	23
6.	மனிதனின் இயல்பைக் கூறும் புலி மற்றும் நரியின் கதை.	25
7.	ஒரு மகரிஷி மற்றும் நாயின் கதை.	30
8.	தண்டனையின் உற்பத்தியும் தோற்றமும் அது கூடித்திரிய பரம்பரைக்கு வந்த வரலாறும்.	32
9.	காயவ்யன் என்னும் கொள்ளைக்காரனின் வரலாறு.	35
10.	முன்னெச்சரிக்கை தொடர்பான மூன்று மீன்களின் கதை.	37
11.	பகைவரால் சூழப்படும்போது செய்ய வேண்டியதை உணர்த்தும் பூனை மற்றும் எலியின் கதை.	39
12.	பகைவனிடம் எச்சரிக்கையுடன் இருத்தல் பிரம்மதத்தன் மற்றும் பூஜனி என்ற பறவையின் கதை.	44
13.	விசுவாமித்திரர் மற்றும் ஒரு சண்டாளனுக்கிடையில் நடந்த நிகழ்வு.	48
14.	சரணடைந்தவரைக் காத்தல்; ஒரு வேடன் மற்றும் புறா தம்பதியின் கதை.	55
15.	கத்தியின் தோற்றமும் அதனைப் பெற்ற பரம்பரையும்.	61

16.	மித்ர துரோகி கௌதமன் மற்றும் ராஜதர்மா என்ற கொக்கின் கதை.	66
17.	தற்கொலை போன்ற பாவகர்மத்தை விடுதல் காச்யபன் என்ற பிராமணனுக்கும் இந்திரனுக்கும் நடந்த உரையாடல்.	74
18.	உலகின் தோற்றமும் பல்வேறு தத்துவங்களின் வருணனையும்.	77
19.	ஜபத்தின் மேன்மை; ஜாபகனின் பரமகதி பற்றிய வரலாறு.	98
20.	ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடமிருந்து எல்லாப் பூதங்களும் உற்பத்தியாதல் மற்றும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் மகிமைகள்	109
21.	பிரஜாபதிகளின் வம்சம்; திசைகளில் வாசம்புரியும் மகரிஷிகள்	114
22.	பகவான் விஷ்ணுவின் வராஹரூபம்; தானவர் அழிவு; நாரதருக்குப் பகவான் உபதேசம்; நாரதர் பகவானைத் துதித்தல்	116
23.	ஜனக மன்னர் - பஞ்சசிக மகாமுனிவர் உரையாடல்	123
24.	சுவேத கேது, சுவர்ச்சலா வரலாறு	132
25.	சனத்குமாரர் ரிஷிகளுக்குப் பகவத் சொருபத்தை உபதேசித்தது	139
26.	இந்திரன், ப்ரஹ்மலாதனுக்கு இடையே நடந்த உரையாடல்	143
27.	இந்திரன்-பலி உரையாடல்-I காலத்தின் தத்துவம்	146
28.	இந்திரன்-லக்ஷ்மி உரையாடல் லக்ஷ்மி இந்திரனிடம் நிலை பெற்றமை	153
29.	இந்திரன்-நமுசி உரையாடல்	156
30.	இந்திரன்-பலி உரையாடல்-II	158
31.	லக்ஷ்மி தைத்யர்களைத் துறந்து இந்திரனிடம் வந்த வரலாறு	165
32.	ஜைக்ஷ்யவர் அசித தேவலருக்குச் சம அறிவு பற்றி உபதேசித்தல்	172

33.	ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்-உக்ரசேனர் உரையாடல் நாரதரின் நற்குணங்கள் வருணனை	174
34.	வியாசமகரிஷி தன் புதல்வர் சுக தேவரின் ஐயங்களைத் தீர்த்தல்	177
35.	மரணத்தின் தோற்றமும் அதன் வரலாறும்	230
36.	ஜாஜலி முனிவர்-துலாதார வைசியர் உரையாடல்	235
37.	கௌதம மகரிஷி-சிரகாரி வரலாறு.	247
38.	த்யுமத்சேனன்-சத்யவான் உரையாடல்; அஹிம்சையுடன் அரசாளும் சிறப்பு	251
39.	தர்மத்தின் சிறப்பை விளக்கும், ஏழை பிராமணன் மற்றும் குண்டதார் என்னும் மேகத்தின் கதை.	254
40.	இந்திரன்-விருத்தாசுரன் போர்; விருத்தாசுர வதம்; இந்திரனின் பிரம்மஹத்தி பிரம்மாவால் நான்கு இடங்களில் பகுக்கப்படுதல்	257
41.	தக்ஷயக்ஞ பங்கம்; சிவனிடமிருந்து ஜீரம் உற்பத்தியாதல்	261
42.	தக்ஷயக்ஞ அழிவின் வரலாறு; தக்ஷனின் சிவஸ்துதி	264
43.	ப்ருகுவின் புதல்வன் உஷனா சுக்ரன் எனப் பெயர் பெற்ற வரலாறு	280
44.	பராசர கீதை; பராசர முனிவர் ஜனக மன்னருக்கு உபதேசித்தது.	282
45.	ஹம்ச கீதை; பிரம்மா அன்ன வடிவில் சாத்ய கணங்களுக்கு உரைத்தது.	305
46.	கூடர-அகூடர தத்துவம்; வசிஷ்டர்-கரால ஜனக மன்னர் உரையாடல்	310
47.	ஜனக மன்னன் வசுமான் ப்ருகு வம்ச முனிவரிடம் பெற்ற உபதேசம்	334

48.	ஜனக மன்னருக்கு யக்ஞவல்கியர் அளித்த உபதேசம்	337
49.	முதுமை மற்றும் மரணத்தைக் கடப்பது; பஞ்சசிக முனிவர்-ஜனகர் உரையாடல்	359
50.	ஜனக மன்னர்-சுலபா என்னும் பெண் துறவி உரையாடல்	361
51.	வியாசர் தன் மகன் சுகதேவருக்குத் தர்ம உபதேசம் செய்து எச்சரித்தல்	376
52.	சுகதேவர் வரலாறு	384
53.	பகவான் நாராயணன் பரமாத்மாவையே பூஜைக்குரியவர் என நாரதருக்குக் கூறுதல்	416
54.	உபரிசுரர் மன்னர் வரலாறு	421
55.	நாரத மகரிஷி ஸ்வேதத் தீவு சென்றது; அவர் செய்த துதி	430
56.	ஸ்வேதத் தீவில் நாரதர் பகவானைத் தரிசனம் செய்தல் பகவானின் வியூகங்கள், அவதாரங்கள் முதலியன.	432
57.	வியாசர் தன்னுடைய சிஷ்யர்களுக்குக் கூறிய தர்ம ரகசியம் பகவான் பிரம்மாவுக்குக் கூறியது. ஸ்ரீ நாராயண மகிமை-I	441
58.	ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் அர்ஜுனனுக்கு வருணித்தது; ஸ்ரீ நாராயண மகிமை-II	449
59.	நாரதர் ஸ்வேதத் தீவிலிருந்து திரும்பி நர-நாராயணர்களிடம் செல்லுதல். ஸ்ரீ நாராயண மகிமை-III	467
60.	வராஹ பகவான் பித்ருக்களின் பூஜையை முறைப்படுத்துதல் ஸ்ரீ நாராயண மகிமை-IV	472
61.	ஹயக்ரீவ அவதார வரலாறு. ஸ்ரீ நாராயண மகிமை-V	475
62.	சாத்வத தர்மத்தின் உபதேச பரம்பரை; ஸ்ரீ நாராயண மகிமை-VI	482

63.	சிருஷ்டியின் தொடக்கத்தில் வியாசரின் 'அபாந்தரதமா' உருவின்
தோற்றம்; ஸ்ரீ நாராயண மகிமை-VII	489
64.	வைஜயந்த மலையில் பிரம்மா ருத்ரனிடம் வருணித்தது;
ஸ்ரீ நாராயண மகிமை-VIII	495
65.	நாரதர் இந்திரனுக்குக் கூறிய உஞ்சவிருத்தி பிராமணன் கதை.	499

1. பரசுராமர் கூடித்திரிய குலத்தை அழித்ததும் மறுபடியும் கூடித்திரிய குலம் நிலை நிறுத்தப்பட்டதுமான வரலாறு
ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் யுதிஷ்டிரரிடம் கூறியது; (சாந்தி பருவம் அத்-49)

பழங்காலத்தில் 'ஐக்னூ' என்னும் ஒரு மன்னன் இருந்தான். அவருடைய புதல்வன் அஜன். அஜனின் மகன் பலாகாஸ்வன். அவனுடைய மகன் குசிகன். குசிகன் மிகுந்த தர்மாத்மா. அவர் பூமியில் இந்திரனைப் போன்ற பராக்கிரமத்துடன் இருந்தார். அவர் யாராலும் வெல்ல முடியாத ஒரு மகனைப் பெற விரும்பி உத்தமமான தவம் மேற்கொண்டார். அவருடைய தவத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்த இந்திரன் தானே அவருடைய மகனாகப் பிறந்தார். அவர் காதி என்ற பெயரில் புகழ் பெற்றார். காதிக்கு ஒரு மகள் இருந்தாள். அவள் பெயர் சத்தியவதி. காதி தன் மகள் சத்தியவதியைப் ப்ருகுவின் புதல்வன் ருசிகனுக்குத் திருமணம் செய்வித்தார்.

சத்தியவதி மிகத் தூய்மையான எண்ணங்களுடன் வாழ்ந்து வந்தாள். அதனால் ருசிக முனிவர் மிகுந்த மகிழ்ச்சி கொண்டார். அவர் அவளுக்கு ஒரு புதல்வனை அளிப்பதாகச் சருவைத் தயாரித்தார். சத்தியவதிக்கு ஒரு சகோதரனை அளிக்க வேண்டி காதி மன்னன் ஒரு புதல்வனைப் பெறுவதற்காகவும் ஒரு சருவைத் தயாரித்தார். அவ்விருண்டு ஹவிஸ்களையும் தன் மனைவி சத்தியவதியிடம் கொடுத்தார். சத்தியவதியிடம், "நீ இந்த சருவைச் சாப்பிடு. மற்றொன்றை உன் தாயிடம் கொடு. கல்யாணி! உனக்காகத் தயாரிக்கப்பட்ட ஹவிஸ் உனக்குத் தைரியம் உடையவனும், அமைதியானவனும், தவ பராணயனுமான சிறந்த பிராமண புதல்வனை அளிக்கும். உன் தாயிடம் கொடுக்கும் சருவால் அவள் தேஜஸ்வியான கூடித்திரிய சிரோமணியான ஒரு புதல்வனைப் பெறுவாள். அவனை கூடித்திரியர்களால் வெல்ல முடியாது. அவன் மிகப்பெரும் கூடித்திரியர்களையும் சம்ஹாரம் செய்து விடுவான் என்றார்.

பின்னர் ருசிகர் தவத்தினை விரும்பிக் காட்டிற்குச் சென்றுவிட்டார். இச்சமயம் தீர்த்த யாத்திரை செய்த காதி மன்னன் தன் மனைவியுடன் ருசிகரின் ஆசிரமத்திற்கு வந்தார். அப்போது சத்தியவதி ருசிகர் அளித்த இரு ஹவிஸையும் எடுத்துக் கொண்டு தன் தாயிடம் வந்தாள். மகிழ்ச்சியுடன் கணவன் கூறிய விஷயத்தை அவளிடம் தெரிவித்தாள். அவற்றைப் பெற்ற சத்தியவதியின் தாய் அறியாமல் தனக்காகத் தயாரிக்கப்பட்டதை மகளுக்கு அளித்துவிட்டாள். மகளுடையதைத் தான் அருந்திவிட்டாள். இவ்வாறு ஹவிஸ் மாறிப் போனதால் சத்தியவதி பயங்கரத் தோற்றமுடையவனும், கூடித்திரியர்களை அழிப்பவனுமான புதல்வனின் கர்ப்பத்தைத் தரித்தாள். ப்ருகு சிரேஷ்டர் தன் தவ பலத்தால் இதனை அறிந்தார்.

தன் மனைவியிடம் வந்த அவர், “பத்ரே! உன்னுடைய தாய் ஹவிஸை மாற்றி உன்னை ஏமாற்றிவிட்டாள். உன்னுடைய புதல்வன் மிகுந்த கோபம் உடையவனாகவும், கொடுஞ்செயல் புரிபவனாகவும் இருப்பான். உன் சகோதரன் பிராமண சொருபனாக அமைதியானவனாக இருப்பான். உன் தாய்க்கான சருவில் கூடித்திரியர்களின் பல பராக்கிரமத்தையும், உனக்கான சருவில் மிகுந்த தேஜஸ் உடைய பிரம்மத்தையும் ஸ்தாபித்திருந்தேன். ஆனால் சரு மாறிவிட்டதால் அவ்வாறு நடக்காது. உன் தாயின் புதல்வன் பிராமணனாவான். உன் புதல்வன் கூடித்திரியனாவான்” என்று கூறினார்.

கணவனின் சொற்களைக் கேட்ட சத்தியவதி அவருடைய கால்களில் விழுந்து, நடுங்கியவாறு, “பிரபோ! பிராமணரில் அதமமான புதல்வனைத் தோற்றுவிப்பாய் என்று கூறாதீர்கள்” என வேண்டினாள். ருசிகர் தான் அவ்வாறு சங்கல்பிக்கவில்லை என்றும் சரு மாறிவிட்டதால் இவ்வாறு நடக்கும் என்றும் தெரிவித்தார். சத்தியவதி அவரிடம், “முனிவரே! நீங்கள் உலகையே புதிதாகச் சிருஷ்டிக்கக் கூடியவர். என் புதல்வனை உண்டாக்கும் விஷயம் உங்களுக்குக் கடினமானதல்ல; ஆகவே! எனக்கு அமைதியான எளிய புதல்வனையே அளியுங்கள்” என வேண்டினாள். ருசிகர், “நான் ஒருபோதும் பொய் கூற முடியாது. அவ்வாறு இருக்கும்போது அக்னியை ஸ்தாபித்து மந்திரங்களோடு சருவைத் தயாரித்தபோது செய்த சங்கல்பத்தை எவ்வாறு பொய்யாக்க முடியும்? உன் தந்தையின் குலம் பிராமணன் ஆகும் என்பதை நான் என் தவத்தின் மூலம் அறிந்துவிட்டேன்” என்றார்.

சத்தியவதி மீண்டும் அவரிடம், “அப்படியானால் எனக்கும் உங்களுக்கும் தோன்றும் புதல்வன் அமைதியானவனாக இருக்கட்டும்; பேரன் உக்ர இயல்புடையவனாகட்டும்” என்று கேட்டாள். ருசிகரும் நீ கூறியவாறே நடக்கட்டும் என்று வரமளித்தார். பிறகு சத்தியவதி அமைதியும், அடக்கமும், தபசும் கொண்ட ப்ருகு வம்சத்து ஜமதக்னியைப் புதல்வராகப் பெற்றாள். ருசிகனின் மகன் காதி மன்னன் விஸ்வாமித்திரன் என்னும் புதல்வனைப் பெற்றான். ருசிகர் கூறியவாறே ஜமதக்னியின் மகனும், ருசிகரின் பேரனுமான பரசுராமர் தீயைப் போன்ற தேஜஸ்வியானார். மகாதேவனை திருப்தி செய்து அவரிடமிருந்து பலவகை அஸ்திரங்களையும், கோடலியையும் பெற்றுக் கொண்டார். இணையற்ற சக்தி மிகுந்த அந்தக் கோடலியின் காரணமாகப் பரசுராமர் எல்லா உலகிலும் நிகரில்லாத வீரரானார்.

இதே சமயத்தில் க்ருதவீர்ய மன்னரின் பலமிக்க புதல்வன் அர்ஜுனன் ஹைஹய வம்சத்து அரசனானான். அவன் தேஜஸ் மிகுந்தவன். தத்தாத்ரேயரின் அருளால் ஆயிரம் கைகளைப் பெற்றவன். அவன் தன்

வீரத்தினால் புவி முழுவதையும் வென்றான். அஸ்வமேத யாகம் செய்தான். பிராமணர்களுக்குப் பெரும் தானமளித்தான். ஒரு சமயம் அக்னி தேவன் பசி, தாகத்துடன் ஆயிரம் கைகளுடைய அர்ஜுனனிடம் பிசைக் கேட்டார். அர்ஜுனன் அக்னிக்குப் பிசை அளித்தான். அதனால் கார்த்தவீர்யார்ஜுனனின் பாணங்களின் நுனியில் நின்ற அக்னிதேவன் கிராமங்களையும், நகரங்களையும், தேசங்களையும் கொழுந்து விட்டு எரியச் செய்தான். மலைகளும் காடுகளும் கூட எரியத் தொடங்கின.

அக்னிதேவன் காற்றின் உதவியோடு படிப்படியாக அதிகரித்தான். அப்போது மகாத்மாவான ஆபவ முனிவரின் அழகிய ஆசிரமம் அக்னியால் எரிந்து சாம்பலாகிவிட்டது. தன் ஆசிரமம் எரிக்கப்பட்டதால் சக்தி மிகுந்த ஆபவ முனிவர் பெரும் சினம் கொண்டார். அவர் கார்த்தவீர்யார்ஜுனனுக்குச் சாபம் அளித்துவிட்டார்” அர்ஜுனா! உன் உதவியுடன் என்னுடைய இந்த ஆஸ்ரமத்தையும் தீ எரித்துவிட்டது. ஆதலால் போரில் உன்னுடைய புஜங்கள் பரசுராமரால் வெட்டப்படும்” என்று சாபமிட்டார். கார்த்தவீரியன் பெரும் தபஸ்வி; பலமுடையவன்; எப்போதும் அமைதியாக இருப்பவன்; பிராமணபக்தன்; சரணடைந்தவரைக் காப்பாற்றுவவன்; வள்ளல்; சூரவீரன். ஆகவே அச்சமயம் முனிவர் அளித்த சாபத்தில் அவன் கவனம் செலுத்தவில்லை.

அவனுடைய புதல்வர்களே அவனுடைய வதத்திற்குக் காரணமானார்கள். எப்போதும் கொடிய காரியங்களைச் செய்யும் கார்த்தவீர்யார்ஜுனனின் புதல்வர்கள், ஆபவ முனிவரின் சாபத்தின் காரணமாக, ஒருநாள் ஐமதக்னி முனிவருடைய ஹோமதேனுவின் கன்றை அபகரித்துச் சென்றுவிட்டனர். இந்த விஷயம் கார்த்தவீர்யார்ஜுனனுக்குத் தெரியாது. ஆனாலும் தந்தையின் கன்றினை மீட்க விரும்பிய பரசுராமர் அர்ஜுனனுடன் கோரப்போர் புரிந்து அவனுடைய புஜங்களை வெட்டித் தள்ளிவிட்டார். அரண்மனையிலிருந்த அந்த கன்றை ஆசிரமத்திற்கு எடுத்துச் சென்றார்.

தங்கள் தந்தை வதைக்கப்பட்டதற்குத், தாங்களே காரணம் என்ற அறிவற்ற முட்டாள்களாகிய கார்த்தவீர்யார்ஜுனனின் புதல்வர்கள் ஒன்று திரண்டு ஐமதக்னியின் ஆசிரமத்திற்குச் சென்றனர். ஈட்டிகளால் அவரது தலையை உடலில் இருந்து துணித்துவிட்டார். அச்சமயம் பரசுராமர் ஆசிரமத்தில் இல்லை. தர்ப்பையும், சமித்தும் சேகரிப்பதற்காகக் காட்டிற்குள் சென்றிருந்தார். ஆஸ்ரமத்திற்குத் திரும்பியதும் தன் தந்தை கொல்லப்பட்டிருப்பதைக் கண்டார். கோபத்துடன் இந்தப் புவியைச் சுஷத்திரியர்கள் இல்லாமல் செய்வதாகச் சபதமிட்டார். கையில் ஆயுதத்தை எடுத்துக் கொண்டார். கார்த்தவீர்யனின் புதல்வர்களையும், பேரர்களையும்,

ஆயிரக்கணக்கான ஹைஹயர்களையும் வதம் செய்தார். பூமியை கூடித்திரியர்கள் இல்லாமல் செய்தார். பின் இரக்கத்தால் மனமுருகிக் காட்டிற்குச் சென்றுவிட்டார்.

பல ஆயிரம் வருடங்கள் கடந்தன. ஒரு நாள் விசுவாமித்திரரின் பேரனும், ரைப்பனின் புதல்வனுமான பராவசு நிறைந்த சபையில் பரசராமரை ஆட்சேபித்தான்; “ராமா! யயாதி மன்னர் சொர்க்கத்தில் இருந்து விழுந்தபோது ப்ரதர்தன் முதலிய நல்ல மன்னர்கள், யாகத்தில் ஈடுபட்ட கூடித்திரியர்கள் நடுவில் வீழ்ந்தார் அல்லவா? உன்னுடைய சபதம் பொய்யானது. நான் கூடித்திரியர்களைக் கொன்றுவிட்டேன் என்று வீணாகச் சபையில் நீ தற்பெருமை செய்து கொள்கிறாய். நீ கூடித்திரியர்களிடம் பயம் கொண்டே மலையில் வாழுகிறாய் என்று நான் கருதுகிறேன். இப்போது எல்லாத்திசைகளிலும் மறுபடியும் நூற்றுக்கணக்கான கூடித்திரியர்கள் நிரம்பிவிட்டனர்” என்று கூறினான். முன்பு பரசராமரால் கொல்லாமல் விடப்பட்ட நூற்றுக்கணக்கான கூடித்திரியர்கள் பெருகி வீரம் மிக்க மன்னர்களாக இருந்தனர்.

இதனால் கோபம் கொண்ட பரசராமர் மறுபடியும் கூடித்திரியர்களின் சின்னஞ்சிறு குழந்தைகள் முதல் அனைவரையும் கொன்றுவிட்டார். கூடித்திரியப் பெண்களின் கர்ப்பத்தில் தோன்றிய ஒவ்வொரு குழந்தையையும் வதைத்துவிட்டார். அந்த சமயம் கூடித்திரியப் பெண்களால் சில புதல்வர்களையே காப்பாற்ற முடிந்தது. இவ்வாறு 21 தலைமுறை கூடித்திரியர்களை அழித்த பரசராமர் அஸ்வமேத யாகம் செய்தார். யாகத்தின் முடிவில் பூமி முழுவதையும் காசியபருக்குத் தகூடணையாக அளித்துவிட்டார். காசியபர் சில கூடித்திரியர்களைக் காப்பாற்ற விரும்பினார். பரசராமரிடம், “நீ என் ராஜ்யத்தில் வசிக்கக்கூடாது. தென் கடற்கரைக்குச் சென்றுவிடு” என்று கூறினார். பரசராமரும் அவ்வாறே சென்றுவிட்டார்.

பரசராமரிடமிருந்து பூமியைத் தகூடணையாகப் பெற்ற காசியபர் அதைப் பிராமணர்களுக்கு அளித்துவிட்டார். தான் காட்டிற்குச் சென்றுவிட்டார். கூடித்திரிய மன்னர்கள் இல்லாததால், தன்னிச்சைப்படி நடக்கும் வைசியர்களும் சூத்திரர்களும் பிராமணப் பெண்களோடு அனாசாரம் செய்யலானார்கள். நாடு முழுவதும் அராஜகம் பரவிவிட்டது. பிராமணர்களின் பெருமை நிலைக்கவில்லை. காலப்போக்கில் தீயவர்கள் தம் கொடுமையால் பூமியைத் துன்புறுத்தலானார்கள். இந்த மாறுதலால் பூமி நீரில் பிரவேசிக்கத் தொடங்கியது. தர்மத்தைக் காப்பாற்றும் கூடித்திரியர்களால் பூமி முறைப்படி காப்பாற்றப்படவில்லை. பூமி நீரில் மூழ்குவதைக் கண்ட காசியபர் தன் தொடைகளால் அதைத் தடுத்தார். காசியபர் பூமியைத் தொடையில் தரித்ததால் பூமி ‘உர்வி’ என்றழைக்கப்பட்டது.

அப்போது பூமிதேவி தன்னைக் காப்பாற்றுவதற்காக மன்னனை அளிக்கும்படி காசியபரிடம் கேட்டாள், “பிரம்மன்! நான் பெண்களில் பல கூடித்திரிய சிரோமணிகளை மறைத்து வைத்துள்ளேன். அவர்கள் அனைவரும் ஹைஹய குலத்தினர். அவர்களைத் தவிர குரு வம்சத்து விதாரதனுடைய ஒரு புதல்வனும் ருக்ஷவான் மலையில் கரடிகளால் வளர்க்கப்பட்டுப் பெரியவனாகியுள்ளான். இதேபோல பராசர மகரிஷி இரக்கத்துடன் சௌதாசனின் மகன் உயிரைக் காப்பாற்றியுள்ளார். அவன் பிராமணனாக இருந்தாலும் சூத்திரனைப்போல் காரியம் செய்வதால் ‘சர்வகர்மி’ என்று அழைக்கப்படுகிறான். அவன் மன்னனாகி என்னைக் காப்பாற்றட்டும். சிபி மன்னனின் ஒரு தேஜஸ்வி புதல்வனும் காட்டில் பசுக்களால் வளர்த்துக் காப்பாற்றப்பட்டுள்ளான். ‘கோபதி’ என்று அழைக்கப்படும் அவன் மன்னனாகி என்னைக் காப்பாற்றட்டும்.

ப்ரதர்தனுடைய மகன் கோசாலையில் கன்றுகளால் வளர்க்கப்பட்டுள்ளான். ‘வத்ஸன்’ என்ற பெயருடைய அவனும் மன்னனாகி என்னைக் காப்பாற்ற முடியும். ததிவாஹனுடைய பேரனும், திவிரதனின் புதல்வனும் கூட கங்கைக் கரையில் கௌதம முனிவரால் காக்கப்படுகின்றனர். ப்ருகத்ரதன் க்ருத்ர கூட மலையில் லங்கூர் குரங்குகளால் காப்பாற்றப்பட்டுள்ளான். மருத்தனின் வம்சத்திலும் பல கூடித்திரிய சிறுவர்கள் உயிருடன் இருக்கின்றனர். அவர்களைக் கடல் காப்பாற்றியுள்ளது. அந்த கூடித்திரியர்கள் என்னைக் காப்பாற்றினால் நான் அசையாமல் இருப்பேன். தர்மத்தின் மரியாதையை மீறிய கூடித்திரியர்களால் நான் ஒருபோதும் என்னைக் காத்துக் கொள்ள விரும்பவில்லை. தர்மத்தில் நிலைத்தவர்களுடைய பாதுகாப்பிலேயே இருக்க விரும்புகிறேன். ஆகவே தாங்கள் விரைந்து இதற்கான ஏற்பாட்டினைச் செய்யுங்கள்” என்று பூமிதேவி காசியப் முனிவரை வேண்டினாள்.

பூமிதேவி கூறிய அந்த வீரம் மிக்க கூடித்திரிய வம்சத்துச் சிறுவர்களை காசியபர் அழைத்து வந்தார். அவர்களை வெவ்வேறு ராஜ்யத்தில் மன்னனாக ராஜ்யாபிஷேகம் செய்து வைத்தார். அவர்களுடைய புதல்வர்களும், பேரர்களும் வளர்ந்து கூடித்திரிய வம்சத்தைப் பெருகச் செய்தனர். பூமியில் தர்மத்தை நிலைநிறுத்தினர். இவ்வாறு பரசராமரால் அழிக்கப்பட்ட கூடித்திரிய வம்சம் பூமியில் மறுபடியும் தழைத்தோங்கியது.

2. சத்ய யுகத்தில் ராஜா, ராஜ்யத்தின் தோற்றம் நிகழ்ந்த வரலாறு பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு உரைத்தது. (சாந்தி பர்வம் அத்-59)

ஆதி சத்ய யுகத்தில் ராஜாவும் இல்லை. ராஜ்யமும் இல்லை. தண்டனையும் இல்லை, தண்டனை அளிப்பவனும் இல்லை. மக்கள் தர்மத்தின் மூலமே ஒருவரை ஒருவர் காப்பாற்றிக் கொண்டனர். சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு, பாதுகாப்பு விஷயத்தில் பெரும் கஷ்டத்தை அடைந்தனர். மனிதர்களுக்கு அறிவு பேதலித்ததால் செய்யக்கூடிய கடமை, செய்யக்கூடாதது என ஞானம் இல்லாமல் போயிற்று. தர்மம் அழிந்துவிட்டது. தங்களுக்குக் கிடைக்காத பொருளைப் பெற முயற்சித்தனர். இதற்குள் அங்கு காமம் என்னும் மற்றொரு குற்றமும் சூழ்ந்து கொண்டது.

இதனால் பற்றுக் கொண்ட மக்கள் செய்வது, செய்யக்கூடாதது, பேசக்கூடியது, பேசக்கூடாதது, உண்ணக்கூடியது, உண்ணக்கூடாதது, குற்றமுள்ளது, குற்றமற்றது எதையும் விடவில்லை. இவ்வாறு தர்மம் குறைந்ததால் வேதங்களின் ஸ்வாத்யாயம் மறைந்தது. யாகம் முதலிய காரியங்களும் நாசமடைந்தன. வேதமும், தர்மமும் அழிந்ததால் தேவர்கள் பயம் கொண்டனர். பயத்துடன் பிரம்மாவைச் சரணடைந்தனர். அவரிடம், “பகவன்! மனித உலகில் லோபம், மோகம் முதலியவை தோன்றியதால் வைதீக ஞானம் மறைந்துவிட்டது. வைதீக ஞானம் இல்லாததால் ய்க்கு தர்மம் அழிந்துவிட்டது யாகங்களில் நெய் ஆஹுதி அளிக்கப்படவில்லை. யாகங்களினால் மகிழ்ந்த நாங்கள் மனிதர்களுக்காக மழை பொழிந்தோம். யாக காரியங்கள் இன்றி, எங்களுக்கான ஹவிஸைப் பெறாமல் நாங்கள் மனிதர்களைப் போலாகிவிட்டோம். எங்களுக்குக் கிடைத்துள்ள தெய்வ இயல்பு நஷ்டமாகிக் கொண்டிருக்கிறது. பிதாமகரே! எங்களுக்கு நன்மை உண்டாகும் வழியினை யோசியுங்கள்” என்று வேண்டினர்.

பிரம்மா இயற்றிய நீதி சாஸ்திரம்

பிரம்மா “தேவர்களிடம் நான் உங்களுடைய நன்மைக்கான உபாயத்தை யோசிக்கிறேன்” என்று கூறினார். பின்னர் தன்னுடைய அறிவினால் ஒரு லக்ஷம் அத்தியாயங்கள் கொண்ட நீதி சாஸ்திரத்தை இயற்றினார். அதில் தர்ம, அர்த்த, காமம் பற்றிய விரிவான வருணனைத் தரிவர்க்கம் என்ற பெயரில் புகழ் பெற்றுள்ளது. இவற்றிலிருந்து வேறான பயனும், குணமும் உடைய நான்காவது வர்க்கம் மோக்ஷம் ஆகும். மோக்ஷத்தின் தரிவர்க்கம் சத்வம், ரஜஸ் மற்றும் தமம் என்று கூறப்படுகிறது.

பிரம்மா இயற்றிய நீதி சாஸ்திரத்தில் ஆத்மா, தேசம், காலம், உபாயம், காரியம், உதவியாளர் என்னும் ஆறு வர்க்கங்கள் விளக்கப்படுகின்றன. இந்த நூலில் வேதத்தரையி (கர்ம காண்டம்) ஆண் வீக்ஷிகி (ஞான காண்டம்) வர்த்தா (விவசாயம், பசு பராமரிப்பு, வியாபாரம்) முதலிய வித்தைகள் நிருபணம் செய்யப்பட்டுள்ளன. இவற்றுடன் மந்திரிகளின் பாதுகாப்பு, ராஜதூதன், ராஜகுமாரனின் லக்ஷணம், ஒற்றர்களுக்கான இலக்கணங்கள், பல்வேறு இடங்களில் நியமிக்கப்படக்கூடிய பல்வேறு ஒற்றர்கள், சாம, தான, பேத, தண்டம், உபகைஷ என்னும் உபாயங்களும் முழுமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

சமாதானம் செய்வது மூன்று வகையாகும். இவற்றில் செல்வம் கொடுத்துச் செய்யப்படும் வித்தசந்தி உத்தமமானது. மதிப்பளித்துச் செய்யப்படும் சத்கார சந்தி மத்தியமானது. பயம் காட்டிச் செய்யப்படும் பயசந்தி அதமமானது. பகைவன் மீது போர் தொடுக்கக் கூடிய நான்கு சந்தர்ப்பங்கள், மந்திரி, தேசம், கோட்டை சேனை, நிதி என்பவற்றில் உத்தமமானவை, மத்தியமானவை, அதமமானவை என்னும் விவரங்களும் கூறப்பட்டுள்ளன. வெளிப்படையான, யானை, குதிரை, தேர், காலாள், பாரம் சுமக்கும் மக்கள், பணியாட்கள், ஒற்றர்கள், கடமையை உபதேசிக்கும் குரு முதலிய சேனையின் அங்கங்கள் எட்டு, மறைவான ஜங்கம், அஜங்கம், விஷம் முதலிய சாதனங்களும் கூறப்பட்டுள்ளன.

மந்திரங்களின் ஜபப்ரயோகம், பகைவன், நண்பன், நடுநிலையாளன் பற்றியோரின் வருணனை, வழி, பூமியின் குணங்கள், தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் வழிகள், தேர் முதலியவற்றின் அமைப்பு, சேனையின் வியூக அமைப்புகள், வெவ்வேறு போர் முறைகள், ஆயுதங்களின் பாதுகாப்பு, பிரயோகம் முதலியனவும் பிரம்மா இயற்றிய நீதி சாஸ்திரத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன. சேனை பாதுகாப்பு, கோட்டைப் பாதுகாப்பு, பகைவருக்குத் துன்பம் அளிக்கும் முறைகள், தீ, விஷம் மூலம் பகைவருக்கு நஷ்டம் உண்டாக்குதல் படைவீரர்களில் முக்கியமானவர்களிடையே கலகம் தோற்றுவித்தல், விதைகள், செடிகள் இவற்றை அழித்தல், போன்ற பகை நாட்டிற்குத் தொல்லை அளிக்கும் கலையும் பிரம்மாவின் நூலில் கூறப்பட்டுள்ளன.

ராஜ்யத்தின் வளர்ச்சி, சமமான நிலை அழிவு பற்றியும் பகைவர்களை நசுக்குவது பற்றியும் அரசாட்சி சம்பந்தமான சூட்சுமமான செயல்பாடுகள் பற்றியும் பிரம்மாவின் நீதி சாஸ்திரத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன. மன்னனின் குணங்கள் சேனாதிபதியின் குணங்கள், செல்வத்தின் முதல் பயனான தானமளித்தல் இரண்டாவது பயனான தர்மத்திற்காக அதனைத் துறத்தல்,

மூன்றாவது பயன் ஆன காமபோகத்திற்காகச் செலவிடுதல், நான்காவது பயனான ஆபத்தை விலக்கிக் கொள்ளுதல் ஆகியவை அந்த நூலில் நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளன காமத்தால் உண்டாகும் நான்கு தீய வழக்கங்கள், கோபத்தால் உண்டாகும் ஆறுவகை தீய வழக்கங்கள் என்பவையும் இந்த நூலில் கூறப்பட்டுள்ளன. பகைவரின் தேசத்தை அழிக்கும் வகைகள், விவசாயம், சிற்பம் இவற்றைப் பற்றிய உபதேசங்கள், கிராமம், நகரம் இவற்றில் வாழும் விதிகள், வாழ்க்கை நிர்வாகத்திற்கான வழிகளும் பிரம்மாவின் நீதி சாஸ்திரத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன.

போர் இசைக்கருவிகள், ஆறுவகை திரவியங்கள், தன் அதிகாரத்திற்கு வந்த தேசங்களைப் பாதுகாக்கும் முறைகள், உற்சவங்கள், வீட்டு சம்பந்தமான செயல்பாடுகளும், நீதிமன்ற விசாரணை பற்றிய விஷயங்களும் இந்நூலில் கூறப்பட்டுள்ளன. மருத்துவ சாஸ்திரத்தின்படி 72 வகை சரீர சிகிச்சை முறைகளும், தேச, ஜாதி, குல தர்மங்களும் கூறப்பட்டுள்ளன. அருவி நீர், மற்றும் ஓடும் தண்ணீரின் குற்றங்கள் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளன. எந்தெந்த உபாயங்களால் இந்த உலகம் நல்ல வழியில் இருந்து விலகாமல் இருக்குமோ, அவை அனைத்தும் இந்த நீதி சாஸ்திரத்தில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

பிரம்மா நீதி சாஸ்திரத்தை அமைத்த பின் தேவர்களிடம் கூறுவது

இந்த சுப சாஸ்திரத்தை அமைத்த பிரம்மா மகிழ்ந்து தேவர்களிடம் இவ்வாறு கூறினார்; “தேவ கணங்களே! உலகனைத்தின் உபகாரம், தர்மம், அர்த்தம், காமம் ஆகியவற்றின் ஸ்தாபனத்திற்காக வாக்கின் சாரமான இந்த நூல் இயற்றப்பட்டுள்ளது. தண்டனை சட்டத்தோடு இருக்கும் இந்த நீதி உலகனைத்தையும் காப்பாற்றக் கூடியது. இது துஷ்டர்களைத் தண்டித்து நல்லவர்களைக் காப்பாற்றுவதில் ஈடுபட்டு உலகில் புகழ் பெறும். ராஜா இந்நூலின்படி மக்களிடம் தண்டனையை ஸ்தாபிக்கிறான். எனவே இது தண்ட நீதி என்ற பெயரில் மூவுலகிலும் பரவும். இது சமாதானம், சண்டை முதலிய ஆறு குணங்களின் சாரமாகும். இதில் தர்ம, அர்த்த, காம, மோகூஷம் என்னும் நான்கு புருஷார்த்தங்களும் நிருபணம் செய்யப்பட்டுள்ளது” என்று தான் இயற்றிய நூல் மன்னனுக்கும், மக்களுக்கும் வாழ்வியல் முறையைக் கற்பிக்கக்கூடியது என்பதை விளக்கினார்.

பிரம்மாவின் நீதி சாஸ்திரம் சுருக்கப்படுதல்

பிரம்மாவின் நூலை முதலில் பெற்றுக் கொண்ட சிவபெருமான் அதனைச் சுருக்கிவிட்டார். அதனால் இந்நூல் ‘வைசாலாகுஷ’ என்று

அழைக்கப்பட்டது. பத்தாயிரம் அத்தியாயங்களாகச் சிவனால் சுருக்கப்பட்ட இந்த நூலை பெற்றுக் கொண்ட இந்திரன் மேலும் அதனைச் சுருக்கினார். அதனால் இது 5 ஆயிரம் அத்தியாயங்களுடன் 'பாகுதந்தகம்' என்று கூறப்பட்டது. மீண்டும் இந்நீதி நூல் பிருகஸ்பதியால் மூன்றாயிரம் அத்தியாயங்களாகச் சுருக்கப்பட்டு 'பார்ஹஸ்பத்ய' என்று கூறப்பட்டது. பிறகு புகழ்மிக்க யோக சாஸ்திர ஆசாரியரான சுக்கிராசாரியார் இந்த நூலை ஆயிரம் அத்தியாயங்கள் கொண்டதாக மேலும் சுருக்கிவிட்டார். மனிதர்களின் ஆயுள் குறைவதைக் கண்டே உலகின் மகரிஷிகள் இதனைச் சுருக்கினர்.

ப்ருதுவின் தோற்றம்

பின்னர் தேவர்கள் விஷ்ணு பகவானிடம் சென்று எல்லோரையும் விடச் சிறந்த பதவியைப் பெறக் கூடிய மனிதனின் பெயரைக் கூறுமாறு கேட்டனர். நாராயணன் நன்கு ஆலோசித்து, 'விரஜா' என்னும் பெயரில் ஒரு மானச புதல்வனைச் சிருஷ்டித்தார். ஆனால் விரஜா மன்னன் ஆக விரும்பவில்லை. வீரஜாவின் புதல்வன் கீர்த்திவான். அவனும் மோகூத தர்மத்தையே விரும்பினான் கீர்த்திவானின் புதல்வர் கர்த்தமர். அவரும் தவத்தில் ஈடுபட்டார். கர்த்தமரின் புதல்வன் அனங்கன். அனங்க மன்னன் தண்ட நீதிக் கலையில் நிபுணன் ஆனார். அனங்கனின் மனைவி மரணத்தின் மானசீகப் புதல்வி சுனீதா. சுனீதா அனங்கன் இவர்களின் புதல்வன் வேனன். இவன் மிகவும் தீயவனாக இருந்ததால் அனங்க மன்னன் வெறுப்புற்றுக் காட்டிற்குச் சென்றுவிட்டான். மன்னனாக்கப்பட்ட வேனன் மக்களின் மீது கொடுமை செய்தான். எனவே வேதவாதி ரிஷிகள் மந்திர ஜப, குசங்களால் அவனைக் கொன்றுவிட்டனர்.

சுனீதாவால் பாதுகாக்கப்பட்டிருந்த வேனனின் உடலில், மகரிஷிகள் மந்திர உச்சாடனத்துடன் வலது தொடையைக் கடைந்தனர். அச்சமயம் தோன்றிய குள்ளமான, சிவந்த கண்களுடைய கோரமான ரூபமுடைய ஒருவன் தோன்றினான். மகரிஷிகள் அவனைப் பார்த்து "நிஷிதா உட்கார் என்று கூறினர். அவனிடமிருந்தே மலைகளிலும், காடுகளிலும் வாழும் கொடிய நிஷாதர்களின் உற்பத்தி உண்டாயிற்று. விந்திய மலையில் வாழும் மிலேச்சர்களும் தோன்றினர். இதன்பின் மகரிஷிகள் வேனனுடைய வலது கையைக் கடைந்தனர். அதில் இருந்து தேவராஜனுக்குச் சமமான ஒரு புருஷன் தோன்றினார். அவர் தோன்றும்போதே கவசம் தரித்து, இடுப்பில் கத்தியுடனும் வில்லோடும், அம்போடும் தோன்றினார்.

வேனகுமாரனுக்கு எல்லா தண்ட நீதியும் தானாகவே தெரிந்துவிட்டது. அவர் மகரிஷிகளிடம், “தர்மத்தையும், அர்த்தத்தையும் அறியும் சூட்சுமமான அறிவு தானாகவே எனக்குக் கிடைத்துவிட்டது. நான் என்ன சேவை செய்ய வேண்டும்? தாங்கள் ஆணையிடும் எந்தக் காரியத்தையும் நான் நிறைவேற்றுவேன்” என்று கூறினார். தேவர்களும், மகரிஷிகளும், அவரிடம், “வேன நந்தனா! தர்மத்திற்கு வெற்றி கிடைக்கும் காரியத்தைப் பயமின்றிச் செய். பிடித்தவன், பிடிக்காதவன் என்ற யோசனையை விட்டுக் காம, க்ரோத, லோப, மானத்தை விலக்கிப் பிராணிகளிடம் சமமாக நடந்து கொள். தர்மத்தில் இருந்து தவறுபவனை சனாதான தர்மத்தைப் பின்பற்றிப் பலத்தால் அவனுக்குத் தண்டனை அளி. அத்துடன் மனம், வாக்கு, செயல் மூலம் புவியிலுள்ள வேதத்தை எப்போதும் காப்பாற்றுவேன்” என்று சபதம் செய் எனக் கூறினர்.

வேதத்தில் தண்ட நீதியோடு தொடர்புடைய தர்மங்களைக் கடைப்பிடிப்பேன். சுதந்திரமாகச் செயல்பட மாட்டேன். பிராமணனுக்குத் தண்டனை அளிக்கமாட்டேன். நான் உலகனைத்தையும், வர்ணக் கலப்பிலிருந்தும், தர்மக் கலப்பில் இருந்தும் காப்பாற்றுவேன்’ என்றும் சபதம் செய் எனக் கூறினர். வேன குமாரனும் அவ்வாறே அவர்களுக்கு வாக்களித்தார். சுக்கிராசாரியார் அவருக்குப் புரோகிதரானார். பாலகில்ய கணங்களும், சரஸ்வதி கரையிலுள்ள மகரிஷிகளும் அவருக்கு மந்திரிகளானார்கள். கர்க மகரிஷி அவருக்கு சோதிடரானார். ப்ருது என்று பெயர் பெற்ற அம்மன்னர் விஷ்ணு பகவானின் எட்டாவது பரம்பரையில் வந்தார் என்று பிரசித்தமாகக் கூறப்படுகிறது. அவருடைய பிறப்பிற்கு முன்னரே சூத மாகத என்னும் இரு பந்திகள் தோன்றினர். ப்ருது மன்னர் அவர்களை மகிழ்வித்து சூதருக்கு அனுப தேசத்தையும்; மாகதருக்கு மகத தேசத்தையும் அளித்தார்.

ப்ருதுவின் காலத்தில் இந்த பூமி உயரமாக இருந்தது என்று கூறப்படுகிறது. ப்ருது இதை நன்கு சமதளமாக்கினார். எல்லா மண்வந்திரங்களிலும் இந்த பூமி உயரமும், பள்ளமுமாகிவிடுகிறது. அப்போது வேனகுமாரன் ப்ருது வில்லின் முனையால் நாற்புறமும் பாறைகளைப் பெயர்த்து அவற்றை ஓரிடத்தில் சேர்த்து வைத்தார். அதனாலேயே மலைகளின் நீள, உயர, அகலங்கள் அதிகரித்துவிட்டன. பகவான் விஷ்ணு, தேவராஜன், ரிஷிகள் கூட்டம் பிரஜாபதி கணங்கள் மற்றும் பிரம்மா ப்ருதுவை ராஜாவின் பதவியில் அபிஷேகம் செய்தனர்.

அப்போது பூமி தேவி ரத்தினங்களையும், கடல், இமயமலை, இந்திரன் ஆகியோர் குறைவற்ற செல்வத்தையும் சமர்ப்பித்தனர். மேருமலை தங்கக்

குவியலையும், குபேரன் தர்ம, அர்த்த, காம நிர்வாகத்திற்காக ஏராளமான செல்வத்தையும் அளித்தனர். ப்ருது மன்னன் சிந்தித்ததுமே அவருடைய சேவைக்குக் குதிரைகளும், யானைகளும், கோடிக்கணக்கான மனிதர்களும் தோன்றினர். அவருடைய ராஜ்யத்தில் யாருக்கும் முதுமையோ, பஞ்சமோ, வியாதியோ உண்டானதில்லை. மன்னன் மக்களைக் காப்பாற்றுவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்திருந்ததால், பாம்புகளிடமும், திருடர்களிடமும், மற்ற மனிதர்களிடமும் யாரும் பயப்படவில்லை. ப்ருது மன்னன் சென்றபோது கடல் நீர் நிலையாக இருந்தது; மலை அவருக்கு வழிவிட்டது; அவருடைய தேரின் கொடி ஒருபோதும் உடைந்ததில்லை. இந்த பூமியிலிருந்து 17 வகையான தானியங்களை அவர் விளைவித்தார்.

யார் யாருக்கு என்ன பொருள் தேவையாக இருந்ததோ அதை அவர்கள் பூமியில் இருந்து கறந்து கொண்டனர். ப்ருது உலகில் தர்மத்தை நிலைநாட்டினார். மக்களின் மனத்தை ரஞ்சனம் செய்ததால் அவர் ராஜா என்று அழைக்கப்பட்டார். பிராமணர்களை கூடியிலிருந்து காப்பாற்றியதால் கூடித்திரியர் எனக் கூறப்பட்டார். ப்ருது தர்மத்தின் மூலம் இந்த பூமியைப் புகழுக்குரியதாக ஆக்கினார். அதனால் இது 'ப்ருத்வி' என அழைக்கப்பட்டது. ப்ருதுவின் தவத்தால் மகிழ்ந்த பகவான் விஷ்ணு தானே அவருக்குள் புகுந்தார். மன்னர் அனைவரிலும் ப்ருதுவே உலகத்தால் வணங்கப்பட்டார்.

3. முசுகுந்த மன்னனின் கூடித்திரிய தர்மம் (சாந்தி பர்வம் அத்-74)

முசுகுந்த மன்னன் பூமியை வென்று தன் பலத்தைப் பரிசோதிக்க அழகாபதியான குபேரன் மீது படையெடுத்தார். குபேரன் முசுகுந்தரை எதிர்க்க ராக்ஷஸப் படையை அனுப்பினார். அவர்கள் முசுகுந்தனின் சேனையை அழிக்கத் தொடங்கினர். தன் சேனை கொல்லப்படுவதைக் கண்ட முசுகுந்தன் தன் புரோகிதரான வசிஷ்டரைக் குறை கூறினார். வசிஷ்டர் கோரமான தவம் புரிந்து ராக்ஷஸர்களை அழித்து மன்னன் வெற்றி பெற வழி செய்தார். தன் அரக்க சேனை அழிந்ததைக் கண்ட குபேரன் முசுகுந்த மன்னனுக்குத் தரிசனம் அளித்தார். முசுகுந்தனிடம் “மன்னா! உனக்கு முன் இருந்த பல மன்னர்களும் புரோகிதரின் உதவியோடு இருந்தனர். அவர்கள் யாரும் உன்னைப்போல என்னிடம் நடந்து கொள்ளவில்லை. என்னை சுக-துக்கம் அளிப்பவனாகக் கருதி என்னிடம் வந்து என்னை வணங்கினார்கள். நீ உன் புரோகிதரான வசிஷ்டரின் உதவியால், பிராமண பலத்தால் வெற்றி பெற்று ஏன் இவ்வளவு கர்வப்படுகிறாய்? உன் புஜங்களில் ஏதேனும் பலம் இருக்குமானால் அதனைக் காட்டு” என்றார்.

குபேரனின் சொற்களைக் கேட்ட முசுகுந்தன் சினம் கொண்டார். செல்வத்திற்கு அதிபதியான குபேரனிடம், நியாயமான, தெளிவான சொற்களைக் கூறினார்; “ராஜாதி ராஜா! பிராமணனும், கூடித்திரியனும் தோன்றிய இடம் ஒன்றுதான். இருவரையும் சுயம்புவான பிரம்மாவே தோற்றுவித்தார். அவ்விருவரின் பலமும் முயற்சியும் தனித் தனியாக இருந்தால் உலகைக் காப்பாற்ற முடியாது. பிராமணர்களிடம் எப்போதும் தவமும் மந்திர பலமும் இருக்கிறது. கூடித்திரியர்களிடமும் அஸ்திரமும் புஜபலமும் உள்ளது. அழகாபுரி தலைவா! ஆகவே பிராமணர், கூடித்திரியர் இருவரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்தே மக்களைக் காக்க வேண்டும். நானும் இதே நீதியைப் பின்பற்றுகிறேன். தாங்கள் ஏன் என்னை நிந்திக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டார்.

குபேரன் முசுகுந்தனிடம் “மன்னா! நான் கடவுளின் கட்டளை இல்லாமல் யாருக்கும் ராஜ்யத்தை அளிப்பதும் இல்லை. யாருடைய ராஜ்யத்தையும் பிடுங்கிக் கொள்வதும் இல்லை. இதனை நீ நன்கு அறிந்து கொள். நான் உனக்கு உலகம் முழுவதையும் அளித்து விடுகிறேன். நான் அளிக்கும் பூமி முழுவதையும் நீ அரசாண்டு கொள்” என்று கூறினார். அதைக்கேட்ட முசுகுந்தன் குபேரனிடம், “ராஜாதி ராஜா! நான் தாங்கள் அளித்த ராஜ்யத்தையே அனுபவிக்க விரும்பவில்லை. நான் என் பலத்தால் வென்ற ராஜ்யத்தையே

அனுபவிக்க விரும்புகிறேன்” என்றார். முசுகுந்தர் பயமின்றி கூடித்திரிய தர்மத்தில் இவ்வாறு நிலைத்திருப்பதைக் கண்ட குபேரன் மிகுந்த வியப்படைந்தார். கூடித்திரிய தர்மத்தைச் சரியான முறையில் கடைப்பிடித்த முசுகுந்த மன்னன் தன் பலத்தால் பெற்ற பூமியையே அரசாண்டார்.

4. கேகய மன்னன் அரக்கனால் பீடிக்கப்படுதல்;
ராஜ்யத்தின் சிறப்பு; மன்னனின் விடுதலை.
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரரிடம் கூறியது (சாந்தி பர்வம் அத்-77)

ஒரு சமயம் கேகய மன்னன் காட்டிலிருந்து கடுமையான தவமும் ஸ்வாத்யாயமும் செய்து வந்தார். அப்போது அவரை ஒரு பயங்கர அரக்கன் பிடித்துக் கொண்டான். மன்னன் அவனிடம் கூறினார்;

“என்னுடைய ராஜ்யத்தில் எல்லா பிராமணர்களும் வித்வான்கள்; விரதம் மேற்கொள்பவர்கள்; அக்னி ஹோத்திரிகள், யாகம் செய்பவர்கள் என்னும்போது நீ எவ்வாறு என்னைப் பிடித்தாய்? என்னுடைய ராஜ்யத்தின் பிராமணர்கள் உத்தம தக்ஷிணை உடைய யாகங்களைச் செய்கிறார்கள். ப்ரம்மசரிய விரதம் இருந்து வேதங்களைப் படிக்கிறார்கள். கற்று, கற்பித்து, யாகம் செய்து செய்வித்து, தானம் அளித்து, பெற்று வருகிறார்கள். தங்களுக்குரிய ஆறு காரியங்களையே செய்கிறார்கள். அவர்கள் மென்மையான இயல்பும் உண்மையான பேச்சும் உடையவர்கள். என் மூலம் பூஜிக்கப்பட்டு என் ராஜ்யத்திலிருந்து பிழைக்கிறார்கள் என்னும்போது நீ எவ்வாறு எனக்குள் புகுந்தாய்?

என்னுடைய ராஜ்யத்து கூடித்திரியர்களும் தங்கள் வர்ணத்திற்கேற்ற காரியங்களையே செய்கிறார்கள். அவர்கள் வேதம் கற்கிறார்கள். ஆனால் கற்பிப்பதில்லை. யாகம் செய்கிறார்கள் ஆனால் செய்விப்பதில்லை. தானம் அளிக்கிறார்கள் ஆனால் பெறுவதில்லை. சத்தியம் பேசுகிறார்கள்; தர்மம் சம்பாதிக்கிறார்கள்; பிராமணர்களைக் காப்பாற்றுகிறார்கள்; போரில் இருந்து விலகுவதில்லை. இருந்தும் எவ்வாறு நீ என் சரீரத்தில் பிரவேசித்தாய்?

என்னுடைய ராஜ்யத்து வைசியர்களும் தங்கள் காரியத்திலேயே ஈடுபடுகிறார்கள். அவர்கள் கபடமின்றி விவசாயம், பசு பராமரிப்பு மற்றும் வியாபாரத்தால் பிழைப்பை நடத்துகிறார்கள். தவறு செய்யாமல் நல்ல காரியங்களிலேயே ஈடுபடுகிறார்கள். எப்போதும் நல்ல காரியங்களைச் செய்கிறார்கள். உண்மை பேசுகிறார்கள். விருந்தினருக்கு அளித்த பின்னரே உணவுண்ணுகிறார்கள். புலனடக்கத்துடன் இருக்கிறார்கள். தூய வாழ்க்கை வாழுகிறார்கள். அனைவருடனும் நட்புடன் இருக்கிறார்கள். இருந்தும் என் சரீரத்தில் நீ எவ்வாறு பிரவேசித்தாய்?

என் ராஜ்யத்து சூத்திரர்களும் மற்ற மூவகை வர்ணத்திருக்கும் சேவை செய்கிறார்கள். மற்றவர்களிடம் குற்றம் காண்பதில்லை. இவ்வாறு நால்வகை வர்ணத்தவரும் தத்தம் தர்மத்தில் நிலைபெற்றுள்ளனர். அப்படி

இருக்கும்போது நீ என் சரீரத்தில் எவ்வாறு பிரவேசித்தாய்? நான் தீன, அனாத, முதிய, பலமற்ற, துரோகி, பெண்கள் உள்ளிட்ட அனைவருக்கும் அன்னமும், வஸ்திரமும், மருந்து முதலிய அவசிய பொருட்களையும் கொடுத்துக் காப்பாற்றும்போது நீ எவ்வாறு என் சரீரத்தில் புகுந்தாய்?

நான் என்னுடைய புகழ்மிக்க குல தர்மத்தையும், தேச தர்மத்தையும், ஜாதி தர்மத்தையும் பரம்பரையையும் முறைப்படி பராமரிக்கிறேன். இவற்றில் எதுவும் அழியவிடுவதில்லை. இப்படி இருக்கும்போது நீ என் சரீரத்தில் எவ்வாறு பிரவேசித்தாய்? என்னுடைய ராஜ்யத்தின் முனிவர்களை எப்போதும் பூஜித்துக் காப்பாற்றி அவர்களுக்கு அவசியமான பொருட்களை அளிக்கிறேன். தேவர், பித்ருக்கள், அதிதி ஆகியவர்க்குரியதை அர்ப்பணிக்காமல் ஒருபோதும் உணவருந்துவதில்லை அயல் பெண்களுடன் தொடர்பு கொள்வதில்லை. ஒருபோதும் சுதந்திரமாக விளையாடுவதில்லை என்றாலும் நீ என்னுடைய சரீரத்தில் எவ்விதம் பிரவேசித்தாய்? என்னுடைய ராஜ்யத்தில் பிரம்மச்சரியத்தைக் கடைப்பிடிக்காத யாரும் பிசுஷ பெறுவதில்லை. யாகம் செய்விப்பவர் இன்றி ஹோமம் நடப்பதில்லை. என்றாலும் நீ என்னுடைய சரீரத்தில் எவ்வாறு பிரவேசித்தாய்?

அரியணையில் இருந்தும் நான் ராஜ்ய காரியங்கள் அனைத்தையும் கடமை என்று கருதியே செய்கிறேன். ஒருபோதும் சத்தியத்தில் இருந்து விலகுவதில்லை. வித்வான்களையும், முதியவர்களையும், தவசிகளையும் ஒருபோதும் திரஸ்கரிப்பதில்லை. தேசம் முழுவதும் தூங்கும்போது கூட நான் அதன் பாதுகாப்பிற்காக விழித்துக் கொண்டிருக்கிறேன் என்றாலும் நீ என்னுடைய சரீரத்தில் எவ்வாறு பிரவேசித்தாய்? நான் எல்லா இடத்திலும் குற்றமற்ற தூய செயலைச் செய்பவன். எனக்குத் துர்கதியின் பயம் கிடையாது. நான் தர்மப்படி நடக்கும் குடும்பஸ்தன். என்னுடைய அறிவுமிக்க புரோகிதர் ஆத்மஞானி, தவசி, தர்மங்களை அறிந்தவர். தேசங்கள் முழுவதற்கும் சுவாமியாவார். என்னுடைய ராஜ்யத்தில் எந்தப் பெண்ணும் விதவையில்லை. எந்த பிராமணனும் அதமன், திருடன், தூர்த்தன், பாவ நடத்தையுடையவன் கிடையாது. ஆகவே எனக்கு அரக்கர்களிடம் பயம் இல்லை. என்னுடைய சரீரத்தில் தர்மப்படி போரிடும்போது காயமடையாத இரண்டு அங்குல இடம் கூட கிடையாது. என்றாலும் நீ என்னுடைய சரீரத்தில் எவ்வாறு பிரவேசித்தாய்?” என்று கேகய மன்னன் அரக்கனிடம் கேட்டார்.

அரக்கன் அந்த மன்னனிடம் கூறினான், “பெண்களின் விபசாரத்தாலும், அரசனின் அநியாயத்தாலும், பிராமணர்களின் காரிய தோஷத்தாலும் மக்களுக்குப் பயம் உண்டாகிறது. இத்தகைய குற்றங்கள் உள்ள தேசத்தில்

மழை பொழிவதில்லை. மகாமாரி பரவுகிறது. எப்போதும் பசி பயம் இருக்கிறது. மிகப் பயங்கரப் போர் தொடங்குகிறது. பிராமணர்கள் எங்கு அடக்கமான வாழ்க்கை நடத்துகிறார்களோ, அங்கு யக்ஷ, ராக்ஷஸ், பிசாசு, அசுரர்களால் எந்த பயமும் இருப்பதில்லை. கேகய மன்னா! நீ எல்லா நிலையிலும் தர்மத்தையே பின்பற்றி வருகிறாய். ஆகவே நலமுடன் வீட்டிற்குச் செல். உனக்கு நன்மை உண்டாகட்டும். எந்த மன்னன் பசுக்களையும், பிராமணர்களையும், மக்களையும் காப்பாற்றுவது தர்மம் என்று நினைக்கின்றானோ, அவனுக்கு அரக்கர்களிடம் பயம் இல்லை என்றால் அவன் அக்னியிடமும் பயம் கொள்வதில்லை. பிராமணர்களைப் பாதுகாக்கும், பிரஜைகள் விருந்தினர்களை உபசரிக்கும் அந்த ராஜ்யத்தின் மன்னன் நிச்சயம் சொர்க்கலோகத்தை அடைகிறான்” என்று கூறிய அரக்கன் மன்னனை விட்டுச் சென்றுவிட்டான்.

5. தேவரிஷி நாரதர் - ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் இடையே நடந்த உரையாடல்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது. (சாந்தி பர்வம் அத்-87)

குடும்ப ஜனங்களின் குழுக்களை வசப்படுத்தும் வகை

ஒருசமயம் பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் தேவரிஷி நாரதரிடம் ஆலோசனை வேண்டினார். “தேவரிஷி! நண்பன், நண்பனாயினும் அறிவாளியில்லாதவன், நண்பனும் அறிவாளியும் ஆனாலும் மனத்தை வசப்படுத்தாதவன் இவர்கள் மூவரிடமும் ரகசிய ஆலோசனையைக் கேட்கக் கூடாது. நாரதரே! நான் உங்களுடைய நட்பை நம்பி உங்களிடம் சிறிது கூற விரும்புகிறேன். நான் என்னுடைய பிரபுத் தன்மையை வெளிப்படுத்தி என் இனச் சகோதரர்களையும், குடும்பத்து ஜனங்களையும் என்னுடைய தாசனாக்க விரும்பவில்லை. எனக்குக் கிடைக்கும் போகங்களில் பாதியையே பயன்படுத்துகிறேன். மீதிப் பாதியைக் குடும்பத்து ஜனங்களுக்கு விட்டு விடுகிறேன். அவர்களுடைய கடுஞ்சொற்களையும் மன்னித்துவிடுகிறேன்.

தேவரிஷியே! குடும்பத்து ஜனங்களின் கடுமையான சொற்கள் என் இதயத்தைக் கடைந்து எரித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. நாரதரே! அண்ணா பலராமர் தன்னுடைய எல்லையற்ற பலத்திலேயே ஆழ்ந்திருக்கிறார். தம்பி கதன் மிகவும் சுகுமாரன். மீதமுள்ள மகன் ப்ரத்யுமனன் தன்னுடைய ரூப அழகின் கர்வத்திலேயே மதம் கொண்டு இருக்கிறான். இவ்விதம் இந்த உதவியாளர்கள் இருந்தும் நான் உதவி அற்றவனாக இருக்கிறேன். நாரதரே! அந்த வருஷணி வசத்தில் இன்னும் ஏராளமான வீரர்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் யார் பக்கம் செல்வார்களோ, அந்த சமுதாயம் முழுவதும் வென்றுவிடும்.

ஆனால் ஆஹுக்கரும், அக்ருரரும் பரஸ்பர மனஸ்தாபத்தால் நான் இவர்களின் ஒருவன் பக்கத்தை ஏற்க முடியாத அளவிற்குத் தடுத்து வைத்திருக்கிறார்கள். இவ்விருவரும் சொந்த மக்களாக இருக்கும்போது, இது துயரமளிக்கும் விஷயமாக இருக்கிறது. இரு சூதாடியின் தாய் ஒருவன் வெற்றியை விரும்பினால் மற்றவனின் தோல்வியையும் விரும்புவதில்லை. அதுபோல இவ்விருவரில் ஒருவரின் வெற்றியை விரும்பினாலும், நான் மற்றவனின் தோல்வியை விரும்பவில்லை. இவ்வாறு இரு தரப்பினரின் நன்மையையும் விரும்புவதால் இருவரிடமிருந்தும் கஷ்டப்படுகிறேன். இந்நிலையில் எனக்கும் என்னுடைய இனச் சகோதரர்களுக்கும் எவ்வாறு நன்மை உண்டாகும் என்னும் விஷயத்தைக் கூறுங்கள்” என்று கேட்டார். நாரதர் பகவானுக்குப் பதிலுரைத்தார்.

வார்ஷணையா! ஆபத்துக்கள் இருவகையானவை. உள் ஆபத்து; வெளி ஆபத்து. அக்ருரர் மற்றும் ஆஹுகரால் தோன்றிய ஆபத்து

உங்களுடைய வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்களாலேயே ஏற்படும் உள் ஆபத்து ஆகும். தாங்கள் பெற்ற ஐஸ்வர்யத்தை, பிரயோஜனத்திற்காகவோ, தன் விருப்பத்தாலோ, அல்லது கடுமையான சொற்களுக்குப் பயந்தோ மற்றவர்களுக்குத் தந்துவிட்டீர்கள் இப்போது உக்ரேனருக்கு அளித்த ஐஸ்வர்யம் வேர் பிடித்துவிட்டது. தாங்கள் அந்த ஐஸ்வர்யத்தை உமிழ்ந்த அன்னத்தைப் போலத் திரும்பப் பெற முடியாது. உக்ரேனனின் அதிகாரத்திற்குச் சென்றுவிட்ட ராஜ்யத்தை அக்ரூரால் திரும்பப் பெற முடியவில்லை. போர் செய்தால் ராஜ்யத்தைத் திரும்பப் பெறலாம். ஆனால் இதில் செல்வத்தின் பெரும் செலவும் மக்களின் அழிவும் உண்டாகும்.

ஆகவே, ஸ்ரீ கிருஷ்ணா! இரும்பால் ஆகாததான இதயத்தைத் துளைப்பதில் திறமையுடைய ஒரு மென்மையான ஆயுதத்தால் அவர்களைப் பேச இயலாமல் செய்துவிடுங்கள். அதை பரிமார்ஜன் (பொறுமை, எளிமை மூலம் குற்றங்களை விலக்குதல்) அனுமார்ஜன் (சேவை, உபசரிப்பால் இதயத்தில் அன்பை உண்டாக்குதல்) செய்து அவர்கள் அனைவரின் நாக்கையும் பெயர்த்துவிடுங்கள். அவர்களைப் பேச முடியாமல் செய்து விடுங்கள்,” என்று நாரத மகரிஷி கூறினார்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணா! தன் சக்திக்கேற்ப எப்போதும் அன்னதானம் செய்தல்; பொறுமை, எளிமை, மென்மை, தகுந்த பூஜை ஆகியவையே இரும்பால் செய்யப்படாத ஆயுதங்களாகும். ஒரு ஜாதி உறவினர் தங்களிடம் கசப்பான கீழ்த்தரமான சொற்களைக் கூற விரும்பும்போது, தாங்கள் இனிய சொற்களைப் பேசி அவர்களின் இதயத்தையும், மனத்தையும் சாந்தப்படுத்துங்கள். கேசவா! தாங்கள் இந்த யாதவ சங்கத்தின் தலைவர். இதில் கலகம் உண்டானால் இந்த சங்கம் முழுமையாக அழிந்துவிடும். ஆகவே உங்களைப் பெற்ற இந்த யாதவ குடியாட்சி நாடு வேரோடு அழியாதவாறு ஏதேனும் செய்யுங்கள்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணா! எப்போதும் தன்னுடைய தரப்பின் மேன்மை செல்வத்தையும், புகழையும், ஆயுளையும் அதிகரிப்பதாக இருக்கட்டும். குடும்பத்து மக்கள் யாருடைய அழிவும் உண்டாகக்கூடாது. இவை அனைத்தும் எவ்வாறு உண்டாகுமோ, அவ்வாறே செய்யுங்கள். மாதவா! குக்குர, போஜக, அந்தக, வருஷணி வம்ச யாதவர் அனைவரும் உங்களை நேசிக்கிறார்கள். மற்றவர்களும், லோகேஸ்வரர்களும் கூட உங்களிடம் பிரேமை செய்கிறார்கள். உங்களைப் போன்ற யதுகுலத் திலகன் மகாபுருஷனை ஆஸ்ரயித்தே யாதவர் அனைவரும் சுகமாகத் தங்களை மேன்மையடையச் செய்து கொள்கிறார்கள்” என்று நாரத மகரிஷி மேலும் உரைத்தார்.

6. மனிதனின் இயல்பைக் கூறும் புலி மற்றும் நரியின் கதை.
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரரிடம் கூறுவது (சாந்தி பருவம் அத்-111)

பெரும் தன, தான்யம் நிரம்பிய ‘புரிகா’ என்னும் நகரத்தில் ‘பௌரிகன்’ என்னும் மன்னன் அரசாண்டு வந்தான். அவன் அதமன்; கொடுங்கோலன். மக்களை இம்சிப்பதில் ஈடுபட்டவன். அவன் ஆயுள் முடிந்தது. மரணத்திற்குப் பின் தன்னுடைய முந்தைய தீய கர்மத்தின் பலனாக நரியாகப் பிறப்பெடுத்தான். தான் முற்பிறவியில் மன்னனாக இருந்த வைபவத்தை நினைத்து அந்த நரி பெரும் துயரமும், வைராக்கியமும் அடைந்தது. மாமிசத்தை விரும்பாமல் உண்மை பேசும் நியமத்தை ஏற்றது. மரத்தில் இருந்து தானாக விழுந்த பழங்களையும் இலைகளையுமே உண்டு வாழ்ந்தது. தான் பிறந்த இடமான மயான பூமியிலேயே விரதத்துடன் அது வாழ்ந்து வந்தது.

நரி இவ்வாறு புனிதமான நடத்தையோடும், விரதத்தோடும் வாழ்வதை அதன் இனத்திலிருந்த மற்ற நரிகள் சகித்துக் கொள்ளவில்லை. அவை இந்த நரியிடம் சென்று “மயானத்தில் புனிதமான நடத்தையோடு வாழ விரும்புவது விபரீதமான தீர்மானமாகும். நீ எங்களைப் போலவே இரு. நாங்கள் உனக்கு மாமிசத்தைக் கொண்டு வந்து கொடுப்போம். ஜாதியின் ஆகாரம் எதுவோ அதுவே உனக்கும் ஆகாரமாக இருக்க வேண்டும்” எனக் கூறின.

நரியோ தன் சகோதரர்களிடம், “சகோதரர்களே! நம்முடைய தீய நடத்தையாலேயே நம்மை, நம் இனத்தை யாரும் நம்புவதில்லை. நல்ல இயல்பு மற்றும் நடத்தையாலேயே குலத்தின் மதிப்பு உண்டாகிறது. நான் என்னுடைய வம்சத்தின் புகழை அதிகரிக்கும் காரியத்தைச் செய்ய விரும்புகிறேன். நான் மயானத்தில் வசிப்பதற்கான சமாதானத்தையும் கேளுங்கள். ஒருவன் ஆஸ்ரமம் இல்லாத இடத்தில் பசுவைத் தானம் செய்தால் அது வீணாகிப் போகுமா? அதுபோலத்தான் நான் மயானத்தில் வசிப்பதும் ஆகும். நீங்கள் சுயநலத்துடன் மாமிசத்தைச் சாப்பிடுகிறீர்கள். உங்கள் வாழ்க்கை நிந்திக்கத்தக்கது. தர்மம் இல்லாததால் குற்றமுடையது. இகத்திலும், பரத்திலும் தீய பலனை அளிக்கும் இந்த வாழ்க்கையை நான் விரும்பவில்லை” எனப் பதிலளித்தது.

நரியின் இந்தப் பேச்சும், நடத்தையும் சர்ச்சைக்குரியதாகி எங்கும் பரவியது. இதனை அறிந்த புலி, நரியை வித்வானாகவும், தூய இயல்புடையவதாகவும் மதித்து அதனைப் பூஜித்துத் தனக்கு மந்திரியாக்கிக்

கொள்ள முன் வந்தது. நரியிடம் நீ மென்மையாக நடந்து என் நன்மைக்கான சாதனத்தில் ஈடுபட வேண்டும் எனக் கூறியது. நரி புலியிடம், “விலங்கரசனே! தாங்கள் தர்மமும் அர்த்தமும் அறிந்த தூய இயல்புடைய மந்திரியைத் தேடிக் கொண்டிருப்பது உசிதமாகும். மந்திரியின்றி மன்னன் ராஜ்யத்தை ஆள முடியாது.

“மன்னா! நீங்கள் உங்களிடம் அன்புடைய, நீதியறிந்த, நல்ல எண்ணம் நிரம்பிய, வெற்றியை விரும்பும், பேராசையற்ற, அறிவாளியான, தைரியம் மிகுந்த தங்கள் நன்மையில் ஈடுபடும் நபர்களை மந்திரியாக்கிக் கௌரவியுங்கள். விலங்கரசே! நான் சுகம், போகம், அதற்கு ஆதாரமான ஐஸ்வர்யம் ஆகியவற்றை விரும்புவதில்லை. உங்களுடைய பழைய சேவகர்களோடு என்னுடைய சீல இயல்பு ஒத்துப்போகாது. துஷ்ட இயல்புடைய அவர்கள் உங்களிடம் என்னைப் பற்றிக் கோள் சொல்வார்கள். தாங்கள் மற்ற பிராணிகளுக்கும் நிழல் தருபவர். திருந்திய அறிவுடையவர். குற்றவாளிகளிடம் கருணை செய்பவர். நான் என்னிலேயே திருப்தி அடைபவன். அரசாங்கக் காரியம் அறியாதவன். என்னுடைய விரத வாழ்க்கை பயமற்றது. சங்கடமற்றது. ஒருபுறம் பயமின்றி நீர் மட்டுமே கிடைக்கிறது. ஒருபுறம் இறுதியில் பயம் தரும் ருசியான அன்னம் கிடைக்கிறது என்றால் பயமில்லாத இடத்தில் சுகம் பெறுவதையே நான் விரும்புகிறேன்.

விலங்கரசே! தாங்கள் என்னை மந்திரியாக்க விரும்பினால் நான் உங்களிடம் ஒரு நிபந்தனை வைக்கிறேன். அதன்படி தாங்கள் என்னிடம் நடந்து கொள்ள வேண்டும். எனது ஆத்மீய ஜனங்களுக்குத் தாங்கள் மரியாதை அளிக்க வேண்டும். நான் கூறும் நன்மை பயக்கும் சொற்களைக் கேட்க வேண்டும். என்னுடைய வாழ்க்கைக்கான ஏற்பாட்டைப் பாதுகாப்பாகவும் நிலையாகவும் வைக்க வேண்டும். நான் மற்ற மந்திரிகளுடன் அமர்ந்து ஒருபோதும் எந்த ஆலோசனையும் செய்யமாட்டேன். நான் தனியாகத் தங்களைச் சந்தித்து உங்களுக்கு நன்மையான விஷயங்களைக் கூறி வருவேன். உங்கள் இனச்சகோதரர்களின் விஷயத்தில் என்னிடம் ஆலோசிக்க வேண்டாம். உங்களுடைய பழைய மந்திரிகளின் தவறுகள் நிரூபணமானால் அவர்களுக்கு மரண தண்டனையளிக்க வேண்டும். கோபத்துடன் என்னுடைய இனத்தினரையும் அடிக்க வேண்டாம்” எனக் கூறியது.

புலியும் நரியின் நிபந்தனையை ஏற்றுக் கொண்டது. நரி புலியரசனின் மந்திரியானது. நரி மந்திரியாக நன்றாகக் காரியம் செய்து பெரும் புகழ்பெற்றது. நரி மதிக்கப்பட்டதால் முதலில் இருந்த ராஜ சேவகர்கள்

ஒன்றாகக் கூடி அதனிடம் பகைமை கொண்டார்கள். நரியிடம் நட்பு பாவனையுடன் பழகி, தங்களைப் போலவே குற்றமுள்ள பாதையில் அதனைச் செலுத்த முயன்றார்கள். நரி வருவதற்கு முன் வேறு வகையாக அவை வாழ்ந்தன. மற்றவர்களின் செல்வத்தைச் சுருட்டிக் கொண்டன. நரி அவை அனைத்தும் யாருடைய பொருளையும் எடுக்க முடியாதவாறு கட்டும் கட்டுப்பாட்டினை விதித்தது. அந்தப் பழைய பணியாளர்கள் நரிக்கும் பேராசை காட்டின. ஆனால் புத்திசாலியான நரி அவற்றின் வழியில் சிக்கிப் பிறழவில்லை.

மற்ற எல்லா சேவகர்களும் சேர்ந்து அதை அழிக்கச் சபதமிட்டு முயற்சியைத் தொடங்கின. ஒருநாள் அவை விலங்கரசன் உண்பதற்காகத் தயாரிக்கப்பட்ட மாமிசத்தை அதன் இடத்திலிருந்து எடுத்து நரியின் வீட்டில் வைத்துவிட்டன. எந்த உத்தேசத்தோடு மாமிசம் திருடப்பட்டுத் தன் வீட்டில் வைக்கப்பட்டது என்பதை அறிந்தும் அது ஏதும் பேசாமல் சகித்துக் கொண்டது. மந்திரி பதவிக்கு வரும்போது புலியிடம் யாருடைய நடிப்பிலும் பேச்சிலும் ஈடுபட்டு என்னை அழித்துவிடக்கூடாது என்ற நிபந்தனையை விதித்திருந்தது.

விலங்கரசன் புலி தனக்குப் பரிமாறப்படும் மாமிசத்தைக் காணவில்லை என்றதும் திருடனைக் கண்டுபிடிக்குமாறு தன் சேவகர்களுக்கு ஆணையிட்டது உடனே, சதியில் ஈடுபட்ட அவை, தன்னைப் பெரும் அறிவாளியாகவும், பண்டிதனாகவும் கூறிக் கொள்ளும் நரியாகிய மந்திரியே இந்த மாமிசத்தை அபகரித்தது எனக் கூறின. கோபம் கொண்ட புலி நரியைக் கொல்ல நினைத்தது. புலியின் எண்ணத்தை அறிந்த பழைய மந்திரிகள் நரியைப் பழிவாங்க விரும்பி மேலும் அதன் குற்றங்களை வருணித்தன. தர்மாத்மா என்ற போர்வையில் அது ஏமாற்றுகிறது. தன் காரியத்தைச் சாதித்துக் கொள்ளவும் வயிற்றை நிரப்பிக் கொள்ளவும் மட்டுமே விரதம் என்பதை மேற்கொண்டுள்ளது. தாங்கள் நம்பவில்லை என்றால், இப்போதே அதன் வீட்டிலிருந்து தங்களது உணவான மாமிசத்தைக் கொண்டு வந்து காட்டுகிறோம் என்று கூறி அவ்வாறே செய்தன.

இதனைக் கண்ட புலி, தன் பணியாட்களின் பேச்சைக் கேட்டு நரிக்கு மரண தண்டனை விதித்தது. இச்சமயம் புலியரசனின் தாய் அதனைக் கேட்டு நன்மை தரும் சொற்களை அதனிடம் கூறலாயிற்று. “மகனே! இதில் ஏதோ கபடமான சூழ்ச்சி உள்ளது. ஆகவே நீ இதை நம்பக்கூடாது. வேலையில் ஈடுபாடு இல்லாதவர்கள் மனத்தில் தூய எண்ணம் இருப்பதில்லை. அவர்கள் குற்றமற்றவர்கள் மீது குற்றம் சுமத்துகிறார்கள். ஒருவர் தன்னை விட உயர்ந்த நிலையில் இருப்பவரைக் கண்டு சகிக்க

முடியாமல் அசுரையை கொள்ளும் சிலர் பகைமையை உண்டாக்குகிறார்கள். ஒருவன் எவ்வளவுதான் தூயவனாகவும், உழைப்பவனாகவும் இருந்தாலும் அவன் மீதும் மக்கள் குற்றம் சாட்டத்தான் செய்கிறார்கள். கோழை பலசாலியிடமும், முட்டாள் அறிவாளியிடமும், தரித்திரன் செல்வந்தனிடமும், பாவி தர்மாக்களிடமும், அழகற்றவர்கள் அழகுடையவர்களிடமும் த்வேஷம் கொள்ளுகின்றனர். அறிவுள்ள பண்டிதர்களில் கூட அத்தகைய அவிவேகி, கபடிகள் அதிகம் உள்ளனர்.

ஒருபக்கம் உன்னுடைய வீட்டிலிருந்து மாமிசம் திருடப்படுகிறது. மற்றொரு புறம் மாமிசத்தைக் கொடுத்தாலும் விரும்பாத ஒரு நபர் உள்ளது. இவ்விரண்டு விஷயங்களிலும் நன்கு ஆலோசனை செய். உலகில் பல நாகரிகமற்றவர்கள் நாகரிகமானவர்களைப் போலவும், நாகரிகமானவர்கள் காட்டுமிராண்டிகளைப் போலவும் காணப்படுகின்றனர். எனவே இவற்றைப் பரீட்சை செய்ய வேண்டும்.

ஆகாயம் நெருப்பிலிட்ட கடாயின் அடிப்பகுதியைப் போலக் காணப்படுகிறது மின்மினிப் பூச்சி தீயைப் போலத் தோன்றுகிறது. ஆனால் ஆகாயத்தில் உள்பகுதியும், மின்மினியில் தீயும் இல்லை. ஆதலால் நேருக்கு நேர் காணப்படும் பொருளையும் பரிசீலித்து ஆணையிட வேண்டும். நீதான் அந்த நரியை மந்திரி பதவியில் அமர்த்தினாய். உன்னுடைய மந்திரிகளிடையே இதன் புகழ் பரவியுள்ளது. இந்த நரி உன்னுடைய நன்மையை விரும்பும் நண்பன். ஆகவே நீ இதைக் காப்பாற்று. மற்றவர்கள் பொய்யாகக் குற்றம் சுமத்தும்போது குற்றமற்றவர்களுக்குத் தண்டனை அளிக்கும் துஷ்ட மந்திரிகளை உடைய மன்னன் விரைவில் நஷ்டமடைகிறான்” என்று புலியின் தாய் அதற்கு அறிவுரை கூறியது.

பிறகு புலியின் ஒற்றனான ஒரு நரி, மந்திரி நரிக்கு எதிராகச் செய்யப்பட்ட சதியினை புலி அரசனிடம் கூறியது. புலி நரிமந்திரியின் நல்ல நடத்தையைப் புரிந்து கொண்டு அதற்கு மரியாதை செய்து குற்றத்திலிருந்து விடுவித்து அன்பு காட்டியது. நரி தன் மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றத்தால் கோபம் கொண்டு உபவாசம் இருந்து உயிர் விட எண்ணியது. புலியரசன் நரியினை உபவாசத்தில் இருந்து தடுத்தது. மன்னனான புலியின் இதயம் அன்பால் கவலைப்படுவதைக் கண்ட நரி குரல் தழுதழுக்க மன்னனிடம் கூறியது.

“மகாராஜா! நீங்கள் முதலில் எனக்கு மதிப்பளித்தீர்கள். பிறகு அவமானம் செய்தீர்கள். பகைவனைப் போல நடத்திவிட்டீர்கள். ஆகவே நான் இனி உங்களிடம் வசிக்கத் தகுந்தவனல்ல. தன் பதவியில் இருந்து வீழ்த்தப்பட்டு அவமானம் செய்யப்பட்டு மரியாதையை இழந்துவிட்டேன்.

நான் ஒருமுறை என்னுடைய பதவியிலிருந்து விலகி அவமதிக்கப்பட்டு, மீண்டும் தாங்கள் என்னை எவ்வாறு நம்புவீர்கள்? அல்லது நான்தான் தங்களிடம் எவ்வாறு வரமுடியும். என்னைத் தகுந்தவன் என்று கருதி மந்திரியாக்கிப் பின் தாங்கள் செய்த சபதத்தை மீறி என்னை அவமானம் செய்தீர்கள்.

நான் அவமானப்படுத்தப்பட்டதால் உங்களிடம் எனக்கு நம்பிக்கை இருக்காது. நீங்களும் என்னை நம்ப முடியாது. இந்த நிலையில் உங்களிடம் எனக்கு எப்போதும் பயம் இருக்கும். தாங்கள் என்னிடம் சந்தேகம் கொள்வீர்கள். மற்றவர்களிடம் குற்றத்தைத் தேடும் என்னிடம் அன்பில்லாத உங்கள் சேவர்களைத் திருப்தி செய்வது எனக்கு மிகவும் கடினமாகும். ஒருமுறை உடையும் பிரேம பந்தனம் மிகக் கஷ்டத்துடனே மிண்டும் சேருகிறது. யஜமானனுடைய நன்மையில் ஈடுபடும் மனிதன் யாரோ ஒருவன்தான் இருக்கிறான். அத்தகையவன் கிடைத்தற்கரியவன்.

தகுதியுள்ள மனிதனைப் புரிந்து கொள்வது மிகவும் கடினமானது. ஏன் எனில் மன்னனின் உள்ளம் சஞ்சலமானது. மனிதனின் உன்னதமும், வீழ்ச்சியும் தற்செயலாக உண்டாகின்றன. ஒருவனுக்கு நன்மை செய்து பின் தீமை புரிதலும், பெருமையளித்துவிட்டுக் கீழே வீழ்த்துதலும் துச்சமான அறிவின் விளைவேயாகும். இவ்வாறு தர்மார்த்த யுக்தி நிறைந்த சொற்களை விலங்கரசனிடம் கூறிய நரி, விலங்கரசனின் வேண்டுகோளை ஏற்காமல் காட்டிற்குச் சென்று உண்ணா நோன்பிருந்து உயிர் துறந்து சொர்க்கம் அடைந்தது.

7. ஒரு மகரிஷி மற்றும் நாயின் கதை

பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது (சாந்தி பருவம் அத்-116-117)

மக்கள் இல்லாத ஒரு பெரிய காட்டில் பழங்களையும், கிழங்குகளையும் ஆகாரமாகக் கொள்ளும் நியமங்களுடைய, புலன்களை வென்ற மகரிஷி வசித்து வந்தார். ஒவ்வொரு நாளும் வேதசாஸ்திரங்களைத் தூய உள்ளத்தோடு படித்து எப்போதும் சத்துவ குணத்தில் நிலைத்திருந்தார். அந்த மகரிஷியின் நல்ல பாவத்தைக் கண்டு வனத்தில் வாழ்ந்த ஜீவஜந்துக்கள் அனைத்தும் அவரிடம் வந்தன. கொடிய விலங்குகளான புலி, சிங்கம், மதம் கொண்ட யானைகள், சிறுத்தை, கரடி முதலியவையும் ரிஷியிடம் வந்து சிஷ்யரைப் போலத் தலைகுனிந்து அமர்ந்து கொள்ளும். அவை அவருடைய சுகத்தையும் நலத்தையும் கேட்டன. எப்போதும் அவருக்கு விருப்பமானவற்றையே செய்து வந்தன.

ஒரு பாமர நாய் முனிவரின் பக்தனாக, அவரிடம் அன்பு கொண்டிருந்தது, ரிஷியை விட்டு எங்கும் செல்லாமல், அவரைப் போலவே பழங்களையும் கிழங்குகளையும் உண்டு சாதுக்களைப் போல வாழ்ந்து வந்தது. ஒரு நாள் பலமிகுந்த ஒரு சிறுத்தை அந்த நாயைப் பிடிப்பதற்காகக் காலனைப்போல அங்கு வந்தது. அது அந்த நாயைக் கொன்று தின்ன விரும்பியது, கொடிய சிறுத்தை தன்னைத் தாக்க வருவதைக் கண்ட நாய் முனிவரிடம் இந்த சிறுத்தையிடமிருந்து என்னைக் காப்பாற்றுங்கள் என்று வேண்டியது. சித்திகள் கைவரப்பெற்ற முனிவர் எல்லாப் பிராணிகளின் மொழியையும் அறிந்தவர். அவர் அந்த நாயின் பயத்தை அறிந்து, நீ பயப்பட வேண்டாம். இப்போதே நீ நாயின் உருவிலிருந்து சிறுத்தை உருவைப் பெறுவாய் என வரமளித்தார். நாயும் சிறுத்தையானது. பயமில்லாமல் காட்டில் வசிக்கலாயிற்று.

ஒரு நாள் பயங்கரப் பசி கொண்ட ஒரு புலி சிறுத்தையைக் கொல்ல விரும்பி வந்தது. சிறுத்தையான நாய் மீண்டும் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முனிவரைச் சரணடைந்தது. மகரிஷி சிறுத்தையைப் புலியாக்கி விட்டார். புலியான நாய் மிகுந்த பலத்துடன் மாமிசத்தை உண்ணத் தொடங்கியது. பழங்களையும், கிழங்குகளையும் விரும்பவில்லை. மாமிசத்தைச் சாப்பிட்டு முனிவரின் குடிலுக்கு அருகிலேயே வசித்து வந்தது. ஒரு நாள் மததாரை ஒழுகும் ஒரு பெரிய கரிய யானை அங்கு வந்தது. அந்த யானையைக் கண்ட புலியான நாய் மீண்டும் முனிவரிடம் அபயம் கேட்டது. முனிவர் தன் சக்தியால் புலியைப் பெரிய யானையாக்கினார். அந்த யானை காட்டிலும் முனிவரின் ஆசிரமத்திற்கு அருகிலும் வாழ்ந்து வந்தது. பல நாட்களுக்குப் பிறகு யானையை அழிக்க வல்ல ஒரு சிங்கம்

அங்கு வந்தது. யானை மீண்டும் முனிவரைச் சரணடைந்தது. முனிவர் யானையைச் சிங்கமாக்கினார். அந்த சிங்கம் அதே ஆஸ்ரமத்தில் வசித்து வந்தது.

சிங்கத்திற்குப் பயந்து மற்ற விலங்குகள் முனிவரின் தபோவனத்திற்கு வருவதில்லை. பிறகு சிங்கத்தையும் கொல்லக்கூடிய எட்டு கால்களை உடைய சரபம் அங்கு வந்தது. சிங்கம் முனிவரிடம் அபயம் வேண்டியது. முனிவர் அதனைச் சரபமாக்கிவிட்டார். அதனைக் கண்டு காட்டிலிருந்து வந்த சரபம் பயந்து ஓடிவிட்டது. அந்த சரபமும் முனிவரிடமே சுகமாக வாழலாயிற்று. அதனிடமிருந்து உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள விலங்குகள் அனைத்தும் வேறு திசைகளுக்கு ஓடலாயின. சரபம் எப்போதும் பிராணிகளின் வதத்திலேயே ஈடுபட்டு மாமிசத்தையே உண்டு வந்தது. பழங்களையும், கிழங்குகளையும் விரும்பவில்லை.

ஒரு நாள் ரத்த தாகத்தால் பீடிக்கப்பட்ட அந்த சரபம் நாய் இனத்தில் தோன்றியதால் நன்றி கெட்டு முனிவரைக் கொன்று விட விரும்பியது. இந்த முனிவரின் பிரபாவத்திலேயே இந்த சரபத்தின் சரீரத்தைப் பெற்றுவிட்டேன். மற்ற மிருகங்கள் இந்த முனிவரைச் சரணடைந்து, யானை முதலியவற்றிடம் பயமடைகின்றன. ஒரு வேளை இவர் அவற்றையும் சரபமாக மாற்றி விடலாம் இவர் விரும்பினால் சாதாரண பறவையையும் கருடனாக்கி விடலாம். இவர் அவற்றிற்கு அத்தகைய பலத்தைக் கொடுப்பதற்கு முன் இந்த பிரம்மரிஷியை வதம் செய்துவிட வேண்டும். அதன்பின் நான் இங்கு தடையின்றி வாழலாம் என்று எண்ணியது.

ஞானக் கண்ணுடைய முனிவர் தன்னுடைய தவத்தின் சக்தியால் சரபத்தின் உள்ளக் கருத்தை உணர்ந்துவிட்டார். அவர் அந்த நாயிடம், “அடே! நீ முன்பு நாயாக இருந்தாய். பிறகு சிறுத்தையானாய். அதிலிருந்து புலியாக மாறினாய். பிறகு மதயானை ஆனாய்; அதன்பின் சிங்கமாகவும், சரபமாகவும் உருப்பெற்றாய். நீ நீச குலத்தில் பிறந்திருந்தாலும் நான் அன்பால் உன்னைத் துறக்கவில்லை. பாவியே! உன் மீது என் மனத்தில் ஒருபோதும் பாவ எண்ணம் தோன்றவில்லை என்றாலும் நீ என்னைக் கொல்ல விரும்புகிறாய். எனவே நீ மீண்டும் உன் பழைய பிறவியான நாயாகிவிடு” என்றார். முனிவரின் சாபத்தால் முனிவரின் துரோகியான அந்த சரபம் மீண்டும் நாயாகிவிட்டது. முனிவர் சினத்துடன் அந்தப் பாவியான நாயைத் தபோ வனத்திலிருந்து வெளியேற்றிவிட்டார்.

8. தண்டனையின் உற்பத்தியும் தோற்றமும்; அது கூடித்திரிய
பரம்பரைக்கு வந்த வரலாறும்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது (சாந்தி பருவம் அத்-122)

அங்க தேசத்தில் வசுஹோமன் என்னும் புகழ்மிக்க மன்னன் அரசாண்டார். ஒருசமயம் அந்த தர்மமறிந்த மன்னர் தன் மனைவியுடன் தேவர்களும், முனிவர்களும், பித்ருக்களும் பூஜிக்கும் ‘முஞ்சப்ருஷ்ட’ என்னும் தீரத்தத்திற்கு வந்தார். அது இமயத்தின் சிகரத்தில் தங்கமலையான சுமேருவிற்கு அருகில் அமைந்திருந்தது. அங்கு முஞ்சாவடத்தில் தன்னுடைய ஜடைகளைக் கட்டக் கட்டளையிட்டிருந்ததால் அது ‘முஞ்சப்ருஷ்டம்’ என அழைக்கப்பட்டது. அங்கு வசுஹோமன் பெரும் தவத்தில் ஈடுபட்டார். தேவரிஷிக்குச் சமமாகி பிராமணர்களிடையே பெரும் மரியாதையைப் பெற்றார்.

ஒரு நாள் மாந்தாதா மன்னர் அவர்களைத் தரிசிக்க வந்தார். வசுஹோமரை வணங்கி வினயத்தோடு அருகில் நின்றார். வசுஹோமரும் மாந்தாதா மன்னருக்குப் பாத்யம், அர்க்யம் அளித்து நலம் கேட்டார். பின்பு வசுஹோமன் மாந்தாதாவிடம் மன்னா! நான் தங்களுக்கு என்ன சேவை செய்யட்டும்? என்று கேட்டார். மாந்தாதா, வசுஹோமனிடம் கேட்டார்; “மன்னா! தாங்கள் பிருகஸ்பதியின் கருத்து முழுவதினையும், சுக்கிராசாரியாரின் நீதி சாஸ்திரத்தையும் அறிந்துள்ளீர்கள். ஆகவே நான் தண்டம் எவ்வாறு தோன்றியது என்பதையும், தண்டம் எல்லாவற்றையும் விடச் சிறந்ததாக ஏன் கூறப்படுகிறது என்பதையும், அது கூடித்திரியர்களிடம் வந்த வரலாற்றையும் உங்களிடம் கேட்டு அறிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்” என்றார்.

வசுஹோமன் மாந்தாதாவிற்குக் கூறலானார்; “மன்னா! தண்டம் உலகனைத்தையும் நியமத்துள் வைப்பதாகும். இது தர்மத்தின் பழைய சொருபமாகும். மக்களை முரட்டுத் தனத்திலிருந்து காப்பதே இதன் நோக்கம். சர்வலோக பிதாமகர் பிரம்மா ஒரு சமயம் யாகம் செய்ய விரும்பினார். ஆனால் அவருக்குத் தகுந்த ரித்விஜ் யாரும் கிடைக்கவில்லை. அவர் ஆயிரம் ஆண்டுக் காலம் தன் தலைமீது ஒரு கர்ப்பத்தைத் தரித்திருந்தார். ஆயிரம் ஆண்டுகள் கழிந்த பின் அவருக்குத் தும்மல் வந்தது. அப்போது அவருடைய கர்ப்பம் கீழே விழுந்துவிட்டது. அந்தக் கர்ப்பத்திலிருந்து தோன்றிய பாலகன் ‘கூஷப’ என்ற பெயரளிக்கப்பட்டான்.

‘கூஷபன்’ பிரம்மாவின் யாகத்தில் ரித்விஜன் ஆனார். அந்த யாகத்தால் பிரம்மாவின் தண்டம் மறைந்துவிட்டது. அதனால் மக்களிடையே இனக்கலப்பு

தோன்றியது. அதனால் கடமை, கடமையில்லாதது, உண்ணத் தகுந்தது, தகாதது என்னும் வேறுபாடு மறைந்துவிட்டது. மக்கள் அனைவரும் பரஸ்பரம் ஹிம்சை செய்தனர். யாரும் செல்லக்கூடிய, செல்ல முடியாத இடத்தை நினைக்கவில்லை. அயலாருடைய செல்வமும் அபகரிக்கப்பட்டது. நாய்கள் மாமிசத் துண்டிற்காகத் தங்களுக்குள் சண்டையிட்டுக் கொள்வது போல், மனிதர்களும் பரஸ்பரம் கொள்ளையிட்டனர்.

பலமிகுந்தவர்கள் பலமற்றவர்களைக் கொல்லத் தொடங்கினர். எல்லா இடங்களிலும் கட்டுப்பாடினமை தொடங்கியது. அந்த நிலையில் பிரம்மா மகாதேவனிடம், “சங்கரா! இந்தச் சூழ்நிலையில் நீங்கள் அருள்புரிய வேண்டும். உலகில் இனக்கலப்பு பரவாத உபாயத்தைத் தாங்கள் செய்ய வேண்டும்” என்று கேட்டார். அப்போது சூலம் ஏந்தும் மகாதேவன் நெடுநேரம் யோசித்துத் தன்னையே தண்டத்தின் உருவத்தில் தோற்றுவித்தார். அதனால் தர்ம நடத்தை நிலவியது. அதனைக் கண்டு சரஸ்வதி தேவி தண்ட நீதியை அமைத்தார். அது மூவுலகிலும் பிரசித்தமானது. சூலபாணி மீண்டும் யோசனை செய்து ஒவ்வொரு சமுதாயத்திற்கும் ஒவ்வொரு மன்னனை அமைத்தார்.

தேவர்களுக்கு இந்திரனைத் தலைவனாக்கினார். சூரியனின் புதல்வனான யமன் பித்ருக்களுக்கு மன்னனானார். குபேரனை செல்வத்திற்கும், அரக்கர்களுக்கும், சுமேருவை மலைகளுக்கும், பெரும் கடலை நதிகளுக்கும் சுவாமியாக்கினார். வருணனை நீருக்கும், அசுரர்களுக்கும் தலைவனாக்கினார். மரணத்தை உயிர்களுக்கும், அக்னியை ஒளிக்கும் தலைவராக்கினார். தன்னைத் தானே மகாதேவன் ருத்ரர்களுக்குத் தலைவனாகவும், பாதுகாவலனாகவும் செய்தார். வசிஷ்ட முனிவரைப் பிராமணர்களுக்கும், ஜாதவேத அக்னியை வசக்களுக்கும், சூரியனை ஒளிமிக்க கிரகங்களுக்கும், சந்திரனை நட்சத்திரங்களுக்கும் தலைவராக்கினார். அம்சமானை கொடிகளுக்கும், பன்னிரண்டு கரங்களுடைய ஸ்கந்தனைப் பூதங்களுக்கும் மன்னராக நியமித்தார்.

காலனை நான்கு வகை மரணங்களுக்கும், சுக துக்கத்திற்கும் தலைவனாக்கினார். பிரம்மாவின் சிறிய புதல்வன் கூஷபனை மக்களுக்கும், தர்மம் தரிப்பவர்களுக்கும் சிறந்த தலைவராக்கினார். பிறகு பிரம்மாவின் யாகம் முறைப்படி நடந்து முடிந்தது. மகாதேவன் விஷ்ணு பகவானை உபசரித்து அவரிடம் தண்டத்தைச் சமர்ப்பித்தார். விஷ்ணு பகவான் அதனை அங்கிராவிிற்கும், அங்கிரா இந்திரனுக்கும், மரீசிக்கும் அளித்தார். மரீசி அதனைப் பிருகுவிடமும், ப்ருகு முனிவர் தர்மம் நிறைந்த அந்த தண்ட

நீதியை முனிவர்களுக்கும் அளித்தார். முனிவர்கள் லோகபாலர்களுக்கும், லோகபாலர்கள் கூடிருக்கும், கூடிப் குரிய புத்திரன் மனுவிற்கும், சிராத்த தேவன் தர்மம் மற்றும் அர்த்தத்தின் பாதுகாப்பிற்காகத் தன்னுடைய புதல்வனுக்கும் அளித்துவிட்டனர்.

ஆகவே தர்மத்தின்படி நியாய, அநியாயத்தை யோசித்தே தண்டனையின் சட்டத்தைச் செய்ய வேண்டும். மனம் விரும்பும் வகையில் செய்யக்கூடாது. துஷ்டர்களை அடக்குவதே தண்டத்தின் முக்கிய நோக்கமாகும். தங்கக் காசுகளைப் பெற்றுக் கொண்டு பொக்கிஷத்தை நிரப்புவதல்ல, ஒரு சிறிய குற்றத்திற்காக, மக்களின் அங்கத்தைப் பங்கம் செய்தல், அவனைக் கொல்லுதல், துன்புறுத்துதல், தேசத்திலிருந்து வெளியேற்றுதல் போன்றவை ஒருபோதும் உசிதமானதல்ல. குரிய புத்திரன் மனு மக்களைக் காப்பதற்காகவே தன்னுடைய புதல்வர்களின் கையில் தண்டத்தை ஒப்படைத்தார். அதுவே வரிசையாகப் படிப்படியாக அதிகாரிகளின் கையில் வந்து மக்களைக் காத்து விழிப்போடு இருக்கிறது.

இந்திரன் தண்டத்தின் சட்டத்தை அமைப்பதில் எப்போதும் விழிப்போடு இருக்கிறார். இந்திரனிடமிருந்து, அக்னியும், அக்னியிடமிருந்து பிரஜாபதியும் அந்த தண்டத்தைப் பெற்று அதன் உசிதமான பிரயோகத்திற்கு எப்போதும் விழிப்புடன் இருக்கிறார்கள். விவசாயத்திலிருந்து தண்டத்தைப் பெற்று உலகத்தைக் காத்தவாறு ஒளி விழித்துள்ளது. அதிலிருந்து ஔஷதிகளும், ஔஷதிகளில் இருந்து மலைகளும், மலைகளில் இருந்து ரசமும், ரசத்திலிருந்து நிருதிபதியும், நிருதிபதியிலிருந்து ஒளிகளும் வரிசையாக அந்த தண்டத்தைக் கைப்பற்றி உலகத்தைக் காப்பாற்றக் கவனமாக உள்ளன. ஒளிகளிடமிருந்து வேதங்களும், வேதங்களிடமிருந்து ஹயக்ரீவபகவானும், அவரிடமிருந்து அவினாசியான பிரம்மாவும் அந்த தண்டத்தைப் பெற்று உலகத்தைக் காப்பதற்காக விழித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

லோக பிதாமகரான பிரம்மாவிடமிருந்து தண்டத்தைக் காப்பாற்றும் அதிகாரத்தைப் பெற்று மகாதேவன் விழித்துள்ளார். சிவனிடமிருந்து விஸ்வே தேவர்களும், அவர்களிடமிருந்து முனிவர்களும், முனிவர்களிடமிருந்து சோமனும் தேவர்களிடமிருந்து பிராமணர்களும் அந்த அதிகாரத்தை எடுத்துக் கொண்டு உலகத்தைக் காப்பதற்காக எப்போதும் விழிப்புடன் இருக்கிறார்கள். பிறகு பிராமணர்களிடமிருந்து தண்டம் தரிக்கும் அதிகாரத்தைப் பெற்ற கூத்திரியர்கள் உலகனைத்தையும் தர்மப்படி காப்பாற்றுகிறார்கள். கூத்திரியர்களாலேயே பழமையான இந்த சராசர உலகம் பாதுகாப்போடு இருக்கிறது. தேஜஸ்வியான அந்த தண்டம் எல்லோரையும் ஒழுங்கு முறைக்குள் வைத்துள்ளது.

9. காய்வயன் என்னும் கொள்ளைக்காரனின் வரலாறு
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரரிடம் கூறியது (சாந்தி பருவம் அத்-135)

கூடித்திரிய தந்தைக்கும் வேடுவகுலப் பெண்ணிற்கும் பிறந்த காய்வயன் என்னும் கொள்ளைக்காரன் இருந்தான். அவன் திறமையுடையவன். சூரன், வீரன், புத்திசாலி, சாஸ்திரமறிந்தவன், கொடுமை செய்யாதவன். ஆஸ்ரமவாசிகளின் தர்மத்தைக் காப்பாற்றுபவன். அவன் எப்போதும் கூடித்திரிய தர்மத்தைக் கடைப்பிடித்து வந்தான். ஒவ்வொரு நாளும் காட்டிற்குச் சென்று மான்களை வசப்படுத்துவான். வேடர்களில் நிபுணனாக இருந்த அவன் ‘பாரியாத்ர’ மலையில் சஞ்சரிப்பான். குறி தவறாமல் அம்பு செலுத்துபவன். நூற்றுக்கணக்கான மனிதர்களின் சேனையைத் தனியாகவே வெல்லக்கூடியவன். அவன் குருடர்களும், செவிடர்களுமான தன் தாய் தந்தையருக்குச் சேவை செய்து வந்தான்.

காட்டில் வாழும் மதிப்பிற்குரிய மனிதர்களுக்கும், வானப்ரஸ்த, சந்யாசி பிராமணர்களுக்கும் பூஜை செய்து வந்தான். ஒவ்வொரு நாளும் அவர்களிடம் சென்று அன்னம் முதலியன அளித்து வந்தான். கொள்ளையன் அளிக்கும் போஜனம் என்று பயம் கொள்பவர்களின் வீடுகளில் அதிகாலையிலேயே பழம், கிழங்கு, அன்னம் முதலிய உணவுப் பொருட்களை வைத்துவிடுவான். ஒரு நாள் ஒழுங்கு முறையை மீறுபவர்களும், பலவகைக் கொடுமையான காரியங்களைச் செய்பவர்களுமான ஆயிரக்கணக்கான கொள்ளையர்கள் அவனிடம் தங்கள் தலைவனாகும்படி வேண்டினர்; “நீ தேச காலத்தை அறிந்தவன்; வித்வான் உறுதியான அறிவுடையவன். ஆதலால் நீ எங்களுக்குத் தலைவனாகிவிடு. உன் ஆணைப்படி நாங்கள் நடப்போம். நீ தாய் தந்தையரைப் போல எங்களைக் காப்பாற்று” என்றனர்.

காவ்யன் அந்தக் கொள்ளையர்களிடம் பல நிபந்தனைகளைக் கூறினான்; “அன்புடைய சகோதரர்களே! நீங்கள் ஒருபோதும் பெண், சிறுவன், கோழை மற்றும் தபஸ்வியைக் கொல்லக்கூடாது. உங்களோடு போரிடாதவர்களை வதம் செய்யக்கூடாது. பெண்களைப் பலவந்தமாகப் பிடிக்கக்கூடாது. பிராணிகளில் கூட பெண் விலங்குகளைக் கொல்லக்கூடாது. தேவ, பித்ரு, அதிதிகளின் பூஜைக்குத் தொல்லையளிக்கக் கூடாது. நீங்கள் பிராமணர்களுக்கு சேவையும், பூஜையும் செய்ய வேண்டும். பிராமணர்களின் சினத்துக்கு ஆளாகிறவர்களை யாரும் காப்பாற்ற முடியாது. யார் பிராமணர்களைநிந்திக்கிறார்களோ, அவர்களின் அழிவை விரும்புகிறார்களோ, அவர்கள் சூரியன் முன் இருள் போல வீழ்ந்துவிடுகிறார்கள்.

தானே விரும்பிச் செல்வத்தைத் தரமறுக்கும் வியாபாரிகளையே நீங்கள் தாக்கிச் செல்வத்தைப் பறிக்க வேண்டும். தேசத்திற்குத் தீமை செய்து தன் மேன்மைக்கு முயற்சி செய்பவர்கள் அழிந்து விடுகிறார்கள். கொள்ளையர்கள் இனத்தில் பிறந்தாலும் தர்மசாஸ்திரத்தின்படி நடப்பவர்கள் சித்தி பெற்று விடுகிறார்கள்.” என்று உபதேசித்தான். கொள்ளையர்களும் காயவ்யனுடைய ஆணையை ஏற்றுக் கொண்டு, அவன் பின் சென்றனர். இதனால் அவர்கள் பாவ காரியங்களில் இருந்து விலகி, மேன்மையடைந்தனர். சாதுக்களின் நன்மையைச் செய்து, கொள்ளையர்களைப் பாவத்தில் இருந்து காப்பாற்றிய புண்ணிய கர்மத்தினால் காயவ்யன் மிகப்பெரிய சித்தியடைந்து விட்டான்.

10. முன்னெச்சரிக்கை தொடர்பான மூன்று மீன்களின் கதை
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது (சாந்தி பருவம் அத்-137)

ஆபத்துக் காலத்தில் தன்னை எவ்வாறு காப்பாற்றிக் கொள்வது என்பது பற்றிப் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறிய மூன்று மீன்களின் கதை இது. ஆபத்து வரும் முன்பே தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் உபாயத்தைச் செய்து கொள்பவன் “அநாதகவிதாதா” எனப்படுவான். சரியான சமயத்தில் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் உபாயத்தை அறிபவன். “பிரத்யுத்பன்னமதி” என்று அழைக்கப்படுகிறான். இந்த இருவகையினரும் தங்களுக்கு மேன்மையைத் தேடிக் கொள்ளுகின்றனர். ஆனால் ஒவ்வொரு காரியத்திலும் அநாவசியமாகக் கால தாமதம் செய்யும் “தீர்க்ககுத்திரி” எனப்படுபவன் அழிந்து விடுகிறான் என்ற நீதியை இக்கதை விளக்குகிறது.

ஒரு ஆழமான குளத்தில் பல மீன்கள் வசித்து வந்தன. அவற்றிற்கிடையே நண்பர்களான மூன்று மீன்களும் இருந்தன. அவை எப்போதும் ஒன்றாகவே சஞ்சரிக்கும். அம்மூன்று மீன்களில் ஒன்று முன்னெச்சரிக்கையுடன் இருக்கும் அநாதகவிதாதா. இன்னொன்று சரியான சமயத்தில் அறிவுடன் செயல்படும் பிரத்யுத்பன்னமதி. மூன்றாவது சோம்பேறியான தீர்க்ககுத்திரி ஆகும். ஒரு நாள் மீனவர்கள் சிலர் அந்தக் குளத்தின் மீன்களைப் பிடிக்க நினைத்து அங்கு வந்தனர். அவர்கள் குளத்தின் நாற்புறங்களிலும் கால்வாய்களை அமைத்து நீரை வெளியேற்றத் தொடங்கினர்.

நீர் நிலையில் தண்ணீர் குறைவதைக் கண்ட அநாதகவிதாதா மீன் தன் நண்பர்களிடம், இப்போது இங்குள்ள எல்லா மீன்களுக்கும் ஆபத்து வந்துள்ளது. நாம் வெளியேற வழி இல்லாமல் போவதற்குள் நாம் இங்கிருந்து விரைந்து வெளியேறிவிட வேண்டும் என்றது. அந்த தூரதர்சி மீனிடம் ‘தீர்க்ககுத்திரி’ மீன் இப்போது அவசரப்பட வேண்டியதில்லை என்று கூறிவிட்டது. பிரத்யுத்பன்னமதி உரிய சமயத்தில் என்னுடைய அறிவினால் சரியான உபாயத்தை நான் கண்டு பிடிப்பேன் என்று கூறியது. அவ்விரு மீன்களின் பதிலைக்கேட்ட தூரதர்சி மீன் தான் ஒரு கால்வாயின் வழியாக வெளியேறி வேறு நீர் நிலையை அடைந்துவிட்டது.

இச்சமயம் நீர் முழுவதையும் வெளியேற்றிய மீனவர்கள் வலையை விரித்து அனைத்து மீன்களையும் சிக்க வைத்தனர். தீர்த்தகுத்திரி வலையினுள் சிக்கிக் கொண்டது. பிரத்யுத்பன்னமதி வலையில் சிக்காமல் வாயால் வலையைப் பிடித்துக் கொண்டு தானும் வலைக்குள் சிக்கிவிட்டதுபோல் இருந்தது. மீன்களை வலையுடன் எடுத்துக் கொண்டு வேறு ஒரு நீர்

நிலைக்குச் சென்று மீனவர்கள் அவற்றைக் கழுவத் தொடங்கினர். அப்போது ப்ரத்யுத்பன்னமதி தான் வாயில் பிடித்திருந்த வலையை விட்டு விட்டு நீரில் மூழ்கித்தப்பியது. ஆனால் முன்னெச்சரிக்கையும் இல்லாமல், சமயோசிதமான அறிவும் இல்லாமல் சோம்பேறியான ‘தீர்க்ககூத்ரி’ வலைக்குள் சிக்கி மரணமடைந்துவிட்டது.

ஆபத்து வருவதற்கு முன்பே தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முன்னெச்சரிக்கையுடன் வழி தேட வேண்டும்; அல்லது ஆபத்து சமயத்தில் அறிவால் விரைந்து தப்பிக்கும் முயற்சியைச் செய்ய வேண்டும். இரண்டு வகையிலும் இல்லாமல் ஒவ்வொரு காரியத்திலும் அநாவசிய தாமதம் செய்வது அழிவிற்குக் காரணமாகும் என்பதே இக்கதையின் நீதி.

11. பகைவரால் சூழப்படும்போது செய்ய வேண்டியதை உணர்த்தும்
பூனை மற்றும் எலியின் கதை
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது (சாந்தி பருவம் அத்-138)

ஒரு காட்டில் பரந்து விரிந்த ஒரு பெரிய ஆலமரம் இருந்தது. அதன் கிளைகளிலும், நிழலிலும் பறவைகளும், விலங்குகளும் வாழ்ந்து வந்தன. அவற்றில் பலிதன் என்ற எலியும் ஒன்று. அது ஆலமரத்தின் வேருக்கடியில் பல வாயில்களுடைய வளையை அமைத்து வாழ்ந்து வந்தது. அதே ஆலமரத்தின் கிளையில் 'லோமஷ்' என்ற பூனையும் சுகமாக வாழ்ந்து வந்தது. பறவைகளே அதற்கு உணவாக இருந்தன. அந்தக் காட்டிலேயே ஒரு சண்டாளனும் வீடு கட்டிக் கொண்டு வாழ்ந்து வந்தான். அவன் ஒவ்வொரு நாளும் மாலையில் சூரியன் மறைந்ததும் அங்கு வந்து தன் வலையை விரிப்பான். பிறகு வீட்டிற்குச் சென்று மகிழ்ச்சியாகத் தூங்குவான். பிறகு காலையில் வந்து வலையில் சிக்கிய பிராணியை எடுத்துச் செல்வான். தினமும் இதையே அவன் தன் கடமையாகக் கொண்டிருந்தான்.

ஒரு நாள் கவனமின்றி 'லோமஷ்' பூனை அந்த வலைக்குள் சிக்கிக் கொண்டது. பூனை வலையில் அகப்பட்டதை அறிந்த எலி பலிதன் வலையில் இருந்து வெளியே வந்து பயமின்றிச் சஞ்சரித்தது. அது தன் உணவைத் தேடியபோது வலையின் மேல் சிதறியிருந்த மாமிசத்தினைக் கண்டு அதனை உண்ணத் தொடங்கியது. இச்சமயம் எலியின் இருப்பை நுகர்ந்த 'ஹரிண்' என்ற கீரிப்பிள்ளை எலியைப் பிடிக்கும் நோக்கத்தோடு அங்கு வந்து சேர்ந்தது. அதே நேரத்தில் எலியைத் தூக்குவதற்காக மரத்தின் பொந்தில் வாசம்புரியும் 'சந்த்ரகன்' என்ற ஆந்தையும் சமயம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. இவ்வாறு வலைக்குள் இருந்த பூனை, தரையில் இருந்த கீரிப்பிள்ளை, மரத்தின் மேல் இருந்த ஆந்தை என்று மூன்று பகைவர்கள் எலியைக் கொல்வதற்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தன.

எலி பயத்தால் நடுங்கியது. ஆனால் தன்னுடைய சிறந்த அறிவைக் கொண்டு யோசிக்கலானது. பூமியில் இறங்கி ஓடினால் கீரிப்பிள்ளை என்னைப் பிடித்துவிடும். இங்கேயே இருந்தால் ஆந்தை என்னைத் தன் அலகால் கொன்றுவிடும். வலையை அறுத்துக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்தால் பூனை உயிரோடு விடாது. ஆனாலும் என்னைப் போன்ற அறிவாளி பயப்படக்கூடாது என நினைத்தது. இப்போது இந்தப் பூனையுடன் சேருவதைத் தவிர எனக்கு வேறு வழியில்லை. இது என்னுடைய பகைவன் என்றாலும் இது பெரும் சங்கடத்தில் சிக்கியுள்ளது. நான் இதனைக் காப்பாற்ற முடியும். மூன்று பகைவர்கள் என் மீது குறி வைத்திருந்தாலும்

பெரும் ஆபத்தில் உள்ள இந்த முட்டாளைச் சேர்த்துக் கொள்வதன் மூலம் நான் உயிர் பிழைக்க முடியும் எனத் தீர்மானித்தது.

எலி, பூனையிடம், “பூனை சகோதரா! நான் உன்னிடம் நட்புடன் பேசுகிறேன். நீ உயிருடன் இருக்கிறாய் அல்லவா? உன்னைக் காப்பாற்ற நான் விரும்புகிறேன். என்னைக் கொல்லும் எண்ணத்தைக் கைவிட்டால் நான் உன்னை இந்தக் கஷ்டத்திலிருந்து காப்பாற்றுவேன். நானும் நன்மையை அடைவேன். பூனையே! இங்கு இந்த கீரிப்பிள்ளையும், ஆந்தையும் என்னைக் கொல்லக் காத்திருக்கின்றன. பூனையே! நீ என்னுடைய உதவியின்றி இந்த வலையிலிருந்து வெளியேற முடியாது. நீ என்னை இம்சிக்காவிட்டால் நான் இந்த வலையை அறுத்து விடுவேன் நீ என்னை இந்த கீரிப்பிள்ளையிடமிருந்தும் ஆந்தையிடமிருந்தும் காப்பாற்று. நான் உன்னைக் காப்பாற்றுகிறேன்” என்று கூறியது.

எலியின் சொற்களைக் கேட்ட பூனை எலியிடம் கூறியது; “நான் உன்னைப் பாராட்டுகிறேன். நான் பெரும் ஆபத்தில் சிக்கியுள்ளேன். நீயும் ஆபத்தில் இருக்கிறாய். இவ்வாறு ஆபத்தில் உள்ள நாம் இருவரும் சமாதானம் செய்து கொள்ள வேண்டும். இதில் தாமதம் வேண்டாம். இந்தக் கஷ்டத்திலிருந்து நான் விடுபட்டதும் நீ செய்த உபகாரத்தை மறக்க மாட்டேன். பதிலுக்கு அவசியம் ஏதேனும் செய்வேன் நான் உன்னுடைய பக்தனாகிவிட்டேன். உன்னுடைய ஆணைக்குக் கட்டுப்படுவேன் என்று பதிலளித்தது.

எலி பூனையின் பேச்சைக் கேட்டு, அதனிடம், “சகோதரா! நான் இப்போது நீ சிக்கியிருக்கும் இந்த வலைக்குள் நுழைகிறேன். நீ என்னைக் கொன்றுவிடாதே; காப்பாற்று. நான் உயிரோடு இருந்தால்தான் உன்னைக் காப்பாற்ற முடியும். இந்த ஆந்தையிடமிருந்தும், கீரியிடமிருந்தும் என்னைக் காப்பாற்று. நான் நிச்சயம் உன்னுடைய கட்டை அறுத்துவிடுவேன்.” என்றது. பூனை எலியின் சொற்களை ஏற்றுக் கொண்டது. வலையிலிருந்து விடுபட்டதும் எலிக்கு மரியாதையுடன் விரும்பியதைச் செய்வதாகவும், கொல்லமாட்டேன் என்றும் வாக்களித்தது. எலி பூனையை நம்பி, அது சிக்கியிருந்த வலைக்குள் புகுந்து பூனையிடம் அடைக்கலம் பெற்றது. பூனையும், எலியும் தங்களுக்குள் சமாதானம் செய்து கொண்டதைக் கண்ட ஆந்தையும், கீரிப்பிள்ளையும் ஏமாற்றமடைந்து திரும்பிச் சென்றன.

பூனையிடம் அடைக்கலமான எலி தாயின் மடியில் இருப்பதைப் போல் சுகமாக தூங்கியது. பின்னர் வேடன் வருவதை எதிர்பார்த்து வலையை மெல்ல மெல்ல அறுக்கத் தொடங்கியது. ஆனால் அது

விரைவாகச் செயல்படவில்லை. அதனுடைய சுறுசுறுப்பில்லாத செயலைப் பார்த்து லோமஷ், “உன்னுடைய வேலை நடந்துவிட்டது என்பதால் என்னை அவமதிக்கிறாயா? வேடன் வருவதற்குள் விரைவாகக் கட்டை அறுத்து விடு” என்று கூறியது. எலி, “நண்பா! பேசாமல் இரு. நீ பயப்பட வேண்டாம் நான் சமயத்தை நன்கு அறிவேன். சரியான சமயத்தில் நீ விடுதலை பெறுவாய். சமயமில்லாமல் தொடங்கும் காரியத்தைச் செய்பவனுக்கு லாபம் கிடைக்காது. தகுந்த சமயத்தில் தொடங்கும் பணியே பெரும் பொருள் லாபத்தை அளிக்கும். அகாலத்தில் நீ விடுதலை பெற்றால் நான் உன்னிடம் பயம் கொள்ள வேண்டி இருக்கும். இன்னும் சிறிது நேரம் பொறுத்திரு. சண்டாளன் ஆயுதத்துடன் வருவதைப் பார்க்கும்போது, நான் விரைவாக உன் கட்டை அறுத்துவிடுவேன். அப்போது வலையிலிருந்து விடுபட்டு நீ முதலில் மரத்தின் மீது ஏறுவாய். உன் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதைத் தவிர வேறு எதையும் சிந்திக்கமாட்டாய். அந்த நேரம் உன்னிடம் பயமின்றி நானும் வலைக்குள் ஓடிவிடுவேன்” என்றது. எலி தன் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள விரும்பும் மர்மத்தைப் பூனை அறிந்து கொண்டது.

இவ்வாறு இரண்டும் பேசிப் பேசியே இரவுப் பொழுதைக் கழித்து விட்டன. காலையில் வேடன் தன் நாய்களுடன் ஆலமரத்தை நோக்கி வரலானான். அவன் அருகில் நெருங்குவதைக் கண்ட பூனை கவலை கொண்டது. “எலியே! இப்போது என்ன செய்வாய்?” என்று கேட்டது. எலி பூனையின் எஞ்சியிருந்த கட்டையும் வேகமாக அறுத்துவிட்டது. வேடன் நெருங்குவதற்குள் பூனை விடுவிக்கப்பட்டதும் அது பாய்ந்து சென்று ஆலமரத்தின் மீது ஏறிக் கொண்டது. எலி பலிதனும் அந்த தன் இனப் பகைவனிடமிருந்து தப்பி வலைக்குள் சென்றுவிட்டது. வேடன் வலையைப் புரட்டிப் பார்த்து அதனுள் எந்தப் பிராணியும் இல்லாததைக் கண்டான். ஏமாற்றத்துடன் வலையைச் சுருட்டிக் கொண்டு சென்றுவிட்டான்.

மரத்தில் பாதுகாப்பாக அமர்ந்து கொண்ட பூனை லோமஷ், எலியிடம் நண்பா! என்னிடம் சொல்லாமலே இவ்வாறு ஏன் வலைக்குள் நுழைந்து விட்டாய். நான் உன்னிடம் பெரும் நன்றியுடையவன். உனக்கு என்னிடம் ஏதேனும் ஐயம் உள்ளதா? நண்பா! நீ என்னைக் காப்பாற்றினாய். உயிர் அளித்தாய். நானும் உனக்கு உதவி செய்தேன். நாம் இருவரும் நண்பர்களாக இருப்போம். நானும், என் குடும்பத்தினரும், உற்றார் உறவினரும் உனக்குச் சேவை செய்வோம். நீ எனக்கு மந்திரியைப் போலவும், தந்தையைப் போலவும் உபதேசம் செய். நீ சுக்ராசாரியாரைப் போன்ற அறிவாளி. இன்று நீ எனக்கு உயிர்ப்பிச்சை அளித்து என் இதயத்தில் இடம் பெற்றுவிட்டாய்” என்று புகழ்ந்து கூறியது.

எலி பூனை லோமஷிற்குப் பதிலளித்தது. “லோமஷ்! நீ கூறியது அனைத்தையும் நான் கவனமாகக் கேட்டேன். இப்போது என் அறிவிற்குப் புலப்படும் கருத்தை உனக்குக் கூறுகிறேன். நீ கேள். உலகில் நண்பன், பகைவன் இவர்களை அறிந்து கொள்ளுவது மிகவும் சூட்சுமமானது. யாரும் எப்போதும் பகைவனாவதும் இல்லை. நண்பனாவதும் இல்லை. சுயநலத்தின் காரணமாகவே நண்பர்களும் பகைவர்களும் இருக்கிறார்கள். உலகில் தாய், தந்தை, புதல்வன், சகோதரன் உறவினர் அனைவரிடமும் சுயநலம் காரணமாகவே அன்பு தோன்றுகிறது. லோமஷ்! வலையில் இருந்து வெளிப்பட்ட பின்னரே பகைவனான என்னிடம் அன்பு காட்ட நினைக்கிறாய். நம் நிலை சமமானது. நான் உன்னைக் காப்பாற்றினேன். நீ என்னைக் காப்பாற்றினாய். இப்போது நீ ஏன் உபகாரத்திற்குப் பதிலளிக்க ஆசைப்படுகிறாய்? உன்னுடைய இனிமையான பேச்சிற்கான காரணத்தை நான் கூறுகிறேன் கேள்.

உன்னுடைய சுயநலத்தை இப்போது நான் நன்றாக அறிகிறேன். என்னிடம் சக்தியுடையவனான நீ அன்பைக் காட்டுவதற்குச் சுயநலமே காரணம் ஆகும். எனவே நானும் என்னுடைய சுயநலத்திலேயே அக்கறை கொள்ள வேண்டும். இப்போது உன்னுடைய வேலையும் முடிந்துவிட்டது. என்னுடைய காரியமும் நடந்தேறிவிட்டது. ஆகவே என்னை உணவாக்கிக் கொள்வதைத் தவிர உனக்கு வேறு எந்தப் பிரயோஜனமும் இல்லை. நான் உணவு. நீ என்னை உண்பவன். நான் பலமில்லாதவன் நீ பலசாலி. நம்மிருவருக்கும் எந்த சமத்தன்மையும் கிடையாது. எனவே நம்மிடையே நட்பு ஏற்பட முடியாது.

நீ உணவைத் தேட வெளியில் வந்தபோது வலையில் அகப்பட்டாய். இப்போது பசியால் வருந்துகிறாய். என்னிடம் நட்பு காட்டி உன் உணவைப் பெற முயற்சிக்கிறாய். உன் குடும்பத்துடன் அமர்ந்து கொண்டு என்னிடம் நட்பு பாராட்டிக் கொண்டிருக்கிறாய். இது எனக்குத் தகுந்ததல்ல. பலமற்றவன் பலம் உடையவனுக்கு அருகில் இருப்பது ஒருபோதும் நல்லதல்ல. லோமஷ்! இனி நான் ஒருபோதும் உன்னைச் சந்திக்க மாட்டேன். உனக்கு நீ விரும்பியது அனைத்தையும் அளித்தாலும் என்னை நானே ஒருக்காலும் அளிக்க முடியாது. செல்வத்தையும், மனைவியையும் தியாகம் செய்தும் கூட எப்போதும் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்றே நீதி சாஸ்திரம் கூறுகிறது” என்றது.

பூனை லோமஷ் மீண்டும் மீண்டும் தன் நட்பைச் சத்தியம் செய்து வலியுறுத்தியது. உற்றாருடன் உயிரையும் உனக்காகக் கொடுப்பேன் என்றது. ஆனால், எலி, “சகோதரா! நீ உண்மையிலேயே நல்லவன்; நீ

என்னை எவ்வளவு துதி செய்தாலும், செல்வத்தை அளித்தாலும் உன்னோடு இருக்க முடியாது. தனக்கும் பகைவனுக்கும் விபத்து ஏற்படும்போது பலவீனமானவன் பலமுடைய பகைவனுடன் நட்பு கொண்டு தன் காரியத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ள வேண்டும். காரியம் நிறைவேறிய பின் அந்த நண்பனை நம்பக்கூடாது. நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவனையும் அதிகம் நம்பக்கூடாது என்பது சுக்கிர நீதியாகும். யாரையும் நம்பாமல் இருப்பதே நீதி சாஸ்திரத்தின் சாரமாகும். பூனையே! நான் உன்னிடமிருந்து என்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். நீயும் பகைவனான சண்டாளனிடமிருந்து உன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்” என்று கூறியது.

சண்டாளன் என்ற சொல்லை எலி கூறக் கேட்டதுமே பூனை மிகவும் பயம் கொண்டு அந்தக் கிளையை விட்டு வேகமாக வேறுபக்கம் சென்று விட்டது. எலி பலிதனும் வேறு வளைக்குச் சென்றுவிட்டது.

ஆபத்து சமயத்தில் பகைவனோடு சமாதானம் செய்து கொண்டு அறிவுள்ளவன் ஆபத்திலிருந்து தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். ஆபத்து நீங்கிய பின் பலமிருந்த பகைவனை நம்பக்கூடாது என்ற நீதி இதில் கூறப்படுகிறது.

12. பகைவனிடம் எச்சரிக்கையுடன் இருத்தல்
பிரம்மதத்தன் மற்றும் பூஜனி என்ற பறவையின் கதை.
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது (சாந்தி பருவம் அத்-139)

காம்பில்ய நகரத்தில் 'பிரம்மதத்தன்' என்னும் மன்னன் அரசு புரிந்து வந்தார். அவருடைய அந்தப்புரத்தில் 'பூஜனி' என்ற பறவையும் வாழ்ந்து வந்தது. அது எல்லாப் பிராணிகளின் மொழியையும் அறிந்திருந்தது. பறவையாக இருந்தாலும் எல்லாத் தத்துவங்களையும் அறிந்திருந்தது. ஒரு நாள் அந்தப்புரத்திலேயே ஒரு அழகான பறவைக் குஞ்சினைப் பெற்றது. அன்றே ராணியின் கர்ப்பத்தில் மன்னனுக்கும் ஒரு அரசகுமாரன் பிறந்தான். அந்தப்பறவை வான் வழியாகக் கடற்கரைக்குச் சென்று அங்கிருந்து இரண்டு குழந்தைகளுக்கும் இரண்டு பழங்களைக் கொண்டு வருவது வழக்கம். தன் குழந்தையின் வளர்ச்சிக்காக ஒரு பழத்தையும், அரசகுமாரனின் புஷ்டிக்காக ஒரு பழத்தையும் அது கொடுத்து வந்தது.

ஒரு நாள் வளர்ப்புத் தாயுடன் இருந்த அறியாத சிறுவனான அரசகுமாரன் பறவைக் குஞ்சுடன் விளையாடி, யாருமில்லாத இடத்தில் அதைக் கொன்றுவிட்டான். பழத்தைக் குழந்தைகளுக்காக எடுத்து வந்த பூஜனி அங்கு ராஜகுமாரன் தன் குழந்தையைக் கொன்றுவிட்டதையும், அது தரையில் கிடப்பதையும் கண்டு கண்ணீர் பெருக்கியது. அது, “கூடித்திரியர்கள் தங்களை நம்பியவர்களைக் காப்பதில்லை. மிகுந்த கொடுமைக்காரனான நன்றிகெட்ட இந்த ராஜகுமாரன் செய்த செயலுக்கு இவனைப் பழிவாங்கு வேன். இவன் தன் கூடவே பிறந்து, வளர்ந்து, கூடவே சாப்பிடும் தன்னைச் சரணடைந்தவனைக் கொன்று பாவங்களைச் செய்துவிட்டான்” என்று கூறி தன் இரு உள்ளங்கால்களாலும் அரசகுமாரனின் கண்களைக் கிழித்துவிட்டது.

பிறகு வானில் நின்றவாறு, “இவ்வுலகில் தன்னிச்சையாகச் செய்யப் படும் பாவத்தின் பலன் செய்தவனுக்கு அக்கணமே கிடைத்து விடுகிறது. அந்தப் பலனை அவன் அடையவில்லை என்றால் அவனுடைய மகன், பேரன் ஆகியோர் அந்தப் பலனை அனுபவிக்க நேரும்” என்று கூறியது. பிரம்மதத்தன் நடந்ததை அறிந்தான். தன் புதல்வனின் தீய செயலுக்குப் பலன் கிடைத்துவிட்டது என்று புரிந்து கொண்டான். பூஜனியிடம் கோபம் கொள்ளவில்லை. அதனிடம், “நாங்கள் உனக்கு இழைத்த குற்றத்திற்கு நீ பழி வாங்கிவிட்டாய். நம் இருவரின் செயலும் சமமாகிவிட்டது. ஆகவே நீ இங்கேயே இரு. வேறு இடத்திற்குச் செல்ல வேண்டாம்” என்று கூறினான். பூஜனி, “ஒருமுறை ஒருவனுக்குக் குற்றம் இழைத்துவிட்டு, பிறகு அவர்களிடமே ஆதரவு கேட்பது அறிவுடையவர்கள் செயலல்ல. அங்கிருந்து ஓடிவிடுவதே நன்மையளிக்கும். முதலில் மரியாதை கிடைத்த இடத்திலேயே

பிறகு அவமானம் உண்டாகுமானால், மீண்டும் மதிப்பளிக்கப்பட்டாலும் சக்தியுடையவன் அந்த இடத்தைத் துறந்து விட வேண்டும். மன்னா! நான் வெகுகாலம் உங்கள் வீட்டில் மரியாதையோடு வசித்தேன். இப்போது பகைமை வந்துவிட்டது. ஆகவே நான் இங்கிருந்து சென்றுவிடுகிறேன் என்றது, மன்னன் அங்கேயே இருக்கும்படி வற்புறுத்தினான்.

பிரம்மதத்தன்: ஒருவன் மற்றவனுடைய குற்றத்திற்குப் பதிலாகச் செய்யும் குற்றம் குற்றமாகாது. அவன் முதல் குற்றவாளியின் கடனில் இருந்து விடுபட்டு விடுகிறான். ஆகவே நீ இங்கேயே இரு.

பூஜனி: குற்றமிழைக்கப்படுபவன், குற்றம் செய்பவன் இடையில் மீண்டும் நட்பு உண்டாகாது. இந்த விஷயம் இருவருக்குமே உள்ளத்தில் உறுத்தும்.

பிரம்மதத்தன்: பூஜனி! பழி வாங்கியபின் பகை அமைதியாகிறது. குற்றம் செய்தவனுக்குப் பாவத்தின் பலன் கிடைப்பதில்லை. எனவே, குற்றம் செய்தவன் அதைச் சகித்துக் கொண்டவன் இருவரும் மறுபடி நட்பு கொள்ளலாம்.

பூஜனி: மன்னா! பகை ஒருபோதும் சாந்தமடையாது. பகைவன் தனக்கு ஆறுதல் அளித்தான் என்று கருதி அவனை ஒருபோதும் நம்பக்கூடாது. அவ்வாறு நம்பினால் ஒரு நாள் தன் உயிரை இழக்க நேரிடும்.

பிரம்மதத்தன்: பூஜனி! உயிரை அழிப்பவர்கள் கூட ஒன்றாக வசிக்கத் தொடங்கினால் அவர்களிடம் பரஸ்பரம் அன்பு தோன்றிவிடும். சண்டாளனோடு இருக்கும் நாய்க்கு அவனிடம் நம்பிக்கை தோன்றுவதைப் பார்க்கிறோம். தாமரை இலைத் தண்ணீர் போல அங்கு பகை தங்குவதில்லை.

பூஜனி: மன்னா! பகை ஐந்து காரணங்களால் தோன்றுகிறது. 1.பெண்ணிற்காக; 2.வீடு மற்றும் பூமிக்காக, 3.கடுமையான சொல்லின் காரணமாக, 4.ஜாதி த்வேஷத்தின் காரணமாக, 5.எப்போதோ செய்த குற்றத்தின் காரணமாக. கூடித்திரிய மன்னன் இத்தகைய மனிதரை வதம் செய்யக்கூடாது. படவானல் (கடலில் உள்ள தீ) ஒருபோதும் சாந்தமாகாது போல கோபத்தி் இனிய சொற்களாலும், செல்வத்தாலும் சாந்தமடைவதில்லை. முதலில் அபகாரம் செய்தவன் பிறகு செல்வத்தால் உபசரித்தாலும் அபகாரத்தினை அனுபவித்தவன் பகைவனை நம்பக்கூடாது. இதுவரை உங்களிடம் வசித்த நான் உங்களுக்குக் குற்றம் செய்யவில்லை. தாங்களும் எனக்குத் துன்பமளிக்கவில்லை. அதனால் நான் இங்கு வசித்தேன். ஆனால் நான் இப்போது உங்களை நம்பவில்லை.

பிரம்மத்தன்: பூஜனி! காலமே எல்லாக் காரியத்தையும் செய்கிறது. இதில் யார் யாருக்குக் குற்றம்புரிகிறார்கள். பிறப்பு-இறப்பு இரண்டும் சமமாகவே நடக்கின்றன. காலமே இவற்றைச் செய்கிறது. ஒருவர் மற்றவருக்குச் செய்யும் குற்றத்தில் நீயும் காரணமல்ல; நானும் காரணமல்ல. பூஜனி! நான் உன்னை எந்த வகையிலும் இம்சிக்க மாட்டேன். நீ செய்ததை நான் மன்னித்துவிட்டேன் நான் செய்ததை நீ மன்னித்துவிடு. அன்புடன் இங்கேயே வாசம் செய்.

பூஜனி: மன்னா! தாங்கள் காலத்தையே எல்லாச் செயல்களுக்கும் காரணம் என்று கருதுகிறீர்கள். அவ்வாறானால் யாரும் யாருடனும் பகைமையோடு இருக்கக்கூடாது. காலத்தினாலேயே மரணமும், சுக-துக்கமும், மேன்மையும் வீழ்ச்சியும் நடைபெறுகின்றன என்றால் முன்பு தேவாசுரப் போரில் ஏன் ஒருவரை மற்றவர் வதம் செய்தனர்? வைத்தியர்கள் பிணியாளர்களுக்கு ஏன் மருந்து கொடுக்கிறார்கள். காலமே எல்லாவற்றையும் செய்கிறது என்றால் மருந்துகளால் என்ன பயன்? மன்னா! உங்கள் புதல்வன் என் குஞ்சைக் கொன்றுவிட்டான். நான் அவன் கண்களைப் பறித்துவிட்டேன். மனிதர்கள் உணவுக்காகவும், விளையாட்டிற்காகவுமே பறவைகளை விரும்புகிறார்கள்.

மன்னா! நான் எனக்கிழைக்கப்பட்டதற்குப் பதிலாகச் செய்த அபகாரத்தை நூறு வருடங்கள் ஆனாலும் உங்களால் மறக்க முடியாது. ஒரு குலத்தில் தோன்றிய பகைமையை நினைவூட்டுபவர்கள் இருந்து கொண்டே இருக்கிறார்கள். குலத்தில் ஒரு மனிதன் உயிரோடு இருந்தாலும் பகை அழிவதில்லை. பகைவனுக்கு இனிய சொற்களால் ஆறுதல் அளிப்பவர்கள், சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்போது நீர் நிரம்பிய குடத்தைப் பாறையின் மீது போட்டு உடைப்பதுபோல அழித்து விடுகிறார்கள். மன்னா! ஒருவருக்குக் குற்றம் இழைத்தபின் அவனை நம்பக்கூடாது. நம்புகிறவன் துயரம் அனுபவிக்க நேரிடுகிறது.

பிரம்மத்தன்: பூஜனி! அவநம்பிக்கை கொள்பவன் உலகில் தான் விரும்பியதை ஒருபோதும் அடைய முடியாது. எப்போதும் பயம் கொள்பவன் இறந்தவனுக்குச் சமமாகிவிடுவான். அவனுடைய வாழ்க்கை மண்ணோடு மண்ணாகிவிடும்.

பூஜனி: மன்னா! காயம்பட்ட இருகால்களால் எவ்வளவு பத்திரமாக நடந்தாலும் அந்தக் கால்களில் காயம் இருந்து கொண்டேதான் இருக்கும். மழையைப் பற்றி யோசிக்காமல் வயலை உழும் உழவனின் புருஷார்த்தம் வீணாகிறது. எவன் ஒவ்வொரு நாளும் ருசியுடைய, ருசியற்ற நன்மை தரும்

உணவை உண்ணுகிறானோ அவனுக்கு அதுவே அமுதமாகிறது. விளைவைப் பற்றி யோசிக்காமல் பத்தியமற்ற உணவை உண்பவனின் வாழ்க்கை முடிந்து விடுகிறது. தெய்வமும் புருஷார்த்தமும் ஒன்று மற்றொன்றின் உதவியாளனாகும். நல்ல கர்மத்தை விரும்புவர்கள் தனக்கு நன்மையளிக்கும் காரியத்தைச் செய்து கொண்டே இருக்க வேண்டும். வித்தை, வீரம், திறமை, பலம், தைரியம் ஐந்தும் மனிதனின் இயல்பான நண்பர்கள் வீடு, தாமிரம் முதலிய தாதுக்கள், வயல், பெண், நண்பர்கள் ஆகியோர் துணை நண்பர்களாகக் கூறப்படுகின்றனர். இவர்களை மனிதன் எல்லா இடங்களிலும் பெறலாம்.

அறிவுள்ளவர்கள் எல்லா இடங்களிலும் ஆனந்தமாக இருக்கிறார்கள். அவர்களை யாரும் பயமுறுத்துவதில்லை. பயமுறுத்தினாலும் அவர்கள் பயப்படுவதில்லை. மன்னா! நான் உன் புதல்வனிடம் துஷ்டனாக நடந்துள்ளேன். அதனால் நான் இங்கு வசிக்க விரும்பவில்லை. தீய மன்னனின் ராஜ்யத்தில் ஒருபோதும் அமைதி கிடைக்காது. தர்மத்தை அறியாத மன்னனின் கொடுமையால் மக்களின் அழிவு உண்டாகிறது. மன்னன் தர்மம், அர்த்தம், காம மூன்றிற்கும் வேராவான். மனு மன்னனை ஏழு பேரோடு ஒப்பிட்டுக் கூறியுள்ளார். அவன் தாய், தந்தை, குரு, ரக்ஷகன், அக்னி, குபேரன் மற்றும் யமனுக்கு இணையானவனாகக் கூறப்படுகிறான்.

மக்களிடம் அருள் செய்வதால் தந்தையை நிகர்த்தவனாகிறான். தீன துக்கிகளையும் காப்பாற்றுவதால் தாய்க்குச் சமமானவன். தனக்கும், மக்களுக்கும் பிடிக்காதவர்களை எரித்துக் கொண்டிருப்பதால் அக்னியைப் போன்றவன் தீயவர்களை அடக்கிக் கட்டுப்படுத்துவதால் யமன் எனப்படுகிறான். பிரியமான மக்களுக்கு ஏராளமான செல்வத்தை அளிப்பதால் குபேரன் ஆகிறான். தர்மத்தின் உபதேசம் செய்வதால் குருவாகிறான். அனைவரும் மன்னனால் பாதுகாக்கப்படுவதால் ரக்ஷகன் ஆகிறான். மன்னா! பலமுடைய மன்னன் உடன் போரைத் தொடங்குவது ஒருபோதும் நல்லதல்ல” என்று மன்னிடம் கூறிய பூஜனி வேறு திசையை நோக்கிச் சென்றுவிட்டது.

13. விசுவாமித்திரர் மற்றும் ஒரு சண்டாளன் இடையே நடந்த நிகழ்வு
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது (சாந்தி பருவம் அத்-141)

த்ரேதாயுகம் துவாபரயுகம் சந்தியில் உலகில் 12 ஆண்டுகள் பயங்கர மழையின்மை உண்டாகிவிட்டது. த்ரேதாயுகம் கழிந்துவிட்டது. துவாபரயுகம் தொடங்கியது. இந்திரன் மழையை நிறுத்திவிட்டார். பிருகஸ்பதி வக்ரமாகிவிட்டார். சந்திரன் தெற்கு திசையில் சென்றுவிட்டது. அப்போது பணிகூட இல்லை. மேகம் எங்கிருந்து வரும்? பல நதிகள் காணாமல் போயின. மிகப்பெரிய குளங்களும், நதிகளும், கிணறுகளும் கூட மழையின்மையால் காணாமல் போயின. சிறிய நீர் நிலைகள் முற்றிலும் வறண்டுவிட்டன. புவியில் யாகமும், வேதம் ஒதுதலும் மறைந்துவிட்டன. திருவிழாக்கள் பெயரளவிற்குக் கூட எங்கும் இல்லை.

விவசாயமும் பசு பராமரிப்பும் நாசமாயின. கடைவீதிகள் மூடப்பட்டன. எல்லாப் பக்கமும் எலும்புக் குவியல் தென்பட்டது. பிராணிகளின் துயரக்குரல் எங்கும் கேட்கலாயிற்று. நகரத்தின் பெரும்பான்மை பகுதி பாழாகிவிட்டது. கிராமங்களும் வீடுகளும் எரிந்துவிட்டன. சில இடங்களில் திருடர்களாலும், சில இடங்களில் ஆயுதங்களாலும், சில இடங்களில் மன்னர்களாலும், சில இடங்களில் பசியுடையவர்களாலும் தொல்லைகள் தோன்றின. பூமியின் மிகப்பெரிய பகுதி பாழாகி மக்களற்றதாகிவிட்டது.

ஆலயங்களும், மடங்களும் அழிந்துவிட்டன. சிறுவர்களும், முதியவர்களும் இறந்துவிட்டனர். பெரும்பான்மை பசு, ஆடு, எருமை போன்றன அழிந்துவிட்டன. தானியங்களும், பழம் முதலியவையும் இல்லாமல் போயின. அத்தகைய பயங்கர காலத்தில் தர்மம் அழிந்துவிட்ட காரணத்தால் பசியால் பீடிக்கப்பட்ட மனிதர்கள் ஒருவரை ஒருவர் சாப்பிடலாயினர். ரிஷிகள் நியமத்தையும், அக்னி ஹோத்ரத்தையும் துறந்து தங்களுடைய ஆஸ்ரமங்களை விட்டு இங்கும் அங்கும் ஓடலாயினர். அப்போது அறிவுமிக்க விஸ்வாமித்திரர் பசியால் வருந்தி வீட்டை விட்டு நாற்புறமும் ஓடிக்கொண்டிருந்தார். தன் மனைவியையும் புதல்வனையும் துறந்து சாப்பிடக் கூடியது, கூடாதது என்ற சிந்தனையின்றி எதையும் சாப்பிட்டுச் சஞ்சரிக்கலானார்.

ஒரு நாள் அவர் ஒரு காட்டிற்குள் இருந்த, பிராணிகளின் வதத்தைச் செய்து வந்த சண்டாளனின் குடியிருப்பிற்குத் தட்டுத் தடுமாறிப் போய்ச் சேர்ந்தார். அங்கே விலங்குகளின் எலும்புகளும், மண்டை ஓடுகளும் சிதறிக் கிடந்தன. பிணத்தின் மீதிருந்து எடுக்கப்பட்ட துணிகளும், மலர் மாலைகளும் பரவியிருந்தன. சண்டாளர்கள் தங்களுக்குள் சண்டை சச்சரவிட்டுக்

கொண்டிருந்தனர். அங்கிருந்த ஆலயங்களில் ஆந்தைகள் ஒலி எழுப்பிக் கொண்டிருந்தன. கூட்டம் கூட்டமாக நாய்கள் அந்த வீடுகளைச் சூழ்ந்திருந்தன. பசியால் பீடிக்கப்பட்ட விசுவாமித்திரர் ஒவ்வொரு வீடாகச் சென்று அன்னம், கிழங்கு, பழம் என்று எந்த உணவையாவது பெறுவதற்கு யாசிக்கலானார். எந்த வீட்டிலும் எதுவும் அவருக்குக் கிடைக்கவில்லை. சக்தியின்றி ஒரு சண்டாளனின் வீட்டின் முன் விழுந்துவிட்ட அவர் உணவின்றித் தான் வீணாக மரணமடையாமல் இருக்க என்ன வழி என்று யோசித்தார்.

இச்சமயம், அவர் சண்டாளனின் வீட்டில் அப்போது ஆயுதத்தால் கொல்லப்பட்ட நாயின் தொடைப்பகுதி மாமிசத்தின் ஒரு துண்டு இருப்பதைப் பார்த்தார். விசுவாமித்திரர் அந்த மாமிசத்தை அங்கிருந்து திருடித் தன்னுடைய உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளத் தீர்மானித்தார். ஆபத்துக் காலத்தில் பிராமணன், சிறந்த, சமமான அல்லது இழிந்த மனிதனின் வீட்டில் திருடுவதைச் சாஸ்திரங்கள் ஏற்றுக் கொள்வதை நினைவு கூர்ந்தார். இந்தச் சண்டாளனின் வீட்டிலிருந்து நாயின் தொடையைத் திருடலாம் எனத் தீர்மானித்த அவர் அங்கேயே ஒருபுறம் தூங்கிவிட்டார்.

நள்ளிரவு நேரத்தில் அனைவரும் உறங்கியதும் மெல்ல எழுந்து விசுவாமித்திரர் சண்டாளனின் குடிசைக்குள் நுழைந்தார். சண்டாளன் தூங்குவது போல் காணப்பட்டாலும் அவன் விழித்தே இருந்தான். வறண்ட இயல்புடைய அவன் முனிவர் வந்ததைக் கண்டு அவரிடம் பேசத் தொடங்கினான். சண்டாளன் “அடே! இங்கு எல்லோரும் தூங்கிவிட்ட பிறகு யார் இங்கு வந்து நாயின் தொடையை எடுக்க முயற்சிப்பது? நான் தூங்கவில்லை விழித்திருக்கிறேன். நீ கொல்லப்படப் போகிறாய்.” என்றான்.

அவனுடைய சொற்களைக் கேட்ட விசுவாமித்திரர் மிகவும் பயந்தார். வெட்கம் அடைந்தார். தாழ்ந்த தன் காரியத்தால் கலக்கமுற்றார். அவனிடம், “ஆயுஷ்மன்! நான் விசுவாமித்திரன். பசியால் வருந்தி இங்கு வந்துள்ளேன். நீ என்னை அறிகிறாய் என்றால் என்னை வதம் செய்யாதே என்றார். மகரிஷியின் பதிலைக்கேட்ட சண்டாளன் விரைந்து தன் படுக்கையிலிருந்து எழுந்து வந்தான். மரியாதையுடன் கைகுவித்து வணங்கினான். கண்களில் நீர் பெருக, “பிரம்மன்! இந்த இரவு நேரத்தில் தாங்கள் இங்கு என்ன செய்ய விரும்புகிறீர்கள்” என்று கேட்டான்.

விசுவாமித்திரர் அவனிடம், “சகோதரா! பசியால் என் உயிர் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே நான் இந்த நாயின் தொடையை எடுத்துச்

செல்கிறேன். பசி தாங்காமல் நான் இந்தப் பாவச் செயலைச் செய்ய இறங்கி வந்துள்ளேன். பசி என்னைக் களங்கப்படுத்துகிறது.

ஆகவே, நான் இந்த நாயின் தொடையை எடுத்துக் கொள்ளுகிறேன். பசியால் நான் கேட்கும் சக்தியை இழந்து கொண்டிருக்கிறேன். உணர்வை இழந்து கொண்டிருக்கும் எனக்கு உண்ணக்கூடியது, கூடாதது என்ற யோசனை இல்லை. இது அதர்மம் என்பதையும் அறிவேன். உங்கள் வீடுகளில் சுற்றிச் சுற்றிக் கேட்டும் எனக்குப் பிச்சை கிடைக்கவில்லை. ஆகவே இந்த நாயின் தொடையை எடுத்துச் செல்வேன். நான் தர்மப்படி பிராமணனாக இருந்தாலும் எல்லாவற்றையும் உண்பவனாகப் போகிறேன்” என்று கூறினார்.

சண்டாளன் அவரிடம், “மகரிஷியே! நான் கூறுவதைக் கேட்ட பின் உங்கள் தர்மம் நஷ்டமாகாத காரியத்தைச் செய்யுங்கள். நான் கூறும் தர்மத்தைக் கேளுங்கள். நாய் நரியை விட அதர்மமானது. நாயின் சரீரத்திலும் அதன் தொடைப்பகுதி அதர்மமானது. முனிவரே! நீங்கள் செய்ய நினைப்பது சரியல்ல. சண்டாளனின் பொருளை, அதிலும் உண்ணக் கூடாததை அபகரிப்பது மிகவும் நிந்தனைக்குரியதாகும். முனிவரே! தாங்கள் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேறு நல்ல வழியை யோசியுங்கள். உங்கள் தவம் நாசமாகக் கூடாது. சாஸ்திரம் கூறும் தர்மத்தைத் தாங்கள் அறிவீர்கள். தர்மாத்மாக்களில் சிறந்தவராகக் கருதப்படும் தாங்கள் தர்மத்தைத் தியாகம் செய்யாதீர்கள்.” என்றான்.

மகாமுனிவர் அவரிடம், “நான் உணவின்றி அதைத் தேடி அலைந்து கொண்டிருக்கிறேன். ஏன் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள எந்த வழியும் தெரியவில்லை பசியால் இறந்து கொண்டிருப்பவன். எந்த வழியிலும் தன் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். பின் அவன் தர்மப்படி நடக்கலாம். அக்னிதேவன் அனைத்தையும் உண்ணுபவன். அதே குணம் பிராமணர்களுடையது. என்னுடைய பலம் தேவருபமான அக்னியாகும். ஆகவே நான் பசியைச் சாந்தப்படுத்த எல்லாவற்றையும் சாப்பிடுவேன். ஏன் எனில் இறப்பதை விட உயிரோடு இருப்பது சிறந்தது. ஏன் எனில் உயிருடன் இருப்பவனே தர்மப்படி நடக்க முடியும். உயிர் வாழும் விருப்பத்துடன் உண்ணக் கூடாததை உண்ண அறிவுபூர்வமாகத் தீர்மானித்துள்ளேன். இதனை நீ ஏற்றுக் கொள். சூரியன் இருளை அழிப்பதுபோல் நான் மறுபடி தவத்தாலும் விரதத்தாலும் அசுபகாரியங்களை அழித்துவிடுவேன்” என்று கூறினார்.

சண்டாளன் அவரிடம், முனிவரே! இதை உண்டு யாரும் மிக நீண்ட ஆயுளையும், பிராண சக்தியையும் பெற முடியாது. அமுதம்போல் திருப்தியளிக்காது. தாங்கள் வேறு பிச்சை கேளுங்கள். நாய் பிராமணர்கள் சாப்பிடக்கூடாது” எனக் கூறித் தடுத்தான். முனிவர், அவனிடம், “தேசம் முழுவதும் பஞ்சம் ஏற்பட்டுள்ளது. வேறு எந்த மாமிசமும் எளிதாகக் கிடைக்காது. உணவுப் பொருளை வாங்க என்னிடம் பணமில்லை. நான் நம்பிக்கையில்லாதவன். எனக்கு இந்த நாயின் மாமிசத்தாலேயே அறுசுவை உணவின் ஆனந்தம் கிடைத்துவிடும்” என்றார்.

சண்டாளன் மீண்டும், ஐந்து நகமுள்ள ஐந்து வகைப் பிராணிகளே பிராமணன், கூடித்திரியன், வைசியன் இவர்களால் ஆபத்துக் காலத்தில் சாப்பிடக் கூடியவை என்று சாஸ்திரம் கூறுகிறது. சாஸ்திரத்தை உண்மையென்று கருதினால், தாங்கள் சாப்பிடக் கூடாததைச் சாப்பிட நினைக்காதீர்கள்” என்றான். முனிவர், “அகஸ்திய முனிவரே பசியினால் ‘வாதாபி’ என்னும் அசுரனைச் சாப்பிட்டுவிட்டார் நானும் இந்த நாயின் தொடையைச் சாப்பிடப் போகிறேன்” என்றார். சண்டாளன் “நீங்கள் இந்த நாயின் தொடையை எடுத்துச் செல்லுங்கள். ஆனால் சாப்பிடக்கூடாது” என்று வற்புறுத்திக் கூறினான். மீண்டும் முனிவருக்கும் சண்டாளனுக்கும் இடையில் வாக்குவாதம் தொடர்ந்தது.

விசுவாமித்திரர்: நான் தர்மத்தில் ஈடுபடும் நல்லவர்களின் நடத்தையைப் பின்பற்றுவன். ஆகவே இதனைப் புனிதமான உணவாகக் கருதுகிறேன்.

சண்டாளன்: சாது புருஷனான தாங்கள் செய்யத்தகாத காரியத்தைச் செய்யாதீர்கள். பாசாங்கினால் பாவம் செய்யத் தயாராகாதீர்கள்.

விசுவாமித்திரர்: ஒரு சிறந்த முனிவர் நிந்திக்கப்படும் பாவமுடைய காரியத்தைச் செய்ய முடியாது. எனக்கு விலங்கு என்பதால் மான், நாய் இரண்டுமே சமமாகும். எனவே இந்த நாய் மாமிசத்தை அவசியம் உண்ணப் போகிறேன்.

சண்டாளன்: அகஸ்திய முனிவர் பிராமணர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக வாதாபியை உண்டார். எதில் சிறிதும் பாவமில்லையோ அதுவே தர்மமாகும். குரு ஜனங்களாகிய பிராமணர்களையும் அவர்களுடைய தர்மத்தையும் எல்லா வழியிலும் காப்பாற்ற வேண்டும்.

விசுவாமித்திரர்: இந்த பிராமண சரீரத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காகவே நான் இந்த நாயின் தொடையை விரும்புகிறேன். ஆகவே எனக்கு இதில் பயமில்லை.

சண்டாளன்: வித்வானான நல்லவர்கள் தங்கள் உயிரைத் தியாகம் செய்தாலும் உண்ணத் தகாததை உண்ண யோசிக்க மாட்டார்கள். தாங்களும் பசியுடன் உபவாசத்தினால் தங்கள் விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளுங்கள்.

விசுவாமித்திரர்: உபவாசம் இருந்து உயிர் இழந்துவிட்டால் இறந்த பிறகு என்ன நடக்கும் என்பது ஐயத்திற்குரியது. ஆனால் அவ்வாறு செய்வதால் புண்ணிய கர்மங்கள் அழியும் என்பதில் ஐயமில்லை. நான் இப்போது என் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு பின்னர் பிராயச்சித்தம் தேடிக்கொள்வேன் இதனை உண்டு, உடலைக் காப்பாற்றுவதில் புண்ணியம் உள்ளது. ஆனால் இந்த மாமிசத்தை உண்டு உன்னைப் போலச் சண்டாளனாக மாட்டேன் என்று நம்புகிறேன்.

சண்டாளன்: உங்களுக்கு மிகவும் துயரளிக்கும் பாவத்திலிருந்து தாங்கள் தப்ப வேண்டும். அதனாலேயே தொடர்ந்து உங்களைக் குறை கூறுகிறேன். நான் பிராமணன் இல்லை. பெரும்பாவி. தங்களுக்கு தர்மத்தை உபதேசிப்பது எனக்கு அதிகப்பிரசங்கித்தனமான செயலாகும்.

விசுவாமித்திரர்: உனக்கு தர்மோபதேசம் செய்ய அதிகாரம் கிடையாது. ஆகவே நீ தற்புகழ்ச்சி செய்யாதே.

சண்டாளன்: நான் உங்களுக்கு நன்மை விரும்பும் நண்பனாகவே தர்மப்படி நடக்கும் ஆலோசனையை அளிக்கிறேன். ஏன் எனில் எனக்குத் தங்களிடம் இரக்கம் உண்டாகிறது. நான் கூறுவதை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். ஆசையின் வசப்பட்டுப் பாவம் செய்யாதீர்கள்.

விசுவாமித்திரர்: நீ என் நண்பன் என்றால், பசியிலிருந்து என்னைக் காப்பாற்று. நான் என்னுடைய தர்மத்தை அறிவேன். நீ இந்த நாயின் தொடையை எனக்குக் கொடுத்துவிடு.

சண்டாளன்: பிரம்மன்; நான் உண்ணத்தகாத இதை உங்களுக்கு அளிக்க முடியாது. இதை நீங்கள் அபகரிப்பதையும் பொறுக்க முடியாது. இதை அளித்தால் நானும், பெற்றுக் கொண்டால் நீங்களும் பாவத்தால் பற்றப்பட்டு நரகத்தில் வீழ்ந்து விடுவோம்.

விசுவாமித்திரர்: இந்த பாவச் செயலைச் செய்து நான் உயிருடன் இருந்தால் உயர்ந்த தர்மத்தைக் கடைப்பிடிப்பேன். அதன் பலனைப் பெற்றுப் புனிதமாவேன். உயிரோடு இருந்து தர்மப்படி நடப்பது, உபவாசமிருந்து உயிர்விடுவது இரண்டில் எது பெரியது என்று கூறு.

சண்டாளன்: எந்தக் குலத்திற்கு எந்த காரியம் தர்மம் என்பதற்கு ஆத்மாவே சாட்சியாகும். நாயின் மாமிசத்தை உண்ணக் கூடியதாக எண்ணி மதிப்பளிக்கிறவனுக்கு உலகில் துறக்கக் கூடியது எதுவுமில்லை.

விசுவாமித்திரர்: சண்டாளா! உன்னிடமிருந்து தானம் பெறுவதையும், உண்ணக் கூடாததை உண்பதிலும் குற்றம் உள்ளது. ஆனால் சாப்பிடாமல் உயிர் போகும் நிலை ஏற்படும்போது சாஸ்திரங்களில் எப்போதும் விதி விலக்குகள் உள்ளன.

சண்டாளன்: பிராமணரே! இந்த உண்ணத்தகாத பொருளை உண்பதில் உங்களுக்கு உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதே முக்கிய காரணமாகிறது. எனவே உங்களிடம் வேதப் பிரமாணமும் இல்லை. சிறந்த முனிவர்களின் ஆசாரிய தர்மமும் இல்லை. இந்த மாமிசத்தைப் பெறுவதில் உங்களிடம் பெரும் பிடிவாதமே காணப்படுகிறது.

விசுவாமித்திரர்: உண்ணத் தகாததை உண்பவனுக்குப் பிரம்மஹத்திக்குச் சமமான பாவம் உண்டாகும் என்று எங்கும் சாஸ்திரங்கள் கூறவில்லை. ஆனால் மதுவருந்துவதால் பிராமணன் பதிதன் ஆகிறான் என்று கூறப்படுகிறது. எனவே மது அருந்துவதே துறக்கப்பட வேண்டியதாகும். ஒரு முறை செய்த சாதாரண பாவத்தினால் ஒருவன் வாழ்நாள் முழுதும் செய்த புண்ணிய கர்மங்கள் அழிந்து விடுவதில்லை.

சண்டாளன்: தகுதியற்ற இடத்திலிருந்து, உசிதமற்ற செயலால், நிந்தைக்குரிய மனிதனிடமிருந்து, மறுக்கப்பட்ட பொருளைப் பெற அறிவுள்ள வித்வானின் நன்னடத்தை அவனைத் தடுத்து விடுகிறது. ஆனால் நாயின் மாமிசத்தைப் பிடிவாதம் செய்து பெறுபவன் அதற்கான தண்டனையும் சகித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

இவ்வாறு கூறிய சண்டாளன் முனிவரைத் தடுப்பதிலிருந்து விலகிவிட்டான். விசுவாமித்திரர் நாயின் தொடையை எடுத்துக் கொண்டார். தான் தன் மனைவியுடன் அதை உண்ணும் முன் முதலில் தேவர்களுக்கு அர்ப்பணம் செய்யத் தீர்மானித்தார். அக்னியை ஸ்தாபித்து, இந்திரன், அக்னி முதலிய தேவதைகளுக்காக சருவைத் தயாரித்தார். தேவகர்மம், பித்ருகர்மம் ஆகியவற்றைத் தொடங்கினார். இந்திரன் முதலிய தேவர்களை அழைத்து வரிசையாக விதிப்படி தனித்தனி பாகத்தை அர்ப்பணம் செய்தார்.

இந்திரனும் மிகப்பெரிய மழை பொழிந்தார். அன்னமும், ஔஷதிகளும் தோன்றித் தழைத்தன. விசுவாமித்திரரும் நீண்ட நாட்கள் உணவின்றித் தவம்

இருந்து தன் பாவம் முழுவதையும் பொசுக்கி அற்புதமான சித்தி பெற்றார். முனிவர் தன் செயலால் தேவர்களையும், பித்ருக்களையும் திருப்தி செய்து ஹவிஸ்யத்தை உண்ணவில்லை. அவர்களுடைய அருளால் புனிதமான போஜனத்தைப் பெற்று உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொண்டார்.

14. சரணடைந்தவரைக் காத்தல்; ஒரு வேடன் மற்றும் புறா தம்பதியின் கதை.

பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது (சாந்தி பருவம் அத்-143)

ஒரு சமயம் தீய கருத்தையும், நடத்தையும் கொண்ட ஒரு பயங்கரமான வேடன் இருந்தான். 'காகோல்' என்ற காக்கை இனத்தைப்போல் கருப்பாக இருந்த அவன், சிவந்த கண்களுடன் காலனைப் போல் காட்சியளித்தான். அவனுக்கு நண்பனோ, உறவினரோ யாருமில்லை. அவனது கொடிய செயல்களால் அனைவரும் அவனை விலக்கிவிட்டனர். பாவ நடத்தையுடையவனை நல்லவர்கள் தூரத்தில் இருந்தே விலக்கிவிட வேண்டும். அவன் ஒவ்வொரு நாளும் வலையை எடுத்துக் கொண்டு வனத்திற்குச் சென்று பல பறவைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு அவற்றை கடைவீதியில் விற்று வாழ்க்கை நடத்தி வந்தான். அவனுக்கு அது அதர்மம் என்று தெரியவில்லை. தன் மனைவியோடு விளையாடியபடி அந்த வேடன் வேறு எந்தத் தொழிலும் பிடிக்காத மூடனாகிவிட்டான்.

ஒரு நாள் அவன் வனத்தில் வலையுடன் சுற்றிக் கொண்டிருந்தபோது, பெரும் புயல் தோன்றியது. மின்னல் வெட்டியது. காற்றின் வேகத்தால் மரங்கள் வேருடன் சாய்ந்தன. மழை கொட்டியது. பெருமழை நீரால் பூமி முழுவதும் நீரால் நிரம்பியது. வேடன் மழையில் நனைந்து குளிரால் துன்புற்றான். காட்டு வழியும் மழை வெள்ளத்தில் மூழ்கிவிட்டது. பூமியின் மேடு பள்ளம் தெரியவில்லை. பறவைகள் நீரில் நனைந்து குளிரால் நடுங்கி வீழ்ந்தன. வேடனின் உடலும் குளிரால் விரைத்துவிட்டது. அவனால் நடக்கவும், நிற்கவும் முடியவில்லை. இச்சமயம் குளிரில் நடுங்கியவாறு பூமியில் கிடந்த ஒரு பெண் புறாவை வேடன் கண்டான். பாவியான அந்த வேடன் அதனை எடுத்துக் கூண்டில் போட்டுக் கொண்டான். தான் துயரத்தில் இருந்தபோதும் மற்றொரு உயிருக்கும் பாவமே செய்தான்.

வானத்தில் மேகங்கள் விலகின. இருள் பரவியது. வானில் நகூத்திரக் கூட்டங்கள் பளபளத்தன. இருள் சூழ்ந்த அந்த நேரத்தில் தன் இருப்பிடம் வெகுதூரத்தில் இருப்பதை அவன் யோசித்தான். அங்கே அடர்ந்த ஒரு பெரிய மரம் இருப்பதைப் பார்த்தான். அதன் மீது பல பறவைகள் வசித்து வந்தன. பரோபகாரத்திற்காகவே இறைவன் அதனை அமைத்ததாகத் தோன்றியது. வேடன் அந்த மரத்தினடியில் இரவைக் கழிக்கத் தீர்மானித்தான். அந்த மரத்தை வணங்கினான். “இந்த மரத்தின் மீதுள்ள தேவர்கள் அனைவரையும் நான் சரணடைகிறேன்” என்று கூறித் தரையின் மீது இலைகளைப் பரப்பி ஒரு கல்லின் மீது தலை வைத்து அங்கேயே தூங்கிவிட்டான்.

ஆண் புறா மரத்தின் மீதிருந்து தன் மனைவியான பெண் புறாவைப் புகழ்ந்து கூறியது.

அந்த மரக்கிளையில் ஒரு புறா தன் நண்பர்களோடு வசித்து வந்தது. அதன் மனைவியான பெண் புறா காலையிலேயே இரை தேடிச் சென்றது. அதுவரை வரவில்லை இரவும் வந்துவிட்டது. புயலும், மழையும் நிறைந்த அன்று தன் மனைவி திரும்ப வராததால் ஆண் புறா கவலை கொண்டது. அது மிகுந்த துயரத்துடன் “என் மனைவி இந்தக் காட்டில் நலமாக இருப்பாளா? அவள் இல்லாமல் இன்று என்னுடைய இந்தக்கூடு சூனியமாகத் தோன்றுகிறது. புதல்வர், பேரர் மற்றும்முள்ள குடும்பத்தாரால் நிறைந்திருந்தும் பத்தினியின்றி என் வீடு சூன்யமாகத் தெரிகிறது. வீட்டில் இருக்க வேண்டிய பெண் இல்லாத வீடு வீடல்ல. என் மனைவி வராததால் எனக்கு இந்த வாழ்க்கையால் என்ன பிரயோஜனம்? அவள் சிறந்த விரதங்களைக் கடைப்பிடிக்கும் பதிவிரதை. நான் உணவருந்தாமல் அவள் உண்ணுவதில்லை. நான் அமராமல் அமருவதில்லை. நான் தூங்கிய பின்பே தூங்கச் செல்கிறாள். நான் துயரப்பட்டால் அவளும் துயரத்தில் மூழ்குகிறாள். நான் வெளியே சென்றால் கவலைப்படுகிறாள். அவள் மிகப்பெரிய பதிவிரதை. கணவனைத் தவிர அவளுக்கு வேறு கதி கிடையாது.

எப்போதும் பதிக்குப் பிரியமான, நன்மை தரும் செயல்களையே செய்கிறாள். அத்தகைய பதிவிரதை நான் பசியால் களைத்திருப்பேன் என்பதை அறிந்தும் ஏன் வரவில்லை என்று தெரியவில்லையே. பத்தினி உடன் இருந்தால் மரத்தின் நிழலே ஒருவனுக்கு வீடாகும். மிகப் பெரிய மாளிகையானாலும் மனைவியில்லை என்றால் அடர்ந்த காட்டிற்குச் சமமாகும். ஆணின் தர்ம, அர்த்த, காம சந்தர்ப்பங்களில் அவனுடைய மனைவியே அவனுக்கு உதவியாளனாக இருக்கிறாள். வெளியில் சென்றாலும் அவளே உற்ற துணையாக இருக்கிறாள். உலக யாத்திரையில் உதவி புரிபவள் மனைவிதான். துன்பத்தில் இருப்பவனுக்கும், பிணியாளனுக்கும் மனைவிக்கு ஈடான வேறு மருந்து கிடையாது. உலகில் மனைவியைப் போன்ற வேறு உறவு, வேறு நிழல் கிடையாது. தர்மத்தைப் பின்பற்றி நடப்பதில் அவளைப் போன்ற வேறு உதவியாளரும் கிடையாது. மனைவியில்லாதவன் காட்டிற்குச் சென்றுவிட வேண்டும்” என்று கூறி அழுதது.

ஆண் புறாவின் சொற்களைக் கேட்ட பெண் புறா வேடனுக்குச் சேவை செய்யக் கூறுதல்

ஆண் புறாவின் துயரம் மிகுந்த இந்த சொற்களை வேடனிடம்

சிறைப்பட்டிருந்த பெண் புறா கேட்டது. தன்னுடைய அன்புக் கணவன் தன்னைப் புகழ்ந்து பேசுவதைக் கேட்டு பெண்புறா மகிழ்ச்சியடைந்தது. கணவன் திருப்தியடைவானாகில் பெண்ணிடம் தேவர்கள் அனைவரும் திருப்தி அடைகிறார்கள். அக்னி சாட்சியாகப் பெண் யாரை மணந்து கொள்ளுகிறாளோ, அவளே அவளுடைய கணவன்; சிறந்த தெய்வமாவான் என்று எண்ணியது.

இவ்வாறு யோசித்த பெண் புறா துயரத்தில் இருந்த தன் கணவனிடம் கூறலானது; “பிராண நாதா! நான் உங்களுக்கு நன்மை தரும் விஷயத்தைக் கூறுகிறேன். அதன்படி செய்யுங்கள். இப்போது முயற்சி செய்து, சரணடைந்த ஒரு உயிரைக் காப்பாற்றுங்கள். இந்த வேடன் நீங்கள் குடியிருக்கும் இந்த இடத்திற்கு வந்து குளிராலும் பசியாலும் வருந்தித் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறான். தாங்கள் இவனுக்கு உசிதமான சேவை செய்யுங்கள். பகவான் ஜாதி தர்மத்தின்படி நமக்குப் புறாக்களின் குணத்தை அளித்துள்ளார். அந்த குணத்தைத் தங்களைப் போன்ற தைரியமுள்ள ஆண் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். இயன்றவரை தன் தர்மத்தைச் செய்பவன் இறந்த பிறகு அக்ஷய லோகங்களை அடைகிறான் என்பதை நாம் கேட்டுள்ளோம். ஆகவே, தாங்கள் சரீரத்தின் மீது இரக்கம் காட்டாமல் தர்ம, அர்த்தப் பார்வையுடன் இந்த வேடன் மகிழும்படியான உபசாரத்தைச் செய்யுங்கள். எனக்காகத் துயரப்படாதீர்கள். தங்களுக்கு வாழ்க்கை நிர்வாகம் செய்ய வேறு ஒரு மனைவி கிடைத்து விடுவாள்” என்று கூறித் தன் கணவனான புறாவின் முகத்தைப் பார்த்தது.

ஆண் புறா வேடனை உபசரித்துத் தன் உடலை அவனுக்கு உணவாக அளித்தல்

மனைவி கூறிய தர்மத்திற்கேற்ற சொல்லைக்கேட்டு ஆண் புறா மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைந்தது. ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக்கியது. பறவைகளை இம்சித்து வாழ்க்கை நடத்தும் அந்த வேடனுக்கு சாஸ்திரப்படி பூஜை செய்தது. பின்னர் அவனிடம், “உங்களை வரவேற்கிறேன். நான் உங்களுக்கு என்ன சேவை செய்யட்டும்? இப்போது நீங்கள் உங்கள் வீட்டில் இருப்பதாகவே நினையுங்கள். நான் அன்புடன் உங்களுக்கு என்ன வேண்டும் என்று கேட்கிறேன். வெட்ட வந்தவன் மீதிருந்தும் மரம் தன் நிழலை விலக்கிக் கொள்வதில்லை. வீட்டிற்கு வந்த விருந்தினனை உபசரிப்பது பஞ்ச யக்ஞத்திற்கு அதிகாரியான குடும்பஸ்தனின் முக்கிய தர்மமாகும். நீ என் மீது முழு நம்பிக்கையோடு என்னிடம் கூறுவதை நான் செய்வேன். ஆகவே துயரப்படாதே” என்றது.

ஆண் புறாவின் பேச்சைக் கேட்ட வேடன் “இப்போது நான் குளிரால் நடுங்குகிறேன். இதிலிருந்து தப்ப ஏதேனும் வழி செய்” என்று கேட்டான். உடனே பறவை பல உலர்ந்த இலைகளைக் கொண்டு சேர்த்தது. விரைந்து கருமானின் வீட்டிற்குச் சென்று நெருப்புள்ள சுள்ளியை எடுத்து வந்து அந்த இலைகளைப் பற்ற வைத்தது. தீ நன்கு பிரகாசித்தது. புறா வேடனிடம் உன் சரீரத்தின் குளிரைப் போக்கிக் கொள் என்று கூறியது. குளிரைப் போக்கிக் கொண்ட வேடன் ஆண் புறாவிடம் மகிழ்ச்சியோடு, “சகோதரா! நான் இப்போது பசியால் வருந்துகிறேன். உன்னிடமிருந்து உணவை விரும்புகிறேன்” என்று கேட்டான்.

ஆண் புறா மிகுந்த கவலையுடன் கூறியது; “சகோதரா! என்னிடம் பணம் இல்லை. ஒவ்வொரு நாளும் தீனியைத் தேடித் தின்றே உயிர் வாழ்கிறோம். முனிவர்களைப் போல் நாங்கள் உணவைச் சேகரித்து வைப்பதில்லை” என்று கூறி வேடனின் பசியைப் போக்க முடியாததற்காகத் தன் பிறவியை நிந்தித்தது. சற்றுநேரம் யோசித்து, வேடனிடம், “சற்றுப் பொறுங்கள்; நான் உங்கள் பசியைப் போக்குகிறேன்” என்று கூறியது. பிறகு மீண்டும் இலைகளைச் சேகரித்து தீயை எரியச் செய்தது. வேடனிடம், “நான் ரிஷிகள், தேவர்கள், பித்ருக்கள் மற்றும் மகாத்மாக்களின் வாயால் அதிதி பூஜையே சிறந்த தர்மம் என்று கேட்டிருக்கிறேன். ஆகவே இன்று அதிதி பூஜை செய்யத் தீர்மானித்துள்ளேன். தாங்கள் என்னையே உணவாக ஏற்றுக் கொண்டு எனக்கு அருள் செய்யுங்கள்” என்று கூறி, மூன்று முறை தீயை வலம் வந்து, மகிழ்ச்சியுடன் தீயில் புகுந்துவிட்டது.

பறவை தனக்காகத் தீயில் பிரவேசித்ததைக் கண்ட வேடன் தான் செய்ததை எண்ணிக் கவலை கொண்டான். கொடிய நிந்தைக்குரிய என்னுடைய வாழ்க்கையில் இது மிகப்பெரிய பாவமாகும் என்று கூறித் தன்னையே நிந்தித்தவாறு அவன் அழலானான்.

ஆண் புறாவின் செயலைக் கண்ட வேடனின் தீர்மானம்

ஆண் புறாவின் தியாகத்தைக் கண்டு மிகுந்த துயரமடைந்து, தன்னை நிந்தித்துக் கொண்ட வேடன், “நான் மிகவும் துஷ்டன்” என்னை யாரும் நம்பக்கூடாது. போக்கிரித் தனமும் கொடுமையுமே என் கொள்கையாயிற்று. நல்ல தொழில்களை விட்டு விட்டு நான் பறவைகளைக் கொல்லும் காரியத்தை ஏற்றுள்ளேன். கொடியவனான எனக்கு மகாத்மாவான புறா தன் சரீரத்தையே ஆஹுதியாக அளித்துத்தன் மாமிசத்தை அர்ப்பணித்துள்ளது. இந்த அபூர்வ தியாகத்தின் மூலம் அது என்னை நிந்தித்து, தர்மப்படி நடக்கக் கட்டளையிட்டுள்ளது.

நான் புறா உபதேசித்துள்ள தூய தர்மத்தை ஏற்றுக் கொள்வேன். இன்று முதல் நான் போகங்களைத் துறந்துவிடுவேன். உடலின் நரம்புகள் தெரியும்படி பலமற்றவனாக ஆவேன். பலவிதமான உபவாசங்களை மேற்கொண்டு பரலோகத்தை அடையும் புண்ணிய கர்மத்தைச் செய்வேன். மகாத்மாவான புறா தன்னையே தியாகம் செய்து விருந்துபசாரத்திற்கு எடுத்துக்காட்டானது. நானும் இனி தர்மப்படி நடப்பேன். தர்மமே சிறந்த கதி. அந்த எளிய பறவையிடம் காணப்பட்ட தர்மமே எனக்கும் விருப்பமாகும் என்று கூறிப் பெண்புறாவை விடுவித்தான். தன் கொம்பு, வலை, கூடு அனைத்தையும் விட்டு விட்டு கடுமையான விரதங்களை மேற்கொண்டு பெரிய வழியில் சென்றுவிட்டான்.

பெண் புறாவின் அக்னிப் பிரவேசம்: இரண்டு புறாக்களும் சொர்க்கம் அடைதல்

வேடன் சென்றதும், பெண் புறா தன் கணவனை நினைத்து சோகத்தால் வருந்தி அழுது புலம்பியது. “பெண்கள் புதல்வர்களோடு இருந்தாலும் கணவனை இழந்துவிட்டால் துயரத்தில் மூழ்கிவிடுகிறார்கள். தாங்கள் என்னை மிகவும் நேசித்துக் கௌரவத்துடன் மதிப்பளித்து வந்தீர்கள். நான் உங்களோடு மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்து வந்தேன். தந்தை, சகோதரன், புதல்வன் ஆகிய அனைவரும் பெண்ணிற்கு அளவோடு சுகம் அளிக்கிறார்கள். கணவனே அவளுக்கு அளவற்ற சுகமளிக்கிறான். பெண்ணிற்குக் கணவனைப் போன்ற ரக்ஷகனும் இல்லை. அவனுக்கு ஈடான சுகமும் இல்லை நாதா! நீ இல்லாமல் இங்கு இந்த வாழ்க்கையால் என்ன பயன்? எந்த பதிவிரதை கணவனின்றி உயிர் வாழ்வாள்?” என்று கூறிய பெண் புறா தானும் அந்தத் தீயில் கலந்துவிட்டது.

பிறகு தன் கணவனை அது கண்டது. விசித்திரமான அணிகள் அணிந்து, புண்ணியாத்மாக்களால் சூழப்பட்டு விமானத்தில் அமர்ந்திருந்த அந்த ஆண் புறாவிடம், பெண் புறாவும் சென்று சேர்ந்துவிட்டது. இரண்டு புறாக்களும் தங்களுடைய நல்ல காரியத்தால் சொர்க்கலோகம் சேர்ந்தன. அங்கு அவை ஆனந்தமாக வாழலாயின.

வேடன் சொர்க்கலோகம் அடைதல்

வேடன் அந்த இரு புறாக்களும் திவ்யமான ரூபத்துடன் விமானத்தில் அமர்ந்து வான்வழியே செல்வதைக் கண்டான். அவற்றின் நல்ல கதிக்கான காரணத்தைச் சிந்தித்தான். தானும் தவம் செய்து சிறந்த கதியை அடையத் தீர்மானித்தான் பிறகு அவன் ஒரு யாத்திரையை மேற்கொண்டான். தன்

செயல்களையும் துறந்துவிட்டான். சொர்க்கத்தை விரும்பித் தன் ஆசைகள் அனைத்தையும் விட்டுவிட்டான். ஒரு நாள் ஒரு காட்டிற்குள் சென்றபோது தாகம் கொண்டபோதும் நீர் நிரம்பிய ஒரு குளத்தின் நீரைப் பருகவில்லை. உபவாசத்தோடு மேலே சென்றான். காட்டில் இருந்த முட்கள் அவன் உடலைக் கிழித்தன. அவன் சரீரம் முழுவதும் ரத்தக் களறியாயிற்று.

காட்டு விலங்குகள் நிரம்பிய அந்த மக்களற்ற வனத்தில் இங்கும் அங்கும் திரியலானான். அச்சமயம் தீவிர காற்றின் வேகத்தால் மரங்கள் உரசிக் கொண்டன. மிகப்பெரிய தீ தோன்றியது. அந்தத் தீ மிகப்பெரிய காட்டை எரிக்கத் தொடங்கியது. வேடன் இச்சமயம் தன் உடலைத் தியாகம் செய்ய விரும்பினான். மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் தீக்குள் பாய்ந்தான். தன் உயிரை இழந்துவிட்டான். தன்னைத் தானே மகிழ்ச்சியுடன் சொர்க்கலோகத்தில் இருப்பதைக் கண்டான். யக்ஷர்களும், சித்தர்களும், கந்தர்வர்களும் சூழ இந்திரனைப்போல் பொலிவுற்றான்.

இவ்வாறு தர்மாத்மாவான ஆண் புறா, பதிவிரதையான பெண் புறா, வேடன் மூவரும் ஒன்றாகத் தங்கள் புண்ணிய பலத்தால் சொர்க்கலோகத்தை அடைந்தனர்.

**15. கத்தியின் தோற்றம் அதனைப் பெற்ற பரம்பரையும்
பீஷ்மர் நகுலனிடம் கூறியது (சாந்தி பருவம் அத்-166)**

நகுலன் பீஷ்மரிடம், “இவ்வுலகில் வில் மிகச் சிறந்த ஆயுதமாகக் கருதப்பட்டாலும் கூர்மையான கத்தியே சிறந்த ஆயுதமாக எனக்குத் தோன்றுகிறது. வில் உடைபட்டு தேரும், குதிரைகளும் அழிந்துவிட்டாலும் போர்க்களத்தில் வாளின் மூலம் வீரன் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியும். வாள் ஏந்திய வீரர்கள், வில், கதை, சக்தி ஆகியவற்றைத் தரிக்கும் பல வீரர்களைத் தாக்க முடியும். இது விஷயமாக என் மனத்தில் ஐயம் தோன்றுகிறது. போரில் எந்த ஆயுதம் சிறந்தது? வாள் எதற்காக, எவ்வாறு தோன்றியது, யார் இதைத் தோற்றுவித்தது? வாள் போரின் முதல் ஆசிரியர் யார்? என்பதை எனக்குக் கூறுங்கள்” எனக் கேட்டார். நகுலனின் இந்த வினாவைக் கேட்ட பீஷ்மர் அழகிய சொற்களால் பதிலளிக்கலானார்.

கத்தியின் தோற்றம்:

முன்பு உலகம் முழுதும் பெரும் கடலாகவே இருந்தது. அப்போது ஆகாயமும், பூமியும் இல்லை. எங்கும் இருளாகவே இருந்தது. சப்த, ஸ்பரிசும் இல்லை. ஏகார்கணவ நீர் மட்டுமே எல்லையின்றி இருந்தது. அதில் இருந்தே லோக பிதாமகரான பிரம்மா தோன்றினார். சக்தி மிகுந்த அவர் வாயுவையும், அக்னியையும், சூரியனையும் படைத்தார். மேலே ஆகாயத்தையும் கீழே பூமியையும் தோற்றுவித்தார். அரக்க சமூகத்தைப் படைத்தார். சந்திரன், நகூத்திரங்கள், கிரகங்கள், ஆண்டு, ருது, பகூஷம், மாசம், லவம், கூஷணங்களையும் சிருஷ்டித்தார். பிறகு லௌகிக சரீரத்துடன் மரீசி, அத்ரி, புலஸ்தியர், புலகர், க்ரது, வசிஷ்டர், அங்கிரா, ருத்ரன் முதலிய முனிவர்களான தேஜஸ்வி புதல்வர்களையும் தோற்றுவித்தார்.

பிரதேசர்களின் புதல்வனான தகூஷன் 60 புதல்விகளைப் பெற்றார். மக்களை உற்பத்தி செய்வதற்காகப் பிரம்மரிஷிகள் தகூஷனின் புதல்விகளை மனைவியராக ஏற்றனர். அந்தப் பெண்களிடமிருந்தே எல்லாப் பிராணிகள், தேவர்கள், பித்ருக்கள், கந்தர்வர், அப்சரஸ்கள், அரக்கர்கள், பசு, பறவை, மீன், வானரம், நாகங்கள், நீர் வாழ் உயிரினங்கள், உத்பிஜ, ச்வேதஜ, அண்டஜ, ஜராயுஜ பிராணிகள் தோன்றின.

ப்ருகு, அத்ரி, அங்கிரா முதலிய சித்த முனிவர்கள், தபோதனர்களாகிய கஸ்யப கணங்கள், வசிஷ்டர், கௌதமர், அகஸ்தியர், தேவரிஷி நாரதர், பாலகில்ய ரிஷிகள், பிரபாச, சிகத, க்ருதப, சோமப, வாயவ்ய, மரீசிப, வைஸ்வானர, ஆக்ருஷ்ட, ஹம்சமுனி, அக்னியிலிருந்து தோன்றும் ரிஷிகள்

வானப்பிரஸ்தர்கள், ப்ருஷ்ணிகணங்கள் முதலிய மகாத்மாக்கள் அனைவரும் பிரம்மாவின் ஆணைக்குட்பட்டுச் சனாதன தர்மத்தைக் கடைப்பிடித்தனர். ஆனால் தானவர்களாகிய அரக்கர்கள் கோபமும், லோபமும் கொண்டு பிரம்மாவின் ஆணையை மீறி தர்மத்தை அழிக்கத் தொடங்கினர். ஹிரண்ய கசிபு, ஹிரண்யாக்ஷன், விரோசரன், சம்பரன், விப்ரசித்தி, விராதன், நமுசி, பலி, ஆகியவர்கள் உள்ளிட்ட தானவர்கள் தர்மத்தை மீறி அதர்மத்தைச் செய்யலாயினர். அவர்கள் நாங்களும், தேவர்களும் ஒரே இனத்தவர் என்று கூறித் தேவரிஷிகளுடன் போட்டியிட்டனர்.

அவர்கள் மக்களிடம் இரக்கம் கொள்ளவுமில்லை. அன்பு காட்டவும் இல்லை. அவர்கள் சாம, தான, பேதம் என்ற உபாயங்களை விட்டு தண்ட நீதி மூலமே மக்களைத் துன்புறுத்தினர். கர்வத்துடன் இருந்தனர். பிறகு பிரம்மா பிரம்மரிஷிகளோடு இமயத்தின் அழகிய சிகரத்தில் தோன்றினார். ஆகாயத்து நட்சத்திரங்கள் பெரிய அழகான தாமரையைப் போலத் தோற்றமளிக்கும் அந்த மிக உயர்ந்த இடம் 100 யோஜனை விஸ்தாரமானது. மணிகளும், ரத்தினங்களும் நிரம்பிய, மலர்கள் நிரம்பிய மரங்களைக் கொண்ட அங்கு பிரம்மா பல ஆயிரம் வருஷங்கள் தங்கினார். பின்னர் சாஸ்திர முறைப்படி அங்கு ஒரு யாகத்தைத் தொடங்கினார். யக்ஞத்தில் சிறந்த மகரிஷிகள் முறைப்படி அதனை நடத்தி முடித்தனர். அங்கு யக்ஞ வேதிகள் மீது சமித்துகள் பரவியிருந்தன.

அங்கு அக்னிதேவன் ஜொலித்துக் கொண்டிருந்தார். தங்கத்தால் ஆன யாக பாத்திரங்கள் பளபளத்துக் கொண்டிருந்தன. தேவர்களும், மகரிஷிகளும் நிரம்பிய அந்த யாக மண்டபத்தில், அக்னியை இங்கும் அங்கும் சிதறச் செய்த ஒரு பயங்கர பூதம் தோன்றியது. அது சியாம வண்ணத்துடன், மிகுந்த கூர்மையான கடைவாய்ப்பற்களுடன் காட்சியளித்தது. அது தோன்றியதும் பூமி தடுமாறியது; கடல் கலங்கியது. பெரும் அலைகள் தோன்றின. ஆகாயத்தில் இருந்து எரி நட்சத்திரங்கள் விழுந்தன. பல உபத்திரவங்கள் தோன்றின. காற்று தீவிர வேகத்துடன் வீசியது. மரங்கள் சாய்ந்தன. உயிர்கள் பயம் கொண்டன.

அச்சமயம் பிரம்மா, மகரிஷிகளிடமும், தேவர்களிடமும் கூறினார்; “நான் இந்த பூதத்தைச் சிந்தித்தேன். இது “அசி” என்னும் பெயருடைய பயங்கரமான ஆயுதமாகும். இதனை, உலகைக் காப்பாற்றவும், தேவத் துரோகிகளான அசுரர்களை வதம் செய்யவும் உண்டாக்கியுள்ளேன்.” என்றார். பிறகு அந்தப் பூதம் அந்த உருவை விட்டு, 30 அங்குலத்தை விடச் சற்று பெரிதான வானின் உருக் கொண்டது. அது மிகவும் கூர்மையாக இருந்தது. பளபளத்த அந்தவாள் காலனையும், அந்தகனையும் போல் தோற்றமளித்தது.

சிவன் வாளைப் பெற்றுத் தானவர்களை அழித்தல்

பிரம்மா அந்த வாளை ரிஷபக் கொடியுடைய நீலகண்டன் ருத்ரனுக்கு அளித்தார். அப்ரமேய சொரூபரான சிவன் அந்த வாளைப் பெற்றுக் கொண்டு மற்றும் ஒரு சதுர்ப்புஜ ரூபத்தைத் தரித்தார். அவ்வுரு பூமியில் நின்றாலும் அதன் தலை சூரியனை தொட்டுக் கொண்டிருந்தது. அதன் உடல் நீலம், வெண்மை, சிவப்பு முதலிய பல வண்ணங்களை வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்தது. அதன் வாயில் இருந்து தீ ஜ்வாலைகள் வெளிவந்தன. அது கருப்பு மான் தோல் வஸ்திரம் அணிந்திருந்தது. நெற்றியில் சூரியனைப் போன்ற கண்ணைப் பெற்றிருந்தது. அதன் மற்ற இரண்டு கண்களும் கருப்பும், மஞ்சளமாகச் சோபையுற்றன. பல பராக்கிரமம் நிறைந்த சூலபாணி சிவன் மூன்று முனையுடைய கேடயத்தைக் கையில் எடுத்தார். போரிடும் விருப்பத்துடன் வாளைச் சுழற்றலானார்.

அச்சமயம் ருத்ரனின் சொரூபம் மிகவும் பயங்கரமாகக் காணப்பட்டது. அத்தகைய ரூபத்தை ஏற்ற சிவனைக் கண்டு தானவர்கள் மகிழ்ச்சியும் உற்சாகமும் கொண்டு அவர் மீது பாய்ந்தனர். சிலர் கற்களையும், சிலர் எரியும் கொள்ளிகளையும், சிலர் பயங்கர அஸ்திர சஸ்திரங்களையும் செலுத்தித் தாக்கலாயினர். பலர் கூரான இரும்புக் கத்திகளால் காயம் செய்தனர். ருத்ரன் அந்தப் போரிலிருந்து பின் வாங்கவில்லை. விரைவாகக் கால்களை எடுத்து, விசித்திரமாகச் சஞ்சரித்து ஒரே கத்தியுடன் ஆயிரக்கணக்கான ருத்ரர்களாகத் தோற்றம் அளித்தார். அவர் தானவர் சமுதாயத்தை வாளால் வெட்டியும், கொன்றும், பிளந்தும், தரையில் வீழ்த்தியும் சஞ்சரிக்கலானார்.

பலம் மிகுந்த அரக்கர்கள் ருத்ரனால் கொல்லப்பட்டனர். சிலர் கத்தியால் காயப்பட்டுத் தப்பி ஓடிவிட்டனர். பலர் பூமிக்குள்ளும், பலர் கடலுக்குள்ளும், பலர் மலைகளிலும் மறைந்து கொண்டனர். வானத்தில் பறந்தனர். தானவர்களை வதம் செய்து, உலகில் தர்மத்தை ஸ்தாபித்த சிவன், தன் ரௌத்ர ரூபத்தைத் துறந்து, மங்களமான சிவனுருவில் சோபித்தார். மகரிஷிகளும், தேவர்களும் அற்புத வெற்றி பெற்ற மகாதேவனைப் பூஜித்தனர். அரக்கர்களின் குருதியில் நனைந்த அந்த வாளை, மிகவும் மரியாதையுடன் விஷ்ணு பகவானிடம் அளித்துவிட்டார். விஷ்ணு மரீசிக்கும், மரீசி மகரிஷிகளுக்கும், மகரிஷிகள் இந்திரனுக்கும் அதைக் கொடுத்துவிட்டனர்.

இந்திரன் லோக பாலகர்களுக்கும், அவர்கள் சூரியபுத்திரன் மனுவிற்கும் அந்தப் பெரும் வாளை அளித்துவிட்டனர். அப்போது மனுவிடம்,

“தர்மப்படி மக்களைக் காப்பாற்று. யாரிடமும் தன்னிச்சையாக நடந்து கொள்ளாதே. கடும் சொற்கள் கூறி குற்றவாளிகளை அடக்குவது வாக் தண்டம் எனப்படும். குற்றவாளியிடமிருந்து பெரும் பொருள் வசூலிக்கப் பட்டால் அது அர்த்த தண்டம் ஆகும். உடலின் ஒரு அங்கத்தைச் சேதிப்பது காயதண்டம் எனப்படும். ஒரு பெரும் குற்றத்திற்காகக் குற்றவாளி வதம் செய்யப்படுவது பிராண தண்டனை எனப்படும். இந்த நான்கு தண்டங்களும் வாளின் விலக்க முடியாத உருவங்களாகும். இதை மக்களுக்குக் கூறு. தர்மம் மக்களால் மீறப்படும்போது, இந்த தண்டத்தைத் தகுந்தபடி பிரயோகித்து மக்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும்” என்று லோகபாலகர்கள் மனுவிடம் கூறினர்.

மனுவிடமிருந்து அந்த வாளைக் கூடாபனும், கூடாபனிடமிருந்து இஷ்வாகுவும் இஷ்வாகுவிடமிருந்து புருரவாவும், புருரவாவிடமிருந்து ஆயுவும், ஆயுவிடம் இருந்து நகுஷனும் அந்த வாளைப் பெற்றுக் கொண்டனர். தொடர்ந்து நகுஷனிடமிருந்து யயாதி; யயாதியிடமிருந்து புரு, புருவிடமிருந்து அமுர்த்தரயா, அமுர்த்தரயாவிடமிருந்து பூமிசயனன், பூமிசயனனிடமிருந்து துஷ்யந்தன் மகன் பரதனும் அந்த வாளைப் பெற்றனர். பரதரிடமிருந்து ஐலவிலன் அந்தக் கத்தியைப் பெற்று மகாராஜா துந்துமாறனுக்கு அளித்தார். அவரிடம் இருந்து காம்போஜன், காம்போஜனிடமிருந்து, முசகுந்தன், முசகுந்தனிடம் இருந்து மருத்தன், மருத்தனிடமிருந்து ரைவதன், ரைவதனிடமிருந்து யுவநாஸ்வனும், யுவநாஸ்வனிடமிருந்து இஷ்வாகு வம்சத்து ரகு, ரகுவிடமிருந்து ஹரிநாஸ்வனும் அவரிடமிருந்து சனகன், சனகனிடமிருந்து உஷ்னர், உஷ்னரிடமிருந்து யதுவம்சத்து போஜனும், யதுவம்சத்திடமிருந்து சிபியும், சிபியிடமிருந்து ப்ரதர்த்தனும், அவரிடமிருந்து அஷ்டகன், அஷ்டகனிடமிருந்து ப்ருஷதர்ஷனும் அந்த வாளைப் பெற்றனர்.

ப்ருஷதர்ஷனிடமிருந்து பரத்வாஜ வம்சத்துத் துரோணாசாரியாரும், துரோணரிடமிருந்து கிருபரும் அந்த வாள் வித்தையைப் பெற்றனர். கிருபாசாரியாரிடமிருந்து பாண்டவர்கள் வாள் வித்தையைக் கற்றனர். அசி எனப்படும் அந்த வாளின் நட்சத்திரம் கிருத்திகை; தேவதை அக்னி; கோத்ரம் ரோஹிணி; குரு ருத்ரதேவன் ஆவர். வாள் அசி, விசசன், கட்க, தீஷ்ணதார், துராசத் மூீகர்ப்ப, விஜய், தர்மபால் என்ற எட்டு பெயர்களைப் பெற்றுள்ளது. ருத்ரன் முதன் முதலில் வாளைப் பயன்படுத்தினார். வாளின் இந்த எட்டுப் பெயர்கள் புராணங்களில் கூறப்பட்டுள்ளன.

ப்ருது சக்ரவர்த்தி முதன் முதல் வில்லைத் தோற்றுவித்தார். பூமியைச் செழுமையாக்கினார். வாள் பிரம்மாவால் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. போரில் திறமையுடையவன் எப்போதும் கத்தியைப் பூஜிக்க வேண்டும். வாளே ஆயுதங்கள் அனைத்திலும் முதன்மையானதாகும்.

இவ்வாறு வாள் அல்லது கத்தியின் தோற்றம் பீஷ்மரின் சொற்களால் கூறப்பட்டுள்ளது.

16. மித்ர துரோகி கௌதமன் மற்றும் ராஜதர்மா என்ற கொக்கின்
கதை. பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது
(சாந்தி பருவம் அத்-168-173)

வடக்கு திசையில் மிலேச்சர்களின் தேசத்தில் நடந்த நிகழ்ச்சி. மத்திய தேசத்து, வேதம் படிக்காத கௌதமன் என்ற பிராமணன் ஒரு செழுமையான கிராமத்தில் யாசிக்கச் சென்றான். அந்தக் கிராமத்தில் இருந்த ஒரு பணக்காரக் கொள்ளைக்காரன் பிராமணர்களிடம் பக்தி கொண்டவன். அவன் சத்தியப் பிரதிக்குள் வள்ளல் ஆவான். கௌதமன் அவனிடமே சென்று பிசுஷ வேண்டினான். கொள்ளைக்காரன் கௌதமனுக்கு ஒரு வீட்டை அளித்து, ஆண்டு முழுவதும் வாழ்க்கை நடத்தத் தேவையான அன்னம், வஸ்திரம் முதலிய அனைத்து ஏற்பாடுகளையும் செய்தான். கணவன் இல்லாத யுவதியாகிய ஒரு பணிப்பெண்ணையும் பிராமணனின் சேவைக்கு அளித்தான். பெரும் மகிழ்ச்சி கொண்ட கௌதமன், அந்தப் பணிப் பெண்ணோடு மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்து வந்தான். ஆண்டுகள் பல கழிந்தன.

இதற்கிடையில் அவன் அம்பு செலுத்தும் விதையில் சேர்ச்சி பெற்றான் அவனும் கொள்ளையர்களைப் போலக் காற்றில் சுற்றித்திரிந்து அன்னங்களை வேட்டையாடலானான். இரக்கமின்றிப் பிராணிகளைக் கொன்று வந்தான். கொள்ளையர்களோடு இருந்த கௌதமனும் ஒரு கொள்ளையனைப் போலவே மாறிவிட்டான். இச்சமயம் ஜடையும், மரஉரியும் தரித்த வேறு ஒரு பிராமணன் அந்தக் கிராமத்திற்கு வந்தான். மான்தோல் அணிந்திருந்த அவன் வேதம் ஓதுபவன்; புனிதமானவன்; நியமத்தோடு போஜனம் செய்பவன். வேதங்களில் சிறந்த வித்வானாவான். அவன் கௌதமனுடைய கிராமத்தைச் சேர்ந்தவன். கௌதமனின் நண்பனுமாவான்.

அந்த கிராமத்திற்கு வந்த அவன் சூத்திரனின் அன்னத்தை உண்பதில்லை. ஆகவே பிராமணனின் வீட்டைத் தேடிச் சுற்றி, இறுதியில் கௌதமனுடைய வீட்டிற்கு வந்தான். அப்போது வேட்டையாடித் திரும்பிய கௌதமனைக் கண்டான். கௌதமனின் தோளில் வேட்டையில் கொல்லப்பட்ட அன்னம் கிடந்தது. அவன் உடல் முழுவதும் ரத்தத்தால் நனைந்திருந்தது. இத்தோற்றத்தில் கௌதமனைக் கண்ட பிராமணன், அவன் மனித மாமிசம் உண்ணும் அரக்கனைப்போல் காணப்படுவதையும், பிராமணத் தன்மையில் இருந்து விலகி விட்டதையும் கண்டான்.

அந்த பிராமணன், கௌதமனிடம் “அடே நீ! மோகத்தில் சிக்கி என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய்? நீ மத்திய தேசத்துப் புகழ் பெற்ற நற்குலத்து

பிராமணன். நீ எவ்வாறு கொள்ளைக்காரன் ஆனாய்; உன்னுடைய முன்னோர்களை நினைத்துப் பார். அவர்கள் எவ்வளவு புகழ் பெற்றவர்கள்; எத்தகைய வேத வித்வான்கள். அவர்கள் வம்சத்தில் பிறந்த நீ எவ்வாறு குலத்தின் களங்கமாக இருக்கிறாய்? நீ இப்போதாவது உன்னை நீயே புரிந்து கொள் நீ பிராமணன். பிராமணனுக்கு உரிய சத்வ குணத்தையும், சீலத்தையும், சாஸ்திர ஞானத்தையும், புலனடக்கத்தையும், இரக்கத்தையும் நினைத்து உன்னுடைய இந்த வாழுமிடத்தைத் துறந்துவிடு” என்று கூறினான். நண்பனின் சொற்களைக் கேட்ட கௌதமன், மனதில் ஒரு தீர்மானத்துடன், “சிறந்த பிராமணனே! நான் வறியவன், வேதத்தை அறியாதவன், ஆகவே பணம் சம்பாதிப்பதற்காக இங்கு வந்தேன். பிராமணரே! இன்று இரவு இங்கேயே தங்குங்கள் நாளைக் காலை நாம் இருவரும் ஒன்றாகச் செல்லலாம்” என்று கேட்டுக் கொண்டான்.

கருணை மிகுந்த அந்த பிராமணன் கௌதமனின் வீட்டில் அன்று தங்கினான். ஆனால் அங்கிருந்த எதையும் தீண்டவில்லை. பசியுடன் இருந்தபோதும் கௌதமன் வேண்டியபோதும் அந்த வீட்டு அன்னத்தை உண்ண விரும்பவில்லை. இரவு நீங்கிப் பகல் வந்ததும் அந்த பிராமணன் கௌதமன் வீட்டிலிருந்து சென்றுவிட்டான். கௌதமனும் வீட்டை விட்டுக் கடலை நோக்கிச் சென்றான்.

கௌதமன் நாடிஜங்கம் என்னும் சிறந்த கொக்கினைக் காணுதல்

வழியில் அவன் கடலை நோக்கிச் செல்லும் வைசிய வியாபாரிகள் சிலரைக் கண்டான். அவ்வைசியர்கள் ஒரு மலைக்குகையில் முகாமிட்டிருந்தனர். அப்போது ஒரு பெரிய மதயானை அக்கூட்டத்தைத் தாக்கிப் பெரும்பாலானோரைக் கொன்றுவிட்டது. அந்த யானையிடமிருந்து எவ்வாறோ தப்பித்த கௌதமன் திசையறியவில்லை. வடக்குத் திசை நோக்கி ஓடினான். தனியாக ஓடிய அவன் ஒரு காட்டை அடைந்தான். அந்தக்காடு இனிய பழ மரங்கள் நிறைந்து காணப்பட்டது. யக்ஷ, கின்னரர்களின் வாழ்விடமாக இருந்த அந்தக் காட்டில் அகில், சந்தனம், சாலம், தாலம் முதலிய சிறந்த மரங்கள் நிறைந்து காணப்பட்டன. அங்கிருந்த மலையின் சமவெளிப் பிரதேசங்கள் பறவைகள் ஒலி எழுப்பிக் கொண்டிருந்தன. மனித முகமுடைய ‘பாருண்டம்’ என்னும் பறவைகள் பேசின. கடற்கரையிலும், மலையிலும் வாழும் ‘பூலிங்கப்’ பறவைகள் ஒலி எழுப்பின.

அந்த அழகிய காட்டில் கௌதமன் ஒரு பெரிய ஆலமரத்தைக் கண்டான். நாற்புறம் கிளைகளைக் கொண்டிருந்த அந்த மரம் ஒரு பெரிய குடை விரித்தது போலக் காணப்பட்டது. அதன் வேரில் சந்தன நீர்

பாய்ச்சப்பட்டிருந்தது. தேவர்களின் மாளிகையைப் போல சோபித்த அந்த மரத்தின் நிழலில் கௌதமன் மகிழ்ச்சியோடு சென்று அமர்ந்தான். அப்போது சுகமும், நன்மையும் அளிக்கும் இனிய காற்று வீசியது. அதனால் மிகுந்த அமைதியடைந்த கௌதமன் மரத்தின் அடியிலேயே படுத்துக் கொண்டான்.

அதற்குள் மாலைப்பொழுது வந்துற்றது. சூரியன் மறையலாயிற்று. அப்போது பிரம்மலோகத்தில் இருந்து ஒரு சிறந்த பறவை அங்கு வந்தது. அந்தப் பெரிய ஆலமரமே அதன் வசிப்பிடமாகும். அது மகரிஷி கச்யபரின் புதல்வனும், பிரம்மாவின் அன்புக்குரிய நண்பனுமான நாடிஜங்கம் என்ற பெயர் கொண்ட கொக்கு. அது கொக்குகளின் தலைவன். மிகுந்த அறிவுடையது. உலகில் அது ராஜதர்மா என்று அழைக்கப்பட்டது. தேவ கன்னியிடம் தோன்றியதால் அது தேவர்களைப் போல் ஒளி வீசியது. திவ்யமான அணிகலன்கள் அணிந்த அந்தப் பறவையைக் கண்டு கௌதமன் வியப்படைந்தான். தொலைதூரம் நடந்ததால் களைப்புற்றுப் பசி தாகத்தோடு இருந்த கௌதமன் ராஜதர்மாவைக் கொல்லும் விருப்பத்துடன் பார்த்தான்.

ராஜதர்மா கௌதமனை உபசரித்தல்

ராஜதர்மா, பிராமணனைக் கண்டதும் வரவேற்றது. “பிராமணா! உங்களுக்கு நல்வரவு. இது என்னுடைய வீடு. தாங்கள் இங்கு வந்தது என்னுடைய சௌபாக்கியமே. இப்போது இரவு வந்துவிட்டதால் இன்று இரவு என்னுடைய விருந்தை ஏற்று நாளைக் காலை இங்கிருந்து செல்லுங்கள்” என்றது. பிறகு ராஜதர்மா சாஸ்திர முறைப்படி கௌதமனை உபசரித்தது. சாலமர மலர்களால் ஆன ஆசனம் அளித்து அவனை அமர வைத்தது. பிறகு கங்கை நதியில் இருந்து பெரிய மீன்களைக் கொண்டு வந்தது. தீ மூட்டியது. கௌதமன் அந்த மீன்களைச் சமைத்துத் திருப்தியுடன் உண்டான். பிறகு ராஜதர்மா அவன் களைப்பைப் போக்குவதற்காகத் தன் சிறகுகளால் காற்றை வீசியது.

கௌதமன் ஓய்வெடுத்த பின் ராஜதர்மா அவனுடைய கோத்திரத்தைக் கேட்டது. அவன் தன் ஜாதியில் பிராமணன் என்றும், தன் பெயர் கௌதமன் என்பதையும் தெரிவித்தான். அதற்கு மேல் அவனால் எந்த விஷயத்தையும் கூற முடியவில்லை. தாங்கள் இங்கு எதற்காக வந்தீர்கள் என்று கேட்டது. கௌதமன் அதனிடம், “மகாமதே! நான் ஏழை. செல்வத்திற்காகக் கடற்கரைக்குச் செல்லும் விருப்பத்துடன் வீட்டிலிருந்து வந்தேன்” என்றான். அதனைக் கேட்ட ராஜதர்மா, “பிராமணரே! தாங்கள் அதுவரை செல்ல வேண்டாம். இங்கேயே உங்களுடைய காரியம் நிறைவேறும். பிருகஸ்பதி செல்வம் நான்கு வகையால் கிடைக்கும் எனக் கூறியுள்ளார்.

வம்சபரம்பரையாக வருவது; விதியின் அனுகூலத்தால் பெறுவது, செல்வத்திற்காகச் செய்யப்படும் விருப்பத்துடன் கூடிய கர்மத்தினால், நண்பர்களின் ஒத்துழைப்பால் என்பவை அவை. நான் உங்களுக்கு நண்பனாகிவிட்டேன். உங்களிடம் என் நட்பு வளர்ந்துவிட்டது. எனவே நான் உங்களுக்குப் பொருள் கிடைப்பதற்கான முயற்சி செய்வேன்” என்று கூறியது.

ராஜதர்மாவின் உதவியால் கௌதமன் செல்வம் பெறுதல்

காலையானதும் ராஜதர்மா, கௌதமன் பொருள் பெறுவதற்கான வழியை யோசித்துக் கூறியது. “பிரம்மன்! இந்த வழியாகச் செல்லுங்கள். இங்கிருந்து மூன்று யோஜனை தூரத்தில் என் நண்பர் அரக்க மன்னன் ‘விருபாக்ஷன்’ வசிக்கிறார். தாங்கள் அவரிடம் செல்லுங்கள். நான் கூறினால் அவர் தங்களுக்கு ஏராளமான செல்வத்தை அளிப்பார்” என்று கூறியது. கௌதமனும் அதனுடைய சொற்படி, வழியில் தேஜபாத வனத்தில் ஓய்வெடுத்து ‘மேருவ்ரஜம்’ என்ற விருபாக்ஷனுடைய நகரத்தை அடைந்தான். நண்பன் ராஜதர்மா ஒரு பிரியமான விருந்தினரை அனுப்பியுள்ளார் என்ற செய்தி விருபாக்ஷனுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. விருபாக்ஷனும் மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் தன் பணியாளர்களைக் கௌதமனிடம் அனுப்பி, விரைவாக அவனை அரண்மனைக்கு அழைத்து வரச் செய்தான்.

கௌதமன் விருபாக்ஷன் மாளிகையில் இருந்து தங்கக் குவியலைப் பெறுதல்

கௌதமன் அரண்மனையை அடைந்தான். அரக்க மன்னன் அவனை முறைப்படி பூஜித்தான். ஆசனம் அளித்தான். பிறகு விருபாக்ஷன் கௌதமனிடம் அவனது கோத்திரம், கிளை, கல்வி பற்றிய விஷயங்களைக் கேட்டான். வேதம் படிக்காத கௌதமன் கோத்திரத்தைத் தவிர வேறு எதையும் கூறவில்லை. அரக்க மன்னன் கௌதமனின் வாழும் இடம் பற்றிக் கேட்டான். கௌதமன், தான் மத்திய தேசத்தில் பிறந்து, மலைஜாதியின் வீட்டில் வசித்து வருவதையும், தன் மனைவி முன்பு இன்னொருவனின் மனைவியாக இருந்தவள் என்பதையும் தெரிவித்தான். கௌதமனின் இந்த விஷயங்களைக் கேட்ட அரக்க மன்னன் மனத்திற்குள் கவலைப்பட்டான். பிறப்பால் மட்டுமே பிராமணன் ஆன இவனுக்கு என்ன செய்வது? என்ன செய்தால் புண்ணியம் கிடைக்கும்? என்று பலமுறை யோசித்தான்.

இறுதியாக, இவன் மகாத்மா ராஜதர்மாவின் நண்பன். அவர் என்னிடம் நம்பிக்கை கொண்டவர். என் சகோதரன், அருமை நண்பனாவார். எனவே

இவனை உபசரிக்கலாம் எனத் தீர்மானித்தான். அன்றைய தினம் கார்த்திகை மாசம் பௌர்ணமியாகும். மாசி மாசம், மற்றும் கார்த்திகை பௌர்ணமியன்று விருபாக்ஷன் மாளிகையில் ஏராளமான பிராமணர்கள் உபசரிக்கப்பட்டுச் சிறந்த உணவைப் பெற்று வந்தனர். கார்த்திகைப் பௌர்ணமியன்று பிராமணர்களுக்கு விருபாக்ஷன் ஏராளமான ரத்தினங்களைத் தானமளித்து வந்தான். எனவே அவர்களோடு இவனும் சாப்பிட்டும்; செல்வமும் பெற்றும். புண்ணிய தினமான இன்று நான் செல்வம் தானமளிக்கச் சங்கல்பம் செய்துள்ளேன். இவனைப் பற்றி யோசிக்க வேண்டாம் என்று தீர்மானித்தான். உணவருந்தும் நேரத்தில் அங்கு வந்த வித்வான்களான ஆயிரக்கணக்கான பிராமணர்கள் மன்னனால் வரவேற்கப்பட்டனர்.

தர்ப்பை விரிக்கப்பட்ட ஆசனத்தில் அமர்ந்தனர். அரக்க மன்னன் அவர்களை முறைப்படி பூஜித்தான். வைரம் பதித்த தங்கத் தட்டுகளில் நெய்யால் செய்யப்பட்ட இனிப்புகள் பரிமாறப்பட்டன. சிறந்த உணவை மகிழ்ச்சியுடன் பிராமணர்கள் நிறைவுடன் உண்டு முடித்தனர். பின்னர் விருபாக்ஷன் தங்கம், வெள்ளி, மணி, முத்து, விலையுயர்ந்த வைரங்கள், வைடூர்ய மணி, ரங்கு என்னும் மான் தோல், ரத்தினக் குவியல்கள் ஆகியவற்றைக் குவித்து வைத்தான். பிராமணர்களிடம் “நீங்கள் உங்கள் விருப்பப்படி செல்வங்களை எடுத்துச் செல்லலாம். நீங்கள் உணவருந்திய தட்டினையும் எடுத்துச் செல்லலாம்” என்று கூறினான்.

அரக்கனின் சொல்லைக் கேட்டுப் பிராமணர்கள் தாங்கள் விரும்பிய செல்வத்தை எடுத்துக் கொண்டனர். “இன்று அரக்கர்கள் யாரும் உங்களை இம்சை செய்ய மாட்டார்கள். விரைவில் நீங்கள் விரும்பும் இடத்திற்குச் சென்றுவிடுங்கள் என்று விருபாக்ஷன் கூறியதும் பிராமணர் விரைந்து சென்றுவிட்டனர். கௌதமனும் பெரும் தங்கக் குவியலை எடுத்துக் கொண்டு ஆலமரத்திற்கு வந்து சேர்ந்தான். தங்க பாரத்தைச் சுமந்து வந்ததால் களைப்படைந்து, பசியால் வருந்தினான். அங்கு இருந்த சிறந்த பறவையான ராஜதர்மா அவனை வரவேற்றுப் பாராட்டியது. தன் சிறகுகளால் காற்று வீசியது. உணவிற்கான ஏற்பாட்டையும் செய்தது.

கௌதமனின் தீய எண்ணமும், தீய செயலும்

உணவுண்டு ஓய்வெடுத்த கௌதமன் யோசனை செய்தான். “நான் மோகத்தால் தூண்டப்பட்டு, பேராசையுடன் பெருமளவு தங்கத்தைக் கொண்டு வந்துவிட்டேன். இன்னும் நான் வெகுதூரம் செய்ய வேண்டியுள்ளது. வழியில் உணவிற்கான வழி ஏதும் கிடையாது. நான் எதைச் சாப்பிட்டு உயிர் தப்பிக்க முடியும்” என்று கவலைப்பட்டான். இறுதியாக நன்றி கெட்ட

கௌதமன் தன்ன உபசரித்த ராஜதர்மாவைக் கொண்டு அதன் மாமிசத்தை எடுத்துக் கொண்டு விரைவில் அங்கிருந்து சென்றுவிடத் தீர்மானித்தான்.

ராஜதர்மா தன் நண்பனான கௌதமனுக்காகச் சிறிது தூரத்தில் தீப்பற்ற வைத்தது. காற்றின் உதவியோடு தீ நாக்குகள் எழும்பின. கொக்கரசன் ராஜதர்மா கௌதமனிடம் நம்பிக்கை கொண்டிருந்ததால் அவன் அருகிலேயே தூங்கிவிட்டது நன்றியற்ற கௌதமன் கொள்ளிக் கட்டையால் அடித்து அதனைக் கொன்றுவிட்டான் நண்பனான அதன் வதத்தால் தனக்கு ஏற்படும் பாவத்தைப் பற்றி அவன் சிறிதும் சிந்திக்கவில்லை. அந்தப் பறவையின் சிறகையும், முடியையும் பிடுங்கி அதன் மாமிசத்தைத் தீயில் வேகவைத்துப் பக்குவம் செய்தான். அதனை எடுத்துக் கொண்டு தங்கச் சமையுடன் மிக வேகமாக அங்கிருந்து புறப்பட்டான்.

விருபாக்ஷன் கௌதமனைக் கொல்லுதல்

ராஜதர்மா கொல்லப்பட்டுவிட்டது. அதனால் அது தன் நண்பனான விருபாக்ஷனைப் பார்க்கச் செல்லவில்லை. அதனால் மன்னன் கவலைப்பட்டான். தன் மகனிடம் “இன்று ராஜதர்மாவைக் காணவில்லை. அவர் தினமும் காலை பிரம்மாவை வணங்கச் செல்லுவது வழக்கம். அங்கிருந்து திரும்பும்போது அவர் என்னைச் சந்திக்காமல் தன் வீட்டிற்குச் சென்றதில்லை. என் மனத்தில் ஐயம் தோன்றுகிறது. இன்று இரு சந்தி காலங்கள் கழிந்துவிட்டன நீ என் நண்பனைக் கண்டுபிடி. வேதக் கல்வியற்ற அதம பிராமணனான அந்த கௌதமன் இம்சை செய்பவனைப் போலக் காணப்பட்டான். எனக்கு அவனிடமே ஐயம் தோன்றுகிறது. நீசனான கௌதமன் இங்கிருந்து புறப்பட்டு ராஜதர்மாவிடமே சென்றான். அதனால் என் மனம் கலக்கமடைகிறது. நீ விரைவாக ராஜதர்மாவின் வீட்டிற்குச் சென்று தூய உள்ளமுடைய அந்தப் பறவையரசன் உயிருடன் இருக்கிறாரா இல்லையா என்று கண்டுபிடி. தாமதிக்காதே’ என்று கூறினான்.

தந்தையின் கட்டளையை ஏற்ற அரக்க ராஜகுமாரன் அரக்கர்களுடன் அந்த ஆலமரத்திற்கு வந்தான். அங்கே ராஜதர்மனின் சிறகுகள், கால், எலும்புகளை கண்டான். ராஜதர்மா கொல்லப்பட்டு விட்டதையறிந்து அழுதான். கௌதமனை விரைந்து பிடிக்கத் தேடிச் சென்றான். சிறிது தூரத்திலேயே அவர்கள் கௌதமனைப் பிடித்து விட்டனர். ராஜதர்மாவின் சமைக்கப்பட்ட உடலும் அவனிடமிருந்து கிடைத்துவிட்டது. அந்த அரக்கர்கள் கௌதமனை அழைத்துக் கொண்டு மேருவ்ரஜத்திற்கு வந்தனர். ராஜதர்மா வின் உடலைக் காண்பித்தனர். நன்றியற்ற பாவி கௌதமனை மன்னனின் முன் நிறுத்தினர். தனது நண்பனின் சமைக்கப்பட்ட உடலைக் கண்ட

விருபாக்ஷன் தன் மந்திரிகளோடும், புரோகிதர்களோடும் விம்மி, விம்மி அழுதான். அந்த மாளிகையில் பெரும் துயரக்குரல் எதிரொலித்தது. நகரம் சோகத்தில் சூழ்ந்தது. யாருடைய மனத்திலும் ஆறுதலும் அமைதியும் இல்லை.

விருபாக்ஷன் தன் மகனிடம் பாவியான கௌதமனைக் கொன்றுவிடக் கட்டளையிட்டான். அரக்கர்கள் தாங்கள் விரும்பியபடி கௌதமனுடைய உடலைப் பயன்படுத்தட்டும் என்று கூறினான். மன்னன் அவ்வாறு கூறியும் அரக்கர்கள் நன்றிகெட்ட பாவியான கௌதமனின் மாமிசத்தை உண்ண விரும்பவில்லை. எனவே, அவனைத்துண்டுதுண்டாக்கிக் கொள்ளையர்களிடம் அளித்துவிட்டனர். அந்தக் கொள்ளையர்களும் அவன் மாமிசத்தை விரும்பவில்லை. மாமிசம் உண்ணும் ஜீவ ஜந்துக்களும் அவனுடைய உடலைப் புறக்கணித்தன. பிரம்மஹத்தி செய்தவன், குடிகாரன், திருடன் ஆகியோருக்கு சாஸ்திரத்தில் பிராயச்சித்தம் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால் நண்பனுக்குத் துரோகம் செய்யும் நன்றி கெட்டவன் கொடியவன்; மனிதரில் அதமமானவன். இவனுக்குப் பிராயச்சித்தம் ஏதும் சாஸ்திரத்தில் கூறப்படவில்லை.

ராஜதர்மாவும், கௌதமனும் மீண்டும் உயிர் பெறுதல்

அரக்க மன்னன் ராஜதர்மாவிற்காக சிறந்த சிதையைத் தயாரித்தார். பக்ஷிராஜனின் உடல் அதன் மீது வைக்கப்பட்டு மன்னனால் எரியூட்டப்பட்டது. அதேசமயம் தெய்வீகப் பசுவான தக்ஷகன்னிகை சுரபிதேவி அங்கு வந்தது. அது வானத்தில் சிதைக்கு மேலே நின்றது. அதன் வாயிலிருந்து பாலுடன் சேர்ந்த நுரை இழிந்து சிதையின் மீது விழுந்தது. அது பட்டவுடனே கொக்கரசன் ராஜதர்மா உயிர் பிழைத்தது. அது பறந்து விருபாக்ஷனிடம் சென்றது. அதேசமயம் தேவராஜன் இந்திரன் விருபாக்ஷனிடம் வந்தார். பிரம்மா முன்பு தன் சபைக்கு வராத ராஜதர்மாவுக்கு சாபம் அளித்திருந்ததையும், அதனாலேயே அது வதம் செய்யப்பட்டது என்பதையும், பிரம்மா அழுதத்தைத் தெளித்து இதற்கு மீண்டும் உயிர் அளித்துள்ளார் என்பதையும் அரக்க மன்னனுக்குத் தெரிவித்தார்.

உயிர் பெற்ற ராஜதர்மா இந்திரனை வணங்கித் தன் நண்பனான கௌதமனுக்கும் உயிர்ப்பிச்சை அளிக்குமாறு வேண்டியது. அதன் வேண்டுகோளை ஏற்ற இந்திரன் கௌதமனையும் அமுதம் தெளித்து உயிர்ப்பித்தார். பிறகு உயிர் பெற்ற கௌதமனை ராஜதர்மா அன்புடன் அணைத்துக் கொண்டது. தங்கம் முதலிய செல்வத்துடன் கௌதமனுக்கு விடையளித்த ராஜதர்மா தன் இருப்பிடம் வந்தது. பின்னர் பிரம்மாவின்

சபைக்குச் சென்று உபசரிக்கப்பட்டது. கௌதமன் செல்வத்துடன் காட்டு வாசிகளிடம் சென்று வசிக்கலானான். அங்கு சூத்திரஜாதிப் பெண்ணின் மூலம் பல பாவிகளான குழந்தைகளைப் பெற்றான். அதனால் தேவர்கள் நன்றியில்லாத இந்தப்பாவி இரண்டாவது முறையும் சூத்திரஜாதிப் பெண் மூலம் சந்தானங்களைப் பெற்று வருகிறான். இதன் காரணமாக இவன் கோரமான நரகத்தையடைவான் எனச் சாபம் அளித்தனர்.

17. தற்கொலை போன்ற பாவ கர்மத்தை விடுதல்

காச்யபன் என்ற பிராமணனுக்கும் இந்திரனுக்கும் நடந்த உரையாடல்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது (சாந்தி பருவம் அத்-180)

முற்காலத்தில் செல்வப் பெருக்கினால் கர்வம் கொண்ட வைசியன் ஒருவன் கடுமையான விரதங்களைக் கடைப்பிடிக்கும் தபஸ்வியான காச்யபன் என்ற பிராமணனைத் தன் தேரில் இருந்து கீழே தள்ளிவிட்டு விட்டான். வேதனையில் குரல் எழுப்பியவாறு கீழே விழுந்த காச்யபன் தான் ஏழை என்பதாலேயே இந்த அவமதிப்பு நேர்ந்தது என்பதால், உயிர் வாழ விரும்பாமல், தற்கொலைக்கு முயன்றார். இவ்வாறு அவர் துன்பப்படுவதைக் கண்ட இந்திரன் குள்ளநரி உருவம் தரித்து அவரிடம் சென்று பேசலானார்.

“முனிவரே! எல்லாப் பிராணிகளும் எந்த வகையிலாவது மனிதப் பிறவியைப் பெற விரும்புகின்றன. அதிலும் பிராமணப் பிறவி அனைவராலும் புகழப்படுகிறது. கச்யபா! தாங்கள் மனிதர்; பிராமணர்; அத்துடன் வேதம் ஓதியவர். இத்தகைய கிடைத்தற்கரிய பிறவியைப் பெற்று அதில் குற்றம் கண்டு தற்கொலைக்கு முயல்வது ஏற்படையதல்ல. உங்கள் மனிதப் பிறவி திருப்தி அடையத் தகுந்தது. தாங்கள் பேராசை காரணமாக அதனை அவமதிக்கிறீர்கள். பகவான் அளித்த இரு கைகள் உள்ளவரை நான் தன்யராகக் கருதுகிறேன். உங்கள் மனத்தில் செல்வத்தைப் பெற விருப்பம் உள்ளதுபோல், விலங்குகளாகிய எங்களுக்கு மனிதர்களைப் போல கைகளைப் பெற விருப்பம் உள்ளது. கைகள் கிடைப்பதைக் காட்டிலும் இன்னொன்றை லாபமானதாக நாங்கள் பார்க்கவில்லை.

பிரம்மன்! எங்கள் உடலில் முள் தைத்துவிடுகிறது. ஆனால் கைகள் இன்றி அவற்றை வெளியே எடுக்க முடிவதில்லை. சிறு சிறு பூச்சிகள் எங்கள் உடலைத் தீண்டுகின்றன. கைகள் இன்றி அவற்றையும் நாங்கள் விலக்க முடிவதில்லை. தாங்கள் பகவான் அளித்த பத்து விரல்களுடன் இரு கைகள் கொண்டவர். தங்கள் சரீரத்தில் இருந்து பூச்சிகளை விலக்கவும், அழிக்கவும் முடியும். மனிதர்கள் கைகளுடன் மழை, வெயில், குளிரிலிருந்து தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளுகிறார்கள். ஆடை அணிகிறார்கள். சுகமாக அன்னம் சாப்பிடுகிறார்கள். படுக்கையை விரித்து உறங்குகிறார்கள். கானைகள் பூட்டிய வண்டிகளைச் செலுத்தி, சவாரி செய்கிறார்கள். முனிவரே! கைகளற்ற, தீன, துர்பல, வாயற்ற பிராணிகள் சகிக்கும் துன்பங்களை நீங்கள் சகிக்க நேருவதில்லை. நீங்கள் நரி, புழு-பூச்சி, எலி, பாம்பு, தவளை போன்ற வேறு எந்தப் பாவப் பிறவியிலும் சௌபாக்யவசமாகப் பிறக்கவில்லை. இவ்வளவு நன்மையுடன், பிராமணராகவும் பிறந்த நீங்கள் திருப்தியடைய வேண்டும்.

காச்யபா! என்னைச் சாப்பிடும் இந்தப் பூச்சிகளை எடுத்து வீசும் சக்தி என்னிடம் இல்லை. கையற்ற என்னுடைய தீய நிலையைத் தாங்கள் நேராகப் பாருங்கள். தற்கொலை செய்து கொள்வது பாவம் என்பதாலேயே நான் இந்த உடலைத் தியாகம் செய்யவில்லை. இதைவிட கோரமான பாவப் பிறவி எனக்கு வந்துவிடக்கூடாது என்று நான் தற்கொலை செய்து கொள்ளப் பயப்படுகிறேன். நரியின் பிறவி பாவப் பிறவி என்றாலும், இதைவிட பல பாவப் பிறவிகள் கீழ்த்தரமானதாகும். நான் யாரையும், எங்கும் முற்றிலும் சுகம் பெற்ற பிறவியாகக் காணவில்லை.

செல்வம் பெற்றவன் ராஜ்யத்தை அடைய விரும்புகிறான். ராஜ்யத்தைப் பெற்று தெய்வத் தன்மையை விரும்புகிறான். தெய்வத்தன்மை பெற்றாலும் இந்திர பதவியை பெற விரும்புகிறார்கள். தாங்கள் செல்வந்தன் ஆனாலும் பிராமணன் என்பதால் மன்னனாக முடியாது. ஒருக்கால் ராஜாவானாலும் தேவன் ஆக முடியாது. தேவன் அல்லது இந்திரப்பதவி பெற்றாலும் அதனால் திருப்தியடைய மாட்டீர்கள். பிரியமான பொருட்கள் கிடைப்பதால் ஒருபோதும் திருப்தி ஏற்படுவதில்லை. உன்னுள் சோகமும் உள்ளது; மகிழ்ச்சியும் உள்ளது. சுகமும் உள்ளது; துக்கமும் உள்ளது. பிறகு எதனால் சுகம் கிடைக்கிறது? அறிவும், புலன்களுமே எல்லா ஆசைகளுக்கும், காரியங்களுக்கும் மூலமாகும்.

யாருக்கு இரு கைகள் உள்ளனவோ, அவர்களே ஐயமின்றிப் பலசாலிகளும் செல்வந்தர்களும் ஆவர். சண்டாளன் கூடத் தன் உடலைத் தியாகம் செய்ய விரும்புவதில்லை. அந்தப் பிறவியிலேயே அவன் திருப்தியாக இருக்கிறான். காச்யபா! சிலர் காலின்றி முடவர்களாக இருக்கிறார்கள். சிலரைப் பக்கவாதம் பீடிக்கிறது. பலர் நிரந்தர நோயாளிகளாக இருக்கிறார்கள். அவர்களையெல்லாம் பார்க்கும்போது தாங்கள் பிணியற்றவராகவும், முழுமையான அங்கங்கள் உடையவராகவும் இருக்கிறீர்கள். பிராமணதேவா! உங்கள் உடல் பயமற்றது. சரியாக உள்ளது. தாங்கள் நிந்திக்கத் தகுந்தவரல்ல. உங்கள் மீது ஜாதிப் பிரஷ்டம் செய்யும் களங்கம் ஏற்பட்டால் கூட நீங்கள் உயிரைத் தியாகம் செய்யக் கருதக் கூடாது.

பிரம்மரிஷியே! தாங்கள் என் பேச்சைக் கேட்டுச் சிரத்தை கொள்வீர்களே யானால், வேதம் கூறும் தர்மபாலனத்தின் பயனைப் பெறுவீர்கள். தாங்கள் வேதம் ஓதி, அக்னி ஹோத்ரம் செய்து, புலனடக்கத்தையும், சத்தியத்தையும் ஏற்றுத் தானதர்மம் செய்யுங்கள். உத்தம நட்சத்திரத்திலும், உத்தம திதியிலும் பிறந்தவர்கள் தங்கள் சக்திக்கேற்பத் தானதர்மம் செய்கிறார்கள். மற்றவர்கள் அசுர நட்சத்திரம், அசுப முகூர்த்தத்தில் பிறந்து யாகமும், குழந்தைப் பேறும்

இன்றி அசுரர்களாகப் பிறக்கிறார்கள். முற்பிறவியில் நான் ஒரு பண்டிதனாக இருந்தேன். ஆனால் குதர்க்கத்துடன் வேதங்களை நிந்தித்து வந்தேன். நாஸ்திகனாக இருந்தேன். இந்த நரியின் பிறவி அந்தத் தீயசெயலின் பலனேயாகும். இன்று நரிப்பிறவியில் கிடக்கும் நான் மறுபடியும் மனிதப் பிறவியைப் பெற முடியுமா? அதற்கான உபாயத்தைப் பெற முடியுமா? எந்த மனிதப் பிறவியில் நான் திருப்தி கொண்டு, யக்கும், தானம், தவத்தில் ஈடுபட முடியுமோ, அறியத் தரும் பொருளை அறிய முடியுமோ, துறக்க வேண்டுவதைத் துறக்க முடியுமோ, அவ்வாறான உபாயத்தைச் செய்ய முடியுமோ? என்று கேட்டது.

குள்ளநரியின் உபன்யாசத்தைக் கேட்ட காச்யப முனிவர் வியப்புடன் எழுந்து கொண்டார். அதனிடம் நீ அறிவாளி என்று கூறிய அந்த பிரம்மரிஷி தான் ஞான திருஷ்டியால் இந்திரனே குள்ளநரி உருவில் வந்தவர் என்பதை அறிந்து கொண்டார். இந்திரனை மகிழ்ச்சியுடன் பூஜை செய்த காச்யபர் தற்கொலை எண்ணத்தைக் கைவிட்டுத் தன்வீடு திரும்பினார்.

18. உலகின் தோற்றமும், பல்வேறு தத்துவங்களின் வருணனையும் பிரம்மரிஷி ப்ருகு பரத்வாஜரிடம் கூறியவற்றைப் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு விவரித்தல். (சாந்தி பருவம் அத்-182-192)

உலகின் தோற்றம்:

பகவான் நாராயணன் உலகனைத்தின் சொருபமாவார். அவரே எல்லோருடைய அந்தராத்மா; சனாதன புருஷர், அவர் அழியாதவர், மறைந்துள்ளவர், பற்றப்படாதவர், எங்கும் வியாபித்துள்ளவர். பிரபு; இயற்கைக்கும், புலன்களுக்கும் அப்பாற்பட்டவர். அந்த பகவான் நாராயணனுடைய உள்ளத்தில் சிருஷ்டி செய்யும் சங்கல்பம் தோன்றியது. அவர் தன் ஆயிரத்து ஓராவது அம்சத்தால் ஒரு மானச புருஷனைத் தோற்றுவித்தார். அந்த மானச தேவன் முதலற்றவர், முடிவற்றவர், பிளக்க முடியாதவர், மூப்பும், மரணமும் இல்லாதவர். அவ்யக்தர் எனப் பிரசித்தமானவர், சாஸ்வதமானவர், குறையாதவர், அழியாதவர். அவரிடமிருந்து தோன்றிய பிராணிகள் அனைத்தும் பிறக்கவும், இறக்கவும் செய்கின்றன. அந்த சுயம் தேவன் முதலில் மகத் தத்துவத்தைச் சிருஷ்டித்தார். அந்த மகத் தத்துவ சொருப பகவான் அகங்காரத்தைச் சிருஷ்டித்தார்.

எல்லா பூதங்களையும் தரிக்கும் அகங்கார சொருபரான பகவான் முதலில் சப்த தன்மாத்திரை என்னும் ஆகாயத்தைத் தோற்றுவித்தார். ஆகாயத்தில் இருந்து நீரும், நீரிலிருந்து தீயும், காற்றும் தோன்றின. தீ மற்றும் வாயுவின் சேர்க்கையால் இந்தப் பூமி தோன்றியது. இவ்வாறு மகத் தத்துவம், அகங்காரம், பஞ்ச பூதங்கள் ஆகியவற்றைத் தோற்றுவித்த சுயம்புவான மானச தேவன் முதலில் ஒரு ஒளி வீசும் தெய்வீகத் தாமரையைத் தோற்றுவித்தார். அந்த தாமரையிலிருந்தே தேவ மயமான, நிதி ரூபமான பிரம்மா தோன்றினார்.

பிரம்மா எல்லாப் பூதங்களின் ஆத்மாவும், அதனைச் சிருஷ்டித்தவரும் ஆவார். அவரே ஐம்பெரும் பூதங்களின் வடிவில் தோன்றினார். மலை பிரம்மாவின் எலும்புகள்; பூமி அவருடைய மேதமும், தசையும் ஆகும். கடல் அவருடைய உதிரம். நதிகள் நாடிகளாகும். சூரியனும், சந்திரனும் யாரை அக்னி, சோமன் என்று கூறுகிறார்களோ அவர்கள் பிரம்மாவின் கண்கள் ஆவர்.

ஆகாயத்தின் மேல் பகுதி அவருடைய தலை, பூமி அவருடைய கால்கள், திசைகள் புஜங்களாகும். சிந்திக்க இயலாத அந்த பிரம்மா சித்த புருஷர்களுக்கும் கிடைக்காதவர். அந்த சுயம்புவே பகவான் விஷ்ணு

ஆவார். அவர் எண்ணற்ற பெயர்களால் பிரசித்தமானவர். அவரே பூதங்கள் அனைத்திலும் அந்தர்யாமி ஆத்மாவின் உருவத்தில் இருக்கிறார். தூய்மையற்ற இதயத்தினால் அவருடைய இந்த சொரூபத்தை அறிந்து கொள்ள முடியாது. அவரே பூதங்களின் உற்பத்திக்காக இயற்கையான அகங்காரத்தைச் சிருஷ்டி செய்தவர்.

வானம், திசை, பூமி மற்றும் வாயுவின் பரிமாணம்

வானம் முடிவற்றது. இதில் பல சித்தர்களும் தேவர்களும் வாசம் புரிகின்றனர். இதில் அவர்களுடைய பல உலகங்கள் உள்ளன; இது அழகானது. முடிவில்லாத அளவு பெரியது. சூரிய சந்திரர்கள் தென்படாத உயரங்களில் உள்ள இந்த உலகங்களில் தேவர்கள் தங்களுடைய ஒளியினாலேயே பிரகாசிக்கிறார்கள். நட்சத்திர உருவில் உள்ள தேவர்களும் இந்த வானத்தின் முடிவைக் காண்பதில்லை. மேலே பிரகாசிக்கும் சுயம் பிரகாசமான தேவர்களால் அப்ரமேயமான ஆகாயமும் நிறைந்துள்ளது போலத் தோன்றுகிறது. பூமியின் முடிவில் கடல் உள்ளது. கடலின் முடிவில் கோரமான இருள் உள்ளது. இருளின் முடிவில் நீரும், நீரின் முடிவில் அக்னியும் கூறப்பட்டுள்ளன. ரசாதலத்தின் முடிவில் உள்ள நீரின் முடிவில் நாகராஜன் சேஷன் உள்ளார். அவருடைய முடிவில் மறுபடி ஆகாயமும், ஆகாயத்தின் முடிவில் மறுபடி ஜலமும் உள்ளது.

இவ்வாறு பகவானுடைய, வானத்தினுடைய நீர், அக்னி, காற்றின் முடிவையும், பரிமாணத்தையும் அறிவது தேவர்களுக்கும் கடினமானதாகும். அக்னி, காற்று, நீர், பூமி இவற்றின் வண்ணமும், உருவமும் வானத்திலிருந்தே பெறப்படுகின்றன. ரிஷிகள் பல சாஸ்திரங்களில் மூன்று உலகங்களைப் பற்றியும், கடலைப் பற்றியும் சிறிது தீர்மானமான அளவைக் கூறியுள்ளார்கள். ஆனால் பார்வைக்கு அப்பால் உள்ள, புலன்களால் அறிய முடியாத அந்தப் பரமாத்மாவின் பரிமாணத்தை யாராலும், எவ்வாறாலும் கூற முடியாது. ஏன் எனில் சித்த தேவர்களின் ஞானமும் அளவுக்கு உட்பட்டதுதான்.

ஆகவே, பரமாத்மாவான மானசதேவன் தன்னுடைய பெயருக்கேற்ற வாறு முடிவற்றவர். அவரது அனந்தன் என்னும் பெயர் அவருடைய குணங்களுக்கு ஏற்பவே உள்ளது. அந்த பரமாத்மாவின் திவ்ய ரூபம் அவருடைய மாயையால் சில சமயம் சிறிதாகவும், சில சமயம் மிகப் பெரிதாகவும் ஆகிறது. அவருடைய சொரூபத்தின் உண்மையான பரிமாணத்தை அறிய முடிந்தவர் யாரும் கிடையாது.

பிறகு மேற்கூறிய தாமரையிலிருந்து, எல்லாமறிந்தவரும், உருவம் உடையவரும், அறிவு மிக்கவரும், உத்தமமானவரும் முதல் பிரஜாபதியுமான

பிரம்மா தோன்றினார். பிரம்மா தாமரையிலிருந்து தோன்றினார் என்றால் தாமரையே முதலாகத் தோன்றியதாகக் கருத வேண்டும் என்ற வினா எழுகிறது. மானச தேவரின் சொரூபமே பிரம்மரூபத்தில் தோன்றியது. அந்த பிரம்மாவின் ஆசனமாக இருந்ததாலேயே இந்த பூமி தாமரை என்று கூறப்படுகிறது. பூமியே தாமரையாக உருவக்கப்படுகிறது. இந்தத் தாமரையின் கர்ணிகை மேருமலையாகும். அது வானத்தில் வெகு உயரம் வரை உள்ளது. மேருமலையின் நடுப்பகுதியில் உள்ள ஐகதீஸ்வரரான பிரம்மாவே எல்லா லோகங்களையும் படைக்கிறார்.

பரத்வாஜர் மற்றும் ப்ருகு மகரிஷி உரையாடலில் மற்ற நான்கு பூதங்களின் தோற்றம் குணங்கள் வருணனை

மேரு மலையின் மத்தியப் பகுதியில் இருந்து பிரம்மா பலவகை மக்களை எவ்வாறு சிருஷ்டிக்கிறார் எனப் பரத்வாஜர் கேட்டார்.

ப்ருகு பதிலளித்தார்: அந்த மானச தேவன், தன் மனத்தின் சங்கல்பத்தாலேயே பலவகை பிரஜைகளைப் படைத்தார். பிராணிகளைக் காப்பாற்றுவதற்காக முதன் முதலில் அவரே நீரைத் தோற்றுவித்தார். அதிலிருந்தே மக்களின் வளர்ச்சி உண்டாகிறது. நீர் இல்லையென்றால் உயிரினங்கள் அழிந்து விடுகின்றன. நீரே உலகம் முழுவதிலும் வியாபித்துள்ளது. பூமி, மலை, மேகம் மற்ற உருவுடைய பொருள்கள் அனைத்தும் நீரினாலேயே நிலைத்திருக்கின்றன.

பரத்வாஜர்: பகவன்! நீர் எவ்வாறு தோன்றியது? அக்னியும், காற்றும் எவ்வாறு படைக்கப்பட்டன? பூமியின் அமைப்பு எவ்வாறு செய்யப்பட்டது?

ப்ருகு மகரிஷி: பிரம்மகல்பம் நடந்து கொண்டிருந்த காலத்தில் பிரம்மரிஷிகள் சந்தித்தனர். அவர்களிடம் உலக சிருஷ்டி தொடர்பான ஐயம் ஏற்பட்டது. அவர்கள் உணவைத் துறந்து 100 தேவ வருஷங்கள் மௌனமாக தியானத்தில் ஆழ்ந்திருந்தனர். அப்போது வானிலிருந்து தோன்றிய அசுரீரி உலகனைத்தின் சிருஷ்டியைப் பற்றி அவர்களுக்குக் கூறியது.

முற்காலத்தில் எல்லையற்ற ஆகாயம் சலனமின்றி இருந்தது. அதில் சந்திரன், சூரியன், காற்று எதுவுமில்லை. பிறகு இருளில் இருந்து மற்றொரு இருள் தோன்றியதைப்போல ஆகாயத்திலிருந்து நீர் தோன்றியது. அந்த நீர்ப்பெருக்கிலிருந்தே வாயு எழும்பியது. துளையற்ற பாத்திரம் ஒலியின்றிக் காணப்படுகிறது. ஆனால் அதில் துளையிட்டு நீர் நிரப்பும்போது காற்று அதில் ஒலி எழுப்புகிறது. அதேபோல ஆகாயத்தின் ஏகார்ணவ நீர்ப்

பிரதேசத்தைத் துளைத்து மிகப்பெரிய ஓசையோடு வாயு தோன்றி எல்லா இடங்களிலும் சஞ்சரித்தது.

வாயு மற்றும் நீர் எதிர்த்தபோது தேஜோமயமான அக்னி தோன்றியது. அதன் தீ நாக்குகள் ஆகாயத்தின் இருளை அழித்தன. வாயுவுடன் சேர்ந்த அக்னி ஆகாயத்தில் நீரை எழுப்பலாயிற்று. பிறகு அதே நீர் அக்னி மற்றும் வாயுவின் சேர்க்கையால் அடர்த்தியாக அந்த ஈரத்தன்மை ஆகாயத்தில் திரண்டு பூமியின் உருவில் மாறியது. இந்த பூமியே எல்லா ரசங்கள், தந்தங்கள், மற்றும் பிராணிகளின் காரணமாகும்.

பரத்வாஜர்: உலகின் இந்து ஐந்து தாதுக்களை பிரம்மா சிருஷ்டியின் ஆரம்பத்தில் அமைத்தார். இவையே உலகங்கள் அனைத்திலும் வியாபித்துள்ளன. பிரம்மா மேலும் ஆயிரக்கணக்கான பூதங்களைச் சிருஷ்டித்துள்ளார் என்றால் இந்த ஐந்தையே பூதம் என்று கூறுவது எவ்வாறு பொருந்தும்?

ப்ருகு: முனிவரே! இந்த ஐந்து பூதங்கள்தான் எல்லையற்றவை. ஆகவே, இவற்றோடு மகா, பெரிய என்னும் பதம் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. இவற்றிலிருந்தே மற்ற பூதங்கள் தோன்றுவதால் இவை மகாபூதங்கள் என்று அழைக்கப்படுவது பொருத்தமானது ஆகும். பிராணிகளின் சரீரம் இந்த ஐம்பெரும் பூதங்களின் சேர்க்கையாலேயே அமைந்துள்ளது. இதில் பிராணிகளின் செயல் அல்லது கதி வாயு; சூன்யப்பகுதி ஆகாயத்தின் அம்சம்; வெப்பம் அக்னியின் கூறு; ரத்தம் முதலிய திரவப் பொருட்கள் நீரின் வடிவம்; எலும்பு, மாமிசம் போன்ற கடுமையான பொருட்கள் பூமியின் அம்சமாகும். இவ்வாறு எல்லா தாவர, ஜங்கம உலகமும் ஐம்பெரும் பூதங்களால் ஆனவை. இவற்றின் சூட்சும அம்சம் காது, மூக்கு, நாக்கு, தோல், கண் என்ற ஐந்து புலன்களாகும்.

பரத்வாஜர் தன் ஐயத்தைக் கேட்டல்:

பரத்வாஜர் கேட்டார்: “பகவன்! நீங்கள் கூறுவதுபோல் தாவர ஜங்கம பொருட்கள் அனைத்தும் இந்த ஐம்பெரும் பூதங்களின் சேர்க்கை என்றால் தாவரங்களில் ஐந்து பூதங்கள் காணப்படுவதில்லை. மரங்களில் வெப்பமோ, செயலோ கிடையாது. அவை கேட்பதோ, பார்ப்பதோ, மணத்தை நுகர்வதோ இல்லை. ஸ்பரிசு அறிவும் கிடையாது. அக்னி, பூமி, காற்று இவற்றின் அம்சமும் வானத்தின் தன்மையும் இல்லை. பிறகு எப்படி அவை பஞ்ச பூதங்களால் ஆனது எனக்கூற முடியும்?”

ப்ருகு பதில் உரைத்தார்

முனிவரே! மரங்கள் கடுமையாகக் காணப்பட்டாலும் அவற்றில் ஆகாயம் இருப்பதாலேயே மலர்களும், கனிகளும் உற்பத்தியாகின்றன. வெப்பம் மரங்களுக்குள் இருப்பதாலேயே இலைகளும், மலர்களும், கனிகளும் வாடி உதிர்ந்து விடுகின்றன. உதிர்வதால் ஸ்பரிசம் இருப்பதும் உறுதியாகிறது. காற்று, அக்னி, இடியோசை முதலிய பயங்கர சப்தங்கள் உண்டாகும்போது மரங்களின் மலர்களும், பழங்களும் விழுந்து விடுவதைப் பார்க்கிறோம். ஒலியை ஏற்பது காதின் செயல். இதிலிருந்து மரங்களும் கேட்கின்றன என்பது நிரூபணமாகிறது. கொடி மரத்தின் மீது நாற்புறமும் ஏறி விடுகிறது. பார்க்காமல் எதுவும் தான் செல்லும் வழியை அறிய முடியாது. எனவே மரங்கள், செடிகள் பார்க்கவும் செய்கின்றன என்பது புலப்படுகிறது. நல்ல, வாசனை, தூபங்களின் மணத்தால் மரங்கள் நோயின்றி மலரவும் பழுக்கவும் செய்கின்றன. இதனால் மரங்களும் முகருகின்றன என்பது தெரிகிறது நோயுறும்போது, வேரில் மருந்து இட்டுச் சிகிச்சை செய்வதாலும், வேரால் நீரை உறிஞ்சுவதாலும் மரங்களுக்கு ரசனேந்திரியங்களும் இருப்பது புலனாகிறது.

காற்றின் உதவியால் மரங்கள் தன் வேர்களின் மூலம் நீரை மேல்நோக்கி இழுத்துக் கொள்கின்றன. வெட்டப்பட்டபின் அவற்றில் இருந்து புதியமுளை தோன்றுகிறது. இதனால் மரங்களுக்கு உயிர் உள்ளது. அவை உணர்வற்ற வையல்ல என்பதை நாம் காண்கிறோம். மரம் வேர் மூலமாக இழுத்துக் கொள்ளும் நீரை மரத்தினுள் இருக்கும் காற்றும் அக்னியும் ஜீரணிக்கின்றன. ஆகாரம் பக்குவமாகப் பெறப்படுவதால், மரம் ஈரத்தன்மை பெறுகிறது; அது வளருகிறது.

எல்லா ஜங்கமங்களின் சரீரங்களிலும் ஐம்பெரும் பூதங்கள் உள்ளன. ஆனால் அவற்றின் வடிவத்தில் வேறுபாடு உள்ளது. அந்த ஐம்பூதங்களின் ஒத்துழைப்பாலேயே சரீரம் செயல்படுகிறது. உடலில் தோல், மாமிசம், எலும்பு, மஜ்ஜை, நரம்பு என்னும் ஐந்தும் மண்மயமானவை. தேஜஸ், க்ரோதம், கண், வெப்பம், வயிற்றிலிருக்கும் தீ ஐந்தும் அக்னி வடிவம், காது, மூக்கு, வாய், இதயம், வயிறு போன்றவை தாதுமயமான சூன்ய ஆகாயத்திலிருந்து தோன்றியவையாகும். கபம், பித்தம், வியர்வை, கொழுப்பு, ரத்தம் போன்ற ஈரமான பொருட்கள் நீர் உருவமானவை. உயிரினால் பிராணிகள் நடமாடும் காரியத்தைச் செய்கின்றன. காற்றால் தேகம் செயல்படுகிறது. அபான வாயு மேலிருந்து கீழாகச் செல்கிறது. சமான வாயு இதயத்தில் இருக்கிறது. கழுத்தில் இருக்கும் காற்றால் மூச்சு விட முடிகிறது. கண்டம், தாலு (நாக்கு) முதலிய ஸ்தான வேறுபாடுகளால்

சபதங்களை எழுப்பவும், எழுத்துக்களை உச்சரிக்கவும் முடிகிறது. இவ்வாறு இந்த ஐந்து வாயுக்களே சரீரம் படைத்தவனைச் செயல்புரிபவனாகச் செய்கின்றன.

ஜீவன் பூமியிலிருந்தே கந்தம் அல்லது வாசனையை உணருகிறது. நீர் தொடர்பானது நாக்கினாலும், ஒளிமயமான கண்கள் மூலம் ரூபமும், வாயு சம்பந்தமான தோலின் மூலம் ஸ்பரிசு உணர்வும் அறியப்படுகின்றன. கந்தம், ஸ்பரிசம், ரசம், ரூபம், சப்தம் என்பவை புவியின் குணங்களாகக் கருதப்படுகின்றன.

இவற்றில் கந்தம், அனுகூலம்-பிரதிகூலம், இனிப்பு-கசப்பு, தூரத்தில் இருந்து வருவது, கந்தம் கலந்தது, ஈரமானது, வறண்டது, ஆழ்ந்தது என ஒன்பது வேறுபாடுகளாகக் கூறப்படுகின்றன. இவை மண்ணின் குணமாகும். மனிதன் இரு கண்களால் உருவத்தைப் பார்க்கிறான். தோலால் ஸ்பரிசத்தை உணருகிறான். நீரின் குணங்களாக சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரஸம் என்பவை கருதப்படுகின்றன. அதன் முக்கியமான குணம் ரஸமாகும்.

ரஸத்தின் வேறுபாடுகள் ஆறு வகையாகும். இனிமை, உவர்ப்பு, கசப்பு, புளிப்பு, காரம், துவர்ப்பு என்ற இவை ஜலமயமாகக் கருதப்படுகின்றன. சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம் என்ற மூன்று குணங்கள் அக்னிக்குக் கூறப்பட்டாலும் அக்னியின் குணம் ரூபத்தைப் பலவகையாகப் பார்த்து அறிவது. ஒளிமயமான கண்களே ரூபத்தைப் பார்க்கின்றன. இந்த ஒளிமயமான ரூபம் 16 பேதங்களாகக் கூறப்படுகின்றன. அவை குறியது, நீண்டது, ஸ்தூலமானது, சதுரமானது, வட்டமானது, வெண்மையானது, கருப்பானது, சிவப்பானது, மஞ்சளானது, வானத்தின் நீலமானது, கடுமையானது, சிக்கனமானது, சிறியது மென்மையானது, கடினமானது, வழு வழுப்பானது என்பவையாகும்.

சப்தமும் ஸ்பரிசமும் வாயுவின் குணங்கள். அதன் முக்கிய குணம் ஸ்பரிசமேயாகும். இது, வெப்பம், குளிர்ச்சி, சுகம், துக்கம், ஈரம், கடுமை, மென்மை, வறட்சி, லேசு, கனம், மிககனம், தெளிவு என 12 வேறுபாடுகளாகக் கூறப்படுகின்றன. ஆகாயத்தின் ஒரே குணம் சப்தமாகும். இந்த சப்தமும் ஷட்ஜம், ரிஷப, காந்தார, மத்யம், பஞ்சம, தைவத, நிஷாத என்னும் ஏழு வகையாகக் கூறப்படுகின்றன. சப்தம் எல்லா இடங்களிலும் வியாபித்து இருக்கிறது. ஆனால் பறை முதலியவற்றில் இது சிறப்பாக வெளிப்படுகிறது. மிருதங்கம், பேரிகை, சங்கம், தேரின் கடகட ஒலி, ஆகியவற்றில் கேட்கப் படும் சப்தம் இந்த ஏழு பேதங்களுக்கு உட்பட்டே இருக்கிறது.

வானில் தோன்றும் ஒலிக்குப் பல வேறுபாடுகள் உள்ளன. வாயு தடுக்கப்படாத போதே ஒலி கேட்கப்படுகிறது. வாயு சுவராலோ, எதிர்க் காற்றாலோ தடுக்கப்பட்டு சமமற்ற நிலையில் இருக்கும்போது ஒலி கேட்கப்படுவதில்லை. நீர், தீ, வாயு ஆகிய மூன்று தத்துவங்களும் சரீரம் தரித்தவர்களில் எப்போதும் விழித்திருக்கின்றன. இவையே சரீரத்திற்கு மூலமாகும்.

சரீரத்தினுள் ஜடரானல், பிராண, அபான முதலிய வாயுக்களின் நிலை

பரத்வாஜர் கேட்டார்: பிரபோ! சரீரத்தின் உள்ளே இருக்கும் அக்னி பஞ்ச பூதங்களைச் சார்ந்து எவ்வாறு இருக்கிறது? காற்றும் அதே பாஞ்சபௌதிக உள்ளிருந்து எவ்வாறு செயல்பட வைக்கிறது?

ப்ருது பதிலுரைத்தார்: பிரம்மன்! ஆத்மா தலையின் ரந்த்ர ஸ்தானத்தில் இருந்து உடல் முழுவதையும் காப்பாற்றுகிறது. பிராணன் தலை மற்றும் அக்னி இரண்டிலும் இருந்து சரீரத்தைச் செயல்படச் செய்கிறது. உயிருடன் சேர்ந்த ஆத்மாவே ஜீவன். ஜீவன் எல்லா பூதங்களின் ஆத்மாவான சனாதன புருஷன் ஆகும். ஜீவனே, மனம், அறிவு, அகங்காரம், பஞ்ச பூதங்கள் மற்றும் விஷய ரூபமாகிறது. இவ்வாறு பிராணிகளின் மூலமே உடலுக்குள்ளே உள்ள எல்லாப் பகுதிகளும், புலன்கள் முதலிய வெளி உறுப்புக்களும் இயக்கப்படுகின்றன. பிறகு சமானவாயு ரூபத்தில் உயிரே சரீரத்தின் கதியை இயக்குகிறது. அபானவாயு ஜடரானல், மூத்ராசயம், குதம் இவற்றில் நிலைத்து மல, மூத்திரத்தை வெளிப்படுத்தி மேலே இருந்து கீழே சுற்றி வருகிறது. முயற்சி, கர்மம், பலம் என்ற மூன்றிலும் ஈடுபடும் ஒரே வாயு உதானம் என்று கூறப்படுகிறது. மனிதனின் உடலும், அவனுடைய சந்திகளிலும் வியாபித்துள்ள காற்று வ்யானம் என்று கூறப்படுகிறது.

உடலின் தாதுக்கள் அனைத்திலும் வியாபித்துள்ள அக்னி சமான வாயு மூலம் இயக்கப்படுகிறது. அந்த சமான வாயுவே சரீரத்தில் உள்ள ரஸங்களையும், தாதுக்களையும், கபம் முதலிய குற்றங்களையும் இயக்கியவாறு உடல் முழுவதும் பரவியுள்ளது. அபானத்திலும், பிராணத்தின் நடுப்பகுதியிலும், பிராண அபானன் என்ற இரண்டு வாயுக்களையும் சார்ந்துள்ள 'ஜடரானல்' உண்ணும் அன்னத்தைச் ஜீரணிக்கச் செய்கிறது. வாயில் தொடங்கி குதா வரை உள்ள பெரும் ஊற்று கடைசி முனையில் குதை என்று அழைக்கப்படுகிறது. அந்தப் பெரும் ஊற்றிலிருந்தே சரீரம் படைத்தவர்களின் மற்ற எல்லா சிறு சிறு நாடிகளும் வெளிப்படுகின்றன. அவற்றின் மூலம் பிராணன் செல்லுகிறது. அத்துடன் வயிற்றுத் தீயும் பரவுகிறது.

பிராணிகளின் சரீரத்தில் உண்டாகும் வெப்பம் ஜடரானல் என்று கூறப்படும் வயிற்றுத் தீயினாலேயே தோன்றுகிறது. அதுவே உணவை ஜீரணிக்கிறது. நாபிக்குக் கீழே ‘பக்குவாஷயம்’ (ஜீரணிக்கும் உறுப்பு) மேலே ‘அமாஷயம்’ (உணவுப்பை) உள்ளன. நாபிக்கு நடுப்பகுதியில் சரீர சம்பந்தமான எல்லா உறுப்புக்களும் உள்ளன. பிராணன் என்னும் வாயு இதயத்திலிருந்து இங்கும் அங்கும் மேலும் கீழும் செல்லுகின்றன. அது பத்து பிராணன்களாக இயக்கப்பட்டு, நாடிகள் அன்னத்தின் ரஸத்தை எடுத்துச் செல்லுகின்றன. வாயில் தொடங்கி குதாவரை உள்ள பெரும் நாளம் யோகிகளின் மார்க்கமாகும். அதன் மூலம் யோகிகள் பரமபதத்தை அடைகிறார்கள். அவர்கள் துயரங்களை வென்றவர்கள். சமதர்சிகள்; தீரர்கள். சஷும்னா நாடி மூலம் தலைக்குச் சென்று அங்கேயே தன்னைத் தான் நிலைநிறுத்திக் கொள்ளுகின்றனர். பிராணன், அபானன் முதலிய வாயுக்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட வயிற்றுத் தீ சரீரத்திலேயே இருந்து எப்போதும் அக்னி குண்டத்தைப் போல் கனன்று கொண்டிருக்கிறது.

ஜீவனின் இருப்பில் தோன்றும் பல ஐயங்களைப் பரத்வாஜர் கேட்பது

இவ்வாறு ப்ருகுமகரிஷி கூறியபோது, ஜீவனின் இருப்பு பற்றிய பல ஐயங்களைப் பரத்வாஜர், ப்ருகுவிடம் கேட்டார். பகவன்! வாயுவே பிராணிகளை உயிருடன் இருக்கச் செய்கிறது, செயல்பட வைக்கிறது, மூச்சு விடுகிறது, பேசவும் செய்கிறது என்றால் இந்த உடலில் ஜீவன் இருப்பதாகக் கூறுவது சரியாகுமா? மேலும் உடலில் வெப்பம் அக்னியின் அம்சம், அக்னியே உணவைச் ஜீரணிக்கச் செய்கிறது என்றால் ஜீவனை ஏற்றுக் கொள்வது வீண் அல்லவா? ஒரு பிராணி இறந்துவிடும்போது அங்கு ஜீவன் புலப்படுவதில்லை. பிராண வாயுவே பிராணியைத் தியாகம் செய்கிறது. உடலின் வெப்பம் அழிந்து விடுகிறது. ஒரு வேளை ஜீவன் வாயுவுடன் தொடர்புடையது என்றால் வாயு மண்டலத்தைப்போல் நேராக உணரப்பட வேண்டும். மரணத்தின் பின் அது காற்றுடன் செல்வதுபோல் காணப்பட வேண்டும்.

காற்றுடன் ஜீவனின் உறுதியான சேர்க்கை இருக்கும் என்றால், அதன் காரணமாக அது காற்றுடன் அழிந்துவிடும் என்றால், வாயுவின் தொடர்பாலேயே ஜீவனின் அழிவு கருதப்பட வேண்டும். பிராண வாயுவிலிருந்து ஜீவன் தனியாகத் தென்பட வேண்டும். கிணற்றில் ஊற்றிய நீர், எரியும் நெருப்பில் போடப்படும் விளக்கு அவற்றிலேயே கலந்து, தனித்துக் காணப்படாததைப் போல, பாஞ்சு பௌதிக சரீரம் அழிந்ததும், ஜீவனும் அந்த பஞ்சு பூதங்களில் கலந்து தன் தனி இருப்பில்லாமல் போக

வேண்டும். அப்படியானால் பஞ்ச பூதங்களால் ஆன சரீரத்தில் ஜீவன் எங்குள்ளது? தனித்த ஜீவன் இல்லை என்றே தோன்றுகிறது.

பஞ்ச பூதத் தத்துவங்களில் ஒன்று குறைந்தாலும் மற்ற நான்கும் இல்லாமல் போகிறது. நீரை முற்றிலும் பருகாமல் விட்டுவிட்டால் உடலின் நீர் அம்சம் அழிந்து விடுகிறது. சுவாசம் நின்றுவிட்டால் வாயு நின்று விடுகிறது. வயிறு பிளக்கப்பட்டால் ஆகாயத் தத்துவம் அழிந்துவிடுகிறது. உணவை நிறுத்திவிட்டால் அக்னி தத்துவம் இல்லாமல் போகிறது. ஜீரம், காயம் போன்ற பலவகைத் துயரங்களால் சரீரத்தின் மண் தத்துவம் சிதறுகிறது. இவற்றில் ஒன்றிற்கு நஷ்டம் ஏற்பட்டாலும், இவற்றின் சேர்க்கை முழுவதுமே பஞ்சமாகி நஷ்டமடைந்து விடுகின்றன. இந்த பாஞ்ச பௌதிக சரீரம் அழிந்தபின், ஜீவன் எதன் பின் போகிறது? என்ன உணருகிறது? என்ன பேசுகிறது? எதைக் கேட்கிறது. மரண சமயத்தில் மக்கள் பசுவைக் கோதானம் செய்கிறார்கள். அது தன்னைக் கரையேற்றும் என்று நம்புகிறார்கள். ஆனால் கோதானம் செய்த பின்னும் ஜீவன் இறந்து விடுகிறது பிறகு அந்தப் பசு எதைக் கரையேற்றும்?

பசு, கோதானம் செய்பவன், அதனை ஏற்றுக் கொள்பவன் மூவரும் இவ்வுலகத்திலேயே இறந்து விடும்போது, பரலோகத்தில் அவர்களது சேர்க்கை எவ்வாறு நிகழும். இவர்களில் யார் இறந்தாலும் அவனைப் பறவைகள் தின்னுகின்றன. அல்லது நெருப்பிலிட்டுச் சாம்பலாக்கப்படுகிறான். அவ்வாறு இருக்கும்போது அவன் உயிர்த்து எழுவது எவ்வாறு இயலும்? வேரில் வெட்டப்பட்டு மரத்தின் வேர் மீண்டும் முளைப்பதில்லை. அது விதையிலிருந்தே முளைக்கிறது அவ்வாறாயின் இறந்த மனிதன் மறுபடி எங்கிருந்து வருவான்? முற்காலத்தில் விதை மட்டுமே சிருஷ்டிக்கப்பட்டது. அதிலிருந்துதான் இந்த உலகம் தொடர்ந்து நடைபெறுகிறது. இறக்கும் மனிதன் அழிந்து விடுகிறான். ஆனால் விதையில் இருந்து விதை உண்டாகிக் கொண்டிருக்கிறது என்று ஜீவன் பற்றிய தன் ஐயத்தைப் பரத்வாஜர் கேட்டார். இது தொடர்பாக இருவருக்கும் மீண்டும் உரையாடல் தொடர்ந்தது.

ஜீவன் இருப்பதும் அதன் நித்தியத் தன்மையும்

ஜீவன் பற்றிய பரத்வாஜரின் ஐயத்தைப் ப்ருகு தெளிவுபடுத்தினார். ஜீவனுடையதும், ஜீவன் அளித்த தானமும் செய்த காரியமும் ஒருபோதும் அழிவதில்லை. ஜீவன் வேறு ஒரு சரீரத்திற்குச் சென்றுவிடுகிறது. அது விட்டு விட்ட சரீரமே அழிந்துவிடுகிறது. சரீரத்தை ஆதாரமாகக் கொண்ட ஜீவன் சரீரம் அழிந்தாலும் அழிவதில்லை. சமித்துக்களில் உள்ள நெருப்பு அவை எரிந்தபோதும் காணப்படுவது போல ஜீவனின் இருப்பும் பிரத்யட்சமானது.

பரத்வாஜர்: விறகு எரிந்த பிறகு அக்னியும் அணைந்துவிடுகிறது. பிறகு அக்னி தோன்றுவதில்லை. விறகில்லாமல் அணைந்த தீ அழிந்ததாகவே கருதப்படும். ஏன் எனில் எதனுடைய இருப்பு இல்லையோ, அது அழிந்து விட்டதாகும். அதுபோலவே சரீரம் அழிந்ததும் அதில் இருக்கும் ஜீவனும் அழிந்துவிட்டதாகவே எண்ணுகிறேன்.

ப்ருகு: முனிவரே! சமித்துக்கள் எரிந்த பிறகும் அக்னி அழிவதில்லை. அது ஆகாயத்தில் மறைந்து இருக்கிறது. எந்த ஆதாரமும் இல்லாத அக்னியைப் பெறுவது மிகவும் கடினமாகும். அதுபோலவே உடலை விட்டுவிட்ட பின் ஜீவன் வானத்தைப் போல இருக்கிறான். அவன் மிகவும் சூட்சுமமாக இருப்பதால் அணைந்த தீயைப் போல உணரப்படுவதில்லை. ஆனால் ஜீவன் இருப்பது தீர்மானமானது; இதில் ஐயமில்லை. அக்னி உயிரைத் தரிக்கிறது. அதுவும் அக்னிக்குச் சமமான ஒளியுடையது. அந்த அக்னியை வாயுவானது சரீரத்தின் உள்ளே தரித்துக் கொள்ளுகிறது. சுவாசம் நின்றதும் வாயுவோடு அக்னியும் அழிந்து விடுகிறது. அக்னி அழிந்ததும் உணர்வற்ற சரீரம் பூமியில் விழுந்து மண்ணாகிறது. ஏன் எனில் மண்ணே உடலின் ஆதாரமாகும்.

எல்லா தாவர, ஜங்கமங்களின் பிராண வாயுவும் ஆகாயத்திற்குக் கிடைக்கிறது. அக்னியும் வாயுவைப் பின்பற்றுகிறது. இவ்வாறு ஆகாயம், வாயு, அக்னி ஆகிய மூன்று தத்துவங்களும் ஒன்றாகிவிடுகின்றன. நீர், மண் என்ற இரு தத்துவங்களும் பூமியிலேயே இருந்து விடுகின்றன. ஆகாயம் எங்குள்ளதோ அங்கு வாயுவும், வாயு எங்குள்ளதோ அங்கு அக்னியும் உள்ளது. இந்த மூன்று தத்துவங்களும் உருவமற்றவை. இவை சரீரம் உடையவர்களின் உடலில் இருந்து உருவம் உடையதாகக் கருதப்படுகின்றன.

பரத்வாஜர்: முனிவரே! உடல் தரித்தவர்களின் சரீரத்தில் ஆகாயம், வாயு, அக்னி, நீர், பூமி முதலிய தத்துவங்கள் மட்டுமே இருக்கின்றன என்றால் அவற்றில் வசிக்கும் ஜீவனின் லட்சணங்கள் என்ன? என்பதைக் கூறுங்கள் ஐம்பூதங்களால் ஆன சரீரத்திற்கு ஞானேந்திரியங்களும், உள்ளமும் கிடைக்கின்றன. இதில் வாழும் ஜீவனின் சொரூபம் எவ்வாறு உள்ளது என்பதை நான் அறிய விரும்புகிறேன். இந்த உடலைப் பிளந்தாலும் இதன் உள்ளே எந்த ஜீவனும் காணப்படுவதில்லை. இந்த சரீரம் ஜீவன் இல்லாதது என்று கருதினால் சரீரம் அல்லது மனத்தில் துன்பம் உண்டானால், அதனை யார் அனுபவிப்பது என்ற வினா உண்டாகிறது. மனத்தில் துயரம் இருக்கும்போது காதில் விழுவது கேட்பதில்லை. கண்ணிற்குப் புலப்படுவதையும் மனத்தின் ஈடுபாடு இருந்தால்தான் பார்க்க முடியும்.

உறங்கும் மனிதன் பார்ப்பதுமில்லை; முகருவதுமில்லை; கேட்பதுமில்லை; பேசுவதும் இல்லை; ஸ்பரிசுத்தையும் ரசத்தையும் உணர்வதுமில்லை. ஆகவே இந்த உடலினுள் யார் இவற்றைச் செய்கிறார்கள்? யாருக்கு மகிழ்ச்சியும், கோபமும் உண்டாகிறது? யார் துயரமும், ஆவேசமும் கொள்ளுகின்றன? தியானம், த்வேஷம், சம்பாஷணை ஆகியவற்றைச் செய்வது யார்?

ப்ருகு: முனிவரே! மனத்திலும் ஐந்து பெளதிகங்கள் உள்ளன. எனவே அது ஐம்பூதங்களிலிருந்து வேறுபட்டதல்ல. அந்தராத்மா ஒன்றே இந்த உடலின் பாரத்தைச் சுமக்கிறது. அதுவே, ரூபம், ரசம், கந்தம், ஸ்பரிசம், சப்தம் மற்றும் குணங்களையும் உணருகிறது. அந்தராத்மாவே ஐம்புலன்களின் குணத்தை ஏற்கும் மனத்தின் பார்வையாளனாகும். அந்தராத்மாவே இந்த பாஞ்ச, பெளதிக சரீரத்தின் அவயவங்கள் அனைத்திலும் வியாபித்து சுக-துக்கத்தை அனுபவிக்கச் செய்கிறது. அந்தராத்மாவின் சம்பந்தம் சரீரத்தில் இருந்து விடுபடும்போது உடல் சுக-துக்கங்களை உணர்வதில்லை.

சரீரத்தில் ரூபம், ஸ்பரிசம், வெப்பம் இல்லாதபோது உடலில் இருக்கும் அக்னி அமைதியடைந்ததும், ஜீவாத்மா இந்த சரீரத்தைத் துறந்து அழுவதில்லை. பிரபஞ்சம் முழுவதும் நீர் மயமானது; இந்த சரீரமும் பொதுவாக ஜலமயமானது. சரீரத்தில் மனத்தில் இருக்கும் ஆத்மா உள்ளது. ஆத்மாவே எல்லாப் பூதங்களிலும் உலகைச் சிருஷ்டிக்கும் பிரம்மா என்ற பெயர் பெற்றது. எல்லாப் பூதங்களின் சேர்க்கைக்கே பிரம்மா என்ற பெயராகும். ஆத்மா ப்ரக்ருதியின் குணங்களோடு சேர்ந்திருக்கும்போது 'க்ஷேத்ரக்குன்' என்று கூறப்படுகிறது. ப்ரக்ருதியின் குணங்களிலிருந்து விடுபடும்போது பரமாத்மா என்று அழைக்கப்படுகிறது. க்ஷேத்ரக்குன் ஆத்மா என்றே கருதப்படும். சரீரத்திலிருந்தபோதும், தாமரை இலை தண்ணீர்த் துளிகளைப் போலத் தனித்து, ஒட்டாமல் இருக்கிறது. தமோ, ரஜோ, சத்வ என்னும் ப்ராக்ருத குணங்களும் ஜீவனின் குணங்களாகின்றன. இவற்றின் தொடர்பாலேயே ஜீவன் சேதனாயுத்தனாக (உணர்வுடன் உள்ளதாக) கூறப்படுகிறது.

ஜீவன் தானே செயல்படுகிறது. எல்லோர் மூலமும் செயலைச் செய்விக்கிறது. க்ஷேத்ரக்கு ஆத்மாவை விடப் பரமாத்மா உயர்ந்தவர்; சிறந்தவர் அவர் பூ; புவ; முதலிய ஏழு உலகங்களையும் தோற்றுவித்தவர். தேகம் அழிந்தாலும் ஜீவன் அழிவதில்லை. ஜீவன் இந்த உடலைத் துறந்து வேறு ஒரு உடலுக்குச் சென்றுவிடுகிறது. உடலின் பஞ்ச பூத தத்துவங்கள் தனித்தனியாவதே உடலின் அழிவாகும். இவ்வாறு பிராணிகள் அனைத்தின் உள்ளும் ஆத்மா அவற்றின் இதயத்தினுள் மறைந்து வாழ்கிறது.

ஆத்மா தத்துவ தர்சிகளின் தீட்சிணமான சூட்சும அறிவால் நேருக்கு நேராகக் காணப்படுகிறது. மிதமான உணவுண்டு, இரவின் முதல் மற்றும் பின் ஜாமங்களில் தியானத்தில் ஈடுபடும் அறிவுடையவனின் உள்ளம் தூய்மையானதும், தன் இதயத்திலிருந்தே அந்த ஆத்மாவை அவன் நேருக்கு நேராகக் காண்கிறான். அவன் சுப-அசுப கர்மங்களில் இருந்து தன்னுடைய சம்பந்தத்தை விலக்கிக் கொண்டு மகிழ்ச்சியுடன் ஆத்ம சொரூபத்தில் நிலைத்துவிடுகிறான். அளவற்ற ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கிறான்.

வர்ணப் பகுப்புடன் மனிதர் மற்றும் பிராணிகளின் உற்பத்தி வருணிக்கப்படுதல்

ப்ருகு மகரிஷி தொடர்ந்து மனிதர் மற்றும் அனைத்துப் பிராணிகள் தோற்றுவிக்கப்பட்டதைக் கூறினார். முனிவரே! சிருஷ்டியின் தொடக்கத்தில், பிரம்மா தன் தேஜஸிலிருந்து, சூரியன், அக்னியைப் போலப் பிரகாசிக்கும் பிராமணர்களையும் மரீசி முதலிய பிரஜாபதிகளையுமே படைத்தார். பிறகு சுவர்க்கத்தை அடையும் சாதனங்களான சத்தியம், தர்மம், தவம், சனாதனமான வேதம், ஆசாரம், தூய்மையின் நியமம் ஆகியவற்றை அமைத்தார். பின்னர் தேவர், தானவ, கந்தர்வர், தைத்யர், அசுரன், நாகர், யக்ஷர், ராக்ஷஸர், பிசாசு மற்றும் மனிதர்களைப் படைத்தார்.

பிறகு மனிதர்களில் பிரம்மா, பிராமணர், கூத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்னும் நான்கு வர்ணங்களையும் படைத்தார். மற்ற பிராணி இனங்களையும் தோற்றுவித்தார். பிராமணர்கள் வெண்மையாகவும், கூத்திரியர்கள் செம்மையாகவும், வைசியர் மஞ்சளாகவும், சூத்திரர் கருப்பாகவும் படைக்கப்பட்டனர்.

பரத்வாஜர் தன்னுடைய ஐயத்தைக் கேட்டார். நான்கு வர்ணங்களுக்கும் நிற பேதம் கூறப்படுகிறது. ஆனால் நான்கு வர்ணங்களிலும் பலவகை நிறமுடைய மனிதர்கள் இருக்கின்றனர். எனவே இனக்கலப்பு காணப்படுகிறது. காமம், க்ரோதம், பயம், லோபம், சோகம், கவலை, பசி முதலியன நான்கு வர்ண மக்களிடமும் சமமாகவே காணப்படுகின்றன. அனைவரின் உடலில் இருந்தும் வியர்வை, மல-மூத்திரம், கபம், பித்தம், ரத்தம் போன்றவை வெளிப்படுகின்றன. அத்தகைய நிலையில் நிறத்தின் மூலம் வர்ணங்களை எவ்வாறு பகுக்க முடியும்? பசு, பசுதி, மனிதன் முதலிய ஜங்கம் பிராணிகள் மற்றும் மரம் முதலிய தாவரங்களிலும் எண்ணற்ற ஜாதிகள் உள்ளன. அவற்றின் நிறமும் பலவகையாக உள்ளன. ஆகவே இவற்றில் வர்ண ஆசிரமம் எவ்வாறு உண்டாக முடியும்” என்று கேட்டார்.

ப்ருகுவின் பதிலுரை

ப்ருகு பதிலுரைத்தார்; முனிவரே! முதலில் வர்ணங்களில் எந்த வித்தியாசமும் இல்லை. பிரம்மா தோற்றுவித்ததால் உலகம் முழுவதும் பிராமணராகவே இருந்தனர். பின்னால் பல்வேறு கர்மங்களின் காரணமாக அவற்றில் வர்ண பேதம் உண்டாகிவிட்டது. பிராமணனுக்கு உரிய தர்மங்களைத் துறந்து சுக, போகங்களை விரும்பி, கோபம் கொண்டவனாகவும், துணிச்சலான காரியங்களைச் செய்பவனாக, சரீரம் சிவந்த பிராமணர்கள் கூடித்திரியத் தன்மையைப் பெற்றதால் கூடித்திரியர் என்றழைக்கப்பட்டனர்.

பிராமணர்களுக்குரிய தர்மத்தை விட்டு, பசு பராமரிப்பு, மற்றும் விவசாயத்தின் மூலம் பிழைப்பு நடத்தி அதனால் சரீரம் மஞ்சளான பிராமணர்கள் வைசியர் ஆயினர். தூய்மையும், நன்னடத்தையும் இன்றி, இம்சிப்பதையும் பொய்யுரைப்பதையும் விரும்பி, பேராசையுடன் வேடர்களைப் போல எல்லா வகை நிந்தைக்குரிய செயல்களையும் செய்து வாழ்க்கை நடத்தியவர்கள் சூத்திர பாவனையை அடைந்தனர். இவ்வாறு அவர்கள் பின்பற்றிய கர்மங்களின் காரணமாகப் பிராமணத் தன்மையிலிருந்து விலகி வேறு வர்ணத்தவராயினர். ஆனால் அவர்களுக்கு நித்திய தர்ம அனுஷ்டானமும், யாக காரியங்களும் மறுக்கப்படவில்லை. இவ்விதமே நான்கு வர்ணங்கள் தோன்றின. இவற்றிற்காகவே பிரம்மா முன்பே வேதவாணியைத் தோற்றுவித்தார். ஆனால் அஞ்ஞானம் அடைந்த சூத்திரர்கள் வேதம் ஓதும் உரிமையற்றவராயினர்.

வேதத்தின் ஆணைக்குட்பட்டு எல்லாக் காரியங்களையும் செய்யும், வேத மந்திரங்களை ஓதி விரதங்களையும், நியமங்களையும் கடைப்பிடிக்கும் பிராமணனின் தவம் வீணாவதில்லை. இந்த உலகம் முழுவதும் பகவானின் சிருஷ்டி என்று அறியாதவன் பிராமணன் என்று கூறத் தகுந்தவனல்ல. அத்தகையவர்கள் ஞான-அஞ்ஞானமின்றி, பிசாசு, ராக்ஷஸ, மற்றும் மிலேச்ச ஜாதியில் தோன்றுகின்றனர். பின்னர் ரிஷிகள் தம் தவத்தால் வைதிக சம்ஸ்காரங்கள் நிரம்பிய, தர்ம காலத்தில் உறுதியோடு நிலைத்து நிற்கும் மக்களைத் தோற்றுவித்தனர். இவ்வாறு பழமையான ரிஷிகள் மூலம் புதிய ரிஷிகளின் சிருஷ்டி ஏற்பட்டது. ஆனால் ஆதி தேவன் பிரம்மாவின் மனத்திலிருந்து தோன்றிய சிருஷ்டி அகூடியமானது; மாறுதலற்றது; தர்மத்தில் ஈடுபடுவது. இது மானச சிருஷ்டி என்று கூறப்படும்.

நான்கு வர்ணங்களுக்குரிய தனித்தனி கர்மங்கள்; மற்றும் நடத்தை. பரப்பிரம்மத்தை அடைதல்

பரத்வாஜர், ப்ருகுவிடம் பிராமணன், கூஷ்த்திரியன், வைசியன் மற்றும் சூத்திரனுக்குரிய கர்மங்களைப் பற்றிக் கூறுமாறு கேட்டார். ப்ருகு மகரிஷி கூறினார்; பிராமணன் என்பவன் ஜாதி, கர்மம் முதலிய சம்ஸ்காரங்கள் உடையவன். தூயவனாக, வேதம் ஓதுவதில் ஈடுபடுபவன்; ஆறு வகை செயல்களையும் செய்பவன். உத்தம யாகத்தில் மிகுந்த அன்னத்தை உண்பவன். குருவிடம் அன்புடையவன். விரதங்களைக் கடைப்பிடிப்பவன் சத்தியத்தில் நிலைப்பவன். தானம், துரோகமின்மை, கொடுமையின்மை, வெட்கம், இரக்கம், தவம் முதலிய நல்ல குணங்களைக் கொண்டவன்.

கூஷ்த்திரியனுக்குரிய யுத்தம், போர் முதலியவற்றில் ஈடுபடுதல், வேதங்களைப் படித்தல், பிராமணர்களுக்குத் தானமளித்தல், இவற்றுடன் மக்களிடம் வரி பெற்று, ராஜ்யத்தை நிர்வகித்து மக்களைக் காப்பாற்றுவவன் கூஷ்த்திரியன் என்று கூறப்படுகிறான். இதேபோல வேதம் ஓதி, வியாபாரம், பசு பராமரிப்பு, விவசாயம் முதலிய காரியங்களைச் செய்து, அன்னத்தைச் சேர்த்துப் புனிதமாக இருப்பவன் வைசியன் எனப்படுகிறான்.

ஆனால், வேதத்தையும், நன்னடத்தையையும் துறந்து, எப்போதும் எல்லாவற்றையும் சாப்பிட விரும்பி, எல்லா வகையான காரியங்களையும் செய்து உள்ளும், புறமும் புனிதமில்லாமல் இருப்பவன் சூத்திரனாவான். சத்தியம், தானம், தவம், துரோகமின்மை, கொடுமையின்மை, வெட்கம், இரக்கம் என்ற ஏழு குணங்களும் சூத்திரனிடம் காணப்பட்டால் அவன் சூத்திரனாக மாட்டான். அதேபோல இந்த குணங்கள் பிராமணனிடம் இல்லாதபோது அவன் பிராமணன் ஆவதில்லை. லோபம் என்ற பேராசையும் கோபத்தையும் வெல்லுவதே ஞானங்களில் புனிதமான ஞானமாகும். கோபமும், லோபமும் மனிதனின் நன்மையில் இடையூறு செய்ய எப்பொழுதும் தயாராக இருக்கின்றன. எனவே மனிதன் தன் முழு சக்தியையும் ஈடுபடுத்தி இவ்விரண்டையும் விலக்க வேண்டும்.

கோபத்திடமிருந்து செல்வத்தையும், பொறாமையிடமிருந்து தவத்தையும் மான அவமானத்திடமிருந்து வித்தையையும், குற்றங்களின் தாக்குதலில் இருந்து தன்னைத் தானேயும் காப்பாற்ற வேண்டும். ஆசை என்ற பந்தத்தில் கட்டுப்படாமல் காரியம் செய்பவனும், தியாகம் என்னும் தீயில் அனைத்தையும் ஹோமம் செய்பவனுமே அறிவுடையவன் ஆவான். எந்தப் பிராணியையும் இம்சிக்காமல், நட்புடன் நடந்து, மனைவி-மக்களின் பாசத்தைத் துறந்து, அறிவின் மூலம் புலன்களை வசப்படுத்தி

இகலோகத்திலும், பரலோகத்திலும் பயமும் சோகமும் அற்ற நிலையை அடைய வேண்டும்.

பற்றிற்கு இருப்பிடமான சரீரம், வீடு முதலியவற்றில் பற்றின்றிப் பகவானை அடைய வேண்டும். புலன்களால் ஈர்க்கப்படுவது அனைத்தும் வெளிப்படையானவை. புலன்களுக்கு அப்பால் அனுமானத்தால் மட்டுமே அறியப்படுவது அவ்யக்தம் அல்லது மறைபொருள் ஆகும். நம்பத் தகுந்த வழியிலேயே செல்ல வேண்டும். மனத்தை உயிரிலும், உயிரைப் பிரம்மத்திலும் ஸ்தாபிக்க வேண்டும். வைராக்கியத்தாலேயே மோட்சம் கிடைக்கிறது. உலகத்திலிருந்து வைராக்கியமடையும் பிராமணனே சுக சொரூபமான பரமாத்மாவை அடைகிறான். எப்போதும் தூய்மையடையும் நல்ல நடத்தையையும் கடைப்பிடிப்பதும், எல்லாப் பிராணிகளிடமும் இரக்கம் காட்டுவதுமே பிராமணனின் முக்கிய லட்சணமாகும்.

சத்தியத்தின் மகிமையும், பொய்யின் குற்றமும். லோக, பரலோகங்களின் சுக-துக்கங்கள்

ப்ருகு மேலும் கூறினார்; சத்தியமே பிரம்மம்; சத்தியமே தவம்; சத்தியமே மக்களைப் படைக்கிறது; சத்தியத்திலேயே உலகம் நிலைத்துள்ளது. சத்தியத்தின் செல்வாக்காலேயே மனிதன் சொர்க்கம் சேருகிறான். அசத்தியம் என்ற பொய் இருளின் உருவம்; அது மனிதனைக் கீழே வீழ்த்துகிறது. சத்தியமும் பொய்யும் உடைய மனிதப்பிறவி ஞான-அஞ்ஞானம் இரண்டின் கலப்பால் உலகத்தின் ஜீவன்களை அடைகிறது. உலகில் சத்தியமும் பொய்யுமே தர்மம்; அதர்மம்; ஒளி-இருள்; சுகம்-துக்கம் என்னும் குணங்களாகும். உலகில் உள்ள சத்தியமே தர்மம்; தர்மமே ஒளி; ஒளியே சுகமாகும். இதேபோல பொய் அதர்மமாகும்; அதர்மமே இருள்; இருளே துயரமாகும்.

உலகத்தின் சிருஷ்டி, சரீரத்தின், மனத்தின் துயரங்களை உடையது. உலகில் உள்ள சுகங்களும் இறுதியில் துயரத்தையே தருவன என்பதை அறிந்த அறிவுடையவர்கள், எப்போதும் துயரத்திலிருந்து விடுபட முயற்சிக்க வேண்டும். சுகம் இரண்டு வகைப்படும். சரீரத்தின் சுகம்; மனத்தின் சுகம். இகலோக, பரலோகப் பொருட்களைப் பெற முயற்சி செய்வது சுகத்திற்காகவேயாகும். தர்ம அர்த்த காமத்தின் சிறந்த பலன் இந்த சுகமேயாகும். இதற்காகவே தர்ம, அர்த்த கர்மங்கள் தொடங்கப்படுகின்றன. ஆகவே சுகத்தைப் பெறுவதற்காகவே கர்மங்கள் செய்யப்படுகின்றன.

இச்சமயம் பரத்வாஜர் தன் ஐயத்தைக் கேட்டார்; முனிவரே! சுகமே

உயர்ந்தது; தர்ம, அர்த்த, காமம் என்ற த்ரிவர்க்கத்திற்குச் சுகமே சிறந்த பலன் என்று கூறினீர்கள். அது எனக்குச் சரியாகப்படவில்லை. பெரும் தவம் புரியும் ரிஷிகள் சுகம் கிடைக்கும் என்றாலும் அதை விரும்புவதில்லை. மூவுலக சிருஷ்டி செய்த பிரம்மா தனியாகவே இருக்கிறார். அவர் காம சுகத்தில் மனத்தைச் செலுத்துவதில்லை எனக் கூறப்படுகிறது. உமாபதியான விஸ்வநாதன் தன் முன் வந்த காமனை எரித்துச் சாந்தமாக்கினார். ஆகவே மகாத்மாக்கள் காமத்தை அதாவது உலக போகங்களை ஏற்பதில்லை. தர்மார்த்த காமத்தின் சிறந்த பலன் சுகம் என்று நீங்கள் கூறினீர்கள். ஆனால் உலகத்தில் பலன் இருவகையாகக் கூறப்படுகிறது. புண்ணிய கர்மத்தால் சுகம் கிடைக்கிறது. பாவத்தால் துயரம் கிடைக்கிறது என்றே சொல்லப்படுகிறது.

ப்ருகு மகரிஷி பரத்வாஜருக்குப் பதிலளித்தார்;

முனிவரே! பொய்யிலிருந்து அறியாமை தோன்றியுள்ளது. ஆகவே தமோ குணமுள்ள மனிதன் அதர்மத்தின் பின் செல்கிறான். தர்மத்தைச் செய்வதில்லை. லோப, கோப, இம்சை, அசத்தியம் ஆகியவற்றைச் செய்பவர்கள் இந்த லோகத்திலும் சுகமடைவதில்லை. பரலோகத்திலும் சுகம் பெறுவதில்லை. அவர்கள் பலவகை வியாதிகளால் துன்புறுகின்றனர். பசி-தாகம் இவற்றால் தாபப்படுகின்றனர். இதுமட்டுமல்லாமல் புயல், மழை, வெப்பம், அதிக குளிர் ஆகியவற்றால் தோன்றும் சரீரக் கஷ்டங்களையும் சகிக்க வேண்டியுள்ளது. உறவினர்கள் மரணம், செல்வத்தின் அழிவு, அன்புடையவர்களின் பிரிவு ஆகிய மானசீக சோகங்களாலும் துன்புறுகின்றனர். இந்த சரீரம் மற்றும் மனம் தொடர்பான துக்கமில்லாதவர்களே சுகம் பெறுகின்றனர்.

சொர்க்கலோகத்தில் துக்கம் முதலிய குற்றங்கள் இல்லை. அங்கு மிகவும் சுகமளிக்கும் காற்று வீசுகிறது. இனிய நறுமணம் பரவியுள்ளது. பசி, தாகம், உழைப்பு, முதுமை, பாவத்தின் பலனான கஷ்டம் இவற்றை அனுபவிக்க வேண்டியதில்லை. சொர்க்கத்தில் எப்போதும் சுகமே உள்ளது. மண்ணுலகில் சுக-துக்கம் இரண்டும் உள்ளன. நரகத்தில் துக்கம் மட்டுமே உள்ளது என்று கூறப்படுகிறது. உண்மையான சுகம் பரமபத சொரூபமான பரமாத்மாவே ஆவார்.

பூமி எல்லா பூதங்களுக்கும் தாயாகும். உலகில் பெண்கள் பூமியைப் போலவே வாரிசுகளுக்குத் தாயாராவார்கள். ஆணை பிரஜாபதியைப் போன்றவன். ஆணின் வீரியம் தேஜஸ்வரூபமானதாகக் கருதப்படுகிறது. முன்பு பிரம்மா ஆண், பெண் உருவான உலகைச் சிருஷ்டித்தார். உலகில்

மக்கள் அனைவரும் தத்தம் காரியங்களில் ஈடுபட்டுச் சுக துக்கங்களை அனுபவிக்கின்றனர். இவ்வாறு ப்ருகு மகரிஷி பரத்வாஜருக்கு விடையளித்தார்.

பிரம்மச்சரியம், கிருகஸ்தாஸ்ரமங்களின் தர்மங்கள்

தொடர்ந்து பரத்வாஜரின் ஐயங்களைப் ப்ருகு மகரிஷி தெளிவுபடுத்தினார்.

பரத்வாஜர்: பிரம்மன்! தான வடிவிலான தர்மம், நன்கு மேற்கொள்ளப்படும் தவம், வேதம் ஓதுதல், அக்னி ஹோத்திரம் ஆகியவற்றிற்கான பலன்கள் எவை?

ப்ருகு மகரிஷி: அக்னி ஹோத்திரத்தால் பாவம் விலக்கப்படுகிறது. வேதம் ஓதுவதால் அமைதி கிடைக்கிறது. தவத்தால் மனிதன் சொர்க்க லோகத்தை அடைகிறான். தானம் இருவகையாகும். ஒன்று பரலோகத்திற்கானது; மற்றொன்று இக லோகத்திற்கானது. நல்லவர்களுக்கு அளிக்கப்படும் தானம் பரலோகத்தில் பலனளிக்கிறது. நல்லவர் அல்லாதவருக்கு அளிக்கப்படும் தானம் இவ்வுலகிலேயே பலன் தருகிறது.

பரத்வாஜர்: பிரம்மன்! தர்மத்தின் லக்ஷணம் என்ன? அல்லது தர்மத்திற்கு எத்தனை பேதங்கள் உள்ளன என்பதை எனக்குக் கூறுங்கள்.

ப்ருகு: சிந்தனையுடையவன் தன் வர்ணாஸ்ரமத்திற்கு உரிய தர்மத்தில் கவனத்துடன் ஈடுபடுகிறான். அதற்குப் பலனாகச் சொர்க்கம் கிடைக்கிறது. இதற்கு எதிராக அதர்மத்தில் ஈடுபடுபவன் மோகத்தின் வசப்படுகிறான்.

பரத்வாஜர்: பகவன்! பிரம்மரிஷிகள் பழைய காலத்தில் நான்கு ஆஸ்ரமங்களைக் கூறியுள்ளார். அவற்றில் முதலாவது பிரம்மச்சரிய ஆஸ்ரமம். அதில் குருகுலத்தில் வாசம் செய்யும் பிரம்மச்சாரி, உள்ளும், புறமும் தூய்மையாக, வைதிக சம்ஸ்காரங்களையும், விரத நியமங்களையும் கடைப்பிடித்து மனத்தை வசப்படுத்த வேண்டும். காலையும், மாலையும் சந்தி உபாசனையும் சூரிய உபாசனை, அக்னி ஹோத்திரத்தின் மூலம் அக்னி தேவனை ஆராதனையும் செய்ய வேண்டும். ஒவ்வொரு நாளும் குருவை வணங்க வேண்டும். வேதம் பயின்று, கேட்டு, உள்ளத்தைப் புனிதப் படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். பிரம்மச்சரியத்தைக் கடைப்பிடித்தல், அக்னி உபாசனை, குரு சேவை மூன்றும் செய்ய வேண்டும். ஒவ்வொரு நாளும் பிஷ்கு ஏற்று அதில் கிடைப்பதைக் குருவிற்கு சமர்ப்பணம் செய்ய வேண்டும். குருவின் ஆணைக்கெதிராக நடக்கக்கூடாது. குருவின்

அருட்பிரசாதத்தால் கிடைக்கும் வேதக் கல்வியில் ஈடுபட வேண்டும். குருவை ஆராதித்து வேதம் ஓதும் பிராமணனுக்குச் சொர்க்கம் கிடைக்கிறது.

கிருகஸ்தாஸ்ரமம் இரண்டாவது தர்மம் எனக் கூறப்படுகிறது. குருகுலத் திலிருந்து ஸ்னாதனனாகத் திரும்பும் பிரம்மச்சாரி மனைவியுடன் இருந்து தர்மப்படி நடந்து அதன் பலனைப் பெறுவதே கிருகஸ்தாஸ்ரமம். கிருகஸ்த ஆஸ்ரமத்தில் தர்மம், அர்த்தம், காமம் மூன்றும் கிடைக்கிறது. ஆகவே இந்த த்ரிவர்க்க சாதனையை விரும்பிக் குடும்பஸ்தன் சிறந்த கர்மங்களின் மூலம் செல்வத்தைச் சேர்க்க வேண்டும். வேதம் ஓதுவதால் கிடைத்த சிறந்த தகுதியால் தர்ம சாஸ்திரங்கள் கூறும் வழியில் செல்வம் சேர்க்கலாம். ஹவ்யம், கவ்யம், நியமம், வேதாப்யாசம் இவற்றின் மூலம் செல்வம் சேர்த்துக் கிருகஸ்தன் குடும்ப வாழ்க்கையை நிர்வகிக்க வேண்டும். ஏன் எனில் கிருகஸ்தாஸ்ரமே எல்லா ஆஸ்ரமங்களின் மூலமாகும். குருகுலத்தில் வாழும் பிரம்மச்சாரி, காட்டில் நியமத்துடன் வாழும் வானபரஸ்தர், அனைத்தையும் துறந்த எல்லா இடங்களிலும் சஞ்சரிக்கும் சந்யாசி ஆகியோர் கிருகஸ்தனிடம் இருந்தே பிக்ஷு, பரிசு, காணிக்கை, தானம் முதலியவற்றைப் பெற்றுத் தம் வாழ்க்கையை நிர்வகிக்கின்றனர்.

வானபரஸ்தர்கள் கிருகஸ்தனிடம் வந்தால் முன்னால் வந்து வரவேற்க வேண்டும். பாதங்களைப் பணிய வேண்டும். இனிய சொற்களைப் பேசி இயன்றவரை சுகமான ஆசனம், படுக்கை, போஜனம் ஆகியன அளிக்க வேண்டும். இதுவே கிருகஸ்தனின் கடமை. கிருகஸ்தனிடமிருந்து ஒரு அதிதி பிக்ஷு பெறாமல் அவநம்பிக்கையோடு சென்றால் அவன் அந்த கிருகஸ்தனுக்குத் தன் பாவத்தை அளித்துவிட்டு அவனுடைய புண்ணியத்தை எடுத்துச் சென்று விடுகிறான் என்று ஒரு ஸ்லோகம் கூறுகிறது. இத்துடன் கிருகஸ்தன் யாகம் செய்வதால் தேவர்களும், சிராத்த தர்ப்பணம் செய்வதால் பித்ருக்களும், வேதங்களைப் பயில்வதாலும், கேட்பதாலும் ரிஷிகளும், புதல்வர்களைத் தோற்றுவிப்பதால் பிரஜாபதிகளும் மகிழ்ச்சியடைகின்றனர்.

கிருகஸ்தன் எல்லோரிடமும் அன்புடைய இனிய சொற்களைப் பேச வேண்டும் பிறரைத் துன்புறுத்தல், அடித்தல், கடுஞ்சொற் கூறுதல், அவமதித்தல் ஆகிய துர்க்குணங்களை விலக்க வேண்டும். எந்த உயிரையும் இம்சிக்கக் கூடாது. உண்மை பேச வேண்டும். சினம் கொள்ளக் கூடாது. கிருகஸ்தனுக்கு மலர் மாலை, பலவகை ஆபரணங்கள், வஸ்திரம், அங்கப் பூச்சு, நித்தியப் பயன்பாட்டுப் பொருட்கள், சங்கீதம், நாட்டியம், வாத்தியம், காதிற்கு இனிய சொல், கண்ணுக்கினிய தரிசனம் ஆகியவையும் கிடைக்கின்றன. பக்ஷ்ய, போஜ்ய, பேய, லேகிய முதலிய பலவகை உணவுப் பொருட்கள் உண்ணவும், பருகவும் கிடைக்கின்றன. கிருகஸ்தாஸ்ரமத்தில்

தர்ம, அர்த்த, காம குணங்களில் சித்தி பெறுபவன் இகலோக சுகத்தினை அனுபவித்து, இறுதியில் சிஷ்ட புருஷர்களின் கதியை அடைகிறான். உஞ்ச விருத்தியால், தர்ம நடத்தையை மேற்கொண்டு வாழும் கிருகஸ்த பிராமணனுக்கு சொர்க்கம் கிடைத்தற்கரியதல்ல.

முன்றாவது ஆஸ்ரமமான வானப்ரஸ்தர்கள், தீர்த்தங்களிலும், நதிக்கரைகளிலும், அருவிகளின் அருகிலும் மான், பன்றி, யானை மற்றும் சிங்கம் போன்ற விலங்குகள் நிரம்பிய காடுகளில் தவத்தை மேற்கொண்டு வாழ்கின்றனர். அழகிய ஆடைகள், ருசியான உணவு, விஷய போகங்களைத் துறந்து காட்டில் தானே விளையும் அன்னம், பழம், கிழங்கு, இலைகளை உண்ணுகிறார்கள். தரையின் மீது படுக்கிறார்கள். குசம், மான்தோல், மரவுரி ஆடைகளால் உடலை மறைக்கின்றனர். தலைமுடி, தாடி, மீசை, நகம், ரோமம் முதலியவற்றைத் தரிக்கின்றனர். குறிப்பிட்ட காலத்தை மீறாமல் நீராடி, பலி, அக்னி ஹோத்ரம், வைஸ்வதேவ கர்மங்களைச் செய்கின்றனர். காலையில் ஹவன பூஜைக்காக, சமித்து, தர்ப்பை, மலர் இவற்றைச் சேகரித்து, ஆஸ்ரமத்தைப் பெருக்கி அதன்பின் சிறிது ஓய்வு கொள்ளுகின்றனர். குளிர்ச்சி, வெப்பம், மழை, காற்று ஆகியவற்றைச் சகித்து அவர்களுடைய உடலின் தோல் வெடித்து விடுகிறது. பலவகை நியமங்களைக் கடைப்பிடித்து நல்ல கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதால் அவர்களுடைய ரத்தமும், சதையும் உலர்ந்து விடுகின்றன. தோலால் மூடப்பட்ட எலும்புக்கூடு போலிருந்தாலும், தைரியத்துடன் சரீர பாரத்தைச் சுமக்கிறார்கள். பிரம்மரிஷிகள் கடைப்பிடித்த வானப்ரஸ்த தர்மத்தை நியமத்துடனும் தர்மத்துடனும் அனுஷ்டிப்பவன் கிடைத்தற்கரிய அரிய உலகங்களை அடைகிறான்.

சந்யாசியாகி அந்த ஆஸ்ரமத்தில் பிரவேசிப்பவன் அக்னி ஹோத்ரம், குடும்பம், வீடு, வீட்டுப் பொருட்கள், போகங்கள், நண்பர், உறவினர் அனைத்தையும் துறந்து நிரந்தரமாக வீட்டிலிருந்து வெளியேறி விடுகிறான். கல், மண், தங்கம் அனைத்தையும் சமமாகக் கருதுகிறான். பகைவன், நண்பன் எல்லோரையும் சமமாகப் பார்க்கிறான். ஸ்தாவரம், பிண்டஜம் முதலிய எல்லா வகைப் பிராணிகளிடமும் மனம், வாக்கு, செயலால் தீமை செய்வதில்லை. குடிசையோ, மடமோ அமைத்து வாழ்வதில்லை. சந்யாசி எல்லாத் திசைகளிலும் சஞ்சரிக்கிறான்.

இரவில் தங்குவதற்கு மலைக்குகை, நதிக்கரை, மரத்தின் அடி, ஆலயம் நகரம் அல்லது கிராமத்திற்குச் செல்லலாம். நகரத்தில் ஐந்து இரவுகளுக்கு மேலும், கிராமத்தில் ஓர் இரவுக்கு மேலும் தங்கக் கூடாது. உயிர் வாழ்வதற்கு தூய தர்மத்தைப் பின்பற்றும் பிராமணன், கூடித்திரியன், வைசியன் இல்லங்களுக்குச் சென்று நிற்க வேண்டும். பிசுக்கேட்காமலேயே

பாத்திரத்தில் எவ்வளவு பிசை விழுகிறதோ அதையே ஏற்க வேண்டும். காமம், க்ரோதம், கர்வம், பேராசை, மோகம், கருமித்தனம், பகட்டு, நிந்தை, அபிமானம் மற்றும் இம்சிப்பதில் இருந்து முற்றிலும் விலகியிருக்க வேண்டும்.

பவித்ரமாக சாஸ்திரம் கூறும் முறைப்படி சந்தியாச நியமங்களைக் கடைப்பிடிப்பவன் விறகில்லாத தீயைப்போல மிகச் சிறந்த ஒளிமயமான பிரம்மலோகத்தை அடைகிறான். இவ்வாறு நான்கு ஆஸ்ரமத்தினரும் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய தர்மங்களைப் ப்ருகு பரத்வாஜருக்குக் கூறினார்.

இமயத்தின் வடக்கில் உள்ள உத்தம லோகத்தின் வருணனை

பரத்வாஜர் மேலும் கேட்டார், “பிரம்மன்! இந்த லோகத்தை விடச் சிறந்த ஒரு லோகத்தைப் பற்றிக் கேட்கப்படுகிறது. ஆனால் அதனைக் காண முடிவதில்லை. அதனைப் பற்றிக் கூறியருளுங்கள்.”

ப்ருகு பதிலளித்தார்: முனிவரே! வடதிசையில் இமயத்தின் பக்கத்தில் எல்லா நன்மைகளும் நிரம்பிய புண்ணிய பிரதேசம் உள்ளது. அங்கு சிறந்த லோகம் ஒன்று கூறப்படுகிறது. அது புனிதமானது; மங்களம் அளிப்பது. அழகானது. அங்கு லோப மோகமற்ற எந்த உபத்திரவமும் இல்லாத மனிதர்கள் வசிக்கிறார்கள். அது சொர்க்கத்திற்கு ஈடானது. அங்கு எல்லா சுப குணங்களும் இருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. அங்கு ரோகமோ, வியாதியோ யாரையும் துன்புறுத்தவில்லை. குறிப்பிட்ட நேரத்திலேயே அங்கு மரணம் ஏற்படுகிறது.

அங்கு யாரும் அயலார் மனைவியைப் பார்ப்பதில்லை. தத்தம் மனைவியிடமே அன்புடன் இருக்கின்றனர். பணத்திற்காக ஒருவரை ஒருவர் வதம் செய்வதில்லை. அங்கு அதர்மம் கிடையாது. அங்கு செய்யப்படும் கர்மத்தின் பயன் உடனுக்கு உடன் கிடைக்கிறது. மக்கள் பெரிய மாளிகைகளில் வாழ்கிறார்கள். நல்ல ஆசனங்களில் அமருகிறார்கள். உத்தமமான உணவை உண்ணுகிறார்கள். எல்லா விருப்பங்களும் நிறைவேறியவர்களாக இருக்கிறார்கள். சிலர் உயிர் தரிக்க மட்டுமே போஜனம் ஏற்கின்றனர். சிலர் தவ வாழ்க்கை வாழ்கின்றனர்.

மனித லோகத்தில் சிலர் தர்ம வழியில் வாழ்ந்தாலும், சிலர் ஏமாற்றுவவர்களாக இருக்கின்றனர். அதனால் சிலர் செல்வமுடையவராகவும், சிலர் வறியவராகவும் உள்ளனர். சிலர் சுகத்துடனும் சிலர் துக்கத்துடனும் இருக்கின்றனர். இம்மனித லோகத்தில், சிரமம், பயம், கடுமையான பசி முதலிய கஷ்டங்கள் உள்ளன. மனிதர்களிடம் செல்வத்தின் மீது பேராசை

உள்ளது. தர்ம அதர்மத்தின் விளைவை அறியும் அறிவுடையவர்கள் பாவத்திற்காளாவதில்லை. கபடம், திருட்டு, நிந்தை, தீமை செய்தல், இம்சித்தல், புறம் பேசுதல் முதலிய குணங்களை உடையவனின் தவம் அழிந்து விடுகிறது. இது கர்ம பூமி. இவ்வுலகில் சுப அசுப கர்மங்களைச் செய்யும் மனிதன் சுப கர்மங்களால் சுப பலன்களையும், அசுப கர்மங்களால் அசுப பலனையும் அடைகிறான். பழைய காலத்தில் இங்கேயே பிரஜாபதி, தேவர்கள், மற்றும் ரிஷிகள் தவமும் யாகமும் செய்து புனிதமாகிப் புண்ணிய பிரம்மலோகத்தை அடைந்தனர்.

பூமியின் வடக்கில் உள்ள லோகம் எல்லாவற்றிலும் மிகப் புண்ணியமானது. இவ்வுலகில் உள்ள புண்ணியாத்மாக்களே மரணத்திற்குப் பின் அந்த லோகத்தில் பிறக்கின்றனர். இங்கு பாவம் செய்யும் பலர் பசு, பசுதியாகப் பிறக்கின்றனர். இன்னும் பலர் ஆயுள் முடிந்ததும் பாதாள லோகம் சென்று விடுகின்றனர். லோப மோகம் கொண்டு ஒருவரை ஒருவர் விழுங்கத் தயாராகின்றனர். அவர்களும் இம்மனித உலகிற்கு வந்து போய்க் கொண்டிருக்கின்றனர். அவர்கள் வடதிசையில் உள்ள சிறந்த லோகத்திற்குச் செல்வதே கிடையாது. மனத்தையும், புலன்களையும் அடக்கி பிரம்மச்சரியத்தைப் பாலனம் செய்து, பெரியவர்களை உபாசிப்பவர்கள் எல்லா உலகங்களுக்கும் செல்லும் வழியை அறிகிறார்கள். இவ்விதம் பிரம்மாவால் அமைக்கப்பட்ட தர்மம் சுருக்கமாகக் கூறப்படுகிறது. இவ்வுலகில் செய்யத் தகுந்தது, செய்யத் தகாதது, தர்மம், அதர்மம் இவற்றை அறிந்தவனே புத்திசாலியாவான் என்ற ப்ருகுவின் சொற்களைக் கேட்ட பரத்வாஜர் வியப்புடன் ப்ருகு மகரிஷியைப் பூஜித்தார்.

**19. ஜபத்தின் மேன்மை - ஜபகனின் பரமகதி பற்றிய வரலாறு
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது. (சாந்தி பருவம் அத்-199)**

இமயத்தின் அருகில் உள்ள மலைகள் மீது வேதத்தின் ஆறு அங்கங்களையும் அறிந்த புகழ்மிக்க தர்மாத்மா பிராமணன் ஒருவன் வசித்து வந்தான். அவன் சிறந்த அறிவுடையவன்; புத்திசாலி. பிப்பலாதன் என்பவனின் மகன்; கௌசிக வம்சத்தினன். அவன் அர்த்த ஞானத்துடன், சம்ஹிதையை ஜபம் செய்தவாறு புலன்களை அடக்கித் தவத்தில் ஈடுபட்டான். நியமத்துடன் ஜப, தவம் செய்து ஒரு ஆயிரம் ஆண்டுகளைக் கழித்தான். அவனுடைய ஜபத்தினால் மகிழ்ந்த சாவித்திரி தேவி அவன் முன் தோன்றினாள். காயத்ரி மந்திர ஜபம் செய்து கொண்டிருந்த பிராமணன் தேவியிடம் ஏதும் பேசவில்லை. ஜபம் முடிவடைந்த பிறகே எழுந்து சாவித்திரி தேவியை சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து வணங்கினான். சாவித்திரி தேவியும் அவனுடைய நியமத்தோடு கூடிய ஜபத்தை மனத்தில் புகழ்ந்து கொண்டாள்.

பிராமணன் தேவியிடம், “தேவி! இன்று தாங்கள் மகிழ்ச்சியுடன் எனக்குத் தரிசனம் அளித்தது என்னுடைய பெரும் பாக்கியமே. தாங்கள் என் மீது திருப்தி அடைந்தீர்கள் என்றால், என் மனம் ஜபத்திலேயே ஈடுபட்டிருக்க அருள் செய்யுங்கள்” என்று வேண்டினான். சாவித்திரி அவனிடம், “பிரம்மரிஷியே! நீயா அருளை வேண்டுகிறாய்? ஜபம் செய்பவர்களில் சிறந்த பிராமணனே! நீ உன் விருப்பத்தைக் கூறு. நான் அதனை நிறைவேற்றுவேன்” என்றாள். பிராமணன் தேவியிடம், “சுபமானவனே! இந்த மந்திர ஜபத்தில் என் விருப்பம் எப்போதும் அதிகரிக்க வேண்டும். என் மனத்தில் அதற்கான தீவிரம் ஒவ்வொரு நாளும் வளர வேண்டும்” என்று கேட்டான். சாவித்திரி அவ்வாறே ஆகட்டும் என அருள் புரிந்தாள். அவனிடம், “பிராமணரே! மற்ற சிறந்த பிராமணர்கள் செல்லும் சொர்க்கம் முதலிய கீழ்வகுப்பு உலகங்களுக்கு நீ செல்ல மாட்டாய். உனக்குக் குற்றமற்ற பிரம்மபதம் கிடைக்கும். நீ நியமத்துடன் மனத்தை அடக்கி ஜபம் செய். தர்மம் தானே உன் சேவைக்கு வரும். காலனும், மரணமும், யமனும் கூட உன்னிடம் வருவார்கள். அவர்களுடன் என்னுடைய தர்மத்திற்கேற்ற வாத விவாதமும் நடைபெறும்” எனக் கூறித் தன் இடம் சென்றுவிட்டார்.

யமன், காலன், மரணம், தர்மம் இவை பிராமணனிடம் வருதல்

பிராமணன், மனத்தையும், புலன்களையும் அடக்கி, நூறு ஆண்டுகள் வரை தவத்தில் ஈடுபட்டான். பிராமணனின் நியமம் முடிவடைந்ததும், சாக்ஷாத் தர்மம் மகிழ்ச்சியுடன் பிரத்யக்ஷ தரிசனம் அளித்தார். தர்மத்திற்கும்

பிராமணனுக்கும் கீழ்க்கண்டவாறு உரையாடல் நடந்தது.

தர்மம்: பிராமணனே! நீ என்னைப் பார். நான் தர்மம். உன்னைத் தரிசிப்பதற்காக வந்திருக்கிறேன். உன்னுடைய ஜபத்தின் பலனாக, நீ மானிட மற்றும் திவ்ய உலகங்கள் அனைத்தையும் வென்றுவிட்டாய். இப்போது நீ உன் சரீரத்தைத் துறந்து உனக்கு விருப்பமான உலகங்களுக்குச் செல்.

பிராமணன்: தர்மமே! எனக்கு அந்த லோகங்களைப் பெற்று என்ன ஆக வேண்டும்? நான் இந்த சரீரத்தினால் பல சுக துக்கங்களைப் பெற்றுள்ளேன். ஆகவே இதைத் தியாகம் செய்ய முடியாது.

தர்மம்: முனிவரே! நீ சரீரத்தை அவசியம் துறக்க வேண்டும். இப்போது நீ சொர்க்கலோகம் சென்று விடு, அல்லது விரும்பிய லோகத்தைக் கூறு.

பிராமணன்: பிரபோ! இந்த சரீரம் இல்லாமல் நான் சொர்க்கத்தில் வாழ விரும்பவில்லை. ஆகவே, தாங்கள் இங்கிருந்து சென்று விடுங்கள்.

தர்மம்: முனிவரே! சரீரத்தில் பற்றுக் கொள்வது சரியல்ல. நீ சரீரத்தைத் துறந்து ரஜோகுணமற்ற மாசற்ற உலகங்களுக்குச் செல். அங்கு சென்ற பிறகு உனக்குத் துயரம் ஏற்படாது.

பிராமணன்: பாக்யவானே! நான் ஜபத்திலேயே சுகத்தை உணருகிறேன். நான் சனாதன உலகங்களைப் பெற்று என்ன செய்யப் போகிறேன்? நான் உடலோடு சொர்க்கத்திற்குச் செல்ல முடியுமா? முடியாதா எனக் கூறுங்கள்.

தர்மம்: நீ சரீரத்தைத் துறக்க விரும்பாவிடில் இதோ, காலன், மரணம், யமன் உன்னிடம் வந்துள்ளதைப் பார்.

வைவஸ்த யமன், காலம், மரணம் மூன்று பாக்யவான்களும், பிராமணனிடம் வந்தனர். அவரிடம் பேசலாயினர்.

யமன்: பிராமணரே! உன் சிறந்த தவத்திற்கும், சுப நடத்தைக்கும் உத்தமமான பலன் கிடைத்துள்ளது. நான் யமராஜன். நான் உன்னிடம் நானாகவே இதைக் கூறுகிறேன்.

காலன்: பிராமணா! உன்னுடைய இந்த சிறந்த ஜபத்தின் பலனாக சொர்க்கலோகம் கிடைத்துள்ளது. சொர்க்கம் செல்லும் சமயம் வந்துள்ளது என்பதைத் தெரிவிப்பதற்காகவே காலனான நான் உன்னிடம் வந்துள்ளேன்.

மரணம்: தர்மம் அறிந்தவனே! நான் மரணம். சரீரம் தரித்து உன்னிடம் வந்துள்ளேன். நான் காலனால் தூண்டப்பட்டு இன்று உன்னை இங்கிருந்து அழைத்துச் செல்ல வந்திருக்கிறேன்.

பிராமணன், சூரிய புத்திரன் யமன், காலன், மரணம், தர்மம் அனைவரையும் வரவேற்றான். அவர்களுக்கு அர்க்ய, பாத்யங்களை அளித்தான். அவர்களிடம், “தேவர்களே! நான் என் சக்திக்கேற்ப உங்களுக்கு என்ன சேவை செய்யட்டும்” என்று கேட்டான்.

ராஜரிஷி இஷ்வாகு அங்கு வருதல்; மன்னனுக்கும், பிராமணனுக்கும் இடையிலான உரையாடல்

இதே சமயத்தில் ராஜரிஷி இஷ்வாகு மன்னன் தீர்த்த யாத்திரை மேற்கொண்டிருந்தவர், அவர்கள் கூடியிருந்த இடத்திற்கு வந்தார். அனைவரையும் வணங்கிப் பூஜித்து, நலம் விசாரித்தார். பிராமணனும் மன்னரை வரவேற்று அர்க்ய, பாத்யம் அளித்தான். உங்களுக்கு என்ன விருப்பமோ அவற்றைக் கூறுங்கள். நான் உங்களுக்கு என்ன சேவை செய்யட்டும் என்று கேட்டான்.

மன்னன்: பிராமணரே! நான் கூடித்திரிய மன்னன். தாங்கள் ஆறு கர்மங்களில் நிலைத்துள்ள பிராமணர். நான் உங்களுக்கு செல்வம் அளிக்க விரும்புகிறேன். தாங்கள் விரும்பும் செல்வத்தைக் கேளுங்கள்.

பிராமணன்: மன்னா! பிராமணன் இரண்டு வகையானவர்; தர்மமும் இரண்டு வகையாகக் கூறப்படுகிறது. அவை ஈடுபாடு, துறவு என்பர். நான் ஏற்பதைத் துறந்த பிராமணன் மன்னா! தாங்கள் ப்ரவர்த்தி மார்க்கத்தில் உள்ள பிராமணனுக்குத் தானமளியுங்கள். நான் உங்களிடம் தானம் பெற மாட்டேன். இப்போது உங்கள் விருப்பத்தைக் கூறுங்கள். நான் உங்களுக்கு என்ன அளிக்கட்டும்? உங்களுடைய எந்தக் காரியத்தை வெற்றி பெறச் செய்யட்டும்?

மன்னன் இஷ்வாகு: நான் கூடித்திரியன். யாசிக்கும் சொல்லை அறிந்ததில்லை தரும்படி கேட்டால், யுத்தம் அளி என்பதை மட்டுமே கேட்போம்.

பிராமணன்: மன்னா! தாங்கள் உங்களுடைய தர்மத்திலும், நான் என்னுடைய தர்மத்திலும் திருப்தியுடன் உள்ளோம். நம் இருவரிலும் வேறுபாடு இல்லை. உங்களுக்கு விருப்பமானதைச் செய்யுங்கள்.

இஷ்வாகு: பிராமணரே! தாங்கள் என்னிடம் சக்திக்கேற்ப தானம் அளிப்பேன் என்று முதலில் கூறினீர்கள். அதனால் தங்களுடைய ஜபத்தின் பலனை எனக்கு அளியுங்கள்.

பிராமணன்: மன்னா! என் சொல் யுத்தத்தையே யாசிக்கிறது என மிக அதிகமாகப் பேசினீர்கள். பின் ஏன் என்னுடன் போரை யாசிக்கவில்லை?

இஷ்வாகு: பிராமணரே! பிராமணனுடைய வாக்கே வஜ்ரத்தைப் போல் வலிமை வாய்ந்தது. கூத்திரியர்கள் கை பலத்தால் வாழ்பவர்கள். ஆகவே தங்களுடன் என்னுடைய வாக்குப் போர் தோன்றியுள்ளது.

பிராமணன்: ராஜேந்திரா! என்னுடைய சபதம் இப்போதும் உள்ளது. நான் உங்கள் சக்திக்கேற்ப எதை அளிக்கட்டும்? தாமதிக்காதீர்கள். நான் சக்தி இருக்கும்போதே நீங்கள் கேட்ட பொருளை அவசியம் அளிப்பேன்.

இஷ்வாகு: முனிவரே! தாங்கள் அளிக்க விரும்புவதானால் நூறு ஆண்டுகள் ஜபம் செய்து தாங்கள் பெற்ற பலனை எனக்கு அளியுங்கள்.

பிராமணன்: மன்னா! என்னுடைய ஜபத்தின் பாதி பலனை எதுவும் யோசிக்காமல் தாங்கள் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள். அல்லது என்னுடைய ஜபத்தின் பலன் முழுவதையும் பெற விரும்பினாலும் அனைத்தையும் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்.

மன்னன்: உங்களுக்கு நன்மை உண்டாகட்டும். உங்கள் ஜபத்தின் பலன் என்ன என்பதைக் கூறுங்கள்.

பிராமணன்: என்னுடைய ஜபத்தின் பலன் என்ன என்பதை நான் அறிய மாட்டேன். ஆனால் என் ஜபத்தின் பலன் முழுவதையும் தங்களுக்கு அளித்து விட்டேன். இந்த தர்மம், யமன், காலன், மரணம் இந்த விஷயத்திற்குச் சாட்சியாவார்கள்.

மன்னன்: பிராமணரே! இந்த ஜபத்தின் பலன் ஆகிய தர்மத்தைக் கூறாவிட்டால் இதனைப் பெற்று எனக்கு என்ன பயன்? அந்தப் பலன் முழுவதும் தங்களிடமே இருக்கட்டும். சந்தேகத்திற்கிடமான பலனைப் பெற நான் விரும்பவில்லை.

பிராமணன்: ராஜரிஷியே! நான் என் ஜபத்தின் பலனை அளித்து விட்டேன். இனி வேறு எந்த விஷயத்தையும் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டேன். நான் ஜபம் செய்யும்போது எந்தப் பலனையும் விரும்பியதில்லை. ஆகவே,

என்னுடைய ஜபத்திற்கான பலன் என்ன என்பது எனக்குத் தெரியாது. தாங்கள் ஜபத்தின் பலனைக் கேட்டீர்கள். நான் அளித்து விட்டேன். நான் என் சொல்லைப் பொய்யாக்க மாட்டேன். தாங்களும் தங்கள் சத்தியத்தைக் காப்பாற்றுங்கள். என் ஜபத்தின் பலனைத் தாங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை என்றால் அசத்தியத்தின் பெரும் பாவம் ஏற்படும். நீங்கள் பொய் பேசுவது உசிதமல்ல. நான் ஆலோசிக்காமல் முதலில் அளிப்பதாகச் சபதம் செய்துவிட்டேன். ஆகவே தாங்களும் யோசிக்காமல் நான் அளித்த ஜபத்தின் பலனை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்.

தாங்களாகவே என்னிடம் ஜபத்தின் பலனை யாசித்தீர்கள். நான் அதனை அளித்துவிட்டேன். ஆகவே தாங்கள் அதனை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள் சத்தியத்தில் நிலைத்திருங்கள். பொய் கூறுபவன் இந்த உலகில் சுகம் பெற மாட்டான். பரலோகத்திலும் சுகப்பட மாட்டான். தன் முன்னோர்களையும் கடைத்தேற்ற மாட்டான். சத்தியத்தைப் போல, யாகம், வேதம் ஒதுதல், தானம் மற்றும் நியமம் கூட ஜீவன்களை உத்தாரம் செய்ய முடியாது. மக்கள் இதுவரை செய்த தவம், இனி செய்யப் போகும் தவம் இவற்றை ஒன்று திரட்டி அதைப்போல, 100 அல்லது லட்சம் மடங்கு தவம் செய்தாலும் அதன் பெருமை சத்தியத்தை விடச் சிறந்ததாக நிரூபணமாகாது.

சத்தியமே அழியாத ஒரே பிரம்மம். குறையாத தவம், அழியாத ஒரே யாகம் மற்றும் சனாதன வேதம் ஆகும். வேதங்களில் சத்தியத்தின் சிறந்த பலன்களே கூறப்படுகின்றன. சத்தியமே எல்லாவற்றிலும் சிறந்த பலன் என்பதும் கூறப்படுகிறது. சத்தியத்தினாலேயே தர்மமும், புலனடக்கமும் சித்தியாகிறது. எல்லாமே சத்தியத்தின் ஆதாரத்தில் நிலைத்துள்ளது. வேதம், வேதாங்கம், வித்தை, விதி, விரதம் செய்தல், ஓங்காரம் அனைத்தும் சத்தியமேயாகும். பிராணிகளுக்குப் பிறப்பளிப்பதும், சூரியன் வெப்பமளிப்பதும், காற்று வீசுவதும் சத்தியத்தினால்தான், யக்கும், தவம், வேதம், ஸ்தோத்திரம், சரஸ்வதி அனைத்தும் சத்தியத்தின் ஸ்வரூபமாகும். சத்தியமும், தர்மமும் தராசில் வைத்து நிறுத்தப்பட்டால் சத்தியத்தின் தட்டே கனமானது எனக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். தர்மம் எங்குள்ளதோ, அங்கு சத்தியம் இருக்கிறது.

மன்னா! இத்தகைய சத்தியத்தைத் துறந்து ஏன் பொய்யாக நடந்து கொள்ள விரும்புகிறீர்கள். சத்தியத்தில் உங்கள் மனத்தை உறுதிப்படுத்துங்கள். பெற்றுக் கொள்ளவில்லை என்றால் தாருங்கள் என்ற பொய்ச் சொல்லை ஏன் வாயால் கூறினீர்கள். நான் அளிக்கும் ஜபத்தின் பலனை ஏற்காவிட்டால் தர்மத்திலிருந்து விலகி, எல்லா லோகங்களிலும் அலைந்து திரிவீர்கள். யார் முதலில் அளிக்கச் சபதம் செய்து பிறகு அளிக்க விரும்புவது இல்லையோ,

யாசித்து விட்டுப் பின் கிடைத்ததும் அதைப் பெற விரும்பவில்லையோ அவ்விருவருமே பொய் கூறுபவர்களாவார்கள். ஆகவே, தாங்கள் உங்களுடைய சொல்லையும், என்னுடைய சொல்லையும் பொய்யாக்காதீர்கள்.

மன்னன்: கூத்திரியனின் தர்மம் மக்களைக் காப்பதும், போரிடுவதும் ஆகும். கூத்திரியர்களே அளிப்பவர்கள். அதற்கு எதிராக நான் உங்களிடம் எப்படி தானம் பெறுவது.

பிராமணன்: மன்னா! தானம் பெற்றுக் கொள்ளும்படி நான் தங்களிடம் பிடிவாதமோ வேண்டுதலோ செய்யவில்லை. நான் அளிப்பதற்காக உங்களைத் தேடி வரவில்லை. நீங்கள் தானாகவே இங்கு வந்து யாசித்தீர்கள். பிறகு பெறுவதற்கு ஏன் மறுக்கிறீர்கள்.

இச்சமயம் தர்மமும், சொர்க்கமும் உருவம் தரித்து அங்கு வந்தன. தங்கள் கருத்தைத் தெரிவித்தன.

தர்மம்: உங்கள் இருவரிடையே விவாதம் வேண்டாம். நான் சாக்ஷாத் தர்மம். பிராமணர் தானத்தின் பலனைப் பெறட்டும். மன்னனும் தன் சத்தியத்தின் பலன் நிரம்பியவராகட்டும்.

சொர்க்கம்: ராஜேந்திரா! நான் சொர்க்கம் என்பதை அறியுங்கள். உங்கள் இருவரிடையே விவாதம் வேண்டாம். நீங்கள் இருவரும் சமமான பலனையே அனுபவியுங்கள்.

மன்னன்: எனக்கு சொர்க்கம் அவசியமில்லை. இந்த பிராமணன் சொர்க்கம் செல்ல விரும்பினால் நான் அளித்த புண்ணியத்தின் பலனைப் பெற்றுக் கொள்ளட்டும்.

பிராமணன்: சிறுவயதில் அறியாமையால் நான் எப்போதாவது, யாரிடமாவது யாசித்ததாக எனக்கு நினைவில்லை. இப்போது நான் காயத்ரி மந்திரத்தை ஜபித்தவாறு துறவு வழியில் செல்லுகிறேன். வெகு நேரமாகத் தாங்கள் ஏன் என்னை ஆசையில் சிக்க வைக்க முயல்கிறீர்கள். உங்களிடம் இருந்து நான் எந்தப் பலனையும் பெற விரும்பவில்லை.

மன்னன்: பிராமணரே! தாங்கள் தங்களுடைய ஜபத்தின் பலனை அளித்துவிட்டீர்கள் என்றால் நான் செய்த தர்மங்கள் அனைத்தின் பலனையும் தாங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். பிராமணர்களுக்குத் தானம் பெறும் அதிகாரம் உள்ளது. கூத்திரியர்கள் தானம் அளிக்கலாம்; ஆனால் பெறக் கூடாது. ஆகவே நம் இருவரின் காரியங்களின் பலனை நாம் ஒன்றாகவே

பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். உங்களுக்கு விருப்பமில்லை என்றால் நாம் ஒன்றாக இருந்து கரம் பலனை அனுபவிக்க வேண்டியதில்லை.

காமமும், க்ரோதமும் உருத்தரித்து அங்கு வருதல்; விவாதத்தில் ஈடுபடுதல்

இச்சமயம் பயங்கர வேஷதாரியான, அழுக்கடைந்த வஸ்திரங்களை அணிந்த விருபன், விக்ருதன் என்ற பெயர் கொண்ட இருவர் அங்கு வந்தனர். அவ்விருவரும் நான் உன்னுடைய கடனாளி இல்லை என்றும், உன்னிடம் எனக்குக் கடன் ஏதும் இல்லை என்று ஒருவருக்கொருவர் கூறிக் கொண்டு மன்னரிடம் வந்து, எங்களுடைய விஷயத்தை ஆராய்ந்து தீர்ப்புக் கூறுங்கள் என்று கேட்டனர். விருபன், விக்ருதன், இஷ்வாகு மன்னன் மூவருக்கும் இடையில் உரையாடல் தொடர்ந்தது.

விருபன்: மன்னா! விக்ருதன் ஒரு கோதானத்தின் பலனைக் கடனாக என்னிடம் வைத்துள்ளான். அந்தக் கடனை இன்று நான் திருப்பி அளிக்க விரும்புகிறேன். ஆனால் விக்ருதன் வாங்கிக் கொள்ளவில்லை.

விக்ருதன்: மன்னா! இவனிடம் என் கடன் ஏதும் இல்லை. இவன் பொய்யை உண்மை போலப் பேசுகிறான்.

மன்னன்: விருபா! உன்னிடம் விக்ருதனின் என்ன கடன் இருக்கிறது என்று கூறினால் அதைக்கேட்டு நான் நிர்ணயம் செய்வேன்.

விருபன்: மன்னா! இவன் தபஸ்வியான ஒரு பிராமணருக்கு ஒரு கறவைப் பசுவைத் தானம் அளித்தான். இவனிடம் இவன் வீட்டிற்குச் சென்று அந்த கோதானத்தின் பலனைக் கேட்டேன். விக்ருதன் தூய உள்ளத்துடன் அதை அளித்துவிட்டான். நானும் புண்ணிய கர்மங்களைச் செய்தேன். பிறகு நானும் இரண்டு கன்றுகளை உடைய கபிலா பசுக்களை வாங்கி உஞ்சவிருத்தி பிராமணனுக்குச் சிரத்தையோடு தானம் அளித்துவிட்டேன். அந்த இரண்டு பசுக்களின் தானப் பலனை திருப்பி அளிக்க விரும்புகிறேன். ஒரு கோதானத்தின் பலனை எடுத்துக் கொண்டு இரு மடங்காகத் திருப்பி அளிக்கிறேன். இவன் எனக்கு முதலில் எப்படித் தானம் அளித்தானோ, அதை அப்படியே என்னிடமிருந்து திருப்பி வாங்கிக் கொள்ள விரும்பவில்லை. நீங்களே எங்களைத் தர்ம வழியில் நிலைக்கச் செய்ய வேண்டும்.

மன்னன்: விக்ருதா! விருபன் நீ அளித்த கடனைத் திருப்பித் தரும்போது ஏன் நீ அதனை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை? நீ அளித்ததை இவன் ஏற்றுக் கொண்டதுபோல் இவன் அளிப்பதை நீ ஏற்றுக் கொள்.

விக்ருதன்: மன்னா! விருபன் இப்போது தான் நான் கடன் பெற்றேன் என்று கூறினான். ஆனால் நான் அப்போது தானத்தின் பலனை அளித்ததால் எனக்கு அளிக்க வேண்டிய கடன் ஏதும் இவனுக்கு இல்லை.

மன்னன்: விக்ருதா! இவன் உனக்கு, உன்னுடைய பொருளைத் திருப்பி அளிப்பதை நீ ஏற்கவில்லை. இது சரியல்ல. எனவே நீயே தண்டனைக்குரியவன் என்று நான் கருதுகிறேன்.

விக்ருதன்: ராஜரிஷியே! நான் இவனுக்குத் தானம் அளித்தேன். பிறகு அந்த தானத்தை எப்படித் திரும்பப் பெற முடியும்? குற்றமானாலும் பரவாயில்லை. அளித்த தானத்தைத் திரும்பப் பெறமாட்டேன். எனக்குத் தண்டனை அளியுங்கள்.

விருபன்: விக்ருதா! நான் அளிப்பதை நீ ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டால் ஆட்சி செய்யும் மன்னன் உன்னைக் கைது செய்துவிடுவார்.

விக்ருதன்: நீ கேட்டதால் நான் என் செல்வத்தைத் தானமாக அளித்தேன். அதை எவ்வாறு திரும்பப் பெற முடியும்? உன்னிடம் நான் பெற வேண்டியது ஏதும் இல்லை. நீ போ. நான் அனுமதி அளிக்கிறேன்.

இப்போது மன்னனுக்கு ஐபத்தின் பலனையளித்த பிராமணன் குறுக்கிட்டான்.

பிராமணன்: மன்னா! இவ்விருவரின் சொற்களையும் கேட்டீர்கள். நான் உங்களுக்கு அளித்த பிரதிக்கை செய்தபடி, உன்னுடைய தானத்தை யோசிக்காமல் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்.

மன்னன் இச்சமயம் இவ்விருவருக்கும் என்ன தீர்ப்பு வழங்குவது என யோசித்தான். பிராமணன் அளித்த பொருளை ஏற்காவிட்டால் எவ்வாறு தீர்ப்பளிக்க முடியும்? எவ்வாறு பாவம் பற்றாமலிருக்கும் என நினைத்துப் பின் கூறினார்.

இஷ்வாகு மன்னன்: நீங்கள் இருவரும் உங்கள் விவாதம் முடிந்த பிறகு செல்லுங்கள். என்னிடம் வந்து உங்கள் காரியம் நிறைவேறாமல் செல்ல வேண்டாம். ராஜதர்மம் பொய்யாகவும், களங்கமுடையதாகவும் ஆகக் கூடாது. மன்னன் தன் தர்மத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

பிராமணன்: மன்னா! தாங்கள் எதனைக் கேட்டீர்களோ, நான் எதனை அளிப்பதாகச் சபதம் செய்துள்ளேனோ அதை உங்களுடைய அடைக்கலப்

பொருளாக என்னிடம் வைத்துக் கொள்ளுகிறேன். தாங்கள் சீக்கிரம் அதைப் பெற்றுக் கொள்ளாவிட்டால், ஐயமின்றி நான் உங்களைச் சபித்து விடுவேன்.

மன்னன்: ராஜதர்மத்திற்குத் திக்காரம். பிராமணனுக்கும் எனக்கும் சமமான பலன் உண்டாவதற்காக நான் இந்த தானத்தைப் பெற வேண்டும். பிராமணரே இதற்கு முன் யாரிடமும் விரிக்கப்படாத இந்தக் கை அடமானப் பொருளை எடுத்துக் கொள்ளுவதற்காகத் தங்கள் முன் விரிந்துள்ளது. தாங்கள் என்னுடைய எந்தப் பொருளை வைத்திருந்தாலும் அதை அளித்து விடுங்கள்.

பிராமணன்: மன்னா! நான் சந்தியை ஜபம் செய்து சேர்த்த புண்ணியம், நல்ல ஞானம் அனைத்தையும் தாங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்.

மன்னன்: பிராமணரே! என் கையில் சங்கல்பத்தின் நீர் ஊற்றப்பட்டுள்ளது. என்னுடையதும், உங்களுடையதுமான புண்ணியம் அனைத்தும் நம் இருவருக்கும் சமமாகட்டும். நாம் ஒன்றாகவே அதை அனுபவிப்போம். தாங்கள் நான் அளிக்கும் தானத்தையும் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்.

அப்போது விருபன் கூறினான். மன்னா! நாங்கள் இருவரும் காமமும், க்ரோதமும் ஆவோம். நாங்களே உங்களை இந்தக் காரியத்தில் ஈடுபடுத்தினோம் உங்களுக்கும், பிராமணனுக்கும் சமமான லோகங்கள் கிடைக்கும். இந்த விளையாட்டை உங்களைப் பரீட்சிக்கவே செய்தோம். காலன், தர்மம், மரணம், காமம், க்ரோதம், நீங்கள் இருவர் அனைவரும் தாங்கள் பார்க்கும்போதே ஒருவர் மற்றவரால் பரிசீலனை செய்யப்பட்டோம். இனி நீங்கள் விரும்பினால் கர்மங்களால் வென்ற லோகங்களுக்குச் செல்லுங்கள்” என்றான். விருபனின் சொற்களைக் கேட்ட பிராமணன் மிக நன்று என்று கூறினான். பிறகு தர்மன், யமன், காலன், மரணம், சொர்க்கம் முதலிய தேவர்களைப் பூஜித்தான். அங்கு இருந்த பிராமணர்களையும் வணங்கினான். மீண்டும் மன்னனுடன் உரையாடினான்,

பிராமணன்: ராஜரிஷியே! இந்த பலனைப் பெற்று நீங்கள் சிறந்த கதியை அடையுங்கள். உங்கள் அனுமதியுடன் நான் மீண்டும் ஜபத்தில் ஈடுபடுவேன். ஜபத்தில் எனக்கு எப்போதும் சிரத்தை இருப்பதற்கான வரத்தை சாவித்திரி தேவி அளித்துள்ளார்.

மன்னன்: உங்கள் ஜபத்தின் பலனை எனக்களித்ததால் உங்களுக்கு அதன் பலன் கிடைக்கவில்லை. மறுபடி தவம் செய்வதில் சிரத்தை கொள்கிறீர்கள் என்றால் தாங்கள் என்னோடு சேர்ந்து ஜபத்தின் பலனை அடையுங்கள்.

பிராமணன்: நான் எல்லோர் முன்னிலையிலும் என்னுடைய ஜபத்தின் பலனை அளிக்கப் பெரும் முயற்சி செய்துள்ளேன். ஆனால் நீங்கள் பிடிவாதமாக அதனைப் பயன்படுத்த மறுக்கிறீர்கள். ஆகவே நாம் இருவரும் இதன் சமமான பலனை அனுபவிப்போம். எதுவரை செல்ல முடியுமோ ஒன்றாகவே செல்வோம்.

பிராமணன், மன்னன் இருவரும் பிரம்மலோகம் அடைதல்

இவ்வாறு ஜபத்தின் பலனையும், தர்மத்தின் பலனையும் இருவரும் சேர்ந்தே அனுபவிக்கத் தீர்மானித்ததை அறிந்த தேவர்கள் அனைவரும், லோகபாலகர்களுடன், இந்திரனும் அங்கு வந்தனர். சாத்ய, விஸ்வேதேவ, மருத் கணங்களும் அவர்களிடம் வந்தனர். நதிகள், மலைகள், கடல்கள், தீர்த்தங்கள், தவம், வேதம், சரஸ்வதி, நாரதர், பர்வதர், விஸ்வாவசு, ஹாஹா, ஹுஹு, சித்ரசேனன், நாகர்கள், சித்தர்கள், முனிவர்கள், தேவாதி தேவனான பிரம்மா, ஆயிரம் தலை கொண்ட சேஷநாகம், சிந்தனைக்கு அரியவரான விஷ்ணு பகவான் அனைவரும் அங்கு வந்தனர்.

அப்போது வானத்தில் பேரிகைகளும், துந்துபிகளும் இசைத்தன. அந்த தேவர் குழாம் மீது மலர்மாரி பொழிந்தது. அப்சரஸ்கள் நடனமாடினர். சொர்க்கம் உருவெடுத்து வந்து பிராமணனிடம், “மகாபாக்யவானே! நீ வெற்றியடைந்தாய் என்று கூறியது. மன்னரிடமும் “நீயும் வெற்றி பெற்றாய்” என்றது. இவ்விருவரும் பரஸ்பர உபகாரம் செய்து ஒன்றாகிவிட்டனர். ஒன்றாகவே இருந்து மனத்தைச் சுக, போகங்களில் இருந்து விலக்கினர். சரீரத்தின் ஐந்து வாயுக்களையும் இதயத்தில் நிறுத்தினர். தியானத்தில் அமர்ந்து, மனத்தை வென்று, பிராணனையும், மனத்தையும் சுஷுமனா மார்க்கத்தின் மூலம் மூர்த்தாவில் ஸ்தாபித்து சமாதியில் நிலைத்தனர். இருவருடைய சரீரமும் ஜடத்தைப் போலச் செயலற்றதாயிற்று. பிராமணனிடமிருந்து ஒரு ஒளிமயமான ஜ்வாலை புறப்பட்டுப் பிரம்மாவை அடைந்தது.

பிரம்மா எழுந்து முன் வந்து அந்த ஒளிமயமான புருஷனை வரவேற்றார். பிரம்மா, யோகிகளைக் காட்டிலும் சிறந்த பலன் ஜாபகர்களுக்குக் கிடைக்கிறது என்பதை அறிவிப்பதற்காகவே எழுந்து நின்று வரவேற்றதாகக் கூறினார். பிராமணனின் தேஜஸ் பிரம்மாவினுள் பிரவேசித்தது. இஷ்வாகு மன்னரும் பிராமணனைப் போலவே ஒளிமயமாகி முறைப்படி பிரம்மாவினுள் பிரவேசித்தார். தேவர்கள் பிரம்மாவை வணங்கி, ஜாபக பிராமணன் யோகிகளைவிடச் சிறந்த பலனைப் பெற்றதைக் காணவே தங்கள் வந்ததாகக் கூறினார்கள். இவ்வாறு யோகி மற்றும் ஜாபகன்

இருவருமே பிரம்ம உலகத்தை அடைந்தது கூறப்பட்டது. யோகத்தைக் காட்டிலும் ஜபத்தில் பலன் மேலானது என்று நிரூபணமானது.

20. ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடமிருந்து எல்லா பூதங்களும் உற்பத்தியாதல் மற்றும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் மகிமைகள்.

பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது. (சாந்தி பருவம் அத்-207)

ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் எல்லோருக்கும் ஈஸ்வரன். அவரே பிரபு. புருஷனே ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் அனைத்துமாகும் என்று ஸ்ருதி கூறுகிறது. உலகில் சார்ங்கவில்லை ஏந்திய ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் மகிமைகளைப் பிராமணர்கள் நன்கு அறிவர். ஜமதக்னியின் புதல்வர் பரசுராமன், தேவரிஷி நாரதர், ஸ்ரீ கிருஷ்ண த்வையாயனர் வியாசர், அசிதர், தேவலர், வால்மீகி முனிவர், மார்க்கண்டேய மகரிஷி ஆகியோர் கோவிந்தனைப் பற்றிய பல அற்புத விஷயங்களைக் கூறியுள்ளார்.

எல்லா பூதங்களின் ஆத்மாவான புருஷோத்தமன் வானம், காற்று, தீ, நீர், பூமி என்னும் ஐம்பெரும் பூதங்களை உண்டாக்கினார். எல்லாப் பூதங்களுக்கும் ஈஸ்வரனான இவர் பூமியைப் படைத்து நீரில் தன் இருப்பிடத்தை அமைத்துக் கொண்டார். நீரில் சயனித்த ஒளிமயமான புருஷோத்தமன் மனத்தாலேயே பிராணிகள் அனைத்தின் மூத்தவரும், ஆதாரமுமான சங்கர்ஷணனைத் தோற்றுவித்தார். சங்கர்ஷணரே எல்லா பூதங்களையும் தரிக்கிறார். சங்கர்ஷணன் தோன்றிய பிறகு ஸ்ரீ ஹரியின் நாபியிலிருந்து ஒரு தெய்வீகத் தாமரை தோன்றியது. அந்தத் தாமரையிலிருந்து பிராணிகள் அனைத்தின் பிதாமகரான வேதஸ்வரூப பகவான் பிரம்மா தோன்றினார்.

பிரம்மாவின் தோற்றத்தைத் தொடர்ந்து, தமோ குணத்தால் அசுரர்களின் முன்னோனான 'மது' என்ற அரக்கன் தோன்றினான். உக்கிரமான இயல்புடைய பயங்கர காரியம் செய்ய வந்த அந்த அசுரனைப் பிரம்மாவின் நன்மையைக் கருதிப் பகவான் விஷ்ணு கொன்றுவிட்டார். மதுவை வதம் செய்த காரணத்தால் அவர் மதுகுதன் என்று கூறப்படுகிறார். பிரம்மா மனதால் ஏழு புதல்வர்களைத் தோற்றுவித்தார். மரீசி, அத்ரி, அங்கிரா, புலஸ்திய, புலஹ, க்ருது, தக்ஷப் பிரஜாபதி என்பவரே அவர்கள். எல்லோருக்கும் பெரியவரான மரீசி தன் மனதால் பிரம்ம வேத்தாக்களில் சிறந்த கஸ்யபர் என்னும் தேஜஸ்வி புதல்வனைத் தோற்றுவித்தார். பிரஜாபதி பதவியில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட தக்ஷன் பிரம்மாவின் கட்டை விரலில் இருந்து தோன்றியவர். தக்ஷன் முதலில் பதின்மூன்று கன்னிகைகளைத் தோற்று வித்தார். அவர்களில் திதி எல்லோரையும் விடப் பெரியவள்.

மரீசியின் புதல்வரும், எல்லா தர்மங்களையும் நன்கறிந்தவரும் புகழ் மிக்கவருமான கஸ்யபர் அந்தக் கன்னிகைகளின் கணவரானார். பிறகு

தகஷப்பிரஜாபதி மேலும் பத்து கன்னியரைத் தோற்றுவித்து அவர்களைத் தர்மருக்கு மணம் செய்வித்தார். தர்மத்திற்கு, வசக்கள், அளவற்ற தேஜஸ்வியான ருத்ரர்கள், விசுவேதேவர்கள், சாத்ய-மருத்கணங்கள் போன்ற பல புதல்வர்கள் உண்டாயினர். பிறகு தகஷன் மறுபடியும் 27 கன்னிகைகளைத் தோற்றுவித்தார். சோமன் அவர்கள் அனைவருக்கும் கணவரானார். இவர்கள் அனைவருடனும், தகஷனுக்கு மேலும் பல கன்னிகைகள் உண்டு. அவர்கள் கந்தர்வர்களுக்கும், குதிரை-பறவை, பசுக்களுக்கும், கிம்புருஷர்களுக்கும், மீன்களுக்கும், கொடி, மரம் போன்ற தாவரங்களுக்கும் பிறப்பளித்தனர். தகஷனின் கன்னிகையாக முதலில் தோன்றியவர்களில் அதிதி, தேவர்களில் சிறந்த பலமுடைய ஆதித்யர்களை உண்டாக்கினாள். அவர்களில் பகவான் கோவிந்தனும் வாமனரூபம் தரித்து தோற்றம் அளித்தார். பின்னர் அவர் தனது விக்ரமத்தால் விராடரூபத்தைக் கொண்டு மூன்று அடிகளால் மூன்று உலகங்களையும் அளந்தார். அதனால் தேவர்களின் செல்வம் அதிகரித்தது. தானவர்களும், தைத்யர்களும், அசுரர்களும் தோல்வியடைந்தனர்.

தனு தானவர்களைப் பெற்றாள். அவர்களில் விப்ரசித்தி முதலிய தானவர்கள் முக்கியமானவராவர். திதி அசுரர்களுக்கும், பெரும் தைத்யர்களுக்கும் தாயானாள். மது என்னும் அசுரனை அழித்த மதுசூதனனே பகல், இரவு, பருவ காலங்கள் காலை, மாலை முதலிய காலங்கள் அனைத்தையும் பகுத்தார். அவர் தமது மனதின் சங்கல்பத்தினாலேயே மேகங்களையும், ஸ்தாவர, ஐங்கம (அசையும் அசையாப் பிராணிகள்) பிராணிகளையும், எல்லாப் பொருட்களோடும் விளங்கும் உலகம் முழுவதையும் படைத்தார்.

மகாபாக்கியவனான ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் மேலும் நூற்றுக்கணக்கான சிறந்த பிராமணர்களைத் தன் முகத்திலிருந்து தோற்றுவித்தார். நூற்றுக்கணக்கான கூஷத்திரியர்களைத் தன் இரு புஜங்களில் இருந்தும், வைசியர்களைத் தன் தொடைகளில் இருந்தும், அதேபோல் சூத்திரர்களைத் தன் இரு கால்களில் இருந்தும் உண்டாக்கினார். இவ்வாறு நான்கு வர்ணத்தவரையும் தோற்றுவித்த ஸ்ரீ ஹரி தானே எல்லா பூதங்களுக்கும் தலைவரானார். அவரே வேத வித்தையைத் தாங்கும் தேஜஸ் உடைய பிரம்மாவானார். ஸ்ரீ ஹரி எல்லா பூதங்களுக்கும், மாத்ரு கணங்களுக்கும் தலைவரான விருபாக்ஷரை (ருத்ரன்) படைத்தார்.

பிறகு, எல்லா பூதங்களுக்கும் ஆத்மாவான ஸ்ரீ ஹரி, பாவிக்குத் தண்டனை அளிப்பவரும், பித்ருக்கள் அனைவரிடமும் சமமாக இருப்பவருமான யமராஜனைப் படைத்தார். நிதிகள் அனைத்திற்கும்

தலைவனான குபேரனையும், நீரில் வாழ்பவற்றிற்குத் தலைவரான வருணனையும் படைத்தார். அதே பகவான் தேவர்களுக்கு இந்திரனைத் தலைவனாக்கினார். முதலில் மனிதர்கள் தாம் விரும்பும் காலம் வரை உயிருடன் இருந்தனர். யமபயம் அவர்களுக்கு இல்லை. மனிதர்களிடமும் ஆண், பெண் சேர்க்கையில்லை. சங்கல்பத்தினாலேயே குழந்தை உண்டாயிற்று. திரேதா யுகத்தில் தொட்ட மாத்திரத்திலேயே குழந்தை தோன்றியது. துவாபர உலகத்திலேயே சேர்க்கை தர்மம் உண்டாயிற்று. கலியுகத்திலும் அதனை மக்கள் பெற்றனர். இவ்வாறு தேவர்களையும் மக்களையும் பகவான் விஷ்ணு தோற்றுவித்தார்.

நரகத்தை அடையும் மக்கள் தென்பாரதத்தில் தோன்றினர். ஆந்திர, குஹ, புலிந்த, சபர, சூசக, மத்ரகர் ஆகிய இவர்கள் மிலேச்சர்கள். வடபாரதத்தில் பிறக்கும் யவனர், காம்போஜர், காந்தாரர், கிராதர், பர்பரர் அனைவரும் மிலேச்சர்களாவர். இவர்கள் பாவ நடத்தையோடு உலகம் முழுவதிலும் சஞ்சரிக்கின்றனர். இவர்கள் அனைவரும் சண்டாளர்கள். காக்கையைப் போலவும், கழுகைப் போலவும் நடத்தையும் கருத்தும் கொண்டவர்கள். சத்திய யுகத்தில் இவர்கள் இல்லை. திரேதா யுகத்திலிருந்து இவர்கள் அதிகரித்தனர். திரேதா, துவாபர யுகங்களின் மகா கோரமான இணைப்புக் காலத்தில் மன்னர்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் மோதிப்போரில் விருப்பம் கொண்டனர்.

இவ்வாறு மகாத்மா ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் உலகைப் படைத்துள்ளார். தேவகி மைந்தன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் தவஸ்வரூபராவார். அவரது அருளால் எல்லாத் துயரங்களும் அழிந்துவிடும். உலகைப் படைத்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணரே ஞானிகளின் சிறந்த கதியாவார். இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணரை ஆதாரமாகக் கொண்டே தேவராஜன் இந்திரனும், பல்வேறு தேவர்களும், போகம், மோட்சத்தை அறிந்த பெரும் ரிஷிகளும் தத்தம் பதவியில் நிலைத்துள்ளனர். இவரே பிராணிகளின் அந்தராத்மா ஆவார். எப்போதும் வைகுண்டத்தில் யோக மாயையால் சூழப்பட்டு வாசம் புரிகிறார்.

நாரத மகரிஷி ஸ்ரீ கிருஷ்ணரை தரிசித்தல்; ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் மகிமைகள்

இது பழைய காலத்தில் நடந்த விஷயம். பரமார்த்தரான தேவரிஷி நாரதர் உலகின் தீர்த்தங்கள் அனைத்திலும் சஞ்சரித்து இமயமலைத் தொடர்களில் அடிக்கடி சுற்றி வந்தார். அப்போது தாமரையும், உத்பல மலரும் நிரம்பிய அழகிய குளத்திற்கு வந்து அதில் நீராடி, புலன்களை அடக்கிப் பகவானின் ஸ்வரூப ரகசியத்தை அறிய அவரைத் துதி செய்தார். 100 ஆண்டுகள் கடந்த பின் உலகைப் படைத்த பகவான் ஸ்ரீ ஹரி நாரதரிடம்

கொண்ட அன்பால் அவர் எதிரில் தோன்றினார். பகவான் ஐகந்நாதன் எழுந்தருளியதை நாரதர் தரிசனம் செய்தார்.

தேவர்களின் தங்கமயமான மகுடங்களின் குங்குமத்தால் பகவானின் தாமரை இணையடிகள் சிவந்து காணப்பட்டன. கருடன் மீது ஏறி இருந்ததால் அவரது இரு முழங்கால்களிலும் உரசலின் அடையாளம் இருந்தது. அவரது கருவண்ணத் திருமேனியில் பீதக ஆடை சோபித்தது. இடுப்பில் கிங்கிணி மணிச்சரங்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன. திருமார்பில் என்றும் அகலகில்லேன் என்று உரையும் தாயாரான ஸ்ரீ வத்ஸ ரேகை ஒளி வீசிக் கொண்டிருந்தது. கழுத்தில் மனங்கவரும் கௌஸ்துப மணி ஒளி வீசியது. திருமுகத் தாமரையில் அழகுடன் மெல்லிய முறுவல் உள்ளம் கவர்ந்தது. பரந்த கண்கள் இங்கும் அங்கும் பார்க்கின்றன. வளைந்து, குனிந்த இரு புருவங்கள் அவரது அழகை அதிகரிக்கின்றன. பலவகை ரத்தின மணிகள் இழைத்த மகர குண்டலங்கள் ஜொலித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் திருமேனி இந்திர நீலமணியைப் போலக் கருநீல வண்ணமானது. கைகளில் கேயூரமும், தலையின் மகுடமும் ஒளி வீசிக் கொண்டிருக்கின்றன. இந்திரன் முதலிய தேவர்களும், மாமுனிவர்களும் அவரைத் துதித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். பகவானின் மனம் கவரும் சொருபத்தைத் தரிசனம் செய்த நாரதர் தலைகுனிந்து அவரை வணங்கினார். பூமியில் வீழ்ந்து வணங்கிய நாரதரிடம் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர், “நாரதா! உனக்கு நன்மை உண்டாகட்டும். நீ ஒரு வரம் கேள். நான் நீ விரும்பியதை நிறைவேற்றுவேன்” என்று கூறினார்.

நாரதர் சங்கு, சக்ர, கதாதாரியான பகவானிடம், “பிரபோ உலகின் நாதனே! அச்சதா! ஹ்ருஷிகேசா! நான் விரும்புவது தங்களுக்கு முன்பே தெரியும். தாங்கள் அதையே எனக்கு அருள வேண்டும்” என்றார். அப்போது விஷ்ணு பகவான் புன் முறுவலுடன் நாரதரிடம் கூறினார், “யார் குளிர்ச்சி-வெப்பம் போன்ற இருமைகள் அற்றவர்களோ, அகங்காரம் இன்றி குற்றமற்ற பார்வை உடையவரோ அவர்கள் என்னுடைய ஸ்வரூபத்தை எப்போதும் நேருக்கு நேராகக் காண்கிறார்கள். ஆகவே நீ விரும்பும் விஷயத்தை அந்த மகாத்மாக்களிடமே கேள். யோகியும், பெரும் ஞானியுமான என் அம்சமாக இருக்கிறார்களோ, அவர்களுடைய பிரசாதமே என்னுடைய அருட்பிரசாதம்” என்று கூறி மறைந்துவிட்டார்.

புலன்கள் அனைத்தின் சுவாமியும், தேவகி மைந்தனுமான ஸ்ரீ கிருஷ்ணரை ஆராதித்தே முனிவர்கள் முக்தியைப் பெற்றுள்ளனர். இவரே உலகைப் படைப்பவர்; அழிப்பவர்; காரணங்கள் அனைத்திற்கும் காரணமானவர். உலக பந்தத்திலிருந்து விடுவிக்கும் காரணபூதரான விஷ்ணு பகவானை வேறு சிந்தனையின்றி ஆராதிக்கின்றவர்கள் மிக அரிதான சாயுஜ்ய பதவியை அடைகின்றனர். சத்யபராக்ரமியான தாமரைக் கண்ணன் கேசவன் சிந்தனைக்கு எட்டாத, சிந்திக்க வேண்டிய பரமேஸ்வரர். இவரை மனிதர் என்று கருதக்கூடாது.

21. பிரஜாபதிகளின் வம்சம்; திசைகளில் வாசம்புரியும் மகரிஷிகள் (சாந்தி பருவம் அத்-207)

ஒரே சனாதன பகவானான ஸ்வயம்பு பிரம்மா எல்லோருக்கும் முதலானவர் அவருக்கு மகாத்மாக்களான ஏழு புதல்வர்கள் கூறப்படுகின்றனர். அவர்களின் பெயர்கள் மரீசி, அத்ரி, அங்கிரா, புலஸ்த்ய, புலஹ, க்ரது, வசிஷ்டர் என்பன ஆகும். இவர்கள் அனைவரும் பிரம்மாவிற்குச் சமமான சக்திசாலிகள். அத்ரியின் குலத்தில் சனாதன பிரம்மயோனியான 'பிராசீனபர்ஹிஸ்' தோன்றினர். இவருக்கு 'பிரசேதஸர்கள்' என்னும் பத்து பிரஜாபதிகள் தோன்றினர். இவர்களின் ஒரே புதல்வனாக 'தக்ஷன்' என்ற பிரஜாபதி தோன்றினார். இவருக்கு "தக்ஷ", "க" என்னும் இரண்டு பெயர்கள் கூறப்படுகின்றன.

மரீசியின் புதல்வர் கஸ்யபர்; இவர் 'அரிஷ்டநேமி' என்றும் கூறப்படுகிறார். அத்ரியின் புதல்வரான சோமன் ஆயிரம் திவ்ய யுகங்கள் பகவானை ஆராதனை செய்தார். அர்யமா, அவரது புதல்வர்கள் அனைவரும் 'பிரதேஷ்' (ஆணையிடும் மன்னன்) என்றும், பிரபாவன் (சிறந்த படைப்பாளி) என்றும் கூறப்பட்டுள்ளனர். சசபிந்து மன்னனுக்குப் பத்தாயிரம் மனைவியர் இருந்தனர். அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் நூறு புதல்வர்கள் தோன்றினர். இவ்வாறு சசபிந்துவிற்கு தோன்றிய புதல்வர்கள் மூலமே பெரும்பான்மையான மக்களின் உற்பத்தி தோன்றியது. பிரஜாபதியின் அந்தப் பெரும் வம்சமே வருஷணி வம்சத்தைத் தோற்றுவித்தது.

கஸ்யபர், அதிதியின் புதல்வர்கள் பன்னிரு ஆதித்யர்கள். பக, அம்ச, அர்யமா, மித்ர, வருண, சவிதா, தாதா, பலசாலியான விவிஸ்வான், த்வஷ்டா, பூஷா, இந்திரன் மற்றும் விஷ்ணு என்பவர்களே அவர்கள். எட்டாவது ஆதித்யரான விவிஸ்வானின் புதல்வர்கள் நாஸ்த்ய, தஸ்ர என்னும் இரு அஸ்வினி குமாரர்களாவர். த்வஷ்டாவிற்கு விஸ்வருபன் புதல்வராவார். அஜைகபாதன், அஹிர்ஹபுதன், விருபாக்ஷன், ரைவதன், ஹரன், பஹுருபன், த்ரயம்பகன், சுரேஸ்வரன், சாவித்ரன், ஜயந்தன், பினாகி ஆகியோர் பதினோரு ருத்ரர்களாவர். இவர்களுடன் அஷ்ட வசக்களும் பிரஜாபதி மனுவின் புதல்வர்கள். இவர்களும், மேலே கூறிய ஆதித்யர்கள் அஸ்வினி குமாரர்களும் தேவர்களின் முன்னோர்கள். தேவர்களில் இரு வகுப்புள்ளது. ஒன்று அழகும், சீலமும், இளமையும் கொண்ட ரூபு 'மருத்' என்ற பெயர்களைக் கொண்டது. மற்றொன்று சித்தர்-சாத்யர்களுடையதாகும்.

இந்த தேவர்களில் அங்கிராவின் குலத்தவர் பிராமணராகக் கருதப்படுகின்றனர். ஆதித்ய கணங்கள் கூடித்திரியர்களாகவும், மருத்

கணங்கள் வைசியராகவும் கூறப்படுகின்றனர். அஸ்வினி தேவர்கள் இருவரும் சூத்திரராக எண்ணப்படுகின்றனர். யவக்ரீதர், ரைப்யர், அர்வாவசு, பராவசு, ஓளஸிஜ, ககூழிவான், பலன் ஆகியோர் அங்கிராவின் புதல்வர்களாவர். மேதா, திதியின் புதல்வரான கண்வ முனிவரும், பர்ஹிஷதும் சப்தரிஷி கணங்களாவர்.

மகரிஷிகளின் திசைகள்

அங்கிராவின் புதல்வர்களும், சப்தரிஷி கணங்களும் கிழக்கு திசையில் இருக்கின்றனர். உன்முசன், விமுசன், பலவான், ஸ்வஸ்த்யாத்ரேயன், பிரமுகன், இத்மவாஹன், அகஸ்தியர் ஆகிய பிரம்மரிஷிகள் எப்போதும் தென்திசையில் உள்ளனர். உஷங்கு, கவஷன், தெளம்யர், பரிவ்யாதன், ஏகதன், த்விதன், த்ரிதன், அத்ரியின் புதல்வர் ஸாரங்வதன், போன்ற மகரிஷிகள் மேற்கு திசையில் வாசம்புரிகின்றனர். ஆத்ரேயர், வசிஷ்டர், கஸ்யபர், கௌதமர், பரத்வாஜர், விசுவாமித்திரர் ருசீகனின் புதல்வர் ஜமதக்னி ஆகிய எழுவரும் வடதிசையில் உள்ளனர். இவ்வாறு உத்தம ரிஷிகள் வாழும் திசைகள் கூறப்பட்டன. இந்த மகரிஷிகள் இருக்கும் திசைக்குச் செல்லும் மனிதன் இவர்களைச் சரணடைந்தால் எல்லாப் பாவங்களிலும் இருந்து விடுபட்டு நலமுடன் வீடு திரும்பலாம்.

**22. பகவான் விஷ்ணுவின் வராஹ ரூபம்; தானவர் அழிவு;
நாரதருக்குப் பகவான் உபதேசம்; நாரதர் பகவானைத் துதித்தல்
(சாந்தி பருவம் அத்-209)
யுதிஷ்டிரருக்குப் பீஷ்மர் கூறிய வரலாறு**

முற்காலத்தில் நரகாசுரன் முதலிய தானவர்கள் சினமும், பேராசையும் கொண்டு தங்களுடைய பலத்தால் மதமும் வெறியும் கொண்டிருந்தனர். அவர்களால் தேவர்களின் செழுமையைச் சகித்துக் கொள்ள முடியவில்லை. தேவரிஷிகளும் அவர்களுக்கு பயந்து மறைந்து திரிந்தனர். புவி முழுவதும் பயங்கர உருவுடைய தானவர்கள் பரவினர். புவி அவர்களின் பாவச் சுமையால் துயரம் கொண்டது. அந்த பாரத்தால் கலக்கமடைந்து, மகிழ்ச்சியிழந்து ரசாதலத்தில் மூழ்கத் தொடங்கியது. அதைக்கண்ட அதிதியின் புதல்வர்களாகிய தேவர்கள் பயந்து நடுங்கி பிரம்மாவிடம் சென்று, தானவர்களால் தாங்கள் நசுக்கப்படுவதை முறையிட்டனர்.

ஸ்வயம்புவான பிரம்மா, “தேவர்களே! இந்த விபத்தை விலக்க நான் வழி செய்துள்ளேன். இவர்கள் மூடர்கள்; தோற்றமில்லாதவரான பகவான் விஷ்ணுவை அறியவில்லை. தேவருக்கும் அடக்க முடியாத விஷ்ணு வராஹ ரூபம் தரித்து பாதாள உலகில் வசிக்கும் தைத்ய, தானவ அதமர்களை அழிக்கப் போகிறார்” என்று கூறினார். பிரம்மாவின் சொற்களைக் கேட்ட தேவர்களும் மகிழ்ச்சியடைந்தனர். தேஜஸ்வியாக விஷ்ணு பகவான் வராஹ ரூபம் தரித்துப் பூமிக்குள் புகுந்தார். அந்த அற்புதமான பிராணியைக் கண்ட தைத்யர்கள் அனைவரும் ஒன்று கூடி அவரோடு போரிட்டனர். அந்த அரக்கர்கள் பலமும், வீரியமும் மிகுந்தவர்கள் என்றாலும் அவர்களால் வராஹமூர்த்தியை ஏதும் செய்ய முடியவில்லை.

யோகஸ்வரூபரான வராஹமூர்த்தி மிக பலமாகக் கர்ஜனை செய்தார். அந்த பயங்கரக் கர்ஜனையால் மூவுலகமும் பத்து திசைகளும் எதிரொலித்தன. எல்லா உலகங்களிலும் அந்தப் பேரொலியால் குழப்பம் உண்டாயிற்று. சராசர உலகம் செயலற்றுப் போனது. அந்த கர்ஜனையைக் கேட்ட தானவர்கள் பயந்து உயிரிழந்து விழுந்தனர். ரசாதலத்திற்குச் சென்ற பகவான் தேவ துரோகிகளான அசுரர்களைத் தன் குளம்புகளால் பிளந்து குவித்தார். எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் ஆசாரியரும் சுவாமியுமான பெரும் யோகி பத்மநாபன் தன் சிம்மநாதத்தின் காரணமாக ‘சனாதனர்’ எனப் பெயர் பெற்றார்.

அவரது சிம்மநாதத்தைக் கேட்ட தேவர்கள் பிரம்மாவிடம் வந்தனர். “இந்த சிம்மநாதம் யாருடையது? தேவ-தானவர்களை அச்சமடையச் செய்த

இந்த வீரன் யார்?” எனக் கேட்டார். இதற்குள் வராஹரூப பகவான் நீரிலிருந்து வெளியே வந்தார். மகரிஷிகள் அவரைத் துதித்தனர். பிரம்மா தேவர்களிடம் கூறினார். “தேவர்களே! இந்தப் பேருருவப் பலசாலி மகாயோகி விஷ்ணு பகவான் ஆவார். தானவர்களை வதம் செய்துவிட்டு வருகிறார். இவர் பூதங்களின் ஈஸ்வரன், யோகி, முனிவருக்கும் ஆத்மாவிற்கும் கூட ஆத்மாவானவர்.

இவரே இடையூறுகளை அழிக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணராவார். நீங்கள் தைரியத்துடனிருங்கள். உத்தமமான பகவான் மற்றவர்களுக்காகச் செயற்கரிய செயலையும் செய்து விட்டு வருகிறார். இவர் பத்மநாபர். இவரே விதி; இவரே பிரபாவம்; இவரே அழிப்பவரான காலன். இந்த எல்லா உலகையும் காப்பாற்றி இந்த பயங்கர சிம்மநாதத்தைச் செய்கிறார்.” எனப் பிரம்மா கூறினார்.

நாரதர் பகவானிடம் கேட்டது

நாரதர் பகவான் விஷ்ணுவிடம் கேட்டார்; “பகவானே! தாங்கள் அழிவற்றவர். நித்ய தத்துவர்; பரப்பிரம்மம்; நிர்குணர்; அறியாமையாகிய இருளும், தமோ குணமும் இல்லாதவர். தாங்களே வித்தைகளின் தலைவரான பிரம்மாவின் இருப்பிடமான ஆதி தாமரை தோன்றிய இடமாவீர், இறந்த கால, எதிர் காலங்களின் சுவாமியான பரமேஸ்வரர் என்று கூறுகிறார்கள். புலன்களை வென்ற பக்தர்களும், மோகூத்தை விரும்பும் யோகிகளும் உங்கள் ஸ்வரூபத்தை எவ்வாறு சிந்தனை செய்ய வேண்டும்? மனிதர் ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் எழுந்து எந்த மந்திரத்தை ஜபிக்க வேண்டும்? தாங்கள் அந்த சனாதன தத்துவத்தை வருணியுங்கள்” என்று கூறினார்.

பகவான் நாரதருக்கு அனுச்ருதியை உபதேசித்தல்

பகவான் நாரதருக்கு மகிழ்ச்சியோடு அருள் புரிந்தார்; “தேவரிஷியே! நான் உனக்கு திவ்யமான அனுச்ருதியைக் கூறுகிறேன். மரண காலத்தில் இதைப் படித்தும், கேட்டும் மனிதன் என் ஸ்வரூபத்தை அடைந்து விடுகிறான். நாரதா! முதலில் ஓங்காரத்தை உச்சரித்து என்னை வணங்க வேண்டும். மனத்தை ஒருமுகப்படுத்திப் புனிதமான மனத்துடன் இந்த அனுச்ருதியான “ஓம் நமோ பகவதே வாசதேவாய” என்னும் மந்திரத்தை உச்சரிக்க வேண்டும்.” என்றார்.

நாரதர் பகவானைச் சரணடைதல்

நாரதர் பகவானிடம் கூறினார்; “பிரபோ! யார் தோன்றாத சனாதன தேவரும், எல்லோரின் உற்பத்திக்குக் காரணரும், புருஷோத்தமரும், அழிவற்றவரும், பரமபத ஸ்வரூபரும் ஆனவரோ அந்த விஷ்ணுபகவானை நான் கைகூப்பி வணங்குகிறேன். புராண புருஷரும், எல்லோருடைய உற்பத்திக்கும் காரணமானவரும், நித்யமானவரும், அக்ஷயமானவரும், உலகிற்குச் சாக்ஷியும், தாமரை போன்ற அழகிய கண்களை உடையவரும், பக்தவத்ஸலருமான விஷ்ணுவை நான் சரணடைகிறேன்.

எல்லா உலகின் சுவாமியும், பாதுகாவலரும், ஆயிரம் கண்கள் உடையவரும், முக்காலத்திற்கும் தலைவருமான பரமபதரூபரான விஷ்ணு பகவானை நான் சரணடைகிறேன். முடிவற்றவரும், சத்தியமும், அச்சுதரும், புலன்களின் சுவாமியுமான பத்மநாபனை நான் சரணடைகிறேன். ஹிரண்ய கர்ப்பரும், அமுதஸ்வரூபரும் முதலும் முடிவும் அற்றவரும் சூரியனை நிகர்த்த காந்தி உடையவரும் ஆயிரம் தலைகளையுடையவரும், மகரிஷி கபில ஸ்வரூபமானவரும், சூட்சுமமானவரும், அசையாதவரும், அபயமளிப்பவருமான பகவானை நான் சரணடைகிறேன்.

புராதனமான நாராயண ரிஷியும், யோகாத்மாவும், சனாதன புருஷரும், தத்துவங்களுக்கு இருப்பிடமானவரும் அழிவற்ற ஈஸ்வரருமான பகவானைச் சரணடைகிறேன். பூதங்கள் அனைத்தின் பிரபுவும், உலகனைத்திலும் வியாபித்துள்ளவரும் சராசர பிராணிகளின் குருவுமான பகவான் என் மீது மகிழ்ச்சி அடையட்டும். யாரிடமிருந்து தாமரையில் பிரம்மா தோன்றினாரோ, வேதத்திற்கும் பிராமணர்களுக்கும் காரணமானவரோ, அந்த விஸ்வாத்மா விஷ்ணு என்னிடம் மகிழ்ச்சி அடையட்டும்.

பெரும் பிரளயத்தின்போது சராசரப் பிராணிகளின் அழிவும், பிரம்மா முதலிய தேவர்களின் லயமும், இயற்கையில் மகத் தத்துவ லயமும் நிகழ்ந்த பின் மீதமிருக்கும் ஒரே விஸ்வாத்மாவான விஷ்ணு என்னிடம் மகிழ்ச்சியடையட்டும்; ஏழு அக்ஷரங்களுடைய மந்திரங்கள் மூலம் ஆஹுதி அளிக்கப்படும் பகவான் விஷ்ணு என்னிடம் மகிழ்ச்சி அடையட்டும். மேகம், பூமி, செழிப்பு, காலம், தர்மம், கர்மம், கர்மம் இல்லாமை ஆகிய சொரூபங்களுடைய, குணங்களின் பொக்கிஷமான ஷியாம வர்ண பகவான் வாசுதேவன் என்னிடம் மகிழ்ச்சியடையட்டும்.

அக்னி, சந்திரன், சூரியன், நட்சத்திரங்கள், பிரம்மா, ருத்ரன், இந்திரன் மற்றும் யோகிகளின் தேஜஸையும் வென்றுவிடும் பகவான் விஷ்ணு

என்னிடம் மகிழ்ச்சி அடையட்டும். யோகத்தின் இருப்பிடமானவரே! உங்களுக்கு என்னுடைய நமஸ்காரம். எல்லோருடைய இருப்பிடமானவரும், வரமளிப்பவரும், யக்குகர்ப்பமும், தங்க வர்ணமுடைய ஐந்து யாகங்களுடைய பரமேஸ்வரா! உங்களுக்கு நமஸ்காரம். நீங்களே ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்; பலபத்ரன்; பிரத்யும்னன்; அநிருத்தன் என்னும் நான்கு உருவம் உடையவர். லக்ஷ்மியின் இருப்பிடமானவர்; சிறந்த பூஜைக்குரியவர். எல்லோருக்கும் ஆதாரமானவர்; இயற்கையைத் தோற்றுவித்தவர்.

வாசுதேவா! உங்களுக்கு நமஸ்காரம். நீங்கள் பிறவியற்றவர்; கடக்க முடியாதவர், உருவமற்றவர், உலக உருவனைத்தையும் தரித்தவர்; நீங்களே சம்ஹாரம் செய்யும் ருத்ரன்; நீங்களே காலை, சங்கவம், மத்தியானம், பிற்பகல், மாலை என்னும் ஐந்து காலங்களையும் அறிபவர். அறிவுக்கடலே! தங்களை விட மிகச் சிறந்தது வேறு ஒன்றும் இல்லை. ப்ரக்ருதியும், மகத் தத்துவமும் ஜடமாகும். புருஷன் சேதனமானவன். இந்த இரண்டு சராசர புருஷர்களை விட உன்னதமான, அலாதியான பகவான் புருஷோத்தமனைச் சரணடைகிறேன். பிரம்மா, சிவன் இவர்களால் சிந்திக்க முடியாத ஸ்வரூபத்தை உடைய அந்தப் பரமேஸ்வரனைச் சரணடைகிறேன். ஞானிகளும், புலன்களை வென்ற மகாத்மாக்களும் யாரைப் பெற்று மீண்டும் இவ்வுலகத்திற்குத் திரும்புவதில்லையோ அந்த பகவானைச் சரணடைகிறேன்.

எங்கும் வியாபித்துள்ள, உலகம் அனைத்தையும் தரிக்கும், நிற்குண, நித்ய பரமாத்மாவைச் சரணடைகின்றேன். சூரியன், சந்திரன், நட்சத்திரங்களின் ஒளி சொருபமான பரமாத்மா என்னிடம் மகிழ்ச்சி கொள்ளட்டும். எல்லா குணங்களின் ஆதிகாரணம், குணமற்ற ஆதிபுருஷன், ஸ்ரீ நிவாசன், சேதனமானவர், பிறப்பற்றவர், சூட்சுமமானவர், எங்கும் நிறைந்த யோகிகளாகிய மகாத்மா என்னிடம் மகிழ்ச்சியடையட்டும். ஞானயோகிகள், கர்மயோகிகள், சித்த மகரிஷிகள் யாரை அறிந்து உலகிலிருந்து விடுதலை பெறுகின்றனரோ அந்த மகாத்மா என்னிடம் மகிழ்ச்சியடையட்டும்.

அவ்யக்தர், அனைத்திற்கும் இருப்பிடமானவர். சிந்தனைக் கெட்டாதவர் அலாதியானவர், ஆதாரமில்லாதவர், ப்ரக்ருதியை விடச் சிறந்தவரான மகாத்மா என்னிடம் மகிழ்ச்சி கொள்ளட்டும். சர்வ சொருபரான பரமேஸ்வரா! உங்களுக்கு நமஸ்காரம். தங்களுக்கு எல்லாப் பக்கமும் கண்களும், முகங்களும் உள்ளன. தாங்கள் ஒவ்வொரு கேஷத்திரத்திலும் சாக்ஷி உருவில் இருக்கிறீர்கள் புலன்களுக்கு அப்பாற்பட்டவரே! உங்களுக்கு நமஸ்காரம்.

காம, க்ரோதத்தில் இருந்து விடுபட்டு, விருப்பு வெறுப்பில்லாத உங்களுடைய இணை பிரியாத பக்தர்களே உங்களை அறிகிறார்கள். உங்களுடைய பக்தர்கள் அனன்ய பக்தி கொண்டவர்கள். பலனை எதிர்பாராதவர்கள். ஞானத் தீயால் தங்கள் கர்மங்களை எரித்து விட்டவர்கள். உங்களிடம் உறுதியான நிஷ்டையுடன் இருந்து உங்களிடம் பிரவேசிக்கின்றனர்.

சரீரம் கொண்டவர்கள் அனைவரிடமும் நீங்கள் சமமாக இருந்தாலும் பாவ, புண்ணியத்திலிருந்து விடுபட்ட பக்தர்கள் உங்களிடம் பிரவேசிக்கிறார்கள். ப்ரக்ருதி, மகத், அகங்காரம், ஐம்பெரும் பூதம், புலன்கள் அனைத்தும் உங்களிடம் உள்ளன. அவை அனைத்திடமும் தாங்கள் இருக்கிறீர்கள், ஆனால் உண்மையில் அவற்றில் நீங்களோ, உங்களிடம் அவையோ இல்லை. ஒன்றேயானது, தனித்தது, பலவகையானது ஆகிய ரகசியங்களை அறிந்தவர்களே பரமாத்மாவான உங்களை அடைகிறார்கள்.

நீங்கள் எல்லாப் பூதங்களிலும் விருப்பு வெறுப்பின்றிச் சமமாக இருக்கிறீர்கள். நான் ஒருமுகப்பட்ட உள்ளத்தோடு, பக்தியின் மூலம் உங்களுடைய சமத்தன்மையைப் பெற விரும்புகிறேன். நூலில் மணிகள் கோர்க்கப்படுவது போல் உலகம் முழுவதும் உங்களிடம் பொருந்தியுள்ளது. நீங்கள் உலகத்தைப் படைத்தவர். அனுபவிப்பவர். நீங்கள் கர்மத்திற்குக் காரணமல்ல. அசையாத பரமாத்மா ஒவ்வொரு சரீரத்திலும் தனித்தனி ஜீவாத்மாவின் ரூபத்தில் தாங்களே இருக்கிறீர்கள். தாங்கள் அகங்காரம், அறிவு, மூவகை குணங்களுடன் சம்பந்தம் இல்லாதவர். உங்களுக்கு தர்மமும், அதர்மமும் கிடையாது. ஆரம்பமும், பிறப்பும் கிடையாது. நான் முதுமை, மரணத்திலிருந்து விடுதலை பெற உங்களைச் சரணடைகிறேன்,

ஐகந்நாதா! தாங்கள் ஈஸ்வரர் என்பதாலேயே பரமாத்மா என்று அழைக்கப்படுகிறீர்கள். தேவா! பக்தர்களுக்கு நன்மையான விஷயத்தை எனக்காகச் சிந்தியுங்கள். சுக போகங்களோடும், புலன்களோடும் மறுபடி எனக்கு ஒருபோதும் தொடர்பு வேண்டாம். என்னுடைய முகமும் புலன் பூமியிலும் பூமி தத்துவத்திலும், நாக்கு நீரிலும், உருவம் தீயிலும், ஸ்பரிசும் வாயுவினாலும், காது ஆகாயத்திலும், மனம் வைகாரிக அகங்காரத்திலும் சேர்ந்து விட்டும். அச்சுதா! புலன்கள் தத்தம் பிறவியில் கலந்து விட்டும். குணங்களின் சாம்ய நிலையான மகாபிரளயம் உண்டாகும்போது என்னுடைய புலன்கள் அனைத்தும் அவற்றின் விஷயங்களில் இருந்து தனித்து விட்டும்.

நான் சிறந்த மோகூத்தை விரும்புகிறேன். உங்களோடு ஒன்றாகி விட வேண்டும். இவ்வுலகில் மறுபடி எனக்குப் பிறவி வேண்டாம். மரண காலம் வந்ததும் என் அறிவு உங்களிடம் லயிக்கட்டும். என் உயிரும் உங்களிடமே லயிக்கட்டும். என்னுடைய பக்தி உங்களுடன் தொடரட்டும். நான் எப்போதும் உங்களுடைய சரணத்திலேயே இருக்க வேண்டும். முந்தைய சரீரத்தில் நான் செய்த தீய கர்மங்களின் பலனாக ரோகம், வியாதி என் சரீரத்தில் பிரவேசிக்கட்டும். பலவகை துயரங்கள் என்னைத் துன்புறுத்தட்டும். என்னிடம் அவற்றிற்கு உண்டான கடன் தீரட்டும். எனக்கு மறுபடி பிறவி வேண்டாம். முற்பிறவியில் நான் சேர்த்து வைத்த கர்மங்கள் அனைத்தும் வியாதியாகி என் சரீரத்தில் வரட்டும். அவற்றிடம் கடனற்றவனாகி பகவானின் பரம தாமத்திற்கு நான் செல்ல விரும்புகிறேன்” என்று நாரதன் பகவானைப் புகழ்ந்து, துதித்துச் சரணடைந்தார்.

பகவான் தன்னை அடையும் வழியை நாரதருக்கு உபதேசித்தல்

பகவான் நாரதரிடம் கூறினார்; “நாரதா! நான் அந்த சௌபாக்யசாலியின் பக்தன். அந்த பக்தனும் என்னுடைய சனாதனமான நண்பன். நான் அவனுக்கு எப்போதும் புலப்படுகிறேன். அவனும் என் முன் ஒருபோதும் மறைவதில்லை. சாதகன் ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள் மற்றும் ஞானேந்திரியங்களையும் கட்டுப்படுத்தி அந்த பத்து புலன்களையும் மனத்தில் லயிக்கச் செய்யட்டும். பின் மனத்தை அகங்காரத்திலும், அகங்காரத்தை அறிவிலும், அறிவை ஆத்மாவிலும் ஈடுபடுத்தட்டும். அறிவின் மூலம் இந்த பரமேஸ்வரன் என்னுடையவன்; நான் அவனுடையவன்; இவனே உலகனைத்திலும் வியாபித்துள்ளான் என்பதை உணர வேண்டும். எப்போதும் பரமாத்ம தியானத்தில் ஈடுபட்டு அறிவிற்கு அப்பாற்பட்ட பரமாத்மாவை அறிந்து மனிதன் பிறகு இவ்வுலகில் பிறப்பதில்லை.

மரண காலத்தில் என்னை ஸ்மரணம் செய்பவன் முதலில் பாவம் செய்தவனாக இருந்தாலும் சிறந்த கதியை அடைகிறான். எல்லா தேகதாரிகளின் பரமாத்மாவும், பக்தர்களிடம் ஒரே நிஷ்டை வைப்பவருமான சனாதன நாராயண பகவானுக்கு நமஸ்காரம். இது திவ்யமான வைஷ்ணவி அனுஸ்மருதி வித்தையாகும். மனிதன் ஒருமித்த மனத்துடன் உறங்கும்போதும், விழிக்கும்போதும், படிக்கும்போதும் எங்கிருந்தாலும் இதை ஐபிக்க வேண்டும். பெளர்ணமி, அமாவாசை, சிறப்பாகத் துவாதசி திதியன்று என்னிடம் சிரத்தையுள்ள பக்தர்கள் இதைக் கேட்க வேண்டும்.

நாரதா! எவன் என்னிடம் பக்தியுடன், சிரத்தையுடன் எனக்காக

நமஸ்காரத்தை மட்டும் கூறுகிறானோ, அவன் சண்டாளனாகவே இருந்தாலும் அவனுக்கு அகூடிய லோகங்கள் கிடைக்கின்றன. சாதகனின் மனமும், புலன்களும் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து அவன் என்னையே நினைத்து சிரத்தை யுடனும், முறைப்படியும் என்னை ஆராதித்தால் என்னையே அடைவான் என்பதைக் கூற வேண்டியதில்லை தேவரிஷியே! எல்லாக் கர்மங்களும், அவற்றின் பலன்களும் முதலும் முடிவும் உள்ளவையாகும். ஆனால் என் பக்தன் அழியக்கூடிய பலனைப் பயன்படுத்துவதில்லை. நீ எப்போதும் சோம்பலின்றி என்னையே தியானம் செய். இதனால் உனக்கு சிறந்த சித்தி கிடைக்கும். நீ என் பரமதாமத்தைத் தரிசிப்பாய்.

யார் தர்ம உபதேசத்தின் மூலம் அஞ்ஞானிக்கு ஞானம் அளிக்கிறானோ, அவன் பூமி தானத்திற்குச் சமமான பலனைப் பெறுகிறான். ஆகவே, சாது புருஷர்களுக்கு ஜன்ம பந்தன பயத்தை விலக்கும் ஞானத்தையே அளிக்க வேண்டும். ஞானத்தை அளித்தால் மனிதன் நன்மையும் பலமும் பெறுகிறான். பத்து லட்சம் அஸ்வமேத யாகங்கள் செய்பவர்களும் கூட என் பக்தர்கள் பெறும் பரமபதத்தைப் பெற முடியாது” என்றார்.

“ஓம் நமோ நாராயணாய” என்னும் ஒரே மந்திரமே மனவிருப்பங்கள் அனைத்தையும் சித்தி பெறச் செய்வதாகும். இந்த அனுஸ்மருதி வித்தையைப் படித்து மனிதன் பகவானிடம் உறுதியான நிஷ்டை வைக்கும் அறிவைப் பெறலாம். துயரங்களை விலக்கி ஆபத்தில் இருந்து விடுபட்டு வைராக்கியத்துடன் இவ்வுலகில் சஞ்சரிக்கலாம்.

23. ஜனக மன்னன் பஞ்சசிக மகாமுனிவர் உரையாடல்
யுதிஷ்டிரரின் வினாவிற்கு பீஷ்மர் விடையளித்தது
(சாந்தி பருவம் அத்-218)

பஞ்சசிக மகாமுனிவர் ஜனக மன்னரிடம் வருதல்

யுதிஷ்டிரர், “மிதிலை மன்னன் ஜனகர், மனிதர்களின் போகங்களைத் துறந்து, எவ்வாறு நன்னடத்தையால் மோகூஷம் அடைந்தார்?” எனப் பீஷ்மரிடம் கேட்டார். பீஷ்மர் ஜனகமன்னர் மோகூஷம் பெற்ற பழைய கால வரலாற்றை அவருக்கு விவரித்தார்.

மிதிலையில் ஜனக வம்ச மன்னர், ஜனதேவர் என்பவர் அரசு புரிந்து வந்தார். அவர் எப்போதும் ஆத்மாவின் இருப்பைப் பற்றியே சிந்தித்து வந்தார். அவருடைய தர்பாரில் பல்வேறு ஆசிரம நிவாசிகளான நூறு ஆசாரியர்கள் எப்போதும் இருந்தனர். அவர்கள் ஜனகருக்குப் பல்வேறு தர்மங்களை உபதேசித்து வந்தனர். இந்த சரீரத்தைத் துறந்த பின் ஜீவனின் இருப்பு இருக்கிறதா இல்லையா? அதற்கு மறு ஜன்மம் உண்டா இல்லையா என்பது குறித்த ஐயத்தில் இந்த ஆசாரியர்கள் கூறிய கருத்துக்களால் ஜனதேவமன்னர் திருப்தியடையவில்லை.

ஒருமுறை கபிலரின் புதல்வரான பஞ்சசிக மகாமுனிவர் உலகம் முழுவதிலும் சுஞ்சரித்தவாறு மிதிலைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார். அவர் சந்யாச தர்மத்தை முழுவதுமாக அறிந்தவர். தத்துவ நிர்ணயத்தில் தீர்மானமான கொள்கை உடையவர். எந்த ஐயமும் இல்லாதவர். விருப்பு, வெறுப்பு என்ற இருமையற்றவர். முற்றிலும் ஆசையற்ற அவர், ரிஷிகளில் இணையற்றவராகக் கூறப்படுகிறார். அவர் மனிதர்களிடம் தன் உபதேசத்தின் மூலம் சனாதன சுகத்தை நிலைக்கச் செய்ய விரும்பினார். சாங்க்ய வித்வான்கள் அவரை சாக்ஷாத் கபிலராகவே கருதுகிறார்கள். அவர் ஆசிரி முனிவரின் முதல் சீடன் என்றும், சிரஞ்சீவி என்றும் கூறுகிறார்கள். அவர் 1000 வருஷங்கள் மானச யாகத்தை அனுஷ்டித்திருந்தார்.

ஒரு சமயம் ஆசிரி முனிவர் தன் ஆஸ்ரமத்தில் அமர்ந்திருந்தார். அப்போது கபிலரின் சாங்க்ய மத முனிவர்களின் பெரும் கூட்டம் அங்கு வந்தது. பரமாத்ம தத்துவ விஷயத்தைத் தங்களுக்குக் கூறும்படி அவர்கள் ஆசிரி முனிவரிடம் வேண்டினர். அவர்களில் பஞ்சசிக முனிவரும் இருந்தார். அவர் பாஞ்சராத்ர ஆகமத்தின் சிறப்பை அறிந்தவர். சம-தமம், உபரதி, பொறுமை, சமாதானம் என்னும் ஐந்து வகையான உபாசனங்களையும்

அறிந்தவர். அந்த ஐந்து கோஷத்திலிருந்து வேறாக இருந்ததால் அவருடைய சிகை இருந்த இடத்தில் இருந்த பிரம்மம் பஞ்சசிகம் எனக் கூறப்பட்டது. அதை அறிந்த அவர் பஞ்சசிகர் எனப்பட்டார். தபோ பலத்தால் திவ்ய திருஷ்டி பெற்ற ஆசிரி முனிவர் கேஷத்ர-கேஷத்ரக்கு பேதத்தைத் தெளிவாக அறிந்திருந்தார்.

ஆசிரி முனிவர் தன்னிடம் வந்த முனிவர்களிடம், பலவகை உருவங்களில் காணப்படும் அவினாசி பிரம்மத்தின் ஞானத்தை விளக்கினார். ஆசிரியின் சிஷ்யரான பஞ்சசிகர் ‘கபிலா’ என்னும் குடும்ப பிராமணப் பெண்ணின் பாலைக் குடித்து வளர்ந்திருந்ததால் ‘காபிலேயன்’ என்ற பெயராலும் பிரசித்தி பெற்றிருந்தார். அவர் ஐனக மன்னரின் தர்பாருக்குச் சென்று தன் உபாயமான சொற்களால் அந்த ஆசிரியர்கள் அனைவரையும் மோகிக்கச் செய்தார். அப்போது ஐனக மகராஜன் காபிலேயரின் ஞானத்தைக் கண்டு அவரால் வசீகரிக்கப்பட்டு, தன் நூறு ஆசாரியர்களையும் விட்டு அவர் பின் சென்றார்.

பஞ்சசிகர் ஜனதேவ மன்னருக்கு உபதேசித்தல்

பஞ்சசிகர் ஜாதி நிர்வேதம் (கர்ப்ப வாசத்தால் பிறக்கும்போது உண்டாகும் துன்பத்தை யோசித்து உடலில் வைராக்கியம் அடைவது) கர்ம நிர்வேதம் (பல பிறவிகள் பெற்று நரக துன்பத்தை யோசித்துப் பாவ கர்மங்களில் இருந்து விலகுதல்) சர்வநிர்வேதம் (அனைத்தும் நொடியில் அழியும் துக்கரூபம் என்பதை அறிந்து விரக்தி அடைதல்) ஆகியவற்றை வரிசையாக உபதேசம் செய்தார்.

“எது தர்மப்படி நடக்கப்படுகிறதோ, எது கர்மபலன் தோன்றுவதால் கிடைக்கிறதோ, அந்த இகலோக-பரலோக போகங்கள் அழியக் கூடியவை. அவற்றை விரும்புவது உசிதமல்ல. அந்த போகங்கள் மோகரூபமானது, சஞ்சலமானது, நிலையற்றது, நாஸ்திகர்கள் ஆத்மாவின் சொரூபமான சரீரம் இல்லாமல் போவதே அதன் மரணமாகும் எனக் கூறுகிறார்கள். இதன்படி துயரம், முதுமை, பலவகை வியாதிகள் இவை அனைத்துமே ஆத்மாவிற்கு மரணம்தான். சரீரத்தில் இருந்து வேறான முதுமையும், மரணமும் இல்லாத ஆத்மா உள்ளது. அது சொர்க்கம் முதலிய லோகங்களில் திவ்யசுகத்தை அனுபவிக்கிறது. நாஸ்திகர்களின் கருத்தில் ஜீவாத்மாவிற்கு சரீரத்திலிருந்து வேறான இருப்பு கிடையாது என்பது கூறப்படுகிறது.

ஆனால் ஆலமரத்தின் விதையில், அதன் இலை, மலர், பழம், வேர், தோல் முதலியவை மறைந்துள்ளன. பசு சாப்பிட்ட புல்லிலிருந்து நெய்,

பால் முதலியவை வெளிப்படுகின்றன. பல ஓளவுத திரவியங்களை பக்குவம் செய்வதால் அவற்றில் போதை உண்டாக்கும் சக்தி வந்து விடுகிறது. நாஸ்திகர்களின் கருத்துக்கு இவை கண்டனங்களாகக் கூறப்படுகின்றன. இறந்த உடல் ஆத்மாவின் இருப்புக்குப் பிரமாணமாகும். நாஸ்திகர்களும் வியாதி முதலியவற்றை விலக்க மந்திரம், ஜபம் மற்றும் தாந்த்ரிக முறையில் தேவதைகளை ஆராதிக்கிறார்கள். உடலின் மரணத்தோடு ஆத்மாவின் மரணமும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுமானால் உடல் செய்யும் கர்மங்களின் அழிவையும் ஏற்க நேரும். பிறகு சரீரம் செய்த சுப-அசுப கர்மங்களில் பலனை அனுபவிப்பவன் யாரும் இருக்க மாட்டான். உடலின் உற்பத்தியில் செய்யாத கர்மத்திற்கு அனுபவம் பெற வேண்டியுள்ளதாகவே கருதப்படும். இந்தப் பிரமாணங்களால் தேகத்தைத் தவிர, சைதன்ய ஆத்மாவின் இருப்பும் உள்ளது என்பது நிரூபிக்கப்படுகிறது.

நாஸ்திகர்கள் உருவற்ற ஆத்மா, உருவுள்ள உடலோடு சமமாகச் சேராது எனக் கூறுகிறார்கள். அவர்கள் அவித்யை, கர்மம், ஆசை, லோபம், மோகம் இன்னும் மற்ற குற்றங்களைச் செய்வதே மறுபிறவிக்குக் காரணம் என்று கூறுகிறார்கள். முற்பிறவியில் செய்த கர்மமான விதையிலிருந்து ஆசை என்னும் நீரால் முளை தோற்றுவிக்கப்படுகிறது என்பது அவர்கள் கூற்று. அவித்யை முதலியன உறக்கத்திலும், பிரளயத்திலும் கூட சம்ஸ்கார ரூபத்தில் ரகசியமாக உள்ளன. அவைகள் இருப்பதால், மரணத்தால் ஒரு சரீரம் அழியும்போது மேற்கூறிய அவித்யை முதலியவற்றால் வேறு சரீரம் உண்டாகிறது. ஞானத்தின் மூலம் அவித்யை முதலிய காரணங்களால் பொசங்கும்போது, உடலின் அழிவோடு சத்வத்தின் கூடியரூபமான மோகூஷம் உண்டாகிறது என்பது அவர்கள் கருத்து.

இந்தக் கருத்தின்படி முன்னாள் சரீரத்தால், பின்னால் இருக்கப் போகும் சரீரம், ரூபம், ஜாதி, தர்மம் மற்றும் பிரயோஜனம் எல்லாவற்றிலும் வேறானதாகும். அத்தகைய நிலையில் இது அதுவேதான் என்று கூறமுடியாது. அல்லது போகம் மோகூஷம் முதலிய அனைத்துமே ஒரு சரீரத்திற்கு அகஸ்மாத்தாகக் கிடைக்கிறது என்றாகும். இவ்வாறு இருக்கும்போது தானம், வித்தை, தர்மம் இவற்றால் யார் என்ன மகிழ்ச்சி அடைய முடியும்? ஏன் எனில் அவர்கள் செய்த கர்மங்கள் அனைத்தும் மற்றவர்களுக்குப் பலனை அளிக்கக்கூடியதாகும். அதனால் செய்பவனும், அனுபவிப்பவனும் வெவ்வேறு மனிதராகின்றனர்.

பருவம், ஆண்டு, யுகம், குளிர்ச்சி, வெப்பம், பிடித்தது, பிடிக்காதது இந்தப் பொருட்கள் அனைத்தும் வருகின்றன; செல்கின்றன; சென்று மறுபடி வருகின்றன. இவை அனைத்தையும் மக்கள் நேராகக் காண்கிறார்கள்.

அதேபோல, சத்வ, சம்க்ஷய ரூபமான மோக்ஷமும் மறுபடி வந்து விலக முடியுமா? வீட்டின் பலவீனமான பகுதி முதலில் அழியத் தொடங்கிப் பின் வரிசையாக மாளிகை முழுவதும் விழுந்து விடுவதுபோல, முதுமை மற்றும் மரணத்தால் தாக்கப்பட்டு சரீரத்தின் பலவீனமான அங்கங்கள் கூழ்ணமாகி ஒரு நாள் சரீரம் முழுவதும் அழிந்துவிடுகிறது. ஆத்மாவின் இருப்பு ஏற்றுக் கொள்ளப்படாவிட்டால் உலக யாத்திரையின் நிர்வாகம் நடைபெறாது. தானம், மற்ற தர்மங்களின் பலனைப் பெற எந்த ஆசையும் இருக்காது. ஏன் எனில் வைதிக சப்தமும், லௌகிக விவகாரமும் ஆத்மாவிற்கே சுகமளிப்பவையாகும்.

இவ்வாறு பலவகை தர்க்கங்கள் எழும்புகின்றன. இவற்றால் ஆத்மாவின் இருப்பு அல்லது இல்லாமை நிரூபிக்கப்படுவதில்லை. வெவ்வேறு மதங்களின் கருத்துக்களின் பின் ஓடும் மனிதர்கள் ஓரிடத்தில்தம் கருத்தை நிறுத்தி அங்கேயே மரத்தைப் போல் வேரூன்றிவிடுகிறார்கள். இவ்விதம் அர்த்த அனர்த்தத்தால் எல்லோரும் துக்கமடைகிறார்கள். சாஸ்திரம் மட்டுமே அவர்களை இழுத்து வழிக்குக் கொண்டு வருகின்றது. பாகன் அங்குசத்தால் யானையை வசப்படுத்துவது போல சாஸ்திரம் மனிதனை வழிக்குக் கொண்டு வருகிறது.

சுகமளிக்கும் விஷயங்களை விரும்பும் வறண்ட இதயமுடையவர்கள், அந்த ஆசைகளால் மிகப்பெரிய துயரங்களையே எதிர்கொள்ள நேருகிறது. இறுதியில் அவர்கள் போகங்களை விட்டு மரணத்தின் கவளம் ஆகிறார்கள். ஒரு நாள் நஷ்டமடையப் போகும், நிலையற்ற சரீரத்தைப் பெற்று, உற்றார் உறவினராலும், மனைவி-மக்களாலும் என்ன பலன் என்று யோசித்து அனைவரையும் வைராக்கியத்தோடு தியாகம் செய்து விட்டுச் செல்பவன் மரணத்திற்குப் பின் மறுபடி இந்த உலகில் பிறக்க நேருவதில்லை. பூமி, ஆகாயம், காற்று, நீர், அக்னி ஆகியவை எப்போதும் சரீரத்தைக் காப்பாற்றிக் கொண்டே இருக்கின்றன. இதனைப் புரிந்து கொண்டபின் இதனிடம் எப்படிப் பற்று உண்டாகும்? ஒரு நாள் மரணத்தின் வாயில் விழப்போகும் சரீரத்திடம் எங்கு சுகம் கிடைக்கும்” என்று பஞ்சசிகர் ஜனக மன்னருக்கு உபதேசம் செய்தார்.

பஞ்சசிகரின் குற்றமற்ற, ஆத்மாவை சாக்ஷாத்காரம் செய்விக்கும் உபதேசத்தைக் கேட்ட ஜனக மன்னர் மிகவும் வியந்தார். ஆனாலும் சிறிது யோசித்து மீண்டும் தன் வினாவைக் கேட்டார்.

பஞ்சசிகரின் மூலம் மோகூடி தத்துவம் விளக்கப்படுதல்

“பகவன்! மரணத்தின் பின் யாருக்கும் எந்தப் பெயரும் இல்லாதபோது அந்நிலையில் அஞ்ஞானம் அல்லது ஞானம் என்ன செய்யும்? மரணமடைந்த பின் ஜீவாத்மாவிடமிருந்தும் ஐம்பெரும் பூதங்களுடன் எந்த சம்பந்தமும் உள்ளதா? இல்லையா? இருக்கிறது என்றால் எதற்காக இருக்கிறது? இதின் உண்மையான தீர்மானம் என்ன?” என ஜனதேவர் பஞ்சசிகரிடம் கேட்டார்.

பஞ்சசிகர் தன் இனிய சொற்களால் மன்னருக்குப் பதிலளித்தார். “மன்னா! மரணத்திற்குப் பிறகு ஆத்மா அழிவதில்லை. அது எந்த சிறப்பு உருவமாகவும் மாறுவதில்லை. நேருக்கு நேர் காணும் சரீரம் புலன் மற்றும் மனத்தின் கூட்டமாகும். இவை தனித்தனியானவை. ஆனால் ஒன்று மற்றொன்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு கர்மங்களில் ஈடுபடுகின்றன. ஆகாயம், வாயு, அக்னி, நீர், ப்ருத்வி ஆகிய ஐந்து தத்துவங்களின் சேர்க்கையாலேயே பலவகை சரீரங்கள் அமைகின்றன. சரீரத்தில் ஞானம், வெப்பம் (ஐடரானல்) வாயு (பிராணன்) இவற்றின் கூட்டம் எல்லாக் காரியங்களையும் சேர்க்கின்றன. இவற்றிலிருந்தே புலன்களும் அவற்றின் விஷயங்களும், இயல்பும், சைதன்யமும், மனம், பிராணன், அபானன், விகாரம், தாது அனைத்தும் தோன்றியுள்ளன.

ஞானேந்திரியங்களின் சப்தம் முதலிய குணங்கள் உள்ளத்தோடு இணைந்து, இந்தப் புலன்களின் விஷயங்களாகின்றன. விஞ்ஞானத்தோடு கூடிய சைதன்யம் அதுக்கா, அசுகா, சுக துக்கா என்ற மூன்று வகையானது. சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம், உருவுள்ள பொருள் என்னும் ஆறு குணங்கள் ஜீவனின் மரணத்திற்கு முன்பு வரை புலன்களில் இருந்து தோன்றிய ஞானத்தின் சாதகனாக இருக்கின்றன. புலன்களின் விஷயங்கள் துறக்கப்படுவதால் மோகூடம் கிடைக்கிறது. இதுவே பிரம்மபதம் எனப்படுகிறது. பொய்யான இந்த சரீரத்தையே ஆத்மா என்று கருதுபவர்கள் துயரங்களுக்கே ஆளாகிறார்கள். இதற்கு எதிராக உலகம் அனாத்மா என்று கருதி, இதனிடம் விருப்பம் கொள்ளாமல் அகந்தை, மமதை இன்றி இருப்பவர்கள் துயரங்களுக்கு ஆளாவதில்லை.

மன்னா! நான் இப்போது “சம்யக்வத” என்னும் சாங்க்ய சாஸ்திரத்தை வருணிக்கிறேன். அதில் தியாகமே முக்கியமானது. அது மோகூடம் அளிப்பது. முக்திக்காக முயற்சி செய்து எல்லாக் கர்மங்களிலும் அகந்தை, மமதை, பற்று, ஆசை ஆகியவற்றை விட வேண்டும். இவற்றைத் தியாகம் செய்யாமல் வினயத்தோடு இருப்பதாகக் கூறுபவர்கள் அவித்யை முதலிய கஷ்டங்களைப் பெறுகிறார்கள்.

சாஸ்திரத்தில் திரவியத்தைத் தியாகம் செய்வதற்காக யக்கும் முதலிய கருமங்களும், போகத்தைத் தியாகம் செய்ய விரதங்களும், சரீர சுகங்களைத் தியாகம் செய்யத் தவமும், எல்லாவற்றையும் தியாகம் செய்ய யோக அனுஷ்டானமும் ஆணையிடப்பட்டுள்ளன. எல்லாவற்றையும் தியாகம் செய்வதே துயரங்களில் இருந்து விடுதலை பெறுவதற்கான ஒரே வழியாகும். இதற்கு எதிராக நடப்பவர்கள் துர்கதி அடைய நேருகிறது. மனத்துடன் ஐந்து ஞானேந்திரியங்களைப் பற்றி இதுவரை கூறினேன். இனி கர்மேந்திரியங்களைப் பற்றிக் கூறுகிறேன்.

இரண்டு கைகள் வேலை செய்யும் புலன்; கால்கள் நடமாடும் காரியத்தைச் செய்யும் புலன்; லிங்கம் சந்தானம் பெறுவதற்கும், சேர்க்கை ஆனந்தத்தை அடைவதற்கும் உள்ளது. குதம் என்னும் புலனின் காரியம் மலத்தை வெளியேற்றுவது ஆகும். வாக்குப்பலன் சப்த உச்சாரணத்திற்காக உள்ளது. இவற்றோடு பிராண சக்தி ஆறாவதாக உள்ளது. இவ்விதம் ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்து விஷயங்களோடு சேர்ந்தது ஆகும். கேட்கும்போது காது என்னும் புலனும், சப்த ரூபமான விஷயமும் உள்ளம் என்னும் கர்த்தாவும் ஆகிய மூன்றும் இணைகின்றன. அதுபோல ஸ்பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம் ஆகியவற்றை உணரும்போது புலன்களும் அவற்றின் விஷயங்களும், மனமும் சேருவது இயல்பாகும். இவ்விதம் இவை மூன்று, மூன்றாக ஐந்து சமுதாயங்களாகும். இவை அனைத்தும் குணம் எனப்படுகின்றன.

இவற்றின் மூலம் சப்தம் முதலிய விஷயங்கள் கிரகிக்கப்படுகின்றன. அதனால் இவை கர்த்தா, கர்மம், காரணம் என்னும் மூன்று வித பாவமாக மாறி மாறி வருகிறது. இவை ஒவ்வொன்றிலும் சாத்தவிக, ராஜஸ, தாமஸ என்னும் மும்மூன்று பேதங்கள் உள்ளன. அவற்றில் இருந்து பெறும் அனுபவமும் மூன்று வகையாகும். மகிழ்ச்சி, ப்ரீதி, ஆனந்தம், சுகம், மன அமைதி முதலிய பாவங்கள், காரணமின்றி தாபம், சோகம், லோபம், பொறுமையின்மை போன்றவை காரணத்துடனோ அல்லது காரணமின்றியோ நிகழ்வது ரஜோகுணத்தின் அடையாளம். அவிவேகம், மோகம், தவறு, கனவு, சோம்பல் ஆகியவை எந்த வகையில் எவ்வாறு இருந்தாலும் தமோ குணத்தின் உருவங்களாகும்.

இவற்றில் சரீரம் அல்லது மனத்தின் அன்பின் சேர்க்கையால் தோன்றுவது சத்வ குணத்தின் விருத்தி; அதிருப்தி உண்டாக்குவதும், விருப்பமற்றதாகவும் உள்ளது ரஜோ குணத்தின் வளர்ச்சி. சரீரம் அல்லது மனதால் அறிய முடியாத பாவம் தமோ குணத்தினால் தோன்றுவதாகும். ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும் அவற்றிற்கு ஆதாரமான ஐம்பூதங்களின்

சொருபமாகும். அவற்றை அறிவதற்கு மனமே காரணம். ஞானேந்திரியங்கள் தத்தம் விஷயங்களை ஒன்றாகவே ஏற்றுக் கொள்கின்றன. மனமும், அறிவும் புலன்களின் உதவியாளன் என்று கருத வேண்டும்.

உறக்க காலத்தில் புலன்கள் விஷயங்களைக் கிரஹிப்பதில்லை. ஆனால் அவற்றிற்கு அழிவு உண்டாவதில்லை. புலன்களின் விஷயங்களைக் கிரஹிக்கும் சக்தி விழிப்பு நிலையிலேயே பெறப்படுகின்றன. உறங்கும்போது உள்ளம் தமோ குணத்தால் மூடப்பட்டு, தன்னுடைய ஈடுபாட்டை நிறுத்திச் சிறிது நேரத்திற்கு புலன்களின் செயல்களை நிறுத்தி விடுகிறது. அப்போது உடலில் ஏற்படும் சுகம் தாமஸ சுகம் எனப்படும். உறக்கத்தில் கனவில் ஏற்படும் துயரம் பொய்யானது என்பதைப் போலவே உறக்க காலத்தில் அனுபவிப்பதும் தமோ குணத்தோடு கூடிய பொய்யான சுகமேயாகும்.

இவ்வாறு கர்மங்களுக்கு ஏற்பக் குணங்கள் பெறப்படுகின்றன. அஞ்ஞானிகளிடம் இந்த குணங்கள் ஒன்றாக ஈடுபடுகின்றன. ஞானிகளிடம் குணங்கள் விலகிவிடுகின்றன. அத்யாத்ம தத்துவத்தைச் சிந்திக்கும் வித்வான்கள் இந்த சரீர, புலன்களின் சேர்க்கையை சேஷத்திரம் எனக் கூறுகிறார்கள். மனத்தில் நிலைத்துள்ள அறிவின் இருப்பை சேஷத்ரக்குள் என்று கூறுகிறார்கள். இவ்வாறு இருக்கும்போது ஆத்மா எவ்வாறு அழிய முடியும்?

மிகப்பெரிய நதிகள் கடலில் கலந்து தம் பெயரையும், உருவத்தையும் இழந்துவிடுகின்றன. பெரிய நதிகள் சிறிய நதிகளைத் தங்களுக்குள் ஏற்றுக் கொள்ளுகின்றன. அதுபோல ஜீவாத்மா பரமாத்மாவில் லயித்து விடுவதே மோகூமமாகும். ஜீவன் பிரம்மத்தில் லயித்ததும் தன் பெயரை ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. மரணத்திற்குப் பின் ஜீவனுக்கு பெயர் எவ்வாறு இருக்கும்? இந்த மோகூ வித்தையை அறிந்தவன் நீரில் தாமரை இலைபோல கர்மத்தின் தேவையற்ற பலன்களால் பற்றப்படுவதில்லை. மக்கள் பேறிடம் பற்று உள்ளதாலும், பலனை எதிர்பார்த்துப் பல்வேறு தெய்வங்களை மகிழ்விக்கச் செய்யப்படும் கர்மங்களும் மனிதனுக்கு உறுதியான பந்தனங்களாகும். இந்தக் கட்டுகளில் இருந்து விடுபட்டு சுக-துக்க சிந்தனையைத் துறந்து, சூட்சுமமான சரீர அபிமானத்தைத் தியாகம் செய்து மிகச் சிறந்த கதியை மனிதன் அடைகிறான்.

சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்ட சாதனங்களை அனுஷ்டானம் செய்து மனிதன் முதுமை, மரணம் இவற்றில் பயமற்றுச் சுகமாகத் தூங்குகிறான். புண்ணிய பாவங்கள் குறைந்து, அவற்றால் பெறப்படும் சுக துக்கங்கள் முதலிய பலன்கள் அழியும்போது, எல்லாப் பொருட்களிடமிருந்தும் முற்றிலும்

பற்றற்று நிற்குண பரமாத்மாவில் நிலைத்து அவரை சாக்ஷாத்காரம் செய்கிறான். அவித்யைக்கு வசமாகிக் கீழே விழும் ஜீவன் கர்மம் என்னும் வலையில் பட்டு அலைந்து திரிகிறது அதிலிருந்து விடுபட்டதும் துயரமற்றதாகிறது.

ருரு என்ற மான் தன்னுடைய பழைய கொம்பை உதிர்த்து விடுவது போலவும் பாம்பு தன் தோலைத் துறந்து அதைப் பார்க்காமலே சென்று விடுவதுபோல மமதையும், அபிமானமும் இல்லாத மனிதன் சம்சார பந்தனத்திலிருந்து விடுதலை அடைந்து துக்கம் அனைத்தையும் விலக்கிக் கொள்ளுகிறான். நீரில் வாழும் மரத்தைத் துறந்து பறவை பறப்பதைப்போல, முக்தியடைந்தவன் சுகத்தையும், துக்கத்தையும் துறந்து சூட்சும சரீரம் கூட இல்லாமல் உத்தம கதியை அடைகிறான்.

இவ்வாறு பஞ்சசிகர் கூறிய ஞானோபதேசத்தைக் கேட்டு ஜனக மன்னர் எல்லாவற்றையும் ஆலோசித்து, சோகமின்றிச் சுகமாக வாழலானார். பஞ்சசிகரின் சேர்க்கையால் இந்த ஞானத்தைப் பெற்று விடுதலையடைந்தார்.

விஷ்ணுபகவான் ஜனக மன்னனைப் பரீட்சை செய்து வரமளித்தல்

ஜனக மன்னர் பரமாத்மாவிடம் கர்மங்களை ஸ்தாபித்து, சர்வாத்ம தன்மையை அடைந்தார். அத்யாத்ம தத்துவத்தை அறிந்ததால் பலனை எதிர்பாராமல் தானம், யக்கும், ஹோமம் ஆகியவற்றைச் செய்து பூமியைப் பரிபாலனம் செய்து அத்யாத்ம ஞானத்திலேயே தன்மயமாகி இருந்தார்.

ஒரு சமயம் சாக்ஷாத் நாராயணன் ஜனக மன்னரின் மனோபாவத்தைப் பரீட்சை செய்வதற்காகப் பிராமண உருவில் அங்கு வந்தார். ஸ்ரீ ஹரி மிதிலை நகரத்தில் அரசனுக்கு எதிராக நடந்து கொண்டார். அங்கிருந்த பிராமணர்கள் அவரைப் பிடித்து மன்னனிடம் ஒப்படைத்து விட்டனர். ஜனகன், அவரிடம், “பிராமணரே! நான் உனக்குத் தண்டனை அளிக்க மாட்டேன். என்னுடைய ராஜ்யத்தின் எல்லைக்கு வெளியே சென்றுவிடு” என்றார். ஸ்ரீ ஹரி அவரிடம், ‘மகாராஜா’ நீங்கள் நாராயணனின் திருவடிகளில் பிரேமை கொண்டவர். அவரைச் சரணடைந்தவர். உங்களுக்கு நன்மை உண்டாகட்டும். இப்போது நான் செல்கிறேன்” என்று கூறி நாட்டை விட்டுச் சென்றுவிட்டார்.

போகும்போது மன்னனைப் பரீட்சிக்க விரும்பிய ஸ்ரீ ஹரி தானே மிதிலைக்குத் தீ வைத்தார். மிதிலை பற்றி எரிந்தது. அதனைக் கண்டு

மன்னன் சிறிதும் கலங்கவில்லை. அவர் “என்னிடம் ஆத்மஞானம் என்னும் அளவற்ற செல்வம் உள்ளது. எனக்குப் பெற வேண்டியது ஏதும் இல்லை. இந்த மிதிலை நகரம் அழிவதால் என்னுடையது என்று ஏதுமில்லை” என்றார். மன்னன் இவ்வாறு கூறியதை ஸ்ரீ ஹரியாகிய பிராமணரும் கேட்டார். மன்னனின் மனோபாவத்தை அறிந்த ஸ்ரீ ஹரி மிதிலை நகரத்தைப் பழையபடி உயிருள்ளதாகச் செய்தார். மன்னருக்குத் தன் சாக்ஷாத் சொரூபத்தைத் தரிசனம் செய்வித்தார்.

அவர் மன்னனிடம், “உன்னுடைய மனம் நல்ல பாவனையுடன் தர்மத்தில் ஈடுபட்டிருக்கட்டும். அறிவு தத்துவ ஞானத்தில் ஈடுபட்டும். சுகபோகத்தில் இருந்து விரக்தியடைந்து நீ சத்திய வழியில் துணிந்து இரு, உனக்கு நன்மை உண்டாகட்டும்” எனக்கூறி மறைந்துவிட்டார். இவ்வாறு ஜனக மன்னர் ஸ்ரீ ஹரியின் தரிசனத்தையும் பெற்றார்.

24. சுவேத கேது, சுவர்ச்சலா வரலாறு
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு உரைத்தது
(சாந்தி பருவம் அத்-220)

இவ்வரலாறு பிறப்பு - இறப்பு என்னும் வியாதியின் பயத்தை விலக்கும் சிறந்த மருந்தாகும். பிரம்மரிஷி தேவலர் பிரசித்தமானவர். சாஸ்திர ஞானத்தில் நிபுணர், தார்மீகர், நியமங்களுடையவர். அவருக்கு சுபலட்சணங்கள் நிரம்பிய சுவர்ச்சலா என்னும் மகள் இருந்தாள். திருமண வயதடைந்த அவளுக்கான சிறந்த கணவனைத் தேட தேவலர் கவலை கொண்டார். சுவர்ச்சலா அவரிடம், “சிறந்த அறிவுடைய தந்தையே! என்னை எவன் குருடனோ, கண்ணுடையவனோ அத்தகைய கணவனிடம் ஒப்படையுங்கள். என்னுடைய வேண்டுகோளை நிறைவேற்றுங்கள் என்று கூறினாள். தேவலர் அவளிடம், “மகளே உன்னுடைய வேண்டுகோள் நிறைவேறும் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. ஒரே மனிதன் எவ்வாறு குருடனாகவும் கண்ணுடையவனாகவும் இருக்க முடியும்? நீ பைத்தியத்தைப் போல அசுப விஷயத்தைப் பேசுகிறாய்” என்றார்.

சுவர்ச்சலா அவரிடம், “தந்தையே! நான் நன்கு யோசித்தே இவ்வாறு கூறுகிறேன். அத்தகையவனே என்னைக் காப்பாற்ற முடியும். தாங்கள் என்னை ஒப்படைக்க விரும்பும் பிராமணர்களை இங்கு வரவழையுங்கள். நான் அவர்களில் எனக்குத் தகுந்த கணவனை வரித்துக் கொள்ளுகிறேன்” என்று கூறினாள். ரிஷியும், வேத வித்தை நிரம்பிய, களங்கமற்ற தாய் தந்தையரிடம் தோன்றிய, தூய நடத்தையும், சுபலக்ஷணங்களும் உடைய, சத்வ, சீலம் நிரம்பிய, இனக் கலப்புக் குற்றமற்ற கோத்திரத்தில் பிறந்த சிறந்த பிராமணர்களைத் தன் மகளைத் திருமணம் செய்து கொள்ள விரும்புவர்களை அழைத்து வருமாறு தன் சிஷ்யர்களிடம் கூறினார்.

முனிவரின் சிஷ்யர்கள் பல ஆசிரமங்களுக்கும், கிராமங்களுக்கும் சென்று தேவலரின் விருப்பத்தை அங்கிருந்த பிராமணர்களுக்கு அறிவித்தனர். தேவலர், மற்றும் சுவர்ச்சலாவின் உத்தம குணத்தையறிந்த பல சிறந்த பிராமணர்கள் தேவலரின் ஆசிரமத்திற்கு வந்தனர். தேவலர், சுவர்ச்சலாவிடம், “இவர்கள் அனைவரும் வேத வேதாங்கங்களில் சிறந்தவர்கள். இவர்களில் யாரை நீ கணவனாகப் பெற விரும்புகிறாயோ, அவனுடன் உன்னைத் திருமணம் செய்து வைப்பேன்” எனக் கூறினார்.

சுவர்ச்சலா, அந்த இளைஞர்களான பிராமணர்களின் சபையில், “குருடனும் குருடனாக இல்லாதவனுமே என் கணவனாக முடியும்” எனக் கூறினாள். அவர் சொற்களைக் கேட்ட ரிஷி குமாரர்கள் அவளை அறியாதவள்

என்று எண்ணி, பதிலேதும் பேசாமல் அங்கிருந்து சென்றுவிட்டனர். சுவர்ச்சலா விரும்பிய மணமகன் கிடைக்கவில்லை. பிறகு ஒரு சமயம், வித்வான், பிரம்மச்சாரி, வேதமறிந்தவன். தந்தை உயிருடன் உள்ளவன், ஆத்ம தத்துவத்தை அறிந்தவன், கர்ம காண்டத்தில் தேர்ச்சி பெற்றவன். குணக்கடல் என்றெல்லாம் அறியப்பட்ட “ஸ்வேதகேது” என்னும் ரிஷி எல்லா விஷயங்களையும் கேள்விப்பட்டு சுவர்ச்சலாவை மணக்க விரும்பித் தேவலரின் ஆசிரமத்திற்கு வந்தார்.

ஸ்வேதகேது உத்தாலகரின் புதல்வர். தேவலர் அவரை வரவேற்று உபசரித்து, சுவர்ச்சலாவிடம், “மிகப்பெரிய வித்வானாகிய இவரை நீ வரித்துக் கொள்” என்று கூறினார். தந்தையின் பேச்சைக் கேட்ட அப்பெண் கோபத்துடன் ஸ்வேதகேதுவைப் பார்த்தாள். அப்போது ஸ்வேதகேது அவளிடம், “நான் நீ விரும்பியவன்; நான் குருடன். அத்துடன் பெரிய கண்களையும் உடையவன். அவ்வாறே கருதி நீ என்னை ஏற்றுக் கொள். பரமாத்மாவின் சக்தியாலேயே ஜீவாத்மா அனைத்தையும் பார்க்கிறது. பரமாத்மாவே கண் என்று கூறப்படுகிறார். இந்தக் கண் இல்லாதவன் குருடன் எனக் கூறப்படுகிறான். லௌகிக கண்ணால் நடக்கும் எதற்கும் எனக்கு எந்த சம்பந்தமும் கிடையாது. ஆகவே நான் குருடன். பெண்ணே! நீ என்னை வரித்துக் கொள்” எனக் கூறினார்.

சுவர்ச்சலாவும் அவரிடம் “நான் என் உள்ளத்தால் உங்களை வரித்து விட்டேன். சாஸ்திர காரியங்களை நிறைவேற்ற என் தந்தை உள்ளார். தாங்கள் அவரிடம் என்னைக் கேட்டுப் பெறுங்கள். அதுவே வேதத்தில் விதிக்கப்பட்ட ஒழுங்கு முறையாகும்” எனப் பதிலளித்தாள். சுவர்ச்சலாவின் ஒப்புதலை அறிந்த தேவலர், ஸ்வேத கேதுவைப் பூஜித்து, முனிவர்களுக்கு முன்னால் நீரால் சங்கல்பம் செய்து தன் கன்னிகையை அவருக்கு அளித்தார்.

ஸ்வேதகேது கன்னிகையைப் பெற்று விதிமுறைப்படி அவளைத் திருமணம் செய்து கொண்டார். அவர் சுவர்ச்சலாவிடம், “வேதங்களில் கூறப்பட்டுள்ள சுபகர்மங்களை என்னுடன் இருந்து அனுஷ்டானம் செய். என்னுடைய உண்மையான சகதர்மசாரிணியாகு. என் ஆணைக்கேற்ப காரியங்களைச் செய். பிறகு இந்தக் கர்மங்கள் என்னுடையன அல்ல; நான் இவற்றைச் செய்வவனுமல்ல என்ற பாவத்துடன் ஞானாக்னி மூலம் அந்தக் கர்மங்கள் அனைத்தையும் பொசுக்கி விடு. சௌபாக்யவதி! எப்போது மமதையும், அகந்தையும் இல்லாமல் கர்மங்களைச் செய். நானும் அவ்வாறே செய்வேன். சிறந்த புருஷர்களைப் பார்த்தே மற்றவர்களும் நடக்கிறார்கள். ஆகவே உலக விவகாரத்தின் வெற்றிக்காகவும் ஆத்ம கல்யாணத்திற்காகவும்

நாம் இருவரும் கர்மங்களை அனுஷ்டானம் செய்து கொண்டே இருக்க வேண்டும்” என்று கூறினார்.

இவ்வாறு உபதேசமளித்த ஸ்வேதகேது சுவர்ச்சலாவின் கர்ப்பத்தில் பல புதல்வர்களைத் தோற்றுவித்தார். யாகங்கள் மூலம் தேவர்களைத் திருப்தி செய்தார். ஆத்மயோகத்தில் எப்போதும் ஈடுபட்டு, இருமையையும் விட்டுவிட்டார். அத்தம்பதி லோகாந்தரங்களுக்கும் சென்று வந்தனர். இவ்வுலகில் மகிழ்ச்சியுடன் சஞ்சரித்தனர்.

ஸ்வேதகேது, சுவர்ச்சலா உரையாடல்

ஒரு நாள் சுவர்ச்சலா தன் கணவரிடம், “சிறந்த பிராமணரே! தாங்கள் யார் என்று என்னிடம் கூறுங்கள்” எனக் கேட்டாள். ஸ்வேதகேது, “தேவி! நீ சிறந்த பிராமணரே என்று என்னை அழைத்தாய். பிறகு அந்த சிறந்த பிராமணனைத் தவிர வேறு யாரைக் கேட்கிறாய்?” என்றார். அவர்களிடையே உரையாடல் தொடர்ந்தது.

சுவர்ச்சலா: நான் இதே குகையில் சயனிக்கும் ஆத்மாவைக் கேட்கிறேன்.

சுவேதகேது: அந்த ஆத்மா ஏதும் பேசாது. நீ ஆத்மாவிற்குப் பெயரும் கோத்திரமும் உடையதாகக் கருதுவாயாகில் அது பொய்யாகும். ஏன் எனில் நாமமும், கோத்திரமும் இருக்குமானால் சரீரத்திற்குப் பந்தனம் கிடைத்துவிடும். ஆத்மாவில் அகம் என்னும் பாவம் ஸ்தாபிக்கப்படுகிறது. நீயும் அகம்; நானும் அகம்; அனைத்தும் அகம் என்பதன் உருவமாகும்.

சுவர்ச்சலா: பிரம்மரிஷியே! எப்போதும் பலவகைச் செயல்களில் ஈடுபட்டு உங்களுடைய ஞானம் காணாமல் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. எனக்குத் தாங்கள் இதன் காரணத்தைக் கூறுங்கள்.

சுவேதகேது: அன்பே! சிறந்தவர்களைப் பின்பற்றியே மற்றவர்கள் நடந்து கொள்ளுகிறார்கள். நாம் கர்மங்களைத் தியாகம் செய்தால் ஜன சமுதாயம் முழுவதும் கலப்புக் குற்றத்தால் களங்கப்பட்டுவிடும். தர்மம் குறையும்போது மக்களிடையே இனக்கலப்பு பரவி விடுகிறது. உலகனைத்தையும் காப்பாற்றும் பரமாத்மாவான ஸ்ரீ ஹரிக்கு இது விருப்பமானதல்ல. உலகின் சிருஷ்டி முழுவதும் பகவானின் விளையாட்டாகும். மண்ணின் துகள்கள் அளவு ஸ்ரீ ஹரியின் மாயைகளும், மாயையின் சக்திகளும் உள்ளன. முக்தியை அடைய முயற்சித்து, ஞானம் என்னும் வாளால், ஜனன மரணத் தளையை வெட்டி ஸ்ரீ ஹரியின் தாமத்தை

அடைபவனே அவருக்குப் பிரியமானவன். தர்மத்தின் கலப்பைத் தோற்றுவிக்கும், மூடனான துராத்மா, நீச மனிதன் நரகத்தையே அடைகிறான். இதுவும் பகவானின் ஆணையாகும். தேவி! நீயும் உலகத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக, உலக மரியாதையைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்பதில் ஐயமில்லை. நானும் உலகின் ஒழுங்கு முறையைக் காப்பதில் நிலைத்துள்ளேன்.

சுவர்ச்சலா: முனிவரே! இங்கு ஒலி என்பது என்ன? அதன் பொருள் என்று எது கூறப்படுகிறது.

சுவேதகேது: அகாரம் முதலியவற்றைக் கிரமமாக அல்லது யதி கிரமமாக உச்சரிப்பது ஒலி அல்லது சப்தமாகும். அந்த ஒலியிலிருந்து நாம் பெறும் அபிப்பிராயத்தின் பெயர் அர்த்தமாகும்.

சுவர்ச்சலா: சப்தம் உண்டான பிறகே பொருள் தோன்றுகிறது என்றால் சப்தத்திற்கும் அர்த்தத்திற்கும் சம்பந்தம் இருக்கிறதா? இல்லையா?

சுவேதகேது: சப்தத்திலும் அர்த்தத்திலும் குறிப்பிட்ட சம்பந்தம் கிடையாது. தாமரை இலை நீரைப் போலவே சப்தத்திற்கும் அர்த்தத்திற்கும் சம்பந்தம் உள்ளது.

சுவர்ச்சலா: அர்த்தத்தின் மீதே சப்தத்தின் இருப்பு உள்ளது. அர்த்தம் இல்லாத சப்தம் இருக்குமானால் அதைக் கூறுங்கள்.

சுவேதகேது: அர்த்தத்தோடு சப்தத்தின் வாசகத்வரூப சம்பந்தம் உள்ளது. அது நியாயமானது. சப்தம் இருக்குமானால் அர்த்தமும் எப்போதும் உள்ளது. விபரீத வரிசையால் உச்சரித்தாலும் சப்தத்திற்கு ஏதாவது ஒரு பொருள் இருக்கிறது.

சுவர்ச்சலா: சப்தம் வேதத்திற்கு ஆதாரமானது; அர்த்தத்திற்கு ஆதாரமானது பரமாத்மா என்றே வித்வான்கள் கூறியிருக்கிறார்கள். நானும் அவ்வாறே கருதுகிறேன். அர்த்தத்தின் ஆதாரத்தை எடுத்துக் கொள்ளாமல் சப்தம் இருக்க முடியாது. ஆனால் தாங்களோ அர்த்தத்திற்கும், சப்தத்திற்கும் குறிப்பிட்ட சம்பந்தம் இல்லை என்கிறீர்கள். உங்களுடைய கூற்று பிரசித்தத்திற்கு விபரீதமானதாகவே உள்ளது.

சுவேதகேது: பிரசித்தமானதற்கு விபரீதமாக நான் ஏதும் கூறவில்லை. ஆகாயம் இன்றிப் பூமி இருக்க முடியாது. ஆனாலும் இவற்றிற்கிடையே

நித்ய சம்பந்தம் இல்லை. சப்தம், அர்த்தம் இரண்டின் சம்பந்தமும் அத்தகையதே.

சுவர்ச்சலா: இந்த அகம் என்னும் சப்தம் ஆத்மா என்னும் அர்த்தத்தில் தெளிவாகப் பிரயோகிக்கப்படுகிறது. ஆனால் அங்கு வாக்கு எட்டுவதில்லை. எனவே ஆத்மாவிற்கு அகம் என்ற பதப்பிரயோகம் பொய்யாகும்.

சுவேதகேது: சுப விரதங்களை உடையவளே! அகம் என்னும் சொல் ஆத்மா என்னும் பாவத்தில் சொல்லப்படுவதில்லை. ஆனால் அகம் என்னும் பாவமே, ஆத்மா என்னும் பாவத்தில் பிரயோகிக்கப்படுகிறது. ஏன் எனில் பொருளின் அறிவைக் காட்டும் சொல் சிந்திக்க முடியாத பரப்ரம்மத்தை அறியச் செய்வதில் திறமையற்றது. மண் குடத்தில் மண்ணின் பாவம் உள்ளது. ஆகவே பரமாத்மாவிடம் இருந்து தோன்றிய ஒவ்வொரு பொருளையும் அறியப் பரமாத்மாவைத் தேவை. சிந்திக்க இயலாத பரமாத்மாவிடம் அகம் என்னும் பாவமே ஆத்மா என்னும் பாவமாகும்.

நான், நீ, இவன் என்னும் சொற்கள் அனைத்தும் பரமாத்மாவிடம் நம்மால் கற்பனை செய்யப்பட்டவை. ஆகவே அந்த பரமாத்மா வரை சொல் எட்டுவதில்லை என்ற ஸ்ருதியின் கூற்றில் எந்த விரோதமும் இல்லை. ஆகவே, மனிதன் பிரமை கொண்ட உள்ளத்தால் அகம் முதலிய பதங்களை உபயோகிக்கிறான். வானத்தில் உள்ள உலகம் முழுவதும் அதனுடன் ஒட்டி இருப்பது போல் தோன்றுகிறது. அதுபோல பரமாத்மாவிடம் உள்ள பிரபஞ்சம் முழுவதும் அவனுடன் இணைந்ததுபோல் தோன்றுகிறது.

உலகத்தோடு பிரம்மத்திற்கு எந்தத் தொடர்பும் இல்லை என்றாலும் இது பிரம்மத்தினிடம் இருந்தே உற்பத்தியானதால் அதன் உருவமாகவே கருதப்படுகிறது. அந்த பிரம்மம் மிகத் தூய்மையானது, உவமையற்றது. எனவே சொற்களால் அதனை வருணிக்க முடியாது. ஊனக் கண்ணால் அதனைப் பார்க்க முடியாது. ஞான திருஷ்டியினாலேயே அதன் சாக்ஷாத்காரம் உண்டாகிறது என்பது என் கருத்தாகும்.

சுவர்ச்சலா: அப்படியானால், மாறுதல் அற்ற, உருவம் அற்ற, எங்கும் நிறைந்த ஆகாயத்தின் தரிசனம் எப்போதும் இருப்பதுபோல் ஞான சொரூபமான ஆத்மாவின் தரிசனமும் கிட்ட வேண்டும் அல்லவா?

சுவேதகேது: மனிதன் தோலின் மூலம் ஆகாயத்தில் உள்ள காற்றின் ஸ்பரிசத்தைப் பெறுகிறான். மூக்கின் மூலம் ஆகாயத்தின் மணத்தையும், கண்களால் ஒளியையும் தரிசிக்கிறான். இதைத் தவிர, இருள், கிரணங்கள்,

மேகங்கள், மழை, நட்சத்திரங்கள் ஆகியவற்றையும் அடிக்கடி தரிசிக்கிறான். ஆனால் ஆகாயம் கண்ணுக்குப் புலப்படுவதில்லை. பரமாத்மா அந்த ஆகாயத்திற்கும் அப்பாற்பட்டவன்.

அவருக்காகவே, அவர் மூலமே இந்த உலகனைத்தின் சிருஷ்டி உண்டாயிற்று. அவரே சத்தியமானவர், சர்வ வியாபி. அவருடைய குண சம்பந்தமான பெயர்கள் அவருடைய உபசாரத்திற்கானவையாகும். புலன்கள் மூலம் அவர் கிரகிக்கப்படுவதில்லை. வாக்கின் மூலமும் வர்ணிக்கப்பட்ட முடியாதவர் சூட்சும அறிவால் மட்டுமே அவரைச் சிந்தனை செய்ய முடியும். அவரது இருப்பை அறிய முடியும். அவர் ஞான சொரூபமானவர். ஒரே நீரில் மண் மற்றும், விதைகளின் வேறுபாடு காரணமாக அவை வேறுபடுகிறது. அதேபோல பிரக்ருதி மற்றும் ஆத்மாவின் சேர்க்கையால் குணகர்மத்தின்படி பலவகையாக சிருஷ்டி வெளிப்படுகிறது.

தாகமுள்ள மனிதன் நீரைக் குடித்துத் திருப்தி அடைவதுபோல சாதகன் பிரம்மத்தை அறிவிக்கும் வாக்கியத்தைச் சிந்தித்து திருப்தியும், ஞானமும் அடைகிறான். அந்த ஞானம் படிப்படியாக அவனுக்கு மேலான சுகத்தை அளிக்கிறது.

சுவர்ச்சலா: முனிவரே! சப்தத்தால் ஏதும் நடைபெறவில்லை என்பது என் கருத்து. ஆனால் பௌராணிக வித்வான்கள் பரமாத்மா சிந்திக்க இயலாதவன் என்றும், வேதத்தால் அடையக் கூடியவர் என்றும் கருதுகிறார்கள். உலகின் பல சப்தங்கள் பொருளற்றதாக உள்ளன. அதுபோல வேத சப்தங்களும் இருக்கலாம் என்று என் அறிவிற்குத் தோன்றுகிறது. இது விஷயமாக தாங்கள் எனக்கு விளக்க வேண்டும்.

சுவேதகேது: சுத்த சத் சொரூபமான பரமாத்மா வேதத்தால் அடையக் கூடியவர் என்னும் ஸ்ருதியின் கூற்று சத்தியமானது. பரப்ரம்மம் பிரத்யக்ஷமாகக் காணக் கிடைக்காததால் நாஸ்திகர்கள் ஸ்ருதியின் கூற்று சத்தியம் அல்ல என்று கூறுகிறார்கள். ஆஸ்திகர்கள் ஸ்தூல சரீரத்தில் ஜீவாத்ம ரூபத்தில் பரப்பிரம்மம் கிடைக்கிறது. எனவே ஸ்ருதியின் கூற்று உண்மை எனக் கூறுகிறார்கள். ஒரு லௌகிக சப்தம் கூடப் பொருளற்றது இல்லை என்னும்போது வேதத்தின் சொல் எப்படி வீணாக முடியும்? வேதத்தின் சொற்களும், லௌகிக சொற்களைப் போலப் பொருளுடையதாகக் கருதப்பட்டாலும் அவை பரமாத்மாவைப் போதம் செய்விப்பதில் திறமையற்றவை. ஏன் எனில் பரமாத்மா வாக்கிற்கு எட்டாதவராகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அது பொருத்தமானதும் கூட.

ஒவ்வொரு சரீரத்திலும் ஜீவாத்மாவின் உருவில் பிரம்மமே இருப்பதாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இதைத் தவிர இதுவல்ல; இதுவல்ல என்னும் மறுக்கும் சொற்களாலும் பிரம்மஸ்வரூபம் சங்கேதம் செய்யப்பட்டுள்ளது. ஆதலால் சுத்த சொரூபரான பரமாத்மா வேதம் ஒன்றாலேயே அடையத் தக்கவர் என்பது என்னுடைய தீர்மானமான கொள்கையாகும். அத்யாத்ம தத்துவ சிந்தனையால் ஞானம் எப்போதும் விளக்கைப்போல் தெளிவாகப் பிரகாசிக்கிறது. அந்த ஞானத்தால் மனிதன் சிறந்த கதியை அடைகிறான்.

ஞான திருஷ்டி நிரம்பியவளே! நான் கூறிய ரகசியமான உண்மையான பிரம்மஞான விஷயத்தை நீ அறிந்தாயா? சுபமானவளே! பரமாத்மாவின் ஐஸ்வர்யம் பல உருவங்களில் காணப்படுகிறது. வாயு அதுவரை செல்ல முடிவதில்லை. சூரியனும், அக்னியும் பரமத சொரூபரான பரமேஸ்வரனைப் பிரகாசிக்கச் செய்ய முடிவதில்லை. பரமாத்மாவாலேயே உலகம் முழுவதும் நிறைந்துள்ளது. அவரே ஒவ்வொரு பிராணியின் இதயத்திலும் ஆத்மாவின் உருவில் வாசம் புரிகிறார். பரமாத்ம விஞ்ஞானம் இவ்வளவுதான் இதுவே 'அகம்' என்னும் பொருளாகக் கருதப்படுகிறது. நம் இருவரின் இருப்பு நிலையானதல்ல; இத்தகைய கொள்கை அஞ்ஞானத்தினாலேயே உண்டாகிறது”

தன் கணவன் அளித்த இந்த உண்மையான உபதேசத்தைக் கேட்டு சுவர்ச்சலா மகிழ்ச்சியடைந்தாள். அவள் எப்போதும் தத்துவ ஞான நிஷ்டையுடன் இருந்து அதற்கேற்றவாறு நடந்து கொண்டாள். ஸ்வேதகேதுவும் மனைவியை அருகில் வைத்துக் கொண்டே நித்திய, நைமித்திக கர்மங்களில் ஈடுபட்டார். எல்லோருடைய உள்ளத்திலும் வாசம்புரியும் வாசுதேவனுக்குத் தன் கர்மங்கள் அனைத்தையும் சமர்ப்பித்து அவருடைய தியானத்திலேயே தன்மயமாகி இருந்தால் அந்த தம்பதிகள் இல்லற தர்மத்தைப் பின்பற்றியே பரமாத்மாவை அடைந்துவிட்டனர்.

**25. சனத்குமாரர் ரிஷிகளுக்கு பகவத் சொரூபத்தை உபதேசித்தது.
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு உரைத்தது
(சாந்தி பருவம் அத்-222)**

ஒரு சமயம் உலகின் காரணத்தை அறிவதற்காக ரிஷிகளிடையே பெரும் வாத-விவாதம் நடைபெற்றது. கடுமையான விரதங்களைக் கடைப்பிடிக்கும் ஆறாயிரம் ரிஷிகள் இமயத்தின் பக்கத்தில் அவையாகக் கூடினர். அவர்களில் சிலர் இந்த உலகம் எப்போதும் இருப்பது என்றனர்; சிலர் அதை ஈஸ்வரனோடு உள்ளது என்றனர். சிலர் ஈஸ்வரன் இல்லாமலேயே உலகின் உற்பத்தியைக் கூறினர். சிலர் இந்த உலகின் முழுவதின் இருப்பே கிடையாது என்றனர்.

சிலர் இயல்பையும், பலர் கர்மத்தையும், மற்றும் பலர் புருஷார்த்தத்தையும் பலர் தெய்வத்தையும் இவ்வுலகிற்குக் காரணமாகக் கூறினார்கள். அவர்கள் பலவகை சாஸ்திரங்களைக் கூறியவர்கள். அவர்கள் பலவகை உபாயங்களால் தங்கள் கருத்தை வலியுறுத்தினர். அந்த பிராமணர்கள் இயல்பாகவே தங்கள் சாஸ்திர ஞானத்தால் ஒருவரை ஒருவர் வெல்ல விரும்பினர். உலகிற்குக் காரணம் எது என்ற வினாவின் அடிப்படையில் பெரும் விவாதம் நடந்தது. அதில் பலர் சினங்கொண்டு ஒருவரை மற்றொருவர் தாக்கிக் கொண்டனர். அதனால் தாக்கப்பட்டவர்கள் பாத்திரம், தண்டம், மரவுரி, மான்தோல், வஸ்திரங்கள் போன்றவற்றை இழந்தனர். அவை சேதப்படுத்தப்பட்டன.

பிறகு அமைதி திரும்பியது. அவர்கள் வசிஷ்ட முனிவரிடம் சென்று தங்களுக்கு சனாதன தத்துவத்தை உபதேசிக்க வேண்டினர். வசிஷ்டர் அந்தச் சனாதன தத்துவ விஷயமாக ஏதும் அறியேன் எனக் கூறிவிட்டார். அதனால் அவர்கள் அனைவரும் ஒன்றாக நாரத மகரிஷியிடம் வந்தனர். “மகா பாக்யவானே! தாங்கள் எங்களுக்கு சனாதன தத்துவத்தை உபதேசியுங்கள். ஏன் எனில் நீங்களே தத்துவங்கள் அனைத்தையும் அறிந்தவர்” எனக் கேட்டனர். நாரதரும் அவர்களிடம், “நானும் அந்த தத்துவத்தை அறியேன். நாம் எல்லோரும் சேர்ந்து வேறு மோகமில்லாத, அந்த அமுத தத்துவத்தை விளக்கவல்ல வித்வான் யார் என்று பார்ப்போம்” என்றார்.

அவ்வாறு அவர் கூறிக் கொண்டிருக்கும்போதே, கண்ணுக்குப் புலப்படாத தெய்வத்தின் குரல் கேட்டது, “பிராமணர்களே! சனத் குமாரரின் ஆஸ்ரமத்திற்குச் செல்லுங்கள். அவர் உங்களுக்குத் தத்துவ ஞானத்தை உபதேசிப்பார் என்று கூறியது. அப்போது ‘விபாண்டகர்’ என்னும் பிராமண

சிரோமணி கண்ணுக்குப் புலப்படாத அந்த தெய்வத்திடம், “காணப்படாத தாங்கள் யார்” எனக் கேட்டார். அந்தக் குரல், “முனிவர்களே! நீங்கள் பண்டிதர்கள். நீங்கள் என்னை எப்போதும் ஒரே உருவத்தில் சஞ்சரிக்கும் பழமையான ரிஷி சனத் குமாரன் என்று அறிந்து கொள்ளுங்கள். வேதம் அறிந்தவர்கள் யாரை அகூஷயம் என்று கூறுகிறார்களோ அவனே நான் ஆவேன்” என்று கூறியது.

விபாண்டகர் மீண்டும் அவரிடம், “முதல் முனிவரே! தாங்கள் தங்களுடைய சொருபத்தை அறிமுகம் செய்யுங்கள். உங்களுடைய சொருபம் எங்கள் கண் முன் தெரியவில்லை. உங்களுக்குச் சொருபம் உண்டானால் அது எவ்வாறு இருக்கும்?” எனக் கேட்டார். அப்போது கண்ணுக்குத் தெரியாத அந்த மகாத்மா கம்பீரமான குரலில், “முனிவரே! உனக்குக் காதும் இல்லை. முகமும் இல்லை; கால்-கையும் இல்லை; உள்ளங்காலும் இல்லை என்று கூறினார் விபாண்டகர் தன் விஷயத்தில் இவையனைத்தும் உண்மையானதைக் கண்டார். மீண்டும், “ரிஷியே! தாங்கள் ஏன் இவ்வாறு கூறுகிறீர்கள்?” எனக் கேட்டார்.

ஆனால் அவர்களுக்கு விடை கிடைக்கவில்லை. அவர்கள் அனைவரும் சிரித்தபடி வானத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் அனைவரும் குழுவாக, தங்கமயமான மேருமலையின் மீது இருந்த சனத்குமாரரிடம் சென்றனர். அங்கு சனத்குமாரர் தியானத்தில் ஈடுபட்டு, வேத பாராயணராகக் கண்டனர். ஒரு வருடம் காத்திருந்தனர். பின்னர் சனத்குமாரர் இயற்கை நிலைக்குத் திரும்பினார்; முனிவர்கள் அவரை வணங்கி நின்றனர். சனத்குமாரர் முனிவரே! கண்ணுக்குப் புலப்படாத தெய்வம் கூறிய விஷயம் எனக்குத் தெரியும். இன்று உங்களுடைய வினாக்களுக்கு விடையளிக்க வேண்டும். உங்கள் விருப்பப்படி வினாக்களைக் கேளுங்கள்” என்றார்.

அப்போது பிராமணர்கள், மாசற்ற ஞானநிதியான சனத்குமாரரிடம் “குமாரரே! நாங்கள் எல்லாவற்றிலும் சிறந்த விஸ்வரூபரான பரமேஸ்வரனை எவ்வாறு யஜனம் செய்ய வேண்டும்? எங்களுக்கு ஞானம் என்னும் இனிய அமுதைச் சிறிதளவாவது தானம் செய்யுங்கள். விஸ்வரூப பதம் என்பது என்ன? அதை எங்களுக்குக் கூறுங்கள்” என்று கேட்டனர்.

சனத்குமாரர் அவர்களுக்குப் பதில் அளித்தார்; “சிறந்த பிராமணர்களே! உங்களிடையே கண்ணுக்குத் தெரியாத தெய்வம் கூறியது சத்தியமாகும். நீங்கள் அதனைப் பார்க்காவிடினும் அதோடு உரையாடினீர்கள். அந்த விஸ்வரூபரான பரமாத்மாவே எல்லோருக்கும் சிறந்த காரணமாவார். அந்த சர்வஸ்வரூப பரமேஸ்வரனை அறிந்தவன் பயப்படுவதும் இல்லை. எங்கும்

செல்வதும் இல்லை. ‘நான் யார், யாருடையவன், எவ்வாறு காரியம் செய்கிறேன்’ போன்ற விசாரங்களின்றிப் பரமாத்மாவை அனுபவிக்கிறான் அந்த பரமாத்மா யுகத்திலும் வியாபித்தவர். ஜட ஆத்மாவான பிரபஞ்சத்திலிருந்து மிக வேறான உருவில் தனித்து உள்ளார். பரமாத்மாவிலிருந்து வேறுபட்ட எந்த ஜடப்பொருளும் அவருடைய பரமார்த்திக இருப்பாகாது.

காற்று ஒன்றாக இருந்தாலும் பல ரூபங்களில் சஞ்சரிக்கிறது. பறவை, மான், புலி மற்றும் மனிதனிலும் ஒரே வாயுவின் பல்வேறு சொருபம் உண்டாகிறது. எது ஆத்மாவோ அதுவே பரமாத்மா. ஆனால் அது ஜீவாத்மாவிடமிருந்து வேறாகக் காணப்படுகிறது. அந்த ஆத்மாவாகிய பரமாத்மாவே எல்லா இடத்திலும் செல்கிறது. எல்லாவற்றையும் பார்க்கிறது. எல்லோருடைய பேச்சையும் கேட்கிறது. எல்லோருடனும் உரையாடுகிறது.

சூரியதேவனின் சக்கரத்தில் எல்லாப்பக்கமும் கிரணங்கள் உள்ளன. அவை சூரியனுக்குப் பின்னாலேயே செல்கின்றன. சூரியன் ஒவ்வொரு நாளும் அஸ்தமனமாகிறார். மறுபடி கிழக்கே உதிக்கிறார். ஆனால் அந்த உதயம், அஸ்தமனம் இரண்டுமே சூரியனிடம் இல்லை. இதேபோலவே சரீரத்தின் உள்ளே அந்தர்யாமி உருவில் பகவான் நாராயணன் எழுந்தருளியிருக்கிறார். முனிவர்களே! நீங்கள் விழும்போதும், எழும்போதும், நடக்கும்போதும், உண்ணும்போதும், பருகும்போதும் ஒவ்வொரு காரியத்திலும் மேலே, கீழே முதலிய எல்லா திசையிலும், தேசத்திலும் ஒரே பகவானான நாராயணனே இருக்கிறார். அவருடைய திவ்யமான தங்கமயமான தாமமே பரமபதம் என்று அறிய வேண்டும். அதை அடைந்த ஜீவன் கிருதார்த்தமாகிறது. அவர் தானே தன்னை ஒளிரச் செய்பவர்; தன்னிலேயே அந்தர்யாமி ஆத்மாவாக இருப்பவர்.

வண்டு முதலில் ரசத்தைச் சேர்த்துப் பின் மலர்களின் நான்கு பக்கமும் வட்டமிடுவது போல, ஞானிகள் தேகாபிமானம் உடையவர்களைப் போல இருந்து உலக நன்மைக்காக எல்லா விஷயங்களையும் அனுபவிக்கிறார்கள். அவர்கள் மோகத்தில் ஆழ்வதில்லை. பரமாத்மாவை யாரும் ஊனக் கண்களால் பார்க்க முடியாது. இதயத்துள் இருக்கும் நிர்மலமான அறிவின் மூலமே ஞானிகள் அவனுடைய உருவத்தைப் பார்க்கின்றனர். அந்தப் பரமாத்மா மந்திரத்தின் மூலம் யஜனம் செய்யப்படுகிறான். சிறந்த பிராமணர்களே பரமாத்மாவை யஜனம் செய்கிறார்கள்.

அந்த அமுத மயமான சொரூபமுடைய பரமாத்மா தர்மியுமல்ல; அதர்மியும் அல்ல. அவன் இருமைக்கு அப்பாற்பட்டவன். அகூயையும், த்வேஷமும் அற்றவன். அவன் ஞானத்தால் திருப்தியடைந்து சுகமாக

உறங்குகிறான். பகவான் தன் மாயையால் உலகைச் சிருஷ்டிக்கிறார். மோகத்தால் மூடப்பட்ட மனிதனின் இதயம் தனக்குக் காரணமான பரமாத்மாவை அறிவதில்லை. அவனே தியானம், தரிசனம், மற்றும் பார்க்கும் பொருட்களின் அறிவையும் பெறுபவன். உலகனைத்தையும் உற்பத்தி செய்யும் அந்த முடிவற்ற பரமாத்மாவை யார் அறிய முடியும்? முனிவர்களே! என்னால் முடிந்தவரை நான் உலகிற்குக் காரணமான பரமாத்மாவின் சொருபத்தைக் கூறிவிட்டேன். இனி நீங்கள் செல்லுங்கள்” எனக் கூறி விடையளித்தார்.

26. இந்திரன் ப்ரஹ்லாதனுக்கு இடையே நடந்த உரையாடல்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு உரைத்தது
(சாந்தி பருவம் அத்-222)

ஹிரண்யகசிபுவின் புதல்வரான பிரஹ்லாதன், எந்த விஷயத்திலும் பற்று இன்றி அனைத்தையும் துறந்துவிட்டார். அவருடைய பாவங்கள் அனைத்தும் கழுவப்பட்டுவிட்டன. அவர் நல்ல குலத்தில் பிறந்தவர். வேதங்களை அறிந்தவர். கர்வமும், அகங்காரமும் அற்றவர். சுத்த சத்வ குணத்தில் நிலைத்தவர். நிந்தையையும், துதியையும் சமமாகக் கருதியவர். மனத்தையும், புலன்களையும் வசப்படுத்தித் தனிமையில் வசித்து வந்தார். அவருக்கு சராசர பிராணிகளின் தோற்றம் மற்றும் அழிவின் ஞானம் இருந்தது. விரும்பியது கிடைக்காதபோது கோபமோ, கிடைத்தபோது மகிழ்ச்சியோ அடைவதில்லை. மண்ணும், தங்கமும் அவருடைய பார்வையில் சமமாகவே இருந்தது.

அவர் கல்யாணமய பரமாத்மாவின் தியானத்தில் நிலைத்திருந்தார். அவருக்கு பிரம்மத்தின் பூர்ண ஞானம் இருந்தது. அவர் எல்லாம் அறிந்தவர். எல்லாப் பிராணிகளிடமும் சமதர்சியாக இருந்தார். புலன்களை வென்ற அவர் நாராயணனுடைய பிரியமான பக்தர். எப்போதும் அவருடைய சிந்தனையிலேயே ஈடுபட்டவர். அவர் தனிமையில் அமர்ந்து ஸ்ரீ ஹரியைத் தியானம் செய்வதை இந்திரன் கண்டார்; அவரிடம் சென்றார்; அவருடைய அறிவையும் கருத்தையும் அறிய விரும்பினார். அவரிடம் இவ்வாறு கூறினார்.

“தைத்ய ராஜனே! உலகில் எந்த குணங்களைப் பெற்று மனிதன் மதிப்பிற்குரியவனாக முடியுமோ அவை அனைத்தையும் உங்களுக்குள் நிலையாக இருப்பதை நான் காண்கிறேன். உங்களுடைய அறிவு விருப்பு வெறுப்பின்றிக் காணப்படுகிறது. நீங்கள் ஆத்மாவை உணர்பவர். தாங்கள் உலகில் எதை ஆத்ம ஞானத்தின் மிகச்சிறந்த சாதனம் என்று கருதுகிறீர்கள்? தாங்கள் கயிற்றால் கட்டப்பட்டீர்கள். பகைவர் வசப்பட்டீர்கள். ராஜ்யத்திலிருந்து விலக்கப்பட்டீர்கள். அந்த வருந்தத்தக்க நிலையிலும் தாங்கள் துயரமின்றி இருக்கிறீர்கள். தங்களுடைய இந்த நிலை ஆத்ம ஞானத்தின் காரணமாகவா? அல்லது தைரியத்தின் காரணமாகவா? இந்திரன் இவ்வாறு பிரஹ்லாதனிடம் வினவினார்.

பிரஹ்லாதன் அவருக்குப் பதிலளித்தார். “தேவராஜா! ஆத்மாவின் சாக்ஷாத்காரம் உண்டாகப் பெற்றவன் ஒருபோதும் மோகம் கொள்வதில்லை. எல்லா வகையான பாவங்களும், குறைவுகளும் இயல்பாகவே வந்து செல்லுகின்றன. மனிதன் அதற்காக எந்தப் பிரயத்தனமும் செய்வதில்லை.

முயற்சி செய்யாததால், செயலுக்கு மனிதன் கர்த்தாவாக முடியாது. ஆனால் செய்யாமலேயே மனிதனுக்கு செய்பவன் என்ற கர்வம் உண்டாகிறது. ஆத்மாவை சுப-அசுப கர்மங்களின் கர்த்தா என்று கருதுபவனின் அறிவு குற்றமுடையது. தத்துவ ஞானமற்றது. மனிதனே செய்பவன் என்றால், அவன் தன் நன்மைக்காக முயற்சியோடு செய்யும் காரியங்கள் அனைத்தும் நிச்சயம் வெற்றி பெறும்.

அவன் தன் முயற்சியில் ஒருபோதும் தோல்வியடைய மாட்டான். ஆனால் விரும்பியதைப் பெற முயல்பவர்களுக்கு விரும்பாததும் கிடைத்து விடுவதைப் பார்க்கிறோம். பல பிராணிகளுக்கு முயற்சி இல்லாமலேயே தீமை கிடைப்பதையும், விரும்பியது கிடைக்காததையும் பார்க்கிறோம். இது இயல்பாகவே நடக்கிறது. பல மிக அறிவுள்ள மனிதர்களும், அற்ப புத்தியுள்ளவர்களிடம் இருந்து செல்வத்தைப் பெற விரும்புகிறார்கள். எல்லா சுப-அசுப குணங்களும் இயல்பாகத் தூண்டப்பட்டு நடக்கும்போது, ஒருவன் அதில் கர்வப்பட என்ன காரணம் உள்ளது? இயல்பாகவே எல்லாம் கிடைத்து விடுகிறது என்பது என்னுடைய தீர்மானமான கொள்கையாகும்.

உலகில் கிடைக்கும் சுப, அசுப பலன்களுக்கு மக்கள் கர்மத்தையே காரணமாகக் கருதுகிறார்கள். ஆகவே நான் உன்னிடம் கர்மத்தின் விஷயத்தையே முழுமையாக வர்ணிக்கிறேன்; கேள். காகம் கிடைக்கும் உணவை சாப்பிடும்போது ‘காகா’ எனக் கரைந்து அன்னம் உள்ளதை மற்ற காகங்களுக்குத் தெரிவிக்கின்றது. அதுபோல கர்மங்கள் அனைத்தும் தன்னுடைய இயல்பையே அறிவிக்கின்றன. இயல்பை அறியாமல் மாறுதல்களையே அறிபவன் பகுத்தறிவில்லாததால் கர்வம் கொள்ளுகிறான்.

இந்திரா! நான் தர்மத்தின் முழு விதியையும், பூதங்களின் நிலையாமையையும் அறிவேன். ஆதலால் இவை அனைத்தும் அழியக்கூடியது என்பதை அறிந்து எதற்காகவும் துயரப்படுவதில்லை. மமதை, அகங்காரம், ஆசைகள் இன்றி ஆத்ம நிஷ்டையில் ஈடுபட்டுத் தனித்து இருந்து பிராணிகளின் உற்பத்தியையும் அழிவையும் நான் எப்போதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். நான் அறிவையும், மனத்தையும், புலன்களையும் வசப்படுத்தியுள்ளேன். ஆசையும், தாகமும் இன்றி எப்போதும் அழியாத ஆத்மாவையே பார்க்கிறேன். எனவே எனக்கு ஒருபோதும் கஷ்டம் ஏற்படுவதில்லை. பிரக்ருதி, அதன் காரியங்களிடமும் விருப்பமும் இல்லை; வெறுப்பும் இல்லை. யாரையும் எனக்குப் பகைவனாகவோ நண்பனாகவோ கருதுவதில்லை” என்றார். மேலும் தனக்கு சொர்க்கம், பாதாளம் மண்ணுலகம் எதன் மீதும் ஆசையில்லை. ஞான-விஞ்ஞானத்தை அறிவதற்குக் காரணமாக எந்தக் கர்மமும் அவசியமாக இல்லை என்று கூறினார்.

இந்திரன், “எந்த உபாயத்தால் இத்தகைய அறிவையும், அமைதியையும் கிடைக்கப் பெற்றீர்கள்?” எனக் கேட்டார். அவருக்கு, “எளிமை, கவனம், அறிவின் தூய்மை, உள்ளத்தின் தூய்மை, பெரியவர்களின் சேவை ஆகியவற்றை ஏற்றுக் கொள்வதால் மனிதனுக்குப் பெரும் பதம் கிடைக்கிறது. இயல்பாகவே ஞானமும், அமைதியும் கிடைக்கிறது. அனைத்தும் சுபாவத்தாலேயே கிடைக்கிறது” எனப் ப்ரஹ்லாதன் பதிலளித்தார். அவருடைய சொற்களைக் கேட்டு வியந்த இந்திரன் மகிழ்ச்சியுடன் அவரைப் பூஜித்துத் தன் இருப்பிடம் திரும்பினார்.

27. இந்திரன்-பலி-உரையாடல் காலத்தின் தத்துவம்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது
(சாந்தி பருவம் அத்-223)

ஒரு சமயம் இந்திரன் அசுரர்கள் அனைவரையும் வென்று பிரம்மாவிடம் சென்றார். அவரை வணங்கி அவரிடம், “பலி எங்கே இருக்கிறான்? தானமளிக்கும்போது யாருடைய செல்வம் ஒருபோதும் தீருவதில்லையோ அந்த மன்னன் பலியை நான் எங்கு தேடியும் காணவில்லை. தாங்கள் எனக்குப் பலியின் இருப்பிடத்தைக் கூறுங்கள்.” எனக் கேட்டார்.

பிரம்மா இந்திரனிடம், “இது உனக்கு நல்லதல்ல. நீ என்னிடம் பலியைப் பற்றிக் கேட்டால் பொய் சொல்லக்கூடாது. ஆகவே உனக்கு நான் பலியின் இருப்பிடத்தைக் கூறுகிறேன். இந்திரா! ஒரு சூன்யமான வீட்டில், ஒட்டகம், பசு, கழுதை இவற்றில் சிறந்த ஜீவன் கிடைக்குமானால் அதைப் பலி என்று அறிந்து கொள்” என்று கூறினார். இந்திரன் பிரம்மாவிடம் ஒரு சூன்யமான வீட்டில் பலியை நான் சந்தித்தால் நான் அவனைக் கொல்லலாமா? கொல்ல வேண்டாமா? என்பதைக் கூறுங்கள் என்றார். பிரம்மா பதிலளித்தார். “இந்திரா! நீ பலியை வதம் செய்யாதே. அவர் வதம் செய்யத் தகுந்தவர் அல்ல; நீ அவரிடம் நியாயமான செயல் விஷயமாக வினா விடுக்கலாம்” என்றார்.

பிரம்மாவின் கட்டளையை ஏற்றுக் கொண்ட இந்திரன் தன் ஐராவதத்தின் மீது ஏறிப் புவியில் சஞ்சரித்தார். பிரம்மா கூறியவாறு ஒரு சூனியமான வீட்டில் கழுதை உருவில் தன்னை மறைத்து வாழ்ந்து கொண்டிருந்த பலி மன்னனைக் கண்டார். அவரிடம் இந்திரன் அவரது முந்தைய உயர்ந்த நிலையையும், தற்போது இருக்கும் தாழ்ந்த நிலையையும் ஒப்பிட்டுப் பேசலானார். “தானவா? நீ கழுதை உருவில் வைக்கோலைத் தின்று கொண்டிருக்கிறாய். இந்த தாழ்ந்த பிறவியைப் பெற்றுள்ளாய். இதற்கு முன் ஒருபோதும் பார்த்திராத நிலையில் உன்னைக் காண்கிறேன். இதற்காக உனக்குத் துயரம் உண்டாகிறதா இல்லையா?

உன்னுடைய பல பராக்கிரமம் அழிந்துவிட்டது. இதற்கு முன்பு உன்னுடைய ஆயிரக்கணக்கான வாகனங்களும், இனச் சகோதரர்களும் சூழ மக்களுக்குத் துன்பமளித்தாய். தேவர்களாகிய எங்களைப் பொருட்படுத்தாமல் யாத்திரை செய்து வந்தாய். உன்னுடைய ராஜ்யத்தில் பூமி உழாமலும் நடவு செய்யாமலும் தான்யத்தை உற்பத்தி செய்தது. இன்று இத்தகைய விபத்திற்கு ஆட்பட்டுள்ளாய். இதற்காக நீ துயரப்படுகிறாயா? இல்லையா? நீ கிழக்குக் கடற்கரையில் போகங்களை

அனுபவித்து வாசம் புரிந்தாய் உறவினர்களுடன் செல்வத்தைப் பகிர்ந்து கொண்டாய். அப்போது உன் மனம் எவ்வாறு இருந்தது? நீ பல வருஷங்கள் ராஜ்யலக்ஷ்மியோடு சோபையுற்று விளையாட்டுக்களில் சமயத்தைக் கழித்திருக்கிறாய். ஆயிரக்கணக்கான தேவ மகளிர் உன் முன் நடனமாடினர். அப்போது உன் மனநிலை எவ்வாறு இருந்தது? இப்போது எவ்வாறு இருக்கிறது?

உனக்கு மேலே ரத்தினங்கள் பதிக்கப்பட்ட தங்கக்குடை விரிந்திருந்தது. ஆறாயிரம் கந்தர்வர்கள் உன் முன் கீதம் இசைத்து நடனமாடிய ஒரு காலம் இருந்தது. விசாலமான யாக மண்டபத்தில் நீ கோடிக்கணக்கான பசுக்களை ஆயிரக்கணக்கான முறை தானம் செய்த சமயம் உன் மனத்தில் எத்தகைய யோசனைகள் இருந்தன? நீ ‘ஷம்ய கேஷப’ முறையில் யாகம் செய்து பூமி முழுவதையும் வலம் வந்தாய். அப்போது உன் இதயத்தில் எவ்வளவு உற்சாகம் இருந்திருக்கும்? அசுர ராஜனே! இப்போது நான் உன்னிடம் தங்க ஜாலர்களையும், குடையையும், சாமரத்தையும் காணவில்லை. பிரம்மா அளித்த திவ்யமாலையும் உன் கழுத்தில் காணப்படவில்லை” என்ற இந்திரனின் ஆழமான கருத்துக்களை உடைய சொற்களைக் கேட்டுப் பலி மன்னன் சிரித்தார்.

பலி மன்னன் இந்திரனுக்கு உரைத்த பதில்

அவர் இந்திரனிடம் கூறினார்; “தேவேஸ்வரா! என்னிடம் நீ காட்டிய முட்டாள்தனம் எனக்கு வியப்பளிக்கிறது. தேவர்களின் மன்னனான நீ இவ்வாறு மற்றவர்களுக்குத் துன்பமளிக்கும் சொற்களைக் கூறுவது உனக்குத் தகுந்ததல்ல. இப்போது நீ என்னுடைய, குடையையும், சாமரத்தையும், தங்க ஜாலர்களையும் பிரம்மா அளித்த மாலையையும் பார்க்க முடியாது. என்னுடைய ரத்தினங்கள் குகையில் மறைக்கப்பட்டுவிட்டன. இப்போது நீ செழுமையாக உள்ளாய். என்னுடைய வலிமை பிடுங்கப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய நிலையில் நீ என் முன்னால் உன்னை நீயே புகழ்ந்து கொள்ளுகிறாய். இது உன்னுடைய குலத்திற்கும் புகழுக்கும் ஏற்றதல்ல.

தூய்மையான அறிவுடைய, ஞானத்தால் திருப்தியடைந்த பொறுமை மிக்க சிந்தனையாளர்கள் துயரம் உண்டாகும்போது சோகமடைவதில்லை. புரந்தரா! உன்னுடைய தீய அறிவின் காரணமாக என் முன் தற்புகழ்ச்சி செய்து கொள்ள விரும்புகிறாய். என்னைப் போன்ற நிலை உனக்கும் உண்டாகுமானால் இத்தகைய சொற்களைப் பேசமாட்டாய்” என்று கூறிய பலி பாம்பைப்போல் சீற்றம் கொண்டார்.

இந்திரன் மீண்டும் பலியை ஏளனம் செய்யலானார், “தைத்ய மன்னா! முன்பு நீ தேவர்களைப் பொருட்படுத்தாமல் உற்றார் உறவினர்களுடன் மகிழ்ந்திருந்தாய். இப்போது அவர்களால் துறக்கப்பட்டு தீன தசையில் இருக்கிறாய். இதனால் உன் மனம் துயரம் அடையவில்லையா? முன்பு உலகனைத்தையும் உன் ஆளுமையின் கீழ் வைத்திருந்தாய். மட்டற்ற மகிழ்ச்சியடைந்தாய். இப்போது உனக்குக் கோரமான வீழ்ச்சி உண்டாகியுள்ளது. இவற்றை நினைத்து உன் மனத்தில் துயரம் உண்டாகிறதா இல்லையா?” எனக் கேட்டார்.

பலி காலச்சக்கரத்தின் இயல்பைக் கூறுதல்

பலி கூறினார்; “இந்திரா! காலச்சக்கரம் இயல்பாகவே மாறும் தன்மை உடையது. அதன் மூலம் இங்குள்ள ஒவ்வொரு பொருளையும் நான் நிலையற்றதாக அறிகிறேன். உலகம் முழுவதுமே அழியக்கூடியது. ஆகவே நான் ஒருபோதும் துயரப்படுவதில்லை. இந்தக் கழுதை சரீரமும் நான் தானாக ஏற்றதாகும். குற்றத்தால் இதை அடையவில்லை. ஜீவன், சரீரம் இரண்டும் பிறவியோடு தோன்றி, வளர்ந்து, ஒன்றாகவே அழிந்து விடுகின்றன. நீர்ப்பிரவாகம் கடைசியாக சேரும் இடம் கடல் என்பது போலச் சரீரம் படைத்தவர்களின் கடைசி கதி மரணமாகும். இதை நன்கு அறிந்த மனிதன் ஒருபோதும் மோகம் கொள்வதில்லை.

ரஜோ குணத்திற்கும், மோகத்திற்கும் வசமாகி இதனை அறியாத மனிதனே ஆபத்துக் காலத்தில் துயரம் கொள்ளுகிறான். நல்ல அறிவுடையவன், அறிவின் மூலம் பாவங்களை அழித்து, சத்துவ குணத்தில் நிலைத்து மகிழ்ச்சியடைகிறான். மந்த புத்தியுடைய மனிதர்கள் சத்வ குணத்தில் இருந்து தவறி அடிக்கடி இவ்வுலகில் பிறக்கிறார்கள். நான் பொருளுக்காகவோ, உயிருக்காகவோ சுகமான பலனை விரும்பவில்லை. அனர்த்தமோ, மரணமோ, துன்பமான பலனோ, அவற்றில் வெறுப்பு கொள்வதில்லை.

ஒரு மனிதன் இன்னொருவனைக் கொல்கிறான். அவன் உண்மையில் தான் இறந்தவனாக இருந்து இறந்தவனைக் கொல்கிறான். கொல்பவன், கொல்லப்படுபவன் இருவருமே ஆத்மாவை உணர்வதில்லை. ஒருவனை வென்று அதனால் பெருமை கொள்பவன் உண்மையில் அந்த வெற்றியின் கர்த்தா அல்ல. ஏன் எனில் உலகின் கர்த்தா பரமாத்மா ஆவார். உலகனைத்தின் சம்ஹாரமும், சிருஷ்டியும் யாரால் செய்யப்படுகிறது? அதற்குப் பிரயோஜனமுடையவன் ஈஸ்வரன். பூமி, நீர், அக்னி, காற்று, ஆகாயம்

இவைகளே எல்லாப் பிராணிகளின் சரீரத்திற்குக் காரணமாகும். ஆகவே அவற்றிற்காகச் சோகம் கொள்வதோ, அழுவதோ அவசியமில்லை.

ஒருவன் வித்வானோ, பலசாலியோ, பலவீனனோ, அழகனோ, குருபியோ, பாக்யசாலியோ, பாக்யமற்றவனோ, கம்பீரமான காலன் அனைவரையும் தன்னுடைய தேஜஸால் கிரகித்துக் கொள்கிறது. இவை அனைத்தையும் அறிந்த பலியான எனக்கு என்ன கவலை உண்டாகப் போகிறது? காலன் முதலிலேயே கொன்றுவிட்டவனையே வேறு ஒருவன் கொல்கிறான். அழிந்துவிட்ட பொருளே பின்னால் யார் மூலமாவது அழிக்கப்படுகிறது. கிடைப்பது முதலிலேயே தீர்மானிக்கப்பட்ட பொருளே பின்னால் மனிதனால் கைப்பற்றப்படுகிறது. நான் எவ்வளவு யோசித்தும் காலனான கடலுக்கு எங்கும் கரை தென்படவில்லை. இறைவனான காலனுக்கு முடிவைக் காணவில்லை.

சசிபதியே! இந்தத் தனிமையான வீட்டில் நான் கழுதையின் உருவை ஏற்று வைக்கோலைத் தின்பதை அறிந்து நீ இங்கு வந்தாய். என்னை நிந்திக்கிறாய். நான் விரும்பினால் நீ பயந்து ஓடும்படியான பயங்கர உருவங்களை வெளிப்படுத்த முடியும். இந்திரனே! காலமே அனைத்தையும் அளிக்கிறது. காலமே எல்லாவற்றையும் செய்கிறது. ஆகவே உன் புருஷார்த்தத்தில் கர்வம் கொள்ளாதே. பிரபுத் தன்மையும், செல்வாக்கும் நமக்கு அதிமமல்ல. நீ முன்பு இருந்தது போல இன்னும் சிறுவனாகவே இருக்கிறாய். வாசவா! ஒரு நாள் தேவ, மனித, பித்ரு, நாக, கந்தர்வர் அனைவரும் எனக்கு அடிபணிந்து இருந்தனர். விரோச குமாரன் பலி இருந்த திசைக்கு நமஸ்காரம் எனக் கூறி வந்தனர்.

இன்று என்னுடைய இந்த வீழ்ச்சிக்காக நான் சிறிதும் துயரம் கொள்ள வில்லை. நான் எப்போதும் எல்லோரையும் ஆள்பவனாக ஈஸ்வரனின் வசத்தில் உள்ளேன். ஒரு உயர்ந்த குலத்தில் தோன்றிய பிரதாபியான புருஷன் துயரத்துடன் வாழ்வதையும், நீச குலத்தில் பிறந்த தீய நடத்தையை உடையவன் சுகமாக வாழ்வதையும் பார்க்கிறோம். இருவருக்கும் மரணம் என்ற ஒரே எதிர்காலம்தான். இந்திரா! ஒரு நல்ல நடத்தையுடைய அழகிய பெண்விதவையாவதைப் பார்க்கிறோம். அழகற்ற பெண்சௌபாக்கியவதியாக இருப்பதைப் பார்க்கிறோம். நீ இன்று செழிப்புடையவனாகியுள்ளாய். இப்போது நான் உள்ள நிலை நான் செய்ததுமல்ல; நீ செய்ததுமல்ல. செழிப்பும், மேன்மையும் எல்லோருக்கும் மாறி மாறி வருகிறது.

இப்போது தேவராஜ பதவியில் நிலைபெற்றுள்ள நீ என்னிடம் அடிக்கடி கர்ஜிக்கிறாய். இவ்வாறு காலம் என்னைத் தாக்காமல் இருந்திருந்தால், நீ

வஜ்ரம் ஏந்தியிருந்தாலும், உன்னை முஷ்டியாலேயே கொன்று வீழ்த்தியிருப்பேன். ஆனால் இது நான் பராக்கிரமத்தைக் காட்டும் சமயமல்ல; அமைதியாக இருக்கும் சமயம் வந்துள்ளது. காலமே அனைவரையும் பல்வேறு நிலைகளில் ஸ்தாபித்துப் பராமரிக்கிறது. காலமே அனைவரையும் பக்குவப்படுத்துகிறது. என் மீது காலனின் தாக்குதல் உண்டாகியுள்ளபோது வேறு யார் மீதும் அது தாக்காது. தேவராஜா! 12 மகாத்மா ஆதித்தியர்கள் என்று நீங்கள் கூறப்படுகிறீர்கள். உங்கள் அனைவரின் தேஜஸையும் நான் ஒருவனாகவே தரித்திருந்தேன்.

வாசவா! நானே சூரியனாகவும், மேகமாகவும், மின்னலாகவும் இருந்தேன் மக்களைக் காப்பாற்றினேன். தானம் செய்தேன்; வரி பெற்றேன். உலகங்களின் அரசனாக, பிரபுவாக எல்லோரையும் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்தேன். இன்று என்னுடைய பிரபுத்தன்மை முடிந்துவிட்டது. காலனின் சேனையால் நான் தாக்கப்பட்டுள்ளேன். என் ஐஸ்வர்யம் இப்போது பிரகாசிக்கவில்லை. சசிபதே! நானும் கர்த்தாவல்ல; நீயும் கர்த்தாவல்ல; வேறு யாரும் கர்த்தாவல்ல. காலம் மாறி மாறித் தன் விருப்பத்திற்கேற்ப எல்லா உலகங்களையும், பயன்படுத்திக் கொள்ளுகிறது. வேதமறிந்தவர்கள் மாசமும், பக்ஷமும், காலத்தின் இருப்பிடம் என்று கூறுகிறார்கள். இரவும் பகலும் அதன் ஆபரணம். பருவங்கள் வாயில்; ஆண்டு முகமாகும்.

காலம் ஆயுள் உருவமானது. வித்வான்கள் காலம் என்னும் பெயருள்ள பிரம்மம் என்று இதனைக் கூறுகிறார்கள். கால ரூபமான அந்த பிரம்மம் கடலைப் போலக் கம்பீரமானது; ஆழமானது. முதலும் முடிவும் இல்லாதது. அதையே கூடர-அகூடர ரூபம் என்று கூறுகிறார்கள். தத்துவதர்சிகள் கால ரூபமான பரமாத்மா தான் உருவமற்றிருந்தாலும், பிராணிகள் அனைத்தின் உள்ளேயும் ஜீவனைப் புகுத்துகிறார் என்று நிச்சயமாகக் கருதுகிறார்கள். காலனின் மகிமையை எந்த மனிதனும் அறியவில்லை. காலனின் மகிமையால் தோற்ற மனிதன் ஏதும் செய்ய முடியாது.

தேவராஜா! எல்லாப் பிராணிகளின் கதியாகிய காலத்தை அடையாமல் நீ எங்கு சென்று விடுவாய்? மனிதன் ஓடினாலும் அதை விட முடியாது. அதிலிருந்து விலக முடியாது. சிலர் கால தேவனையே அக்னி என்று கூறுகிறார்கள். சிலர் பிரஜாபதி என்கிறார்கள். சிலர் காலத்தை மாசம், பக்ஷம், நாள், கணம், காலை, மாலை என்று கூறுகிறார்கள். அதையே வித்வான்கள் முகூர்த்தம் என்று கூறுகிறார்கள். அது ஒன்றாக இருந்தாலும் பலவகையாகக் கூறப்படுகிறது. இவ்வுலகம் அனைத்தும் காலத்திற்கு அடிமையானது.

வாசவா! உன்னைப் போல பல பராக்கிரமம் நிறைந்த பல்லாயிரம் இந்திரர்கள் முடிந்துவிட்டனர். நீ உன்னையே சக்திசாலி என்றும் தேவராஜன் என்றும் கருதுகிறாய். ஆனால் சமயம் வரும்போது பராக்ரமியான காலன் உன்னையும் சாந்தமாக்கி விடுவார். இந்திரா! காலமே உலகனைத்தையும் தன் வசப்படுத்துகிறது. ஆகவே நீயும் உறுதியாக இரு. நானும், நீயும், நம்முடைய முன்னோர்களும் கூட காலத்தின் கட்டளையை மீற முடியாது. நீ எந்த ராஜ்யலக்ஷ்மியைப் பெற்று அது உன்னிடம் நிலைத்திருக்கும் என்று கருதுகிறாயோ அது பொய்யானது. ஏன் எனில் இது ஓரிடத்தில் கட்டுண்டு இருப்பதில்லை.

இந்திரா! இந்த லக்ஷ்மி உன்னை விடச் சிறந்த ஆயிரக்கணக்கான மனிதர்களிடம் இருந்திருக்கிறாள். இப்போது அந்த சஞ்சலமுடையவள் என்னையும் விட்டு உன்னிடம் வந்துள்ளாள். இனி இவ்வாறு நடந்து கொள்ளாதே. அமைதியாக இரு. உன்னையும் என்னைப் போன்ற நிலையில் அறிந்து இந்த லக்ஷ்மி விரைவில் வேறு யாரிடமாவது சென்று விடுவாள்” என்று பலி மன்னன் காலத்தைப் பற்றி இந்திரனுக்கு அறிவுறுத்தினார்.

இச்சமயம் இந்திரன் மகாத்மாவான பலியின் சரீரத்திலிருந்து லக்ஷ்மி ஒளி வடிவில் வெளியேறுவதைக் கண்டார். அவர் கண்கள் வியப்பால் விரிந்தன. அவர் பலி மன்னனிடம் கேட்டார்; “பலியே, பின்னல் அணிந்த ஒளி மிக்க இந்த அழகி உன் சரீரத்தில் இருந்து வெளி வந்து நிற்கிறாள். ஆபரணங்களால் சோபையுற்று, ஒளியுடன் பிரகாசிக்கும் இவள் யார்?” என்றார்.

பலி, “இந்திரா! இவள் அசுர குலப் பெண்ணா? தேவ இனப் பெண்ணா? மனிதகுலப் பெண்ணா? என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. நீ அறிய விரும்பினால் இவளிடமே கேட்டுக் கொள்; அல்லது உன் விருப்பப்படி செய்து கொள்” என்று பதிலளித்தார்.

பின்னர் இந்திரனுக்கும் லக்ஷ்மிக்கும் இடையில் உரையாடல் நடந்தது. லக்ஷ்மியால் துறக்கப்பட்ட தைத்யராஜன் பலி மீண்டும் இந்திரனிடம் கூறினார். “சூரியன் கிழக்கு திசையில் பிரகாசிக்கும் வரை தெற்கு, மேற்கு, வடக்கு திசைகளையும் பிரகாசிக்கச் செய்வார். சூரியன் நடுப்பகலிலேயே இருந்து அஸ்தாசலத்திற்குப் போகாத சமயம் மறுபடி தேவாசுரப்போர் நடைபெறும். அதில் நான் தேவர்கள் அனைவரையும் தோற்கச் செய்வேன். நான் கட்டாயம் உன்னை வென்று விடுவேன்” என்றார்.

இந்திரன் பலிக்குப் பதிலளித்தார்; “பலியே! பிரம்மா, என்னிடம்

உன்னை வதம் செய்யக்கூடாது என்று ஆணையிட்டுள்ளார். ஆதலால் நான் உன் தலையின் மீது வஜ்ரத்தைச் செலுத்தவில்லை. தைத்ய மன்னா! நீ விரும்பும் இடத்திற்குச் செல். உனக்கு நன்மை உண்டாகட்டும். சூரியன் ஒரு போதும் நடுப்பகலில் நிலைத்து உலகைத் தாப்பப்படுத்த மாட்டார். பிரம்மா முன்பே அவருக்கு ஒழுங்கு முறையை ஸ்தாபித்துள்ளார். அதே சத்திய மரியாதைப்படி அவர் உலகைச் சுற்றி வருகிறார். அவருக்கு வடக்கு, தெற்கு என்று இரண்டே வழிகள் உள்ளன. ஆறு மாதங்கள் உத்தராயணமும் ஆறு மாதங்கள் தட்சிணாயனமும் ஆகும். அதிலேயே உலகில் குளிரையும், வெயிலையும் சிருஷ்டித்து யாத்திரை செய்கிறார்” என்று இந்திரன் பலியிடம் கூறினார்.

இந்திரனின் சொற்களைக் கேட்ட பலி தென் திசை நோக்கிச் சென்று விட்டார். இந்திரன் பலியின் அகங்காரமற்ற சொற்களைக் கேட்டு வடதிசைக்குச் சென்றுவிட்டார்.

28. இந்திரன் லக்ஷ்மி உரையாடல்; லக்ஷ்மி இந்திரனிடம் நிலை
பெற்றமை
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது (சாந்தி பருவம் அத்-225)

பலியின் சரீரத்திலிருந்து லக்ஷ்மி உருவெடுத்து வெளியேறுவதைக் கண்ட இந்திரன், லக்ஷ்மியிடம் கேட்டார். “புனிதமாகச் சிரிக்கும் அழகியே! பலியின் உடலில் இருந்து வெளியேறி என்னைப் பிரகாசிக்கச் செய்தவாறு நிற்கும் நீ யார்? உன் பின்னால் மிக அழகாக உள்ளது. நீ உன்னை அறிமுகப் படுத்திக் கொள்” என்றார். லக்ஷ்மி பதிலளித்தாள். “என்னை விரோசனனும் அறியான். அவன் மகனான பலியும் அறியான். மக்கள் என்னை துஃசகா என்றும், விதித்சா என்றும் கூறுகிறார்கள். அறிவுடையவர்கள் என்னை பூதி, லக்ஷ்மி, ஸ்ரீ என்றும் கூறுகிறார்கள். நீ என்னை அறியமாட்டாய். தேவர்களுக்கு என்னைப் பற்றிய ஞானம் கிடையாது” என்றாள். இந்திரனுக்கும், லக்ஷ்மிக்கும் இடையில் உரையாடல் தொடர்ந்தது.

இந்திரன்: துஃசகையே! நீ நீண்ட காலம் பலி மன்னனின் உடலில், வாசம் புரிந்தாய். இப்போது எனக்காகவா அல்லது பலியின் நன்மைக்காகவா நீ இவரை விட்டு விலகுகிறாய்?

லக்ஷ்மி: இந்திரா! தாதாவோ, விதாதாவோ என்னை எந்தக் காரியத்திலும் நியமிக்க முடியாது. ஆனால் நான் காலத்தின் கட்டளையை ஏற்க வேண்டியுள்ளது. அந்தக் காலம் இப்போது பலியைத் துறப்பதற்காக என்னைத் தூண்டிக் கொண்டிருக்கிறது.

இந்திரன்: வேணி தரிக்கும் லக்ஷ்மியே! நீ பலியை எதற்காக எவ்வாறு தியாகம் செய்கிறாய்? என்னை எவ்வாறு துறக்காமல் இருப்பாய் என்பதைக் கூறு.

லக்ஷ்மி: நான் சத்தியம், தானம், தவம், விரதம், பராக்கிரமம் மற்றும் விரதத்தில் வாசம் புரிகிறேன். பலி இவற்றிலிருந்து விலகிவிட்டார். இவர் முன்பு பிராமணர்களுக்கு நன்மை புரிந்தார். உண்மை பேசி வந்தார். புலன்களை வென்றவராக இருந்தார். ஆனால் நாட்கள் செல்லச் செல்லப் பிராமணர்களிடம் குற்றப் பார்வை உடையவரானார். எச்சில் கையால் நெய்யைத் தீண்டிவிட்டார். முன்பு எப்போதும் யக்கும் செய்து வந்த இவர், காலத்தால் பீடிக்கப்பட்டு, மோகம் கொண்டு எல்லோரையும் தனக்கு யஜனம் செய்யும்படிக் கூறினார். அதனால் இவரால் திரஸ்கரிக்கப்பட்டு நான்

உன்னிடம் வசிக்க வந்துள்ளேன். எப்போதும் நீ கவனத்துடன் தவம் மற்றும் பராக்கிரமத்தின் மூலம் என்னைத் தரிக்க வேண்டும்.

இந்திரன்: தேவர்கள், மனிதர்கள், பிராணிகள் அனைத்தும் தனியாக என்னுடைய பாரத்தைச் சகிப்பவர் யாரும் இல்லை.

லக்ஷ்மி: புரந்தரா! தேவர், கந்தர்வர், அசுரர், அரக்கர் யாரும் தனியாக என்னுடைய பாரத்தைச் சகிக்க முடியாது.

இந்திரன்: நீ எப்போதும் என்னிடம் வாசம் புரியும் உபாயத்தை எனக்குக் கூறு. நான் உன் ஆணையை உள்ளபடி பரிபாலனம் செய்வேன்.

லக்ஷ்மி: தேவேந்திரா! நான் எவ்வாறு எப்போதும் வாசம் புரிவேன் என்பதைக் கேள். வேதத்தில் கூறியவாறு என்னை நான்கு பிரிவாகப் பகுத்து விடு.

இந்திரன்: லக்ஷ்மி! நான் சரீர பலத்தாலும், மானசீக சக்தியாலும் என்னைத் தரித்துக் கொள்வேன். ஆனால் என்னை ஒருபோதும் துறக்கக் கூடாது. மனித உலகில் பூதங்கள் அனைத்தையும் தோற்றுவிக்கும் பூமி உன் கால்களின் பாரத்தைச் சகித்துக் கொள்ளும். ஏன் எனில் அது திறமை உடையது.

லக்ஷ்மி: இந்திரா! ஒரு காலை நான் பூமியில் வைத்து இங்கேயே நிலை நிறுத்துகிறேன். என்னுடைய மற்றொரு காலையும் பிரதிஷ்டை செய்.

இந்திரன்: லக்ஷ்மி! உலகில் நீரே எல்லாப் பக்கமும் பிரவகிக்கிறது. ஆகவே அது என்னுடைய மற்றொரு காலின் பாரத்தைத் தாங்கட்டும்.

லக்ஷ்மி: இந்திரா! இதோ என்னுடைய இந்தக் காலை நீரில் வைத்து நிலைநிறுத்திவிட்டேன். இப்போது நீ என்னுடைய மூன்றாவது காலை நிலை நிறுத்து.

இந்திரன்: வேதம், யாகம், தேவர்கள் அனைவரும் நிலைத்திருக்கும் அக்னி தேவன் என்னுடைய மூன்றாவது காலைத் தரிப்பார்.

லக்ஷ்மி: இந்திரா! நான் என் மூன்றாவது காலை அக்னியில் வைத்து விட்டேன். என்னுடைய நான்காவது காலை ஸ்தாபிதம் செய்.

இந்திரன்: தேவி! மனிதர்களில் பிராமண பக்தரும், சத்தியவாதியுமான சிறந்த புருஷர்கள் உன்னுடைய நான்காவது பாதத்தின் பாரத்தைச் சுமப்பார்கள்.

லக்ஷ்மி: இந்திரா! இதோ என் நான்காவது பாதத்தை நல்லோர்களிடம் வைத்து விட்டேன். இதே போலப் பூதங்கள் அனைத்திலும் என்னை ஸ்தாபித்துக் காப்பாற்று.

இந்திரன்: தேவி! என்னால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட உங்களைப் பிராணிகளில் யார் துன்புறுத்தினாலும் அவர்கள் என்னால் தண்டிக்கப்படுவார்கள்.

இவ்வாறு இந்திரன் உறுதியளித்ததும், காலத்தின் வலிமையால் பலியைத் துறந்த லக்ஷ்மி இந்திரனிடம் நிலை கொண்டாள்.

29. இந்திரன் நமுசி உரையாடல்;

பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது (சாந்தி பருவம் அத்-226)

ஒரு சமயம் விப்ரசித்தியின் குமாரன் நமுசி ராஜ்ய லக்ஷ்மியை இழந்துவிட்டார். ஆனாலும் அவர் கலக்கமின்றி இருந்தார். காலத்தால் உண்டாகும் பிராணிகளின் வளர்ச்சி வீழ்ச்சி இரண்டின் தத்துவத்தையும் அவர் அறிந்திருந்தார். தேவராஜன் இந்திரன் நமுசியிடம் சென்று “நமுசி! நீ ராஜ்யத்தை இழந்து பகைவர் வசமானாய்; செல்வத்திலிருந்து வஞ்சிக்கப் பட்டாய். இந்த நிலைக்காகத் துயரம் அடைகிறாயா? இல்லையா? எனக் கேட்டார்.

நமுசி இந்திரனுக்குப் பதிலளித்தார். தேவராஜா! சோகம் தடுக்கப்படா விட்டால் உடல் துன்பமடைகிறது. பகைவர்கள் மகிழ்ச்சியடைகிறார்கள். சோகத்தால், விபத்தை விலக்கும் எந்த உதவியும் கிடைப்பதில்லை. அதனால் நான் துயரமடைவதில்லை. இந்த வைபவம் அனைத்தும் அழியக் கூடியது. துயரமடைவதால் ரூபம் அழிகிறது. ஆயுளும், தர்மமும் அழிந்து விடுகின்றன. அறிவுடையவன் இந்தத் துயரத்தை விலக்கி மங்களமயமான பரமாத்மாவைச் சிந்திக்க வேண்டும்.

மனிதன் பரமாத்மாவைச் சிந்திப்பதில் ஈடுபடும்போது அவனுடைய மன விருப்பங்கள் வெற்றி பெறுகின்றன. உலகை ஆள்வது ஒருவன் தான். இரண்டு பேரல்ல. அந்த மன்னனான பரமாத்மாவே கர்ப்பத்தில் உறங்கும் ஜீவனையும் ஆள்கிறான். நான் பிராணிகளின் மேன்மையையும், வீழ்ச்சியையும் அறிவேன். சிறந்த தத்துவங்களையும் அறிவேன். ஞானத்தால் நன்மை கிடைக்கிறது என்றாலும் அந்த நன்மையைத் தேடுவதில்லை. ஒருவனுக்கு ஒரு பொருள் எவ்வாறு கிடைக்க வேண்டுமோ அவ்வாறே கிடைத்து விடுகிறது. ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் எவ்வாறு நடக்க வேண்டுமோ அவ்வாறே நடக்கிறது.

இறைவனின் தூண்டுதலின்படியே ஜீவன் அந்தந்த கர்ப்பத்தில் வாசம் புரிகிறது. தான் விரும்பியபடி அல்ல. எனக்குக் கிடைத்த நிலையும் அத்தகையதே. இதனை அறிபவனுக்கு ஒரு போதும் மோகம் ஏற்படுவதில்லை. சுக-துக்கங்கள் காலக்ரமத்தாலேயே கிடைக்கின்றன. வேறு யாரும் அதற்குக் காரணமல்ல. மனிதன் தன் துயரத்திற்குத் தன்னையே காரணமாகக் கருதுகிறான். ரிஷி, தேவர், அசுரர், வேத வித்வான்கள், வனவாசி முனிவர் யார்தான் உலகில் துன்பப்படுவதில்லை? ஆனால் சத்-அசத் என்னும் அறிவுடையவர்கள் பிரமையில் ஆழ்வதில்லை.

அறிவுடையவன் ஒரு போதும் சினம் கொள்வதில்லை. எதிலும் பற்றும் கொள்வதில்லை. தீமையைப் பெற்றுக் கலங்குவதும், விரும்பியது பெற்று மகிழ்வதும் இல்லை. பொருளாதார சங்கடத்திலும் துயரமடைவதில்லை. இயல்பாக, இமயத்தைப்போல அவன் அசையாமல் இருக்கிறான். உத்தமமான பொருளால் மோகத்தில் ஆழ்த்தப்படாதவன், சங்கட சமயத்தில் விவேகத்தை இழக்காதவன், சுக-துக்கங்களை சமமாக உணர்பவன் ஆகிய இவனே பெரும் காரிய பாரத்தைச் சுமக்கும் சிறந்த புருஷனாகக் கருதப்படுகிறான். துயரம் உண்டாக்கும் காமத்தைச் சரீரத்திலிருந்தும், மனத்திலிருந்தும் முழுமையாக வெளியேற்ற வேண்டும். ஒரு மனிதன் எந்த ஒரு சபையையோ, சாதுக்களின் கூட்டத்தையோ, பார்த்து ஒருபோதும் பயப்படக்கூடாது. அறிவுடையவன் தர்ம தத்துவத்தை அறிந்து அதனை ஏற்றுக் கொண்டு துரந்தரன் எனக் கருதப்படுகிறான்.

வித்வான்களின் காரியங்கள் சாதாரண மக்களுக்கு அறிய முடியாதவை ஆகும். முதியவரான கௌதம முனிவர் பதவியிலிருந்து விலகியும் மோகமடையவில்லை. கிடைக்காத ஒரு பொருளை ஒருவன், மந்திரம், பலம், பராக்கிரமம், அறிவு, சீலம், நன்னடத்தை, செல்வம் ஆகிய எதன் மூலமும் பெற முடியாது என்னும்போது அதற்காக ஏன் துயரமடைய வேண்டும்.

நான் பிறந்ததில் இருந்து இறைவன் இயற்றிய சட்டத்தையே பின் பற்றி வந்துள்ளேன். இனியும் அதையே செய்வேன். ஆகவே, மரணம் என்னை என்ன செய்யும்? மனிதன் விதியின் சட்டப்படி பெற வேண்டியதைப் பெற்று விடுகிறான். எங்கு செல்ல வேண்டுமோ அங்கு சென்று விடுகிறான். அவனுக்குக் கிடைக்க வேண்டியதைப் பெற்று விடுகிறான். அவனுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய சுக-துக்கம் முதலியவை கிடைத்து விடுகின்றன. இவற்றை அறிந்து மோகமடையாதவன் எல்லா வகை துயரங்களிலும் நலமாக இருக்கிறான். அத்தகையவனே எல்லா வகையிலும் செல்வந்த வனாவான்.” என்று நமசி இந்திரனுக்கு உபதேசம் செய்தார்.

30. காலம் மற்றும் பிராரப்தத்தின் மகிமை வர்ணிக்கப்படுதல்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது (சாந்தி பருவம் அத்-227)

முன்பு நடந்த பழைய வரலாறு. தைத்ய-தானவர்களுக்கிடையே தேவாசுரப் போர் முடிந்தது. வாமனரூபதாரி விஷ்ணு பகவான் பலியிடம் யாசித்துத் தன் கால்களால் மூவுலகங்களையும் அளந்துவிட்டார். யாக அனுஷ்டானம் செய்த இந்திரன் தேவர்களுக்கு மன்னனானான். தேவர்கள் எல்லோராலும் ஆராதிக்கப்பட்டனர். நான்கு வர்ண மக்களும் தத்தம் தர்மத்தில் நிலைத்தனர். மூவுலகும் மேன்மையுற்றது. அனைவரும் சுகமாக இருப்பதைக் கண்ட பிரம்மாவும் மகிழ்ச்சி கொண்டார். இந்திரன் தன் ஐராவதத்தின் மீது ஏறி மூவுலக யாத்திரைக்காகப் புறப்பட்டார். ருத்ரன், வசு, ஆதித்யர், அஸ்வினி குமாரர், ரிஷி, கந்தர்வ, நாக, சித்த, வித்யாதரர் சூழ அவர் யாத்திரை செய்தார்.

ஒரு சமயம் இந்திரன் கடற்கரையை அடைந்தார். அங்கு ஒரு மலைக் குகையில் விரோசன குமாரன் பலியைக் கண்டார். தன் வஜ்ரத்தைக் கையில் ஏந்திய இந்திரன் பலியின் அருகில் சென்றார். தேவர்கள் சூழ இந்திரன் ஐராவதத்தின் மீது அமர்ந்திருந்ததைப் பலி கண்டார். ஆனார் அவர் மனத்தில் சிறிதளவு கூட துயரமோ, கவலையோ கொள்ளவில்லை எவ்வித மாறுதலும் இன்றி இருந்தார். இந்திரன் பலியிடம் கூறினார்; “தைத்யா! உனக்கு உன் பகைவனின் செழுமையைக் கண்டு பகைமை உண்டாக வில்லையா? வீரத்தால், அல்லது பெரியோர்களின் சேவையால் அல்லது தவத்தால் உள்ளம் தூய்மையடைந்து நீ சோகம் கொள்ளவில்லையா? சாதாரண மனிதன் தைரியமில்லாதவன். விரோசன குமாரா! நீ ராஜ்யத்தில் இருந்து வீழ்த்தப்பட்டு வருந்தத் தக்க நிலையடைந்தும் எந்த பலத்தின் உதவியால் வருந்தாமல் இருக்கிறாய்?”

நீ உன் இனத்தில் எல்லோரையும் விட மேலான இடத்தில் இருந்தாய். மிகச் சிறந்த போகங்களைப் பெற்றிருந்தாய். இப்போது உன் செல்வமும் ராஜ்யமும் அபகரிக்கப்பட்டும் ஏன் உனக்குத் துயரம் உண்டாகவில்லை? மூவுலகங்களுக்கும் ஈஸ்வரனாக நீ இருந்தாய். இன்று உன் ராஜ்யம் பிடுங்கப்பட்டது. ஆனாலும் நீ சோகம் கொள்ளவில்லையா? நீ வருண பாசத்தால் கட்டப்பட்டாய். வஜ்ரத்தால் காயப்படுத்தப்பட்டாய்? உன்னுடைய மனைவியும் செல்வமும் அபகரிக்கப்பட்டது. வைபவத்திலிருந்து விலக்கப்பட்டாய் அப்படியும் உனக்குத் துயரம் ஏற்படவில்லையா? இது மற்றவர்களுக்கு மிகவும் கடினமாகும். இத்தகைய நிலையில் யார் உயிருடன் இருக்க விரும்புவார்கள்” என்று கடுமையான சொற்களால் இந்திரன் பலியை அவமானம் செய்தார். பலி அவருக்குப் பதில் உரைத்தார்.

பலி இந்திரனுக்கு அளித்த பதில்

பலி கூறினார்; “இந்திரா! நான் பகைவர்களாலும், காலத்தாலும் கைது செய்யப்பட்டுள்ளேன். என் முன் அதிகமாகப் பேசுவதால் என்ன லாபம்? இன்று நீ வஜ்ரத்துடன் என் முன் நிற்கிறாய். உனக்கு முன்பு இந்த சக்தி இல்லை. இப்போது உன்னைத் தவிர வேறு யார் இத்தகைய கொடுமையான சொற்களைக் கூற முடியும்? சக்திசாலியாக இருந்தும், தன் வசப்பட்ட பகைவனிடம் இரக்கம் காட்டுபவனே உத்தம புருஷனாவான்.

இரண்டு மனிதர்களிடையே விவாதமும், போரும் தொடங்கும்போது யார் வெற்றி பெறுவார் என்பது தீர்மானம் ஆவதில்லை. அதில் ஒருவனே வெற்றி பெறுகிறான். மற்றவன் தோல்வியடைகிறான். ஆகவே, நீ இவ்வாறு இருக்காதே. நீ பலத்தாலும், பராக்கிரமத்தாலும் பலியான என்னை வென்று விட்டதாகக் கருத வேண்டாம். நீ ராஜ வைபவத்துடன் இருப்பதும், நான் தீனனாக இருப்பதும் நான் செய்ததும் அல்ல; நீ செய்ததும் அல்ல. இன்று நீ இருப்பதுபோல் ஒரு சமயம் நான் இருந்தேன். இன்று நான் இருக்கும் நிலையில் நீயும் ஒரு நாள் இருப்பாய். நான் கடுமையான பராக்கிரமத்தைக் காட்டியதாக நீ என்னை அவமதிக்காதே.

ஒவ்வொரு மனிதனும் மாறி மாறி சுகத்தையும், துக்கத்தையும் பெறுகிறான் நீ உன் பராக்கிரமத்தால் அல்ல; காலக்ரமத்தாலேயே இந்திர பதவியை அடைந்துள்ளாய். காலமே எனக்குக் கெட்ட சமயத்தையும், உனக்கு நல்ல நாட்களையும் காட்டி இருக்கிறது. ஆகவே இன்று நீ இருப்பது போல் நான் இல்லை. நான் இருப்பது போல் நீ இல்லை. தாய்-தந்தையரின் சேவை, தேவபூஜை, நற்குணங்களுடன் கூடிய நன்னடத்தை இவைகூட கெட்ட நாட்களில் ஒருவனுக்குச் சுகமளிப்பதில்லை. மனிதன் அறிவு பலத்தைத் தவிர வேறு எந்த உபாயங்களாலும் வரப் போகும் அனர்த்தத்தைத் தடுக்க முடியாது. காலம் யாருக்குத் துன்பம் அளிக்கிறதோ அவர்களை யாராலும் காப்பாற்ற முடியாது.

இந்திரா! இன்றைய இந்த சூழ்நிலையின் கர்த்தாவாக உன்னைக் கருதுகிறாய். இது துயரத்திற்குரிய விஷயமாகும். காரியம் செய்பவனே கர்த்தாவானால், அவனைத் தோற்றுவிக்கும் வேறு ஒருவன் ஒருபோதும் இருக்க மாட்டான். அவன் மற்றவனால் தோற்றுவிக்கப்படுகிறான். ஆகவே காலத்தைத் தவிர வேறு யாரும் கர்த்தா அல்ல. காலத்தின் உதவியாலேயே நான் உன்னை வென்றிருந்தேன். காலத்தின் ஒத்துழைப்பாலேயே நீ என்னைத் தோற்கச் செய்தாய். இந்திரா! உன் அறிவு சாதாரணமானது. ஆகவே அந்த அறிவால் ஒருநாள் நிச்சயம் உண்டாகப் போகும் உன்

அழிவை அறியவில்லை. உலகில் உன்னை உன் பராக்கிரமத்தால் சிறப்பு பெற்றதாகக் கருதிப் பெருமை அளிப்பவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் என் போன்ற உலகின் குணத்தை அறிந்தவன் மேன்மை, அல்லது வீழ்ச்சிக்குக் காலமே காரணம் என்று அறிகிறான். அத்தகையவன் உனக்கு எவ்வாறு பெருமை அளிக்க முடியும்?

இந்திரா! நான், நீ அல்லது தேவர் தலைவன் பதவியில் நிலை பெறும் வேறு யாராயினும், அனைவரும் முன்பிருந்த நூற்றுக்கணக்கான இந்திரர்கள் சென்ற வழியிலேயே சென்று விடுவோம். இன்று நீ அடக்க முடியாதவனாக, ஒளியால் பிரகாசிப்பவனாக இருக்கிறாய். ஆனால் காலம் மாறும்போது, உன் விதி கெட்டதாகும்போது என்னைப் போலவே உன்னையும் காலன் தன் வேட்டைப் பொருளாக்கிவிடும். இந்திர பதவியிலிருந்து விலக்கிவிடும். ஒவ்வொரு யுகத்திலும் இந்திரர்கள் மாறுவதால் இதுவரை தேவர்களின் பல்லாயிரம் இந்திரர்கள் காலத்தின் கவளமாயினர். ஆகவே காலத்தை மீறுவது யாருக்கும் கடினமாகும். நீ எல்லாப் பிராணிகளையும் படைக்கும் பிரம்மாவைப்போல உன்னைப் பெரியவனாகக் கருதுகிறாய். ஆனால் உன்னுடைய இந்திரப்பதவி மாறாததாகவும், முடிவற்ற காலம் இருப்பதாகவும் நிரூபணமாகவில்லை. இதற்கு முன் எத்தனையோ பேர் வந்தனர்; சென்று விட்டனர். நீ மட்டும் உன் மூட அறிவினால் இதை உன்னுடையது என்று கருதுகிறாய்.

சுரேஸ்வரா! அழியும் தன்மை உடைய காரணத்தால் நம்பத்தகாத ராஜ்யத்தில் நம்பிக்கை வைக்கிறாய். நிலையில்லாததை நிலையானதாகக் கருதுகிறாய் சஞ்சலமான இந்த ராஜ்யலக்ஷ்மி பல மன்னர்களைத் தாண்டி இப்போது உன்னிடம் வந்திருக்கிறாள். சில காலங்கள் கடந்ததும் வேறு ஒரு இடத்திற்குச் சென்று விடுவாள். இதுவரை இவள் எத்தனை மன்னர்களைத் துறந்துள்ளாள் என்பதை எண்ண முடியாது. உனக்குப் பின்னும் பல மன்னர்கள் இதற்கு அதிகாரியாவர்.

ப்ருது, புருரவா, மயன், பீமன், நரகாசுரன், சம்பராசுரன், மது, கைடபன், ஹிரண்யகசிபு உள்ளிட்ட பல தைத்யர்களும், தானவர்களும், அரக்கர்களும் புவியின் மன்னராகியுள்ளனர். இவர்கள் அனைவரும் காலத்தால் பீடிக்கப்பட்டு புவியை விட்டுச் சென்றுவிட்டனர். ஏன் எனில் காலமே எல்லாவற்றையும் விடப் பெரும் பலவானாகும். நீ மட்டுமே 100 யாகங்களை அனுஷ்டானம் செய்தாய் என்பதல்ல; அந்த மன்னர்களும் 100, 100 யாகங்களைச் செய்துள்ளனர். அவர்கள் தரம்பராயனர்கள். உறுதியான உடலுடையவர்கள். பகைவரோடு துணிந்து போரிடுபவர்கள். நூற்றுக் கணக்கான மாயையை அறிந்தவர்கள். விருப்பப்படி உருவம் தரிப்பவர்கள்.

போரில் ஒருபோதும் தோல்வியடையாதவர்கள். கேள்வி ஞானம் உடையவர்கள். அனைவரும் லோகேஸ்வரர்கள். மனம் விரும்பும் ஐஸ்வர்யத்தைப் பெற்றும் அதனால் மதம் கொள்ளாதவர்கள்.

அவர்கள் அனைவரும் பிரஜாபதி கச்யபரின் புதல்வர்களாய் தக்ஷ கன்னிகைகளின் கர்ப்பத்தில் இருந்து தோன்றியவர்கள். அனைவருக்கும் தகுதிப்படி தானமளித்தவர்கள். பொறாமையற்றவர்கள். ஆனால் காலம் அவர்கள் அனைவரையும் சம்ஹாரம் செய்துவிட்டது. இந்திரா! நீ காம போக விருப்பத்தை விடு. ராஜ்ய லக்ஷ்மியால் பெற்ற செருக்கைத் துறந்துவிடு. இந்த நிலையில் ஒரு வேளை, உன்னுடைய ராஜ்யம் நாசமானால் அந்த சோகத்தைச் சகித்துக் கொள்வாய். நீ துயரப்பட வேண்டிய நேரத்தில் துயரமும், மகிழ்ச்சி கொள்ளும் வேளையில் மகிழ்ச்சியும் கொள்ளாதே. இறந்த, எதிர்காலக் கவலையை விட்டு விட்டு நிகழ்காலத்தில் கிடைக்கும் பொருளால் வாழ்க்கையை நிர்வாகம் செய்.

இந்திரா! நான் எப்போதும் கவனமாக இருந்தேன் என்றாலும் ஒருபோதும் சோம்பல் இல்லாத காலன் என்னைத் தாக்கினார். உன் மீதும் விரைவில் அந்தக் காலனின் தாக்குதல் நடைபெறும். இந்தக் கசப்பான உண்மைக்காக என்னை மன்னித்து விடு. தேவேந்திரா! இப்போது பயமுறுத்தி உன் சொல்லம்புகளால் என்னைத் துளைக்கிறாய். நான் என்னை அடக்கிக் கொண்டு அமைதியாக இருப்பதால் நீ உன்னை மிகப் பெரியவனாகக் கருதுகிறாய். தேவராஜா! எந்தக் காலன் முதலில் என்னோடு போரிட்டதோ அதுவே பின்னால் உன்னோடும் போரிடும். பலமிகுந்த காலன் என்னைத் தாக்கியதால் நீ என் முன் நிற்கிறாய். தேவர்களின் ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்கள் இப்போது முடிவடையப் போகிறது. அதுவரை நீ இந்திரப் பதவியில் இருப்பாய்.

காலத்தின் ஆளுமையால் பலசாலியான என்னுடைய அங்கங்கள் நலமுடன் இல்லை. நான் இந்திர பதவியிலிருந்து வீழ்த்தப்பட்டேன். நீ சொர்க்கத்தில் இந்திரனாக்கப்பட்டாய். காலத்தின் மாறுதலாலேயே நீ எல்லோருடைய ஆராதனைக்கு உரியவனாகிவிட்டாய். நீ எந்த சுப கர்மத்தைச் செய்து இந்திரனாகிவிட்டாய்? நான் எந்த அசுப கர்மத்தைச் செய்து இந்திர பதவியிலிருந்து கீழே இறக்கப்பட்டேன் என்று கூறு பார்க்கலாம். விதியே அனைத்தின் தோற்றத்திற்கும், அழிவிற்கும் கர்த்தாவாகும். ஆகவே, வித்வான்கள் அழிவு, ஐஸ்வர்யம் சுக-துக்கம், மேன்மை-தோல்வி இவற்றைப் பெற்று அதிக மகிழ்ச்சியோ கவலையோ அடைவதில்லை.

இந்திரா! என் நிலையை நீ நன்கு அறிவாய். நான் உன்னை நன்கு அறிவேன். இருந்தாலும் நீ வெட்கத்தைவிட்டு என் முன் ஏன் வீணாகத் தற்புகழ்ச்சி செய்கிறாய்? இவையனைத்தையும் காலமே செய்கிறது. முன்பு தேவாசுரப் போரில் நான் வெளிக்காட்டிய புருஷார்த்தத்தை நீ நன்கு அறிவாய். நான் தனியாகவே, ஆதித்யர்கள், ருத்ரர்கள், வசுக்கள், மருத் கணங்கள் அனைவரையும் தோற்கச் செய்தேன். தேவர்கள் என் முன் நிற்க மாட்டாமல் போர்க்களத்தை விட்டு ஒன்றாகவே ஓடிவிட்டனர். இப்போது என்ன செய்வது? காலத்தை மீறுவது மிகவும் கடினமாகும்.

நான் உன்னைக் கை முஷ்டியால் அடித்தே யமலோகத்திற்கு அனுப்ப முடியும். ஆனால் எனக்கு இப்போது மன்னிக்கும் சமயம் வந்துள்ளது. பராக்ரமத்தை காட்டும் சமயமல்ல. இந்திரா! அதனாலேயே உன் குற்றங்கள் அனைத்தையும் பேசாமல் சகித்துக் கொள்ளுகிறேன். இப்போதும் என் வேகம் உன்னால் சகிக்க முடியாது. ஆனால் சமயம் மாறிவிட்டது. காலன் என்னும் அக்னி என்னை எல்லாப் பக்கமும் சூழ்ந்துள்ளது. நான் கால பாசத்தால் கட்டுண்டு இருக்கும்போது, நீ என் முன்னால் நின்று தன் பொய்யான பெருமையைக் கூறிக் கொண்டிருக்கிறாய்.

மனிதன் விலங்கைக் கயிற்றால் கட்டுவதுபோல் காலபுருஷன் என்னை தன் பயங்கர பாசத்தால் கட்டியுள்ளான். மனிதனுக்கு லாபமும், நஷ்டமும், மேன்மையும், வீழ்ச்சியும், கைதும், விடுதலையும் காலத்தாலேயே கிடைக்கின்றன. நானும் கர்த்தாவல்ல; நீயும் கர்த்தாவல்ல. உண்மையான கர்த்தாவான காலன் மரத்தில் பழுத்த பழத்தைப் போல என்னைப் பழுக்கச் செய்கிறான். காலத்தின் ஒத்துழைப்பால் எந்த கர்மங்களைச் செய்து மனிதன் சுகம் பெறுகிறானோ, அதே செயல்களைக் காலத்தின் ஒத்துழைப்பின்றிச் செய்யும்போது துயரத்திற்குப் பங்காளியாகிறான். இந்திரா! நான் காலத்தின் செல்வாக்கை அறிந்தவன். அதனால் காலனால் தாக்கப்பட்டாலும் துயரமடைவதில்லை. துயரப்படுபவனின் துயரம் அவனுடைய விபத்தை விலக்க முடியாமல் சக்தியை கூடிணமாக்கும்போது எதற்காகத் துயரப்பட வேண்டும் என்றே நான் துயரம் கொள்ளவில்லை” என்று பலி மன்னன் வீழ்ச்சியிலும் தான் துயரம் கொள்ளாமல் இருப்பதற்கான காரணத்தைக் கூறினான்.

இந்திரன் பலி மன்னனை விட்டு நீங்குதல்

பலியின் சொற்களைக் கேட்டு இந்திரன் கூறலானார். “தைத்ய மன்னா! நான் வஜ்ரத்தையும், வருண பாசத்தையும் எடுத்து வரும்போது கலங்காதவன் யார் இருப்பர்? உன்னுடைய அறிவு தத்துவத்தை அறிந்தது. நிலையானது.

எனவே நீ சிறிதும் தைரியம் இழக்கவில்லை. நானும் இந்த உலகம் அழியக் கூடியது என்பதை அறிவேன். காலத்தின் பிடியில் அகப்பட்ட மனிதனுக்கு அதிலிருந்து விடுபடும் உபாயம் கிடையாது. மிகச் சிறிய, பெரிய பூதங்களும் காலத்தீயால் பக்குவப்படுத்தப்படுகின்றன.

சரீரம் உடையவர்கள் தவறாமல் உறங்குகிறார்கள். ஆனால் காலம் எப்போதும் கவனத்தோடு விழித்துக் கொண்டிருக்கிறது. எந்த முயற்சியாலும் காலன் விலக்க முடியாதவன், காலம் ஆதியற்றது, சனாதனமானது, பழமையானது, தர்ம சொருபமானது, பிராணிகளிடம் சமமான பார்வை உடையது. யார் மூலமும் அதற்குப் பரிகாரம் கிடையாது யாரும் அதை மீற முடியாது கடன் கொடுப்பவன் வட்டியுடன் சேர்த்துக் கடன் வாங்கியவனைத் துன்புறுத்துவது போல, காலம், பகல், இரவு, மாசம், கூடிணம், காஷ்டை, லவம், கலை அனைத்தையும் கணக்கிட்டுப் பிராணிகளைத் துன்புறுத்துகிறது. நதியின் வேகம் திடீரென்று அதிகரித்துக் கரையிலுள்ள மரங்களைச் சாய்ப்பது போல மனிதனைத் திடீரென்று அபகரிக்கிறது.

மனிதனின் செல்வமும் போகமும் நஷ்டமடைகின்றன. இடமும், ஐஸ்வர்யமும் பிடுங்கப்படுகிறது. இந்த உலக ஜீவனைக் காலன் அபகரிக்கிறான். மேலே ஏறுவதன் முடிவு கீழே வருவதாகும். பிறப்பின் முடிவு மரணமாகும் என்பதை எப்போதும் நினைவில் கொள்வது கடினமாகும். ஆனால் உன்னுடைய அறிவு உறுதியானது. நிலையானது என்பதால் நீ கவலை கொள்ளவில்லை. நான் முதலில் பெரும் ஐஸ்வர்யம் உடையவனாக இருந்தேன் என்பதை நீ மனத்தாலும் நினைக்கவில்லை. பலமுடைய காலம் பெரியவர், சிறியவர் என்று பார்க்காமல் தன் நெருப்பில் வாட்டுகிறது. ஆனால் மக்கள் இதனை உணராமல் மோகம், லோபம், காமக்ரோதம் முதலியவற்றில் சிக்கித் தம் பகுத்தறிவை இழந்துவிட்டார்கள்.

ஆனால் நீ வித்வான்; ஞானி; தபஸ்வி; பொருட்களின் தத்துவத்தை அறிகிறாய். சாஸ்திர ஞான நிபுணன்; தத்துவ ஆய்வில் தேர்ந்தவன்; மனத்தை வசப்படுத்துபவன். ஞானிகளுக்கு முன் மாதிரியானவன். ஆகவே உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போலக் காலத்தின் உருவைப் பார்க்கிறாய். நீ எல்லா இடங்களிலும் எஞ்சரித்தாலும் எல்லாவற்றிலிருந்தும் விடுபட்டவன். எங்கும் உனக்குப் பற்றில்லை. நீ புலன்களை வென்றுவிட்டாய். ஆகவே ரஜோகுணமும், தமோ குணமும் உன்னை ஸ்பரிசிக்க முடியவில்லை. மகிழ்ச்சியும், துயரமும் அற்ற அமைதியான உள்ளத்தவனான ஆத்மாவை நீ உபாசிக்கிறாய். உன்னைப் பார்த்து என் மனத்தில் இரக்கம் உண்டாகிறது. இத்தகைய ஞானியைக் கட்டிவைத்து வதம் செய்ய விரும்பவில்லை. யாரிடமும் கொடுமை காட்டாமல் இருப்பது எல்லாவற்றிலும் பெரிய

தர்மமாகும். உன்னிடம் எனக்கு முழு அனுகூலம் உள்ளது. சிறிது சமயத்தில் உன்னைக் கட்டிய இந்த வருணபாசம் தானாகவே விட்டுவிடும்.

அசுரனே! மக்கள் நியாயத்திற்கு எதிராக நடந்து கொள்ளும்போது உனக்கு நன்மை உண்டாகும். மருமகள் மாமியார் மூலம் தனக்கு சேவையைப் பெறும்போது, மகன் பலவகைக் காரியங்களுக்காக தந்தைக்கு ஆணையிடும்போது, சூத்திரர்கள் தங்கள் கால்களைப் பிராமணர்களைக் கொண்டு கழுவச் செய்யும்போது, பயமின்றிப் பிராமணப் பெண்ணை மனைவியாக்கிக் கொள்ளும்போது, வெண்கலப் பாத்திரத்தில் உயர்ந்த, தாழ்ந்த ஜாதியினர் ஒன்றாகப் போஜனம் செய்யும்போது, புனிதமற்ற பாத்திரங்கள் தேவ பூஜைக்குப் பயன்படுத்தப்படும்போது, வர்ண தர்மம் ஒழுங்கு முறையற்றுப் போகும்போது, உன்னுடைய ஒவ்வொரு பாசமும் வரிசையாக அவிழ்ந்துவிடும். தேவர்களாகிய எங்களால் எந்த பயமும் இன்றி, சமயத்தை எதிர்நோக்கி, வியாதியின்றி நலமாக இரு”

பலியிடம் இவ்வாறு கூறிய இந்திரன் ஜராவதத்தில் ஏறித் தன் இடத்திற்குத் திரும்பினார். எல்லா அசுரர்களையும் வென்று தேவராஜ பதவியில் நிலைத்தார். மகரிஷிகள் இந்திரனைத் துதித்தனர். அக்னிதேவன் யாக மண்டபத்தில் தேவர்களுக்கான ஹவிஸ்யத்தைச் சுமக்கலானார். தேவர்கள் தலைவன் இந்திரனும் அர்ப்பிக்கப்பட்ட அமுதத்தைப் பருகினார். சிறந்த பிராமணர்களும் தேஜஸ்வியும், சினமற்றவருமான இந்திரனை மகிழ்ச்சியுடன் துதித்தனர்.

31. லக்ஷ்மி தைத்யர்களைத் துறந்து இந்திரனிடம் வந்த வரலாறு
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது (சாந்தி பருவம் அத்-228)

லக்ஷ்மி இந்திரனிடம் வருதல்

மகா தபஸ்வியும், பாவமற்றவருமான நாரத மகரிஷி தான் விரும்பியவாறு மூவுலகங்களிலும் சஞ்சரித்து வந்தார். ப்ரம்மாவைப் போல் அளவற்ற ஒளியுடன் திகழ்ந்த நாரதர் புனித நீராட விரும்பித் த்ருவதாரத்தில் இருந்து பெருகும் கங்கைக் கரைக்குச் சென்றார். அதற்குள் இறங்கினார். இதேசமயம் சம்பாசுரன், பாகன் என்னும் தைத்யரை வதம் செய்த வஜ்ரதாரி இந்திரன் நாரதர் சேவித்த கங்கையின் மறுகரைக்கு வந்தார். அவ்விருவரும் கங்கையில் மூழ்கி எழுந்தனர். மனஒருமையோடு காயத்ரி மந்திரத்தை ஜபம் செய்தனர். பின்னர் கங்கைக் கரையின் அழகிய மணலில் அமர்ந்தனர். தேவரிஷிகள், மகரிஷிகள் ஆகியோர் வாயால் கேட்ட கதைகளைப் பற்றி உரையாடத் தொடங்கினர்.

இச்சமயம் சூரிய பகவான் உதித்தார். அதனைக் கண்ட இந்திரனும், நாரதரும் எழுந்து நின்று அவரை வணங்கினர். அப்போது சூரியனுக்கு அருகிலேயே ஒரு திவ்ய ஜோதியைக் கண்டனர். அந்தப் பேரொளி வரிசையாக அவ்விருவருக்கு அருகில் வருவது போலத் தோன்றியது. அந்த ஒளிக்குவியல் விஷ்ணுவின் ஒரு விமானமாகும். சூரியனும் கருடனும் செல்லும் வழியிலேயே அது சென்று கொண்டிருந்தது. அவ்விமானத்தில் பத்மா என்னும் பெயரில் பிரசித்தமான சாக்ஷாத் லக்ஷ்மி தேவியை அவ்விருவரும் கண்டனர். லக்ஷ்மி தேவி சூரியனுக்குச் சமமான ஒளி உடையவர். ஜொலிக்கும் தீ ஜ்வாலையைப் போலப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தார். முத்து, ரத்தின ஆபரணங்கள் அவரது சரீரத்தை அலங்கரித்தன.

பெண்களில் உத்தமமான லக்ஷ்மி தேவி அந்த விமானத்தின் முன் பகுதியில் இருந்து இறங்கி, இந்திரன், நாரதர் இருவர் அருகிலும் வந்தார். முன்னால் நாரதரும் அவருக்குப் பின்னால் இந்திரனும் கைகுவித்து வணங்கி, ஆத்ம சமர்ப்பணம் செய்து பூஜித்தனர். பின்னர் தேவராஜன் லக்ஷ்மி தேவியிடம் கேட்டார். “அழகாக சிரிக்கும் தேவியே! நீ யார்? எந்த காரியத்திற்காக வந்தாய்? எங்கிருந்து வருகிறாய்? நீ எங்கு செல்ல வேண்டும்?” என்றார். லக்ஷ்மி தேவி இந்திரனுக்குப் பதில் அளிக்கலானார்.

லக்ஷ்மி தேவி தன்னை அறிமுகம் செய்து கொள்ளுதல்

இந்திரா! நான் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் ஐஸ்வர்யத்தை அளிப்பதற்காக மலர்ந்த தாமரையில் தோன்றியவள். மூன்று லோகத்தின் சராசர பிராணிகள் அனைத்தும் என்னை அடைவதற்காகவே முயற்சி செய்கிறார்கள். என்னுடைய பெயர் பத்மா, ஸ்ரீ, பத்மமாலினி என்பவையாகும். நானே லக்ஷ்மி நானே பூதி, நானே ஸ்ரீயாவேன். நான் சிரத்தா, மேதா, சன்னதி, விஜிதி, ஸ்திதி, த்ருதி, சித்தி, காந்தி, சம்ருதி, ஸ்வாஹா, ஸ்வதா, சம்ஸ்துதி, நியதி மற்றும் ஸ்ம்ருதியாவேன்.

போரில் வெற்றி பெறும் மன்னர்களின் சேனையின் முன் பறக்கும் கொடிகளிலும், இயல்பாகவே தர்மாத்மாக்களாக நடந்து கொள்ளும் மனிதர்களின் இருப்பிடங்களிலும், அவர்களின் ராஜ்யத்திலும், நகரங்களிலும் நான் எப்போதும் வாசம் புரிகிறேன். போரின் வெற்றியால் சோபையுறும் வீர மன்னர்களின் சரீரத்திலும் நான் இருக்கிறேன். எப்போதும் தர்மப்படி நடப்பவர்கள், அறிவுள்ளவர்கள், பிராமண பக்தர்கள், சத்யவாதிகள், பணிவுள்ளவர்கள், வள்ளல்கள் ஆகியோரிடம் நான் எப்போதும் வாசம் புரிகிறேன். சத்திய தர்மத்தால் கட்டுப்பட்டு முன்பு நான் அசுரர்களிடம் இருந்தேன். இப்போது அவர்கள் தர்மத்திற்கு விபரீதமாக நடப்பதைக் கண்டு, நான் உன்னிடம் வாழ விரும்புகிறேன்” என்று லக்ஷ்மி தேவி தான் யார் என்பதையும், அங்கு வந்த காரணத்தையும் இந்திரனிடம் தெரிவித்தாள்.

லக்ஷ்மி தான் ஒருவரிடம் வாசம் புரிவதற்கான காரணத்தைக் கூறுதல்

இந்திரன் லக்ஷ்மியிடம், “தேவி! எதனால் நீ முன்பு தைத்யர்களிடம் இருந்தாய்? இப்போது தைத்ய தானவர்களை விட்டு ஏன் வந்தாய்?” எனக் கேட்டார். லக்ஷ்மி தேவி அவருக்குப் பதிலளித்தாள்.

“இந்திரா! நீ தர்மத்தைப் பாலனம் செய்கிறாய். தைரியத்தில் இருந்து விலகுவதில்லை. சொர்க்கத்தை அடையும் சாதனங்களில் ஈடுபடுகிறாய். அத்தகையவர்களிடமே நான் எப்போதும் வாசம்புரிவேன். முன்பு தைத்யர்கள் தானம் கல்வி மற்றும் யாகத்தில் ஈடுபட்டிருந்தனர். தேவர்கள், குரு, பித்ருக்கள் மற்றும் அதிதிகளைப் பூஜித்தனர். அவர்கள் வீட்டில் சத்தியம் காப்பாற்றப்பட்டது. அவர்கள் தங்கள் வீடு வாசலைப் பெருக்கிச் சுத்தம் செய்தனர். அசுரர்கள் தம் மனைவியிடம் அன்புடன் இருந்தனர். நாள்தோறும் அக்னி ஹோத்ரம் செய்தனர் குருவிற்கு சேவை புரிந்தனர்; புலன்களை

வென்று இருந்தனர்; பிராமணர்களிடம் பக்தி கொண்டிருந்தனர்; எப்போதும் உண்மை பேசினர்; சினத்தை வென்று இருந்தனர்; சிரத்தையுடன் இருந்தனர்.

வள்ளல்களாகவும், மற்றவர்களிடம் குற்றம் காணாதவர்களாகவும், அசுரைய அற்றவர்களாகவும் இருந்தனர். மனைவி, மக்களைக் காப்பாற்றினர். கோபம் கொண்டு யாரையும் மீறியதில்லை. மற்றவர்களின் செழுமையைக் கண்டு தாபம் கொள்ளவில்லை. அவர்கள் தானம் அளித்தனர். வரி முதலியவற்றின் மூலம் செல்வத்தைச் சேர்த்தனர். இரக்கத்துடன் மற்றவர்களுக்கு அருள் புரிந்தனர். அவர்கள் எளிய இயல்புடன் இருந்தனர். நன்றியுள்ளவர்களாகத் திகழ்ந்தனர். இனிமையாகப் பேசினர். எல்லோருக்கும் உசிதமான மரியாதையை அளித்தனர். அனைவருக்கும் செல்வம் அளித்தனர். வெட்கத்தோடு வாழ்ந்தனர். விரதங்களையும், நியமங்களையும் கடைப்பிடித்தனர். எப்போதும் நீராடி, சரீரத்தில் சந்தனம் பூசி அலங்காரமாக இருந்தனர். இயல்பாகவே உபவாசமும், தவமும் மேற்கொண்டனர். நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமாக இருந்தனர். வேதங்களை ஓதினர்.

தைத்யர்கள் ஒருபோதும் காலையில் தூங்குவதில்லை. சூரியன் உதிக்கும் முன் விழித்து விடுவார்கள். இரவில் தயிரையும், சத்துவையும் உண்டதில்லை. மனத்தையும், புலன்களையும் கட்டுப்படுத்தியிருந்தனர். காலையில் எழுந்து நெய்யைத் தரிசித்தனர். வேதங்களைப் படித்தனர். மற்ற மங்களப் பொருட்களைப் பார்த்தனர். பிராமணர்களைப் பூஜித்தனர். எப்போதும் தர்மம் பற்றி விவாதித்தனர். யாரிடமும் எதுவும் பெறவில்லை. இரவின் நடுப்பகுதியிலேயே தூங்கினர். பகலில் தூங்குவதில்லை.

கருமி, அனாதை, கிழவன், பலவீனன், நோயாளி மற்றும் பெண்களிடம் இரக்கம் காட்டினர். அவர்களுக்கு அன்னமும், வஸ்திரமும் அளித்தனர். துன்பமுற்றவன், கவலையுற்றவன், பலமற்றவன், பொருளைக் கொள்ளை கொடுத்தவன் ஆகியோருக்கு எப்போதும் ஆறுதல் அளித்தனர். யாரையும் இம்சிக்கவில்லை எல்லாக் காரியங்களிலும் பரஸ்பரம் அனுகூலமாக இருந்தனர். பித்ரு, தேவ, அதிதிகளைப் பூஜித்து அவர்களுக்கு அர்ப்பணம் செய்து மீதமான அன்னத்தையே ஏற்றனர். தனியாக ஒருபோதும் போஜனம் செய்ததில்லை. அயலாரின் மனைவியோடு ஒருபோதும் சேர்ந்ததில்லை.

எல்லாப் பிராணிகளையும் தன்னைப் போலவே எண்ணி இரக்கம் காட்டித் தானம், எளிமை, உற்சாகம், அகங்காரம் இன்மை, நட்பு, பொறுமை, சத்தியம், தவம், தூய்மை, கருணை, இனிய சொல், மித்ர துரோகம் செய்யாமை முதலிய நற்குணங்கள் எப்போதும் அவர்களிடம் இருந்து வந்தன. உறக்கம், சோம்பல், மகிழ்ச்சியின்மை, அவிவேகம், கவலை,

ஆசை, வெறுப்பு, முதலிய குற்றங்கள் அவர்களிடம் பிரவேசித்ததில்லை. இவ்வாறு உத்தம குணங்கள் உடைய தானவர்களிடம் சிருஷ்டி காலம் முதல் இதுவரை நான் பல யுகங்களாக இருந்து வருகிறேன். ஆனால் காலத்தின் மாறுதல்களால் அவர்களிடையே விபரீதத் தன்மை வந்துவிட்டது.

லக்ஷ்மி தேவி தைத்யர்களை விட்டு நீங்கியதற்கான காரணத்தைக் கூறுதல்

இப்போது தைத்யர்களிடம் தர்மம் இல்லை. அவர்கள் காமக் ரோதத்தின் வசமாகிவிட்டனர். பெரியவர்கள் ஒரு சபையில் அமர்ந்து ஒரு விஷயத்தைக் கூறும்போது குணமில்லாத தைத்யர்கள் அதில் குற்றம் கண்டுபிடித்து முதியவர்களைக் கேலி செய்கின்றனர். உயர்ந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்திருக்கும் வாலிபர்களான தைத்யர்கள் பெரியவர்கள் வந்தாலும் முன்போல எழுந்து நிற்பதும் இல்லை. வணங்குவதில்லை. தந்தை இருக்கும்போது மகன் எஜமானனாகிறான். தர்மத்திற்கு எதிரான செயல்கள் மூலம் பெரும் செல்வம் பெற்றுவிட்ட அவர்கள் அதே வகையில் செல்வத்தை ஈட்டி விரும்புகின்றனர். அவர்கள் வீட்டில் அக்னி ஹோத்ர அக்னி மந்தமாக எரிகிறது. புதல்வர்கள் தந்தையையும், மனைவி கணவனையும் கொடுமைப்படுத்தத் தொடங்கிவிட்டனர். தாய் தந்தையர், முதியவர், ஆசாரியார், அதிதி ஆகிய பெரியவர்களைப் பாராட்டுவதில்லை.

குழந்தைகளை நன்கு வளர்ப்பதில் கவனம் செலுத்துவதில்லை. தேவ, பித்ருக்கள், பெரியவர்கள், அதிதிகள் ஆகியோரைப் பூஜித்து அவர்களுக்கு அன்னம் அளிக்காமலும் பிஷாதானம், பலி, வைசுதேவ கர்மத்தைச் செய்யாமலும் தாங்கள் போஜனம் செய்துவிடுகிறார்கள். தைத்யர்களும் அவர்களுடைய சமையலர்களும் மனம், வாக்கு செயலால் தூய்மையைக் கடைப்பிடிப்பதில்லை. போஜனத்தை மூடி வைப்பதில்லை. அவர்களுடைய வீடுகளில் தானியங்கள் சிதறிக் கிடக்கின்றன. அவற்றைக் காகமும் எலிகளும் சாப்பிடுகின்றன. அவர்கள் பாலை மூடாமலேயே விடுகிறார்கள். நெய்யை எச்சில் கைகளால் தொடுகிறார்கள். தைத்யர்களின் வீட்டுப் பெண்கள் வீட்டில் இங்கும் அங்கும் சிதறிக் கிடக்கும் அரிவாள் மனை, பெட்டி, தேங்காய் துருவி, வெண்கலப் பாத்திரங்கள் மற்றுமுள்ள திரவியங்களையும், பொருட்களையும் மேற்பார்வையிட்டு ஒழுங்காக வைப்பதில்லை.

கிராமங்களிலும், நகரங்களிலும் சுற்றுச்சுவர்களும், வீடுகளும் விழுந்து விடுகின்றன. ஆனால் அவர்கள் அதைப் பழுது பார்ப்பதில்லை. வீட்டில் பசுக்களைக் கட்டுகிறார்கள். ஆனால் தண்ணீரும் தீனியும் அளித்து அவற்றைப் பராமரிப்பதில்லை சிறு குழந்தைகள் ஆசையுடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே சாப்பிடும் பொருட்களைத் தானவர்கள் தாங்களே

சாப்பிட்டு விடுகின்றனர். பணியாட்களையும், குடும்பத்து ஜனங்களையும் பசியுடன் விட்டு விட்டுத் தாங்களே சாப்பிட்டு விடுகிறார்கள். பாயசம், கிச்சடி, மாமிசம், பூரி, புஆ போன்ற போஜனங்களைத் தாங்கள் மட்டுமே உண்பதற்காகச் சமைக்கிறார்கள். வீணாகவே மாமிசம் சாப்பிடுகிறார்கள். சூரியோதயம் வரை தூங்குகிறார்கள். ஒவ்வொரு வீட்டிலும் எப்போதும் கலகம் நிகழ்கிறது. நாகரிகமில்லாதவர்கள், நாகரிகமானவர்களின் சேவைக்கு வருவதில்லை.

அதர்ம பராயணர்களான தைத்யர்கள் ஆசிரமவாசிகளிடமும், தங்களுக்குள்ளேயும் த்வேஷம் வைக்கின்றனர். இப்போது அவர்கள் வீட்டில் இனக் கலப்பு குழந்தைகள் தோன்றிவிட்டன. யாரிடமும் புனிதத்தன்மை இல்லை. வேத வித்வான்களான பிராமணர்கள் தெளிவாக வேதத்தின் ஒரு ருசாவைக் கூட அறிவதில்லை. தைத்யர்கள் பிராமணர்களிடையே எந்த வித்தியாசமும் தென்படவில்லை. மான அவமானம் செய்வதையும் வேறுபாடாகக் கருதவில்லை. அங்குள்ள பணிப்பெண்கள் அணிகள் அணிந்து மனம் கவரும் வேடம் புனைகின்றனர். தீய நடத்தையில் ஈடுபாடு கொள்கிறார்கள்.

பல தானவர்கள் தங்கள் முன்னோர்கள் பிராமணர்களுக்கு அளித்த ஜாகிர்களை நாஸ்திகத் தன்மையால் அவர்களிடமிருந்து பிடுங்கிக் கொண்டனர். தங்களுக்கு வாழ்க்கை நிர்வாகத்திற்கு வேறு வழிகள் இருந்தாலும் அளிக்கப்பட்ட தானத்தைப் பிடுங்கிக் கொள்ளுகின்றனர். செல்வத்தின் விஷயமாக ஐயம் எழும்போது, செல்வத்திற்கு உரிமையுள்ள மனிதன் தன் நண்பனிடம் பஞ்சாயத்து மூலம் இந்த விஷயத்தைத் தீர்த்து வை என்று சொன்னால், அந்த நண்பன் தன் சுயநலத்திற்காக அந்த செல்வத்தை அழித்து விடுகிறான்.

தானவர்களிடையே வியாபாரிகளாய் இருப்பவர்கள் எப்போதும் மற்றவர் செல்வத்தை ஏமாற்றவே நினைக்கிறார்கள். பிராமண, கூடித்திரிய, வைசியர்களிடம் சூத்திரர்களும் தபோதனர்களாக அமர்கிறார்கள். சிலர் பிரம்மசரிய விரதமின்றியே வேதங்களைப் பயில்கின்றனர். சிலர் வேதத்தில் சொல்லப்படாத வீண விரதங்களைக் கடைப்பிடிக்கிறார்கள். சிஷ்யன் குருவிற்குச் சேவை செய்வதில்லை. களைத்துவிட்ட தாய் தந்தையருக்கு வீட்டில் அதிகாரம் இருப்பதில்லை. அக்கிழத் தம்பதி பிள்ளைகளிடமிருந்து அன்னத்தைப் பிச்சை கேட்கின்றனர்.

முட்டாள்கள் சிராத்த அன்னத்தைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டு திரிகிறார்கள். அவர்கள் சிஷ்யர்களுக்குச் சேவை செய்கிறார்கள். ஆடையணி முதலியவற்றைச் சரியாக அணிவிக்கிறார்கள். அவர்கள் கூறாமலேயே

தூதன் முதலிய காரியங்களைச் செய்கிறார்கள். மாமியார், மாமனாருக்கு எதிரிலேயே மருமகள் பணியாட்களுக்குக் கட்டளையிடுகிறாள். அத்துடன் கணவனுக்கும் ஆணையிடுகிறாள். எல்லோருக்கும் முன்னால் கணவனை அழைத்துப் பேசுகிறாள். தந்தை முயற்சியோடு புதல்வனின் மனத்தைப் பாதுகாக்கிறார். அவர்களுடைய கோபத்திற்குப் பயந்து தன் செல்வம் அனைத்தையும் புதல்வர்களுக்குப் பங்கிட்டு விடுகிறார். தான் மிகுந்த கஷ்டத்துடன் வாழ்க்கையைக் கழிக்கிறார்.

நண்பர்களே, தன் சம்பந்திகளின் செல்வம் திருட்டுப்போகும் போதும் நெருப்பு வைக்கப்படும்போதும், மன்னன் பிடுங்கிக் கொள்ளும்போதும் த்வேஷத்துடன் கேலி செய்கிறார்கள். தைத்யர்கள் நன்றி கெட்டவர்களாகவும், நாஸ்திகர்களாகவும், பாவ நடத்தை உடையவர்களாகவும், குரு பத்தினியைச் சேருபவர்களாகவும் ஆகிவிட்டனர். சாப்பிடக் கூடாதவற்றைச் சாப்பிடுகின்றனர். தர்ம மரியாதையை மறந்து மனம் போனபடி நடக்கிறார்கள். ஆகவே ஒளியிழந்துவிட்டனர்.

தேவேந்திரா! இந்தத் தைத்யர்கள் தர்மத்திற்கு எதிரான நடத்தையை ஏற்று கொள்ளத் தொடங்கியதிலிருந்து, இனி தானவர்கள் வீட்டில் இருக்கக் கூடாது என்று நான் தீர்மானித்துவிட்டேன். தேவேசா! நான் தானாகவே உன்னிடம் வந்துள்ளேன். நீ என்னை வாழ்த்தி வணங்கு. உன்னால் பூஜிக்கப்பட்டதும், மற்ற தேவர்களும் என்னைக் கௌரவிப்பார்கள். நான் இருக்கும் இடத்தில் இன்னும் 7 தேவிகள் வாசம்புரிவர். அனைவருக்கும் முன்னால் எட்டாவதாக ஐயதேவியும் இருப்பாள். இந்த எட்டு தேவிகளும் எனக்கு மிகவும் பிரியமானவர்கள். என்னை விடச் சிறந்தவர்கள். ஆஷா, சிரத்தா, த்ருதி, சாந்தி, விஜிதி, சன்னதி, கூஷமா என்பது அவர்களின் பெயர்கள் ஆகும்.

நானும் அந்த தேவிகளும், அசுரர்களைத் துறந்து உன்னுடைய ராஜ்யத்திற்கு வந்துள்ளோம். தர்ம நிஷ்டையுடைய தேவர்களிடமே நாங்கள் வாசம் புரிவோம்” என்று லக்ஷ்மி தேவி தான் இந்திரனிடம் வந்த காரணத்தை விளக்கினாள். லக்ஷ்மி தேவி இவ்வாறு கூறியதும், தேவரிஷி நாரதரும், இந்திரனும் தேவியைப் புகழ்ந்து வணங்கினர். அப்போது இனிய காற்று வீசலாயிற்று. மிகப் புனிதமான அந்தப் பிரதேசத்தில் ராஜ்யலக்ஷ்மியோடு இந்திரனைத் தரிசிப்பதற்காக எல்லாத் தேவர்களும் வந்தனர்.

தேவர்களில் சிறந்த இந்திரன், நாரதருடன் பச்சை வண்ணக்குதிரைகள் பூட்டிய தேரில் அமர்ந்து சொர்க்கத்தின் தலைநகரான அமராவதிக்கு வந்தார். இந்திரன் தேவர்களால் கௌரவிக்கப்பட்டு தேவர்களின் சபைக்குச்

சென்றார். அப்போது நாரதர் மற்ற மகரிஷிகளுடன் லக்ஷ்மியின் நல்வரவைப் புகழ்ந்தார். லக்ஷ்மி சொர்க்கத்திற்கு எழுந்தருளியதும், பிரம்மாவின் மாளிகையில் அமுத மழை பொழிந்தது. தேவ துந்துபிகள் முழங்கின. லக்ஷ்மியின் வருகைக்குப் பின், இந்திரன் உலகில் விவசாயம் செழிப்பதற்காக உரிய நேரத்தில் மழை பொழியலானார். யாரும் தர்ம வழியில் இருந்து விலகவில்லை.

பூமி செழித்தது. தேவர்களும், கின்னரர்களும், யக்ஷ-ராக்ஷஸர்களும், மனிதர்களும் செழுமை மிக்கவர்களாகவும், பெருந்தன்மை உடையவர்களாகவும் ஆயினர். அகால மரணம் இல்லை. காலமின்றிப் பழங்களும், இலைகளும், மலர்களும் மரத்திலிருந்து விழவில்லை. பசுக்கள் நிரம்பப் பால் அளித்தன. யாரும் கடுஞ்சொல் பேசவில்லை. இவ்வாறாக மூவுலகும் செழித்தன.

**32. ஐஜகீஷ்வயர் அசிததேவலருக்குச் சம அறிவு பற்றி உபதேசித்தல்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது (சாந்தி பருவம் அத்-229)**

ஐஜகீஷ்வயர் சாஸ்திரங்களை நன்கறிந்தவர்; பெரும் ஞானி; கோபமும் மகிழ்ச்சியும் இல்லாதவர் அவரிடம் அசிததேவல முனிவர், “முனிவரே தங்களை ஒருவன் வணங்கினால் அதிகம் மகிழ்வதும் இல்லை; நிந்தித்தால் சினம் கொள்வதும் இல்லை. உங்களுடைய இந்த அறிவின் ஆதாரம் என்ன? இத்தகைய அறிவு உங்களுக்கு எங்கிருந்து கிடைத்தது?” என்று கேட்டார்.

தேவலர் இவ்வாறு கேட்டதும் ஐஜகீஷ்வயர் அவரிடம், ஐயமற்ற பெரும் பொருளை அறிவிக்கும் உத்தமமான சொற்களைக் கூறினார். “முனிவரே! மகா புருஷர்கள் யாரை ஆஸ்ரயித்து உத்தம கதியையும், மேன்மையின் உச்சியையும், சிறந்த அமைதியையும் பெறுகிறார்களோ, அந்த சிறந்த அறிவை உன்னிடம் கூறுகிறேன். தேவலா! மகாபுருஷர்கள் யாராவது நிந்தித்தாலும், புகழ்ந்தாலும், அவர்களுடைய புண்ணிய கர்மங்களைத் திரையிட்டு மறைத்தாலும் அவர்கள் எல்லோரிடமும் ஒரே மாதிரியாக இருக்கிறார்கள். ஒருவன் கடுஞ்சொல்லைக் கூறினாலும் பதிலளிப்பதில்லை. தீமை செய்தவனுக்கும் நன்மையையே விரும்புகின்றனர். தன்னை ஒருவன் அடித்தால் பதிலுக்கு அடிக்க விரும்புவதில்லை.

எதிர்காலத்தில் நடக்கப் போவதற்காகக் கவலைப்படுவதில்லை. நிகழ் காலத்தில் நடக்கும் காரியங்களையே செய்கின்றனர். கடந்து போனவற்றிற்காகத் துயரம் கொள்வதில்லை. எந்த விஷயத்திற்காகவும் சபதம் செய்வதில்லை. மனத்தில் ஏற்ற சிறந்த பிரயோஜனத்தின் வெற்றிக்காக, உத்தம விரதம் மேற்கொள்ளும் மகாத்மாக்கள் இயன்ற வரை அவர்களுடைய காரிய சாதனைக்காகவே முயற்சி செய்கிறார்கள். அவர்கள் பக்குவப்பட்ட ஞானமுடையவர்கள். சினத்தையும், புலன்களையும் வென்றவர்கள், மனம், வாக்கு, காயத்தால் ஒருபோதும் யாருக்கும் குற்றம் இழைப்பதில்லை. யாரிடமும் அகூயை கொள்வதில்லை; யாரையும் இம்சிப்பதில்லை. மற்றவர்களின் செழிப்பைக் கண்டு பொறாமைப்படுவதில்லை. மற்றவர்களை நிந்திப்பதும் இல்லை. புகழ்வதும் இல்லை. தங்களை யாரேனும் நிந்தித்தாலோ, புகழ்ந்தாலோ எந்த மனமாறுதலையும் அடைவதில்லை. எப்போதும் அமைதியாக எல்லோருடைய நன்மையிலும் ஈடுபடுகிறார்கள்.

ஒருபோதும் சினமோ, மகிழ்ச்சியோ கொள்வதில்லை. யாரிடமும் தவறு செய்வதும் இல்லை. அவர்கள் இதயத்தின் அஞ்ஞான முடிச்சை அவிழ்த்து, நாற்புறமும் ஆனந்தமாகச் சஞ்சரிக்கின்றனர். அவர்களுக்கு உற்றார்-உறவினர் இல்லை. அவர்கள் யாருக்கும் உறவினராகவும் இல்லை.

அவர்களுக்கு யாரும் பகைவர்கள் இல்லை. அவர்கள் யாரிடமும் பகை கொள்வதில்லை. இவ்வாறு இருக்கும் மனிதன் எப்போதும் வாழ்வைச் சுகமாகக் கழிக்கிறான்.

பிராமணரே! தர்மத்தின்படி நடப்பவனே தர்மமறிந்தவன் ஆவான். தர்ம வழியில் இருந்து விலகியவன் கோபமும், கலக்கமும் அடைகிறான். நானும் அதே தர்மவழியை ஏற்றுள்ளேன். மனிதர்கள் நிந்தை அல்லது மகிழ்ச்சி இரண்டிலும், எதில் இருந்து என்னென்ன லாபத்தை அடைய விரும்புகிறார்களோ அதை அடையட்டும். அந்த நிந்தை அல்லது புகழ்ச்சியால் எனக்கு லாபமோ நஷ்டமோ கிடையாது. தத்துவம் அறிந்தவர்கள் தன் அவமானத்தை அம்ருதத்தைப் போலக் கருதி மகிழ்ச்சியடைய வேண்டும். வித்வான்கள் மரியாதையை விஷம் போலக் கருதி எப்போதும் பயப்படுகிறார்கள். எல்லாக் குற்றங்களில் இருந்தும் விடுபட்ட மகாத்மாக்கள் அவமானப்பட்டாலும், இசு-பரலோகங்களின் பயமின்றிச் சுகமாக உறங்குகிறார்கள்.

ஆனால் அந்த மகாத்மாக்களை அவமதிக்கும் மனிதன் பாவத்தில் கட்டுண்டு விடுகிறான். உத்தம கதியை அடைய விரும்பும் ஞானிகள் இந்த உத்தம விரதத்தைப் பின்பற்றி மேன்மையடைகிறார்கள். மனிதன் மனத்திற்கு விருப்பமான காமங்களைத் துறந்து புலன்களை வசப்படுத்த வேண்டும். அதன் பின் அவன் இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட அழிவற்ற பிரம்மபதத்தை அடைகிறான். பரமகதியை அடைந்த ஞானிகள் பெறும் இந்த பதத்தைத் தேவர்களும் பின்பற்ற முடியாது. கந்தர்வ, பிசாசு, ராக்ஷஸர்களும் பின் செல்ல முடியாது” என்று ஜைகீஷ்வய முனிவர் அசித்தேவலருக்கு உபதேசம் செய்தார்.

33. ஸ்ரீகிருஷ்ணர் - உக்ரசேனர் உரையாடல் நாரதரின் நற்குணங்களின் வருணனை
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரரிடம் கூறியது (சாந்தி பருவம் அத்-230)

உக்ரசேனர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடம் அனைவராலும் புகழப்படும் நாரதரின் உத்தம குணங்களைப் பற்றிக் கூறுமாறு வேண்டினார். அதற்கிணங்க ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் நாரதரின் உத்தம குணங்களை வருணிக்கலானார்.

“குரு குலத்தின் சுவாமியே! நான் அறிந்த நாரதரின் உத்தம குணங்களைச் சுருக்கமாகக் கூறுகிறேன். தாங்கள் அதைக் கேளுங்கள். நாரதரிடம் சாஸ்திர ஞானம், சரித்திரபலம் இரண்டும் ஒன்றாக இணைந்துள்ளன. ஆனால் அவர் தன்னுடைய நன்னடத்தையால் சிறிதும் கர்வம் கொள்வதில்லை. அந்தக் கர்வம் இல்லாததாலேயே அவர் எல்லா இடங்களிலும் கௌரவிக்கப்படுகிறார்; பூஜிக்கப்படுகிறார்.

நாரதரிடம் பிரியமின்மையோ, கோபமோ, சபலத் தன்மையோ, பயமோ கிடையாது. தர்மம், தயை செய்தல் முதலியவற்றில் சிறந்தவர். அவர் நிச்சயம் உபாசிக்கத் தகுந்தவர். விருப்பத்தாலோ, பேராசையாலோ அவர் ஒருபோதும் தன் பேச்சை மாற்றுவதில்லை. ஆகவே அவருக்கு எல்லா இடங்களிலும் மதிப்பு உண்டாகிறது. அவர் அத்யாத்ம சாஸ்திர தத்துவமறிந்த வித்வான். பொறுமையுடையவர், சக்தி உடையவர், புலன்களை வென்றவர், எளிமையானவர், உண்மை பேசுபவர், தேஜஸ், அறிவு, புகழ், ஞானம், பணிவு, பிறப்பு மற்றும் தவத்தினாலும் எல்லோரையும் விடச் சிறந்தவராவார். ஆகவே, அவருக்கு எல்லா இடங்களிலும் மதிப்பு உண்டாகிறது.

நாரதர் நல்ல சீலமுடையவர், சுகமாக உறங்குபவர், புனிதமான போஜனம் செய்பவர், உத்தமமான மரியாதைக்குரியவர், புனிதமானவர், உத்தமமான சொற்களையே பேசுபவர், அசூயை அற்றவர். திறந்த மனத்துடன் எல்லோருக்கும் நன்மையை விரும்புகிறார். மனத்தில் சிறிதும் பாவ எண்ணம் இல்லாதவர் மற்றவரின் ஆபத்தைக் கண்டு மகிழ்ச்சி கொள்ளுவதில்லை. ஆகவே அவருக்கு எல்லா இடங்களிலும் மதிப்பு உண்டாகிறது.

நாரதர் தேவ, உபநிஷத, ச்ருதி, புராண, இதிகாசங்களின் கதைகள் கூறும் விஷயங்களை எடுத்து விளக்குவதிலும், நிரூபிப்பதிலும் ஈடுபடுகிறார். அவர் பொறுத்துக் கொள்ளும் இயல்புடையவர். யாரையும் அவமதிப்பதில்லை. அவர் எல்லா இடங்களிலும் சம்பாவம் வைக்கிறார். அதனால் அவருக்குப் பிரியமானவரும், பிரியமில்லாதவர்களும் கிடையாது. அவர் மனத்திற்கு

அனுசூலமாகவே பேசுகிறார். ஆகவே அவருக்கு எல்லா இடங்களிலும் மதிப்பு உண்டாகிறது.

அவர் பல சாஸ்திரங்களின் வித்வான். அவர் கதை கூறும் முறை விசித்திரமாக உள்ளது. அவரிடம் முழுமையான பாண்டித்யம் இருப்பதால் பேராசையும் போக்கிரித்தனமும் இருப்பதில்லை. அவர் தீனத்தன்மை, சினம், பேராசை முதலிய குணங்களற்றவர். செல்வம், மற்றும் விருப்பம் இவற்றின் விஷயத்தில் அவர் எப்போதாவது, யாருடனாவது கலகம் செய்ததாகத் தெரியவில்லை. அவரிடம் குற்றங்கள் சிறிதும் கிடையாது. ஆகவே அவருக்கு எல்லா இடங்களிலும் மதிப்பு உண்டாகிறது.

அவருக்கு என்னிடம் உறுதியான பக்தி உள்ளது. அவருடைய உள்ளம் தூய்மையானது. அவர் வித்வான், கருணை மிக்கவர், அவரிடமிருந்து மோகம் முதலிய குற்றங்கள் விலகிவிட்டன. அவர் எல்லாப் பிராணிகளிடமும் பற்றற்றவர் என்றாலும் பற்றுள்ளவரைப் போலக் காணப்படுகிறார். எந்த விஷயத்திலும் நீண்டகாலம் ஐயம் கொண்டவராக இருப்பதில்லை. அவர் நல்ல பேச்சாளர். ஆகவே அவருக்கு எல்லா இடங்களிலும் மதிப்பு உண்டாகிறது.

நாரதரின் மனம் ஒருபோதும் சுக போகங்களில் நிலைத்திருப்பதில்லை. அவர் ஒருபோதும் தற்புகழ்ச்சி செய்து கொண்டதில்லை. யாரிடமும் பொறாமை கொள்வதில்லை. எல்லோரிடமும் இனிமையாகப் பேசுகிறார். மக்களுடைய பலவகை உள்ளுணர்வுகளைப் பார்க்கிறார், அறிந்து கொள்கிறார் என்றாலும் யாரையும் நிந்திப்பதில்லை. ஞானத்தில் அவர் நிபணர். ஆகவே அவருக்கு எல்லா இடங்களிலும் மதிப்பு உண்டாகிறது.

அவர் எந்த சாஸ்திரத்திலும் குற்றப்பார்வை வைப்பதில்லை. தன் நீதிக்கேற்ப வாழ்கிறார். நேரத்தை ஒருபோதும் வீணாக்குவதில்லை. மனத்தை வசப்படுத்துகிறார் அவர் யோகாப்யாசத்திற்காகப் பெரிதும் பயிற்சி செய்துள்ளார். அவருடைய அறிவு பவித்ரமானது. அவர் சமதி நிலையில் ஒருபோதும் திருப்தி பெறுவதில்லை. தன் கடமையை நிறைவேற்ற எப்போதும் முனைப்போடு உள்ளார். ஒருபோதும் தவறு செய்வதில்லை. ஆகவே, அவருக்கு எல்லா இடங்களிலும் மதிப்பு உண்டாகிறது.

நாரதர் வெட்கமுடையவர், மற்றவர்களுடைய நன்மைக்காக எப்போதும் உழைக்கிறார். அவர் யாருடைய ரகசியத்தையும் வெளிப்படுத்துவதில்லை. செல்வம் கிடைப்பதால் அவர் மகிழ்வதுமில்லை; கிடைக்காவிட்டால் துயரம் அடைவதுமில்லை. அவருடைய அறிவு நிலையானது; மனம் பற்றற்றது. ஆகவே அவர் எல்லா இடங்களிலும் மதிக்கப் பெறுகிறார்.

அவர் நற்குணங்கள் நிரம்பியவர், காரியமாற்றுவதில் தேர்ந்தவர். தூய்மையானவர், புனிதமானவர், பிணியற்றவர். நேரத்தின் மதிப்பை அறிந்தவர். ஆத்ம தத்துவத்தை நன்கறிந்தவர். இத்தகைய நற்குணங்கள் நிறைந்த நாரதரை யார்தான் தமக்குப் பிரியமானவராகச் செய்து கொள்ள மாட்டார்?" என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் உக்ரசேனரிடம் நாரதருடைய நற்குணங்களை விரிவாக விவரித்தார்.

**34. வியாச மகரிஷி தன் புதல்வர் சுகதேவரின் ஐயங்களைத் தீர்த்தல்
காலம் பற்றிய வருணனை
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரரிடம் கூறியது (சாந்தி பருவம் அத்-231-255)**

வேதங்களை அவற்றின் அங்கங்களோடும், உபநிஷதங்களோடும் படித்து முடித்த வியாசபுத்திரர் சுகதேவர், தன் தந்தை தர்மவிஷயத்தில் நிபுணராக இருப்பதைக் கண்டு அவரிடம் தர்மார்த்த விஷயமான ஐயங்களைக் கேட்டார். அவர் வியாசரிடம், தந்தையே! எல்லாப் பிராணி சமுதாயங்களையும் உற்பத்தி செய்தவர் யார்? காலத்தின் ஞானம் பற்றி உங்கள் கருத்து என்ன? பிராமணனுடைய கடமை எது? இவற்றை எனக்குக் கூறி அருளுங்கள்” என வேண்டினார்.

வியாசர் காலம் பற்றி சுகதேவருக்கு விளக்கியருளியது

வியாச பகவான் அவரிடம் கூறினார்; “மகனே! சிருஷ்டியின் தொடக்கத்தில் அனாதியான, முதலும், முடிவும், பிறப்பும் அற்ற, முதுமையும், மரணமும் அற்ற திவ்யமான, நிலையான, மாறுதல் அற்ற பிரம்மம் மட்டுமே இருக்கிறது.

நீ காலத்தின் கணக்கு பற்றி அறிந்து கொள். 15 நிமிடங்கள் கொண்டது. ஒரு காஷ்டையாகும். 30 காஷ்டைகள் கொண்டது. ஒரு கலை, 30 கலையும், 3 காஷ்டையும் ஒரு முகூர்த்தமாகும். 30 முகூர்த்தத்திற்கு ஒரு பகல் இரவு உண்டாகிறது. 30 பகல்-இரவு ஒரு மாதமும், 12 மாதங்கள் கொண்டது ஒரு வருஷமும் ஆகும். வருஷத்திற்கு உத்தராயணம், தக்ஷிணாயணம் என்னும் இரண்டு அயனங்கள் உண்டு. மனித உலகின் பகல்-இரவு என்னும் பகுப்பை சூரியன் செய்கிறார். பகல் என்பது வேலை செய்வதற்கானது. இரவு பிராணிகள் உறங்குவதற்கானது.

மனிதர்களின் ஒரு மாதத்தில் பித்ருக்களின் ஒரு பகலும், இரவும், உண்டாகிறது. சக்லபக்ஷம் பித்ருக்கள் வேலை செய்யும் பகல் பொழுதாகும். கிருஷ்ணபக்ஷம் அவர்களுடைய ஓய்விற்கான இரவாகும். மனிதர்களின் ஒரு வருஷம் தேவர்களின் ஒரு பகல்-இரவு, அதாவது ஒரு தேவ நாள் ஆகும். உத்தராயணம் தேவர்களின் பகலாகும். தக்ஷிணாயணம் அவர்களுடைய இரவாகும். முன்பு மனிதர்களின் இரவு-பகல் என்று கூறப்பட்ட கணக்குப்படி இப்போது நான் பிரம்மாவின் பகல்-இரவு கணக்கைக் கூறுகிறேன்.

யுகங்களின் ஆண்டுக் கணக்கு

யுகங்கள் சத்ய யுகம், த்ரேதாயுகம். த்வாபரயுகம், கலியுகம் என்னும்

நான்காகும். தேவர்களின் 4000 வருடங்கள் ஒரு சத்யயுகம். சத்யயுகத்தின் சந்தி (ஒரு யுகத்தின் முடிவும் அடுத்த யுகத்தின் தொடக்கமும் ஆகிய காலம்) 400 + 400 தேவ வருடம் இரண்டுமாக சத்யயுகம் 4800 தேவ வருடங்கள் ஆகும். மற்ற மூன்று யுகங்களிலும் இதில் நான்கில் ஒரு பங்கு குறைகிறது. த்ரேதாயுகம் சந்தியுடன் 3600, த்வாபரயுகம் சந்தியுடன் 2400, கலியுகம் சந்தியுடன் 1200 தேவ வருடமாகும்.

இந்த நான்கு யுகங்களும் பிரவாக ரூபத்தில் எப்போதும் இருக்கும் சனாதன உலகங்களைத் தரிக்கின்றன. இந்த யுகத்தின் காலம் பிரம்ம வேதாக்களின் சனாதன பிரம்மத்தின் சொரூபமேயாகும். சத்ய யுகத்தில் சத்ய-தர்மத்திற்கு 4 கால்கள் இருக்கின்றன. அந்த சமயம் சத்யமும், தர்மமும் முழுமையாகக் கடைப்பிடிக்கப்பட்டன. எந்த தர்ம சாஸ்திரமும் அதர்மம் கலந்ததாக இல்லை. அது உத்தமமான முறையில் பராமரிக்கப்பட்டது. மற்ற யுகங்களில் சாஸ்திரம் கூறும் தர்மத்தின் வரிசையில் ஒவ்வொரு கால் அழிந்து விடுகிறது. திருட்டு, பொய், கபடம் இவற்றின் மூலம் அதர்மம் வளர்ந்து அதிகரித்து விடுகிறது.

சத்திய யுகத்து மனிதர்கள் பிணியற்றவர்கள். அவர்களுடைய விருப்பங்கள் அனைத்தும் வெற்றியடைகின்றன. அவர்கள் 400 ஆண்டுகள் ஆயுள் உடையவர்கள். த்ரேதாயுகம் வந்ததும் அவர்களுடைய ஆயுள் கால் பங்கு குறைந்து 300 வருஷங்களாயிற்று. இதேபோல் த்வாபரயுகத்தில் 200 வருஷங்களும், கலியுகத்தில் 100 வருஷங்களும் ஆயுள் இருக்கிறது. த்ரேதா முதலிய யுகங்களில் வேதப்பயிற்சியும், மனிதர்களின் ஆயுளும் குறையத் தொடங்குகிறது. அவர்கள் விருப்பங்கள் நிறைவேறுவதிலும் இடையூறு ஏற்படுகிறது. வேதம் ஒதுதலின் பலனும் குறைகிறது. யுகங்களின் அழிவிற்கேற்ப, மனிதர்களின் தர்மமும், வெவ்வேறு வகையாகிவிட்டன. சத்ய யுகத்தில் தவமே மிகப்பெரிய தர்மமாகக் கருதப்பட்டது. த்ரேதாவில் ஞானம் சிறந்ததாகக் கூறப்பட்டது. த்வாபரயுகத்தில் யாகமும், கலியுகத்தில் தானம் ஒன்று மட்டுமே சிறந்ததாகவும் கூறப்படுகிறது.

இவ்வாறு தேவர்களின் 12000 வருஷங்களுக்கு ஒரு சதுர்யுகம் உண்டாகிறது. 1000 சதுர்யுகங்கள் பிரம்மாவின் பகல், 1000 சதுர்யுகங்கள் பிரம்மாவின் இரவும் ஆகும் எனக் கூறப்படுகிறது. பிரம்மா தன் நாளின் தொடக்கத்தில் உலகைச் சிருஷ்டிக்கிறார். இரவில் பிரளய சமயத்தில் அனைவரையும் தன்னில் லயிக்கச் செய்து யோக நித்திரையை ஏற்று உறங்கி விடுகிறார். பிறகு பிரளயம் முடிந்ததும், அதாவது இரவு கழிந்ததும் கண் விழிக்கிறார்.

பிரம்மாவின் ஒரு நாள் ஆயிரம் சதுர்யுகம் என்பதையும், அவரது ஒரு இரவு ஆயிரம் சதுர்யுகம் என்பதையும் யார் அறிகிறார்களோ, அவர்களே கால தத்துவத்தை அறிகிறார்கள். இரவு முடிந்ததும் கண் விழித்த பிரம்மா தன் அக்ஷய சொரூபத்தை மாயையால் மாற்றிக் கொள்கிறார். பிறகு மகத் தத்துவத்தைப் படைக்கிறார். பிறகு அதன் மூலம் ஸ்தூல ஐகத்தைத் தரிக்கும் மனத்தில் உற்பத்தி உண்டாகிறது.” இவ்வாறு கால தத்துவத்தை வியாசபகவான் சுகதேவருக்கு விளக்கி அருளினார்.

வியாசர் சிருஷ்டி பற்றிக் கூறுதல்

வியாசமகரிஷி சிருஷ்டி குறித்து சுகதேவருக்குக் கூறினார். மகனே! ஒளி மயமான பிரம்மமே அனைத்திற்கும் விதையாகும். அந்த விதையி லிருந்தே இந்த உலகனைத்தும் தோன்றியது. அந்த ஒரே பிரம்மத்திடமிருந்து ஸ்தாவர ஜங்கமப் பிராணிகள் இரண்டின் உற்பத்தி உண்டாயிற்று. மேற்கூறிய வாறே பிரம்மா தன்னுடைய பகலின் தொடக்கத்தில் விழித்து அவித்யையின் மூலம் உலகனைத்தையும் சிருஷ்டிக்கிறார். எல்லாவற்றிற்கும் முதலில் மகத்தத்துவம் தோன்றுகிறது. அதிலிருந்து ஸ்தூல சிருஷ்டிக்கு ஆதாரமான மனம் தோன்றுகிறது. அந்த மனத்தின் கதி வெகுதூரம் வரை உள்ளது. அது பலவகையால் வருவதும் போவதுமாகச் செய்கிறது.

பிரார்த்தனை, ஐயம் ஆகியவற்றைக் கொண்ட மனம் சைதன்யத்தோடு கூடிப் பொருட்களை ஏற்று ஏழு மானச ரிஷிகளைச் சிருஷ்டி செய்கிறது. பிறகு சிருஷ்டிக்கும் விருப்பத்தால் தூண்டப்பட்டு மனம் பலவகையாகச் சிருஷ்டி செய்கிறது. பிறகு அதிலிருந்து ஆகாயம் தோன்றுகிறது. வாயு தத்துவத்தின் தோற்றம் அதிலிருந்து உண்டானது. வாயுவின் குணம் ஸ்பரிசமானது. பிறகு வாயுவிலும் மாறுதல் உண்டாகி அதிலிருந்து அக்னி தத்துவம் தோன்றியது. அந்த அக்னி தத்துவம் மாறுதல் அடைந்ததும் அதிலிருந்து ரசமயமான ஜலதத்துவம் உற்பத்தியானது. நீரில் இருந்து மணத்தைக் கொண்ட பூமி தோன்றியது. இவ்விதம் ஐம்பெரும் பூதங்களின் சிருஷ்டி ஏற்பட்டது. பின்னால் தோன்றிய வாயு முதலிய பூதங்கள் படிப்படியாக தங்களுக்கு முன்னால் இருந்த பூதங்களின் குணங்களையும் தரிக்கின்றன.

இந்த பூதங்கள் அனைத்திலும் அவை எவ்வளவு காலம், எவ்வாறு இருக்கிறதோ, அதனுடைய குணங்களும் அந்தக் காலம் வரை இருக்கின்றன. சிலர் நீரில் மணத்தைப் பெற்று இது நீரின் குணம் என்பர். அது சரியாகாது. மணம் உண்மையில் பூமியின் குணமேயாகும். நீரிலும், காற்றிலும் அது விருந்தாளியைப் போல நிலை பெறுகிறது. பலவகை சக்தியுடைய மகத்

தத்துவம், மனம், பஞ்ச மகா பூதங்கள் ஆகிய ஏழும் தனித்தனியே இருக்கும் வரை அவற்றிடம் மக்களைச் சிருஷ்டிக்கும் சக்தி வருவதில்லை. ஆனால் இவை ஏழும் வியாபித்துள்ள பொருட்களும், ஈஸ்வரன் விரும்பும்போது ஒன்றுடன் மற்றொன்று சேர்ந்து, பரஸ்பரம் ஒத்துழைப்புடன் வெவ்வேறு சரீரத்தின் உருவமாக மாறுகின்றன.

சரீரத்தில் வாசம்புரியும் ஜீவாத்மா புருஷன் என்று கூறப்படுகிறது. பஞ்சஸ்தூல மகாபூதம், பத்து புலன்கள், மனம் ஆகிய 16 தத்துவங்களால் சரீரம் நிர்மாணிக்கப்படுகிறது. சரீரம் தோன்றியதும் அதில் ஜீவன்களின் அனுபவித்து மீதமான கர்மங்களுடன் சூட்சும மகா பூதங்கள் பிரவேசிக்கின்றன. பூதங்களின் ஆதி கர்த்தாவான பிரம்மா சூக்ஷ்ம பூதங்கள் அனைத்தையும் உடன் எடுத்துக் கொண்டு கூட்டுப் பொருளான உடலில் பிரவேசித்து நிலைபெறுகிறார். ஆகவே முனிவர்கள் அவரைப் பிரஜாபதி எனக் கூறுகின்றனர்.

அந்த பிரம்மாவே உலகில் பிராணிகளைச் சிருஷ்டிக்கிறார். அவரே தேவதா, ரிஷி, பித்ருக்கள், மனிதர், பல உலகங்கள், கடல், நதி, திசைகள், மலை, தாவரம் கின்னர, ராக்ஷஸர், பசு-பகூதி, மான், பாம்பு அனைத்தையும் உற்பத்தி செய்கிறார். அழிவற்ற ஆகாயம் முதலியவையும், அழிவுடைய சராசர பிராணிகளின் சிருஷ்டியும் அவர் மூலமே தோன்றின. பூர்வ கல்பத்தின் சிருஷ்டியில், எந்தப் பிராணிகள் எத்தகைய காரியங்களைச் செய்தனவோ, அடுத்த கல்பத்தில் அடிக்கடி பிறவி எடுத்து, முன்பு செய்த கர்மங்களின் வாசனையால் ஆட்கொள்ளப்பட்டு, அத்தகைய கர்மங்களையே செய்கின்றன.

ஒரு பிறவியில், மனிதன் இம்சை-அகிம்சை, மென்மை-கடுமை, தர்ம-அதர்மம், பொய்-உண்மை முதலிய எந்த குணங்கள் அல்லது குற்றங்களை ஏற்கிறானோ, அடுத்த ஜன்மங்களில் அவற்றின் சம்ஸ்காரங்களால் அதே குணங்களை அவன் விரும்புகிறான். அத்தகைய காரியங்களிலேயே ஈடுபடுகிறான். ஆகாயம் முதலிய மகாபூதங்களின் சப்தம் முதலியனவும், தேவர் முதலிய உருவ வேறுபாடுகளும், பிராணிகளின் வெவ்வேறு காரிய நியமனமும் விதாதாவாலேயே அமைக்கப்படுகின்றன.

சிலர் கர்மத்தின் சித்திக்குப் புருஷார்த்தத்தையும், சில பிராமணர்கள் தெய்வத்தையுமே காரணமாகக் கூறுகிறார்கள். நாஸ்திகர்கள் இயல்பாகவே காரியம் வெற்றியடைகிறது என்கிறார்கள். சில வித்வான்கள் புருஷார்த்தம், தெய்வம், இயல்பாக மேற்கொண்ட கர்மம் இவை மூன்றும் சேர்ந்தே காரியத்தை வெற்றி பெறச் செய்கின்றன, இவை தனித்தனியாகக் காரியத்தின் வெற்றிக்குக் காரணம் ஆகாது என்று கூறுகிறார்கள்.

கர்மவாதிகள் காரியத்தின் வெற்றிக்குப் புருஷார்த்தம், தெய்வம், இரண்டும் சேர்ந்தும், இவை இரண்டும் இல்லாமலும் காரணமாவதில்லை என்றும், காரணம் என்றும் எதையும் தீர்மானமாகக் கூறுவதில்லை. பரமாத்மாவில் நிலை பெற்றுள்ள சமதர்சிகளான யோகிகள் காரியத்தின் வெற்றிக்குப் பிரம்மத்தையே காரணம் என்று கூறுகிறார்கள். தவமே ஜீவனின் நன்மைக்கு முக்கிய சாதனமாகும். சம-தமம் இரண்டும் தவத்தின் மூலமாகும். புருஷன் தான் விரும்பியதைத் தவத்தால் பெறுகிறான். தவத்தால் இந்த உலகைப் படைக்கும் பரமாத்மாவையே பெற்று விடுகிறான்.

தவத்தால் பரமாத்ம சொருபனாகி மனிதன் பிராணிகளிடம் தன்னுடைய ஆளுமையை ஸ்தாபித்துக் கொள்கிறான். தவத்தின் செல்வாக்கினாலேயே மகரிஷிகள் வேதம் ஓதுகிறார்கள். தவசக்தி நிரம்பியதாலேயே பிரம்மா முதலும் முடிவுமற்ற வேத வாக்கை முதலில் உச்சரித்தார். ரிஷிகளின் பெயர், வேதம் கூறும் சிருஷ்டி கிரமத்திற்கு ஏற்றவாறு இயற்றப்பட்ட பொருட்களின் பெயர், பிராணிகளின் பல உருவங்கள், அவர்களுடைய கர்மங்களின் சட்டம் இவையனைத்தையும் அந்த பிரஜாபதி சிருஷ்டியின் தொடக்க காலத்திலேயே வேதத்தின் ஒலிகளுக்கு ஏற்றவாறு அமைக்கிறார். வேதங்களில் ரிஷிகளின் பெயர்களும், சிருஷ்டியில் தோன்றிய பொருட்கள் அனைத்தின் பெயர்களும் உள்ளன. பிறப்பற்றவரான பிரம்மா தன் இரவின் முடிவில் புதிய சிருஷ்டியின் காலையில் தான் படைத்த பொருட்களின் பெயர்களைத் தீர்மானிக்கிறார். பிறகு பிரம்மா, ரிக் வேதம் முதலியவற்றின் பெயர்கள், வர்ணம், ஆஸ்ரமபேதம், தவம், அடக்கம், கட்டுப்பாடு, கர்மம், ஜோதிஷ்டோமம் முதலிய யாகம் ஆகியவற்றை அமைத்தார்.

இவை, இந்தப் பெயர்கள் லௌகிக சித்திகளாகும். ஆத்மாவிற்கான சித்தி வேதங்களின் பத்து உபாயங்கள் மூலம் கூறப்பட்டுள்ளது. அறிய முடியாத பிரம்மம், கிரம யோகத்தால் அறியப்படுகிறது. கர்மத்தில் தோன்றிய தேகாபிமானவையான ஜீவன் தனித்தனியே குளிர்ச்சி, வெப்பம் முதலிய இருமையின் போகங்களை அடைகிறது. தத்துவ ஞானத்தின் மூலம் மனிதன் அந்த இருமையை அனுபவித்துத் துறக்கிறான். ஞானத்தின் பலத்தினாலேயே ஆத்ம சித்தி பெறுகிறான். பிரம்மாவின் சப்த பிரம்மம், பரப்ரம்மம் என்ற இரு சொருபங்களை அறிய வேண்டும். சப்தபிரம்மம் எளிதாகப் பரப்ரம்மத்தை சாக்ஷாத்காரம் செய்கிறது.

வியாசர் யுக தர்மங்களை வருணித்தல்

பிராமணர்களுக்கு தவமே யாகமாகும். கூஷத்திரியர்களுக்குப் போர் முதலியவையே யக்ஞமாகும். வைசியர்களுக்கு நெய் முதலிய ஹவிஸ்களை

ஆஹுதி அளிப்பதே யக்ஞமாகும். சூத்திரர்களுக்கு மேற்கூறிய மூன்று வர்ணத்தினருக்கான சேவையே யக்ஞமாகும். இந்த யக்ஞங்களின் சட்டம் த்ரேதாயுகத்தில்தான் இருந்தது. சத்ய யுகத்தில் இல்லை. த்வாபர யுகத்திலிருந்து கிரமமாக கூடிணமடைந்து கலியுகத்தில் மறைந்து விடுகிறது. சத்யயுகத்தில் மனிதர்கள் வேதங்கள் மற்றும் பலனை எதிர்பார்க்கும் யாகங்களை விட்டுவிட்டு ஞானரூபமான தவத்திலேயே ஈடுபடுகிறார்கள்.

த்ரேதா யுகத்தில் தோன்றிய பலசாலி மன்னர்கள் பிராணிகள் அனைத்தின் நியந்தா (ஆளுபவன்) ஆவார். த்ரேதா யுகத்தில் வேதம், யக்ஞம், வர்ணாஸ்ரம தர்மம் போன்றவை நல்ல முறையில் கடைப்பிடிக்கப்பட்டன. ஆனால் த்வாபர யுகத்தில் ஆயுள் குறைந்ததால் மக்களிடையே அவற்றைக் கடைப்பிடிக்கும் உற்சாகமும் குறைந்துவிட்டது. அவர்கள் வேதம், ஞானம் முதலியவற்றிலிருந்து விலகிவிட்டனர். கலியுகத்தில் அதர்மத்தால் பீடிக்கப்பட்டு யக்ஞமும், வேதமும் மறைந்துவிடுகின்றன. சத்ய யுகத்தில் தர்மம் நான்கு கால்களைக் கொண்டிருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. மற்ற யுகங்களில் அவை மனத்தை வசப்படுத்தும் தபஸ்விகளிடமும், வேத வேதாந்தத்தை அறிந்த பிராமணர்களிடமும் மட்டுமே நிலை பெற்றிருப்பதைக் காணலாம்.

சத்ய யுகத்தில் மனிதர் இயல்பிற்கேற்றவாறு யாகம், விரதம், தீர்த்த யாத்திரை முதலியவற்றைச் செய்கின்றனர். த்ரேதா முதலிய யுகங்களில் வேதவாதிகளும், தர்மத்தில் ஈடுபட்டவர்களும் சாஸ்திரம் கூறியபடி தர்மத்தை மேற்கொள்ளாமல் மாறுதலை அடைகிறார்கள். மழைக் காலத்தில் நீரைப் பெற்று ஸ்தாவர ஜங்கம பொருட்கள் வளர்ச்சியடைகின்றன. மழைக்காலம் கழிந்ததும் மழை குறைந்து விடுவதுபோல ஒவ்வொரு யுகத்திலும் தர்ம-அதர்மத்தின் வளர்ச்சியும் குறைபாடும் நடைபெற்று வருகின்றன.

வசந்த காலத்தில் மலர்கள், கனிகள் போன்றவை காணப்படுகின்றன. வேறு ருதுக்களில் அவை தென்படுவதில்லை. அதைப்போல பிரம்மா, விஷ்ணு மகேஸ்வரனிடமும் சிருஷ்டி, ரக்சு, சம்ஹார சக்திகள் சில சமயம் குறைவாகவும், சில சமயம் அதிகமாகவும் காணப்படுகின்றன. பிரம்மா தானே சத்திய த்ரேதா முதலிய யுகங்களின் ரூபத்தில் கால பேதத்தின் முறையை அமைத்தார் அது முதலும் முடிவும் அற்றது. அந்தக் காலமே உலகைப் படைத்து அழிக்கிறது.

காலமே பிராணிகள் அனைத்தையும், அடக்கத்திலும், கட்டுப்பாட்டிலும் வைப்பதாகும். அதுவே அவற்றின் உற்பத்திக்கான இடம் தரிக்கிறது. எல்லாப் பிராணிகளும் இயல்பாகவே இருமை நிலையோடு மிகவும்

கஷ்டப்படுகிறார்கள். மகனே! இவ்வாறு நீ என்னிடம் கேட்டதற்கிணங்க நான் படைப்பு, காலம், செயல், வேதம், செய்பவன், காரியம், காரியத்தின் பலன் முதலிய அனைத்து விஷயங்களையும் உனக்குக் கூறிவிட்டேன்” என்றார் வியாசர்.

பிராஹ்மப் பிரளயம்; மகாப் பிரளயம் இவற்றை வியாசர் வருணித்தல்

தொடர்ந்து வியாசர் பிரம்மாவின் பகல் கழிந்து இரவு தொடங்கும் முன் இந்த சிருஷ்டி எவ்வாறு ப்ரம்மாவிற்குள் லயமாகிறது என்பதை விவரித்தார். “மகனே! பிரளய சமயம் வரும்போது வானத்தின் மேலேயிருந்து சூரியனுடையதும், கீழே இருந்து அக்னியினுடையதுமான ஏழு தீ நாக்குகள் உலகைப் பஸ்மமாக்குகின்றன. உலகம் முழுவதும் தீ நாக்குகள் வியாபித்து, புவியின் சராசரப் பிராணிகள் அனைத்தும் எரிந்து பூமியோடு கலந்து விடுகின்றன. ஸ்தாவர, ஜங்கம பிராணிகள் லயமான இந்த பூமி புல்லோ, மரமோ இன்றி ஆமையின் முதுகைப் போலக் காணப்படுகிறது.

நீர் பூமியின் குணமான மணத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும்போது, பூமி தனக்குக் காரணமான நீரில் லயமாகிறது. நீரில் உயரமான அலைகள் சப்தத்துடன் எழும்பி, பூமியனைத்தையும் தனக்குள் மூழ்கடித்து விடுகிறது தேஜஸ் நீரின் குணமான ரசத்தை ஏற்றுக் கொள்கிறது. நீர் தேஜஸில் லயித்து விடுகிறது. அக்னியின் நாக்குகள் சூரியனை நாற்புறமும் மூடிக் கொள்கின்றன. ஆகாயம் முழுவதும் ஜ்வாலைகள் நிரம்பி, கொழுந்து விட்டு எரிவது போல் காணப்படுகிறது.

பிறகு தேஜஸின் குணமான ரூபம் வாயுவில் கலந்து விடுகிறது. இதனால் தீ அமைதியடைகிறது வாயு தன் பெரும் வேகத்தால் ஆகாயம் முழுவதையும் கலக்கி விடுகிறது. இதன் பின் ஆகாயம் வாயுவின் குணமான ஸ்பரிசத்தை அபகரிக்கிறது. வாயு அமைதியடைந்து ஆகாயத்துடன் கலந்து விடுகிறது. பிறகு ஆகாயம் பெரும் ஒலியுடன் தனியாகவே இருக்கிறது. ரூபம், ரஸம், கந்தம், ஸ்பரிசம் என்பன இருப்பதில்லை. ஆகாயத்தின் சப்த குணத்தோடு மீதம் இருக்கிறது. பிறகு தான் காணும் பிரபஞ்சத்தை வெளிப்படுத்தும் மனம், தன்னிடம் இருந்து தோன்றிய ஆகாயத்தின் குணமான சப்தத்தை தனக்குள் லயிக்கச் செய்கிறது. இவ்வாறு வெளிப்பட்ட மனமும் மகத் தத்துவத்தில் அதாவது பிரம்மாவின் மனத்தில் லயமடைவது பிராஹ்மப் பிரளயம் எனப்படுகிறது.

மகாப் பிரளய காலத்தில் சந்திரன் வெளிப்பட்டு மனத்தை ஆத்ம குணத்தில் புகுத்தித் தானே அதை ஏற்றுக் கொள்ளுகிறார். அப்போது மனம் சாந்தமடைகிறது. சந்திரனில் இருக்கிறது. பிறகு சங்கல்பம் நீண்ட காலம்

கழிந்த பிறகு வெளிப்பட்ட மனத்தோடு சந்திரனைத் தனக்கு வசப்படுத்திக் கொள்கிறது. சமஷ்டி அறிவு சங்கல்பத்தை ஏற்றுக் கொள்கிறது. அந்த அறிவு ஞானம் என்று கருதப்படுகிறது. ஞானத்தைக் காலம் ஏற்றுக் கொள்கிறது. காலத்தை சக்தி தனக்கு அதீனப் படுத்திக் கொள்கிறது. பிறகு மகாகாலம், சக்தியையும், மகாகாலத்தைப் பரப்ரம்மமும் தமக்கு அதீனமாக்கிக் கொள்கின்றன.

ஆகாயம் தன் குணமான சப்தத்தைத் தன்மயமாக்கிக் கொள்வதுபோல், பரப்ரம்மா மகா காலத்தைத் தன்னுடன் லயிக்கச் செய்கிறது. அந்த பரமாத்மா மறைந்துள்ளது; வெளிப்படாதது, சனாதனமானது, மிக உத்தமமானது. இவ்விதம் எல்லாப் பிராணிகளின் லயமும் உண்டாகிறது. எல்லாவற்றின் லயத்திற்கும் இருப்பிடம் பரமாத்மாவே ஆகும். இவ்வாறு பரமாத்மா சொருபரான யோகிகள் அறிய வேண்டிய இந்த தத்துவத்தை உணர்ந்து, உள்ளவாறே வர்ணித்துள்ளார்கள். இவ்வாறு அடிக்கடி வெளித் தோன்றாத பரப்பிரம்மத்தின் சிருஷ்டியும், லயமும் உண்டாகிறது.” என்று பிரம்மப் பிரளயம், மகாபிரளயம் பற்றி வியாசபகவான் சுகருக்கு உரைத்தார்.

பிராமணர்களின் கடமையும், அவர்களுக்குத் தானம் அளிப்பதால் ஏற்படும் மேன்மையும்

சுகதேவர் மகாபூதங்கள் விஷயமாகக் கேட்டவற்றிற்கு விடையளித்த வியாச மகரிஷி, அவருக்கு பிராமணர்களின் கடமையைக் கூறலானார்.

“பிராமண சிறுவனின் ஜாதகர்மத்திலிருந்து சமாவர்த்தம் வரையிலான எல்லா சம்ஸ்காரங்களையும் வேதங்களில் சிறந்த வித்வான்களாகிய ஆசாரியார்களைக் கொண்டு நடத்தி முடிக்க வேண்டும். அவற்றில் ஏராளமான தக்ஷிணையும் அளிக்க வேண்டும். உபநயனத்திற்குப் பிறகு பிராமணச் சிறுவன் குருசேவையில் ஈடுபட்டு வேதங்களைப் பயில வேண்டும். குருவிற்குப் போதுமான தக்ஷிணையும் அளிக்க வேண்டும். அந்த யக்கு வேதாவான சிறுவன் குருவின் கடனில் இருந்து விடுபட்டு சமாவர்த்தன சடங்கிற்குப் பின் வீட்டிற்குத் திரும்ப வேண்டும். ஆசாரியாரின் அனுமதியுடன் நான்கு ஆஸ்ரமங்களில் ஏதேனும் ஒன்றை சாஸ்திரம் கூறும் முறைப்படி வாழ்நாள் முழுவதும் ஏற்க வேண்டும். அல்லது வரிசையாக எல்லா ஆஸ்ரமங்களையும் பின்பற்றலாம்.

அவனுக்கு விருப்பம் இருந்தால் மனைவியைப் பெற்று இல்லற தர்மத்தில் ஈடுபட்டு வாரிசுகளைத் தோற்றுவிக்கலாம். அல்லது வாழ்நாள் முழுதும் பிரம்மச்சரிய விரதத்தைக் கடைப்பிடிக்கலாம். அல்லது காட்டில்

வாசம் செய்து வானப்ரஸ்த தர்மத்தை மேற்கொள்ளலாம். அல்லது குருவின் அருகில் இருக்கலாம். அல்லது சந்யாச தர்மத்தை மேற்கொண்டு வாழ்க்கையைக் கழிக்கலாம். இல்லற தர்மம் எல்லா தர்மங்களுக்கும் மூலமாகக் கூறப்படுகிறது. இல்லறத்தில் இருந்து உள்ளத்தின் விருப்பு, வெறுப்பு முதலிய குற்றங்கள் பக்குவம் அடைந்ததும், புலன்களை வென்றவனுக்கு எல்லா இடங்களிலும் சித்தி கிடைக்கிறது.

இல்லற தர்மத்தில் ஈடுபட்டவன், வாரிசுகளைத் தோற்றுவித்து பித்ரு ருணத்திலிருந்தும், வேதம் ஓதுவதால் ரிஷி ருணத்திலிருந்தும், யக்ஞ அனுஷ்டானத்தினால் தேவருணத்திலிருந்தும் விடுதலை பெறுகிறான். இவ்வாறு மூன்று கடன்களில் இருந்தும் விடுதலை பெற்று, விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களின் நடத்தை புனிதமாகி பிறகு மற்ற ஆஸ்ரமங்களில் பிரவேசிக்கலாம். புனிதமான, உத்தமமான இடத்திலேயே பிராமணன் வாசம் புரிய வேண்டும். அங்கு வசித்துத் தன்னைச் சிறந்த புகழ் உடையவனாக்கிக் கொள்ள முயற்சிக்க வேண்டும். யாகம் அல்லது தானம் செய்வதால் பிராமணர்களின் புகழ் பெருகுகிறது. அவனுடைய புகழ் இருக்கும் வரை அவன் புண்ணியவான்களின் அக்ஷய உலகங்களில் வாசம் புரிந்து சுகம் பெறுகிறான்.

பிராமணன் படித்தல், படிப்பித்தல், யாகம் செய்தல், செய்வித்தல், தானம் ஏற்றல்-தானம் அளித்தல் என்னும் ஆறு காரியங்களை மேற்கொள்ள வேண்டும். பெரும் செல்வம் கிடைக்குமானால், அதன் மூலம் யாகம் செய்ய வேண்டும்; தானம் அளிக்க வேண்டும். எந்த வகையிலும் அந்த செல்வத்தைத் தனியாகப் பயன்படுத்தக்கூடாது. தேவர், ரிஷி, பித்ருக்கள், குரு, முதியவர், பிணியாளர், பசியுள்ளவர்கள் ஆகியோருக்குப் போஜனம் அளிப்பதற்காக இல்லறவாசியான பிராமணன் தானம் பெற வேண்டும். பொருள் சேர்ப்பதற்கு அவனுக்கு வேறு புனிதமான வழி கிடையாது. ஏழ்மையுற்றவர்களுக்கு சம்பாதித்த செல்வத்திலிருந்து முடிந்த அளவு தானமளிக்க வேண்டும்.

தகுதியுள்ள பூஜிக்கத்தக்க பிராமணர்களுக்குக் கொடுக்கக் கூடாத பொருள் ஒன்றும் கிடையாது. அத்தகைய நல்ல பிராமணனுக்கு உச்சைஸ்ரவா குதிரையைக் கூட தானமாக அளிக்கலாம் என்பது சான்றோர்களின் கருத்தாகும். பெரும் விரததாரியான சத்தியவாதி மன்னன் தன் விருப்பப்படி தன் உயிர் மூலம் ஒரு பிராமணனுடைய உயிரைக் காப்பாற்றினால் சொர்க்கத்தை அடைந்து விடுகிறார். சங்க்ருதியின் புதல்வன் ரந்திதேவன் வசிஷ்டருக்கு நீரை அளித்ததாலேயே சொர்க்கத்தில் நிலைபெற்று விட்டார். அத்ரி வம்சத்து மன்னன் இந்திரதமனன் தகுதியுள்ள பிராமணனுக்குத் தானமளித்து அக்ஷயலோகத்தை அடைந்தான். உஷ்னரின் புதல்வர் சிபி

மன்னர் ஒரு பிராமணனுக்காகத் தன் உடலையும், தன் அன்பு மகனையும் தானமளித்தார். அதனால் சொர்க்கம் புகுந்தார். காசிராஜன் பிரதர்தன் ஒரு பிராமணனுக்குத் தன் இரு கண்களையும் தானமளித்து இவ்வுலகில் புகழும் பரலோகத்தில் சுகழும் பெற்றான்.

அத்ரி வம்சத்தினரான சாங்க்ரிதி தன் சிஷ்யர்களுக்கு நிர்க்குண பிரம்மத்தை உபதேசித்து உத்தம லோகங்களை அடைந்தார். அம்பரீஷன் பிராமணர்களுக்கு 11 ‘அரப்’ பசுக்களைத் தானமளித்து, தேச வாசிகளுடன் சொர்க்கத்தை அடைந்தான். தேவவ்ருத மன்னன் எட்டு தண்டுகளை உடைய தங்கக் குடையைத் தானமளித்து தேசவாசிகளுடன் சொர்க்கம் சேர்ந்தார். இரு திவ்ய குண்டலங்களைத் தானமளித்த சாவித்திரியும், பிராமணனுக்குத் தன் சரீரத்தைத் தானம் செய்த ஜனமேஜயனும் உத்தம லோகத்தை அடைந்தனர். வ்ருஷதர்ப்பனின் புதல்வன் யுவநாஸ்வ மன்னன் எல்லா வகை ரத்தினங்களுடன் பெண்களையும் வீடுகளையும் தானமளித்து சொர்க்கலோகம் சென்றார்.

விதேகராஜன் நிமியும், ஜமதக்னியின் புதல்வன் பரசுராமரும், கய மன்னரும் நகரத்தோடு பூமி முழுவதையும் தானமளித்தனர். ஒரு முறை மழை பெய்யாதபோது பிரம்மரிஷி வசிஷ்டர் மக்கள் அனைவருக்கும் உயிர்ப்பிச்சை அளித்தார். கரந்தமனின் புண்யாத்மா புதல்வன் மருத்தன் அங்கிரா முனிவருக்குக் கன்யாதானமளித்து அக்கணமே சொர்க்கம் அடைந்தார். பாஞ்சாலராஜன் பிரம்மதத்தன் சிறந்த பிராமணர்களுக்குச் சங்க நிதியை அளித்துப் புண்ணியலோகத்தை அடைந்தார். மித்ரசக மன்னன் வசிஷ்ட முனிவருக்குத் தன் மனைவி மதயந்தியை அளித்து அவளுடனேயே சொர்க்க லோகத்தை அடைந்தார்.

புகழ்மிக்க ராஜரிஷி, சகஸ்ரஜித் பிராமணனுக்குத் தன் உயிரைத் தியாகம் செய்து உத்தமலோகம் அடைந்தார். ஷதத்யும்ன மன்னன் முத்கலர் என்னும் பிராமணனுக்குப் போகங்கள் நிரம்பிய தங்க மானிகையை அளித்து, தான் சொர்க்கமடைந்தார். சால்வராஜன் த்யுதிமான் ருசீக முனிவருக்கு ராஜ்யம் அளித்து மிக உத்தம லோகங்களை அடைந்தார். சக்திசாலி லோமபாதர் தன் புதல்வி சாந்தாவை ருஷ்ய சிங்கருக்கு தானமளித்துப் போகங்கள் நிரம்பப் பெற்றார். ராஜரிஷி மதிராஸ்வன் ஹிரண்யகஸ்தனுக்குத் தன் அழகிய கன்னியை அளித்துத் தேவர்கள் வணங்கும் லோகங்களை அடைந்தார். பிரசேனஜித் மன்னன் லட்சம் பசுக்களைக் கன்றுகளுடன் தானமளித்து உத்தம லோகத்தை அடைந்தார். இன்னும் பல நல்ல புலன்களை வென்ற மகாத்மாக்கள் தானத்தாலும், தவத்தாலும் சொர்க்கத்தை அடைந்தனர்” என்று வியாசர் சுகருக்கு தானத்தின் சிறப்பை விவரித்தார்.

வியாசர் பிராமணனுடைய கடமையையும், காலம் என்னும் நதியைக் கடக்கும் உபாயத்தையும் சுகதேவருக்கு விளக்குதல்

பிராமணன் தேவங்களில் கூறப்பட்ட அ, உ, இம் என்னும் மூன்று அக்ஷரங்களோடு கூடிய பிரணவத்தைச் சிந்தித்து விசாரம் செய்ய வேண்டும். வேதங்களின் ஆறு அங்கங்களோடு, ரிக், சாம, யஜுர், அதர்வ மந்திரங்களை ஸ்வரத்துடன் படிக்க வேண்டும். ஏன் எனில் பிராமணர்களுக்குரிய யாகம் செய்தல், செய்வித்தல் முதலிய ஆறு கர்மங்களில் இருந்து தர்ம பகவானே வேதங்களில் நிலைபெற்றுள்ளார். வேதங்களை எடுத்துக் கூறுவதில் நிபுணர்களும், அத்யாத்ம ஞானத்தில் தேர்ந்தவர்களும், சத்வகுணம் நிரம்பியவர்களுமான பாக்கியசாலிகள் உலகின் சிருஷ்டியையும், பிரளயத்தையும் சரியாக அறிந்து கொள்ளுகிறார்கள். ஆகவே பிராமணன் தர்மத்திற்கு அனுசூலமாக, நன்னடத்தையைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

பிராமணன் எந்த உயிருக்கும் கஷ்டம் தரக்கூடாது. அவற்றின் வாழ்க்கையை வீணாக்காமல் தன்னுடைய வாழ்க்கையை நடத்த வேண்டும். சாதுக்களின் சேவையினால் தத்துவ ஞானம் பெற வேண்டும்; சத்புருஷனாக வேண்டும். சாஸ்திரத்தை எடுத்து விளக்குவதில் தேர்ச்சி பெற வேண்டும். தன் தர்மத்திற்கு அனுசூலமான காரியங்களையே செய்ய வேண்டும். சத்தியமே மூச்சாக இருக்க வேண்டும். கிருகஸ்தாஸ்ரமத்தில் நிலைபெற்ற பிராமணன் இந்த ஆறு கர்மங்களிலும் நிலைபெற்று, சிரத்தையுடன் ஐந்து பெரும் யாகங்கள் மூலம் பரமாத்மாவைப் பூஜிக்க வேண்டும்.

அவன் தைரியத்துடன் இருக்க வேண்டும். தவறு செய்தல் கூடாது. புலன்களைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும்; தர்மத்தை அறிய வேண்டும். மனத்தை அடக்க வேண்டும். மகிழ்ச்சியோ, தவறோ, சினமோ இல்லாத பிராமணன் ஒருபோதும் துயரம் அனுபவிப்பதில்லை. தானம், வேதம் ஒதுதல், யக்ஞம், தவம், வெட்கம், எளிமை, புலனடக்கம் என்னும் நல்ல குணங்களால் பிராமணன் தன் தேஜஸை வளர்த்து பாவத்தை அழிக்கிறான். இவ்விதம் பாவம் அழிந்ததும் அறிவுள்ள பிராமணன், சிறிதளவே ஆகாரம் செய்து புலன்களை வெல்ல வேண்டும். காம-க்ரோதத்தை அடக்கி பிரம்ம பதத்தை அடைய முயல வேண்டும். அக்னி, பிராமணன், தேவர்களை வணங்கிப் பூஜிக்க வேண்டும். கடுஞ்சொல் பேசக்கூடாது. இம்சை செய்யக்கூடாது. பிராமணனுக்கு இது பரம்பரையான தொழிலாக அமைக்கப்பட்டுள்ளதால் அவற்றை அனுஷ்டிப்பதால் அவனுக்குச் சித்தி கிடைக்கிறது.

காலம் நதியாக வருணிக்கப்படுதல்

உலக வாழ்க்கை ஒரு பயங்கரமான நதியைப் போன்றது. ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள் இந்த நதியின் நீராகும். பேராசை கரையாகும். சினம் இதனுள் உள்ள சேறாகும். இதைக் கடப்பது கடினமாகும். இதன் வேகத்தை அடக்குவது இயலாதது என்றாலும் அறிவுள்ளவர்கள் இதனைக் கடந்து விடுகிறார்கள். பிராணிகளை மோகத்தில் ஆழ்த்தும் காலம் எப்போதும் அவர்களைத் தாக்குவதற்குத் தயாராக உள்ளது. அதன்மீது எப்போதும் பார்வை வைத்திருக்க வேண்டும்.

தடுக்கப்படாத பலமுடைய இயல்பு என்னும் நீர்ப்பிரவாகத்தில் இவ்வுலகம் முழுவதும் எப்போதும் அடித்துச் செல்லப்படுகிறது. காலம் என்னும் இந்தப் பெரிய நதியில் ஆண்டு என்னும் சுழல் உண்டாகிறது. மாதங்கள் இதன் உயரமான அலைகளாகும். பருவ காலங்கள் வேதமாகும். பகலும் கொடிகளும், புற்களுமாகும். நிமிஷமும், உன்மேஷமும் நுரையாகும். இரவும் பகலும் நீர்ப்பிரவாகமாகும். காமதேவன் முதலை; வேதமும் யாகமும் படகு. தர்மம் பிராணிகளின் ஆஸ்ரயமான தீவாகும். அர்த்தமும் காமமும் நீராகும். சத்தியமும், மோகமும் இரண்டு கரைகளாகும். இம்சை என்னும் மரம் காலப்பிரவாகத்தில் அடித்துச் செல்லப்படுகிறது. பிரம்மமே அந்த காலம் என்னும் நதியைத் தோற்றுவிக்கும் மலையாகும். அந்தப் பிரவாகத்தில் இறைவன் தோற்றுவித்த பிராணிகள் அனைத்தும் யமலோகத்தை நோக்கி இழுத்துச் செல்லப்படுகின்றன.

அறிவும் தைரியமும் உடைய மனிதர்கள் அறிவென்னும் படகின் மூலம் காலம் என்னும் நதியைக் கடக்கிறார்கள் வித்வான்கள் கால நதியைக் கடந்தவர்கள் ஆவார்கள். அஞ்ஞானிகள் கடப்பதில்லை. சஞ்சலம் உடைய மந்த புத்திக்காரர்களும், அஞ்ஞானிகளும் சந்தேகத்தில் ஆழ்ந்து காலமென்னும் நதியைக் கடப்பதில்லை. செயலற்றவனும் அதைக் கடக்க முடிவதில்லை. ஆதலால் அறிவுள்ளவன் காலநதி என்னும் பவசாகரத்தைக் கடக்க முயல வேண்டும். உண்மையில் பிராமணனாகி, பிரம்மஞானம் பெறுவதே காலநதியைக் கடப்பதாகும்.

உத்தமகுலத்தில் தோன்றிய பிராமணன் கல்வி, யாகம், தானம் ஆகிய மூன்று கர்மங்களையும் அவசியம் செய்ய வேண்டும். அறிவின் மூலம் தன் உத்தாரத்திற்கான முயற்சி செய்ய வேண்டும். வைதிக சம்ஸ்காரங்கள் முறைப்படி நடந்து முடிந்த, நியமத்தோடு இருந்து மனத்தையும் புலன்களையும் வென்ற அறிவுடைய மனிதன் இக-பரலோகங்களில் தாமதமின்றிச் சித்தி யடைகிறான். இல்லறத்தில் உள்ள பிராமணன்

சினத்தையும், குற்றப்பார்வை யையும் துறந்து மேற்கூறிய நியமங்களைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். தினமும் ஐந்து மகா யக்ஞங்களைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். யாகத்தில் மீதமான அன்னத்தையே போஜனம் செய்ய வேண்டும். சிறந்த புருஷர்களின் தர்மத்திற்கேற்ப நடக்க வேண்டும். மற்றவர்களைப் பாதிக்காததும், நிந்தைக்கு ஆளாகாதுமான வாழ்க்கை முறையை அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

பிராமணன் வேத வித்வானாக, தத்துவஞானியாக, நன்னடத்தை உடையவனாக, கெட்டிக்காரனாக இருக்க வேண்டும். தர்மத்திற்கேற்ற காரியத்தைச் செய்ய வேண்டும். கர்மத்தின் மூலம் தன்னுடைய தர்மத்தையும், பரதர்மத்தையும் ஒன்று சேர்க்கும் கலப்புத் தன்மையைப் பரப்பக்கூடாது. தன் தர்மத்திற்கேற்ற காரியங்களைச் செய்யும், சிரத்தை உடைய மனத்தையும் புலன்களையும் அடக்குபவனும், வித்வானும், பிறர் குற்றம் பாராதவனுமான தர்ம-அதர்மத்தை அறிந்தவன் எல்லாத் துக்கங்களையும் கடந்து விடுகிறான்.

தவறு இல்லாத, புலன்களை வென்ற, தர்மம் அறிந்த, தைரியமுடைய, கோபம், மதம் போன்றவை இல்லாத பிராமணன் கவலை அடைவதில்லை. பிராமணனுக்கு பழைய காலத்திலிருந்து நடந்து வந்த வாழ்க்கை முறை இவ்வாறே கூறப்பட்டுள்ளது. ஞானத்தோடு கர்மத்தைச் செய்யும் பிராமணன் எல்லா இடங்களிலும் வெற்றி பெறுகிறான். முட்டாளான, பகுத்தறிவற்ற மனிதன் அறியாமல் தர்மம் செய்வதாக எண்ணி அதர்மத்தைச் செய்கிறான். இவ்வாறு அறியாமையால் இருவகைக் காரியங்களையும் செய்யும் மனிதன் அடிக்கடி பிறக்கிறான்; இறக்கிறான்.

தியானத்திற்கு உதவியான யோகம்; அதன் பலன் பற்றி வியாசர் கூறுதல்

வியாச பகவான் தியானம் அதற்கு உதவியான யோகம், அதன் பலன் பற்றித் தன் மகனுக்கு உபதேசித்தார். “குழந்தாய்! நீர்ப்பெருக்கில் அடித்துச் செல்லப்படும் மனிதன் ஒரு படகு கிடைத்தால் அதனைக் கடந்து விடுகிறான். அதுபோல சம்சார சாகரத்தில் மூழ்கிய மனிதன் அதிலிருந்து விடுதலை பெற ஞானம் என்னும் படகை நாட வேண்டும். தத்துவத்தின் முழு ஞானத்தையும் பெற்ற அறிவுடையவர்கள் தம் ஞானம் என்னும் படகால், மற்ற அஞ்ஞானிகளையும் பிறப்பு என்னும் கடலில் இருந்து கரையேற்றுகிறார்கள். ஆனால் அஞ்ஞானிகள் தன்னையும் காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியாது. மற்றவர்களையும் கரையேற்ற முடியாது.

நன்மையை விரும்பும் முனிவன் இதயத்தின் பாசம் முதலிய குற்றங்களை அழித்துத் தியான யோகப் பயிற்சி செய்ய வேண்டும். இந்த

யோகம் 12 வகைகளாகச் சொல்லப்படுகின்றது. உத்தம ஞானத்தை அடைய விரும்புபவன் அறிவின் மூலம், மனத்தையும், வாக்கையும் வெல்ல வேண்டும். அமைதியை நாடுபவன் ஞானத்தின் மூலம் அறிவைப் பரமாத்மாவிடம் நிலைக்கச் செய்ய வேண்டும். யோகங்கள் தேசம், கர்மம், அன்பு, அர்த்தம், உபாயம், அபாயம், நிச்சயம், சக்ஷுஷ், ஆகாரம், சம்ஹாரம், மனம், தரிசனம் என்று 12 ஆகும். இந்தப் பன்னிரண்டும் பின்வருவன ஆகும்.

1. தேசயோகம்: மக்கள் இல்லாத காடு, குகை போன்ற இடங்களில் இருந்து யோகத்தில் ஈடுபடுதல்

2. கர்மயோகம்: தூங்குதல், விழித்தல் போன்றவை அளவுடன் இருத்தல்.

3. அன்பு அல்லது அனுராக யோகம்: பரமாத்மாவை அடையும் சாதனத்தில் தீவிர அன்பு வைப்பது.

4. அர்த்த யோகம்: அவசியமான பொருட்களை மட்டுமே வைத்துக் கொண்டு வாழ்தல்.

5. உபாய யோகம்: தியானத்திற்கேற்ற ஆசனத்தில் அமருவது உபாய யோகம்.

6. அபாய யோகம்: உறவுகளிடமும், உலகிடமும் பற்றை விலக்கிக் கொள்வது.

7. நிச்சய யோகம்: குருவிடமும், வேத சாஸ்திரத்திலும் நம்பிக்கை வைப்பது.

8. சக்ஷுஷ்யோகம்: கண்களை மூக்கு நுனியில் நிலைக்கச் செய்தல்.

9. ஆகார யோகம்: தூய, சாத்வீக உணவுகளையே ஏற்பது.

10. சம்ஹார யோகம்: புலன்களை வசப்படுத்துவது சம்ஹார யோகம்.

11. மனோ யோகம்: மனத்தை ஒருமுகப்படுத்துதல் மனோயோகம்.

12. தரிசன யோகம்: பிறப்பு, இறப்பு, வியாதி, முதுமை போன்ற துயரங்களை வைராக்கியத்தோடு பார்ப்பது தரிசன யோகமாகும்.

மனிதன் மிகக் கொடுமையானவனாக இருந்தாலும், எல்லா வேதங்களையும் கற்றவன் ஆனாலும், பிராமணனாக இருந்தும் வைதிக ஞானம் இல்லாதவன் ஆனாலும், யாகம் செய்யும் தர்மாத்மா ஆனாலும், பாவ நடத்தை உடையவனாயினும் சிங்கத்தைப் போன்ற சூர வீரனாயினும் அவன் இந்த 12 யோகங்களையும் நன்கு அறிந்து கொள்வானாகில் மூப்பு, மரணம் என்னும் கடக்க முடியாத சமுத்திரத்தைக் கடந்து விடுகிறான். இவ்வாறு யோகத்தை அப்யாசிக்கும் மனிதன் பிரம்மத்தை அடைய விரும்பினால், வேதம் கூறும் எல்லையைத் தாண்டி விடுகிறான்.

யோகம் ஒரு தேராக உருவகம் செய்யப்படுதல்

யோகம் ஒரு அழகான தேராகும். தர்மமே இதன் இருக்கை. வெட்கம் திரை. முன்னால் கூறிய உபாயமும் அபாயமும் கூபுரங்களாகும். அபான வாயு அச்சாகும். பிராணவாயு நுகத்தடியாகும். அறிவு, ஆயுள், ஜீவனம் பந்தனமாகும். சைதன்யம், பந்து, நன்னடத்தை ஆகியவை இந்தத் தேரின் சக்கரமாகும். கண், தோல், காது, மூக்கு போன்றவை இதன் வாகனங்களாகும். அறிவு, நாபி, சாஸ்திரங்கள் அனைத்தும் சாட்டையாகும். ஞானமே சாரதியாகும். ஜீவாத்மா இதன் ரதி. இந்தத் தேர் மெல்ல மெல்லச் செல்லக் கூடியது. சிரத்தையும், புலனடக்கமும் இந்தத் தேரின் முன்னால் செல்லும் காவலர்கள். தியாகம் என்னும் சூட்சும குணம் பின்வரும் காவலராகும். மங்களமயமான இந்தத்தேர் தியானம் என்னும் புனிதமான வழியில் செல்கிறது. இவ்விதம் ஜீவனோடு இந்த திவ்ய ரதம் பிரம்மலோகத்திற்குப் போகிறது. இதன்மூலம் ஜீவாத்மா பரமாத்மாவை அடைந்து விடுகிறது.

சாதகன் வெற்றி பெற உதவும் ஏழு உபாயங்கள்

யோகத்தில் ஈடுபடும் சாதகன் வாக்கை அடக்கி பூமி, நீர், தேஜஸ், ஆகாயம், வாயு, அறிவு, அகங்காரம் இவற்றின் தொடர்பான ஏழு தாரணை களைப் பின்பற்றுகிறான். பிறகு தோன்றாத பிரம்மத்தின் ஐஸ்வர்யத்தையும் பெற்று விடுகிறான். தொடக்கத்தில் சாதகன் ஸ்தூல சரீரத்தின் அபிமானத்தி லிருந்து விடுபட்டுத் தியானத்தில் நிலைக்கிறான். அப்போது சூட்சுமமான பார்வையோடு இருப்பதால் அவனுக்கு இவ்வகையான உருவங்கள் தென்படுகின்றன.

முதலில் பூமியைத் தாரணை செய்யும்போது, பனியைப் போல ஒரு சூட்சுமமான பொருள் ஆகாயம் முழுவதையும் மறைத்துக் கொள்ளுகிறது. இது யோகியின் அனுபவத்தில் முதல் உருவமாகும். அந்தப் பனி விலகிவிடும் போது ஆகாயம் முழுவதும் ஜலமயமாகக் காணப்படுகிறது. ஆத்மாவையும்

ஐலருபமாகவே உணருகிறது. இது இரண்டாவது ரூப தரிசனம். பிறகு ஐலம் லயமானதும் அக்னி தத்துவத்தைத் தாரணை செய்யும்போது எல்லா இடத்திலும் அக்னி பிரகாசிப்பது தோன்றுகிறது. அதுவும் லயமானதும் யோகிக்கு வானத்தில் எல்லா இடத்திலும் பரவிய காற்றின் அனுபவம் ஏற்படுகிறது. அப்போது மரம், மலை போன்றவற்றைக் குடித்து விடுவதால் வாயுவிற்கு ‘பீதசஸ்த்திர’ என்ற பெயர் உண்டாகிறது. அப்போது பூமி, நீர், அக்னி ரூப பொருட்கள் அனைத்தையும் விழுங்கி வாயு மட்டுமே ஆகாயத்தில் ஊஞ்சலாடுவது போல் இருக்கிறது. அப்போது சாதகன் தன்னைக் கம்பளி நூலைப்போல லேசாகவும், சிறியதாகவும் ஆகி ஆதாரமற்ற ஆகாயத்தில் வாயுவைப்போல் இருப்பதாக உணருகிறான்.

வாயு தத்துவத்தின் வெற்றிக்குப் பிறகு ஆகாயம் மட்டுமே மீதமுள்ளது. அந்த சமயம் பிரம்மபாவத்தை அடைய விரும்பும் யோகியின் உள்ளம் மிகவும் சூட்சுமமாகிவிடுகிறது. இந்த லட்சணங்கள் வெளிப்பட்டதும், உலக ஐஸ்வர்யத்தில் சித்தி உண்டானதும் யோகிக்கு சிருஷ்டிக்கும் சக்தி வந்து விடுகிறது. அவன் பிரஜாபதியைப் போல் கலக்கமற்றவனாகத் தன் உடலில் இருந்து மக்களைப் படைக்க முடியும். யோகி பெறும் இந்த பலனோடு மற்ற பலன்களையும் தெரிந்து கொள்.

யோகத்தினால் பெறும் பலன்கள்

வாயு தத்துவம் சித்தியாகும் யோகி, யாருடைய உதவியும் இன்றி கை-கால் கட்டைவிரல் அல்லது விரலால் மட்டுமே அழுத்திப் பூமியை நடுங்கச் செய்ய முடியும் என்று கேள்விப்படுகிறேன். ஆகாயத்தைச் சித்தி செய்பவன் ஆகாயத்தைப் போலவே எங்கும் வியாபித்துத் தன் உடலை மறைத்துக் கொள்ளும் சக்தியைப் பெற்று விடுகிறான். ஐலத் தத்துவத்தின் மீது அதிகாரம் பெற்றவன் விரும்பினால் மிகப்பெரிய நீர் நிலைகளையும் குடித்து விடுகிறான். அக்னி தத்துவத்தை வெற்றி கொண்டவன் தன் உடலை யாரும் பார்க்கவும் முடியாது, அந்த தேஜஸை அணைக்கவும் முடியாது என்னுமளவு தேஜஸை அமைத்துக் கொள்ளுகிறான். அகங்காரத்தை வென்ற ஐந்து பூதங்களும் யோகிக்கு வசப்பட்டு விடுகின்றன.

பஞ்ச பூதங்கள், அகங்காரம் என்னும் ஆறு தத்துவங்களின் ஆத்மா அறிவாகும். அவற்றை வென்ற யோகிக்குத் தூய தத்துவஞானம் முழுமையாகக் கிடைத்துவிடுகிறது. மேற்கூறிய ஏழு பொருட்களின் காரிய வெளிப்பாடே உலகம். இது தோற்றமில்லாத பரமாத்மாவிடமே லயித்து விடுகிறது. ஏன் எனில் அந்த பரமாத்மாவிடம் இருந்தே உலகம் தோன்றி வெளிப்படுகிறது.

சாங்க்ய யோக சாஸ்திரம்

குழந்தாய்! நீ சாங்க்ய யோக தரிசனத்தில் வருணிக்கப்பட்ட மறைமுகமான விஷயத்தை இப்போது தெரிந்து கொள். சாங்க்ய யோகம், பாதஞ்சல யோகம் என்னும் இரண்டு தரிசனங்களில் சமமாக 25 தத்துவங்கள் எடுத்து விளக்கப்பட்டுள்ளது.

பிறப்பு, வளர்ச்சி, முதுமை, மரணம் என்னும் நான்கு லட்சணங்கள் உடைய தத்துவத்தை 'வ்யக்தம்' (வெளிப்பட்டது) என்று கூறுகிறார்கள். இதற்கு எதிரான பிறப்பு முதலிய நான்கு மாறுதல்கள் இல்லாததை 'அவ்யக்தம்' (வெளிப்படாதது) என்று கூறுகிறார்கள். வேதங்களிலும், சாஸ்திரங்களிலும் அந்த அவ்யக்தத்திற்கு ஜீவாத்மா, பரமாத்மா என்னும் இரண்டு வேறுபாடுகள் கூறப்படுகின்றன. வெளிப்படாத 'அவ்யக்தம்' ஆனாலும் ஜீவாத்மா வ்யக்தத்தின் தொடர்பால் பிறப்பு, வளர்ச்சி, முதுமை, மரணம் என்னும் நான்கு லக்ஷணங்களோடு கூடி தர்ம, அர்த்த, காம, மோகூஷம் என்னும் நான்கு புருஷார்த்தங்களோடு தொடர்பு உடையதாகக் கூறப்படுகிறது. இரண்டாவது அவ்யக்தமான பரமாத்மா ஞான சொருபமாவார்.

வ்யக்தத்தின் தோற்றமும் அதே அவ்யக்தத்தில் இருந்தே உண்டாயிற்று. வ்யக்தத்தை சத்வமென்றும் (கேஷத்ரம்) அவ்யக்த ஜீவாத்மாவை கேஷத்ரக்குன் என்றும் கூறப்படுகிறது. வேதங்களிலும் ஜீவாத்மா, பரமாத்மா ஆகிய இரண்டுமே கூறப்படுகின்றன. சுகபோகத்தில் பற்றுக் கொண்ட ஜீவாத்மா பற்றற்றதாகி சுகபோகத்தில் இருந்து விலகும்போது அது முக்தன் என்று கூறப்படுகிறது. சாங்க்யவாதிகள் இதனையே மோகூஷம் என்று கூறுகிறார்கள்.

யார் பாசத்தையும் அகங்காரத்தையும் துறந்துவிட்டானோ, குளிர்ச்சி, வெப்பம் முதலிய இருமைகளை சமமாக சகிக்கிறானோ, யாருடைய ஐயங்கள் விலகிவிட்டனவோ, ஒருபோதும் சினமும் த்வேஷமும் கொள்வ தில்லையோ, பொய் கூறுவதில்லையோ, யாருடைய ஏச்சையும், அடியையும் ஏற்றும் கூட அவனுக்குத் தீமையை நினைப்பதில்லையோ, எல்லோருடனும் நட்புடன் இருக்கிறானோ, மனம், வாக்கு, காயத்தால் எந்த ஜீவனுக்கும் கஷ்டம் அளிப்பது இல்லையோ, எல்லாப் பிராணிகளிடமும் சமமாக இருக்கிறானோ அந்த யோகியே பிரம்ம பாவத்தை அடைகிறான்.

யார் எந்தப் பொருளிடமும் விருப்பு, வெறுப்புக் கொள்வதில்லையோ, கிடைப்பதில் திருப்தி கொண்டு வாழ்க்கை நிர்வாகம் செய்கிறானோ, பேராசையும், கவலையுமின்றி, புலன்களை வென்று, மனச்சஞ்சலம் இன்றி

இருக்கிறானோ, எல்லாப் பிராணிகளையும் சமமாகப் பார்க்கிறானோ, மண்ணையும், தங்கத்தையும் ஒன்றாகக் கருதுகிறானோ, யாருக்குப் பிடித்தவன், பிடிக்காதவன் என்ற வேறுபாடு இல்லையோ, தன் நிந்தையிலும், துதியிலும் சமமாக இருக்கிறானோ, போகங்களை விரும்பாமல் உறுதியோடு பிரம்மச்சரிய விரதத்தில் நிலைத்துள்ளானோ, பிராணிகளிடம் இம்சை பாவம் இல்லாதவனோ, அத்தகைய சாங்க்ய யோகியான ஞானி சம்சார பாரத்திலிருந்து விடுதலை அடைகிறான்.

பர வைராக்யத்தின் பலத்தால் யோகத்தில் தோன்றிய ஐஸ்வர்யத்தைத் தாண்டி அதன் எல்லையில் இருந்து வெளியே வந்து விடுகிறானோ, அவனே முக்தனாவான். மேற்கூறியவாறு சாதனை செய்து இருமை அற்றவனாகிறானோ, அவனே ஐயமின்றிப் பிரம்மபாவத்தை அடைகிறான்” என்று சாங்க்ய யோகம் பற்றி வியாசர் விளக்கி உரைத்தார்.

சிருஷ்டியின் எல்லாக் காரியங்களிலும் அறிவின் முக்கியம்

“குழந்தாய்! தீரன் விவேகம் என்னும் படகை ஆதாரமாகக் கொண்டு பிறவிக் கடலில் முழுகியும் எழுந்தும், ஒவ்வொரு முறையும் தன்னுடைய அமைதிக்கான உண்மையான அறிவைப் பின்பற்ற வேண்டும்” என வியாசர் கூறினார். சுகதேவர் “தந்தையே! எதன் மூலம் மனிதன் பிறப்பு, இறப்பு என்ற இரண்டு கட்டுக்களில் இருந்தும் விடுபட முடியும்? அந்த ஞானம் என்பது என்ன? அது ஈடுபடும் தர்மமா? விலகும் தர்மமா? என்பதைக் கூறுங்கள்” எனக் கேட்டார். வியாசர் அவருக்குப் பதில் அளித்தார். “அஞ்ஞானி மனிதன் உலகம் இயல்பாக உண்டாகிறது. இதற்கு எந்த சேதனமும் காரணமல்ல என்று வீண் தர்க்க அறிவினால் தொடர்ந்து கூறுகிறான். நிச்சயமாக பொருளிலுள்ள இயல்பே உலகின் காரணமாகும். மந்த புத்தி மனிதர்கள் இந்த நாஸ்திக மதத்தை ஏற்றுக் கொண்டு பரமாத்மாவின் உபாசனையிலிருந்து விலகி விடுகிறார்கள். அவர்கள் நன்மை பெறுவதில்லை. இயற்கையே காரணம் என்ற வாதம் மூடர்களின் கற்பனை மட்டுமே. இது மனிதனைப் பரமார்த்தத்திலிருந்து வஞ்சிக்கச் செய்து அவனை அழிப்பதற்காகவே தோன்றியுள்ளதாகும்.

இவ்வுலகில் அறிவுடைய சேதன பிராணிகள் மூலமே, உழுவது, தானியத்தின் விதைகளைச் சேகரிப்பது, வாகனங்கள், வீடுகள், ஆசனங்கள் முதலியவற்றை நிர்மாணிப்பது ஆகிய காரியங்கள் செய்யப்படுகின்றன. இயற்கையாகவே இந்தக் காரியங்கள் ஆகிவிடுமானால் யாரும் இவற்றில் ஈடுபட வேண்டியதில்லை. சேதன அறிவுடைய மனிதன் விளையாடுவதற்கு இடமும், வசிப்பதற்கு வீடும் அமைக்கிறான் வியாதிகளை அறிந்து சரியான

மருந்தை அளிக்கிறான். அறிவுடைய புருஷர்கள் மூலம் இத்தகைய காரியங்கள் முறைப்படி நடைபெறுகின்றன. அறிவே செல்வத்தை அடையச் செய்கிறது. மன்னர்களிலும் அறிவிற சிறந்தவர்களே ராஜ்யத்தைப் பெற்று மற்றவர்கள் மீது ஆட்சி செய்கிறார்கள்.

பிராணிகளில் சிறியது-பெரியது என்னும் வித்தியாசம் அறிவாலேயே அறியப்படுகிறது. இவ்வுலகில் சிருஷ்டி, வித்தையாலேயே உண்டாகிறது. உலகில் ஜராயுஜ, அண்டஜ, ஸ்வேதஜ, உத்பிஜ என்னும் நாலுவகைப் பிராணிகள் பல வகையாக உள்ளன. அவற்றின் பிறப்பையும் பார்வையிட வேண்டும். ஸ்தாவர பிராணிகளை விட ஜங்கம பிராணிகள் சிறந்தன. ஏன் எனில் அவை சிறப்பாகச் செயல்படுகின்றன. ஜங்கம பிராணிகளிலும் பல கால்கள் உடையவை, இரு கால்கள் உடையவை என்ற இருவகைப் பிராணிகள் இருக்கின்றன. இவற்றில் அதிக கால்களை உடையவற்றைக் காட்டிலும் இரண்டு கால்கள் உள்ள பிராணிகள் சிறந்தவையாகக் கருதப்படுகின்றன. பார்த்திப (மனிதன்) அபார்த்திப (பறவை). அபார்த்திபத்தை விடப் பார்த்திபன் மேலானவன். ஏன் எனில் அவன் அன்னத்தை உண்கிறான்.

மனிதனும் இரண்டு வகையாகக் கூறப்படுகிறான். மத்யமன்; அதமன்- அதில் மத்யமன் அதமனை விடச் சிறந்தவன். ஏன் எனில் மத்யமன் ஜாதி தர்மத்தைத் தரிக்கிறான். மத்யமன் என்ற நடுத்தர மனிதனும் தர்மம் அறிந்தவன், தர்மம் அறியாதவன் என இருவகைப்படுகின்றனர். இவர்களிலும் தர்மம் அறிந்தவர்களே சிறந்தவர்கள். ஏன் எனில் அவர்கள் கடமை, கடமையில்லாதது என்னும் அறிவுடையவர்கள். கடமையை நிறைவேற்று பவர்கள் தர்மம் அறிந்தவர்களிலும் வேதம் அறிந்தவர்கள், வேதம் அறியாத வர்கள் என்னும் இரு வேறுபாடுகள் கூறப்பட்டுள்ளன. இவர்களில் வேதம் அறிந்தவர்கள் சிறந்தவர்கள். ஏன் எனில் அவர்களிடமே வேதம் நிலை பெற்றுள்ளது. வேதம் அறிந்தவர்களும் பிரவத்தா, அப்பிரவத்தா என இருவகையாகக் கூறப்படுகின்றனர்.

இவர்களிலும் பிரவத்தா எனப்படும் பிரவசனம் செய்பவர்கள் சிறந்தவர்கள் ஆவார்கள். இவர்கள் வேதத்தில் கூறிய தர்மங்கள் அனைத்தையும் தரிப்பவர்கள் ஆவர். அவர்கள் மூலமே தர்மம், கர்மம், பலனோடு வேதங்களின் ஞானம் அனைத்தும் மற்றவர்களுக்கு உண்டாகிறது. தர்மத்தோடு வேதமனைத்தும் பிரவத்தாக்களின் வாயிலிருந்து தோன்றுகிறது பிரவத்தாவும் இரு வகையாகக் கூறப்படுகின்றனர். ஆத்மாவை அறிந்தவன்; ஆத்மாவை அறியாதவன். இவர்களில் மரணத்தையும் பிறப்பின் தத்துவத்தையும் அறிந்த ஆத்மக்குட்களே சிறந்தவராவர்.

ஈடுபடுதல், துறத்தல் என்னும் இருவகை தர்மத்தை அறிந்தவனே எல்லாம் அறிந்தவன். அனைத்தையும் கற்றவன்; தியான, சத்யசங்கல்பன், சத்யவாதி, புனிதமானவன், திறமையுடையவன் ஆகிறான். சப்தப் பிரம்மமாகிய வேதத்தில் சிறந்த தேர்ச்சி பெற்று, பரப்பிரம்ம தத்துவத்தைத் தீர்மானித்து, எப்போதும் பிரம்ம ஞானத்திலேயே நிலைத்திருப்பவனையே தேவர்கள் பிராமணன் என்று கருதுகிறார்கள். யார் ஞானியாகி, உள்ளும், புறமும் வியாபித்த அதியக்ஞனையும் (பரமாத்மா) அதி தெய்வத்தையும் (புருஷன்) சாக்ஷாத்கரிக்கிறார்களோ அவர்களே தேவர்கள். அவர்களே த்விஜர்கள். அவர்களிடமே உலகம் முழுதும் நிலைபெற்றுள்ளது. அவர்களுடைய மகிமைக்கு எங்கும் ஈடு இணை இல்லை. அவர்களே பிறப்பு, மரணம் மற்றும் கர்மத்தின் எல்லை கடந்து நால்வகைப் பிராணிகளின் தலைவராகவும், சுயம்புவாகவும் ஆகிறார்கள்.

கர்ம தத்துவத்தின் விமர்சனம்

வியாசர் கர்ம தத்துவத்தைப் பற்றி விளக்கலானார்; “ஞானமுடைய மனிதன் எல்லா இடங்களிலும் கர்மத்தைச் செய்து சித்தியடைகிறான். கர்மம் இயல்பானதா அல்லது ஞானத்தில் இருந்து தோன்றியதா என்ற ஐயம் எழுகிறது. கர்மம் வைதிக சட்டத்தின்படி கடமையாகுமானால் அது ஞானத்திலிருந்து தோன்றியது. இல்லை எனில் இயல்பானது எனக் கூறப்படுகிறது. சிலர் கர்மத்திற்குப் புருஷார்த்தத்தையும், சிலர் விதி அல்லது தெய்வத்தையும், சிலர் இயல்பையும் காரணமாகக் கூறுகிறார்கள். பலர் கர்மத்திற்கு புருஷார்த்தம், தெய்வம், காலத்திற்குட்பட்ட ஸ்வபாவமும் ஆகிய மூன்றுமே காரணம் என்கின்றனர்.

இவற்றில் ஒன்று முக்கியமானது, இன்னொன்று முக்கியமற்றது என்றும் சிலர் கூறுகின்றனர். சிலர் தனித்தனியே முக்கியமானது என்று கூறுகின்றனர். ஆனால் சத்வ குணத்தில் உள்ள யோகிகள் பிரம்மத்தையே கர்மத்திற்குக் காரணம் எனக் கூறுகின்றனர். த்ரேதா, துவாபர, கலியுக மனிதர்கள் பரமார்த்த விஷயத்தில் ஐயம் கொண்டவர்கள். ஆனால் சத்யயுக மக்கள் தபஸ்விகளாகவும், சத்வகுணம் உடையவர்களாகவும் இருந்ததால் ஐயமின்றி அமைதியாக இருந்தனர். சத்ய யுகத்தில் எல்லா பிராமணர்களும் ரிக், யஜுர், சாம வேதங்களில் வேறுபாடு காணாமல், விருப்பு வெறுப்பின்றி தவத்தைப் பின்பற்றினர்.

தவம் என்னும் தர்மத்துடன், அடக்கத்துடன், தவத்தில் ஈடுபடும் மனிதன் தான் விரும்புவனவற்றைத் தவத்தின் மூலமே பெற்று விடுகிறான். மனிதன் தவத்தால் உலகனைத்தையும் சிருஷ்டிக்கும் பிரம்ம பாவத்தை

அடைந்து விடுகிறான். ஆகவே, பிரம்ம பாவத்தை அடைந்த மனிதன் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் பிரபுவாகிறான். அந்த பிரம்மம் வேதங்களின் கர்ம காண்டங்களில் மறைவாக எடுத்து விளக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் வேதாந்தத்தில் அதே பிரம்மம் தெளிவான உருவில் எடுத்துக் காட்டப்படுகிறது.

நிஷ்காம கர்மயோகத்தால் அந்தப் பிரம்மம் சாக்ஷாத்தரிக்கப்படுகிறது. கூடித்திரியர்கள் போர் என்னும் யக்கும் செய்கிறார்கள். வைசியர் ஹவிஸ்யத்தை பிரதானமாகக் கொண்ட யாகம் செய்கிறார்கள். சூத்திரர்கள் சேவை என்னும் யாகம் செய்பவர்கள். பிராமணர்கள் ஜபயக்கும் செய்பவர்களாவர். ஏன் எனில் பிராமணன் வேதப் பயிற்சியினாலேயே யக்ஞனாகிறான். அவன் வேறு காரியம் செய்தாலும், செய்யாவிட்டாலும் எல்லா உயிர்களிடமும் நட்பு வைப்பவன் ஆதலால் அவன் பிராமணன் என்று அழைக்கப்படுகின்றான்.

யுகதர்மங்கள்; யுகதர்மங்களின் அழிவு

சத்திய, த்ரேதா யுகங்களில் வேதம், யாகம், வர்ணாஸ்ரம தர்மம் அனைத்தும் தூய உருவில் கடைப்பிடிக்கப்பட்டன. ஆனால் த்வாபர யுகத்தில் மக்களின் ஆயுள் குறைந்துவிட்டதால் இவையும் அழியத் தொடங்கின. த்வாபரத்திலும், கலியுகத்திலும் வேதம் கிட்டத்தட்ட மறைந்தே விட்டது. கலியுகத்தின் முடிவில் அவை எங்குமே காணப்படாது. சில இடங்களில் தென்படலாம். ஆனால் அப்போது அதர்மத்தால் பீடிக்கப்பட்ட எல்லா வர்ணங்களின் தர்மங்களும் நஷ்டமாகின்றன.

பசு, நீர், பூமி மற்றும் ஔஷதிகளின் ரசமும் அழிவிற்குச் சமமாகின்றன. வேதம், வைதிக தர்மம், சுவதர்ம பராயண ஆஸ்ரமம் இவையனைத்தும் அதர்மத்தால் மறைக்கப்பட்டுக் காணாமல் போகின்றன. ஸ்தாவர, ஜங்கம பிராணிகள் அனைத்தும் தம் தர்மத்திலிருந்து மாறிவிடுகின்றன. எல்லா வற்றிலும் மாறுதல் உண்டாகிறது. மழை புவியிலுள்ள பிராணிகளை உற்பத்தி செய்து அவற்றைப் பாதுகாப்பது போல, வேதங்களும் ஒவ்வொரு யுகத்திலும் எல்லா யோகங்களின் அங்கங்களையும் போஷிக்கின்றன.

காலத்தின் சிறப்பு

இதேபோலக் காலத்திற்கும் பல உருவங்கள் உள்ளன. அதற்கு முடிவுமில்லை; முதலுமில்லை. அதுவே மக்களைச் சிருஷ்டிக்கிறது. கடைசியில் அதுவே அனைவரையும் தனக்குக் கவளமாக்கிக் கொள்கிறது. இதை நான் உனக்கு முன்பே கூறிவிட்டேன். காலம் என்னும் பெயருடைய

தத்துவம் பிராணிகளின் உற்பத்தி, பாதுகாப்பு, அழிவு அனைத்தையும் செய்கிறது. அதிலேயே இருமையோடு எண்ணற்ற பிராணிகள் வாசம் புரிகின்றன. மகனே! இவ்வாறு சர்க்கம், காலம், தாரணை, வேதம், கர்த்தா, காரியம் அதன் பலன் தொடர்பாக இந்த விஷயங்களை உன்னிடம் கூறியுள்ளேன்” என்று வியாசர் சொன்னார்.

ஞான சாதன விளக்கம்

சுகதேவர் வியாசரிடம் கேட்டார்; “தந்தையே! பிரத்யக்ஷமாகவும், அனுமானத்தாலும் அறியப்படாத, வேதங்களிலும் வருணிக்கப்படாத பிரம்மத்தை வேதமறிந்த, யாகம் செய்யும் தூய அறிவுடையவன் எவ்வாறு அடைகிறான்? சாங்க்யம், தவம், பிரம்மச்சரியம், அனைத்தின் தியாகம், மேதாசக்தி இவற்றில் எந்த சாதனையால் தத்துவ சாக்ஷாத்காரம் அறியப்படுகிறது? மனிதன் மனத்தையும், புலன்களையும் எந்த உபாயத்தால், எந்த வகையில் ஒருமுகப்படுத்துகிறான் என்பதையும் தெரிவியுங்கள்” என்றார்.

வியாசர் அவருக்குப் பதிலளித்தார்; “மகனே! வித்தை, தவம், புலனடக்கம் அனைத்தையும் தியாகம் செய்தல் ஆகியவை இல்லாமல் யாரும் சித்தியடைய முடியாது. மகாபூதங்கள் அனைத்தும் இறைவனின் முதல் சிருஷ்டியாகும். இவை தேகமுடையவர்களின் சரீரத்திலும், பிராணி சமுதாயத்திலும் அதிகமாக நிறைந்துள்ளன. உடலுடையவர்களின் உடல் மண்ணிலிருந்து நிர்மாணிக்கப்பட்டது. வழுவழுப்புத் தன்மை, வியர்வை முதலியன நீரில் இருந்தும், கண்கள் அக்னியில் இருந்தும், உயிரும் அபானமும் வாயுவில் இருந்தும் தோன்றின. மூக்கு, காது முதலிய துளைகளில் ஆகாய தத்துவம் உள்ளது.

கால்களின் கதியில் விஷ்ணுவும், பாகுபலத்தில் இந்திரனும் உள்ளனர். அக்னி தேவன் வயிற்றில் உள்ளார். அவர் போஜனத்தை விரும்புகிறார்; அதை ஜீரணிக்கிறார் காதுகளில் கேட்கும் சக்தியும், திசைகளும் உள்ளன. நாக்கிலும், வாக்கிலும் சரஸ்வதி வாசம் புரிகிறார். இரு காதுகள், தோல், கண்கள், நாக்கு, மூக்கு இவை ஐந்தும் ஞானேந்திரியங்கள் விஷயங்களின் அனுபவத்தின் வாயில்கள் ஆகும்.

சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம் என்ற ஐந்தும் புலன்களின் விஷயங்கள். இவை புலன்களிலிருந்து தனித்தே உள்ளன. சாரதி குதிரைகளைத் தன் வசப்படுத்தி அவற்றைத் தான் விரும்பியவாறு செலுத்துவது போல மனமானது புலன்களை வசப்படுத்தி அவற்றை

விருப்பப்படி விஷயங்களை நோக்கித் தூண்டுகிறது. ஆனால் இதயத்தில் இருக்கும் ஜீவாத்மா எப்போதும் அந்த மனத்தின் மீது ஆட்சி செய்கிறது. மனம் புலன்கள் அனைத்தின் மன்னன். மனம் புலன்களை நோக்கித் தூண்டவும், தடுக்கவும் திறமை உடையது. அதுபோல இதயத்தில் இருக்கும் ஜீவாத்மா மனத்தின் ஸ்வாமியாகும். மனத்தைக் கட்டுப்படுத்தும் ஆற்றல் உடையது. புலன்கள், அவற்றின் உருவம், ரஸம் முதலிய விஷயங்கள், ஸ்வபாவம் அல்லது இயல்பு, சேதனம், மனம், பிராணன், அபானன், ஜீவன் ஆகியவை சரீரம் உடையவர்களின் உடலில் எப்போதும் இருக்கின்றன.

சரீரம் உண்மையில் சத்வம் அல்லது அறிவின் இருப்பிடமல்ல. பாஞ்சு பௌதீக சரீரம் அறிவின் காரியமாகும். அறிவு சேதனத்தைப் படைக்கிறது. ஆனால் மூவகை குணங்களான சத்வ, ரஜோ, தாமஸ குணங்களின் இயல்புகளைத் தோற்றுவிப்பதில்லை. ஏன் எனில் அறிவு தானே அதன் காரியமாகும். இவ்விதம் அறிவுள்ள பிராமணன், இவ்வுடலில் ஐந்து புலன்கள் அவற்றின் ஐந்து விஷயங்கள், இயல்பு, உணர்வு, மனம், பிராணன், அபானன், ஜீவன் என்னும் 16 தத்துவங்களால் திரையிடப்பட்டு 17 ஆவதான பரமாத்மாவை அறிவின் மூலம் உள்ளத்தில் சாக்ஷாத்காரம் செய்கிறான்.

பரமாத்மா கண்களாலோ, புலன்களாலோ தரிசிக்கப்படுவதில்லை. தூய மனம் என்னும் விளக்காலேயே பிரகாசிக்கிறது. இந்த ஆத்ம தத்துவம் சப்தம் முதலிய ஐந்தும் அற்றது. மாறுதலற்றது. உடல்களும், புலன்களும் அற்றது என்றாலும் உடலுக்குள்ளேயே இதனை ஆராய வேண்டும். அழியக்கூடிய எல்லா சரீரங்களிலும் உள்ள பரமேஸ்வரனை ஞானமயமான பார்வையால் எப்போதும் தரிசனம் செய்பவன் மரணத்திற்குப் பிறகு பிரம்மபாவத்தை அடையும் திறன் பெறுகிறான். வித்வான்கள் உத்தமகுலப் பிராமணனிடமும், பசு, யானை, நாய், சண்டாளனிடமும் சமபாவத்தோடு பிரம்மத்தைத் தரிசிக்கிறார்கள். ஏன் எனில் இந்த உலகம் முழுவதும் வியாபித்துள்ள ஒரே பரமாத்மாவே சராசர பிராணிகள் அனைத்தின் உள்ளேயும் வாசம் புரிகிறார்.

ஜீவாத்மா எல்லாப் பிராணிகளையும் தன்னிடமும், தன்னை எல்லாப் பிராணிகளிடமும் பார்க்கும்போது அவன் பிரம்மபாவத்தை அடைகிறான். தன் உடலுக்குள் ஞான சொருபமான ஆத்மா இருப்பதைப் போலவே மற்றவர்களுடைய சரீரத்திலும் உள்ளது என்ற ஞானத்தைப் பெற்றவன் அமுத தத்துவத்தை அடைகிறான். எல்லாப் பிராணிகளின் ஆத்மாவாக இருந்து எல்லாப் பிராணிகளின் நன்மையில் ஈடுபடுகிறவன், பிரம்மபதத்தை அடைய விரும்புகிறவனும் ஆகிய ஞானயோகியின் வழியைத் தேடுவதில்

தேவர்களும் மோகமடைகிறார்கள்.

பரமாத்மாவின் மகிமை

ஆகாயத்தில் பறவைகளின் கால் அடையாளமும், நீரில் மீன்களின் கால் அடையாளமும் தென்படாததுபோல ஞானிகளின் கதியைப் பற்றியும் யாருக்கும் தெரியாது. காலம் எல்லாப் பிராணிகளையும் தனக்குள் பக்குவப் படுத்துகிறது. ஆனால் காலனைப் பக்குவப்படுத்தும் காலனுக்குக் காலனான பரமாத்மாவை இங்கு யாரும் அறிவதில்லை. அந்த பரமாத்மா மேலேயும், கீழேயும், பக்கத்திலும், நடுவிலும் இல்லை. அந்த பரமாத்மா ஓரிடத்திலிருந்து இன்னொரு இடத்திற்குச் செல்வதில்லை. உலகங்கள் அனைத்தும் அதற்குள் ளேயே நிலைத்துள்ளன. உலகத்தின் எந்தப் பாகமும் பரமாத்மாவிற்கு வெளியே இல்லை. மனிதன் தீவிர ஓட்டத்தாலும் உலகத்தின் காரண சொருபமான பரமேஸ்வரனின் முடிவைக் காண முடியாது.

அந்த சூட்சுமமான பரமாத்மாவை விடச் சிறந்த சூட்சுமானது எதுவும் இல்லை. அதைவிட ஸ்தூலமான பொருளும் இல்லை. அந்தப் பரமாத்மாவிற்கு எல்லாப் பக்கங்களிலும் கைகளும், கால்களும், கண்களும், தலைகளும், முகங்களும் உள்ளன. அதற்கு எல்லாப் பக்கங்களிலும் காதுகள் உள்ளன. அது உலகம் முழுவதும் வியாபித்து நிலையாக உள்ளது. அது சிறியவற்றுள் சிறியது. பெரியவற்றுள் மிகப்பெரியது. எல்லாப் பிராணிகளுக்குள்ளும் நிலைத்திருப்பதாலும் யாருக்கும் தென்படுவதில்லை. அதற்கு கூடர, அகூடரம் என்னும் இரண்டு சொருபங்கள் உள்ளன. பூதங்களில் அதன் கூடர ரூபமான அழியும் உருவம் உள்ளது. திவ்யமான சத்ய சொருப சேதன ஆத்மா அகூடரமானது; அழியாதது.

பரமாத்மா ஸ்தாவர, ஜங்கம பிராணிகள் அனைத்தின் ஈஸ்வரனாகும். அது 9 வாயில்கள் உடைய உடலில் பிரவேசித்து ஜீவரூபத்தில் நிலையாக உள்ளது. தத்துவ ஞானிகள், அழிவும், வேறுபாடும் உடைய புதிய உடல்களை அடிக்கடி ஏற்பதால் பரமாத்மாவின் அம்சபூதமான ஜீவாத்மாவை ஹம்சம் என்று கூறுகிறார்கள். ஹம்சம் என்னும் பெயரில் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ள ஜீவாத்மாவை அழியாத மாறுதலற்ற பொருள் என்று அறிபவன் பிறப்பு, இறப்பு என்னும் கட்டிலிருந்து நிரந்தரமாக விடுபடுகிறான்.

யோகத்தால் பரமாத்மாவை அடைதல்

இதுவரை சாங்க்ய ஞானத்தோடு தொடர்புடைய விஷயங்களைக் கூறிய வியாசர், யோக சம்பந்தமான விஷயங்களைச் சுகதேவரிடம்

சுறலானார். “புலன், மனம் மற்றும் அறிவின் குணங்களை எல்லாப் பக்கமும் இருந்து தடுத்து அதனை ஆத்மாவோடு ஸ்தாபித்தலே மிக உத்தமமான யோக ஞானமாகும். யோகிகள் பரமாத்மா ஒருவரிடமே ரமிக்க வேண்டும். ஞானம் உடையவர்களிடமிருந்து ஞானத்தைப் பெற வேண்டும். சாஸ்திரம் கூறும் புனிதமான கடமைகளைப் பலனை எதிர்பாராமல் அனுஷ்டித்து அறிய வேண்டிய தத்துவத்தை அறிய வேண்டும் வித்வான்கள் யோகத்திற்கு காமம், க்ரோதம், லோபம், பயம், ஸ்வப்னம் என்னும் ஐந்து குற்றங்களைக் கூறியுள்ளனர்.

இவற்றில் சினத்தை மன அடக்கத்தின் மூலமும், காமத்தை சங்கல் பத்தைத் துறப்பதன் மூலமும், உறக்கத்தை சத்வ குணத்தின் மூலமும் வெல்ல வேண்டும். தைரியத்தின் உதவியுடன் விஷய போகங்கள் மற்றும் உணவு பற்றிய கவலையிலிருந்து விலக வேண்டும். கண்களின் மூலம் கை, கால்களையும், மனத்தின் மூலம் கண்களையும் காதுகளையும், கர்மங்களின் மூலம் மனத்தையும், வாக்கையும் காப்பாற்ற வேண்டும். அவற்றைத் தூய்மையாக்க வேண்டும். கவனத்தால் பயத்தையும், வித்வான்களோடு சேருவதால் தற்புகழ்ச்சியையும் தியாகம் செய்ய வேண்டும். எப்போதும் கவனத்துடன் யோக சம்பந்தமான இந்தக் குற்றங்களை வெல்ல முயற்சிக்க வேண்டும்.

அக்னியையும், பிராமணர்களையும் புஜிக்க வேண்டும். தேவர்களை வணங்க வேண்டும். மற்றவர் துன்புறும்படி இம்சை தரும் சொற்களைச் சாதகன் பேசக்கூடாது. ஒளிமயமான தூயப்ரம்மம் எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாகும். காணப்படுவன அனைத்தும் அதனுடைய காரியமாகும். தியானம், வேத அத்யயனம், தானம், சத்தியம், வெட்கம், எளிமை, பொறுமை, தூய்மை, தூய நடத்தை, புலனடக்கம் ஆகியவற்றின் மூலம் தேஜஸ் வளர்ச்சியடைகிறது. பாவங்கள் அழிகின்றன. அத்துடன் சாதகனுடைய விருப்பங்கள் சித்தியடைகின்றன. அவன் சிறந்த ஞானம் பெறுகிறான். யோகி எல்லாப் பிராணிகளையும் சமமாகக் கருத வேண்டும். கிடைத்ததைக் கொண்டு வாழ்க்கை நிர்வாகம் செய்ய வேண்டும். பாவத்தைக் கழுவ வேண்டும். அளவாக உண்டு, புலன்களை வென்று, காமக்ரோதத்தை வசப்படுத்திப் பிரம்மபதத்தை அடைய விரும்ப வேண்டும்.

யோகி மனத்தையும் புலன்களையும் ஒருமுகப்படுத்தி இரவின் முதல் ஜாமத்திலும், கடைசி ஜாமத்திலும் தியானத்தில் ஈடுபட வேண்டும். மனத்தை ஆத்மாவில் நிலைக்கச் செய்ய வேண்டும். ஐந்து புலன்களுடைய ஜீவாத்மாவின் ஒரு புலன் விஷயங்களில் ஈடுபட்டாலும் அவனுடைய அறிவு,

யோகப் பயிற்சி அழிந்துவிடும். யோகமறிந்த சாதகன் முதலில் தன் மனத்தை வசப்படுத்திப் பின் தன் புலன்களை அடக்கி மனத்தில் நிறுத்த வேண்டும். புலன்கள் மனத்துடன் அறிவில் ஸ்திரமாகி மகிழ்ச்சியடைந்ததும் யோகிக்குப் பிரம்மத்தின் சாக்ஷாகரம் உண்டாகிறது. அந்த யோகி மனத்திற்குள் சூரியனையும், மின்னலையும் போன்ற ஒளிமிக்க ஆத்மாவைத் தரிசிக்கிறான்.

சிந்தனையாளனும், மகாஞானியும், தைரியமுடையவனும், பிராணிகளின் நன்மையில் ஈடுபடுபவனுமான பிராமணனே பரமாத்மாவைத் தரிசனம் செய்ய முடியும். ஒவ்வொரு நாளும் குறிப்பிட்ட நேரம் வரை, தனியான இடத்தில் அமர்ந்து நியமங்களைப் பின்பற்றி யோகாப்பியாசம் செய்பவன் பிரம்மத்திற்குச் சமமான நிலையை அடைகிறான். யோக சாதனையில் முன்னேறியதும் மோகம், பிரம்மம், திரை முதலிய இடையூறுகள் உண்டாகின்றன.

திவ்யமணம் வருகிறது. தெய்வீக சொற்களைக் கேட்பதும் திவ்ய ரூபங்களைத் தரிசிப்பதும் நிகழ்கிறது. பலவகை அற்புதமான ஸ்பரிசும் உண்டாகிறது. விருப்பத்திற்கேற்பக் குளிர்ச்சியும், வெப்பமும் உண்டாகின்றன. வாயு ரூபமாகி வானத்தில் சஞ்சரிக்கும் சக்தி ஏற்படுகிறது. அறிவு பெருகுகிறது. திவ்யபோகங்கள் தானே கிடைக்கின்றன. யோகபலத்தால் பெறும் இந்த சித்திகளை யோகி அவமதிக்கக்கூடாது. இவை அனைத்தும் யோகத்தின் இடையூறுகளாகும். ஆகவே மனத்தை அவற்றின் பக்கமிருந்து திருப்பி ஆத்மாவிலேயே ஒருமுகப்படுத்த வேண்டும்.

தினமும் நியமத்துடன் மலையின் மேலோ, தெய்வீக மரத்தின் அருகிலோ தனிமையான ஆலயத்தில் மரங்களுக்கு அருகிலோ அமர்ந்து மூன்று நேரம் யோகப் பயிற்சி செய்ய வேண்டும். யோக சாதகன் புலன்களைக் கட்டுப்படுத்தி இதயத்தில் உள்ள ஆத்மாவை ஒருமுகப்பட்ட மனத்தோடு சிந்திக்க வேண்டும். யோகத்தினால் மனத்தைக் கலங்கச் செய்யக்கூடாது. ஒருமுகப்பட்ட யோகி மலைக்குகை, ஆலயம், அல்லது தனிமையான வீட்டில் வாசம்புரிய வேண்டும். யோகசாதகன் மனம், வாக்கு, செயலால் எதிலும் பற்றுக் கொள்ளக்கூடாது. அளவாக சாப்பிட வேண்டும். லாப-நஷ்டத்தைச் சமமாகக் கருத வேண்டும். புகழ்ச்சி, நிந்தை இரண்டிலும் சமமாக இருக்க வேண்டும். ஒருவருக்கு நன்மையும், இன்னொருவருக்குத் தீமையும் நினைக்கக்கூடாது. காற்றைப்போல எல்லா இடத்திலும் சஞ்சரித்தாலும் சங்கம் இல்லாமல் இருக்க வேண்டும். இவ்வாறு சமதர்சனத்தோடு, தூய உள்ளத்துடன் கர்மபலனை மீறி ஆறு மாதங்கள் தினமும் யோகாப்பியாசம் செய்யும் யோகி வேதம் கூறும் பரமாத்மாவை சாக்ஷாத்காரம் செய்கிறான். மக்கள் செல்வம் பெற துன்பப்படுவதைக்

கண்டு, செல்வத்திடம் விரக்தி அடைய வேண்டும். பொன்னையும், மண்ணையும் சமமாகக் கருத வேண்டும்.

ஒரு நீச வர்ண மனிதன் அல்லது பெண்ணாக இருந்தாலும் அவர்களுடைய மனத்தில் தர்மத்தைச் சம்பாதிக்கும் ஆவல் இருந்தால், அவர்களும் இந்த யோக மார்க்கத்தைப் பின்பற்றிச் சிறந்த கதியைப் பெறலாம். தன் மனத்தை வசப்படுத்தும் யோகியே, பிறப்பற்றவனும், பழமையானவனும், மூப்பில்லாதவனும், சனாதனனும், நித்ய முக்தனும், அணுவைக் காட்டிலும் சிறியதும், மிகப்பெரியதிலும் பெரியதுமான பரமாத்மாவை உணர்கிறான். இதன்படி நடக்கும் அறிவுடையவர்கள் பிரம்மாவிற்குச் சமமாகி, பிரளய காலம் வரை பிரம்ம லோகத்தில் பிரம்மாவடன் இருந்து இறுதியில் அவருடனேயே முக்தியடைகிறார்கள்.

கர்மத்திற்கும் ஞானத்திற்கும் உள்ள வேறுபாட்டினை வியாசர் விளக்குதல்

சுகதேவர் வியாசரிடம் மீண்டும் கேட்டார்; தந்தையே! வேதத்தில் கர்மத்தைச் செய், கர்மத்தை விடு என்னும் இருவகை வாக்கியங்கள் உள்ளன. கர்மத்தை விடும் மனிதன் எந்த திசைக்குச் செல்கிறான்? கர்மம் செய்வதால் எந்த கதியைப் பெறுகிறான்? என்பதைக் கூறுங்கள். ஏன் எனில் இவை இரண்டும் ஒன்றிற்கொன்று எதிரானவையல்லவா?” என்றார்.

வியாசர் தன் புதல்வனுக்கு விடையளித்தார். “மகனே! கர்மமய, ஞானமய மார்க்கங்கள், அழியக்கூடியவையும், அழியாதவையும் ஆகும். இவை இரண்டின் வேறுபாடு மிகவும் ஆழமானது. பலனை எதிர்பார்த்துச் செய்யும் கர்மத்தால் மனிதன் பந்தனத்தில் படுகிறான். ஞானத்திலிருந்து விடுபடுகிறான் ஆகவே தூரதர்சியான துறவிகள் கர்மம் செய்வதில்லை. கர்மம் செய்வதால் மனிதன் மரணத்திற்குப் பின் 16 தத்துவங்களால் அமைந்த உருவுடைய உடலைத் தரித்துப் பிறக்கிறான். ஆனால் கர்மத்தை விடும் ஞானத்தால் ஜீவன் நித்யமான தோற்றமும், அழிவுமற்ற பரமாத்மாவை அடைகிறது. புலன்களின் அறிவையே ஞானமாகக் கருதும், அரைகுறை ஞானத்தில் பற்றுக் கொண்டவர்கள் பலனை எதிர்பார்க்கும் கர்மத்தைப் புகழ்கிறார்கள்.

ஆனால் மிகச்சிறந்த ஞானம் பெற்றவர்கள் கர்மத்தை அவ்வாறு புகழ்வதில்லை. சுக துக்கமும், ஜன்மமும், மரணமும் கர்மத்தின் பலன்களாகும். கர்மத்தின் மூலம் மனிதன் இதை அடைகிறான். ஆனால் ஞானத்தின் மூலம் பரமபதம் கிடைக்கிறது. எங்கு சென்று மரணத்தின் கஷ்டத்தை அனுபவிக்க நேராதோ எங்கு செல்வதால் மறுபடி பிறக்க

நேராதோ, எங்கு மறு ஜன்மத்தின் பயம் இல்லையோ, எங்கு சென்று மறுபடி இந்த உலகிற்குத் திரும்புவதில்லையோ அங்கு அவ்யக்தரும், அசையாதவரும், நித்யரும், வாக்கிற்கும் வருணனைக்கு அப்பாற்பட்டவரும், மாறுதலற்றவருமான பரமாத்மாவின் சாக்ஷாத்காரம் உண்டாகிறது.

அந்த நிலையை அடைந்த மனிதன் சுக-துக்கம் போன்ற இருமைகளின்றி, எல்லா இடத்திலும் சமபாவத்தோடு இருந்து, அனைவரையும் நண்பர்களாகக் கருதி, அனைவரின் நன்மையிலும் ஈடுபடுகிறான். கர்மத்தில் பற்றுக் கொண்டவன், அழிவு, வளர்ச்சி என்னும் சுழற்சியில் இருக்க நேருகிறது. கர்மத்தில் பற்றுக் கொண்ட மனிதன் மனம், புலன்கள் என்னும் 11 மாறுதல்களோடு சேர்ந்து பிறக்கிறான். அவன் கர்மபலனை அடைந்த முக்குணம் உடைய சரீரம் உடையவன். சந்திரனைப்போல வளர்ச்சியும் அழிவும் உடையவன்.

பிராணிகளின் உள்ளத்தில் சுயம்பிரகாசமான எந்த சின்மயமான தெய்வம் தாமரை இலைத் தண்ணீர்போலப் பற்றப்படாமல் இருக்கிறதோ, எது யோகத்தின் மூலம் உள்ளத்தை வசப்படுத்துகிறதோ, அந்த ஆத்ம தத்துவம்க்ஷேத்ரக்குள் ஆகும். அறிவின் குணமான முக்குண சம்பந்தத்தால் ஜீவன் குண சொருபமாகவும், குணம் ஜீவசொருபமாகவும் காணப்படுகின்றன. உண்மையில் ஜீவாத்மா பரமாத்மாவின் ஒரு அம்சமாகும். சரீரம் தானாக அசேதனமானது. ஆனால் சேதனத்துடன் கூடி இருப்பதால் அது ஜீவாத்மாவின் குண சைதன்யமுடையதாகக் கருதப்படுகிறது. ஜீவாத்மாவே சரீரத்தின் மூலம் செயல்படுகிறது. அதுவே உடல் அனைத்திற்கும் ஜீவனம் அல்லது சேதனம் அளிக்கிறது. ஆனால் எந்த பரமாத்மா ஏழு உலகங்களையும் படைத்தாரோ அவர் ஜீவாத்மாவை விடச் சிறந்தவர் என்று வித்வான்கள் கூறுகின்றனர்.

ஆஸ்ரம தர்ம வருணனை; பிரம்மச்சரிய ஆஸ்ரம நடத்தை

சுகதேவர் மீண்டும் கேட்டார். “தந்தையே! ‘கூர’ என்ற 24 தத்துவங்களுடைய சாமான்ய சிருஷ்டி, சப்தம் முதலிய விஷயங்களோடு கூடிய புலன்களின் சிருஷ்டி என்ற இரண்டும், மனிதனின் சன்னிதானத்திலும், இயற்கையாகவும் தோன்றியவை என்பதை அறிந்து கொண்டேன். இனி கர்மம் செய், கர்மத்தை விடு என்ற இரண்டின் தாத்தர்யத்தையும் எனக்கு விளக்கிக் கூறுங்கள்” என்றார்.

வியாசர் தன் மகனுக்கு விளக்கி அருளினார்; “மகனே! முன்பு பிரம்மா அமைத்த ஆசார விவகாரங்களை நல்லோர்களும், மகரிஷிகளும்

கடைப்பிடித்து வருகின்றனர். பரமரிஷிகள் பிரம்மசரியத்தை மேற்கொண்டு உத்தம லோகங்களை அடைந்துள்ளனர். அதனால் தன் நன்மையை விரும்பி முதலில் பிரம்மசரியத்தைப் பாலனம் செய்ய வேண்டும். பிறகு வானப்ரஸ்த தர்மத்தில் காட்டில் பழங்களையும், கிழங்குகளையும் உண்டு வாழ வேண்டும் பிறகு பெரும் தவத்தில் ஈடுபட வேண்டும். புண்ணிய தீர்த்தங்களில் யாத்திரை செய்ய வேண்டும். எந்தப் பிராணியும் தன்னால் துன்புற விடக்கூடாது. சந்நியாச தர்மத்துக்கேற்ப பிசுஷ்யால் வாழ்க்கை நிர்வாகம் செய்ய வேண்டும். சுகதேவா! நீயும் துதியில் இருந்தும் நமஸ்காரத்தில் இருந்தும் விலகி, சுப, அசுப கர்மங்களைத் துறந்து, கிடைப்பவற்றைக் கொண்டு பசியைத் துறந்து காட்டில் தனியாகச் சஞ்சரித்துக் கொண்டிரு” என்றார்.

சுகதேவர் மீண்டும் கேட்டார். தந்தையே! கர்மம் செய்; கர்மத்தை விடு என்ற வேத வாக்கியங்கள் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாகக் காணப்படுகின்றன. இவை இரண்டுமே எவ்வாறு சான்றுடையதாக ஆகும்? அத்துடன் கர்மத்தை எதிர்க்காமல் மோக்ஷம் எவ்வாறு பெறப்படுகிறது என்பதையும் கூறுங்கள்” என்றதும், வியாசர் மேலும் கூறலானார்.

மகனே! பிரம்மச்சாரி, கிருகஸ்தன், வானப்ரஸ்தன், சந்நியாசி ஆகிய அனைரும் தத்தம் ஆஸ்ரமங்களுக்கு சாஸ்திரம் கூறும் கர்மங்களை கடைப்பிடித்து சிறந்த கதியை அடைகிறார்கள். இந்த ஆஸ்ரம தர்மங்களை விருப்பு, வெறுப்பின்றி முறைப்படி அனுஷ்டானம் செய்பவன் பரமாத்ம தத்துவத்தை அறிவதற்கு உரியவனாகிறான். இந்த நான்கு ஆஸ்ரமங்களும் பிரம்மத்திலேயே நிலைபெற்றுள்ளன. பிரம்மத்தை அடைவிப்பதற்கான படிக்கட்டுகளாக இவை கருதப்படுகின்றன. இந்தப் படிக்கட்டுகளில் ஏறிய மனிதன் பிரம்மலோகத்தில் மரியாதை செய்யப்படுகிறான்.

பிராமணச் சிறுவன் பிரம்மச்சரியத்தைப் பாலனம் செய்து குரு அல்லது குரு புத்திரனின் சேவையில் தன்னுடைய ஆயுளின் கால்பகுதி அதாவது 25 வருடங்கள் வரை இருக்க வேண்டும். இங்கு யாரிடமும் குற்றம் காணக்கூடாது. அவ்வாறு செய்யும் பிரம்மச்சாரி தர்மார்த்த ஞானத்தில் தேர்ந்தவனாகிறான். அந்த பிரம்மச்சாரி குரு ஆசனத்தில் உறங்கிய பிறகு கீழே உறங்க வேண்டும். அவர் எழுவதற்கு முன்பே எழுந்துவிட வேண்டும். குரு வீட்டில் ஒரு சிஷ்யன் செய்யத்தகுந்த காரியத்தைத் தானே நிறைவேற்ற வேண்டும். குரு என்ன ஆணையிட்டாலும் குருவிடம் இப்போதே முடித்துவிட்டேன் என்று பதிலளித்து அந்தக் காரியங்களைச் செய்துவிட்டு அவர் அருகில் சென்று நிற்க வேண்டும்.

சிஷ்யன் குருவின் சேவை முதலிய காரியங்களை முடித்துவிட்டு அவர் அருகில் அமர்ந்து கல்வி பயில வேண்டும். குரு அழைத்ததும் அவரது சேவைக்குச் செய்ய வேண்டும். உள்ளும், புறமும் புனிதமாக இருக்க வேண்டும். காரியத்தில் தேர்ந்தவனாக, ஞானவானாக, குருவிற்குப் பிரியமான சொற்களைப் பேசுவனாக இருக்க வேண்டும். புலன்களை வசப்படுத்த வேண்டும். ஆசாரியன் உணவு உண்டபின் தான் உணவுண்டு, அவர் நீர் பருகிய பின் தான் நீர் பருக வேண்டும். அவர் அமரும் முன் தான் அமரக்கூடாது. அவர் உறங்கும் முன் தான் உறங்கக்கூடாது. இருக்கைகளாலும் குருவின் பாதத்தைத் தொட்டு வணங்க வேண்டும். அவரிடம் தான் இன்ன இன்ன காரியங்களை முடித்துவிட்டேன்; இன்னும் என்ன காரியத்திற்கு ஆணையிட்டாலும் அவற்றை நிறைவேற்றுவேன். எனக்குக் கல்வியளியுங்கள் என்று வேண்ட வேண்டும்.

எல்லா விஷயங்களையும் குருவிடம் நிவேதிக்க வேண்டும். குருவின் அனுமதி பெற்றே எல்லாக் காரியங்களையும் செய்ய வேண்டும். மணப் பொருட்களையும் ரசங்களையும் பிரம்மச்சாரி பயன்படுத்தக்கூடாது. சமாவர்த்தன சடங்கிற்குப் பிறகே அவற்றைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்பதே தர்மம் ஆகும். சாஸ்திரங்களின் பிரம்மச்சாரிக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ள நியமங்கள் அனைத்தையும் கடைப்பிடித்துக் குருவுடன் இருக்க வேண்டும். இவ்வாறு குருவுக்குச் சேவை செய்து அவரை மகிழ்வித்து அவரது அனுமதியோடு பிரம்மச்சரிய ஆஸ்ரமத்திலிருந்து அடுத்த ஆஸ்ரமத்திற்குச் செல்ல வேண்டும்.

வேத சம்பந்தமான விரதங்களையும், உபவாசங்களையும் கடைப்பிடித்து ஆயுளின் கால்பகுதி கழிந்துவிடும்போது, குருவிற்குத் தகஷிணையளித்து முறைப்படி கல்வி நிறைவேறிய சடங்கை நடத்தி முடிக்க வேண்டும்” என பிரம்மச்சரிய ஆஸ்ரமம் குறித்து வியாச பகவான் சுகதேவருக்கு விளக்கினார்.

இல்லற தர்மம் அல்லது கிருகஸ்தாஸ்ரம வருணனை

கிருகஸ்தாஸ்ரமம் குறித்து வியாசபகவான் கூறலானார்; “மகனே! கிருகஸ்தன் தர்மப்படி மனைவியைக் கைப்பிடித்து அவளோடு அக்னியை ஸ்தாபனம் செய்து தினமும் அக்னிஹோத்ரம் முதலியவற்றைச் செய்ய வேண்டும். உத்தம விரதங்களைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். வித்வான்கள் கிருகஸ்தனான பிராமணனின் நான்கு வகை பிழைப்பைக் கூறியுள்ளனர். கோட்டை முழுவதும் தானியத்தைச் சேர்த்து வைத்தல் முதல் வாழ்க்கைத் தொழில். குண்டத்தில் அன்னத்தைச் சேர்ப்பது இரண்டாவது; மறு நாளைக்கு மீதமில்லாத அளவு அனைத்தைச் சேர்ப்பது மூன்றாவது. விருத்தி, அல்லது

காபோதி வருத்தி என்ற உஞ்ச விருத்தியை மேற்கொண்டு வாழ்க்கை நிர்வாகம் செய்வது நான்காவது தொழில் ஆகும். இவற்றில் முதலாவதைத் தவிர மற்ற இரண்டும் சிறந்தவை. கடைசியான உஞ்ச விருத்தியை மேற்கொள்பவன் தர்ம திருஷ்டியில் மிகச் சிறந்தவன்.

முதல் வகுப்பின்படி வாழ்க்கை நடத்தும் பிராமணன் யாகம் செய்தல், செய்வித்தல், கல்விகற்றல், கற்பித்தல், தானம் பெறுதல், அளித்தல் என்னும் ஆறு காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும். இரண்டாவது வகுப்பினன், படிப்பு, யாகம், தானம் மூன்று கர்மங்களில் மட்டுமே ஈடுபட வேண்டும். மூன்றாவது பிரிவினன் கல்வியும், தானமுமாகிய இரண்டையும் செய்ய வேண்டும். நான்காவது வகுப்பினன் பிரம்மயக்ஞம் (வேதம் ஓதுதல்) மட்டுமே செய்வது உசிதமானது குடும்பஸ்தனுக்கு சாஸ்திரங்களில் பல சிறந்த நியமங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. அவன் தனக்கு மட்டுமே போஜனத்திற்காகச் சமைக்கக் கூடாது. பசு இம்சை செய்யக்கூடாது. பகலில் தூங்கக்கூடாது. இரவின் முதல் கடைசி ஜாமங்களில் தூங்கக்கூடாது.

காலையிலும் மாலையிலும் மட்டுமே போஜனம் செய்ய வேண்டும். இடையில் உண்ணக்கூடாது. குதுகாலத்தில் மட்டுமே மனைவியுடன் சேர வேண்டும். வீட்டிற்கு வந்த பிராமணனையும், அதிதியையும் மதித்து உபசரிக்க வேண்டும். அதிதி உருவில் வரும் வேத வித்வான், புலன்களை வென்றவன், தவசி முதலியவர்களுக்கு பூஜை செய்து, ஹவ்ய-கவ்யம் சமர்ப்பித்து மரியாதை செய்ய வேண்டும் வெளிப்பகட்டிற்காகத் தன் நகரத்தையும், முடியையும் வளர்த்துக் கொண்டு, தற்புகழ்ச்சி செய்து கொள்ளும், அக்னி ஹோத்ரத்தைத் துறந்த மனிதன், குடும்பங்களின் வீட்டில் அன்னம் பெற உரிமை உடையவனல்ல.

கிருகஸ்தன் மக்களுக்கு எப்போதும் அன்னமளிக்க வேண்டும். குடும்பத்தில் வளர்த்து, போஷிக்கத் தகுந்த அனைவருக்கும் அன்னம் அளித்து மிகுந்த விகச அம்ருத அன்னத்தையே சாப்பிட வேண்டும். இவனே 'விகசாக்ஷி' எனப்படுகிறான். போஷிக்க வேண்டியவர்களின் மீதமான அன்னம் விகசம் என்றும், பஞ்சமகா யக்ஞம் மற்றும் பலிவைஸ்வேதேவத்தில் மிகுந்த அன்னம் அம்ருதம் என்றும் கூறப்படுகிறது. கிருகஸ்தன் தன் மனைவியை நேசிக்க வேண்டும் யாரிடமும் குற்றம் காணக்கூடாது.

ரித்விஜ், புரோகிதன், ஆசாரியன், மாமா, அதிதி, சரணாகதன், முதியவன், சிறுவன், பிணியாளன், வைத்தியன், இனச்சகோதரன், சம்பந்தி, உற்றார், உறவினர், தாய், தந்தை, குடும்பப்பெண், சகோதரன், மகன்,

மகள், மனைவி மற்றும் பணியாட்களுடன் குடும்பஸ்தன் ஒருபோதும் விவாதம் செய்யக்கூடாது. இத்தகையவன் எல்லாப் பாவங்களில் இருந்தும் விடுபடுகிறான். இவர்களிடம் தோல்வியை ஏற்று வாழும் மனிதன் எல்லா உலகிலும் வெற்றிபெடக்கூடியவன்.

ஆசாரியன் பிரம்மலோகத்தின் சுவாமி; தந்தை பிரஜாபதி லோகத்தின் ஈஸ்வரன், அதிதி இந்திரலோகத்தின் சுவாமி, ரித்விஜ் தேவ லோகத்தின் சுவாமியாவார். குடும்பப் பெண்கள் அப்சர லோகத்துச் சுவாமினிகள். இனச் சகோதரர்கள் விஸ்வ தேவ லோகத்தின் அதிகாரிகள். சம்பந்திகளும், உற்றார் உறவினர்களும் திசைகள் மீதும், தாயும் மாமாவும் பூமி மீதும், வயோதிகர், சிறுவர், பிணியாளர் ஆகியோர் ஆகாயத்தின் மீதும் தம் பிரபுத்துவத்தை வைக்கின்றனர். இவர்கள் அனைவரையும் திருப்தியாக வைப்பதால் அந்தந்த லோகங்கள் கிடைக்கின்றன.

மூத்த சகோதரன் தந்தைக்குச் சமமானவர். மனைவியும், மகனும் தன்னுடையவே சரீரங்களாவர். சேவகர்கள் தன் நிழலுக்குச் சமமானவர். மகளோ இன்னும் அதிக இரக்கத்திற்குரியவள். ஆகவே இவர்கள் மூலம் எப்போதேனும் தான் அவமதிக்கப்பட்டால் கிருகஸ்தன் கோபமின்றி அதனைச் சகித்துக் கொள்ள வேண்டும். இல்லற தர்மத்தில் உள்ளவன் தூக்கத்தையும், களைப்பையும் எப்போதும் வென்று கவலையின்றி இருக்க வேண்டும்.

எந்தப் பிராமணனும் செல்வப் பேராசையால் தர்ம-கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கக் கூடாது. கிருகஸ்தனான பிராமணனுக்குக் கூறப்பட்ட, பின் மூன்று வகை வாழ்க்கைத் தொழில்களும் படிப்படியாகச் சிறந்தவை; நன்மை அளிப்பவை. இதேபோல நான்கு ஆஸ்ரமங்களும் படிப்படியாகச் சிறந்தவை யாகும். குண்டம் நிறைய அன்னத்தைச் சேர்த்து அல்ல, உஞ்சவிருத்தியின் மூலம் அன்னம் சேர்க்கும் காபோதி பிராமணன் எந்த தேசத்தில் வாசம் புரிகிறானோ அந்த தேசம் வளர்ச்சியடைகிறது. சிறிதும் கவலையின்றி, இந்த முறையில் வாழ்க்கையைக் கழிக்கும் பிராமணன் தன்னுடைய பத்து தலைமுறை முன்னோர்களையும், 10 தலைமுறை எதிர்கால சந்ததியினரையும் புனிதமாக்குகிறான். அவனுக்குச் சக்ரதாரி ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் உலகிற்குச் சமமான உத்தம உலகங்கள் கிடைக்கின்றன. அல்லது புலன்களை வென்றவரின் மோகூட உலகை அடைகிறான்.

பரந்த மனமுடைய கிருகஸ்தனுக்கு நன்மையளிக்கும் சொர்க்கலோகம் கிடைக்கிறது. பிரம்மா இல்லறத்தைக் கடைப்பிடிக்கும் சட்டத்தை அமைத்து சொர்க்கத்தை அடைவதற்கான காரணமாக்கியுள்ளார். இவ்வாறு

இரண்டாவது ஆஸ்ரமமான இல்லறத்தை அடைந்த மனிதன் சொர்க்க லோகத்தில் நிலைபெறுகிறான்.

வானப்ரஸ்த ஆஸ்ரம தர்மம்

வியாசர் தொடர்ந்து வானப்ரஸ்த தர்மத்தை வருணிக்கலானார். “இல்லறத்தில் உள்ளவன் தன் தலைமுடி நரைத்ததும், சரீரத்தில் சுருக்கம் விழுந்ததும், மகனுக்கு மகன் பிறந்ததும் தன் ஆயுளின் மூன்றாவது பகுதியைக் கழிப்பதற்குக் காட்டிற்குச் செல்ல வேண்டும். வானப்ரஸ்த ஆஸ்ரமத்தை மேற்கொண்டு அங்கும் இல்லறத்தில் பயன்படுத்திய அக்னியைப் பயன்படுத்த வேண்டும். ஒவ்வொரு நாளும் தெய்வ ஆராதனை செய்ய வேண்டும். வானப்ரஸ்தன் நியமத்துடன் இருக்க வேண்டும். பகலின் ஆறாவது பகுதியில் ஒரு வேளை அன்னம் ஏற்க வேண்டும். தவறுகளை விலக்க வேண்டும். அக்னி ஹோத்திரம், பசு சேவை, யாகத்தின் அங்கங்கள் அனைத்தையும் நடத்துவது வானப்ரஸ்தர்களின் தர்மம் ஆகும்.

வனவாசி முனிவன் உழாமல் பூமியிலிருந்து தோன்றிய தானியம், பார்லி ஆகிய விகச அன்னத்தால் வாழ வேண்டும். பஞ்சமகா யக்ஞங்களின் ஹவிஸ்யம் அர்ப்பிக்க வேண்டும். வானப்ரஸ்தாஸ்ரமத்திலும் நான்கு வகை தொழில்கள் சொல்லப்படுகின்றன. சிலர் மறுநாளைக்கு மீதம் வைக்காமல் அன்றே சமைத்துச் சாப்பிட்டுப் பாத்திரத்தைக் கழுவும் அளவிற்கே அன்னத்தைச் சேர்க்கிறார்கள். சிலர் ஒரு மாதத்திற்கான அன்னம் சேர்க்கிறார்கள். சிலர் ஒரு ஆண்டிற்காகவும், சிலர் 12 ஆண்டுகளுக்காகவும் அன்னம் சேர்க்கிறார்கள். இந்த சேர்த்தல் அதிதி சேவைக்கும் யாக காரியத்திற்கும் ஆகும்.

வனவாசிகள் மழைக்காலத்தில் ஆகாயத்திற்குக் கீழும், குளிர் காலத்தில் நீருக்குள்ளேயும் இருக்கிறார்கள். கோடைக் காலத்தில் பஞ்ச அக்னியால் சரீரத்தைத் தாப்பப்படுத்துகிறார்கள். எப்போதும் சிறிதளவே ஆகாரம் சாப்பிடுகிறார்கள். தரையில் புரளுகிறார்கள். உள்ளங் கால்களால் நிற்கிறார்கள். ஒரு இடத்தில் ஆசனத்தில் அமர்கிறார்கள். மூன்று காலமும் ஸ்நானமும் சந்தியும் செய்கிறார்கள். சிலர் பக்குவப்படுத்தாத அன்னத்தை மென்று தின்கிறார்கள். சிலர் பாறையில் குத்தி உணவு செய்கிறார்கள். சிலர் சுக்லபக்ஷம் அல்லது கிருஷ்ண பக்ஷத்தில் ஒரு முறை பார்லியின் ரசத்தைப் பருகுகிறார்கள். அல்லது கிடைப்பதைக் கொண்டு வாழ்க்கை நிர்வாகம் செய்கிறார்கள். சிலர் கிழங்கு, காய், பழங்களையே உண்டு வாழ்கிறார்கள்.

அகஸ்தியர், சப்தரிஷி கணங்கள், மதுசந்தன், அகமர்ஷன், சாங்க்ருதி, அதிவா, தண்டி, யதாவாச, அக்ருத, ச்ரம, அகோவீர்ய, காவ்ய, தாண்ட்ய மேதாதிதி, புத, கர்ண நிர்வாக், சூன்யபாலன், க்ருதசமன் ஆகியோர் இந்த வானப்ரஸ்த ஆஸ்ரமத்தை மேற்கொண்டு சொர்க்க லோகத்தை அடைந்துள்ளனர். ‘யாயாவர்’ என்னும் ரிஷிகளின் கணமும் வானப்ரஸ்திகளாவர். மேலும் பல எண்ணற்ற பிராமணர்கள், பாலகில்யர், சைகத முனிவர்கள் இந்த தர்மத்தைப் பாலனம் செய்கிறார்கள். இவர்கள் அனைவரும் உபவாசம் முதலிய கஷ்டம் அளிக்கும் கர்மங்களைச் செய்து லௌகிக சுகத்தை விலக்கியவர்கள், தர்மத்தில் ஈடுபட்டுப் புலன்களைக் கட்டுப்படுத்தித் தர்மத்தின் பலனைப் பிரத்யக்ஷமாகப் பெற்றவர்கள்.

இந்த வானப்ரஸ்திகள் அனைவரும் இந்த உலகத்தில் இருந்து சென்ற பிறகு அவர்கள் ஆகாயத்தில் பல நகூத்திரங்களாகவும், கடக்க முடியாத ஒளிமிகுந்த தாரகைகளாகவும் காணப்படுகின்றனர்.

சந்நியாச தர்மம் பற்றி வியாசர் விவரித்தல்

வியாசர் சந்நியாச தர்மம் பற்றி வருணிக்கலானார்; “வானப்ரஸ்த தர்மம் முடிவடைந்ததும், ஆயுளின் நான்காவது பகுதி மீதமிருக்கையில் முதுமையால் சரீரம் பலவீனமாகிறது. வியாதிகள் துன்புறுத்தத் தொடங்குகின்றன. அச்சமயம் வானப்ரஸ்த ஆஸ்ரமத்தைத் துறந்துவிட வேண்டும். சந்நியாச தீக்ஷை எடுத்துக் கொள்ளும்போது தன்னிடமிருக்கும் அனைத்தையும் தக்ஷிணையாக அளித்துவிட வேண்டும். பிறகு ஆத்மாவின் யஜனத்தை ஆத்மாவிலேயே ஈடுபடுத்தி ஆத்மாவிலேயே கிரீடை செய்ய வேண்டும். எல்லா வகையிலும் ஆத்மாவையே ஆஸ்ரயிக்க வேண்டும். அக்னி ஹோத்திரத்தின் அக்னியை ஆத்மாவில் ஏற்றிவிட வேண்டும். பிரம்மயக்ஞம் முதலிய உடனே நடத்தி முடிக்கும் யாகங்களை எப்போதும் மானசிகமாக செய்து கொண்டிருக்க வேண்டும்.

தனக்குள்ளேயே மூன்று அக்னிகளையும் முறைப்படி ஸ்தாபித்து சரீரம் விழும் வரை பிராண அக்னி ஹோத்திரத்தை முறைப்படி யஜனம் செய்ய வேண்டும். யஜுர் வேதத்தின் ஸ்வாஹா முதலிய மந்திரங்களை உச்சரித்தபடி முதலில் ஐந்தாறு கவளங்கள் அன்னத்தையே ஏற்க வேண்டும். கேசம், லோபம் மற்றும் நகத்தை வெட்டிக் கர்மத்தால் பவித்ரமாகி வானப்ரஸ்தத் திலிருந்து புண்ணியமான சந்நியாச ஆஸ்ரமத்தில் பிரவேசிக்க வேண்டும். எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அபயமளித்து, சந்நியாசியாகும் பிராமணன் இறந்த பிறகு ஒளிமயமான உலகங்களுக்குச் சென்று இறுதியில் மோக்ஷத்தை அடைகிறான்.

ஆத்ம ஞானியானவன் நல்ல சீலமும், நல்ல நடத்தையும், பாவமற்ற வனாகவும் இருக்கிறான். அவன் இகலோக, பரலோகத்திற்காக எந்த கர்மத்தையும் செய்ய விரும்புவதில்லை. க்ரோதம், மோகம், சமாதானம் சண்டையைத் துறந்து நடுநிலையாக இருக்கிறான். அகிம்சை முதலிய யமங்களையும், சௌசம், சந்தோசம் முதலிய நியமங்களையும் கஷ்டங்களைப் பொருட்படுத்தாமல் பின்பற்றுவவன் விரும்பும் கதியைப் பெறுகிறான். அத்தகைய புலன்களை வென்ற, தர்ம பராயணனுமான ஆத்மஞானி ஐயமின்றி முக்தி அடைகிறான்.

சந்நியாசம் தனக்கு மேல் உள்ள மூன்று ஆஸ்ரமங்களைக் காட்டிலும் மிக உயர்ந்தது. வானப்ரஸ்தத்தைக் காட்டிலும் மிகச் சிறந்தது. சமம் முதலிய குணங்கள் நிரம்பியது. எல்லாவற்றையும் விட உயர்ந்ததும் சிறந்ததும் ஆகும். பிரம்மச்சரியம், இல்லறம், வானப்ரஸ்தம் இவற்றில் உள்ள விருப்பு, வெறுப்பு போன்ற குற்றங்களைப் பக்குவப்படுத்தி, அழித்து, மிகவும் உத்தமமான சந்நியாசம் அல்லது துறவற தர்மத்தை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

சந்நியாச தர்ம நடத்தை பற்றி வியாசர் விவரித்தல்

துறவற தர்மத்து நியமங்களை வியாசர் விளக்கலானார்; “துறவி யாரையும் உடன் அழைத்துக் கொள்ளாமல் தனியாகவே துறவற தர்மத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். துறவி ஒருபோதும் அக்னியை ஸ்தாபிக்கக்கூடாது. வீடோ, மடமோ அமைத்துக் கொள்ளக்கூடாது. பிசுஷக்காக மட்டுமே கிராமங்களுக்குச் செல்லலாம். துறவி மறுநாளைக்கான அன்னத்தைச் சேர்க்கக்கூடாது உள்ளத்து உணர்வுகளை ஒரு முகப்படுத்தி மௌனமாக இருக்க வேண்டும். நியமத்திற்கேற்ற லேசான போஜனத்தை ஒரு நாளைக்கு ஒருமுறை மட்டுமே ஏற்க வேண்டும். பிசுஷா பாத்திரமும், கமண்டலுவும் வைத்துக் கொள்ளலாம். மரத்தின் வேரில் வசிக்கலாம்; தூங்கலாம். அழகான ஆடைகளைத் தரிக்கக்கூடாது. எல்லாப் பிராணிகளிடமும் அன்பு காட்ட வேண்டும்; இவை சந்நியாசியின் லட்சணங்களாகும்.

மற்றவர்கள் கூறிய நிந்தைக்குரிய அல்லது புகழுக்குரிய சொற்களைக் கேட்டுப் பதில் ஏதும் கூறக்கூடாது. மற்றவரை நிந்திப்பவரைப் பார்ப்பதும் நிந்திக்கும் சொற்களைக் கேட்கவும் கூடாது. பிராமணர்கள் மீது கூறத் தகாத சொற்களைச் சொல்லக் கூடாது. தன் நிந்தையைக் கேட்டு பேசாமல் இருப்பது, மௌனத்தை ஏற்பது ஆகிய குணங்களை உலகம் என்னும் பிணியிலிருந்து விடுபடும் மருந்தாகக் கருத வேண்டும். தன் சர்வ

வியாபமுடைய சொருபத்தில் நிலைத்து ஆகாயம் முழுதும் நிறைந்துவிடும், தனித்திருப்பதால் கூட்டத்தையும் சூன்யமாகக் கருதும் சந்நியாசியே தேவர்களால் பிரம்மஞானி என்று கூறப்படுகிறான்.

எந்தப் பொருளாலும் தன் உடலை மறைத்துக் கொள்பவன், காய்ந்த வற்றைக் கொண்டும் பசியை அழித்துக் கொள்பவன், எந்த இடமானாலும் அதில் உறங்குபவன் ஆகியவரே பிரம்மஞானிகளாகக் கருதப்படுவர். ஜனக் கூட்டத்தைப் பாம்பிற்குச் சமமாகக் கருதி விலகுபவன், ருசியான போஜனத்தால் அடையும் திருப்தியை நரகத்திற்குச் சமமாகக் கருதுபவன், பெண்களைப் பிணத்திற்குச் சமமாக எண்ணுபவன் இவர்களே பிரம்மஞானிகளாவர். மதிக்கப்படும்போது மகிழ்ச்சியும், அவமதிப்பின்போது கோபமும் அடையாதவனை, பிராணிகளுக்கு அபயமளிப்பவனைத் தேவர்கள் பிரம்மஞானி எனக் கூறுகின்றனர். சந்நியாசி வாழ்க்கையையும் பாராட்டாமல், மரணத்தையும் பாராட்டாமல் காலத்தை எதிர்பார்த்திருக்க வேண்டும்.

சந்நியாசி உள்ளத்தில் விருப்பு-வெறுப்பு ஆகிய குற்றங்கள் இன்றியும் வாக்கில் நிந்தை முதலிய குற்றங்களின்றியும் இருக்க வேண்டும். எல்லாப் பாவங்களிலும் இருந்து விடுபட்டு முற்றியும் பகைவன் இல்லாதவனாகவும் இருக்க வேண்டும். கால்களால் நடக்கும் பிராணிகளின் பாத அடையாளங்கள் யானையின் காலடியில் அடங்குவது போல எல்லா தர்ம அர்த்தங்களும் அகிம்சைக்கு உட்பட்டனவாகும். யாருக்கும் இம்சை செய்யாத, சமதர்சி, சத்யவாதி தைரியசாலி, புலன்களை வென்றவன். பிராணிகளுக்கு அபயமளிப்பவன் மிக உத்தமமான கதியை அடைகிறான். அவன் தானாகவே மரணத்தைத் தாண்டி விடுகிறான்.

எல்லா வகைப் பற்றிலிருந்தும் விடுபட்டு, எந்தப் பொருளையும் தனக்காகக் கருதாமல், தனிமையில் சஞ்சரிக்கும் அமைதியான முனிவனையே தேவர்கள் பிரம்மஞானி என்று கருதுகிறார்கள். ஆசைகள் அற்ற, நிந்தை துதியிலிருந்தும், எல்லா வகை பந்தனங்களிலிருந்தும் விலகியிருக்கும் சந்நியாசியைத் தேவர்கள் பிரம்மஞானி என்று கருதுகிறார்கள். இவ்வுலகில் உயிர்களுக்கு அபயம் அளிப்பது எல்லா தானங்களையும் விடச் சிறந்ததாகும். பிராணனை ஆத்மாவில் ஹேமம் செய்து லயமாகும் சந்நியாசியின் தலை முதலிய அவயவங்கள் அனைத்தும் செய்த, செய்யாத கர்ம சமூகங்களும் அக்னியின் அவயவம் ஆகிவிடுகிறது. அவனே அக்னி சொருபமாகிவிடுகிறான். ஆத்மயக்கும் செய்யும் ஞானி நாபியிலிருந்து இதயம் வரை உள்ள இடத்தில் தோன்றிய சைதன்ய ஜோதியில் எல்லா பிராணன்கள், புலன்கள், மனம் ஆகியவற்றை ஆஹுதி அளிக்கிறான். ஆத்மாவில் அனைத்தையும் லயிக்கச் செய்கிறான்.

அத்தகைய ஞானியின் உயிரைப் பெற்று திருப்தியடைந்து பிரம்மாண்டத்தில் எல்லாப் பிராணனும் திருப்தியடைகின்றன. எல்லா உலகத்திலும் தன் சின்மய சொரூபத்தால் பிரகாசிக்கும், பிரணவத்தைத் தன் வசமாகக் கொண்ட, சத்வம் முதலிய மூன்று குணங்களை மாயையால் கட்டுப்படுத்தும் அந்தர்யாமி புருஷனான பிரம்மத்தை அறிபவர்கள் எல்லா உலகிலும் மதிப்பிற்குரியவர்கள் ஆகிறார்கள். மனிதர்களோடு தேவர்களும் அவர்களைப் புகழ்கிறார்கள் வேத சாஸ்திரங்கள் அனைத்தும் அறிய வேண்டிய பொருட்கள், கர்ம காண்டம் முதலிய விதிகள், பரமார்த்த தன்மை இவையனைத்தும் சரீரத்திற்குள் இருக்கும் ஆத்மாவில் நிலைத்துள்ளன என்பதை அறிபவன் சர்வாத்மாவான ஞானி. அவனுக்குச் சேவை செய்ய தேவர்களும் எப்போதும் ஆவல் கொள்ளுகிறார்கள்.

மோதம், பிரமோதம் என்னும் இரு முக்கிய சிறகுகளால் சோபையுறுபவன், அந்த தங்கமயமான பக்ஷி உருவ ஜீவாத்மாவையும், பிரம்மத்தையும் அறிபவன் ஞானமென்னும் ஒளியால் பிரகாசிக்கிறான். நிரந்தரமாகச் சுற்றும், ஒருபோதும் அழியாத காலச்சக்கரம் அறிவென்னும் குகையில் உள்ளது. மனத்திற்கு மகிழ்ச்சி அளிக்கும் இவ்வுலகின் சரீரமான பரமாத்மா, இந்த உலகில் எல்லா லோகங்களும் சூழ நிலைபெற்றுள்ளான். அந்த பரமாத்மாவிடம் தியானத்தின் மூலம் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட மனம் இந்த உடலில் உள்ள தேவர்களையும், பிராணன்களையும் திருப்தி செய்கிறது. திருப்தியடைந்த பிராணன்கள் அந்த ஞானியின் முகத்தை ஞானாம்ருதத்தால் ஒளிரச் செய்கின்றன.

பிரம்மஞான மய தேஜஸால் நிரம்பிய நித்ய பிரம்ம பராயணர்கள் எல்லையற்றதும், பயமற்றதுமான லோகங்களை அடைகின்றனர். அவர்களிடம் உலகப் பிராணிகள் பயப்படுவதில்லை. அவர்களும் உலகப் பிராணிகளிடம் பயப்படுவதில்லை. நிந்தைக்கு உரியவனாகாத, பிறரை நிந்திக்காத பிராமணன் பரமாத்மாவைத் தரிசிக்க முடியும். மோகமும், பிராணனும் விலகியவன் இந்த உலகிலும் பரலோகத்திலும் பற்றுக் கொள்வதில்லை. அத்தகைய துறவியை ரோஷமும், மோகமும் தீண்டுவதில்லை. அன்னமய, பிராணமய, மனோமய முதலிய ஐந்து கோசங்களின் அபிமானத்தையும் துறந்து விடுகிறான். சமாதானம்-சண்டை, நிந்தை-ஸ்துதி, பிடித்தவன்-பிடிக்காதவன் எதுவும் இன்றி அந்த சந்நியாசி பற்றற்று எல்லா இடங்களிலும் சஞ்சரிக்கிறான்.

பரமாத்மாவின் சிறப்பான மகிமை; பரமாத்மாவைத் தரிசிக்கும் உபாயம்

வியாசர் பரமாத்மாவின் மகிமையை விவரித்தார்; “மகனே! உடல்,

புலன், மனம் முதலிய இயற்கையின் மாறுதல்கள் கேஷத்ரனான ஆத்மாவின் ஆதாரத்திலேயே இருக்கின்றன. அவை ஜடம் ஆதலால் கேஷத்ரனை அடைவதில்லை. ஆனால் கேஷத்ரக்குள் அவை அனைத்தையும் அறிகிறான். கெட்டிக்காரனான தேரோட்டி தான் வசப்படுத்திய குதிரைகளிடம் நன்றாக வேலை வாங்குவது போல கேஷத்ரக்குளும் தான் வசப்படுத்திய மனத்தோடு புலன்கள் மூலம் எல்லாக் காரியங்களையும் சாதித்துக் கொள்கிறான்.

புலன்களைக் காட்டிலும் அவற்றின் விஷயங்கள் பலமுடையவை. விஷயங்களைக் காட்டிலும் மனம் பலமுடையது. மனத்தைக் காட்டிலும் அறிவு பலசாலி. அறிவைக் காட்டிலும் ஜீவாத்மா பலமுடையது. ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும் அவ்யக்தம் என்னும் மூலப்ரக்ருதி பலமுடையது. அதைவிடச் சிறந்தது பரமாத்மா. அம்ருத சொரூபமான அந்த பரமாத்மாவைக் காட்டிலும் சிறந்தது ஏதும் கிடையாது. அவனே சிறப்பின் சிறந்த எல்லை; பரமகதி, எல்லாப் பிராணிகளின் உள்ளும் அவற்றின் இதயத்தில் மறைந்துள்ள அந்த பரமாத்மா புலன்கள் மூலம் பிரகாசிப்பதில்லை. சூட்சுமதர்சினியான ஞானிகள் மட்டுமே தங்களுடைய சூட்சுமமான சிறந்த அறிவின் மூலம் பரமாத்மாவைத் தரிசிக்கின்றனர்.

யோகி அறிவின் மூலம் மனத்தையும், புலன்களையும், அவற்றின் விஷயங்களையும், அந்தராத்மாவில் லயிக்கச் செய்கிறான். பலவகையான சிந்தனைகளை சிந்திப்பதில்லை. அறிவின் மூலம் தூய்மையான மனத்தைத் தியானத்தின் மூலம் எல்லாவற்றிலிருந்தும் விலக்குகிறான். தன்னை ஏதும் செய்யத் திறன்றவனாக அமைத்துக் கொண்டு அவனுடைய மனம் அமைதியடைகிறது. அவன் அமுத சொரூபமான பரமாத்மாவை அடைகிறான்.

புலன்களின் வசப்படுபவன் தன் அறிவை இழக்கிறான். தன்னைக் காமம் முதலிய பகைவர்களிடம் ஒப்படைத்து மரணம் என்னும் கஷ்டத்தை அனுபவிக்கிறான். ஆகவே எல்லா சங்கல்பங்களையும் அழித்து உள்ளத்தைச் சூட்சும அறிவில் லயப்படுத்திக் காலத்தை வெல்ல முடியும். முயற்சியுள்ள உள்ளத் தூய்மை பெற்ற யோகி இவ்வுலகில் நல்லது தீயதைத் துறக்கிறான். மகிழ்ச்சியுடைய உள்ளத்தினனாகி ஆத்ம நிஷ்டையில் ஈடுபட்டு அக்ஷயமான சுகத்தை அனுபவிக்கிறான்.

மனிதன் உறங்கும்போது சுகமாகத் தூங்கி உறக்கத்தின் சுகத்தை அனுபவிக்கிறான். காற்றில்லாத இடத்தில் விளக்கின் சுடர் அசையாமல் இருப்பதுபோல் மனம் சஞ்சலமின்றி இருக்க வேண்டும். இதுவே உன்னதமான தூய்மையின் லட்சணமாகும். தூய உள்ளத்தோடு, இரவின் முதல் மற்றும் பின் ஜாமங்களில் ஆத்மாவைப் பரமாத்மாவின் தியானத்தில்

ஈடுபடுத்துபவன் தன்னுடைய அந்தக் கரணத்தில் பரமாத்மாவைத் தரிசிக்கிறான்.

ஞானமயமான இந்த உபதேசத்தைப் பெறும் தகுதியுடையவன் யார் எனக் கூறுதல்

வியாசர் இந்த பரமாத்ம ஞானமாகிய உபதேசத்தைப் பெறும் தகுதியுடையவர்களைப் பற்றியும் சுகதேவரிடம் விளக்கினார்; “மகனே! நான் அளித்த உபதேசம் பரமாத்ம ஞானத்தைச் செய்விக்கும் சாஸ்திரமாகும். இதுவே எல்லா வேதங்களின் ரகசியமாகும். வெறும் அனுமானத்தாலோ, ஆகமத்தாலோ இந்த ஞானம் உண்டாவதில்லை. அனுபவத்தாலேயே இது சரியாகப் புரிகிறது. இது சத்தியம் மற்றும் தர்மத்தின் ஆக்யானங்களுடைய சாரமான செல்வம். ரிக் வேதத்தின் 10000 ருசாக்களைக் கடைந்து இந்த சார தத்துவம் எடுக்கப்பட்டுள்ளது. மகனே! மனிதன் தயிரிலிருந்து வெண்ணையை எடுப்பது போலவும், கட்டையிலிருந்து தீயைத் தோற்றுவிப்பது போலவும் இந்த மோகூஷ சாஸ்திரத்தை சாஸ்திரங்களைக் கடைந்து எடுத்திருக்கிறேன். விரதம் தரிக்கும் ஸ்நாதகர்களுக்கு இந்த மோகூஷ சாஸ்திரத்தை உபதேசம் செய். யாருடைய மனம் அமைதியாக இல்லையோ, யாருடைய புலன் கட்டுக்குள் இல்லையோ, யார் தவசி இல்லையோ அவனுக்கு இந்த ஞானத்தை உபதேசிக்காதே.

வேத வித்வான் அல்லாதவன், பக்தன் அல்லாதவன், தோஷ திருஷ்டி உடையவன், குற்றம் காண்பவன், எளிமையான சுபாவம் இல்லாதவன், ஆணைக்கு அடிபணியாதவன், தர்க்க சாஸ்திர விமர்சனத்தால் சூன்யமான இதயம் உடையவன் மற்றவர்களைப் பற்றிக் கோள் சொல்பவன் அத்தகையவர்களுக்கு இந்த ஞான உபதேசம் உசிதமானதல்ல.

தத்துவ ஞானத்தை விரும்புபவர், புகழ்த்தக்க குணங்கள் உடையவர், அமைதியான உள்ளம் கொண்டவர், தபஸ்வி, குருவிற்கேற்ற சீடன், நல்ல குணங்கள் உடைய அன்பு மகன் இவர்களுக்கே இந்த மிக ரகசியமான தர்மத்தை உபதேசம் செய்ய வேண்டும். வேறு யாருக்கும் செய்யக்கூடாது. செல்வம் நிறைந்த இந்த பூமியைக் காட்டிலும், இந்த பரமாத்ம ஞானமே சிறந்தது என்று தத்துவ வேதாவான மனிதன் அறிய வேண்டும்,” என வியாச பகவான் கூறியருளினார்.

சுகதேவர் கேட்டவாறு வியாசர் அத்யாத்ம தத்துவத்தை வருணித்தல்

சுகதேவர் தன் தந்தையிடம் “அத்யாத்மம் என்ன என்பதைக் கூறுங்கள்

அதனை விஸ்தாரமாக உபதேசம் செய்யுங்கள்” என்று வேண்டினார். வியாசர் கூறினார்; “மகனே! அத்யாத்ம தத்துவம் பற்றிச் சாஸ்திரம் கூறுவதைக் கேள். ப்ருத்வி, ஜலம், தீ, வாயு, ஆகாயம் என்னும் ஐம்பெரும் பூதங்கள் பிராணிகள் அனைத்தின் உடலிலும் உள்ளன. கடலில் அலைகள் எழும்பி அடங்குவதைப் போல இந்த ஐம்பெரும் பூதங்களும் பிராணிகளின் உடல் உருவில் பிறந்து மறைகின்றன. ஆமை தன் அங்கங்களை விரித்துப் பின் சுருக்கிக் கொள்வதைப் போல இந்த மகாபூதங்கள் சிறு சிறு உடல்களில் மாறுதல் அடைந்து தோன்றியும் லயித்தும் போகின்றன.

இவ்வாறு ஸ்தாவர ஜங்கம் உலகம் முழுவதும் பஞ்சபூத மயமானது. சிருஷ்டி காலத்தில் பஞ்ச பூதங்களில் இருந்தே அனைத்தும் உற்பத்தியாகி, பிரளய காலத்தில் அவற்றிலேயே லயித்து விடுகின்றன. சரீரம் முழுவதும் ஐந்தே பூதங்கள் என்றாலும் அவற்றில் வேற்றுமை தோன்றுவதற்கு பிரம்மா எல்லாப்பிராணிகளிடமும் அவற்றின் கர்மத்திற்கேற்றவாறு அந்தப் பூதங்களைச் சிறிதும் பெரிதுமாகச் சேர்த்துள்ளதே காரணமாகும். இதுவே அத்யாத்ம தத்துவம் ஆகும்” என வியாசர் விடையளித்தார்.

“உடலில் புலன்களும் உள்ளன; குணங்களும் உள்ளன. அவற்றில் எது எந்த மகா பூதத்தின் காரியம் என்பதை எவ்வாறு அறிவது?” எனச் சுகர் கேட்டார் வியாசர் கூறலானார்; “இவ்விஷயங்களை உள்ளது உள்ளபடி வரிசையாகக் கூறுகிறேன். தத்துவப்படி இவை எவ்வாறு உள்ளது என்பதை ஒன்றிய உள்ளத்துடன் கேள். சப்தம், கேட்கும் இந்திரியமான காது, சரீரத்தின் துவாரங்கள் இவை மூன்றும் ஆகாயத்திலிருந்து தோன்றியவை. பிராணன், செயல், ஸ்பரிசம் மூன்றும் வாயுவின் குணங்கள். ரூபம், கண்கள், ஜடரானல் இவை மூன்றும் அக்னியின் அம்சங்களாகும். ரசம், நாக்கு, சிநேகம் இவை மூன்றும் நீரின் காரியங்களாகும் மணம், மூக்கு, சரீரம் இவை மூன்றும் பூமியின் குணங்களாகும்.

மனம், அறிவு, அகங்காரம் (சுபாவம்) ஆகிய மூன்றும் தன்னுடைய காரணமான முந்தைய செயல்களிலிருந்து தோன்றியவை. இவை மூன்றும் பாஞ்ச பௌதிகமாக இருந்தாலும், காது முதலியவை சிறந்தவை என்றாலும் குணங்களை முற்றிலும் மீறுவதில்லை. அறிவு புலன்களை விஷயத்தின் பக்கம் விரித்துப் பிறகு அவற்றை அதிலிருந்து விலக்கிக் கொள்கிறது. மனிதன் சரீரத்தை அகம்பாவத்தோடு பார்க்கும் காரியத்தில், அதாவது அகம் என்னும் உணர்வு அறிவாலேயே பெறப்படுகிறது.

அறிவே ஒலி முதலிய குணங்களை, காது முதலிய புலன்களுக்குக் கொண்டு செல்கிறது. அறிவே, மனத்துடன், புலன்களை விஷயங்களிடம்

இழுத்துச் செல்கிறது. அறிவு இல்லையென்றால் ஒலி முதலியவற்றின் அனுபவம் உண்டாகாது. மனித சரீரத்தில் உள்ள ஐந்து புலன்களுடன் ஆறாவது தத்துவம் மனம் ஆகும். ஏழாவது தத்துவம் அறிவு. எட்டாவது கேஷத்ரக்ஞன் எனக் கூறப்படுகிறது. கண் பார்ப்பதை மனம் ஐயப்படும்போது அறிவு அதைத் தீர்மானிக்கிறது. ஆனால் ஆத்மாவான கேஷத்ரக்ஞன் இவை அனைத்திற்கும் சாட்சியாகிறான். ரஜோ, தமோ, சத்துவம் ஆகிய மூன்று குணங்களும் மூலப்ருத்தியிலிருந்து தோன்றியன. இவை எல்லாப் பிராணிகளிடமும் சமமாக இருக்கின்றன.

அவற்றை அவற்றின் காரியங்கள் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம். மகிழ்ச்சியும், தூய அமைதியும் தோன்றும்போது சத்வ குணம், சரீரத்திலோ, மனத்திலோ சினம் தோன்றும்போது ரஜோ குணம், எப்போது மோகம் பரவி எந்த விஷயமும் தெளிவாகத் தோன்றாதோ, எந்த விஷயமும் புரியாதோ அப்போது தமே குணம் வந்துள்ளது என்பதை அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

அதிக ஆனந்தம், அன்பு, மகிழ்ச்சி, சமத்தன்மை, நலமான உள்ளம் முதலிய நற்குணங்கள் தற்செயலாகவோ, காரணத்தாலோ ஏற்படும்போது அவை சாத்வீக குணங்கள் என அறிய வேண்டும். கர்வம், பொய் கூறுதல், பேராசை, மோகம், பொறுமையின்மை போன்றவை காரணத்துடன் அல்லது காரணமின்றித் தோன்றுதல் ரஜோ குணத்தின் அடையாளம். மோகம், தவறு, உறக்கம், சோம்பல், அறியாமை போன்றவை எந்தக் காரணத்தால் உண்டானாலும் அவை தமோ குணத்தால் ஏற்பட்ட காரியம் என அறிய வேண்டும்” இவ்வாறு வியாசர் விளக்கியுரைத்தார்.

வியாசர் அறிவின் சிறப்பையும் ப்ருக்ருதியின் விவேகத்தையும் விளக்குதல்

வியாசர் சுகதேவரிடம் தொடர்ந்து விளக்கினார்; “மகனே கர்மம் செய்வதற்கு மூன்று வகையான தூண்டுதல்கள் கிடைக்கின்றன. மனம் சங்கல்பம் செய்து பலவகை கருத்துக்களைத் தோற்றுவிக்கிறது. அறிவு அதில் ஒரு தீர்மானம் செய்கிறது. இதயம் அதன் அனுகூலம், பிரதிகூலத்தை உணர்கிறது. புலன்களைக் காட்டிலும் அவற்றின் விஷயங்கள் பலமானவை. விஷயங்களே புலன்களைத் தம்பால் ஈர்க்கின்றன. புலன்களை விஷயங்களில் இருந்து விலக்கு மனம் அதைவிடப் பலமானது. மனத்தைக் காட்டிலும் அதை வசப்படுத்தும் அறிவு பலமானது. அறிவைக் காட்டிலும் ஆத்மா பலமுடையது ஆகும். அறிவு அனைத்துப் புலன்களின் அதிதேவதை. ஆகவே அது ஜீவாத்மாவைப் போலவே புலன்களின் ஆத்மாவாகக் கருதப்படுகிறது.

அறிவே, தான், தன்னுள் பலவகை விஷயங்களை ஏற்றுக் கொள்வதற்காகப் பலவகை ரூபம் தரித்து மனமாகிவிடுகிறது. புலன்கள் தனித்தனியானவை என்பது போல அவற்றின் செயல்களும் தனித்தனியானவை யாகும். அவற்றிற்காகவே அறிவு பலவகை உருவங்களைத் தரிக்கிறது. கேட்கும்போது காது என்றும், தீண்டும்போது தோல் என்றும், பார்க்கும்போது கண் என்றும், ருசிக்கும்போது நாக்கு என்றும், முகரும்போது மூக்கு என்றும் அதுவே கூறப்படுகிறது. இவ்வாறு தனித்தனியாக மாறும் அறிவையே புலன்கள் என்றும் கூறுகிறார்கள். கண்ணுக்குப் புலப்படாத ஜீவாத்மா புலன்கள் அனைத்திலும் இருக்கிறது. அறிவு அந்த ஜீவாத்மாவிலேயே இருந்து சத்வ, ரஜோ, தமஸ் முதலிய மூன்று குணங்களிலும் நிலைபெறுகிறது. இந்த காரணத்தாலேயே அந்த சாத்வீக பாவம் சில சமயம் துயரப்படுகிறது. சில சமயம் மோகத்தில் மூழ்குகிறது.

பெரும் அலைகளுள்ள நதிகளின் தலைவனான கடல் எப்போதாவது தன் கரையைத் தாண்டிவிடுவது போல் அறிவு, குணங்களைத் தடை செய்யும் யோகத்தில் நிலைக்கும்போது இந்த மூன்று குணங்களையும் தாண்டிவிடுகிறது. மனிதன் ஒரு பொருளை விரும்பும்போது அவனுடைய அறிவு மனம் என்னும் உருவில் மாறுதல் அடைகிறது. ஒன்று மற்றொன்றில் இருந்து தனித்ததான புலன்களின் குணங்கள் அறிவிற்கு உட்பட்டது ஆகும். ரூபம் முதலியவற்றின் ஞானத்தை அறிவது 'மேதா' என்றும், அதற்கு உதவியாக இருப்பதால் புலன்களை 'மேத்ய' என்றும் கூறுகிறார்கள்.

யோகியானவன் புலன்கள் அனைத்தையும் வெல்ல வேண்டும். அறிவு எப்போது எந்தப் புலனில் இருக்கிறதோ, அப்போது அறிவோடு சேர்ந்த மனம் குடம், படம் போன்ற பொருள்களை வரிசையாக ஏற்றுக் கொள்கிறது. உலகில் உள்ள பலவகைக் கருத்துக்களும் சத்வ, ராஜஸ், தாமஸ் என்னும் மூன்று குணங்களுக்கும் உட்பட்டவையாகும். ஆரங்கள் தேரில் சக்கரத்தின் பின் செல்வதைப் போல எல்லாப் பாவங்களும் சாத்வீகம் முதலிய குணங்களின் பின் செல்பவையாகும். அறிவில் நிலைபெற்ற புலன்களின் மூலம் மனம் விளக்கின் காரியத்தைச் செய்கிறது. அதாவது விளக்கு தன் ஒளியால் பொருட்கள் தெரியுமாறு செய்கிறது. அதேபோல் மனம் புலன்களின் மூலம் பொருள்களைக் காண்கிறது; உலகம் இத்தகைய மாறும் இயல்புடையது என்றாலும் ஞானி ஒருபோதும் மோகமடைவதில்லை. மகிழ்ச்சியும், துயரமும் கொள்வதில்லை.

தீய கர்மங்களில் ஈடுபடும் தூய்மையற்ற உள்ளமுடைய அஞ்ஞானிகள் மனம் விரும்பும் விஷயங்களில் புலன்கள் சஞ்சரிப்பதால் ஆத்மாவை உணர்வதில்லை. தன் மனத்தின் மூலம் புலன்களைக் கட்டுப்படுத்தும்

மனிதன், விளக்கின் ஒளியில் பொருள் தெளிவாகக் காணப்படுவது போல், ஞானத்தால் ஆத்மாவைத் தரிசிக்கிறான். இருள் விலகியதும் ஒளி பரவுவது போல் அறியாமை அழியும்போது ஞான சொருபமான ஆத்மாவின் தரிசனம் உண்டாகிறது. நீர் வாழ் பறவைகள் நீரால் பற்றப்படுவதில்லை. அதுபோல யோகி உலகில் இருந்தாலும் அதன் குண தோஷத்தால் மெழுகப்படுவதில்லை. அதுபோல தூய அறிவுடைய மனிதன் மனைவி மக்கள் என்னும் விஷயங்களில் பற்றற்றவனாக இருப்பதால், விஷயங்களைப் பயன்படுத்தினாலும் அவற்றின் குற்றங்களால் பீடிக்கப்படுவதில்லை.

யார் தான் முன்பு செய்த கர்ம பலனைத் தியாகம் செய்து எப்போதும் பரமாத்விடமே அன்பு கொள்கிறானோ, அவன் ஒருபோதும் சுக-போகத்தில் பற்றுக் கொள்வதில்லை. ஜீவாத்மா சில சமயம் அறிவை நோக்கியும், சில சமயம் குணங்களின் பக்கமும் திரும்புகிறது. குணங்கள் ஆத்மாவை அறிவதில்லை. ஆனால் ஆத்மா குணங்களை அறிகிறது. ஏன் எனில் ஆத்மா குணங்களின் பார்வையாளன்; அவற்றைப் படைத்தவனும் ஆவான்.

அறிவு, கேட்குதற்குள் இரண்டுமே சூட்சுமமானவை. ஆனால் அவற்றில் அறிவு காட்சி; ஆத்மா பார்வையாளனாகும். இவ்விரண்டில் அறிவு குணங்களைச் சிருஷ்டிக்கிறது. ஆத்மா குணங்களைச் சிருஷ்டிப்பதில்லை. இவை இரண்டும் ஒன்று மற்றொன்றிலிருந்து வேறானது. ஆனால் எப்போதும் சேர்ந்தே இருப்பவையாகும். மீன் நீரிலிருந்து வேறானது என்றாலும் நீரும் மீனும் ஒன்றாகவே இருப்பதைப்போல, அறிவும் கேட்குதற்குளும் (ஆத்மா) முற்றிலும் ஒன்று மற்றொன்றின் ஆதாரத்திலும் இருக்கின்றன.” என்று அறிவு, மனம், புலன்கள், ஜீவாத்மா இவற்றிற்குரிய தொடர்புகளை வியாச மகரிஷி தன் புதல்வனுக்கு விளக்கினார்.

வியாசர் மேலும் கூறலானார்; “மகனே! ப்ரக்ருதியே குணங்களைச் சிருஷ்டிக்கிறது. கேட்குதற்குளான ஆத்மா நடுநிலையாளனைப் போல் அந்தக் குணங்களைப் பார்க்கிறது. ஆத்மா சுதந்திரமானது. குணங்களுக்கு இருப்பிடமானது. சிலந்தி தன் சரீரத்திலிருந்து நூலை சிருஷ்டிப்பது போல ப்ரக்ருதியும் மூவகைக் குணங்களான பொருட்களைப் படைக்கிறது. அது படைக்கும் விஷயங்கள் அனைத்தும் அதனுடைய இயல்பாகவே இருக்கிறது.

தத்துவ ஞானத்தால் குணங்கள் அழிக்கப்படும்போதும் அவை முற்றிலும் அழிவதில்லை என்பது சிலர் கருத்து. சிலர் அவை முற்றிலும் விலகி விடுகின்றன என்று கூறுகிறார்கள். இவ்விரு கருத்துக்கள் மீதும் தன் அறிவிற்கேற்றவாறு ஆலோசித்துத் தீர்மானம் செய்ய வேண்டும். இவ்வாறு தீர்மானிப்பதால் கர்ப்பத்தில் சயனிக்கும் ஜீவன் மகனாகி விடுகிறது. ஆத்மா

முதலும் முடிவும் அற்றது என்பதையறிந்து மனிதன் எப்போதும் மகிழ்ச்சி, சினம், பொறாமை, வெறுப்பு இவற்றிலிருந்து விலகியிருக்க வேண்டும். சாதகன் அறிவின் சிந்தனை முதலிய தர்மத்தால், மேற்கூறியவற்றை வெட்டி, சோகத்திலிருந்தும், ஐயத்தில் இருந்தும் விலகி சுகமாகப் பரமாத்ம சொருபத்தில் நிலைக்க வேண்டும்.

நீந்தத் தெரியாத மனிதன் நீரில் விழுந்தால் மூழ்கி எழுந்து பெரும் துயரத்தைச் சகிக்கிறான். அதுபோல அஞ்ஞானி மனிதன் சம்சார சாகரத்தில் மூழ்கிக் கஷ்டப்படுகிறான். நீந்தத் தெரிந்தவன் கஷ்டப்படுவதில்லை. அவன் நீரிலேயே நிலத்தில் செல்வதைப்போல் செல்கிறான். அதுபோல ஞான சொருபரான தூய ஆத்மாவைப் பெற்ற தத்துவ வேதாக்கள் சம்சார சாகரத்தைக் கடந்து விடுகின்றனர். இவ்வாறு பிராணிகளின் பிறப்பையும், இறப்பையும் அறிந்து அவற்றின் வெவ்வேறு நிலைகளை ஆராய்பவன். உத்தமமான சாந்தி நிலையை அடைகிறான். பிராமணன் ஒவ்வொரு மனிதனிடமும் இந்த ஞானத்தை அடைவது அவனுடைய பிறப்புரிமை சத்தியமாகும்.

மனத்தையும், புலன்களையும் அடக்கிய ஆத்ம ஞானம் மோகூஷத்தைப் பெறப் போதுமான சாதனமாகும். இதுவே ஞானியின் லக்ஷணம். அறிவுடையவன் இந்த ஆத்ம தத்துவத்தை அறிந்து முக்தன் ஆகிறான். பரலோகத்தைப் பற்றிப் பயம் கொள்ளும் அஞ்ஞானி மனிதர்களைப் போல ஞானிகளுக்குப் பயம் உண்டாவதில்லை. ஞானிகளுக்குக் கிடைக்கும் சனாதன கதியைக் காட்டிலும் சிறந்த உத்தமகதி வேறு யாருக்கும் கிடைப்பதில்லை. சில மனிதர்கள் துக்கமுடையவர்களையும், பிணியாளர்களையும் குற்றப் பார்வையோடு பார்க்கிறார்கள். சிலர் அவர்களுக்காக வருந்துகிறார்கள். ஆனால் காரண-காரிய தத்துவம் அறிந்தவர்கள் துயரப்படுவதில்லை. கர்மப்பராயண மனிதன் நிஷ்காம பாவத்தோடு அனுஷ்டிக்கும் கர்மம் அவன் முன்பு செய்த அசுப கர்மங்களையும் அழித்துவிடுகிறது. இத்தகைய சாதகர்களின் கர்மங்கள் அவர்களுக்கு இக, பரலோகங்களில் நன்மை தீமை இரண்டையும் செய்ய முடியாது.

பரமாத்மாவை அடையும் சாதனம்; சம்சார நதியின் வருணனை, ஞானத்தால் பிரம்மத்தை அடைதல் ஆகியவற்றை வியாசர் கூறுதல்

சுகதேவர் தன் தந்தையிடம் எல்லா தர்மங்களையும் விடச் சிறந்த தர்மத்தை தனக்குக் கூறுமாறு கேட்டார். வியாசர் கூறலானார்; “மகனே! ரிஷிகள் கூறிய அந்த எல்லா தர்மங்களிலும் சிறந்த தர்மத்தைக் கேள்.

தந்தை தன் குழந்தைகளை வசத்தில் வைப்பதுபோல் மனிதன் விஷயங்களை நோக்கிச் செல்லும் குற்றமுள்ள புலன்களைக் கட்டுப்படுத்தி வசப்படுத்த வேண்டும். மனம் மற்றும் புலன்களின் ஒன்றிணைவே எல்லாவற்றிலும் பெரிய தவம். இதுவே எல்லா தர்மங்களிலும் சிறந்த தர்மம் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

மனத்தையும் புலன்களையும் அறிவின் மூலம் வசப்படுத்தி எதையும் சிந்திக்காமல் தன் ஆத்மாவில் திருப்தியுற்று, கவலையற்றும் சலனமற்றும் இருக்க வேண்டும். புலன்கள் விஷயங்களிலிருந்து விலகித் தன் இடத்தில் நிலைப்படும்போது நீ தானாகவே அந்த சனாதன பரமாத்மாவைத் தரிசிப்பாய். புகையற்ற தீயைப் போல் பிரகாசிக்கும் அந்தப் பரமேஸ்வரனே எல்லோருடைய ஆத்மாவும் மிகப் பெரியவரும் ஆவார். மகாத்மாக்களும், ஞானியான பிராமணர்களுமே அவரைக் காண முடியும்.

ஜீவாத்மா நான் என்கிருந்து வந்துள்ளேன், எங்கு செல்வேன் என்பதை அறிவதில்லை. ஆனால் உடலில் ஜீவனில் தனித்ததான மற்றொரு அந்தராத்மா உள்ளது அது எல்லாவற்றையும் எப்போதும் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கிறது. மனிதன் கொழுந்து விட்டெரியும் ஞானமயமான விளக்கின் மூலம் தன்னிலேயே பரமாத்மாவைத் தரிசனம் செய்கிறான். அதுபோல நீயும் ஆத்மாவின் மூலம் பரமாத்மாவை சாக்ஷாத்காரம் செய்து சர்வக்ஞனாகவும், சுய அபிமானம் அற்றவனாகவும் ஆகிவிடு. தோலைவிட்டு வெளியே வந்த பாம்பைப் போல பாவங்கள் அனைத்திலிருந்தும் விடுதலையாகி உத்தம அறிவைப் பெற்று நீ பாவத்திலிருந்தும் கவலையில் இருந்தும் விடுபடு.

இந்த உலகம் எல்லா இடத்திலும் பிரவசிக்கும் ஒரு பயங்கரமான நதி, இதன் ஊற்று எல்லாத் திசைகளையும் நோக்கிப் பெருகுகிறது. ஐந்து ஞானேந்திரியங்களும் ஐந்து முதலைகளைப் போன்றவை. மனத்தின் சங்கல்பம் இதன் கரைகள் ஆகும். லோபம், மோகம் என்னும் பசியால் இது மூடப்பட்டுள்ளது. காம-க்ரோதம் இதில் வாழும் பாம்புகள். சத்தியம் இதன் துறை. பொய் இதன் குழப்பம்; கோபமே சேறாகும். இந்த நதி வெளிப்படாத ப்ரக்ருதி என்னும் மலையிலிருந்து தோன்றிய சிறந்த நதியாகும். இதன் நீரின் வேகம் மிகவும் தீவிரமானது. மனிதன் இதனைக் கடப்பது மிகவும் கடினமாகும். இதில் காமரூப முதலை எல்லாப் பக்கமும் உள்ளது.

இந்த நதி சம்சார சாகரத்தில் சேருகிறது. வாசனை என்ற ஆழமான பள்ளத்தினால் இதைக் கடப்பது மிகவும் கடினம். இது தன்னுடைய கர்மங்களினாலேயே தோன்றியது. நாக்கு இந்த நதியின் சுழலாகும். இந்த

நதியைத் தாண்டுவது கடினம். உன் தூய அறிவால் நீ இந்த நதியைக் கடந்து விடு. எல்லாவகை பந்தனங்களில் இருந்தும் விடுபட்டு அடங்கிய மனத்தனாய் ஆத்மாவை அறிந்து புனிதனாகிவிடு. உத்தம ஞானத்தை மேற்கொண்டு எல்லாவகை சம்சார பந்தனங்களில் இருந்தும் விடுபடு. பாவமற்றவனாய் மகிழ்ச்சியுடன் பிரம்மபாவத்தை அடைந்துவிடு. மலைச் சிகரத்தின் மீது நிற்கும் மனிதன் தரையில் நிற்கும் பிராணிகள் அனைத்தையும் தெளிவாகப் பார்ப்பதுபோல நீயும் ஞானம் என்னும் மலைச் சிகரத்தின் மீது ஏறி எல்லாப் பிராணிகளின் நிலையையும் பார்வையிடு. கோபம், மகிழ்ச்சியின்றி, கொடுமை, குரூரத் தன்மையிலிருந்து விலகி இரு. அவ்வாறு இருக்கும்போது நீ பூதங்கள் அனைத்தின் தோற்றத்தையும் அழிவையும் பார்க்க முடியும்.

ஞானிகள் இந்த தர்மத்தையே எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் எல்லாவற்றையும் விடச் சிறந்ததாகக் கருதுகிறார்கள். இந்த ரகசியமான ஆத்மஞானம் எல்லாவற்றையும் விட ரகசியமானது; பெரியது. அடக்கமான உள்ளமும், நன்மை விரும்புகிறவனும், பக்தனும் ஆகியவனுக்கே இதனை உபதேசிக்க வேண்டும். நான் உனக்கு உபதேசித்தது என் சொந்த பிரத்யக்ஷ அனுபவத்தில் கொண்டு வந்த ஞானமாகும். சுகமும், துக்கமும் இல்லாத, முக்கால சொரூபமான பிரம்மம் பெண்ணுமல்ல; ஆணுமல்ல; அலியுமல்ல. இந்தப் பிரம்மத்தை அறிந்த ஆணோ, பெண்ணோ மீண்டும் இந்த உலகில் பிறப்பதில்லை. மறுபடி பிறக்காத நிலையை அடைவதற்காகவே ‘பிரம்மஞானம்’ என்ற இந்த சட்டம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

மகனே! பல்வேறு கருத்துக்கள் உள்ளவாறே என் மூலம் உனக்கு யதார்த்தமாகக் கூறப்பட்டன. இந்தக் கருத்துக்களைப் பின்பற்றுவவர்கள் விடுதலை பெறுகிறார்கள். பின்பற்றாதவர்கள் முக்தி அடைவதில்லை. சுகதேவா! அன்புடைய, குணவான் ஆன புலனடக்கம் உடைய மகன் வினா விடுக்கும்போது தந்தை திருப்தியோடு புத்திரனுக்கு இந்த ஞானத்தை உபதேசிக்க வேண்டும். இதை நான் உனக்குக் கூறியுள்ளேன்” என்றார் வியாசர்.

பிரம்மவேத்தா பிராமணனின் லக்ஷணங்கள்

வியாச மகரிஷி பிராமணனின் லக்ஷணங்களை வருணிக்கலானார்; “மகனே! சாதகன் கந்தம், ரசம் முதலிய விஷயங்களைப் பயன்படுத்தக் கூடாது. சுக போகங்களால் ஏற்படும் சுகத்தை ஏற்கக் கூடாது. அழகிய ஆபரணங்களை அணியக் கூடாது. மானம், பெருமை, புகழ் இவற்றை விரும்பக்கூடாது. இதுவே ஞானமுள்ள பிராமணனின் நடத்தையாகும்.

எல்லா வேதங்களையும் பயின்று முடித்து, குருவின் சேவையில் ஈடுபட்டு, பிரம்மச்சர்யத்தைப் பாலனம் செய்து, ரிக், யஜுர், சாம வேதங்களின் முழுமையான ஞானத்தை அடைந்தவனே பிராமணனாவான்.

எல்லாப் பிராணிகளிடமும் இரக்கம் காட்டும், அறியத்தக்க தத்துவத்தை அறிந்த, ஆசை இல்லாத மனிதன் ஒருபோதும் மரணம் அடைவதில்லை. ஐன்ம, மரண பந்தனத்திலிருந்து நிரந்தரமாக விடுபடுகிறான். இந்த லட்சணங்கள் நிரம்பிய மனிதன் யாராயினும் அவனே உண்மையான பிராமணன். பலவகை யாகங்களை அனுஷ்டிப்பதால் மட்டுமே, அதாவது ஆத்மஞானமின்றி யாருக்கும் பிராமணத்தன்மை கிடைப்பதில்லை. ஜீவன் மற்ற பிராணிகளிடம் பயப்படாமலும், மற்ற பிராணிகள் ஜீவனிடம் பயப்படாமலும் இருந்து, ஜீவன் விருப்பு, வெறுப்பை முற்றிலும் விலக்கும்போது பிரம்ம பாவத்தை அடைகிறது. ஒருவன் மனம், வாக்கு, காயத்தால் யாருக்கும் தீமை செய்ய மனத்தாலும் கருதாதபோது அவன் பிரம்மபாவத்தை அடைகிறான்.

ஆசையிலிருந்து விடுபடுபவன் பிரம்மபாவத்தை அடைகிறான். நதியின் நீர் கடலில் சஞ்சலப்படுத்தாமல் கலந்துவிடுவதுபோல, போகங்கள் எந்த ஸ்திதப் பிரக்குனிடம் எந்தவகை மாறுதலும் உண்டாக்குவதில்லையோ அவனே சிறந்த அமைதியடைகிறான். போகங்களை அவன் விரும்புவதில்லை. போகங்களே அவனை விரும்புகின்றன. ஆனால் அவன் போகங்களை விரும்புவதில்லை. தேகாபிமானி ஆசைகளின் பலனாக சொர்க்கத்தை அடைகிறான்.

பரம்பிரம்மத்தை அடையும் உபாயங்கள்

வேதத்தின் சாரம் உண்மை கூறுதல்; சத்தியத்தின் சாரம் புலனடக்கம்; புலனடக்கத்தின் சாரம் தானம்; தானத்தின் சாரம் தவம்; தவத்தின் சாரம் தியாகம்; தியாகத்தின் சாரம் சுகம்; சுகத்தின் சாரம் சொர்க்கம்; சொர்க்கத்தின் சாரம் அமைதியாகும். மனிதன் திருப்தியோடு இருந்து அமைதியைக் காண சிறந்த உபாயமான சத்துவ குணத்தை ஏற்க வேண்டும். சத்வ குணம் மனத்தின் ஆசை, துயரம் மற்றும் சங்கல்பத்தை சுடுநீர் அரிசியைக் கரைப்பது போல எரித்து அழித்து விடுகிறது.

துயரமின்மை, பாசமின்மை, அமைதி, மகிழ்ச்சியான உள்ளம், அகூயையின்மை இவற்றால், இந்த ஐந்து லட்சணங்களால் திருப்தியுற்ற மனிதன் முழுமையான ஞானம் பெற்று மோக்ஷமடைகிறான். சரீர அபிமானத்திலிருந்து விடுபட்டு, சத்வம், தனம், தானம், தவம், தியாகம்,

சமம் என்னும் ஆறு குணங்களையும், கேட்டல், மனனம், நிதித்யாசனம் என்னும் மூவகை சாதனங்களால் கிடைக்கும் ஆத்மாவை இந்த சரீரம் இருக்கும்போதே அறிந்து கொள்பவன் அமைதி என்னும் குணத்தை அடைகிறான். உடலுக்குள் இருக்கும் சக்ருதம் என்னும் பிரம்மத்தை அடைபவன் அக்ஷயமான சுகத்தைப் பெறுகிறான். தன் மனத்தைத் தடுத்து ஆத்மாவில் முழுவதும் ஸ்தாபிக்கும்போது மனிதனுக்குக் கிடைக்கும் சுகமும் திருப்தியும் வேறு எந்த உபாயத்தாலும் கிடைப்பது அரிதிலும் அரிது.

எதனால் போஜனமின்றியே மனிதன் திருப்தியடைகிறானோ, எது இருப்பதால் ஏழையும் முழுத் திருப்தியடைகிறானோ, எதுனுடைய ஆஸ்ரயத்தால் நெய் முதலியவற்றைப் பயன்படுத்தாமலே மனிதன் தன்னிடம் எல்லையற்ற பலத்தை உணருகிறானோ, அந்த பிரம்மத்தை அறிந்தவனே வேதங்களின் தத்துவங்களை அறிந்தவனாவான். தன் புலன்களின் வழிகளை மூடி நித்யப்ரம்மத்தைச் சிந்திக்கும் பிராமணனே ‘ஆத்மாராமன்’ என்று அழைக்கப்படுகிறான்.

பரமாத்மாவில் ஒருமுகப்பட்ட மனத்துடன் நிலைப்பவனின் சுகம் வளர்பிறைச் சந்திரனைப் போல வளர்ந்து கொண்டே செல்கிறது. சாதாரணமாக எல்லாப் பூதங்களையும், பௌதிக குணங்களையும் தியாகம் செய்பவனின் துயரம் சூரியோதத்தால் இருள் அழிவதுபோல் அநாயாசமாக அழிகிறது. குணங்களின் ஐஸ்வர்யத்தையும், கர்மங்களையும் தியாகம் செய்து விஷய வாசனையற்ற அந்தப் பிரம்மவேத்தாவிற்கு மரணமும் முதுமையும் உண்டாவதில்லை.

எல்லாப் பந்தனங்களில் இருந்தும் முழுமையாக விடுதலை பெற்று சமத்தன்மையில் இருப்பவன், சரீரத்திற்குள் இருந்தாலும் புலன்களாலும், அவற்றின் விஷயங்களாலும் அடைய முடியாதவனாகிறான். இவ்வாறு காரண சொருபமான பிரம்மத்தைப் பெற்றுக் காரியமான ப்ரக்ருதியின் எல்லையைக் கடக்கும் ஞானி பரமபதத்தை அடைகிறான். மறுபடி இவ்வுலகிற்குத் திரும்புவதில்லை.

சரீரத்தில் பஞ்சபூதங்களின் காரியமும் அவற்றின் குணங்களும்

வியாசர் மேலும் கூறலானார்; “மகனே! தர்மார்த்தத்தை அனுஷ்டித்து சுக-துக்கம் என்னும் இருமைகளைச் சகித்து, மோக்ஷத்தை விரும்பும் சிரத்தையுடைய சிஷ்யனுக்குக் கூறுபவர் முதலில் அத்யாத்ம சாஸ்திரத்தைக் கூற வேண்டும் ஆகாயம், வாயு, தீ, நீர், பூமி மற்றும் குணம்-கர்மம்,

சாமான்ய-விசேஷ, அபாவ-கால என்னும் அனைத்தும் பஞ்ச பௌதிக சரீரதாரி பிராணிகளிலும் உள்ளன.

ஆகாயம் அவகாச சொரூபம்; கேட்கும் புலன்கள் ஆகாயமானவை. ஒலி ஆகாயத்தின் குணமாகும். நடமாடுதல் வாயுவின் தர்மமாகும். பிராணனும், அபானனும் கூட வாயுவின் சொரூபமாகும். தொடும் புலனான தோலும், ஸ்பரிசம் என்னும் குணமும் வாயுமயமானது. வெப்பம், பாகம், பிரகாசம், கண் இவை அனைத்தும் தேஜஸ் அல்லது அக்னியின் காரியங்கள். கருமை, வெண்மை, செம்மை முதலிய வண்ணமுடைய உருவம் அதன் குணமாகும். அழக வைத்தல், சூக்ஷ்மத்தன்மை, ஈரம் ஆகியவை நீரின் தர்மமாகும். ரத்தம், மஜ்ஜை, மற்றும்முள்ள ஈரப் பொருட்கள் அனைத்தும் ஜலமயமானவையாகும்.

ரஸம், ரஸனேந்திரியம், நாக்கு ஆகியவை நீரின் குணங்கள். சரீரத்திலுள்ள கடுமைத் தன்மை ப்ருத்வியின் காரணமாகும். ஆகவே எலும்பு, பல், நகம் முதலியவை ப்ருத்வியின் அம்சங்கள். அதேபோல தாடி, மீசை, சரீர ரோமம், கேசம், நாடி-நரம்பு, தோல் ஆகியவையும் ப்ருத்வியிலிருந்தே தோன்றுகின்றன. மூக்கு என்னும் முகரும் புலனும் ப்ருத்வியின் அம்சமாகும். மணம் என்னும் விஷயமும் மண்ணின் குணமாகும். படிப்படியாக எல்லா பூதங்களிலும் அவற்றிற்கு முன்னால் உள்ள பூதங்களின் குணங்கள் இருக்கின்றன. பாவனை, அஞ்ஞானம், கர்மம் ஆகிய மூன்றையும் பஞ்ச மகாபூதங்களின் சந்ததி என்று கூறுகிறார்கள். இந்த மூன்றுமே அவித்தை, காமம், கர்மம் என்றும் கூறப்படுகின்றன. இவை அனைத்தும் சேர்ந்து எட்டாகின்றன. இவற்றுடன் மனம் ஒன்பதாவது தத்துவமாகவும், அறிவு பத்தாவது தத்துவமாகவும் கருதப்படுகிறது. அழியாத ஆத்மா 11வது தத்துவம். அது சர்வ சொரூபமானது. அனைத்திலும் சிறந்தது.

அறிவு தீர்மானிக்கிறது. மனத்தின் இயல்பு ஐயம் ஆகும். கர்மங்களை அறிபவனும் செல்பவனும் ஐட தத்துவமாக முடியாது. இந்த அனுமான ஞானத்தால் கேஷத்ரக்ஞன் என்னும் ஜீவாத்மாவை அறிந்து கொள்ள வேண்டும். எந்த மனிதன் உலகனைத்தையும் காலாத்மக பாவங்கள் நிரம்பியதாகக் காண்கிறானோ, பாவமற்ற செயல்களைச் செய்கிறானோ, அவன் ஒருபோதும் மோகம் கொள்வதில்லை. மருள் அடைவதுமில்லை.” என வியாசர் சரீரத்தின் தத்துவங்களை விளக்கினார்.

ஸ்தூல, காரண, சூட்சும சரீரத்திலிருந்து வேறான ஜீவாத்மா பரமாத்மாவை யோகத்தின் மூலம் சாக்ஷாத்காரம் செய்தல்

வியாசர் சுகதேவரிடம் ஜீவாத்மா, யோகத்தின் மூலம் பரமாத்மாவை சாக்ஷாத்காரம் செய்வதை விளக்கினார். “மகனே! யோக சாஸ்திரம் அறிந்தவர்கள் சாஸ்திரம் கூறும் கர்மங்கள் மூலம் ஸ்தூல சரீரத்திலிருந்து வெளிவந்த சூட்சும சொரூப ஜீவாத்மாவைப் பார்க்கிறார்கள். அற்புதமான ஜீவாத்மா ஸ்தூல சரீரத்தில் இருந்து வெளிவந்து எல்லா உலகங்களுக்கும் செல்கிறது. பல்வேறு நீர் நிலைகளிலும் சூரியன் தனித்தனியாகக் காணப்படுவதைப்போல, யோகிகள் ஜீவனுள்ள சரீரங்கள் அனைத்திலுள்ளும், சூட்சும ரூபத்திலுள்ள தனித்தனி ஜீவன்களைப் பார்க்கிறார்கள். புலன்களை வென்ற யோகிகள் ஸ்தூல சரீரங்களில் இருந்து வெளிப்பட்டு சூட்சும லிங்க சரீரங்களோடு கூடிய ஜீவன்களைத் தன்னுடைய ஆத்மாவின் மூலம் பார்க்கிறார்கள்.

தங்களுடைய யோக பலத்தால் ரஜோ குணத்தைத் துறந்த யோகபராயணர்களின் ஜீவாத்மா, இரவிலும், பகலிலும், உறங்கும்போதும் விழிக்கும்போதும் எப்போதும் அவர்களுடைய வசத்தில் இருக்கிறது. அந்த யோகிகளின் நித்ய சொரூபமான ஜீவன் எப்போதும் ஏழு சூட்சும குணங்களுடன் மூப்பும், மரணமும் அற்ற தேவர்களைப் போல் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கிறது. மனத்திற்கும் அறிவிற்கும் வசப்பட்ட மூட மனிதனின் ஜீவாத்மா கனவிலும் விழிப்பிலும் சுக-துக்கத்தையே அனுபவிக்கிறது. அவன் கனவிலும் கோப லோபங்களுடன் சங்கடத்தில் ஆழ்கிறான். கனவிலும் பெரும் செல்வம் பெற்று மகிழ்ச்சியடைகிறான். விழிப்பு நிலையைப் போலக் கனவிலும் எல்லாப் பொருட்களையும் பார்க்கிறான்.

கர்ப்ப பாவத்தை அடைந்த ஜீவாத்மா பத்து மாதங்கள் தாயின் வயிற்றில் வாசம்புரிகிறது. ஜடரானலின் அதிக வெப்பத்தால் தாபமடைகிறது. ஆனால் அன்னத்தைப் போல் ஜீரணமாகி விடுவதில்லை. இந்த ஜீவாத்மா பரமாத்மாவின் அம்சமேயாகும். இது சரீரம் படைத்தவர்களின் இதயத்தில் திகழ்கிறது என்றாலும், ரஜோ, தமோ குணத்திற்கு வசப்பட்டவர்கள் சரீரத்திற்குள் அந்த ஜீவாத்மாவின் நிலையைப் பார்க்கவோ அறியவோ முடிவதில்லை.

ஜட ஸ்தூல சரீரம், உருவமற்ற சூட்சும சரீரம், வஜ்ரம் போன்ற உறுதியான காரண சரீரம் என்னும் மூன்று வகை சரீரங்கள் உள்ளன. ஆத்மாவை அடைய விரும்பும் யோகிகள் யோக பராயணர்களாகி இவற்றைத் தாண்டி விடுகிறார்கள். துறவறத்தின் கர்மங்கள் வெவ்வேறு வகையாகக் கூறப்படுகின்றன. அதில் சமாதி விஷயமாக நான் கூறியதையே சாண்டில்ய முனிவர் சமம் என்னும் பெயரில் கூறியுள்ளார். (சாந்தோக்ய உபநிஷத்-சாண்டில்ய பிரமாணம்)

யார் பஞ்ச தன் மாத்திரை, மனம், அறிவு என்னும் ஏழு சூட்சும தத்துவங்கள் நிலையானவை என்பதை அறிந்து, ஆறு அங்கங்களால் மகேஸ்வரனின் ஞானத்தைப் பெற்று, மூவகை குணங்களுடைய ப்ரக்ருதியின் மாறுதலே இந்த உலகம் முழுவதுமாகும் என்பதை அறிந்து கொள்ளுகிறானோ, அவன் பரமாத்மாவைச் சாக்ஷாத் காரம் செய்கிறான்.

காமம் என்னும் மரத்தை வெட்டி முக்தி அடையும் உபாயம்

மகனே! மனிதனின் இதயத்தில் மோகம் என்னும் விதையிலிருந்து தோன்றிய காமம் என்னும் மரம் உள்ளது. சினமும் கர்வமும் அதன் தண்டுகள் ஏதேனும் செய்யும் விருப்பம் அதற்குத் தண்ணீர் விடும் பாத்திரம். அஞ்ஞானம் அதன் வேர். தவறே அதற்குப் பாய்ச்சப்படும் நீர். பிறரிடம் குற்றம் காணல் அந்த மரத்தின் இலைகளாகும். முற்பிறப்பில் செய்த பாவம் அதன் சாரம். துயரம் அதன் கிளை. மோகமும் கவலையும் சிறு கிளைகள். பயம் அதன் முளைகள். மோகத்தில் ஆழ்த்தும் ஆசை என்னும் கொடிகள் அந்த மரத்தில் படர்ந்துள்ளன. பேராசையுள்ள மனிதர் வாசனை என்னும் இரும்புச் சங்கிலியால் கட்டுண்டு அதன் பழத்தைப் பெற விரும்பி நாற்புறமும் சூழ்ந்துள்ளனர்.

அந்த வாசனை என்னும் கட்டுக்களை வசப்படுத்தி வைராக்கியம் என்னும் ஆயுதத்தால் காமம் என்னும் அந்த மரத்தை வெட்டி விடுகிறானோ, அவன் மூப்பு, மரணம் என்னும் இருவகை துக்கங்களைக் கடந்து விடுகிறான். ஆனால் எந்த முட்டாள் பழத்தைப் பெற விரும்பி அதன் மேல் ஏறுகின்றானோ, அவனை அந்த மரமே விஷ மாத்திரைகள் வியாதி யஸ்தனைக் கொல்வதைப் போல் கொன்றுவிடுகின்றன. காமம் என்னும் அந்த மரத்தின் வேர்கள் வெகுதூரம் பரவியுள்ளன. ஞானியே ஞானயோகப் பிரசாதத்தால் சமம் என்னும் உத்தமமான வாளின் மூலம் அந்த பலம் மிக்க மரத்தை வேரோடு அழித்து விடுகிறான்.

சரீரம் ஒரு நகரமாக வருணிக்கப்படுதல்

இந்த சரீரத்தை புரம் அல்லது நகரம் என்று கூறுகிறார்கள். அறிவு இந்த நகரத்தின் அரசியாகும், மனம் தீர்மானிக்கும் அறிவாகிய அரசியின் வெற்றியை ஆலோசிக்கும் மந்திரியாகும். புலன்கள் இந்த நகரத்தின் பிரஜைகள். அவை மனம் என்னும் மந்திரிக்குக் கட்டுப்பட்டு இருக்கின்றன. அந்த மக்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக மனம் மிகப்பெரிய காரியங்களைச் செய்ய வேண்டியுள்ளது அங்கு ரஜ, தம என்னும் இரண்டு பயங்கரக் குற்றங்கள் உள்ளன. நகரத்தை ஆளும் மனம், அறிவு, ஜீவன் இந்த

முன்றோடும் மக்களாகிய புலன்கள் அனைத்தும் ஒலி முதலிய விஷயங்களைப் பயன்படுத்துகின்றன.

இவை ரஜோ, தமோகுணம் என்னும் இரு குற்றங்கள் தடுக்கப்பட்ட மார்க்கத்தின் மூலம் விஷய சுகத்தை அடைகின்றன. கடக்க முடியாததான அறிவு மனத்துடன் இருப்பதால் அதைப்போலவே ஆகிவிடுகிறது. அப்போது புலன்களாகிய மக்கள் பயத்தால் துன்பப்படுகின்றனர். அறிவும் அப்போது அனர்த்தத்தையே தீர்மானிப்பதால் அனர்த்தம் குடியேறுகிறது. அறிவு பின்பற்றும் விஷயத்தையே மனமும் பின்பற்றுகிறது. மனம் அறிவிலிருந்து தனியாகும்போது மனம் மட்டுமே இருக்கிறது. அப்போது ரஜோ குணத்திலிருந்து தோன்றிய காமம் பலமுள்ள ஆத்மா அறிவற்று இருப்பதால் அதனைச் சூழ்ந்து கொள்கிறது. காமத்தால் சூழப்பட்ட மனம் ரஜோ குண ரூபமான காமத்தோடு நட்பை ஸ்தாபித்துக் கொள்கிறது. அதன்பின் அந்த மனமே புலன் என்னும் நகர மக்களை ரஜோ குணத்தில் இருந்து தோன்றிய காமத்தின் கைகளில் சமர்ப்பித்துவிடுகிறது.

பஞ்சபூதம், மனம், அறிவு ஆகியவற்றின் குணங்களின் விளக்க வருணனை

உறுதி, கனம், கடுமை, விதையை முளைக்கச் செய்யும் சக்தி, மணம் பரப்பு, சக்தி, சேர்க்கை, ஸ்தாபனம், தரிக்கும் சக்தி என்னும் பத்தும் பூமியின் குணங்களாகும். குளிர்ச்சி, ரஸம், ஈரப்படுத்துதல், உருகுதல், வழுவழுப்பு, செளம்யபாவம், நாக்கு, சொட்டுதல், பனி உருவில் உறைவது, பூமியில் இருந்து விளையும் அரிசி, பருப்பு முதலியவற்றைக் கரைத்தல் ஆகியவை நீரின் குணங்களாகும்.

கடக்க முடியாமை, எரிதல், தாபமளித்தல், பக்குவம் செய்தல், ஒளிருதல், சோகம், ராகம், லேசான தன்மை, தீக்ஷணத் தன்மை, தீ நாக்குகள் எப்போதும் மேல்நோக்கி எழும்புதல், பிரகாசித்தல் என்பன தீயின் குணங்களாகும். முறையற்ற ஸ்பரிசம், வாக்கு, புலனின் நிலை, நடமாடும் சுதந்திரத் தன்மை, பலம், விரைந்து செல்லுதல், மல-மூத்திரம் முதலியவற்றைச் சரீரத்திலிருந்து வெளியேற்றுதல், உக்ஷேபணம் முதலிய கர்மங்கள் இவற்றுடன் க்ரியாசக்தி பிராணன், ஜன்மம், மரணம் ஆகியவை வாயுவின் குணங்களாகும்.

சப்தம், வியாபகத்தன்மை, துளையிருத்தல், எந்த ஸ்தூல பதார்த்தத்தையும் ஆஸ்ரயிக்காமை, தான் எந்த பொருளின் ஆதாரத்திலும் இருக்காமை, வெளிப்படாமை, மாறுதல் இல்லாமை, எதிர்ப்பின்மை, கேட்கும் புலனின் காரணமாதல், மாறுதல் உடையதாதல் என்பன

ஆகாயத்தின் குணங்கள்.

தைரியம், தர்க்க விதர்க்கத்தில் தேர்ச்சி, ஸ்மரணம், பிரமை, கற்பனை பொறுமை, சுப-அசுப சங்கல்பம், சஞ்சலத்தன்மை ஆகியவை மனத்தின் ஒன்பது குணங்களாகும்.

விருப்பம், விருப்பமில்லாதவற்றில் ஈடுபாடுகளின் அழிவு, சமாதானம், ஆலோசனை, சந்தேகம், தீர்மானம் என்னும் ஐந்தும் அறிவின் குணங்கள். ஐந்து பூதங்களின் மேற்கூறிய ஐம்பது குணங்களும், அறிவின் ஐந்து குணங்களும், ஐம்பூதங்களும் அறிவின் குணரூபமாகக் கருதினால் அறிவின் ஐந்து குணங்களும், ஐம்பூதங்களும் அறிவின் குணம் மூலமாகக் கருதினால் குணம் மொத்தம் அறுபதாகின்றன. இந்த குணங்கள் அனைத்தும் எப்போதும் சைதன்யத்தோடு கலந்துள்ளன. ஐம்பெரும் பூதங்களும், அவற்றின் விபூதிகளும் அழியாத பரமாத்மாவின் சிருஷ்டியாகும். ஆனால் மாறுதல் உள்ளதாக இருப்பதால் தத்துவமறிந்தவர்கள் அதை நிலையானதாகக் கருதுவதில்லை.

இவ்வாறு வியாச மகரிஷி தன் புதல்வன் சுகதேவருக்கு பஞ்சபூதம், அறிவு, மனம் ஆகியவற்றை விளக்கினார்.

35. மரணத்தின் தோற்றமும் அதன் வரலாறும்

பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது (சாந்தி பருவம் அத்-256)

சத்ய யுகத்தில் அகம்பன் என்ற மன்னன் இருந்தார். ஒரு சமயம் போரில் அவர் தோல்வியடைந்து பகைவருக்கு ஆட்பட்டார். அவருக்கு ஹரி என்ற மகன் இருந்தான். அவனும் போரில் கொல்லப்பட்டான் அகம்ப மன்னன் புத்திர சோகத்தில் மூழ்கினார். அவர் அமைதிக்கான வழியைத் தேடிக் கொண்டிருந்தார். அச்சமயம் தெய்வாதீனமாக உலகில் சஞ்சரித்த தேவரிஷி நாரதர் அவருக்குத் தரிசனம் அளித்தார். மன்னன், தான் போர்க்களத்தில் பகைவரால் பிடிக்கப்பட்டதையும், மகன் கொல்லப்பட்டதையும் நாரதரிடம் கூறினார். நாரதர் அகம்ப மன்னனின் புத்திர சோகத்தை அழிக்கும்படி ஒரு பழைய வரலாற்றைக் கூறத் தொடங்கினார்.

பிரம்மா கோபத்தீயால் மக்களை எரித்தல்

மன்னா! இந்த விளக்கமான கதையைக் கேள். பிரம்மா மக்களைப் படைக்கத் தொடங்கி ஏராளமான மக்களைப் படைத்துவிட்டார். மக்களின் எண்ணிக்கை ஏராளமாகப் பெருகிவிட்டது. ஜீவ-ஜந்துக்களால் மூவுலகமும் நிரம்பிவிட்டது. மக்கள் மூச்சுத் திணறலாயினார்கள். பிரம்மாவின் மனத்தில் மக்களின் எண்ணிக்கையைக் குறைக்கும் கவலை ஏற்பட்டது. வெகு நேரம் யோசித்தும் மக்களை அழிப்பதற்கான வழி அவருக்குத் தோன்றவில்லை. அதனால் கோபம் கொண்ட பிரம்மாவின் கண் முதலிய புலன்களிலிருந்து அக்னி வெளிப்பட்டது அந்த அக்னியால் பிதாமகர் திசைகள் அனைத்தையும் எரிக்கலாயினார். பிரம்மாவின் கோபத்திலிருந்து தோன்றிய அந்தத் தீ சொர்க்கம், பூமி, அந்தரிக்ஷம் அனைத்தையும் சராசர பிராணிகளோடு எரிக்கலாயிற்று. ஸ்தாவர-ஜங்கம பிராணிகள் அனைத்தும் பொசுங்கலாயின.

அப்போது யாகத்தையே ஜடாமுடியாகக் கொண்டவரும், வேதங்களையும், யாகங்களையும் காப்பாற்றுவவரும், சூர-வீரர்களையும் சம்ஹாரம் செய்பவரும், நன்மை தருபவருமான சிவபிரான் பிரம்மாவைச் சரணடைந்தார். பிரம்மா, மகாதேவனிடம், “இன்று நான் உனக்கு வரமளிக்க விரும்புகிறேன். உன்னுடைய எந்த விருப்பத்தை நான் நிறைவேற்றட்டும்” என்று கேட்டார்.

மகாதேவனின் பிரார்த்தனையும், பிரம்மாவின் சினம் தணிதலும்

மகாதேவன் பிரம்மாவிடம் கூறினார்; “பிரபோ! மக்களைக் காப்பாற்றுவதே என்னுடைய பிரார்த்தனையாகும். தாங்களே மக்களைச்

சிருஷ்டித்தீர்கள். ஆகவே அவர்களிடம் சினம் கொள்ளாதீர்கள். உங்கள் கோபத் தீயால் மக்கள் அனைவரும் பொசுங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் மீது எனக்கு இரக்கம் உண்டாகிறது” என்றார்.

பிரம்மதேவன் சிவனிடம் கூறினார்; “சிவனே! நான் மக்கள் மீது சினம் கொள்ளவும் இல்லை. அவர்களை அழிப்பது என் விருப்பமும் இல்லை. பூமியின் பாரத்தை லேசாக்கவே நான் மக்களை சம்ஹாரம் செய்ய வேண்டியது அவசியம் ஆகிறது. பூமி தேவி பெரும் பாரத்தால் பீடிக்கப்பட்டுக் கடலில் மூழ்கிக் கொண்டிருக்கிறாள். எவ்வளவு யோசித்தும் பெருகும் மக்களின் அழிவிற்கான உபாயம் தோன்றாததால் எனக்குச் சினம் உண்டாயிற்று” என்றார்.

ஸ்தானு அவரிடம், “தேவேஸ்வரா! தாங்கள் சினம் கொள்ள வேண்டாம் மக்கள் மீது மகிழ்ச்சியடையுங்கள். இந்த சராசரம் அனைத்தும் பிராணிகளுடன் அழிந்து விடும்படி ஆகிவிடக்கூடாது. இங்கு அனைத்தும் சாம்பலாகிக் கொண்டிருக்கின்றன. உலகம் முழுவதின் பிரளயம் தோன்றிவிட்டது. தாங்கள் மகிழ்ச்சியடையுங்கள். நான் தங்களிடம் இந்த வரத்தையே வேண்டுகிறேன். தாங்கள் பிராணிகளின் நன்மை கருதி அழிவிற்கான வேறு உபாயத்தை யோசியுங்கள். இந்த ஜீவ-ஐந்துக்கள் அனைத்தும் ஒன்றாக அழிந்து விடாமல் இருக்கட்டும். தாங்களே என்னைத் தேவர்களின் தலைவனாக நியமித்தீர்கள். ஆகவே நான் தங்களிடம் பிரார்த்தனை செய்கிறேன். மக்களின் சந்ததி அழிந்துவிடுமானால் மக்கள் முற்றிலும் இல்லாமல் போய்விடுவார்கள். ஐகந்நாதா! சாரசர உலகம் அனைத்தும் உங்களிடமிருந்தே தோன்றின. ஆகவே மக்கள் அனைவரும் இறந்து மறுபடியும் பிறவி எடுக்க வேண்டும் என்று யாசிக்கிறேன் என்றார்.

பிரம்மா மரணத்தை உற்பத்தி செய்தல்

மகாதேவனின் சொற்களைக் கேட்ட பிரம்மா மனத்தையும், வாக்கையும் கட்டுப்படுத்தி தான் வெளிப்படுத்திய சினத்தீயை மறுபடி தன் அந்தராத்மாவினாலேயே லயப்படுத்திக் கொண்டார். மக்களுக்கு பிறப்பு-இறப்பு என்னும் ஏற்பாட்டைச் செய்தார். பிரம்மா தன் சினத்தீயை முடித்துக் கொண்ட போது அவருடைய புலன்களிலிருந்து ஒரு பெண் உருப்பெற்றுத் தோன்றினாள். அவளுடைய ஆடை கருப்பாகவும் சிவப்பாகவும் இருந்தது. கருமை வண்ணத்தில் இருந்த அவள் திவ்யமான ஆபுஷணங்களை அணிந்திருந்தாள். அவள் தென்திசை நோக்கிச் சென்றாள். அப்போது சிவனும், பிரம்மாவும் அவளைக் கண்டனர்.

பிரம்மா அந்தப் பெண்ணை மரணம் என்ற பெயரால் அழைத்தார். அருகில் வந்த அவளிடம், “நீ இந்த மக்களைக் குறிப்பிட்ட சமயத்தில் அழித்துவிடு. நான் மக்களின் அழிவிற்காகச் சிந்தித்தேன். இதனால் நீ மூடன், வித்வான் என்று பாராமல் மக்கள் அனைவரையும் என் கட்டளைப்படி அழித்துவிடு. இதனால் உனக்கு நன்மை உண்டாகும்” என்றார். பிரம்மா இவ்வாறு கூறியதும் தாமரை மாலையணிந்த ம்ருத்யுதேவியின் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் பெருகியது. அவள் துயரத்துடன் கவலையில் ஆழ்ந்தாள். பிரம்மா மனிதர்களின் நன்மைக்காகத் தன் இரண்டு கைகளிலும் மரணத்தின் கண்ணீரை எடுத்துக் கொண்டார்.

ம்ருத்யு தேவியின் கவலை; பிரம்மாவின் பதில்

பிறகு மரணதேவி தன் கண்ணீரைக் கட்டுப்படுத்தித் துயரத்தை விலக்கிக் கொண்டாள். பணிவுடன் கைகுவித்து பிரம்மாவிடம் கூறினாள்; “பிரஜாபதியே! தாங்கள் மென்மையான இதயமுடையவளாக ஏன் என்னைப் படைத்தீர்கள்? நான் எவ்வாறு பிராணிகளுக்குக் கொடுமையானதும், பயங்கரமானதுமான கர்மங்களைச் செய்ய முடியும்? நான் அதர்மத்திற்குப் பயப்படுகிறேன். தர்மத்திற்கு அனுகூலமான காரியத்தைச் செய்ய எனக்கு ஆணையிடுங்கள். நான் குற்றமற்ற சிறுவர், வாலிபர், முதியோர் ஆகியவர்களின் உயிரைப் பறிக்க மாட்டேன்.

உங்களுக்கு நமஸ்காரம். தாங்கள் என் மீது மகிழ்ச்சி கொள்ளுங்கள். மக்களின் புதல்வர்களையும், சகோதரர்களையும், தாய் தந்தையரையும் கொல்லத் தொடங்கினால் அவர்கள் எனக்குத் தீமையைச் சிந்திப்பார்கள். ஆகவே நான் அவர்களிடம் பயப்படுகிறேன். அவர்களுடைய கண்ணீர் என்னை எப்போதும் எரித்துக் கொண்டிருக்கும். நான் அவர்களிடம் பயம் கொண்டு தங்களைச் சரணடைகிறேன். பிரபோ! பாவம் செய்யும் பிராணிகள் யமலோகத்தில் வீழ்த்தப்படுவார்கள் எனக் கேட்டிருக்கிறேன். தாங்கள் எனக்கு அருள் செய்யுங்கள். நான் எங்காவது சென்று தவம்புரிய விரும்புகிறேன்” என்றாள்.

பிரம்மா அவளிடம், “மரணமே! மக்களை அழிப்பதற்காகவே சங்கல்பத்தால் நான் உன்னைப் படைத்திருக்கிறேன். இதற்காக யோசிக்காதே. இந்த விஷயம் இவ்வாறுதான் நடைபெறப் போகிறது. இதில் எந்த மாறுதலும் உண்டாகாது. போ! மக்கள் அனைவரையும் சம்ஹாரம் செய். இதனால் உனக்குப் பாவம் ஏற்படாது” என்று கூறினார்.

பிரம்மாவின் சொற்களைக் கேட்ட மரணதேவி அவரை வணங்கினாள்.

ஏதும் பேசவில்லை. அவள் உயிரற்றவள் போல் மௌனமாகி விட்டாள். சரி என்றும் மாட்டேன் என்றும் எதுவும் கூறவில்லை. பிரம்மா மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் சிரித்து எல்லா உலகங்களையும் பார்க்கலானார். பிரம்மாவின் சினம் விலகியதும் அவர் அருகில் சென்ற அந்தப் பெண் மக்களை அழிக்கும் விஷயமாக எதுவும் கூறாமல் அங்கிருந்து சென்றுவிட்டாள்.

மரணத்தின் தவம்; அவள் பிரம்மாவின் ஆணையை ஏற்றுக் கொள்ளுதல்

அவள் தேனுகாஸ்ரமம் சென்று 15 பத்ம வருஷங்கள் ஒரு காலால் நின்று தவம் புரிந்தாள். அவளிடம் வந்த பிரம்மா “மரணமே! நீ என் ஆணையை நிறைவேற்று” என்று கூறினார். அவருடைய சொல்லை ஏற்காத மரணம் மீண்டு 20 பத்ம வருஷங்கள் ஒரு காலில் நின்று தவத்தைத் தொடங்கினாள். பிறகு 10000 பத்ம வருஷங்கள் மான்களோடு சஞ்சரித்தாள். பிறகு 20000 ஆண்டுகள் வாயுவைப் பருகி மௌன விரதம் ஏற்றாள். பிறகு 8000 வருஷம் நீரில் தவம் புரிந்தாள். பிறகு கௌசிகி நதிக்கரைக்குச் சென்று காற்றையும் நீரையும் பருகிக் கடுமையான நியமங்களைக் கடைப்பிடித்தாள். பின் அவள் கங்கைக் கரைக்கும் மேருமலைக்கும் சென்று தவம் புரிந்தாள். இமயத்தின் உச்சிக்குச் சென்று தேவர்கள் யாகம் செய்த இடத்தில் கட்டை விரலால் நின்று ஒரு நிகர்வ வருஷம் தவம் புரிந்து பிரம்மாவைத் திருப்தி செய்தாள்.

அப்போது பிரம்மா அவளிடம் வந்து, “மகளே! நீ என்ன செய்கிறாய்? என ஆணையை நிறைவேற்று” என்றார். மரணம் மறுபடியும், “தேவா! நான் மக்களை அழிக்க முடியாது. இதற்காகத் தங்கள் அருளை யாசிக்கிறேன்” என்றார். பிரம்மா அதர்மபயம் கொண்ட மரணத்திடம் கூறினார்; “மரணமே! நீ இந்த மக்களைச் சம்ஹாரம் செய். சனாதனமான தர்மம் இங்கேயே உனக்குள் பிரவேசிக்கப் போகிறது. நானும், தேவர்களும் உனக்கு எப்போதும் நன்மை செய்வோம். நான் உனக்கு மற்றொரு வரம் அளிக்கிறேன். பிணியால் பீடிக்கப்பட்டு மரணமடையும் மக்கள் உன்னிடம் குற்றம் காண மாட்டார்கள். முன்பு நான் உன் கண்களின் கண்ணீர்த் துளிகளைக் கைகளில் ஏந்தினேன். அவை குறித்த காலத்தில் பயங்கர வியாதியாகி மனிதர்களை மரணமடையச் செய்யும்.

எல்லாப் பிராணிகளின் இறுதிக் காலத்திலும் நீ காம-க்ரோதத்தை ஒன்றாக்கிவிடு. இதனால் உனக்கு அப்ரமேய தர்மம் கிடைத்துவிடும். நீ எல்லோரிடமும் சமமாக இருப்பதால் உனக்குப் பாவம் உண்டாகாது. இந்த அதிகாரத்தை நீ மகிழ்ச்சியோடு ஏற்றுக்கொள்.” என்றார். மரணதேவியும் சாபத்திற்குப் பயந்து பிரம்மாவின் ஆணையை ஏற்றுக் கொண்டாள்.

பிராணிகளின் இறுதிக் காலத்தில் காமக்ரோதத்தினைத் தூண்டி மோகத்தில் ஆழ்த்தி அவர்களை மரணதேவி கொன்று விடுகிறாள்.

மரணத்தின் கண்ணீர்த்துளிகளே பிணிகளாயின. பிராணிகளின் ஆயுள் முடிந்ததும் மரணம் அவர்களிடம் வருகிறாள். ஆகவே மன்னா! உன் மகனுக்காக நீ துயரமடையாதே. அறிவின் மூலம் இதனைப் புரிந்து கொள். பிராணிகள் வாழ்வின் இறுதியில் பரலோகத்திற்குச் சென்று கர்மங்களுக்கு ஏற்றவாறு தேவருலகமோ, நரகமோ அடைகிறார்கள். கர்மங்கள் முடிந்ததும் மீண்டும் மனிதன் முதலிய பிறவியை ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். பிராணனே பிராணிகள் அனைத்தின் சொருபமாகும். அதுவே சரீரம் அழிந்த பின் வேறு பலவகை உருவங்களையும் உடல்களையும் பெறுகிறது. புண்ணியம் கழிந்த பிறகு தேவர்கள் அனைவரும் இவ்வுலகிற்கு வந்து மரணதர்மா என்று பெயர் பெறுகின்றனர். ஆகவே நீ உன் புதல்வனுக்காக வருந்தாதே. அவன் சொர்க்கத்தில் ஆனந்தமாக இருக்கிறான்.

இவ்வாறு பிரம்மாவால் படைக்கப்பட்ட மரணம், சரியான நேரத்தில் பிணிகளாகி உயிர்களை அழிக்கிறது” என நாரதர் அகம்ப மன்னனிடம் மரணத்தின் வரலாற்றைக் கூறினார்.

**36. ஜாஜலி முனிவர் துலாதார வைசியர் உரையாடல்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது (சாந்தி பருவம் அத்-261-264)**

பழங்காலத்தில் ஜாஜலி என்ற பிரசித்தமான பிராமண தபஸ்வி இருந்தார். அவர் மிகவும் கடுமையான தவத்தில் ஈடுபட்டார். வானப்ரஸ்த ஆஸ்ரமத்தில் நிலைத்த அவர் காலையும் மாலையும் அக்னிஹோத்ரம் செய்து வந்தார். வேதபாராயணத்தில் ஈடுபட்டார். மிகுந்த தேஜஸோடு விளங்கிய அந்த தபஸ்வி சமுத்திரக் கரைக்கு வந்து மிகப்பெரிய தவம் புரிந்தார். அவர் நியமங்களைப் பின்பற்றினார். குறிப்பிட்ட உணவைப் போஜனம் செய்தார். மான் தோலும், மரவுரியும், ஜடையும் தரித்து வந்தார். மழைக்காலத்தில் திறந்த வானத்தின் கீழ் உறங்கினார். ஹேமந்த ருதுவில் நீருக்கு உள்ளே அமர்ந்து தவத்தில் ஈடுபட்டார். ஆனால் அவருக்கு உண்மையான தர்மத்தின் ஞானம் ஏற்படவில்லை. பலவகையாகத் துயரங்களையும், கஷ்டங்களையும் சகித்துக் கொண்டார்.

அவர் பல ஆண்டுகள் மழையில் நனைந்தார். தொடர்ந்து நனைந்ததால் அவரது தலையின் கேசம் ஜடையாக மாறிவிட்டது. எப்போதும் காட்டிலும் நீரிலும் சஞ்சரித்ததால் அவரது உடலில் சேறும், அழுக்கும் சேர்ந்துவிட்டன. ஆனால் அவருடைய உள்ளம் மாசற்றதாகிவிட்டது. ஒருசமயம் தேஜஸ்வியான ஜாஜலி உணவின்றிக் காற்றைப் பருகிக் கட்டையைப் போல் நின்று கொண்டார். அவர் சிறிதும் துயரம் இன்றி ஒரு விநாடி கூட அசையாமல் நின்று தவத்தில் ஈடுபட்டார். செயலற்றுப் போனதால் அவர் ஒரு மொட்டை மரத்தைப் போலத் தோற்றமளித்தார். அப்போது அவரது தலையின் மீது சிட்டுக்குருவி ஜோடி ஒன்று தாங்கள் வசிப்பதற்காகக் கூட்டை அமைத்துக் கொண்டது.

மிகவும் இரக்கம் கொண்ட அந்த பிராமண மகரிஷி அந்தக் குருவிகள் தன் தலைமீது கூடு அமைப்பதைக் கண்டும் அவற்றை விரட்ட முயற்சிக்கவில்லை. அந்தக் குருவிகளும் அவர் அசைவின்றி இருந்ததால் மரம் என்று நம்பி சுகமாக அவர் தலைமீது வசிக்கலாயின. அந்த சிட்டுக் குருவிகள் முனிவரின் தலைமீதே முட்டைகள் இட்டன. அக்குருவிகள் தன் தலைமீது முட்டை இட்டதை ஜாஜலி அறிந்து கொண்டார். ஆனால் அவர் எப்போதும் தர்மத்திலேயே ஈடுபட்டிருந்ததால் அந்த முட்டைகளை அகற்றும் அதர்மத்தில் ஈடுபட விரும்பவில்லை. அப்பறவைகள் ஒவ்வொரு நாளும் தீனியைத் தேடிச் சென்றன. மீண்டும் திரும்பி வந்து முனிவரின் தலைமீதே மகிழ்ச்சியுடன் இருந்து வந்தன. உரிய சமயத்தில் முட்டையிலிருந்து குஞ்சுகள் வெளிவந்தன. அவருடைய தலைமீதே வளர்ந்து பெரிதாயின. அந்தக் குஞ்சுகளுக்கும் சிறகு முளைத்தது. சிறகு வளர்ந்த குஞ்சுகள்

பறக்கலாயின. தன் குஞ்சுகள் பெரியதானதைக் கண்டு குருவிகள் ஆனந்தம் அடைந்தன.

சிட்டுக் குருவிகளும் அவற்றின் குஞ்சுகளும் தீனியைத் தேடி வெளியே சென்றன. மீண்டும் மாலையில் திரும்பி வந்து முனிவரின் ஜடையிலேயே தங்கின. ஜாஜலி பறவைகள் வருவதையும் போவதையும் பார்த்தார். ஆனால் சிறிதும் அசையவில்லை. சிறிது காலம் கழித்துத் தாய் தந்தை பறவைகள் குஞ்சுகளை விட்டுச் சென்றுவிட்டன. குஞ்சுகள் மட்டும் அங்கேயே தங்கி வருவதும் போவதுமாக இருந்தன. அப்போதும் ஜாஜலி அசையவில்லை. இப்போது வளர்ந்து விட்ட அந்தக் குஞ்சுகள் பல நாட்கள் வராமல் இருப்பதும், ஒருநாள் திரும்பி வந்து ஜாஜலியின் தலைமீது தங்குவதுமாக இருந்தன. அப்போதும் முனிவர் அசையவில்லை.

நன்கு வளர்ந்து பலசாலிகளான பறவைகள் வெளியே சென்றால் விரைவில் திரும்பி வருவதில்லை. ஒருமுறை வெளியே சென்ற பறவைகள் ஒரு மாதம் ஆகியும் திரும்பி வரவில்லை. முனிவரும் அங்கிருந்து வேறிடம் சென்றுவிட்டார். அவர் மனத்திற்குள் நான் சித்தனாகிவிட்டேன் என்று கருதினார். அகங்காரம் கொண்டார். தான் சித்தி பெற்றுவிட்டதை எண்ணிப் பெரும் மகிழ்ச்சி கொண்டார். பிறகு நதியில் நீராடி, சந்தி, தர்ப்பணம் செய்து அக்னி ஹோத்ரம் செய்து அக்னி தேவனையும், உதிக்கும் சூரியனையும் வணங்கினார். ஜாஜலி தன் தலையில் பறவைகள் பிறந்து வளர்ந்ததை நினைத்துத் தன்னைத் தர்மாத்மாவாகக் கருதினார் தோள் தட்டியபடி பெரும் குரலோடு “நான் தர்மத்தைப் பெற்றுவிட்டேன்” என்று கூறினார்.

அப்போது கண்ணுக்குப் புலப்படாத பூதங்கள் அவரிடம், “முனிவரே! நீ இவ்வாறு பேசக்கூடாது. வணிக தர்மத்தைக் கடைப்பிடிக்கும் துலாதாரன் காசியில் இருக்கிறார். ஆனால் தாங்கள் கூறுவதுபோல அவர் கூறுவதில்லை” என்றன. அந்த அசரீரியைக் கேட்ட ஜாஜலி கோப வசப்பட்டார். கண்ணுக்குப் புலப்படாத அந்த பூதங்களிடம் “நான் அந்த ஞானியான துலாதாரரைத் தரிசிக்க முடியுமா?” என்று கேட்டார். அந்த பூதங்கள் அவரிடம் காசிக்குச் செல்லும் வழியைக் காட்டின. அவர் துலாதாரரைக் காண்பதற்காக நீண்ட காலம் யாத்திரை செய்து வாரணாசிபுரிக்குச் சென்றார். அங்கு துலாதாரர் பொருட்களை விற்பதைப் பார்த்தார். ஜாஜலி முனிவரைக் கண்டதும் எழுந்து நின்று துலாதாரர் அவரை வரவேற்று மகிழ்ச்சியோடு உபசரித்தார்.

துலாதாரர் ஜாஜலியிடம் கூறியவை

துலாதாரர் ஜாஜலி முனிவரிடம் கூறினார்; “பிரம்மன்! தாங்கள்

என்னிடம் வந்து கொண்டிருக்கும் விஷயம் எனக்கு முன்பே தெரிந்துவிட்டது. தாங்கள் கடற்கரையில் நீர்ப்பிரதேசத்தில் பெரும் தவம் செய்தீர்கள். ஆனால் அப்போது உங்களுக்கு “நான் பெரும் தர்மவான்” என்னும் எண்ணம் ஏற்படவில்லை. தாங்கள் தவத்தால் சித்தராகிவிட்டபோது பறவைகள் தங்கள் தலையில் தங்கி முட்டையிட்டுக் குஞ்சு பொரித்தன. தாங்கள் அவற்றை நன்றாகக் காப்பாற்றினீர்கள். பிறகு அந்தப் பறவைகள் பெரிதாகி உங்களை விட்டுச் சென்றுவிட்டன. அந்தப் பறவைகளைக் காப்பாற்றிய தர்மத்தை மிகப்பெரிதாகக் கருதலானீர்கள். அச்சமயம் என் விஷயமாக அசரீரி வாக்கு உண்டாயிற்று. அதைக் கேட்டுக் கோபவசமான தாங்கள் இங்கு என்னிடம் வந்துள்ளீர்கள். பிராமணரே! நான் தங்களுக்குப் பிரியமான எந்தக் காரியத்தைச் செய்யட்டும் என்பதைக் கூறுங்கள்” என்றார்.

ஜாஜலி முனிவர் அவரிடம், “வைசியனின் புதல்வா! நீ பலவகையான ரச, கந்த, வனஸ்பதி, ஓளஷதி, வேர், பழம் முதலியவற்றை விற்பனை செய்கிறாய். உனக்கு தர்மத்தில் நிஷ்டை வைக்கும் அறிவு எங்கிருந்து கிடைத்தது உனக்கு இந்த ஞானம் எவ்வாறு எளிதாயிற்று” என்பதைக் கூறு என்றார்.

துலாதார வைசியர் தர்மத்தின் சூட்சுமங்களைக் கூறுதல்

துலாதாரர் ஜாஜலி முனிவரிடம் கூறலானார்; “ஜாஜலி! எல்லா உயிர்களுக்கும் நன்மை செய்யும், எல்லோரிடமும் அன்பு காட்டும் பழமையான சனாதன தர்மத்தின் ஞானம் எனக்கு உண்டு. எந்தத் தொழில் எந்தப் பிராணிகளுக்கும் தீங்கு செய்யாதோ, அல்லது மிகக்குறைவான துரோகமே இருக்குமோ அத்தகைய வாழ்க்கை ஜீவனமே உத்தமமான தர்மம் ஆகும். அத்தகைய தொழிலையே நான் மேற்கொண்டுள்ளேன். மற்றவர்களால் வெட்டப்பட்ட கட்டை, வைக்கோல் ஆகியவற்றைக் கொண்டு இந்த வீட்டை அமைத்துள்ளேன். சிந்தூரப் பட்டை, பத்மகம், துங்காஷ்டம், சந்தனம் முதலிய வாசனைப் பொருட்களுடன் மற்ற பொருள்களையும் மற்றவரிடமிருந்து வாங்கி விற்கிறேன்.

நான் மதுபானம் விற்பதில்லை. வேறு பருகத்தகுந்த மற்ற ரசங்களை பிறரிடமிருந்து வாங்கி விற்கிறேன். விற்கும்போது பொய்யும், சூதும் மேற்கொள்ளுவதில்லை. மனம், வாக்கு செயலால் அனைவரின் நன்மையில் ஈடுபடுபவனே உண்மையில் தர்மத்தை அறிந்தவன். நான் யாரிடமும் வேண்டுவதில்லை. எதிர்ப்பதும் இல்லை. யாரிடமும் துவேஷம் கொள்ளுவதில்லை. யாரிடமும் எதையும் விரும்புவதில்லை. எல்லாப் பிராணிகளிடமும் சமமான பார்வை வைத்துள்ளேன். இதுவே எனது விரதம்;

எனது நியமமாகும். எனது தராசு எல்லோருக்கும் சமமானது எல்லோருக்கும் சமமாக எடைபோடுகிறது. மற்றவர்களை நான் புகழ்வதுமில்லை. நிந்திப்பதும் இல்லை. நான் பார்த்தாலும் பார்ப்பதில்லை. கேட்டாலும் கேட்பதில்லை. விஷயங்களில் மனத்தை ஈடுபடுத்துவதில்லை. சாட்சியாக மட்டுமே இருக்கிறேன். என் மனத்திலிருந்தும் செல்வம், சுகபோக விருப்பம் போன்றவை விலகிவிட்டன.

புருஷன் மற்றவரிடம் பயப்படாதபோது, மற்றவரும் இவனிடம் பயப்படுவதில்லை. எதையும் விரும்பாத, துவேஷிக்காதவர் பிரம்மபாவத்தை அடைந்து விடுகின்றனர். எல்லாப் பிராணிகளிடமும் மனம், வாக்கு, செயலால் தீய எண்ணம் கொள்ளாதபோது மனிதன் பிரம்மபாவத்தை அடைகிறான். கடுமையாகப் பேசுவதும், கடுமையான தண்டனை அளிப்பவனும் பெரும் பயத்தை எதிர்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. முதியவரும், புதல்வர்-பேரர்கள் நிறைந்தவரும், யாருக்கும் இம்சை செய்யாதவருமான மகாத்மாக்களின் நடத்தையையே நான் பின்பற்றுகிறேன். சிறந்தவர்கள் கடைப்பிடித்த ஆசாரத்தைப் பின்பற்றி, வேதம் போதிக்கும் நன்னடத்தையைப் பராமரிப்பவன் தர்மத்தின் ரகசியத்தை விரைவில் அறிந்துவிடுகிறான்.

நதியின் பிரவாகத்தில் மிதக்கும் கட்டைகள் தெய்வாதீனமாக மற்றவற்றோடு சேருவதுபோல பிராணிகளும் தற்செயலாகச் சேர்கின்றன; பிரிகின்றன. முனிவரே! யாரிடம் எந்த ஒரு பிராணியும் எந்த வகையிலும் கலக்கமடைவதில்லையோ, அவனுக்கு எப்போதும் எல்லாப் பூதங்களும் அபயம் அளிக்கின்றன. ஓநாயைக் கண்டு அனைவரும் நடுங்குவது போல யாரிடம் அனைவரும் பயப்படுகிறார்களோ, அவனுக்கும் எல்லாப் பிராணிகளிடமும் பயம் உண்டாகிறது. இந்த அபயதானம் என்ற ஆசாரம் எல்லா உபாயங்களாலும் சாத்தியமானதாகும். எந்த வகையில் முடிந்தாலும் இதைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் இந்த நடத்தையைப் பின்பற்றுவவன் சத்யவானாகவும், செல்வம் உடையவனாகவும் சௌபாக்யசாலியாகவும், சிறந்தவனாகவும் கருதப்படுகிறான்.

ஆகவே அபயம் அளிப்பதில் வல்லமையுள்ளவர்களையே சான்றோர் சாஸ்திரங்களில் சிறந்தவராகக் கூறுகின்றனர். சிறந்த மனிதர்கள் பரமாத்மாவை அடைவதற்காகவே இந்த விரதத்தைக் கடைப்பிடிக்கிறார்கள். தவம், யக்ஞம், தானம் மற்றும் ஞானம் இவற்றிற்கான உபதேசத்தின் மூலம் மனிதன் அடையும் பலன் அனைத்தும் அவனுக்கு அபயதானத்தினாலேயே கிடைத்துவிடுகிறது. அவனுக்கு எல்லா யாகங்களையும் அனுஷ்டிக்கும் பலன் கிடைக்கிறது. அவனுக்கும் எல்லாப் பக்கம் இருந்தும் அபயம் கிடைக்கிறது. பிராணிகளை இம்சிக்காததால் பெறும் தர்மத்தை விடச் சிறந்த

பெரும் தர்மம் வேறு ஒன்றும் கிடையாது.

வீட்டிற்குள் வாழும் பாம்பைப்போல் யாரிடம் அனைவரும் பயப்படுகிறார்களோ, அவர்கள் இக, பரலோகத்தில் தர்மத்தின் பலனைப் பெறுவதில்லை சுவர்க்க லோகத்தை விரும்பித் தர்ம காரியங்கள் செய்பவர்கள் சுவர்க்கம் முதலிய பலன்களைப் பெறுகிறார்கள். புண்ணியம் தீர்ந்து சுவர்க்கத்தில் இருந்து கீழே விழும்போது அவர்கள் துர்பாக்கிய முடையவர்களாகக் கருதப்படுகிறார்கள். இதனால் பலனை விரும்பும் கர்மங்களை அறிஞர்கள் எப்போதும் நிந்திக்கிறார்கள். ஜாஜலே! எந்த தர்மமும் பலனற்றது அல்ல. அதன் ஸ்வரூபம் மிகவும் சூட்சுமமானது. சுவர்க்கம் அல்லது பிரம்மத்தை அடையவே இங்கு தர்மத்தின் விளக்கம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. தர்மத்தின் ஸ்வரூபம் மிகவும் சூட்சுமமானது என்பதால் அது எல்லோருக்கும் புரிவதில்லை. ஏன் எனில் அதன் ஸ்வரூபத்தை மறைக்கும் ஏராளமான விஷயங்கள் உள்ளன. பல்வேறு நல்லவர்களின் நடத்தையைப் பார்த்தே மனிதன் உண்மையான தர்மத்தின் ஞானத்தைப் பெறுகிறான்.

யார் விரையடித்த காளைகளைக் கட்டுகிறார்களோ, மூக்கணாங்கயிறு இடுகிறார்களோ, அவற்றைப் பெரும் பாரம் சுமக்கச் செய்கிறார்களோ, யார் பல ஜீவன்களைக் கொன்று தின்கிறார்களோ, மனிதனாக இருந்தும், மனிதனை அடிமையாக்கி அவனுடைய உழைப்பின் பலனைத் தான் அனுபவிக்கிறானோ அவனை ஏன் நிந்திக்கக் கூடாது? எவர் வதத்தால் தனக்கு ஏற்படும் கஷ்டத்தை அறிந்தும் மற்றவர்களை வதைத்து இரவும் பகலும் வேலை செய்விக்கிறார்களோ அவர்களை ஏன் நிந்திக்கக் கூடாது? ஐம்புலன்களுடைய எல்லாப் பிராணிகளிலும், சூரியன், சந்திரன், வாயு, பிரம்மா, பிராணன், யாகம், யமராஜன் என்னும் தேவர்களின் வாசம் உள்ளது. அவர்களை உயிரோடு விற்றுப் பிழைப்பு நடத்துகிறவர்களே அதர்மத்தைப் பெறுகிறார்கள். பிறகு இறந்த ஜீவன்களை விற்பவரைப் பற்றி என்ன கூறுவது?

ஆடு அக்னியின் உருவம்; செம்மறியாடு வருணனின் அம்சம், குதிரை சூரியன் அம்சம், பூமி விராடனின் உருவம், பசுவும், கன்றுகளும் சந்திரனின் ஸ்வரூபம். இவற்றை விற்பதால் மங்களம் உண்டாவதில்லை. ஆனால் முனிவரே! நெய், தேன், எண்ணெய் மற்றும் மருந்துகளின் விற்பனையில் என்ன நஷ்டம் உள்ளது. பலர் விஷஜந்துக்களும், கொசுக்களும் இல்லாத தேசத்தில் தோன்றி சுகமாக வளர்ந்த பசுவின் கன்றுகளை, அவற்றின் தாய்ப்பசு வருந்தும் என்பதை அறிந்தும் பலவந்தமாகப் பூச்சி, கொசு, சேறு போன்றவை அதிகமாக உள்ள தேசங்களுக்கு எடுத்துச் செல்கின்றனர்.

எத்தனையோ சமை தாங்கும் பசுக்கள் பெரும் பாரத்தைச் சுமந்து மக்களால் துன்புறுத்தப்படுகின்றன. கருச்சிதைவினை விட இது கொடுமையான காரியம் என நான் கருதுகிறேன்.

சிலர் விவசாயம் நல்ல தொழில் என்று கூறுகின்றனர். ஆனால், அதிலும் ஏரின் கொழுவினால் பூமிக்குள் இருக்கும் பூச்சிகள் முதலிய ஜீவன்கள் வதம் செய்யப்படுகின்றன. பூமிக்கும் அது துன்பம் அளிக்கிறது. ஏரில் பூட்டப்படும் காளையையும் துன்பமடைகின்றன. பசுக்கள் வதம் செய்யத் தகாதவையென வேதம் கூறுகிறது. பசுக்களையும், மாடுகளையும் அடிப்பவன் பெரும் பாவத்திற்காளாகிறான். ஒரு முறை ரிஷிகளும் யதிகளும் நஹுஷ மன்னனிடம் “நீ தாயான பசுவையும், காளையையும் வதம் செய்துள்ளாய். நஹுஷா! உன் மூலம் செய்யத்தகாத பாவம் செய்யப்பட்டுள்ளது. உனது தீய செயலால் எங்கள் அனைவருக்கும் மிகவும் பாவம் உண்டாகிறது” எனக் கூறினர். அந்த ரிஷிகள் நஹுஷனால் வணங்கப்பட்டு அந்தப் பாவத்தை 101 பிணிகளாக மாற்றி எல்லாப் பிராணிகளின் மீதும் போட்டனர். நஹுஷனை கருவைச் சிதைப்பவன் என்று கூறி அவரது யாகத்தில் ஹவிஸ்ஸை ஆகுதி அளிக்க மறுத்துவிட்டனர். பிறகு தியானத்தின் மூலமாக, நஹுஷன் அஞ்ஞானத்தின் காரணமாக இந்தப் பாவத்தைச் செய்துவிட்டார்; அவர் குற்றமற்றவர் என்பதை அறிந்து அமைதியடைந்தனர்.

ஜாஜலி! இத்தகைய அமங்களமான, பயங்கர நடத்தைகள் பல இவ்வுலகில் பரவியுள்ளன. முன்னோர்கள் செய்துள்ளனர் என்பதாலேயே அவை பரவின. நீ கெட்டிக்காரனாக இருந்தும் அதனுடைய தீமையில் கவனம் செலுத்தவில்லை. இந்தக் காரியத்திற்குக் காரணம் அல்லது விளைவு என்ன என்பதை ஆலோசித்தே எந்த தர்மத்தையும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். மக்கள் செய்தார்கள், அல்லது செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதற்காக அவற்றைக் குருட்டுத்தனமாகப் பின்பற்றக்கூடாது.

ஜாஜலே! இப்போது நான் என் விஷயமாகச் சிறிது கூறுகிறேன் கேள். என்னை ஒருவன் அடித்தாலும், புகழ்ந்தாலும் எனக்கு இரண்டும் சமமே. அவர்கள் எனக்குப் பிரியமானவர்கள் அல்லது பிரியமற்றவர்கள் கிடையாது. சான்றோர்கள் தர்மத்தை இவ்வாறுதான் புகழ்கிறார்கள். துறவிகளும் இதையே பின்பற்றுகிறார்கள். தர்மாத்மாக்கள் எப்போதும் இதே தர்மத்தைப் பின்பற்றுகிறார்கள்” என்று கூறினார்.

ஜாஜலி முனிவரின் பதில்

ஜாஜலி முனிவர் துலாதார வைசியரிடம் கூறினார்; “வணிகரே! நீ

கையில் தராசை எடுத்து, பொருட்களை நிறுத்தபடி கூறும் தர்மம் சுவர்க்கத்தை மூடிவிடும். பிராணிகளின் வாழ்க்கைப் பிழைப்பிலும் தடையிடுகிறாய். வைசியனே! வயலில்தான் அன்னம் விளைகிறது. அந்த அன்னத்தினால்தான் நீயும் உயிர் வாழ்கிறாய். அன்னம் மற்றும் பசுக்களினாலேயே மனிதனின் வாழ்க்கை நிர்வாகம் நடக்கிறது. அவற்றாலேயே யாக காரியங்களும் நடத்தப்படுகின்றன. நீ நாஸ்திக விஷயங்களைப் பேசுகிறாய். பசுக்களின் கஷ்டத்தை நினைத்து விவசாயம் முதலிய தொழில்கள் நடைபெறவில்லை என்றால், இவ்வுலகின் வாழ்க்கையே முடிந்துவிடும்” என்றார். அவருக்கு மீண்டும் துலாதார வைசியர் பதிலளித்தார்.

துலாதார வைசியர் மீண்டும் ஜாஜலியிடம் கூறுபவை

ஜாஜலே! நான் உனக்கு இம்சையற்ற பிழைப்பிற்கான தொழிலைக் கூறுகிறேன். பிராமணதேவா! நான் நாஸ்திகனல்ல; யாகத்தை நிந்திக்கவும் இல்லை. ஆனால் யாகத்தின் உண்மையான சொருபத்தை அறிந்த மனிதன் கிடைத்தற்கரியவன். பிராமணர்களுக்குள்ள யாகத்தின் விதிகளையும், அதனைச் சரியாக அறிந்தவர்களையும் நான் வணங்குகிறேன். ஆனால் பிராமணர்கள் இப்போது தங்களுக்கான யாகத்தைத் துறந்து கூடித்திரியர்களின் யாக அனுஷ்டானத்தில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பொருள் சம்பாதிக்கும் ஆசையில் பல நாஸ்திகர்களும், பேராசைக்காரர்களும் வேதங்களின் உட்பொருளை அறியாமல், சத்தியத்தைப் போலத் தோன்றும் பொய்யான யாகங்களைப் பரப்பிவிட்டனர்.

ஜாஜலி! ஸ்ருதிகளிலும், ஸ்மிருதிகளிலும் யாகங்களில் அளிக்கப்பட வேண்டிய தகூழினை பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது. இல்லாவிட்டால் யாகம் செய்பவனுக்குப் பாரமும், எதிர்மாறான பலனும் வந்துவிடுகிறது எனச் சொல்லப்படுகிறது. சுபகர்மத்தின் மூலம் ஹோமத்தில் சேர்க்கப்படும் ஹவிஸினாலேயே தேவர்கள் திருப்தியடைந்து விடுகின்றனர். ஸ்வாத்யாயம், நெய், அன்னம் முதலியவற்றால் தேவர்களின் பூஜை நடக்கலாம். ஆசையின் பாற்பட்டு, யாகம் செய்பவர், குளம் வெட்டுபவர், தோட்டம் அமைப்பவர்களுக்கு அவர்களைப் போலக் குணமற்ற வாரிசே தோன்றுகிறது. லோபியிடமிருந்து லோபி பிறக்கிறான். சமதர்சியிடமிருந்து சமதர்சி பிறக்கிறான். வானத்தில் இருந்து தூய நீர் பொழிவதுபோல தூய பாவனையுடன் செய்யப்படும் யாகத்தால் தகுதியுடைய மக்கள் உற்பத்தியாகிறார்கள்.

பிராமணரே! தீயில் போடப்பட்ட ஆஹூதி சூரிய மண்டலத்திற்குக் கிடைக்கிறது. சூரியனிடமிருந்து நீர் பொழியப்படுகிறது. மழையால் அன்னம்

விளைகிறது. அன்னத்தால் மக்களின் பிறப்பும் வாழ்க்கையும் நடைபெறுகிறது. முன்பிருந்த மக்கள் தங்கள் கடமையை நன்கறிந்து சிரத்தையுடன் யாகம் செய்து வந்தனர். அந்த யாகத்தால் அவர்களது விருப்பங்கள் அனைத்தும் நிறைவேறின. உழவு செய்யாமலும், நடவு செய்யாமலும் பூமியிலிருந்து போதுமான அன்னம் விளைந்தது. மக்களின் சுப சங்கல்பத்தினாலேயே மரம், செடி, கொடிகளில் மலர்களும், கனிகளும் தோன்றின. அவர்கள் எந்தப் பலனையும் கருதி யாகம் செய்யவில்லை. யாகத்தில் இந்தப் பலன் கிடைக்குமோ, கிடைக்காதோ, என்ற ஐயத்துடன் ஈடுபடுபவன் லோபி, துஷ்டன், தூர்த்தர் ஆவான். பிரமாணமான வேதத்தைப் பிரமாணமற்ற குதர்க்க வாதத்தால் அவமதிப்பவன் நரகம் செல்கிறான்.

செய்யத் தகுந்த கடமைகளைத் தன் கடமை எனக் கருதுபவன், அந்தக் கடமை நிறைவேற்றப்படாவிட்டால், பயம் கொள்பவன், அனைத்தையும் பிரம்மமாகக் கருதிக் கர்வமின்றிக் காரியம் செய்பவனே உண்மையான பிராமணன் ஆவான். பலனை எதிர்பாராமல் செய்யப்படும் கர்மத்தில் ஏதேனும் குற்றம் நிகழ்ந்துவிட்டாலும் அது சிறந்ததேயாகும். நாய் முதலியவற்றால் தீண்டப்பட்டு ஒரு தடை வந்துவிட்டாலும் அது மிகச் சிறந்ததேயாகும். ஆகவே, ஒவ்வொரு கர்மத்திலும் புனிதமற்ற விலங்குகளால் தீண்டப்பட்டுத் தடை ஏற்பட்டாலும் அது சிறந்ததாகவே தீர்மானிக்கப்படும். பழைய கால பிராமணர்கள் உண்மை பேசுதல், புலனடக்கம் என்னும் யாகத்தை அனுஷ்டித்து வந்தனர். அவர்கள் மோக்ஷத்தை விரும்பினார்கள். அவர்கள் எப்போதும் திருப்தியோடு இருந்தனர். லௌகிக செல்வத்தின் தாகம் அவர்களிடம் இருந்ததில்லை.

அவர்கள் கிடைத்த பொருளைத் தியாகம் செய்பவர்களாகவும், அசூயை துவேஷம் இல்லாதவர்களாகவும் வாழ்ந்தனர். அவர்கள் கேஷத்ர (சரீரம்) கேஷத்ரக்ரு (ஆத்மா) தத்துவத்தை அறிந்தவர்கள். ஆத்ம யக்ஞத்தில் ஈடுபட்டிருந்தனர். உபநிஷதங்களைக் கற்றனர். தானும் திருப்தியோடு இருந்து மற்றவர்களையும் சந்தோஷப்படச் செய்தனர். பிரம்மம் சர்வஸ்வரூபமானது. தேவர் அனைவரும் அதனுடைய உருவங்களேயாகும். அந்த பிரம்மம் பிரம்ம வேத்தா பிராமணனுக்குள் திகழ்ந்தது. எனவே சரீரத்தில் இருக்கும் பிரம்மம் திருப்தியடைந்தால் தேவர்களும் திருப்தியும், சந்தோஷமும் அடைந்து விடுகிறார்கள். ஞானானந்தத்தால் திருப்தியுற்றவனுக்குக் குறையற்ற சுகம் அளிக்கும் நித்ய திருப்தி எப்போதும் இருக்கிறது.

நம்மில் பலர் தர்மத்தையே ஆதாரமாகக் கொண்டு, தர்மத்திலேயே சுகம் காண்பவர்கள். கடமை, கடமையில்லாதது என்பதைத் தீர்மானித்துக்

கொண்டவர்கள். ஆனால் மிகப்பெரியவரும், எங்கும் வியாபித்துள்ளவருமான பரமாத்மா எல்லா இடங்களிலும் சர்வ ஆத்ம ரூபத்தில் திகழ்கிறார் என்று ஞானிகள் பார்க்கிறார்கள். பிறவிக் கடலைக் கடக்க விரும்பும் ஒரு சில ஞான-விஞ்ஞானமுள்ள மகாத்மாக்களே பவித்ரமானதும், புண்ணிய ஆத்மாக்களால் வணங்கப்படுவதுமான பிரம்மலோகத்தை அடைகிறார்கள். அவர்கள் அங்கு சோகமும் கவலையும் கொள்வதுமில்லை. மீண்டும் கீழே இறங்கி வருவதும் இல்லை. அவர்கள் சுவர்க்கத்தில் விருப்பம் கொள்வதில்லை. புகழ் மற்றும் செல்வத்திற்காக யாகம் செய்வதில்லை. சத்புருஷர்களின் பாதையில் செல்கிறார்கள். இம்சையில்லாத யாகங்களையே செய்கிறார்கள். வனஸ்பதி, அன்னம், கனி, கிழங்குகளையே யாகங்களில் ஹவிஸாக அளிக்கிறார்கள்.

செல்வத்தில் விருப்பம் கொண்ட லோபி ரித்விஜர்கள் இவர்களின் யாகத்தைச் செய்விப்பதில்லை. ஞானியான பிராமணர்கள் தன்னையே யாகத்தின் உபகரணமாகக் கருதி மானசிக யாகத்தை அனுஷ்டித்துள்ளார்கள். லோபி ரித்விஜர்கள் மக்களின் அசுப யாகங்களைச் செய்விக்கின்றனர். சிறந்த மனிதர்களோ தன் தர்மப்படி நடந்தே மக்களை சுவர்க்கத்தில் கொண்டு சேர்த்து விடுகின்றனர். ஜாஜலி! இதை யோசித்தே எனது அறிவு எல்லா இடத்திலும் சமபாவனையை வைத்துள்ளது. சிறந்த பிராமணன் எந்த திரவியங்களை யாகத்தில் பயன்படுத்துகிறானோ, அதன் மூலமே புண்ணிய லோகத்தை அடைகின்றனர். ஆசைகளில் பற்று கொண்டவனே மறுபடியும் இவ்வுலகில் பிறக்கிறான். ஞானிகள் மறுபடியும் பிறப்பதில்லை.

ஞானி மகாத்மாக்கள் விரும்பியதுமே அவர்களின் மானசிக சங்கல்பத்திற்கேற்ற காளை விருப்பத்துடன் அவர்களுடைய சவாரியைச் சுமக்கின்றது. பால் தரும் பசுக்கள் தாமாகவே எல்லா வகை சித்திகளின் ரூபமான பாலை அளிக்கின்றன. யோகம் சித்தியான மனிதனிடம் யாகரூபம் தானாகத் தோன்றுகிறது. ரித்விஜர்களுக்கு தக்ஷிணை தானாகவே கிடைத்து விடுகிறது. ஆகவே, அந்த யோக, சித்த புருஷர்கள் ஔஷதி, அன்னம் இவற்றின் மூலம் யாகம் செய்ய முடிகிறது. முட்டாள்கள் அத்தகைய யாகங்களைச் செய்ய முடிவதில்லை. கர்ம பலனைத் தியாகம் செய்யும் மகாத்மாக்களுக்கு அத்தகைய அற்புதமான பெருமை உள்ளது.

யாருடைய மனத்தில் ஆசையில்லையோ, யார் எந்தப் பலனையும் விரும்பிக் கர்மங்களைத் தொடங்குவதில்லையோ, நமஸ்காரத்திலும், துதியிலும் இருந்து விலகியிருக்கிறார்களோ, யாருடைய தர்மம் கூர்ணமாகவில்லையோ, கர்மபந்தனம் கூர்ணமாகிவிட்டதோ அவனையே தேவர்கள் பிராமணன் என்று கூறுகிறார்கள். ஜாஜலே! எந்தப் பிராமணன்

வேதாத்யயனம், யஜனம், பிராமணர்களுக்குத் தானமளித்தல் முதலிய தன்னுடைய வர்ணத்திற்கேற்ற கர்மங்களைச் செய்யாமல், மனங்கவரும் போகப் பொருட்களில் ஆசை வைக்கிறானோ, அவன் இழிவான-நிந்திக்கத்தக்க கதியை அடைகிறான். ஆனால் பலனை எதிர்பாராமல் தர்மத்தை ஆராதனை செய்பவன் மோட்சத்தை அடைந்து விடுகிறான்.

ஜாஜலியின் கேள்வியும், துலாதாரரின் பதிலும்

வைசியரின் சொற்களைக் கேட்ட ஜாஜலி மீண்டும் தன் ஐயத்தைக் கேட்டார். வைசியர்களில் சிறந்தவனே! நீ எடுத்து விளக்கிய தத்துவத்தை நான் ஒருபோதும் கேட்டதில்லை. முற்காலத்து மகரிஷிகள் உத்தமமாக இருந்ததால் இந்த தர்மத்தை விளக்கவில்லை. ஆகவே நான் உன்னிடமே கேட்கிறேன் இவ்வாறு ஆத்ம தீர்த்தத்தில் அஞ்ஞானியான மனிதன் ஆத்ம யாகத்தின் சுகத்தைப் பெற முடியாதபோது, எந்தக் கர்மத்தால் அவர்களுக்குச் சுகம் கிடைக்கும் என்பதை எனக்குக் கூறு” என்று கேட்டார்.

துலாதாரர் ஜாஜலிக்குப் பதில் உரைத்தார்; “பிரம்மன்! வெளிப்பகட்டும் தற்பெருமையும் கொண்டவன் சிரத்தையின்மை போன்ற குற்றங்களின் காரணங்களால் யாகம் செய்யத் தகுதியுடையவராவதில்லை. அவர்கள் மானசிக யாகத்திற்கும் உரிமையுடையவரல்லர். சிரத்தை மிகுந்தவனோ நெய், தயிர் சிறப்பாகப் பூர்ணாஹுதியாலேயே யாகத்தைப் பூரணம் செய்கின்றனர். சிரத்தை உடையவர்களில் திறமையில்லாதவர்களின் யாகத்தைப் பசு தன் வால் முடியின் ஸ்பரிசுத்தாலும், கொம்பு நீராலும், கால்களின் மண்ணாலும் முழுமையடையச் செய்து விடுகிறது. இதே விதிப்படி தேவர்களுக்காக நெய் முதலியவற்றைச் சிரத்தையுடன் சமர்ப்பணம் செய்து யக்ஞ புருஷனான பகவானை அடைய வேண்டும்.

யாகத்தில் விதித்த பசுக்களின் பால் முதலியவற்றால் அமைந்த புரோடாஸமே புனிதமாகக் கருதப்படுகிறது. எல்லா நதிகளுமே சரஸ்வதியின் ரூபமாகும். எல்லா மலைகளுமே புண்ணியமான பிரதேசங்களாகும். ஜாஜலே! இந்த ஆத்மாவே முக்கிய தீர்த்தம் ஆகும். நீங்கள் தீர்த்த சேவனத்திற்காக ஒவ்வொரு தேசமாக அலைய வேண்டாம். யார் இங்கு நான் கூறியவாறு அகிம்சையே பிரதானமான தர்மங்களின்படி நடக்கிறானோ, அவன் நன்மையளிக்கும் உலகங்களை அடைகிறான்.” என்றார். மேலும், “நான் உபதேசித்த தர்மத்தின் வழி நல்லவர்களுக்கானதா, தீயவர்களுக்கானதா என்பதை நேருக்கு நேர் அறிந்து கொள். அப்பொழுதுதான் உனக்கு இதன் உண்மையான ஞானம் ஏற்படும் வானத்தில் பல பறவைகள் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார். இவற்றில் உன் தலையில் தோன்றிய பறவைகளும்

உள்ளன. இவை உன்னால் வளர்க்கப்பட்டு கௌரவிக்கப்பட்டவையாகும். இவை உன்னை தந்தையாகக் கருதி கௌரவிக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. எனவே இந்த புதல்வர்களாகிய பறவைகளை அழைத்துக் கேள்” என்று அறிவுறுத்தினார்.

ஜாஜலிக்குப் பறவைகளின் உபதேசம்

ஜாஜலி அந்தப் பறவைகளை அழைத்தார். அவரிடம் வந்த அந்தப் பறவைகள் மனிதர்களைப் போலத் தெளிவாகப் பேசலாயின. “பிரம்மன்! மனத்தில் அஹிம்சை, இரக்கம் போன்ற பண்புகளால் தூண்டப்பட்டுச் செய்யப்படும் காரியம் இகலோகத்திலும், பரலோகத்திலும் உத்தமமான பலனளிக்கும். மனத்தில் இம்சை என்னும் பாவனை இருக்குமானால் அது சிரத்தையை நசித்துவிடுகிறது. நசிந்துபோன சிரத்தை கர்மம் செய்யும் இம்சிக்கும் மனிதனை முழுமையாக அழித்துவிடுகிறது. சிரத்தையுடனும், அடக்கத்துடனும், தூய உள்ளத்தோடும் யாகத்தை கடமை என்று கருதிச் செய்பவர்களின் யாகம் ஒருபோதும் பலனளிக்காமல் இருந்ததில்லை. ச்ரத்தை சூரியனின் புதல்வியாவாள் அவளை வைஸ்வதி, சாவித்திரி, ப்ரஸவித்ரி (தூய பிறவி அளிப்பவள்) என்றும் கூறுகிறார்கள்.

“பாரதா! வாக்கின் குற்றத்தினால் மந்திர உச்சரிப்பில் தவறு ஏற்பட்டாலும் மனத்தின் சஞ்சலத் தன்மையால் இஷ்ட தெய்வத்தின் தியானம் நன்கு நடைபெறவில்லை என்றாலும், சிரத்தை இருக்குமானால் அது வாக்கு மற்றும் மனத்தின் குற்றத்தை விலக்கிவிடும். அந்தக் கர்மம் காப்பாற்றப்படும். ஆனால் சிரத்தை இன்றிச் செய்யப்படும் கர்மத்தில் மந்திர உச்சரிப்பும், தியானமும் அந்தக் கர்மத்தைக் காப்பாற்ற முடியாது. முன்பு தேவர்கள் சிரத்தையில்லாதவனின் புனிதமானதும், புனிதம் அற்ற சிரத்தை உடையவனின் யாக காரியத்தையும் ஒரே மாதிரியாகக் கருதி வந்தனர். கருமியான வேத வேத்தாவின் அன்னத்தையும், பெரும் வள்ளலான வட்டிக்காரனின் அன்னத்தையும் சமமானதாகத் தீர்மானித்தார்கள்.

ஒருமுறை பிரஜாபதி அவர்களிடம், “தேவர்களே! நீங்கள் செய்தது உசிதம் அற்றதாகும். தாராள மனதுடையவனின் அன்னம் சிரத்தை காரணமாகப் புனிதமடைகிறது. லோபியின் அன்னம் சிரத்தையில்லாததால் புனிதமற்றதாகிறது. புனிதமான அன்னத்தையே ஏற்க வேண்டும். சிரத்தை இன்மை எல்லாவற்றிலும் பெரிய பாவம். சிரத்தை பாவத்திலிருந்து விடுவிப்பது ஆகும். பாம்பு தன் பழைய தோலை விடுவதைப்போல, சிரத்தை உடையவன் பாவத்தைத் தியாகம் செய்துவிடுகிறான். சீல சம்பந்தமான குற்றங்கள் விலகிச் சிரத்தை உடையவனே எப்போதும்

புனிதமானவன் ஆகிறான்.

யாரிடம் எத்தகைய சாத்தவிகி, ராஜஸி, அல்லது தாமஸ சிரத்தை உள்ளதோ அவன் அத்தகைய சாத்தவிக, ராஜஸ, தாமஸ சிரத்தை மயமானவனாகிறான். தர்ம அர்த்தத்தைச் சாக்ஷாத்காரம் செய்யும் நல்லோர்கள் இதுபோல தர்மத்தை விளக்கிக் கூறியுள்ளனர். நாங்கள் தர்ம தரிசனர் என்ற முனிவரிடம் இந்த தர்ம ஞானத்தைப் பெற்றோம். ஞானியான ஜாஜலி! நீ சிரத்தையோடு இரு. இதன்படி நடப்பதால் உனக்கு மிகச்சிறந்த கதி கிடைக்கும். சிரத்தையுடைய மனிதன் சாக்ஷாத் தர்மத்தின் ஸ்வரூபமாவான். சிரத்தையோடு தர்மத்தில் இருப்பவனே எல்லோரையும் விடச் சிறந்தவனாகக் கருதப்படுகிறான்' என்று அந்தப் பறவைகள் ஜாஜலி முனிவரிடம் சிரத்தை எனப்படும் அக்கறை அல்லது ஈடுபாட்டுடன் தர்மத்தில் ஈடுபட வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தின.

துலாதார் அளித்த உபதேசம் பெரும்பாலான மக்கள் ஏற்கக் கூடியதாகும். அந்த உபதேசத்தைக் கேட்டு ஜாஜலி மிகுந்த அமைதி பெற்றார். சிறிது காலத்திற்குப் பின் துலாதார், ஜாஜலி ஆகிய இரண்டு மகா ஞானிகளும் பரமபதமடைந்து தன் சுப கர்மங்களின் பலனாக அங்கு சுகமாக இருக்கலானார்கள்.

37. கௌதம மகரிஷி - சிரகாரி வரலாறு

பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது (சாந்தி பருவம் அத்-266)

கௌதம மகா முனிவருக்கு சிரகாரி என்னும் ஞானியான புதல்வன் இருந்தான். அவன் எதுவானாலும், நன்கு ஆலோசித்து, எல்லாக் காரியங்களையும் தாமதமாகவே செய்து வந்தான். எல்லா விஷயங்களையும் நீண்ட நேரம் ஆலோசித்தான். நீண்ட நேரம் கண்விழித்திருந்தான். நீண்ட நேரம் தூங்கினான். அதனால் 'சிரகாரி' என்று அனைவராலும் அழைக்கப்பட்டான். சிலர் மந்த புத்தியினர், சோம்பேறி என்றே அவனை அழைத்தனர். ஒருநாள் கௌதமர் தன் மனைவி இந்திரனோடு கொண்ட ஒரு அறியாத நடத்தை காரணமாக மிகுந்த கோபம் கொண்டார். கௌதம முனிவரின் உருவில் வந்த இந்திரனை அவர் மனைவி கௌதமன் என்றே கருதி அன்பு காட்டினாள். இதையறிந்து கௌதமர் அவளைக் கொன்றுவிடும்படிக் கட்டளையிட்டார்.

இவர் இக்காரியத்தைச் சிரகாரியிடமே செய்யக் கட்டளையிட்டார். தாமதமாகச் செய்யும் இயல்புடைய சிரகாரி, நல்லது அவ்வாறே செய்வேன் என்று தாமதமாகவே கூறினான். கௌதமர் காட்டிற்குச் சென்று விட்டார். சிரகாரி தாயையும் கொல்லாமல், தந்தையின் கட்டளையை எவ்வாறு நிறைவேற்றுவது என யோசித்தான். தந்தையின் கட்டளையை நிறைவேற்றுவது மகனின் சிறந்த தர்மம். தாயைக் காப்பாற்றுவதும் அவனுடைய சிறந்த தர்மம். தர்மம் அழியாதவாறு என்ன செய்வது? பெண்ணாகிய தாயை வதம் புரிந்து எந்த மகன் சாப்பிட முடியும்? தந்தையை அவமதித்து எவன் மதிப்பிற்குரியவனாக முடியும்? என்று சிரகாரி சிந்தித்தான்.

சிரகாரியின் மனக்குழப்பம்

சிரகாரி பலவாறாக யோசித்தான். தாய்-தந்தை இருவருமே எனக்கு மகன் உருவில் பிறவி அளித்துள்ளனர். இவ்விருவருமே என் பிறப்பிற்குக் காரணமானவர்கள். ஜாதகர்மம்-உபநயனம் போன்ற சமயங்களில் எனக்கு ஆசியளித்துள்ளார். என்னைப் போஷித்துக் கல்வியளித்ததால் தந்தை என் குருவும் ஆவார். பரம தர்மத்தின் சாக்ஷாத் ரூபம் தந்தையே ஆவார். தந்தை இடும் கட்டளையை தர்மம் எனக்கருதி ஏற்க வேண்டும். வேதங்களிலும் இந்த தர்மமே கூறப்பட்டுள்ளது. புதல்வன் தந்தையின் அன்புருவானவன். தந்தை புதல்வனின் எல்லா முகமும் ஆவார். தந்தை மட்டுமே மகனுக்கு உடல் முதலிய தகுந்த பொருட்கள் அனைத்தையும் அளிப்பவர். ஆகவே எந்த யோசனையும் இன்றித் தந்தையின் கட்டளையை ஏற்பதே தர்மமாகும்.

தந்தையின் கட்டளையை நிறைவேற்றுவவனின் பாவங்கள் அழிந்து விடுகின்றன. மகனின் ஆடை, உண்ணும் அன்னம், வேதப்பயிற்சி, உலக விவகார அறிவு, கர்ப்பம் அளித்தது. பும்ஸவனம், சீமந்தம், உபநயனம் போன்ற எல்லா சம்ஸ்காரங்களிலும் தந்தையே பிரபுவாகிறார். ஆகவே தந்தையே தருமம், சுவர்க்கம், பெரிய தவமும் ஆவார். தந்தை மகிழ்ச்சியடைந்தால் தேவர் அனைவரும் மகிழ்ச்சியடைகின்றனர். தந்தையின் கடுஞ்சொற்களும் மகனுக்கு ஆசிகளாகிவிடுகின்றன. தந்தை மகனைப் பாராட்டி, இனிமையாகப் பேசி, அவனிடம் அன்பைக் காட்டும்போது புதல்வனின் பாவங்கள் அழிந்துவிடுகின்றன. தந்தை எத்தகைய கஷ்டத்திலும் செல்லமாக வளர்த்த தன் மகனை ஒருபோதும் விடுவதில்லை. புதல்வன் ஒருபோதும் தந்தையிடமிருந்து தனியாவதில்லை.

இவ்வாறு தந்தையின் சிறப்பைச் சிந்தித்த சிரகாரி தாயைப் பற்றியும் யோசித்தான். நான் பெற்றுள்ள இந்த பாஞ்சு பௌதிக சரீரத்திற்கு என் தாயே முக்கிய காரணமாவாள். உலகில் துயருறும் பிராணிகள் அனைத்திற்கும் சுகமும் ஆறுதலும் அளிப்பவள் தாயே ஆவாள். தாயார் உயிருடன் இருக்கும் வரை மனிதன் தன்னை சனாதனனாகக் கருதுகிறான். அவள் இல்லாதபோது அனாதையாகிவிடுகிறான். தாயார் இருக்கும்போது மனிதன் கவலை அடைவதில்லை. முதுமை அவனைத் தன்பக்கம் இழுப்பதில்லை. தன் தாயை அழைத்தவாறு வீட்டிற்குச் செல்பவன் ஏழையானாலும் அன்னபூரணியிடம் செல்வது போலாகிறான்.

புதல்வர்கள், பேர்களைப் பெற்ற பின்னும், நூறு வயது ஆனாலும் தன் தாயிடம் செல்பவன் இரண்டு வயதுக் குழந்தையைப் போலாகி விடுகிறான். மகன் சமர்த்தனோ இல்லையோ, பலவானோ, பலஹீனனோ, தாய் அவனைப் பேணி வளர்க்கிறாள். தாயைத் தவிர வேறு யாரும் முறைப்படி புதல்வனை வளர்த்துக் காப்பாற்ற முடியாது. தாயிடமிருந்து பிரிந்தவுடனே மகன் முதுமையடைந்தவனாகி விடுகிறான். தாயைப் போல் சுகம் தரக்கூடிய வேறு ஒரு நிழல் கிடையாது. தாய்க்கு இணையான வேறு உதவியும் கிடையாது. பிரியமானவளும் கிடையாது.

குழந்தையைக் கர்ப்பத்தில் தரிப்பதால் தாத்ரி என்றும் ஜன்மம் அளிப்பதால் ஜனனி என்றும், சிசுவின் அங்கத்தைப் போஷிப்பதால் அம்மா என்றும், வீர சந்தானத்தைத் தோற்றுவிப்பதால் 'வீரகூ' என்றும், குழந்தைக்கு சிச்ருஷை செய்வதால் 'சக்ரு' என்றும் தாயே பெயர் தரிக்கிறாள். உணர்வுடைய ஒரு மனிதன் ஒருபோதும் தன் தாயைக் கொல்ல முடியாது. நல்ல புதல்வன் உண்டாவது தாயிடமே நிலைபெற்றுள்ளது. புதல்வனின் கோத்ரம் என்ன என்பதையும், அவன் யாருடைய புதல்வன் என்பதையும்

தாயே அறிகிறாள். கர்ப்பத்தில் தாங்குவதால் அவளுக்கு அதனிடம் பரிவும், பாசமும் உண்டாகிறது. தந்தைக்குத் தன் வாரிசிடம் பிரபுத்வம் மட்டுமே உள்ளது.

தன் பத்தினியிடம் தர்மத்தோடு இருப்பதாகச் சபதம் செய்தும், புருஷன் வேறு பெண்களை நாடுவான். இதற்குப் பெண்கள் குற்றவாளிகள் அல்ல. கணவன் தன் மனைவியைப் பரண-போஷனம் செய்வதால் பர்த்தா என்றும் பாலனம் செய்வதால் பதி என்றும் அழைக்கப்படுகிறான். இந்த குணங்கள் இல்லையென்றால் அவன் பர்த்தா என்றோ பதி என்றோ அழைக்கப்படும் தகுதியற்றவனாவான். பெண்களுக்குக் கணவனே மதிப்பிற்குரியவன். அவனே தெய்வமாகக் கருதப்படுகிறான். என் தாய், தந்தையின் உருவில் வந்தவனுக்கு ஆத்ம சமர்ப்பணம் செய்துள்ளார். இதனால் அவன் குற்றவாளியல்ல. அவ்வாறு வந்த ஆணை குற்றவாளியாவான். அபலை என்பதால் பெண் குற்றவாளியாக்கப்படுகிறாள். பெண் ஒரு சங்கேதம் செய்யாதபோது அவளது காமத்தைத் தூண்டிவிடும் ஆண் அதர்மம் செய்தவனாகிறான்.

என் தாய் பெண்; அதனால் வதம் செய்ய வேண்டாதவள். இரண்டாவது என் பூஜைக்குரியவள் ஆவாள். தாயின் கௌரவம் தந்தையை விடச் சிறந்தது அறிவற்றவர்கள் கூடப் பெண்ணையும், தாயையும் வதம் செய்யத் தகாதவராகக் கருதுகின்றனர். தந்தை ஒரு இடத்திலிருக்கும் தேவர்களின் சமூகம் என்றால் தாய்க்குள்ளேயே அவளது அன்பின் காரணமாக எல்லா மனித-தேவ சமுதாயமும் இருக்கிறது”

தாமதிக்கும் இயல்புடைய சிரகாரி இவ்வாறு ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்தான். இதற்குள் அதிக நேரம் கடந்துவிட்டது. அதற்குள் அவன் தந்தை கௌதம முனிவர் காட்டிலிருந்து திரும்பிவிட்டார். கௌதம முனிவர் இச்சமயம் மனைவியை வதம் செய்யக் கூறியதற்காக மிகவும் துயரம் கொண்டார். இந்திரன் தன் ஆசிரமத்திற்கு வந்தபோது தான் அவரை வரவேற்று உபசரித்து முறைப்படி பூஜித்ததையும் நினைவில் கொண்டார்.” எனது அத்தி என்னை நேசிப்பான் என எண்ணியபோது இந்திரன் என் மனைவிக்குக் குற்றமிழைத்துவிட்டான். இதில் என் மனைவியின் குற்றம் ஏதும் இல்லை. இப்போது பெண் கொலை என்னும் குற்றத்திற்கு நான் ஆளாக நேரிட்டுள்ளது. நான் சிரகாரிக்கு அவனுடைய தாயை வதம் செய்ய ஆணையிட்டிருந்தேன். ஒரு வேளை தன் பெயருக்கு ஏற்றவாறு அவன் இந்தக் காரியத்தில் தாமதித்திருந்தால் நான் பெண் கொலை என்னும் பாவத்தில் இருந்து தப்பிக்க முடியும்.

மகனே! சிரகாரி! உனக்கு நன்மை உண்டாகட்டும். சிரகாரி உன் பெயருக்கேற்றவாறு இன்று நீ உண்மையில் சிரகாரியாகி என்னையும், உன் தாயையும் நான் சம்பாதித்த தவத்தையும் காப்பாற்று. அத்துடன் உன்னையும் பாவத்திலிருந்து காப்பாற்றிக் கொள். மிகவும் அறிவாளியானதால் உன்னுடைய இயல்பான குணம் இப்போது பயனடையட்டும். இன்று உன் தாயைக் காப்பாற்றி உன்னுடைய தாமதிக்கும் தன்மையைப் பயனுடையதாக்கு” என்று எண்ணியவாறு கௌதம மகரிஷி தன்னுடைய ஆசிரமத்தை அடைந்தார். அங்கு தன் புதல்வன் சிரகாரி கத்தியுடன் நிற்பதைக் கண்டார். தந்தையைக் கண்ட சிரகாரி மிகவும் துக்கப்பட்டான். கத்தியை வீசிவிட்டுத் தந்தையின் காலில் வீழ்ந்து வணங்கினான்.

தன் மனைவி அங்கு செயலற்று நிற்பதையும் கண்டு கௌதம மகரிஷி மிகவும் மகிழ்ச்சி கொண்டார். முனிவர் ஜபம், தியானம் இவற்றிற்காக வெளியே சென்றபோது சிரகாரி கத்தியை எடுத்தபோதும் தாயைக் காப்பாற்றுவதற்காக ஆலோசனை செய்தான். தந்தையின் ஆணையைச் செயல்படுத்த யோசித்தான். மகன் தன் ஆணையை நிறைவேற்றாமல் தாமதம் செய்ததைக் கண்டு கௌதமர் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தார். நீண்ட நேரம் அவனைப் புகழ்ந்து உச்சி முகர்ந்து, இரு கைகளாலும் அவனை தழுவிக் கொண்டு “மகனே! நீ சிரஞ்சீவி ஆவாய்” என்று ஆசியளித்தார். மகனிடம், “சிரகாரி! உனக்கு நன்மை உண்டாகட்டும். நீ நீண்டகாலம் வரை சிரகாரியாகவும், சிரஞ்சீவியாகவும் இரு. நீ நீண்ட காலம் இதே இயல்போடு இருப்பாயாகில் நானும் நீண்ட காலம் துயரின்றி இருப்பேன்” என்று கூறினார்.

இவ்வாறு ஒரு காரியத்தில் நீண்ட ஆலோசனையும், தாமதிக்கும் இயல்பும் நன்மையளித்தது என்பது நிரூபிக்கப்பட்டது.

38. த்யுமத்சேனன்-சத்யவான் உரையாடல்; அஹிம்சையுடன் அரசாளும் சிறப்பு

பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு விளக்கிய அரசதர்மம்
(சாந்தி பருவம் அத்-267)

பழைய கால வரலாறு; சத்யவானின் தந்தை த்யுமத்சேனன். ஒருநாள் மன்னன் த்யுமத்சேனன் கட்டளைப்படி பல குற்றவாளிகள் கழுமரத்தில் ஏற்ற அழைத்துச் செல்லப்படுவதைச் சத்யவான் பார்த்தான். அவன் தந்தையிடம் சென்று அதற்கு முன் யாரும் கூறாத விஷயங்களைக் கூறலானான்; “தந்தையே சிலசமயம் மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்க்கும்போது தர்மம் போல் காட்சியளிக்கும் காரியம் அதர்மமாகிவிடுகிறது. ஒரு உயிரை வதம் செய்வது ஒருபோதும் தர்மம் ஆகாது” என்றான்.

மகன் குற்றம் புரிந்தவர்களை வதம் செய்யக்கூடாது என்பதைக் கூறக் கேட்ட த்யுமத்சேன மன்னன் அவனிடம் சொன்னார்; “மகனே! குற்றவாளியை வதம் செய்வது அதர்மம் என்றால், திருடர்களும், கொள்ளையர்களும் கொல்லப்படாவிட்டால், மக்களிடையே தர்மக்கலப்பும், இனக்கலப்பும் பரவிவிடும். பிறகு கலியுகம் வந்ததும் மக்கள் இந்தப்பொருள் என்னுடையது என்று மற்றவர்களின் செல்வத்தைக் கண்முன்னே அபகரித்துவிடுவார்கள். உலக வாழ்க்கையின் நிர்வாகம் சீர்கெட்டுவிடும். இதற்கு ஏதேனும் சமாதானம் இருக்குமானால் அதனைக் கூறு” என்றார்.

சத்யவான் தன் தந்தையிடம் கூறினார்; “தந்தையே! கூடித்திரியன், வைசியர், சூத்திரன் ஆகிய மூவரையும் பிராமணனுக்குக் கட்டுப்பட்டவராக்க வேண்டும். நான்கு வர்ண மக்களும் தத்தம் தர்மத்தில் ஈடுபடும்போது, மற்றவர்களும், சூத மாதர்களும் தர்மப்படி நடப்பார்கள். இவர்களில் யார் தன்னுடைய கட்டளையை மீறினாலும் பிராமணன் மன்னனிடம் அதனைத் தெரிவிக்க வேண்டும். மன்னன் அவனுக்குத் தண்டனை அளிக்க வேண்டும். அந்தத் தண்டனையும் உயிரைப் பறிப்பதாக இருக்கக் கூடாது. நீதி சாஸ்திரத்தை ஆராயாமல், குற்றவாளியின் குற்றத்தை நன்கு ஆலோசிக்காமல் விபரீதமான தண்டனை அளிக்கக்கூடாது.

மன்னன் கொள்ளையர்களையும், மற்ற குற்றமற்றவரையும் கொன்று விடும்போது அவனுடைய பெற்றோரும், மனைவி மக்களும் பிழைப்பதற்கு வழி இன்றிக் குற்றம் புரியத் தொடங்குகின்றனர். ஆகவே குற்றவாளியின் செயலை மன்னன் நன்கு ஆராய வேண்டும். துஷ்டர்களும் சில சமயம் சாது சங்கத்தால் திருந்தி நன்னடத்தை உடையவர்களாகி விடுகிறார்கள். பல தீயவர்களின் வாரிசுகளும் நல்லவர்களாக இருக்கின்றனர். எனவே

குற்றவாளிகளுக்கு மரண தண்டனை அளித்து அவர்களை வேரோடு அழிக்கக்கூடாது. எதன் வேரையும் பெயர்த்தல் தர்மம் ஆகாது. சாதாரண தண்டனையே அளிக்க வேண்டும். அதனால் குற்றவாளியின் பாவங்களுக்குப் பிராயச்சித்தம் ஏற்படும். குற்றவாளிக்குப் பயம் அளிக்கலாம்; பொருளைப் பறிக்கலாம்; கைது செய்யலாம். அங்கஹீனன் ஆக்கலாம் அவனுக்கு மரண தண்டனை அளித்து அவனுடைய குடும்பத்திற்குத் துன்பம் தரக்கூடாது.

சரணடையும் குற்றவாளி இனித் தீய காரியம் செய்ய மாட்டேன் எனச் சபதம் ஏற்றால் அவர்களை விட்டுவிட வேண்டும். இதுவே பிரம்மாவின் கட்டளை. அடிக்கடி குற்றம் செய்பவனுக்குத் தண்டனை பெரியதாக இருக்கலாம். முதலில் குற்றம் புரிபவனைப் போல அவன் தண்டிக்கப்படாமல் இருக்க வேண்டியதில்லை” என்றார்.

த்யுமத்ஸேனன் அவரிடம் பதில் கூறினார்; “மகனே! தர்மத்தின் ஒழுங்கை மீறாதவரை அவ்வாறு செய்யலாம். கொள்ளையர்கள் கொல்லப்படவில்லை என்றால் மக்களுக்குத் தொல்லை ஏற்படலாம். முன்பு மக்களை ஆட்சி செய்வது சுலபமாக இருந்தது. அவர்கள் மென்மையானவர்களாக, சத்தியத்தில் நிலைத்தவராக இருந்தனர். முன்பு குற்றவாளியை நிந்திப்பதே தண்டனையாக இருந்தது. குற்றம் அதிகரித்த பின் வாக்கு தண்டனை, குற்றவாளியைக் கடுமையாகப் பேசி தண்டனை அளிக்கப்பட்டது. அதன்பின் பொருள் தண்டனை அபராதம் அளிக்கப்பட்டது தற்போது வதம் செய்யும் தண்டனை வந்துவிட்டது. தீயவர்களுக்கு மரண தண்டனை அளித்தாலும் குற்றங்கள் குறைவதில்லை. கொள்ளையர்கள் மனிதர், தேவ, கந்தர்வர் பித்ருக்கள் யாருக்கும் சொந்தமானவர் ஆவதில்லை. கொள்ளையன் இடுகாட்டிலும் இறந்தவனின் துணி முதலியவற்றைக் கொள்ளையடிக்கிறான். தெய்வத்தின் சொத்தையும் கொள்ளையடிக்கிறான். அத்தகையவனை நம்புவது முட்டாள்தனம்” என்றார்.

சத்யவான் மீண்டும் கூறினார்; “தந்தையே! அவர்களை ஒரு நல்ல உபாயத்தால் கொள்ளைத் தொழிலில் ஈடுபடாமல் தடுத்துவிடுங்கள். தன் ராஜ்யத்தில் திருடன் இருப்பதையே சிறந்த மன்னர்கள் அவமானமாகக் கருதுகிறார்கள். பயம் காட்டி மக்களை தர்மத்தில் ஈடுபடுத்துவதே தண்டனையின் நோக்கமாகும். சிறந்த மன்னர்கள் நல்ல காரியங்களாலும், சிறந்த நடத்தையாலுமே நீண்ட காலம் அரசாள்கிறார்கள். எனவே தான் புலனடக்கம் இன்றி இருக்கும் மன்னன் மக்களால் பரிசிக்கப்படுகிறான். எனவே மன்னன் மற்றவர்கள் தன்னிடம் சிறிதளவு உசிதமற்ற முறையில் நடந்து கொண்டாலும் அவனை அடக்க வேண்டும்.

சத்யயுகத்தில் மன்னன் அகிம்சைமயமான தண்டனை அளிக்க வேண்டும். திரேதாயுகத்தில் தர்மத்தின் கால் பங்கும், துவாபரத்தில் தர்மத்தின் அரைபங்கும் குறைந்துவிடுகிறது. கலியுகத்தில் தர்மத்தின் கால்பங்கே மீதி இருக்கிறது. கலியுகத்தில் அந்தக் காலத்தின் ஆளுமையால் தர்மத்தின் பதினாறில் ஒரு பங்கே மீதம் இருக்கிறது. எனவே அகிம்சைமயமான தண்டனையால் தர்மமும், அதர்மமும் கலக்கும் என்றால், தண்டனைக்குரியவனின் ஆயுள், சக்தி, மற்றும் காலத்தைக் கவனத்தில் கொண்டு மன்னன் உசிதமான தண்டனையையே அளிக்க வேண்டும்” என்று சத்யவான் கூறினார்.

39. தர்மத்தின் சிறப்பை விளக்கும் ஏழை பிராமணன் மற்றும் குண்டதார்
என்னும் மேகத்தின் கதை
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது (சாந்தி பருவம் அத்-271)

குண்டதார் என்னும் மேகம் பழைய காலத்தில் தன்னுடைய ஒரு பக்தனுக்கு உபகாரம் செய்த வரலாறு இது. ஒருசமயம் ஒரு ஏழை பிராமணன் தர்மம் செய்ய விரும்பினான். ஆகவே யாகம் செய்வதற்கு செல்வத்தை விரும்பிக் கடுமையாக தவம் புரிந்தான். பக்தியோடு தேவர்களைப் பூஜிக்கலானான். ஆனாலும் செல்வத்தைப் பெறவில்லை. எனவே தனக்கு விரைவாக விரும்பியதை அளிக்கும் தெய்வம் எது? என்று யோசித்துக் கவலை கொண்டான்.

அப்போது தேவர்களுக்குப் பணியாளனான குண்டதார் என்னும் மேகம் தன் அருகில் நிற்பதைக் கண்டான். அதனைக் கண்டதும் அதனிடம் பக்தி கொண்டான். இவன் எனக்கு நன்மை செய்பவன் என்று நினைத்தான். தூபம் கந்தம், மலர் மாலைகளை அர்ப்பணம் செய்து குண்டதார் மேகத்தைப் பூஜை செய்தான். இதனால் குண்டதார் மகிழ்ச்சி அடைந்தது. அது, பிராமணனிடம் “பிரம்மஹத்தி செய்தவன், குடிகாரன், திருடன், விரதபங்கம், செய்தவர்களுக்கு பிராயச்சித்தம் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால் நன்றி கொன்றவனுக்கு எந்தப் பிராயச் சித்தமும் கூறப்படவில்லை. நன்றி கொன்றவன் சந்தானம் பெறத் தகுந்தவனல்ல” என்று கூறியது.

பிறகு குண்டதார் மேகத்தின் தேஜஸால் தூண்டப்பட்டு அந்த ஏழை பிராமணன் குசங்களின் மீது தூங்கிவிட்டான். கனவில் அவன் எல்லாப் பிராணிகளையும் பார்த்தான். அவன் யக்ஷராஜன் மணிபத்ரனைக் கனவில் கண்டான். தேவர்களுக்கு முன்னால் பல்வேறு யாசகர்கள் இருப்பதைப் பார்த்தான். அங்கு தேவர்கள் அந்த யாசகர்களின் சுப கர்மங்களுக்குப் பலனாக ராஜ்யம், செல்வம் முதலியவற்றை அவர்களுக்கு அளித்துக் கொண்டிருந்தனர். அசுப கர்மங்கள் செய்தவர்கள் வந்தபோது முன்பு அளிக்கப்பட்ட ராஜ்யம் முதலியவற்றைப் பிடுங்கிக் கொண்டனர்.

அங்கு யக்ஷராஜன் மணிபத்ரன் முன்பு குண்டதார் மேகம் தலை வணங்கி நின்றது. அப்போது யக்ஷராஜன் குண்டதாரிடம் நீ என்ன விரும்புகிறாய் என்று கேட்டார். குண்டதார் தன்னுடைய பக்தனான ஏழை பிராமணனுக்கு அருள் புரிய விரும்புவதாகக் கூறியது. மணிபத்ரன், “உன்னுடைய நண்பனான இந்த பிராமணனுக்கு அவன் விரும்பும் அளவு செல்வத்தை நான் அளிக்கிறேன்” என்றார். ஆனால் குண்டதார் மனித வாழ்க்கை, சஞ்சலமானது நிலையற்றது என்பதை யோசித்தார். குண்டதார்

பிராமணனின் தபோ பலத்தை அதிகரிக்க விரும்பியது. மணிபத்ரனிடம் இந்த பிராமணனுக்கு செல்வம் அளிக்க நான் யாசிக்கவில்லை. இந்த பக்தன் வேறு வகையில் அருளைப் பெற வேண்டும் என்றே நான் விரும்புகிறேன். இவன் தர்மாத்மா ஆக வேண்டும். தர்மத்தில் ஈடுபட வேண்டும். இவனுடைய வாழ்க்கையில் தர்மத்திற்கே முக்கியத்துவம் இருக்க வேண்டும். இதையே நான் அவனுக்கு அளிக்க விரும்புகிறேன்” என்று குண்டதார் கூறியது

யக்ஷராஜன் மணிபத்ரன், “தர்மத்தின் பலன் ராஜ்யமும், பலவகை சுகங்களும் ஆகும். ஆகவே இவன் சரீரகஷ்டம் இல்லாதவனாகட்டும். அந்த செல்வத்தின் பலன்களையே அனுபவிக்கட்டும்” என்று கூறினார். ஆனால் மணிபத்ரன் அவ்வாறு கூறியும், குண்டதார் தொடர்ந்து பிராமணனுக்கு தர்மம் அளிப்பதையே விரும்பிப் பிடிவாதம் செய்தது. இதனால் தேவர் அனைவரும் சந்தோஷம் அடைந்தனர். குண்டதார் விரும்பியவாறே மணிபத்ரன் அருள் செய்தார். “குண்டதார்! தேவர் அனைவரும் உன்னிடமும், இந்த பிராமணனிடமும் மகிழ்ச்சியடைந்துள்ளனர். இவன் தர்மாத்மா, இவனுடைய அறிவு தர்மத்திலேயே ஈடுபடும்” என்று வரமளித்தார். குண்டதார் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தது.

பிராமணன் தவத்தில் ஈடுபடுதல்

இதற்கிடையில் உறங்கிக் கொண்டிருந்த பிராமணன் கண் விழித்தான். தன்னைச் சுற்றிலும் மரஉரிகள் வைக்கப்பட்டிருந்ததைக் கண்டான். அவன் மிகுந்த வருத்தமடைந்தான். குண்டதார் தன்னுடைய உத்தேசத்தைப் புரிந்து கொண்டு செல்வமளிக்கவில்லை என்றால் வேறு யாரால் அது முடியும்? என்று எண்ணி வைராக்கியத்துடன் வனத்திற்குச் சென்று மரவுரி தரித்துப் பெரும் தவத்தில் ஈடுபட்டான். முதலில் கிழங்கு முதலியவற்றைப் புசித்தான். பிறகு இலைகளை மென்றான். பின் நீர் மட்டுமே பருகினான். நீண்டகாலம் காற்றை மட்டுமே குடித்துத் தவத்தில் ஈடுபட்டான். ஆனாலும் அவன் உயிர் இழக்கவில்லை. அவன் தெய்வீகப் பார்வை பெற்றான்; சித்தியடைந்தான். அவனுடைய எந்த சங்கல்பமும் நிறைவேறக் கண்டான். தான் திருப்தியுடன் ஒருவனுக்கு வரமளித்து மன்னனாக்க முடியும் என்பதை அறிந்தான்.

அப்போது குண்டதார் அவன் முன் தோன்றியது. பிராமணன் குண்டதாரை முறைப்படி பூஜித்தான். குண்டதார், பிராமணனிடம், “விப்ரனே! உனக்கு மிக உத்தமமான திருஷ்டி கிடைத்துள்ளது. இப்போது செல்வம் நிறையப் பெற்ற மன்னர்கள் எந்தெந்த லோகங்களுக்குச் செல்கிறார்கள் என்பதைப் பார்” என்று கூறியது. பிராமணன் தன்னுடைய திவ்ய தரிசனத்தால்

ஆயிரக்கணக்கான மன்னர்கள் நகரத்தில் மூழ்கிக் கிடப்பதைக் கண்டான்.

அப்போது குண்டதார் அவனிடம் “பிரம்மன்! நீ பக்தியோடு என்னைப் பூஜித்தாய். அப்படியும் நீ செல்வத்தைப் பெற்று துயரத்தை அனுபவிப்பாய். ஆனால் என்னால் உனக்கு என்ன நன்மை கிடைத்திருக்கும்? உன் மீது என்னுடைய எந்த அருள் சித்தித்திருக்கும்? இந்த மன்னர்களைப் பார். இவற்றை எல்லாம் கண்ட பின்னும் ஒரு மனிதன் எவ்வாறு போகங்களை விரும்ப முடியும்? செல்வத்திலும், போகங்களிலும் பற்றுடையவனுக்கு சொர்க்கத்தின் வாசல் பெரும்பாலும் மூடியே இருக்கும்” என்று கூறியது. பிராமணன் நகரத்தில் கிடந்த அந்த போகி புருஷர்களை, காமம், க்ரோதம், லோபம், பயம், மதம், உறக்கம், சோம்பல் முதலிய பகைவர்கள் சூழ்ந்து நிற்பதையும் கண்டான்.

அப்போது குண்டதார் அவனிடம் மேலும் கூறியது; “பிராமணனே! பார். எல்லா மனிதர்களும் இந்தக் குற்றங்களால் சூழப்பட்டுள்ளனர். தேவர்களுக்கு மனிதர்களிடம் பயம் இருக்கிறது. ஆகவே தேவர்களின் கட்டளைப்படி இந்தக் குற்றங்கள் மனிதனின் தவத்திலும், தர்மத்திலும் எல்லா வகையான இடையூறுகளையும் செய்கின்றனர். தேவர்களிடம் அனுமதி பெறாமல் யாரும் தடையின்றித் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்க முடியாது. ஆனால் உனக்குத் தேவர்களின் அருள் கிடைத்துள்ளது. ஆகவே நீ உன் தவத்தின் பிரபாவத்தால் மற்றவர்களுக்கு ராஜ்யமும், செல்வமும் அளிக்கும் சக்தியைப் பெற்றுள்ளாய்” என்றது.

குண்டதாரின் சொற்களைக் கேட்ட தர்மாத்மா பிராமணன் தரையில் வீழ்ந்து வணங்கினான். குண்டதாரிடம், “பிரபோ! தாங்கள் எனக்குப் பெரும் அருள் புரிந்துள்ளீர்கள். உங்கள் அன்பைப் புரிந்து கொள்ளாமல் காம, லோபத்தின் பந்தத்தால் கட்டப்பட்டு நான் முதலில் உங்களிடம் குற்றம் கண்டேன். அதற்காக என்னை மன்னித்து விடுங்கள்” என்று வேண்டினான். குண்டதார், பிராமணனிடம், நான் முன்பே உன்னை மன்னித்து விட்டேன் என்று கூறி அவனை மார்போடு அணைத்து அன்பு காட்டியது. பின் அங்கிருந்து மறைந்துவிட்டது.

குண்டதாரின் அருள் பிரசாதத்தால் தவத்தின் மூலம் சித்தி பெற்ற பிராமணன் எல்லா உலகங்களிலும் சஞ்சரித்தான். ஆகாய மார்க்கத்தில் செல்லுதல், சங்கல்பத்தாலேயே விரும்பிய பொருளை அடைதல், தர்மம், சக்தி, யோகத்தின் மூலம் கிடைக்கும் பரமகதி அனைத்தும் பிராமணனுக்குக் கிடைத்துவிட்டது. தேவர், பிராமணன், சாது-சந்த், யக்ஷன், மனிதன், சாரணன் இவர்கள் அனைவரும் இவ்வுலகில் தர்மாத்மாக்களையே பூஜிக்கிறார்கள். செல்வந்தர்களையோ, போகிகளையோ அல்ல.

40. இந்திரனின் பிரம்மஹத்தி பிரம்மாவால் நான்கு இடங்களில்
பகுக்கப்படுதல்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது; சாந்தி பருவம் (அத் 281-282)

விருத்தாசுரன் இந்திரன் போர்

இந்திரன் தேரிலேறி விருத்தாசுரனுடன் போரிடச் சென்றார். அவர் முன் மலைபோன்ற பெரும் உடலுடன் விருத்தாசுரன் நின்றான். 500 யோஜனை உயரமும், 300 யோஜனை பருமனும் கொண்ட அவனைக் கண்டு தேவர்கள் பயம் கொண்டனர். இந்திரன் அவனைக் கண்டு அஞ்சினார். அவரது கால்கள் உணர்விழந்துவிட்டன. தன் எதிரே இந்திரன் நிற்பதைக் கண்டு விருத்தன் சிறிதும் பயம் கொள்ளவில்லை. தேவராஜனுக்கும், விருத்தாசுரனுக்கும் போர் மூண்டது. அது மூவுலகத்திற்கும் பயத்தை ஏற்படுத்தியது. அஸ்திர-சஸ்திரங்கள் தீஜ்வலைகளுடன் ஆகாயத்தை வியாபித்தன.

பிரம்மா முதலிய தேவர்களும், ரிஷிகளும், சித்தர்களும், அப்சரஸ்களும், கந்தர்வர்களும் அழகிய விமானங்களில் ஏறி ஆகாயத்தில் நின்று இந்த அற்புதமான போரைக் கூடினர். விருத்தாசுரன் தேவராஜன் மீது பாறைகளைப் பொழிந்தான். தேவகணங்களும் அம்பு மழை பொழிந்தனர். மகா மாயாவியும், பலசாலியுமான விருத்தாசுரன் மாயப் போரைத் தொடங்கினான்; இந்திரனை மயக்கமடையச் செய்தான். அப்போது வசிஷ்டர் சாமத்தின் மூலம் இந்திரனுக்கு உணர்வுபட்டினார்.

“தேவேந்திரா! நீ தேவர்கள் அனைவரிலும் சிறந்தவன். தைத்யர்களையும் தானவர்களையும் சம்ஹாரம் செய்பவன்; நீ ஏன் கவலை கொண்டு கலங்குகிறாய்? ஜகதீஸ்வரரான பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன், சோமன், ரிஷிகள் அனைவரும் உன் கலக்கத்தைக் கண்டு உன் வெற்றிக்காக ஸ்வஸ்திவாசனம் செய்கிறார்கள். சாதாரண மனிதனைப் போலப் பயம் கொள்ளாதே. சிறந்த அறிவின் துணை கொண்டு பகைவர்களை அழித்து விடு. தேவராஜா! உலகங்களின் ஜகத்குரு சிவன் அருளுடன் உன்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். பிருகஸ்பதி முதலிய பிரம்மரிஷிகள் உன்னுடைய வெற்றிக்காகத் திவ்ய ஸ்தோத்திரங்களால் துதி செய்து கொண்டிருக்கின்றனர். நீ உன் மோகத்தை விலக்கிக் கொள்” என்று வசிஷ்டர் கூறியதும் இந்திரன் மிகுந்த பலத்துடன் விருத்தனின் மாயைகளை அழித்துவிட்டார்.

இச்சமயம் அங்கிராவின் புதல்வரான பிருகஸ்பதியும், மகரிஷிகளும் மகாதேவனிடம் வந்து உலகின் நன்மையைக் கருதி விருத்தாசுரனின்

அழிவிற்காக அவரிடம் வேண்டினார்கள். சிவனும் தன்னுடைய ரௌத்ரத்தை ஜரமாக்கி விருத்தனின் உடலில் சேர்த்துவிட்டார். பிறகு பகவான் விஷ்ணு இந்திரனின் வஜ்ரத்தில் பிரவேசித்தார். பிறகு பிருகஸ்பதி, வசிஷ்டர், மகரிஷிகள் அனைவரும் இந்திரனிடம் சென்று விருத்தனை வதம் செய்யும்படிக் கூறினார்கள்.

மகேஸ்வரன் இந்திரனிடம் இவ்வாறு கூறினார்; “இந்திரா! விருத்தாசுரன் மிகப்பெரிய சேனையுடன் உன் முன்னால் நிற்கிறான். ஞானம் உடைய இவன் உலகனைத்தின் ஆத்மா ஆவான். இவன் எல்லா இடங்களுக்கும் செல்லும் சக்தி படைத்தவன்; மாயைகளை அறிந்தவன்; இந்த அசுரன் மூவுலகங்களாலும் வெல்ல முடியாதவன். நீ யோகத்தை ஆஸ்ரயித்து இவனை வதம் செய். விருத்தாசுரன் பலத்தைப் பெறுவதற்காகவே 60 ஆயிரம் வருஷங்கள் தவம் செய்தான். அதனால் பிரம்மா இவனுக்கு இவன் விரும்பிய வரத்தை அளித்தார். அவர் யோகிகளின் மகிமையையும், மாயைகளையும், பல-பராக்கிரமத்தையும், மிகச் சிறந்த தேஜஸையும் அளித்தார். வாசவா! என்னுடைய தேஜஸை உன்னுடைய சரீரத்தில் புகுத்துகிறேன். இப்போது விருத்ரன் ஜரத்தால் துன்புற்றுக் கொண்டிருக்கிறான். இப்போது அவனை வஜ்ரத்தால் கொன்றுவிடு” என்றார்.

இந்திரனும் மகேஸ்வரனின் சொற்களை ஏற்றுக் கொண்டார். அசுரர்களின் மாயைகள் முற்றிலும் அழிந்துவிட்டன. விருத்தாசுரனிடம் மகேஸ்வரனின் ஜரம் புகுந்துவிட்டது. தேவர்களும், ரிஷிகளும், அவனை அழிக்கும்படி இந்திரனைத் தூண்டினார்கள். ரிஷிகள் தன்னைத் துதிப்பதைக் கேட்டு இந்திரனின் சரீரம் தேஜஸால் பிரகாசித்தது.

விருத்தாசுரனின் வதம்: பிரம்மஹத்யாவின் தோற்றம்

மகேஸ்வரனின் ஜரம் புகுந்ததால் அவன் முகம் எரிச்சல் கொண்டது. உருவம் மிகப் பயங்கரமாகிவிட்டது. ஒளி குறைந்தது; உடல் நடுங்கியது. மூச்சு வேகமாக வந்தது. அவனுடைய நினைவு சக்தி ஒரு கோரமான நரியின் உருவில் அவன் முகத்திலிருந்து வெளியேறிவிட்டது. அவன் அருகில் எரி நகூத்திரங்கள் விழுந்தன; கழுகு, கங்கம் போன்ற பறவைகள் குரல் எழுப்பிபடி அவனைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தன.

இந்திரன் தேஜஸுடன் தேரிலமர்ந்து அசுரனைப் பார்த்தார். அசுரன் அமானுஷ்ய கர்ஜனை செய்தான்; கொட்டாவிவிட்டான். அப்போது இந்திரன் அவனைத் தன் வஜ்ரத்தால் அடித்து வீழ்த்தினார். விருத்தாசுரன் கொல்லப்பட்டதைக் கண்டு தேவர்கள் மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்தனர்.

விருத்தனை வதம் செய்த இந்திரன் மறுபடியும் சொர்க்கலோகத்தில் பிரவேசித்தார்.

அசுரனுடைய இறந்த உடலில் இருந்து கோரமான, கொடிய பிரம்மஹத்யா தோன்றியது. அதன் பற்கள் பயங்கரமாக இருந்தன. அதன் உருவம் சியாமமும் மஞ்சளும் கலந்த வண்ணத்தில் காணப்பட்டது. மிக பயங்கரமான, விகார உருவத்துடன் இருந்த அதன் கழுத்தில் மனித முண்டங்களின் மாலை இருந்தது. உடல் முழுவதும் ரத்தத்தால் நனைந்திருந்தது. மரவுரியும், துவராடையும் அணிந்திருந்த அந்த பிரம்மஹத்யா விருத்தனுடைய சரீரத்தில் இருந்து வெளியே வந்ததும் இந்திரனைத் தேடியது. சொர்க்கத்தில் பிரவேசித்த இந்திரனைக் கண்டது. தேவேந்திரனைக் கண்டதும் அவர் உடலில் பிரம்மஹத்யா ஓட்டிக் கொண்டது. இந்திரன் பயத்துடன் அதனிடமிருந்து விடுபட ஓடினார். தாமரைத் தண்டில் மறைந்து கொண்டார். ஆனால் பிரம்மஹத்யா இந்திரனைத் தொடர்ந்து சென்று அவரைப் பிடித்தது.

தேவேந்திரன் அந்த பிரம்மஹத்யாவை விலக்கப் பெரும் முயற்சி செய்தும் விலக்க முடியவில்லை. பிரம்மஹத்யா இந்திரனைத் தன் கைதியாக்கியது. இந்திரன் பிரம்மஹத்யாவில் பீடிக்கப்பட்ட நிலையிலேயே பிரம்மாவிடம் சென்று அவரை வணங்கினார். பிரம்மா இந்திரனைப் பிரம்மஹத்யா பிடித்திருப்பதைக் கண்டு யோசித்தார். அதனிடம் இனிய குரலில், “இவர் தேவர்களின் மன்னன் இந்திரன்; இவரை விட்டுவிடு. நான் உன் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவேன் என்றார். பிரம்மஹத்யா பிரம்மாவை வணங்கியது.

அவரிடம், “தாங்கள் எல்லா உலகங்களையும் காப்பாற்றுவதற்காகத் தர்ம மரியாதையைக் கட்டியுள்ளீர்கள். தர்மம் அறிந்த சர்வ லோகேஸ்வரா! தங்கள் மகிழ்ச்சிக்காக நான் இந்திரனை விட்டு விலகி விடுகிறேன். ஆனால் எனக்கு, வாழும் இடத்தை ஏற்பாடு செய்யுங்கள்” என்று பிரம்மஹத்யா கேட்டுக் கொண்டது.

பிரம்மா பிரம்மஹத்யாவை நான்காகப் பிரித்து அளித்தல்

பிரம்மாவும் பிரம்மஹத்யா கூறியதை ஏற்றுக் கொண்டார். பிரம்மஹத்தியிடம் இருந்து இந்திரனைக் காப்பாற்றினார். பிறகு அக்னி தேவனை அழைத்தார். “இந்திரனைப் பாவத்திலிருந்து விடுவிப்பதற்காகப் பிரம்மஹத்யாவை பலபாகமாகச் செய்வேன். இதில் நான்கில் ஒரு பங்கை நீ ஏற்றுக் கொள்” என்று கூறினார். அக்னி பிரம்மாவின் ஆணையை ஏற்றுக்

கொண்டது. ஆனால் தான் பிரம்மஹத்தியிலிருந்து விடுபடும் காலம் எது எனத் தெரிந்து கொள்ள விரும்பியது, பிரம்மா,” எங்காவது நீ கொழுந்து விட்டு எரியும்போது, அந்த இடத்திற்கு உரிமையுடையவன் விதை, ஓளஷதி, மற்றும் ரசங்களால் உன்னைப் பூஜிக்காவிட்டால் இந்த கால்பகுதி பிரம்மஹத்தியா அவனிடம் சென்றுவிடும்” எனக் கூறி அக்னியின் கவலையைப் போக்கினார்.

இதன்பின் பிரம்மா, மரம், துரும்பு, ஓளஷதிகளிடம் விருத்தாசுரனின் வதத்தால் தோன்றிய இந்த பிரம்மஹத்தியாவின் கால் பங்கை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள் என்று கூறினார். அவையும் பிரம்மஹத்தி தங்களை விட்டு விலகும் சமயம் எது எனக் கேட்டன. பிரம்மாவும் சங்கராந்தி, கிரஹணம், அமாவாசை, பெளர்ணமி ஆகிய நாட்களில் உங்களைப் பிளப்பவர்களும் துளைப்பவர்களும் உங்களுடைய பிரம்மஹத்தியால் சூழப்படுவார்கள் எனக்கூறி அவற்றிற்கு ஆறுதலளித்தார்.

பிறகு பிரம்மா அப்சரஸ்களை அழைத்து, விஷயத்தைக் கூறிக் கால்பங்கு பிரம்மஹத்தியை ஏற்குமாறு அவர்களிடம் கூறினார். அவர்களும் அந்த பிரம்மஹத்தியிடமிருந்து விடுதலை பெறும் சமயம் பற்றிக் கேட்டனர். பிரம்மா அவர்களிடம் “ரஜஸ்வலையான பெண்ணோடு சேருபவனிடம், உங்களை விட்டு விலகி இந்த பிரம்மஹத்தியா சென்று விடும்” எனக் கூறி ஆறுதல் அளித்தார்.

பிரம்மா மீண்டும் ஜல தேவதையைச் சிந்தித்தார். அவர் முன் தோன்றிய நீர் தேவதையிடம், இந்திரனின் பிரம்மஹத்தியாவில் கால் பங்கு ஏற்றுக் கொள்ளும்படி கூறினார். அவருடைய சொற்களை நீர் தேவதை ஏற்றுக் கொண்டது. தன்னிடமிருந்து பிரம்மஹத்தி விலகும் சமயம் பற்றிக் கேட்டது. பிரம்மா, அதனிடம், எந்த மூடமனிதன், நீருக்குள் எச்சில் துப்புதல், கொப்பளித்தல், மல-மூத்திரத்தை விடுதல் ஆகியவற்றைச் செய்வானோ, அவனிடம் உங்களுடைய பிரம்மஹத்தியா சென்றுவிடும் என்று உறுதியாகக் கூறினார். பிரம்மஹத்தியாவும் இந்திரனை விட்டு, அக்னி, மரம், அப்சரஸ்கள், நீர் ஆகிய நான்கு இடங்களுக்கும் பிரிந்து சென்றுவிட்டது.

இந்திரன் அஸ்வமேத யாகம் செய்து, தன்னைத் தூய்மைப்படுத்திக் கொண்டார். விருத்தாசுரனுடைய ரத்தத்திலிருந்து ஏராளமான நாய்க்குடைகள் தோன்றின. அது பிராமணன், கூடித்திரியன், வைசியன் மற்றும் யக்ஞதீகைஷ எடுத்துக் கொள்ளும் தபஸ்விகள் ஆகியோர் உண்ணத் தகாதது ஆகும்.

41. தகஷ்யக்ஞ பங்கம்; சிவனிடம் இருந்து ஜீரம் உற்பத்தியாதல்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது (சாந்தி பருவம் அத்-283)

பழைய காலத்தில் ‘சுமேரு’ மலையில் ‘ஜோதிஷ்க்’ என்னும் பிரசித்தமான சிகரம் இருந்தது. அது சூரியனோடு சம்பந்தம் கொண்டிருந்ததால் சாவித்ரம் என்றும் கூறப்பட்டது. அது சிறந்த ரத்தினங்களைக் கொண்டது. அப்ரமேயமானது யாராலும் கடக்க முடியாதது; மூவுலகிலும் பூஜிக்கப்பட்டதுமாகும். தங்கமயமான அந்த மலைச் சிகரத்தில் ஒரு அழகிய ஆசனத்தின் மீது மகாதேவன் சோபையுடன் அமர்ந்திருந்தார். அவரது இடது பக்கத்தில் மலையரசனின் மகளான பார்வதியும் உவமையற்ற சோபையுடன் திகழ்ந்தார்.

அங்கு, தேவர்களும், வசுகணங்களும், அஸ்வினி குமாரர்களும், சங்க நிதி, பத்ம நிதியுடன் யக்ஷராஜன் குபேரனும், சுக்ராசாரியாரும் மகாதேவனை வணங்கி வழிபட்டு வந்தனர். சனக்குமாரர் முதலிய மகரிஷிகளும், அங்கிரா முதலிய தேவரிஷிகளும், விஸ்வாவசு கந்தர்வனும், நாரதர், பர்வதர் மற்றும் அப்சரஸ் சமுதாயமும் அங்கு மகாதேவனை ஆராதிக்க வந்தனர். தபோதனர்களாகிய சித்தர்களும், வித்யாதரர்களும் மகாதேவனை உபாசித்தனர். பல்வேறு ரூபம் தரித்த பூதங்களும், பயங்கரமான அரக்கர்களும், பேருருவமுடைய பிசாசுகளும், மகாதேவனின் பணியாட்களும், பலவகை அஸ்திர-சஸ்திரங்களுடன் மகிழ்ச்சியுடன் அங்கு இருந்தனர். நந்திபகவான் ஒளிமிசுந்து சூலத்தைக் கையில் ஏந்தியவாறு அங்கு நின்றார்.

எல்லா தீர்த்தங்களின் நீரையும் தன்னுள் கொண்ட உத்தமமான கங்கை திவ்யரூபம் தரித்து அங்கு மகாதேவனை ஆராதித்து வந்தார். இவ்வாறு தேவர்களாலும், தேவரிஷிகளாலும் பூஜிக்கப்பட்ட மகாதேவன் அங்கு எப்போதும் எழுந்தருளியிருந்தார். சில காலத்திற்குப் பின் ‘தக்ஷன்’ என்னும் பிரஜாபதி சாஸ்திரிய முறைப்படி யாகம் செய்யும் சங்கல்பத்துடன் அதற்கான ஏற்பாடுகளைத் தொடங்கினார். தக்ஷனின் அழைப்பின்பேரில் இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் அனைவரும் பிரஜாபதியின் யாகத்திற்குச் செல்லத் தீர்மானித்தனர். அவர்கள் மகாதேவனின் அனுமதியுடன் ஒளிமிக்க விமானங்களில் அமர்ந்து ஹரித்வாருக்குச் சென்றனர். இதனைக் கண்ட கிரிராஜன் மகள் உமா தன் கணவனிடம், “இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் எங்கு செல்லுகின்றனர். பரமேஸ்வரா! என்னிடம் கூறுங்கள்” எனக் கேட்டார்.

மகேஸ்வரன், அவரிடம் பிரஜாபதி தக்ஷன் நடத்தும் அஸ்வமேத யாகத்தில் கலந்து கொள்வதற்காகவே தேவர்கள் செல்லுகின்றனர் எனத் தெரிவித்தார். பார்வதி, மகாதேவனிடம், “தாங்கள் ஏன் இந்த யாகத்திற்குச்

செல்லவில்லை எந்தத் தடை தங்களைத் தடுத்தது?” என்று கேட்டார். மகேஸ்வரன் அவரிடம் கூறலானார்; “பாக்யவதியே! தேவர்கள் எல்லா யாகங்களிலும் எனக்குப் பாகம் குறிப்பிடவில்லை. முன்பு தீர்மானித்தபடி தர்மப் பார்வையால் தேவர்கள் யாகத்தில் எனக்குப் பாகம் அர்ப்பணிக்கவில்லை.” என்றார். உமா, அவரிடம் “பகவன்! தாங்கள் எல்லாப் பிராணிகளிலும் எல்லோரையும் விட அதிக பிரபாவசாலி; குணவான்; வெல்ல முடியாதவர்; தூஷிக்க முடியாதவர்; தேஜஸ்வி; புகழ் மிக்கவர். யாகத்தில் இவ்விதம் உங்களுக்குப் பாகம் மறுக்கப்பட்டதால் எனக்கு மிகவும் துயரம் உண்டாகிறது. இந்த அவமானத்தால் என் உடல் நடுங்குகிறது” என்றார். பிறகு துயரத்தால் எரிந்த பார்வதி மௌனமானார்.

பார்வதியின் மனத்துயரத்தையும், அவர் என்ன செய்ய விரும்புகிறார் என்பதையும் சிவபிரான் அறிந்து கொண்டார். பினாகபாணி தன் யோகபலத்தால் தன்னுடைய பணியாட்கள் மூலம் அந்த யாகத்தை அழித்துவிட்டார். சிவனின் பணியாட்கள் யாகத் தீயை அணைக்க அதன்மீது ரத்தமழை பொழிந்தனர். பயங்கர முகமுடைய பார்ஷதர்கள் வியூபங்களைப் பெயர்த்து நாற்புறமும் எறிந்தனர் சிலர் யாக சேவகர்களைத் தங்கள் வாயின் கவளமாக்கிக் கொண்டனர். இவ்வாறு தாக்கப்பட்டதால் அந்த யாகம் மானுருவம் தரித்து ஆகாயத்தை நோக்கி ஓடியது யாகம் மானுருவில் ஓடுவதைக் கண்ட சிவன் வில் அம்புடன் அதனைப் பின் தொடர்ந்தார்.

அப்போது அளவற்ற ஒளிமிக்க தேவன் சிவனின் கோபத்தால் அவருடைய நெற்றியிலிருந்து வியர்வைத் துளி தோன்றியது. அந்த வியர்வைத் துளி பூமியில் விழுந்ததும் காலாக்கி போன்ற பெரிய அக்னி புஞ்சம் தோன்றியது. அதன் தீயிலிருந்து ஒரு குள்ளமான மனிதன் தோன்றினான். சிவந்த கண்களுடனும், கரிய தாடி மீசைகளுடனும் அவன் பயங்கரத் தோற்றத்துடன் காணப்பட்டான். அவனுடைய கேசம் மேல்நோக்கி எழும்பியிருந்தது. உடல் முழுதும் ரோமம் நிறைந்திருந்தது. கரிய நிறத்துடன் சிவப்பு வண்ண ஆடை அணிந்திருந்த அவன் யாகத்தை, தீ வைக்கோல் போரை எரித்துச் சாம்பலாக்குவது போலத் தகித்துவிட்டான். அவன் தேவர்களையும், ரிஷிகளையும் நோக்கி ஓடினான். அதைக் கண்ட தேவர்கள் எல்லாத் திசைகளிலும் பயந்து ஓடிவிட்டனர். அவனுடைய கால்கள் அமுந்தியதால் பூமி நடுங்கியது. உலகனைத்திலும் குழப்பம் ஏற்பட்டது.

இவையனைத்தையும் பிரம்மா பார்த்தார். உலகின் இந்த நிலையை மகாதேவனுக்குக் காட்டி அவரிடம் கூறலானார்; “சர்வ தேவேஸ்வரா! தாங்கள் தங்கள் கோபத்தை அமைதிப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். இன்று முதல் தேவர்கள் உங்களுக்கும் யாகத்தின் பங்கை அளிப்பார்கள். பரந்தபா!

தேவர்களும், ரிஷிகளும் உங்கள் கோபத்தால் அமைதியிழந்து தவிக்கின்றனர். தேவா! உங்கள் வியர்வையில் இருந்து தோன்றிய புருஷனின் பெயர் ஜரம் ஆகும். இவன் எல்லா உலகிலும் சஞ்சரிப்பான். உங்களுடைய தேஜஸான இந்த ஜரம் ஒரே உருவத்தில் இருக்கும் வரை பூமியால் இதைத் தாங்க முடியாது. எனவே இதைப் பல உருவங்களில் பகுத்து விடுங்கள்” என்று வேண்டினார்.

பிரம்மா இவ்வாறு கூறியதும், யாகத்தில் பாகம் அளிப்பதற்கான ஏற்பாடு செய்யப்பட்டதும், மகாதேவன் மகிழ்ச்சியுடன் அவ்வாறே ஆகட்டும் என்று கூறினார். அவர் சிரிக்கலானார். பிரம்மா கூறியவாறு அவர் யாகத்தில் பாகத்தைப் பெற்றுவிட்டார். அப்போது தர்மமறிந்த சிவன் பிராணிகளின் நன்மை கருதி ஜரத்தைப் பல உருவங்களில் பங்கிட்டார். யானைகளின் தலையில் தோன்றும் மதம் அல்லது தாபமே அதன் ஜரமாகும். மலைகளின் ஜரம் சிலாஜிதம் என்னும் உருவில் தோன்றியது. நீரின் ஜரம் பாசியாகும். சர்ப்பங்களின் ஜரம் அவற்றின் தோல். பசு மாடுகளின் குளம்பில் உண்டாகும் “கோரக்” என்னும் வியாதி அவற்றின் ஜரமாகும். தரிசு நிலமே புவியின் ஜரம்.

பசுக்களின் பார்வை சக்தியின் தடை அவற்றின் ஜரம். குதிரைகளின் கழுத்தின் துளையில் அதிகரிக்கும் மாமிசப் பிண்டமே அவற்றின் ஜரமாகும். மயில்களின் தோகை வெளிவருவதே அவற்றின் ஜரம் ஆகும். குயிலுக்கு உள்ள கண் நோயும், ஆடுகளின் பித்த பேதமும் அவற்றின் ஜரம், கிளிகளின் விக்கல் ஜரம் என்று கூறப்படுகிறது. சிங்கத்தின் களைப்பு அதன் ஜரம். ஆனால் மனிதர்களிடம் இது ஜரம் என்ற பெயரிலேயே பிரசித்தமாக உள்ளது. மகேஸ்வரனின் இந்த ஜரம் பயங்கரமானது. அவருடைய தேஜோ ரூபமான இது மரணகாலத்திலும், பிறக்கும்போது, நடுவிலும் கூட மனிதனின் சரீரத்தில் பிரவேசிக்கிறது. இந்த மகேஸ்வர ஜரம் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் மதிப்பிற்குரியது. வந்தனைக்குரியதும் ஆகும்.

இத்தகைய ஜரத்தால் பீடிக்கப்பட்ட சமயத்திலேயே, இந்திரன் தன் வஜ்ரத்தால், விருத்தாசுரனை வதம் செய்தார்.

42. தகஷ்யக்ஞ அழிவின் வரலாறு; தகஷனின் சிவஸ்துதி வைசம்பாயனர், ஜனமேயனுக்குக் கூறியருளியது (சாந்தி பருவம் அத்-284)

ஜனமேஜயன் வைசம்பாயனரிடம், “பிரம்மன்! வைவஸ்த மன்வந்தரத்தில் தகஷப் பிரஜாபதியின் அஸ்வமேத யாகம் எவ்வாறு அழிந்தது? பிறகு சிவபிரான் மகிழ்ச்சியடைந்ததும் அந்த யாகம் எவ்வாறு நடந்து முடிந்தது? எனக் கேட்டார்.

வைசம்பாயனர் கூறத் தொடங்கினார்; “மன்னா! இது பழைய காலத்தில் நடந்தது. இமயத்தின் அருகில் இருந்த ஹரித்வார் என்னும் மங்களமான ரிஷிகளும், சித்தர்களும் வாழும் இடத்தில் தகஷப்பிரஜாபதி தன் யாகத்திற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தார். அந்தப்பிரதேசம் அழகானது அங்கு பூமி, வானம், சொர்க்கவாசிகள் கூடியிருந்தனர். தகஷப் பிரஜாபதி ரிஷிகள் சூழ அங்கு அமர்ந்திருந்தார். அனைவரும் கைகுவித்து தகஷனை வணங்கி அவரது சேவைக்குக் காத்திருந்தனர்.

தேவர், தானவர், கந்தர்வர், பிசாசர், நாகர், ராக்ஷஸர், ஹாஹா, ஹுஹு என்னும் கந்தர்வர்கள், தும்புரு, நாரதர், விஸ்வாவசு, விஸ்வசேனன், ஆதித்யர், வசுக்கள், ருத்யர், சாத்ய, மருத்தகணங்கள் அனைவரும் இந்திரனும் யாகத்தில் பங்கு பெற வந்து சேர்ந்தனர். ஊஷ்மபா சோமபா, தூமபா, ஆஜ்யபா, பித்ருக்கள், ரிஷிகள் அனைவரும் பிரம்மாவோடு அந்த யாகத்திற்கு வந்தனர். அவர்களுடன் ஜராயுஜ, அண்டஜ, ஸ்வேதஜ, உத்பிஜ என்னும் நால்வகை பிராணி சமுதாயங்களும் அங்கு வந்திருந்தன. ததீசி முனிவர் அனைவரும் வந்து சிவன் வராததைக் கண்டு துயரமடைந்தார். அவர் அனைவரிடமும் கோபத்துடன், பகவான் சிவனுக்கு எங்கு பூஜை நடக்கவில்லையோ, அது யாகமும் அல்ல; தர்மமும் அல்ல; சிவன் இல்லாததால் இது யாகமும் அல்ல; இந்த யாகத்தில் மிகவும் கோரமான அழிவு தோன்றப் போகிறது. ஆனால் யாரும் அதைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை” என்று கூறினார்.

பிறகு ததீசி முனிவர் தியானத்தில் அமர்ந்தார். தியானத்தில் அவருக்கு சிவ-பார்வதியின் தரிசனம் உண்டாயிற்று. அவர்களுடன் நாரதரும் காணப்பட்டார். தேவர்கள் அனைவரும் ஒரே கருத்துடன் இருந்ததாலேயே சிவனுக்கு அழைப்பு இல்லை என்பதையும் முனிவர் அறிந்து கொண்டார். உடனே, ததீசி யாக சாலையிலிருந்து தூரமாகச் சென்றார். தேவர்களிடம், “நல்லவர்களே! பூஜிக்கத் தகுந்தவர்களைப் பூஜிக்காததாலும், பூஜிக்கத் தகாதவனைப் பூஜிப்பதாலும் மனிதன் பாவத்தை அடைகிறான். நான் முன்பு ஒருபோதும் பொய் சொன்னதில்லை. எதிர்காலத்திலும் பொய் சொல்ல

மாட்டேன் தேவர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் இடையில் நான் உண்மையைக் கூறுகிறேன். உலகனைத்தையும் படைப்பவரும், காப்பவரும் உலகின் தலைவரும், பிரபுவும் ஆன சங்கரன் இந்த யாகத்தில் முக்கியமான போக்தா உருவத்தில் தோன்றப் போவதைப் பாருங்கள்” என்று கூறினார்.

தகூன் முனிவரிடம் “11 இடங்களில் வசிக்கும் சூலம் தாங்கிய, ஜடை தரித்த 11 ருத்திரர்கள் எங்களிடம் இருக்கிறார்கள். அவர்களைத் தவிர வேறு எந்த மகேஸ்வரனையும் நான் அறியேன்” என்றான். முனிவர் அவனிடம், “நீங்கள் அனைவரும் சேர்ந்து தீர்மானம் செய்ததாலேயே மகாதேவன் அழைக்கப்படவில்லை. ஆனால் சங்கரனை விடச் சிறந்த தெய்வத்தை நான் அறியேன். இது சத்தியமானால் தகூனின் இந்தப் பெரும் யாகம் அழிந்துவிடும்” எனக் கூறினார்.

தகூன் ததீசியிடம், “மகரிஷியே! முறைப்படி மந்திரத்தால் பவித்ரம் செய்யப்பட்ட இந்த ஹவிஸ் அனைத்தும் தங்கப் பாத்திரங்களில் வைக்கப்பட்டுள்ளன. யக்ஞேஸ்வரர் விஷ்ணுவிற்கு இது சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. விஷ்ணுபகவானுக்கு எங்கும் சமம் கிடையாது. ஹவிஸ்யத்தின் பாகத்தை நான் அவருக்கே சமர்ப்பணம் செய்வேன். அவரே எல்லாம் வல்லவர். யாக பாகத்தை அர்ப்பணம் செய்யத் தகுதியுடையவர்” என்றான்.

கைலாயத்தில் பார்வதியின் துயரம்

கைலாயத்தில் பார்வதி துயரம் கொண்டார். “நான் எத்தகைய விரதம் தானம் அல்லது தவத்தைச் செய்து, என் கணவர் சங்கரனுக்கு யாகத்தின் பாதி அல்லது மூன்றில் ஒரு பங்கைப் பெற்றுத் தர முடியும்?” என்றார். மனைவியின் துயரச் சொற்களைக் கேட்ட பகவான் சங்கரன், பார்வதியிடம், “தேவி! நான் எல்லா யாகங்களுக்கும் ஈஸ்வரன் என்பதை நீ அறிவாயா? விசாலாக்ஷி! ஒருமுகப்படாத மனம் கொண்ட தியானம் இல்லாத அசாதுக்கள் என்னுடைய சொருபத்தை அறியார்கள். இன்று உன்னுடைய மோகத்தால் இந்திரன் முதலிய தேவர்களும் முவுலகமும் கடமை செய்வதறியாமல் போயினர். யாகத்தில் பிரஸ்தோதாக்கள் என்னைத் துதிக்கின்றனர். பிராமணர்கள் சாமகானத்தில் என் மகிமையையே பாடுகிறார்கள். வேதவேத்தாக்கள் என்னையே யஜனம் செய்கின்றனர். ரித்விஜர்கள் யாகத்தில் எனக்கே பாகம் அர்ப்பிக்கின்றனர் என்றார்.

தேவி, அவரிடம், “நாரதா! பாமர மனிதனாக இருந்தாலும் கூடப் பொதுவாக அனைவரும் பெண்களிடையே தன்னையே புகழ்ந்து கொள்ளுகிறார்கள். தன்னுடைய சிறப்பில் கர்வப்படுகிறார்கள் என்பதில்

சந்தேகமில்லை” என்றார். சிவபெருமான் பார்வதியிடம், “தேவேஸ்வரி! நான் என்னைப் புகழ்வில்லை என்னுடைய பிரபாவத்தைப் பார். எந்த யாகத்தால் நீ வருந்துகிறாயோ, அதை அழிப்பதற்கு நான் எத்தகைய வீர புருஷனைச் சிருஷ்டிக்கிறேன் என்பதைப் பார்” என்றார்.

வீரபத்ரன் தோற்றம்

பார்வதியிடம் இவ்வாறு கூறிய மகேஸ்வரன் தன் முகத்திலிருந்து ஒரு அற்புதமான, பயங்கரமான பிராணியை மகிழ்ச்சியுடன் தோற்றுவித்தார். அந்த புருஷனிடம் தகூஷனுடைய யாகத்தை அழித்துவிடக் கட்டளையிட்டார். பகவான் முகத்திலிருந்து தோன்றிய அந்த வீரன் பார்வதியின் துயரத்தையும் கோபத்தையும் விலக்குவதற்காக தகூஷப்பிரஜாபதியின் யாகத்தை அழிக்கப் புறப்பட்டான். அச்சமயம் பகவானின் கோபத்திலிருந்து தோன்றிய மிகப் பயங்கர ரூபம் தரித்த மகாகாளி, தன் பணியாட்களுடன் அந்த வீரனோடு புறப்பட்டார்.

வீரபத்ரன் என்ற அந்த வீரன் மகாதேவனையும், பார்வதி தேவியையும் வணங்கினான். அவனுடைய பலமும், வீரியமும், சக்தியும், புருஷார்த்தமும் எல்லையற்றதாக இருந்தது. அவன் தன் ரோம கூபத்திலிருந்து ‘ரௌம்ய’ என்ற ரௌத்ர கணங்களைத் தோற்றுவித்தான். அவர்களின் பராக்கிரமம் ருத்ரனுக்குச் சமமாக இருந்தது. வீரபத்ரனும், ரௌத்ர கணங்களும் தகூஷனின் யாகத்தை அழிப்பதற்காக உரத்த சிரிப்புடன் வேகமாகப் பாய்ந்தனர். இதனைக் கண்டு யாகத்திற்கு கோலாஹலத்தோடு வந்த தேவர் அனைவரும் கவலை கொண்டனர்.

வீரபத்ரனின் தாக்குதலால் யாகம் அழிதல்

வீரபத்ரனும், ரௌத்ர கணங்களும் தாக்கத் தொடங்கினர். மலைகள் உடைந்தன; பூமி நடுங்கியது; புயல் வீசியது; நெருப்பு எரியவில்லை; சூரியன் ஒளி இழந்தான்; கிரகங்களும், நகூத்திரங்களும், சந்திரனும் கூட தேஜஸ் இழந்தன. நாற்புறமும் இருள் பரவியது. தேவர்கள், முனிவர்கள், மனிதர்கள் அனைவரும் ஒளிந்து கொண்டனர். ருத்ர கணங்கள் யாக சாலைக்குத் தீ வைத்தனர். யாக உறுப்பினர்கள் அடிக்கப்பட்டனர். யாக வியூபங்கள் பெயர்க்கப்பட்டன. யாகப் பொருட்கள் மிதித்து நசுக்கப்பட்டன. யாகப் பாத்திரங்களும், ஆபரணங்களும் உடைக்கப்பட்டன.

அந்த யாக பூமியில் ஆங்காங்கு திவ்யமான அன்ன, பான, பக்ஷ்யப் பொருட்கள் மலைபோல் குவிக்கப்பட்டிருந்தன. அவை ருத்ர கணங்களால்

அழியத் தொடங்கின. நெய்யும், பாயசமும் சேறாக உறைந்தன. தயிர், மோர், சர்க்கரை, கற்கண்டு இவை அனைத்தும் எரிக்கப்பட்டன. பலவகைக் கனிகளையும், பசுய பதார்த்தங்களையும் ருத்ர கணங்கள் உண்ணவும், அழிக்கவும், வீசவும் செய்தன. பேருடலுடைய பூத கணங்கள் தேவசேனையைக் கலங்கடித்தன. எல்லா தேவர்களும் சேர்ந்து யாகத்தைக் காப்பாற்ற முயற்சி செய்தும், வீரபத்ரன் விரைவில் யாகத்தை எரித்துச் சாம்பலாக்கிவிட்டார்.

வீரபத்ரன் அனைவரின் மனத்திலும் பயம் உண்டாகும்படி பெரும் கர்ஜனை செய்தான். யாகத்தின் தலையை வெட்டி வீழ்த்தினான். மகிழ்ச்சியுடன் சிம்மநாதம் செய்தான். அப்போது பிரம்மா உள்ளிட்ட தேவர்கள், தக்ஷபிரஜாபதி அனைவரும் கைகுவித்து வணங்கி, “தேவ தேவா! தாங்கள் யார் என்று கூறுங்கள்” எனக் கேட்டனர்.

வீரபத்ரன் அவர்களிடம் கூறினான்; “பிராமணர்களே! நான் ருத்ரனுமல்ல; தேவியுமல்ல. இங்கு போஜனம் செய்ய விரும்பி வரவில்லை இந்த யாகம் உமாதேவியின் கோபத்திற்குக் காரணமாகிவிட்டது. அதனால் சிவன் கோபம் கொண்டுள்ளார். நான் உன் யாகத்தை அழிப்பதற்காக வந்துள்ளேன். இங்குள்ள பிராமணர்களைத் தரிசிக்கவோ, யாகத்தை வேடிக்கை பார்க்கவோ வரவில்லை. உன் யாகத்தை அழிப்பதற்காகவே வந்துள்ளேன். என் பெயர் வீரபத்ரன். ருத்ரனின் கோபத்திலிருந்து தோன்றியவன்.

இந்தப் பெண் பத்ரகாளி என்னும் பெயரில் புகழ் பெற்றவர். பார்வதியின் கோபத்திலிருந்து தோன்றியவள். தேவாதி தேவனான மகாதேவன் எங்கள் இருவரையும் அனுப்பியுள்ளார். பிராமணர்களே உமை ஒரு பாகனான சிவனைச் சரணடையுங்கள், மகாதேவனின் கோபம் கூட மங்களமயமானது. மற்றவர்கள் அளிக்கும் வரம் கூட மங்களமானதல்ல” என்று உரைத்தான்.

தக்ஷனின் சிவஸ்துதி

வீரபத்ரனின் சொற்களைக் கேட்டு யக்ஷன் சிவனை வணங்கித் துதிக்கலானான். உலகனைத்தையும் ஆள்பவரும், காப்பவரும், நித்யரும் சனாதனரும், மாறுதலற்றவரும், ஆராதனைக்கு உரியவருமான மகாதேவனை நான் சரணடைகிறேன் எனத் துதித்ததும் மகாதேவன் திடீரென்று அக்னி குண்டத்திலிருந்து வெளிப்பட்டார். பிரளய காலத்து அக்னியைப் போல ஆயிரக்கணக்கான சூரியன்களின் ஒளியோடு அவர் திகழ்ந்தார். தக்ஷனுக்கு முன்னால் சிரித்தவாறு நின்று “பிரஜாபதே! இன்று நான் உன்னுடைய எந்த

காரியத்தை நிறைவேற்றித் தர வேண்டும்” என்று கேட்டார்.

அப்போது தேவகுரு பிருகஸ்பதி வேதத்தின் மக அத்தியாயத்தின் மூலம் மகாதேவனைத் துதித்தார். தகூ பிரஜாபதி கண்ணீர் பெருக்கியவாறு, கை குவித்தபடி மகாதேவனை வணங்கினார். “பகவன்! தாங்கள் என்னிடம் மகிழ்ச்சியடையுங்கள். நீங்கள் எனக்கு வரமளிக்க விரும்பினால் என்னுடைய சொற்களைக் கேளுங்கள். நான் நீண்ட காலமாக முயற்சி செய்து, யாகப் பொருட்களைச் சேர்த்தேன். அவற்றில் எரிக்கப்பட்டுக் குடிக்கப்பட்டு, உண்ணப்பட்டு அழிக்கப்பட்ட எதுவும் எனக்கு வீணாகக்கூடாது.” என்று வேண்டினான். தர்மத்தின் தலைவனும், மக்களைக் காப்பவனுமான ஹரதேவன் தகூன் விரும்பிய வரத்தை அளித்தார். தகூன் ஆயிரத்தெட்டு நாமங்களால் சிவபெருமானைத் துதித்தான்.

தகூனின் சிவஸ்துதி பின்வருமாறு

தேவேஸ்வரா! உங்களுக்கு நமஸ்காரம். தாங்கள் தேவ சத்ருவான தானவர்களின் சேனையை அழித்தவர். இந்திரனின் சக்தியையும் ஸ்தம்பிக்கச் செய்பவர். ஆயிரம் கண்ணுடையவர் ஆதலால் சஹஸ்ராசூன். உங்கள் புலன்கள் அலாதியானவை என்பதால் நீங்கள் விருபாசூர். மூன்று கண்களை உடையவர் ஆதலால் யசூன் எனப்படுகிறீர்கள். யசூராஜன் குபேரனுக்கும் பிரியமானவர். உங்களுக்கு கைகள், கால்கள், கண்கள், தலைகள், முகங்கள் அனைத்தும் எல்லாத் திசைகளிலும் உள்ளன. எல்லாப் பக்கமும் காதுகள் உள்ளன. நீங்கள் உலகத்தில் உள்ள அனைத்திலும் வியாபித்துள்ளீர்கள்.

சங்கு கர்ணன், மகாகர்ணன், கும்பகர்ணன், அர்ணவாளையன், கஜேந்திரகர்ணன், கோகர்ணன், பானிகர்ணன் என்னும் ஏழு பார்ஷதர்களும் உங்களுடைய சொரூபத்தினர். உங்களுக்கு நமஸ்காரம். நூற்றுக் கணக்கான வயிறுகளும், நாக்குகளும் இருப்பதால் தாங்கள் ‘ஸதோதரன்’ ஸதுஜிஹ்வன், சதாவர்த்தன் என்று புகழ் பெற்றவர். உங்களுக்கு நமஸ்காரம். காயத்ரி மந்திர ஐபம் செய்யும் பிராமணர்கள் உங்கள் மகிமையைப் பாடுகிறார்கள். சூரிய உபாசனை செய்பவர்கள் சூரியனின் உருவில் உங்களையே ஆராதிக்கிறார்கள்.

ரிஷிகள் உங்களையே பிரம்மா, இந்திரன், மற்றும் ஆகாயத்தைப் போல் மிக உயர்ந்தவராகக் கருதுகிறார்கள். தாங்கள் எல்லையற்றவர். பூமி, நீர், வாயு, அக்னி, ஆகாயம், சூரிய-சந்திரர், யஜமான் என்ற எட்டு வகை மூர்த்திகளிலும் நீங்கள் வாசம்புரிகிறீர்கள். உங்களுடைய உடலில் சோமன், அக்னி, வருணன், சூரியன், விஷ்ணு, பிரம்மா, பிருகஸ்பதி

அனைவரையும் நான் பார்க்கிறேன். சத், அசத் பொருட்களின் தோற்றத்திற்கும், லயத்திற்கும் தாங்களே காரணமாவீர். அனைவரும் தோன்றுவதால் தாங்கள் பவன்; அனைவரையும் சம்ஹாரம் செய்வதால் சர்வன், பாவத்தையும், துயரத்தையும் விலக்குவதால் ருத்ரன்; வரமளிப்பதால் வரதன்; ஜீவன் என்னும் பசுக்களைக் காப்பதால் பசுபதி.

தாங்கள் அந்தகாசுரனை வதம் செய்ததால் அந்தககாதி. உங்களுக்கு மீண்டும் மீண்டும் நமஸ்காரம். தாங்கள் மூன்று ஜடைகளையும், மூன்று தலைகளையும் தரிப்பவர்; திரிசூலம் ஏந்தியவர். திரியம்பகர், மூன்று கண்களை உடையவர். திரிபுராசுரனை அழித்தவர். உங்களுக்கு நமஸ்காரம். துஷ்டர்களைக் கோபிப்பதால் தாங்கள் சண்டர்; குண்டத்தில் நீரைப்போல உங்கள் வயிற்றில் உலகனைத்தும் இருப்பதால் தாங்கள் குண்டன் என்று கூறப்படுகிறீர்கள்.

தாங்கள் பிரம்மாண்ட சொரூபமானவர்; அண்டத்தைத் தாங்குபவர்; தண்டதாரி, சமகர்ணன் ஆவீர். தண்டம் தரிப்பதால் உங்களுடைய பெயர் தண்டி முண்டனாகும். மொட்டை அடித்துக் கொண்ட துறவிகள் உங்கள் சொரூபமானவர். உங்களுக்கு நமஸ்காரம். பெரிய கடைவாய்ப் பற்கள் கொண்டவர் ஆதலால் ஊர்த்வ தம்ஷ்ட்ரர்; கேசம் மேல்நோக்கி எழும்பியவை ஆதலால் ஊர்த்வ கேசர் என்று அழைக்கப்படுகிறீர்கள். நீங்களே சுக்லர். நீங்கள் உலகின் உருவில் பரவியவர். ரஜோகுணம் உடையவராதலால் உலோகிதர். தமோ குணத்தை ஏற்றிருப்பதால் தூம்ரர் என்று அழைக்கப்படுகிறீர்கள். கழுத்தில் நீல வண்ண அடையாளம் உள்ளதால் நீலக்ரீவன்-நீலகண்டன் ஆவீர். உங்களுக்கு நமஸ்காரம். இணையற்ற உருவம் கொண்டவராதலால் அப்ருதிருபர். பல்வேறு உருவம் தரிப்பதால் விருபர் ஆவீர். நன்மை அருளும் சிவன் தாங்களே ஆவீர். தாங்களே சூரியன்; கொடியிலும், தண்டத்திலும் சூரிய சின்னத்தைத் தரிக்கிறீர்கள். உங்களுக்கு நமஸ்காரம்.

நீங்கள் கணங்களின் தலைவர். காளையின் கழுத்தைப் போன்ற கழுத்துடையவர். 'பினாகம்' என்னும் வில்லை ஏந்தியவர். பகைவரை அடக்குபவர். தண்டஸ்வரூபர். விராத உருவில் சஞ்சரிக்கும்போது போஜபத்ரத்தையும் மரவுரி ஆடையையும் தரிக்கிறீர்கள். உங்களுக்கு நமஸ்காரம். தங்கத்தைத் தோற்றுவிப்பதால் ஹிரண்யகர்ப்பன் ஆவீர். தங்கக் கவசமும், மகுடமும் தரிப்பதால் ஹிரண்யகவசன், ஹிரண்ய மகுடன் எனக் கூறப்படுகிறீர்கள். தங்கத்திற்குத் தலைவரான உங்களுக்கு மரியாதையுடன் நமஸ்காரம்.

துதிக்கப்பட்டவரும் தாங்களே; துதிக்கத் தகுந்தவரும் தாங்களே; துதிக்கப்படுபவரும் தாங்களே. தாங்கள் சர்வசொருபர்; சர்வபக்ஷி, பூதங்களின் அந்தராத்மா ஆவீர். உங்களுக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரம். தாங்கள் கபாலம் ஏந்தியவர். சிதையின் சாம்பலை விரும்புபவர். அனைவரையும் பயமுறுத்துபவர். பயமற்றவர் சமம்-தமம் போன்ற தீவிர விரதங்களைத் தரிப்பவர். உங்களுக்கு நமஸ்காரம். உங்கள் முகம் மாறுவது; நாக்கு வாளைப்போல் கூர்மையானது. உங்களுடைய வாயும், பற்களும் அழகுடன் திகழ்கின்றன. தாங்கள் பழங்களையும், பழுக்காத காய்களையும் விரும்பி ஏற்றுக் கொள்கிறீர்கள். உடுக்கையும் வீணையும் உங்களுக்குப் பிரியமானவை. உங்களுக்கு நமஸ்காரம்.

தாங்கள் வருஷர்; தர்மத்தைப் பொழிபவர், கோவ்ருஷர்; நந்தி வருஷர், தர்மம் ஆகிய பெயர்களில் பிரசித்தமானவர். எப்போதும் கதியுடையவர், ஆள்பவர், பூதங்களை ஜீரணிக்கும் காலன். எல்லோரிலும் சிறந்த வரமளிப்பவர், வர சொருபமானவர்; உத்தம ஆடையும், நறுமண மாலையும் தரிப்பவர். பக்தன் விரும்புவதைக் காட்டிலும் அதிக வரமளிப்பவர், உங்களுக்கு நமஸ்காரம். போகியும், தியாகியும் உங்களுடைய சொருபமே. தாங்கள் தியான பராயணர். ருத்ராக்ஷ மலை அணிந்தவர். காரண உருவில் அனைவரிடமும் வியாபித்தவர். காரிய உருவில் தனித்தனியாகக் காட்சி அளிப்பவர். உலகனைத்திற்கும் நிழலும் வெயிலும் அளிப்பவர். சங்கரனாகிய உங்களுக்கு நமஸ்காரம்.

கோர, அகோர, கோரதர ரூபம் தரிப்பவர். சிவன், சாந்தன், சாந்த சொருபன், உங்களுக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரம்; ஒரு பாதமும், பல கண்களும், ஒரு தலையும் உடைய உங்களுக்கு நமஸ்காரம். பக்தன் அளிக்கும் மிகச் சிறிய பொருளையும் ஆசையுடன் ஏற்று, பதிலுக்கு எல்லையற்ற செல்வத்தை அளிப்பவர் ருத்ர பகவானே உங்களுக்கு நமஸ்காரம். இவ்வுலகை நிர்மாணித்த தொழில் கலைஞர்; வெண்மையான உடல் உடையவர்; அமைதியானவர்; பகைவர்களைப் பயமுறுத்தும் கழுத்தின் ஒலியை உடையவர்; கண்டா நாதமாகவும், அனாகதத்வனியின் கேட்கப்படுவருமான மகேஸ்வரனே! உங்களுக்கு நமஸ்காரம்.

தங்களுடைய ஆலயத்தின் மணிகளை ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் ஒலிக்கிறார்கள். மணிமாலை தங்களுக்குப் பிரியமானது; தங்களுடைய பிராணனே மணியைப் போன்ற த்வனி உடையது. கந்த, கோலாகல ரூபமான சிவனே! தங்களுக்கு நமஸ்காரம். தாங்கள் கோபம், ஹுங்காரம், ஆகாயம், சூரியன், ஈஸ்வரர் அனைத்திற்கும் அப்பாற்பட்டிருக்கும் சாந்த சொருபரான பரபிரம்மம். ஹும் என்று கூறுவது உங்களுக்குப் பிரியம். அமைதியாக

இரு என்று கூறித் தாங்கள் அனைவருக்கும் நன்மை அளிக்கிறீர்கள். மலையின் மீதும், மரங்களின் அடியிலும் வாசம் புரியும் தங்களுக்கு நமஸ்காரம்.

தாங்கள் பழத்தின் உள்ளே உள்ள சதைப்பற்றைப் போன்ற மாமிசத்தை உண்ணும் நரியின் உருவம் உடையவர். அனைவரையும் கடத்துவிப்பவர். கடக்கவும், கடத்தவும் சாதனமானவர். தாங்களே யாகமும், யஜமானனும் ஆவீர். தாங்களே ஹவனமும் அக்னியும் ஆவீர். உங்களுக்கு நமஸ்காரம். தாங்களே யாகத்தை நிர்வகிப்பவர்; ஹவிஸை தேவர்களிடம் சேர்க்கும் அக்னி தேவன். தாங்கள் மனத்தையும் புலன்களையும் அடக்குபவர். பக்தர்களின் துயரத்தால் துயரமடைபவர். பகைவருக்குத் தாபமளிப்பவர். தாங்களே கரை: கரைகளையுடைய நதி; அக்கரைகளைக் காப்பவரும் தாங்களே. உங்களுக்கு நமஸ்காரம்.

தாங்களே அன்னதாதா; அன்னபதி; அன்ன போக்தா; அனைத்தும் ஆவீர். ஆயிரக்கணக்கான தலைகளையும் கால்களையும் உடையவர். உங்களுக்கு நமஸ்காரம். ஆயிரக்கணக்கான கரங்களால் ஆயிரக்கணக்கான சூலங்களை ஏற்கிறீர்கள். ஆயிரக்கணக்கான கண்கள் கொண்டவர். காலை சூரியனைப் போல அங்ககாந்தி உடையவர். தாங்கள் சிறுவன் உருவம் தரிப்பவர். உங்களுக்கு நமஸ்காரம்.

தாங்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் உருவில் உடன் இருப்பவர்களைக் காப்பவர். சிறுவர்களுடன் விளையாடுபவர். அனைவரை விடவும் முதியவர். பக்தியையும், பிரேமையையும் பெற ஆசைப்படுபவர். துஷ்டர்களின் தீய நடத்தையால் கலக்கமடைபவர். தீய நடத்தை உள்ளவர்களைத் துயரத்தில் ஆழ்த்துபவர். உங்களுக்கு நமஸ்காரம். உங்களுடைய கேசங்கள் கங்கையின் அலைகளால் அலைக்கப்பட்டு முஞ்சத்தைப் போலுள்ளன. உங்களுக்கு நமஸ்காரம்.

பிராமணர்களின் கற்றல், கற்பித்தல், யஜனம், யாஜனம், தானம் பெறுதல், தானம் அளித்தல் என்னும் ஆறு காரியங்களில் திருப்தி அடைகிறீர்கள். தானே யஜனம், கல்வி, தானம் என்னும் மூன்று கர்மங்களிலும் ஈடுபட்டுள்ளீர்கள். உங்களுக்கு நமஸ்காரம். தாங்களே வர்ணாஸ்ரமங்களின் வெவ்வேறு காரியங்களை முறைப்படி பகுப்பவர். ஜபிக்கத் தகுந்த மந்திரரூபமானவர். கோஷ சொருபர். கோலாகல ரூபமானவர். உங்களுக்குப் பற்பல நமஸ்காரம்.

தங்கள் கண்கள் வெண்மையும், பிங்கள வர்ணமும் உடையவை;

கருப்பு சிவப்பு வண்ணமுடையவை. தாங்கள் பிராண வாயுவை வென்றவர். தண்டருபமானவர்; பிரம்மாண்டம் என்னும் குடத்தை உடைப்பவர். மெலிந்த சரீரம் உடையவர்; உங்களுக்கு நமஸ்காரம். தர்மார்த்த, காம, மோக்ஷம் அளிப்பதில் புகழ்மிக்கவர். சாங்க்ய சொருபமானவர். சாங்க்ய யோகிகளில் முக்கியமானவர்; சாங்க்ய சாஸ்திரத்தைத் தொடங்கியவர். உங்களுக்கு நமஸ்காரம்.

தாங்கள் தேரில் ஏறியும், தேர் இன்றியும் சஞ்சரிப்பவர். நீர், தீ, வாயு, ஆகாயம் என்னும் நான்கு வழிகளிலும் உங்களுடைய கதி உள்ளது. கருப்பு மான்தோல் போர்த்தியவர், பாம்பு யக்ஞோபவீதம் தரிப்பவர். உங்களுக்கு நமஸ்காரம். ஈசானரே! உங்கள் உடல் வஜ்ரம் போன்றது. ஹரிகேசா உங்களுக்கு நமஸ்காரம். தாங்கள் வ்யக்த, அவ்யக்த சொரூபர். முக்கண்ணர்; அம்பிகையின் சுவாமி; காமசொரூபர்; காமங்களை நிறைவேற்றுபவர். காமனை அழித்தவர். திருப்தி-திருப்தியற்றது என்பதை யோசிப்பவர். சர்வ சொரூபர். அனைத்தையும் அளிப்பவர். அனைவரையும் அழிப்பவர். சிவந்த வண்ணமுடையவர். உங்களுக்கு நமஸ்காரம்.

பலமுடையவரே! மகாசத்வரே! ஒளி மிக்கவரே! மகாபாஹு! தாங்கள் மேக வண்ணமுடைய மகாகால சொரூபர். உங்களுடைய திருமேனி ஸ்தூலமானது தாங்கள் ஜடை தரிப்பவர்; மரவுரியும் மான்தோலும் அணிந்தவர். ஒளிமிகுந்த சூரியனையும், அக்னியையும் போல் ஒளிமயமான ஜடையுடையவர். ஆயிரக்கணக்கான சூரியர்களைப் போல ஒளிமிக்கவர். எப்போதும் தவத்தில் ஈடுபடுபவர். உங்களுக்கு நமஸ்காரம். தாங்கள் உலகை மோகத்தில் ஆழ்த்துபவர். உங்கள் தலையில் கங்கையின் நூற்றுக்கணக்கான அலைகள் எழுந்து கொண்டிருக்கின்றன. கங்கை நீரால் ஈரமான கேசமுடையவர். சந்திரனைத் தேய்வு-வளர்ச்சி என்னும் சக்கரத்தில் ஆழ்த்துபவர். யுகங்களை மறுபடி அமைப்பவர். உங்களுக்கு நமஸ்காரம்.

தாங்களே அன்னம். அன்னத்தை உண்பவர். அன்னமளிப்பவர். அன்னத்தைக் கடைபவர். அன்னத்தைத் தோற்றுவிப்பவர். அன்னத்தை ஜீரணிப்பவர். சமைத்த உணவுமாவீர். பிராணவாயுவும், ஜடரானலும் உங்கள் உருவம் ஆகும். தேவதேவா! ஜராயுஜ, அண்டஜ, சேதஜ, உத்பிஜ என்னும் நான்கு வகை பிராணி சமூகமும் தாங்களே யாவீர். பிரம்ம வேத்தாக்களில் சிறந்தவர். தாங்களே சராசர ஜீவன்களைப் படைத்து அழிப்பவர். பிரம்மஞானிகள் உங்களுடைய பிரம்மம் என்று அழைக்கின்றனர்.

வேத வித்வான்கள் உங்களை மனதின் சிறந்த காரணம், மனம், ஆகாயம், வாயு, தேஜஸின் நிதி, ரிக், சாமம், ஓங்காரம் என்றெல்லாம்

சுறுகிறார்கள். தேவர்களில் சிறந்தவரே! சாமகானம் செய்யும் வேத வேத்தாக்கள் ஹா 3 யி, ஹா 3 யி, ஹு 3 வா, ஹா 3 யி, ஹா 32, ஹா 3 யி முதலியவற்றை அடிக்கடி தொடர்ந்து உச்சரித்து எப்போதும் உங்களுடைய மகிமையைப் பாடுகிறார்கள். யஜுர் வேதமும், ரிக் வேதமும் உங்கள் சொரூபமாகும். நீங்களே ஹவிஸ்யம். வேத உபநிஷதங்கள் உங்களின் மகிமையைத் துதிக்கின்றன. பிராமணன், கூத்திரியன், வைசியன், சூத்திரன், அந்த்யஜன் ஆகியோர் உங்களுடைய சொரூபமானவர்கள்.

மேகம், மின்னல், கர்ஜனை, கடகட என்னும் ஒலி அனைத்தும் தாங்களே. ஆண்டு, பருவம், மாசம், பகலும், யுகம், நிமிஷம், காஷ்டை, நகூத்திரம், கிரஹம் மற்றும் கலையும் தாங்களே ஆவீர். மரங்களில் சிறந்த ஆல், அரசு, மலைகளின் சிகரங்கள், புலி, கருடன், அனந்தன் ஆகிய சிறந்த அனைத்தும் தாங்களேயாவீர். கடலில் பாற்கடல், அஸ்திரங்களில் வில்; செலுத்தப்படும் ஆயுதங்களில் வஜ்ரம்; விரதங்களில் சத்யம், அனைத்தும் தாங்களே. தாங்களே த்வேஷமும், விருப்பம், ஆசை, மோகம், பொறுமை, பொறுமையின்மை, செயல், தைரியம், பேராசை, காம-க்ரோதம், வெற்றி-தோல்வி அனைத்துமாவீர்.

நீங்கள் கதை, அம்பு, வில், ஜர்ஜரம் என்னும் அஸ்திரங்களைத் தரிப்பவர். துளைப்பவர்; பேதிப்பவர், அடிப்பவரும் ஆவீர். நல்ல பாதையில் வழிநடத்துபவர், நன்மையை விரும்புபவர் மற்றும் தந்தை என்று கருதப்படுபவர். பத்து லக்ஷணங்கள் உடைய தர்மார்த்த காமங்களும் தாங்களேயாவீர். கங்கை, கடல், நதிகள், குளம், பள்ளம், கொடி, புல், ஓளஷதி, விலங்கு, பசு, மான், பறவை, திரவியங்கள், கர்மங்களின் தொடக்கம், மலரும், பழமும் அளிக்கும் காலனும் தாங்களேயாவீர். நீங்கள் தேவர்களின் முதலும் முடிவும் ஆவீர்.

காயத்ரி மந்திரமும், ஓங்காரமும் தாங்களேயாவீர். ஹரித, லோகித, நீல, கிருஷ்ண, ரத்த, அருண, கத்ரு, கபில, புறா ஆகியவற்றைப்போலவும் கருமுகிலைப் போலவும் உள்ள வண்ணங்களும் தாங்களே. தாங்கள் வர்ணம் இல்லாததால் 'அவர்ணர்' என்றும் நல்ல வர்ணம் உடையவர் ஆதலால் 'சுவர்ணர்' என்றும் அழைக்கப்படுபவர். தாங்களே வர்ணத்தை அமைப்பவர். மேகத்தைப் போன்றவர். உங்கள் பெயரில் அழகிய அக்ஷரங்கள் உள்ளதால் தாங்கள் 'சுவர்ணநாமா' ஆவீர். உங்களுக்குச் சிறந்த வண்ணம் விருப்பமானது. தாங்களே இந்திரன், யமன், வருணன், குபேரன், அக்னி, சூரிய-சந்திரன், சூரிய-சந்திரர்களின் கிரஹணம், சூரியன், ராகு மற்றும் பாணு ஆவீர்.

ஹோத்ரம், ஹோதா, ஹவனம் செய்யும் பொருள், ஹவனம் என்னும் செயல், மற்றும் பரமேஸ்வரனும் தாங்களேயாவீர். ‘த்ரிசௌபர்ண’ என்னும் பெயருடைய வேதத்தின் ஸ்ருதிகளிலும், யஜுர் வேதத்தின் கூத, ருத்ரிய, ப்ரகர்ணத்திலும் உள்ள வைதிகப் பெயர்கள் அனைத்தும் தங்களுடையதேயாகும். தாங்கள் புனிதத்திற்கெல்லாம் புனிதமானவர். மங்களத்திற்கெல்லாம் மங்களமானவர். நீங்களே சேதனம் அளிப்பவர். பிறப்பையும், இறப்பையும் தோற்றுவிப்பவர்.

தாங்களே சம்சார வ்ருஷம், ஜீவன், சரீரம், உயிர், சத்வ-ரஜ-தமம், ஊர்த்வ வேத்தா, அபான-பிராண-சமான-உதான-வியானமானவர். கண்களைத் திறத்தல். முடுதல், தும்முதல், கொட்டாவி விடுதல் ஆகிய செயல்களும் தாங்களேயாவீர். அக்னிமயமான சிவப்பு வண்ணப் பார்வை உங்களுக்குள் மறைந்துள்ளது. உங்களுடைய முகமும், வயிறும் பெரியவை. ரோமங்கள் ஊசியைப் போன்றவை. தாடி, மீசை கருமையானவை. தலைமுடி மேலெழும்பியது. தாங்கள் சராசர சொருபர். பாடும், இசைக்கருவி இசைக்கும் கலையை அறிந்தவர். பாடுவதும், இசைப்பதும், தங்களுக்குப் பிரியமானவை.

தாங்கள் மீன்; நீரில் வாழ்பவர், வலையுள் படும் முதலையாவீர் என்றாலும் கட்ட முடியாதவர், விளையாட்டுப் பிரியர், கலகருபர், நீங்களே பஞ்சம், அதிகாலம், துஷ்காலம் மற்றும் காலமும் ஆவீர். மரணம், கத்தி, க்ருத்யா, பகூஷம் எதிரியை அழிப்பவர் அனைத்தும் தாங்களே. மேகத்தைப் போன்ற கடுமையானவர் பெரும் பற்களை உடையவர்; பிரளய காலத்து ஒளியும், மேகமும் ஆவீர்.

ஒளி மிகுந்தது; ஒளி மறைந்துள்ளது, கர்ம பலமுடையது, மணி உடையது, ஜீவனோடு விளையாடுவது, காரண உருவில் அனைத்திலும் வியாபிப்பது அனைத்தும் தாங்களேயாவீர். தாங்களே பிரம்மம், அக்னிகளின் சொருபர். தண்டிமுண்டன் த்ரிதண்டதாரி ஆவீர். நான்கு யுகங்களின், நான்கு வேதங்களின் சொருபம், நால்வகை ஹோதாக்களின் கர்மத்தைத் தொடங்குபவர், நான்கு ஆஸ்ரமங்களின் தலைவர், நான்கு வர்ணங்களின் சிருஷ்டிகர்த்தா. தாங்களே அகூஷப்பிரியர், தூர்த்தர், கணங்களின் தலைவர், கணாதிபர் என்னும் பெயர்களை உடையவர்.

தாங்கள் சிவப்பு ஆடையையும், சிவப்பு மாலையையும் அணிபவர். மலை மீது சயனிப்பவர். துவராடையை விரும்புபவர். சிற்பிகளில் மிகச்சிறந்த சிற்பி. எல்லாவகை சிற்பக் கலையையும் தொடங்கியவர். பகதேவனின் கண்களைப் பெயர்க்கும் அங்குசமானவர். மிகுந்த சினம் கொள்பவர்.

பூஷாவின் பற்களை அழிப்பவர். ஸ்வாஹா, ஸ்வதா, வஷட், நமஸ்காரம், நமோ நம முதலிய பதங்கள் உங்களுடைய பெயராகும். தாங்கள் ரகசிய விரதமுடையவர். மறைந்து தவம் புரிபவர். தாரக மந்திரமும், நட்சத்திரங்கள் நிறைந்த ஆகாயமும் தாங்களே, நீங்களே தாதா, விதாதா, சங்காதா; தாரணம், ஆதாரமற்றது, ஆதாரம் அனைத்தும் தாங்களே. தாங்களே பிரம்மா, தவம், சத்யம், பிரம்மச்சரியம், எளிமை, பூதாத்மா; பூதங்களைச் சிருஷ்டிப்பவர்.

தாங்களே நித்யசித்தர் முக்காலங்களின் உற்பத்திக்குக் காரணமானவர் பூலோகம், புவர்லோகம், சுவர்லோகம், த்ருவம், தவம், சீலம் மற்றும் மகேஸ்வரர் ஆவீர். யாக தீக்ஷ பெறுபவர்; பெறாதவர், பொறுமையுடையவர், அடக்கமுடையவர். பிராணிகளை அழிப்பவர், சந்திரனை வளர்ப்பவர். யுகங்களை ஆவிருத்தி செய்பவர், பிரளயர், மீண்டும் சிருஷ்டிப்பவர் அனைத்தும் தாங்களே யாவீர். தாங்கள் காமம், பிந்து, அணு மற்றும் ஸ்தூல ரூபமானவர். பொன்னரளி மாலையை விரும்புபவர். நந்திமுகர், பீமமுகர், சுமுகர், துர்முகர், அமுகர், சதுர்முகர். பகுமுகர். போரில் பகைவரை அழிக்கும் அக்னிமுகர் ஹிரண்யகர்ப்பரான பிரம்மாவும் தாங்களே. பறவைகளைப் போல சங்கமற்றவர். பாம்புகளின் தலைவரும், விராடரும் தாங்களே.

தாங்கள் அதர்மத்தை அழிப்பவர்; மகாபார்ஸ்வர், சண்டதார், கணத் தலைவர், புவனர்த்தர், கோரக்ஷகர், நந்திவாகனர், மூவுலக ரக்ஷகர், கோஷரூபமானவர், புலன்களை இயக்குபவர், புலன்களுக்கு எட்டாதவர், சிறந்தவர், உறுதியானவர், நிலையானவர், நடுக்கமற்றவர், அசைபவர், விலக்க முடியாதவர், மிகுந்த வேகமுடையவர், சகிக்க முடியாதவர், கடக்க முடியாதவர், கடினமானவர், அசைக்க முடியாதவர், வெல்ல முடியாதவர், வெற்றியுடையவர், விரைந்து செல்பவர், சந்திரன் மற்றும் யமராஜனும் ஆவீர்.

குளிர், வெயில், பசி, முதுமை, மனக்கவலையை விலக்குபவர், நீங்கள் ஆதி, வியாதி, வியாதியை விலக்குபவர். என்னுடைய யாகரூப மாணை வதைத்தவர். வியாதியை வரவழைப்பவரும் அழிப்பவரும் தாங்களே. தலையில் மயிற்பீலி தரிப்பதால் சிகண்டியாவீர். தாமரை போன்ற கண்களை உடையவர். தாமரைக் காட்டில் வசிப்பவர். தண்டதாரி, த்ரியம்பகர், உக்ரதண்டர், பிரம்மாண்டத்தை அழிப்பவர், விஷம் என்னும் அக்னியைக் குடிப்பவர், தேவர்களில் சிறந்தவர். சோமரஸம் பருகுபவர். மருத்தகணங்களின் தலைவர்.

தேவாதி தேவா! தாங்கள் அமுதபானம் செய்பவர்; கணங்களின் தலைவர் விஷம், அக்னி, மரணத்திலிருந்து காப்பவர். பாலும், சோமரசமும் பருகுபவர். சுகத்திலிருந்து விலகிய ஜீவன்களின் முக்கிய ரக்ஷகர். துஷிதன் என்னும் தேவர்களின் ஆதி பூதமான பிரம்மாவைப் பாலனம் செய்பவர். தாங்களே அக்னி; அந்தர்யாமி; தாங்களே ஆணும், பெண்ணும் அலியுமாவீர். சிறுவனும், யுவனும் கிழவனும் தாங்களேயாவீர்.

நாகேஸ்வரா! தாங்கள் ஜீரணமான பற்களை உடையவர்; இந்திரன், உலகை அழிப்பவர், பிரஜாபதி; உலகத்தைப் படைப்பவர், பிரஜாபதிகளில் சிறந்தவர், உலகின் பாரத்தைச் சுமப்பவர், விஸ்வரூபர், ஒளிமிக்கவர். எல்லாப்பக்கமும் முகம் உடையவர். சந்திர-சூரியரே உங்கள் கண்கள், பிரம்மா உங்களுடைய இதயம்; தாங்களே கடல்கள். சரஸ்வதி தங்களுடைய வாக்கு; அக்னியும் வாயுவும் தங்கள் பலம். தாங்கள் கண்களை மூடுவதும், திறப்பதுமே இரவு-பகலாகும். சிவனே! உங்கள் மகிமையைப் பிரம்மாவும், விஷ்ணுவும் பழைய ரிஷிகளும் கூடச் சரியாக அறிய மாட்டார்கள். உங்களுடைய சூட்சுமமான ரூபங்களை நாங்கள் பார்க்கமுடியாது. தந்தை தன் சொந்த மகனைப் பாதுகாப்பது போல் தாங்கள் என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும். நான் தங்களால் காக்கத் தகுந்தவன். தாங்கள் நிச்சயம் என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும்.

நான் உங்களை வணங்குகிறேன். தாங்கள் பக்தர்களுக்கு இரங்கும் பகவான். நான் உங்களின் நிரந்தர பக்தன். ஆயிரக்கணக்கான மனிதர்களை மாயை என்னும் திரையால் மறைத்து, அனைவராலும் அறியப்படாத இணையற்ற, எல்லையற்ற ஆசைகளைத் துறந்தபின் தோற்றமளிக்கும் பரமேஸ்வரா! எப்போதும் என்னைக் காப்பாற்றுங்கள். உறக்கத்தையும், பிராணிகளையும், புலன்களையும் வென்ற சத்வகுணத்தில் நிலைத்த யோகிகளுக்கு சாக்ஷாத்காரம் அளிக்கும் யோகாத்மாவான பரமேஸ்வரா! உங்களுக்கு நமஸ்காரம். வயிறும், உடலும் விசாலமான, கமண்டலுவைத் தூணீராகக் கொண்ட பிரம்மாவின் உருவில் இருக்கும் சிவபிரானே! உங்களுக்கு நமஸ்காரம்.

கேசங்களில் மேகத்தையும், உடலின் இணைப்புகளில் நதிகளையும், வயிற்றில் நான்கு கடல்களையும் கொண்ட நீர் உருவமான பரமாத்மாவிற்கு நமஸ்காரம். பிரளய காலம் உண்டானதும் பிராணிகள் அனைத்தையும் சம்ஹாரம் செய்து ஏகார்ணவ நீரில் சயனிக்கும் பகவானே! உங்களைச் சரணடைகிறேன். இரவில் ராகுவின் வாயில் பிரவேசித்து, சந்திரனின் அமுதத்தைப் பருகுபவரும், தானே ராகுவாகி சூரியன் மீது கிரஹணம்

ஏற்படுத்துகிறவரும் ஆன பரமாத்மா என்னைக் காப்பாற்றட்டும்.

பிரம்மாவிற்குப் பிறகு தோன்றி, தேவர், பித்ருக்கள், குழந்தைகளைப் போல் யாகத்தில் தத்தம் பாகத்தை ஏற்றுக் கொள்பவருக்கு நமஸ்காரம். அவர் ஸ்வாஹா ஸ்வதாவின் மூலம் தன் பாகத்தைப் பெற்று மகிழ்ச்சியடையட்டும். கட்டை விரல் அளவுள்ள ஜீவன் உருவில் எல்லா சரீரத்தின் உள்ளும் திகழ்பவர் எப்போதும் என்னைக் காப்பாற்றி வளர்க்கட்டும். உடலுக்குள் இருந்து தான் அழாமல், சரீரம் உள்ளவர்களை அழச் செய்பவரும், தான் மகிழ்ச்சியடையாமல், அவர்களை மகிழச் செய்பவருமான எல்லா நுத்ரர்களையும் நான் எப்போதும் வணங்குகிறேன்.

நதி, கடல், மலை, குகை, மரங்களின் வேர், மாட்டுத் தொழுவம், கடக்க முடியாத பாதை, காடு, நாற்சந்திகள், தெருக்கள், மேடைகள், கரைகள், யானைக் கொட்டகை, குதிரையாயம், தேர்ச்சாலை, பழைய தோட்டம், சிதிலமான வீடு, ஐம்பூதங்கள், திசைகள், சந்திர-சூரியர், அவற்றின் கிரணங்கள், ரசாதலம் முதலிய இடங்களில் அதிஷ்டாத்ரி தேவருபத்தில் வியாபித்துள்ள நுத்ரர்கள் அனைவருக்கும் எப்போதும் நமஸ்காரம், நமஸ்காரம், நமஸ்காரம்.

எல்லையில்லாத அளவு, ரூபங்கள், எண்ணற்ற குணங்களுடைய நுத்ரர்களை எப்போதும் வணங்குகிறேன். தாங்கள் எல்லாப் பூதங்களையும் படைப்பவர், காப்பவர், அழிப்பவர். தாங்களே பிராணிகளின் அந்தராத்மா. ஆகவே, நான் தங்களுக்குத் தனியாக அழைப்பு விடுக்கவில்லை. பலவகை தக்ஷிணைகள் உடைய யாகங்களின் மூலம் தங்களுக்கே யஜனம் செய்யப்படுகிறது. தாங்களே எல்லாவற்றின் கர்த்தா. ஆகவே நான் உங்களுக்குத் தனியாக அழைப்பு அளிக்கவில்லை.

தேவா! நான் உங்களுடைய சூக்ஷ்ம மாயையால் நான் மோகத்தில் சிக்கியிருந்தேன். அதனாலும் தங்களுக்குத் தனியாக அழைப்பு அளிக்கவில்லை. பகவானே! உங்களுக்கு நன்மை உண்டாகட்டும். நான் பக்தியுடன் உங்களைச் சரணடைகிறேன். என் மீது மகிழ்ச்சியடையுங்கள். என்னுடைய இதயமும், அறிவும், மனமும் உங்களுக்குச் சமர்ப்பணமாகட்டும்.” என்று மகாதேவனைத் துதித்து, தக்ஷப் பிரஜாபதி மௌனமானார்.

சிவபெருமான் தக்ஷப்ரஜாபதிக்கு வரமளித்தல்

தக்ஷனின் துதியை, சஹஸ்ரநாமக்கீர்த்தனையைக் கேட்டு மகாதேவன் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்தார். பிறகு தக்ஷனிடம் கூறலானார்;

“உத்தமவிரதங்களைக் கடைப்பிடிக்கும் தகூடா! நீ செய்த துதியால் நான் திருப்தியடைந்தேன் நீ என் அருகில் வாசம்புரிவாய் என்பதை விட அதிகமாக என்ன கூறுவது? என் அருளால் உனக்கு ஆயிரம் அஸ்வமேதம், நூறு வாஜபேய யாகங்களின் பலன் கிடைக்கும்.

தகூடா! இந்த யாகத்தில் உண்டான தடைகளுக்காக நீ வருந்தாதே! நான் முன் கல்பத்திலும் உன் யாகத்தை அழித்தேன். இந்த நிகழ்ச்சியும் முன் கல்பத்தைப் போலவே நடந்தது. நான் மறுபடி உனக்கு வரமளிக்கிறேன். மகிழ்ச்சியோடு அதைக்கேள். முன்பு ஆறு அங்கங்களுடைய வேதம், சாங்க்ய யோகம் மற்றும் தர்க்கத்தால் தீர்மானித்து, தேவ, தானவர்கள் அனுஷ்டானம் செய்த கடுமையான தவத்தை அறிந்து கொள்.

நான் முன்பு ‘பாசுபதம்’ என்னும் ஒரு சுகமளிக்கும் விரதத்தைத் தோற்றுவித்தேன். அது அபூர்வமானது. சாதனம், சித்தி ஆகிய எல்லா நிலைகளிலும், எல்லா வகையிலும் நன்மை அளிப்பது. எல்லோருக்கும் அனுசூலமானது. மோகூட சாதனம் ஆதலால் அழியாதது. பல்லாண்டுகள் புண்ணிய கர்மங்களைச் செய்வதாலும், யம, நியமம் என்னும் பத்து சாதனங்களைப் பயில்வதாலும் அது கிடைக்கிறது. அது ரகசியமானது. முட்டாள்கள் அதை நிந்திக்கிறார்கள். அது எல்லா வர்ணதர்மம், ஆஸ்ரமதர்மத்திற்கு அனுசூலமானது, சமமானது. சில அம்சங்களில் எதிரானதும் ஆகும்.

சித்தாந்தத்தின் ஞானம் உள்ளவர்கள் இதை முழுமையாக ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். இந்த விரதம் எல்லா ஆஸ்ரமங்களிலும் சிறந்ததாகும். இதை அனுஷ்டிப்பதால் பெரும் பலன் கிடைக்கிறது. இந்த பாசுபத விரதத்தை மேற்கொண்டு பெரும்பலனை நீ அடைவாய். உன் மனக் கவலையைத் துறந்துவிடு என்று தகூடனுக்கு அருளிய மகாதேவன் உமாதேவியுடனும், பார்ஷதர்களுடனும் அங்கிருந்து மறைந்துவிட்டார்.

சிவஸ்துதியின் மகிமைகளாக வியாசர் கூறியவை (ஸ்துதியின் பலன்)

தகூடன் கூறிய இந்த துதி எல்லாத் துதிகளிலும் சிறந்தது. இந்தத் துதியைக் கீர்த்தனம் அல்லது ச்ரவணம் செய்பவனுக்கு அமங்கலம் உண்டாகாது. நீண்ட ஆயுளைப் பெறுவான். புகழ், ராஜ்யம், சுகம், ஐஸ்வர்யம், அர்த்தம், காமம், செல்வம் மற்றும் வித்தையை விரும்பும் பக்தர்கள் பக்தியுடன் இதனைக் கேட்க வேண்டும். பிணியாளன், தீனன், பயந்தவன், அரசாங்கக் குற்றம் செய்தவன் ஆகியோர் இந்தத் துதியைப் படித்துப் பயத்தில் இருந்து விடுபடுகிறான். இந்தத்துதி படிக்கப்படுபவரின்

வீட்டில் ராட்சசன், பூத, பிசாசம் மற்றும் விநாயகர்களால் எந்தத் தடையும் ஏற்படுவதில்லை. சிவனிடம் பக்தி பூண்டு இந்த சிவ ஸ்தோத்திரத்தை கேட்கும் பெண் தேவர்களுக்குச் சமமாக மதிக்கப்படுகிறாள்.

ஒருமுகப்பட்டு இந்த ஸ்தோத்திரம் முழுவதையும் கேட்பவன் அல்லது படிப்பவன் எல்லாக் காரியங்களிலும் வெற்றி பெறுகிறான். அவனுடைய விருப்பங்கள் அனைத்தும் நிறைவேறுகின்றன. புலனடக்கத்துடன், தூய்மை, திருப்தி முதலிய நியமங்களைக் கடைப்பிடித்து சிவன், பார்வதி, முருகன் மற்றும் நந்திகேஸ்வரனுக்குப் பூஜைப் பொருட்களைச் சமர்ப்பித்து, இந்த சிவ சகஸ்ர நாமத்தைப் படிப்பவன் விரைவில் தான் விரும்பும் போகங்களையும், விருப்பங்களையும் பெற்றுவிடுகிறான். மரணத்திற்குப் பின் சொர்க்கத்தை அடைகிறான். அவன் பறவை விலங்கு முதலிய பிறவிகளில் பிறக்க நேருவதில்லை.

இவ்வாறு சிவ சகஸ்ர நாம ஸ்தோத்திர பலன் கூறப்பட்டுள்ளது.

43. ப்ருகுவின் புதல்வன் ‘உஷனா’ சக்ரன் எனப் பெயர் பெற்ற வரலாறு
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு விவரித்தது (சாந்தி பருவம் அத்-289)

முனிவர் உஷனா ப்ருகுவின் புதல்வர். உத்தம விரதங்களைக் கடைப்பிடித்தவர். எல்லோராலும் மதிக்கப்பட்டவர். ஒரு காரணத்தால் தேவர்களின் விரோதியாகிவிட்டார். அப்போது இந்திரன் மூன்று உலகங்களுக்கும் தலைவராக இருந்தார். யக்ஷ-ராக்ஷஸர்களின் தலைவரான குபேரன் தேவர்களின் நிதியின் தலைவனாக்கப்பட்டார். யோக சித்தி பெற்றவரான உஷனா முனிவர் தன் யோக பலத்தால் குபேரனுக்குள் பிரவேசித்து அவரைத் தனக்கு வசப்படுத்திக் கொண்டார். குபேரனுடைய செல்வம் முழுவதையும் அபகரித்துக் கொண்டார். செல்வம் அபகரிக்கப்பட்டதால் குபேரன் அமைதியிழந்து சிவபிரானிடம் சென்றார்.

அளவற்ற தேஜஸ்வியும், பல ரூபம் உடையவரும், செளம்யருமான ருத்ரனிடம் பிரார்த்தனை செய்தார்; “பிரபோ! யோகபலம் நிரம்பிய உஷனா மகரிஷி தன் யோக சக்தியால் என்னை வசப்படுத்தி என் செல்வம் அனைத்தையும் அபகரித்துவிட்டார்” என்று கூறினார். இதைக்கேட்ட யோகி மகேஸ்வரன் கோபத்துடன் தன் திரி சூலத்தைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு “எங்கே உஷனா? உஷனா? எங்கே உஷனா இருக்கிறான்” என்று கேட்டார். சிவன் என்ன செய்ய விரும்புகிறார் என்பதை அறிந்த உஷனா அவரிடமிருந்து விலகி வெகுதூரம் சென்றுவிட்டார். உஷனா சித்தி பெற்றவர். ஆதலால் எப்போது விலக வேண்டும், எப்போது வரவேண்டும். எங்கு தங்க வேண்டும் என்னும் விஷயங்களை நன்கு அறிந்தவர்.

உஷனா, தன் யோக சித்தியினால் மகேஸ்வரனைச் சிந்தித்து அவருடைய திரிசூலத்தின் முனையில் தங்கிவிட்டார். சிவன் அவர் சூலத்தில் இருப்பதை அறிந்து, தன் கையால் அதனை வளைத்து வில் உருவில் மாற்றிவிட்டார். சிவன் கையால் வளைக்கப்பட்டதால் அது பினாகம் என்று கூறப்பட்டது. இவ்வாறு சிவன் சூலத்தை வளைத்தபோது, உஷனா சிவனுடைய கைக்குள் வந்துவிட்டார் உஷனா தன் கைக்குள் வந்ததைக் கண்ட தேவேஸ்வரன் தன் வாயைத் திறந்து உஷனாவை வாய்க்குள் போட்டுக் கொண்டார். மகாதேவனின் வயிற்றுக்குள் நுழைந்த ப்ருகுவின் புதல்வன் அங்கேயே சஞ்சரிக்கலானார்.

மகாதேவன், நீருக்குள்ளே உறுதியாக நின்று வெகு காலம் தவம் செய்தார். மகாதேவன் அந்தக் கடுமையான தவத்தை முடித்து நீருக்குள் இருந்து வெளியே வந்தபோது தன்னுடைய தவத்தின் மேன்மையால் உஷனாவின் தவத்திலும் வளர்ச்சி உண்டானதைக் கண்டார். அந்தத் தவம்

என்னும் செல்வத்தினால் உஷனா பெரும் சக்தி பெற்றுவிட்டார். பினாகதாரியான யோகி சிவன் தியானத்தில் ஆழ்ந்தார். அப்போது உஷனா பெரும் கலக்கத்துடன் அவற்றின் வயிற்றிலேயே லயமாகிவிட்டார்.

யோகியான ‘உஷனா’ மகாதேவனின் வயிற்றிலேயே இருந்து அவரைத் துதித்தார். அவர் சிவனின் வயிற்றிலிருந்து வெளியே வரும் வழியை விரும்பினார். ஆனால் மகாதேவன் அவரைத் தடுத்துவிட்டார். அவருடைய வயிற்றில் இருந்த உஷனா மகாதேவனிடம், ‘பிரபோ! எனக்கு அருள் புரியுங்கள்’ என்று பிரார்த்தித்தார். சிவன் அவரிடம் சிசு வரும் வழியிலேயே உன்னுடைய உத்தாரம் உண்டாகும். ஆகவே, அதன் மூலமே வெளியேறு” என்று கூறி மற்ற வழிகளைத் தடுத்துவிட்டார்.

உஷனாவால் அந்த சின்ன துவாரத்தைப் பார்க்க முடியவில்லை. அவர் சங்கரனின் தேஜஸால் தகிக்கப்பட்டு அவரது வயிற்றுக்குள்ளேயே அலைந்தார். பிறகு பெரும் முயற்சியுடன் அந்த துவாரத்தின் வழியாக வெளியே வந்தார். அந்த துவாரத்தின் வழியாக வெளிவந்த காரணத்தாலேயே அவருடைய பெயர் ‘சக்ரன்’ (வீரியன்) என்றாயிற்று. இந்த காரணத்தாலேயே அவர் ஆகாயத்தின் நடுவிலிருந்து வெளிவருவதில்லை. வெளிவந்த சக்ரன் தன் தேஜஸால் பிரகாசித்ததைக் கண்டு திரிசூலம் ஏந்தி நின்ற சிவன் மறுபடியும் கோபம் கொண்டார். பார்வதிதேவி சினங்கொண்ட தன் கணவன் பசுபதியின் சினத்தைத் தடுத்தார். கோபம் தடுக்கப்பட்டதும், சக்ராசாரியார் சிவபிரானிடம் புத்ரபாவத்தை அடைந்தார்.

பார்வதி தேவி, சிவனிடம், “இப்போது இந்த சக்ரன் என் புதல்வனாகிவிட்டான். ஆகவே தாங்கள் இவனை அழிக்கக்கூடாது. தங்கள் வயிற்றில் இருந்து தோன்றிய புதல்வன் அழிவை அடையக்கூடாது” என்று கூறினார். பார்வதியின் சொற்களைக் கேட்ட மகாதேவன், மிகவும் மகிழ்ந்து “இனி எங்கு வேண்டுமானாலும் செல்லலாம்” என அனுமதியளித்தார். பெரும் முனிவரான சக்ராசாரியார் வரமளிக்கும் தெய்வமான சிவனையும், பார்வதியையும் வணங்கி, விரும்பியவாறு சஞ்சரித்தார்.

44. பராசர கீதை, பராசர முனிவர் ஜனக மன்னருக்கு உபதேசித்தது பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு விவரித்தது (சாந்தி பருவம் அத்-290-298)

பெரும் புகழ் உடையவரான ஜனக மன்னர் பராசர முனிவரிடம் “எல்லாப் பிராணிகளுக்கும், இகலோகத்திலும், பரலோகத்திலும் நன்மை அளிக்கும் அறியத்தக்க பொருளை எனக்குக் கூறுங்கள்” என வேண்டினார். பராசர முனிவர் ஜனகருக்குக் கூறலானார்.

“மன்னா! தர்மம் முறைப்படி அனுஷ்டிக்கப்படுமானால், அவன் இக-பரலோகத்தில் நன்மை அடைகிறான். தர்மத்தை முறைப்படி அனுஷ்டிப்பதே புகழுக்குரிய உத்தமமான சாதனமாகும். வேதங்களில் “சத்யம்வத” “தர்மம் சர” “யஜதே” “ஐசுயாத” என்னும் வாக்கியங்களின் மூலம் மனிதர்களின் கடமைக்குரிய சட்டம் கூறப்பட்டுள்ளது. அதுவே தர்மத்தின் லக்ஷணம் ஆகும். இவ்வுலகில் மனிதன் நான்கு வகை பிழைப்பை மேற்கொள்ளுகிறான். அவனுடைய பிழைப்பு தெய்வத்தின் விருப்பப்படியே நடக்கிறது. பிராணி தன் ஸ்தூல சரீரத்தைத் துறந்து பெறும் கதி நான்கு வகையாகக் கூறப்படுகிறது. தாமிரப் பாத்திரம் தங்கமுலாம் பூசப்பட்டுத் தங்கம் போலக் காணப்படுகிறது. அதுபோல பூர்வ கர்மங்களின் வசப்பட்ட பிராணி முன்பு செய்த கர்மத்தால் பற்றப்படுகிறது.

விதையின்றி எந்த முளையும் தோன்றுவதில்லை. அதுபோலப் புண்ணியம் செய்யாமல் யாரும் சுகமுடையவனாகவோ, செழிப்புடையவனாகவோ ஆவதில்லை. ஆகவே மனிதன் சரீரத்தைத் துறந்த பிறகு புண்ணிய கர்மங்களின் பலனாகவே சுகமடைகிறான். நாஸ்திகர்கள் “நான் விதியை நேருக்கு நேராகப் பார்ப்பதில்லை. விதி இருப்பதற்கான அனுமானப் பிரமாணமும் கிடையாது” என்றும், தேவ, கந்தர்வ, தானவப் பிறவிகள் இயல்பாகவே கிடைக்கின்றன என்றும் கூறுகிறார்கள். இறந்த பிறகு பிராணிகள் முற்பிறவியில் செய்த கர்மங்களை நினைவில் வைத்திருக்க முடியாது என்பதே இதற்குப் பதிலாகும்.

ஆனால் மனிதர்களே, நான் முன்பு பூர்வ ஜென்மத்தில் செய்த பலனே இப்போது கிடைத்துள்ளது என்று கூறுகிறார்கள். நாஸ்திகர்கள் வேத மந்திரங்கள், துயரமுடைய மனிதர்களின் மனத்திற்கு தைரியம் அளிப்பதற்காகக் கூறப்பட்டுள்ளன என்கின்றனர். ஆனால் இந்தக் கருத்து சரியல்ல; ஏன் எனில் ‘பதஞ்சலி’ முதலிய ஞானிகள் இவ்வாறு கூறவில்லை. மனிதன் கண், மனம், வாக்கு மற்றும் செயலின் மூலம் செய்யும் நால்வகைக் கர்மங்களுக்கான பலனையே அடைகிறான். மனிதன் கர்மபலனாக, சுகம் மட்டுமோ, அல்லது சுக-துக்கம் இரண்டும் ஒன்றாகவோ பெறுகிறான்.

புண்ணியம் அல்லது பாவம் எந்தக் கர்மம் ஆனாலும் பலனை அனுபவிக்காமல் அது அழிவதில்லை.

சம்சாரத்தில் இருக்கும் மனிதனின் புண்ணிய கர்மம் சிலசமயம் நிலையாக இருப்பதுபோல் தோன்றுகிறது. பிறகு துக்கத்தின் அனுபவம் கிடைக்கிறது. துக்கம் முடிந்த பிறகு ஜீவன் புண்ணியத்தின் பலனை அடைகிறது. புண்ணிய பலன் முடிந்ததும் மீண்டும் பாவத்தின் பலனைப் பெறுகிறது. இவ்வாறு சுகமும், துக்கமும் மாறி, மாறி வருகிறது என்பதை அறிந்து கொள். புலனடக்கம், பொறுமை, தைரியம், தேஜஸ், திருப்தி, உண்மை பேசுதல், அஹிம்சை, தீய பழக்கங்கள் இன்மை இவை அனைத்தும் சுகமளிப்பவையாகும். ஞானிகள் பாவம் அல்லது புண்ணியத்தில் பற்றின்றி தன் மனத்தை பரமாத்மாவின் தியானத்தில் ஈடுபடுத்த முயற்சிக்க வேண்டும்.

ஜீவன் மற்றவர் செய்த சுப-அசுப கர்மத்தை அனுபவிப்பதில்லை. அது தானே எத்தகைய கர்மத்தைச் செய்கிறதோ அத்தகைய பலனை அனுபவிக்கிறது. விவேகமுடையவன் சுக-துக்கத்தை தனக்குள்ளே லயிக்கச் செய்து, மோகூமடையும் வழியில் செல்கிறான். மனைவி, மக்கள், செல்வம் இவற்றில் பற்றுடைய சம்சாரி ஜீவன்கள் மோகூ வழியை விட்டு வேறு வழியில் சென்று பிறக்கவும் இறக்கவும் செய்கிறார்கள். மற்றவர்கள் நிந்திக்கும் கர்மத்தை மனிதன் செய்யக்கூடாது. மற்றவர்கள் செய்த கர்மங்களை நிந்தித்து, தான் அத்தகைய கர்மங்களைச் செய்பவன் பரிகாசத்திற்கு ஆளாகிறான்.

மன்னா! கோழையான கூத்திரியன், எல்லாவற்றையும் தின்னும் பிராமணன், செல்வம் சம்பாதிக்க முயற்சிக்காத வைசியன், சோம்பேறியான சூத்திரன், உத்தம குணங்கள் அற்ற வித்வான், சதாசரத்தைக் கடைப்பிடிக்காத நல்ல குலத்து மனிதன், சத்தியப் பிரஷ்டனான தார்மீக புருஷன், தீய நடத்தையுள்ள பெண், விஷயங்களில் பற்றுக் கொண்ட யோகி, தனக்காகவே போஜனம் செய்யும் மனிதன், முட்டாளான பேச்சாளன், மன்னன் இல்லாத தேசம், மக்களிடம் அன்பில்லாத மன்னன் இவர்கள் அனைவரும் சோகத்திற்குத் தகுதியானவர்கள். நிந்திக்கத் தக்கவர்கள்.

கர்மபலனின் நிர்ப்பந்தம்; புண்ணிய கர்மத்தின் லாபம்

பராசரர் மேலும் கூறினார்; “மன்னா! புலன்கள் என்னும் குதிரைகள் உடைய சூட்சுமமான ஒரு தேர் உள்ளது. அறிவே இந்தக் குதிரைகளைக் கட்டுப்படுத்தும் கடிவாளம் ஆகும். அறிவுடையவன் இந்தக் குதிரைகளைக் கட்டுப்படுத்தி இந்தத் தேரின் மீது யாத்திரை செய்வான். புலன்களால்

ஈர்க்கப்படாமல் ஈஸ்வரனைச் சரணடைந்து அவரை உபாசிப்பவனின் உபாசனை சிறந்தது. அத்தகைய உபாசனை சிறந்த பக்தனான பிராமணனின் வரத்தினாலேயே கிடைக்கிறது. சமமான தகுதியுடையவர்களிடமிருந்து கிடைப்பதில்லை.

மனித சரீரத்தைப் பெறுவது சுலபமல்ல; அது கிடைத்தற்கரியது. அதைப் பெற்று ஆத்மா கீழே போகக்கூடாது. புண்ணிய கர்மங்களைச் செய்து ஆத்மாவின் மேன்மைக்கு முயற்சிக்க வேண்டும். புண்ணிய கர்மத்தினாலேயே மனிதன் உத்தம வர்ணத்தில் பிறக்கிறான். பாவிக்கு அத்தகைய வர்ணம் கிடைக்காது. அவன் அதைப் பெறாமல் பாவகர்மங்களால் தன்னை அழித்துக் கொள்கிறான். தெரியாமல் பாவம் செய்ய நேரிட்டால் தவத்தின் மூலம் அதை அழித்துவிடலாம். துயரத்தைப் பலனாக அளிக்கும் பாவ கர்மத்தை ஒருபோதும் செய்யக்கூடாது. பாவத்துடன் சம்பந்தமுடைய கர்மம் எத்தனை பெரிய லௌகிக சுகத்தை அளித்தாலும் அறிவுடையவர்கள் ஒருபோதும் அதனைச் செய்யக்கூடாது.

பாவத்தில் ஈடுபட்ட மனிதனுக்கு இறை சிந்தனை பிடிப்பதில்லை. இவ்வுலகில் தத்துவ ஞானத்தை அறியாத முட்டாள் பரலோகத்தில் பெரும் துன்பம் அடைகிறான். வண்ணமிடப்படாத ஆடை துவைப்பதால் சுத்தமாகிறது. ஆனால் கருப்பு வண்ணமேற்றப்பட்ட ஆடை துவைத்தாலும் வெண்மையாகாது. பாவமும் அத்தகையதே. பாவத்தின் வண்ணம் இறங்குவதில்லை. நன்கு அறிந்தே பாவச் செயல் செய்து, பிறகு பிராயச்சித்தம் செய்பவன் சுப-அசுபப்பலன் இரண்டையும் தனித்தனியே அனுபவிக்கிறான்.

அறியாமல் செய்யும் ஹிம்சை, அஹிம்சாவிரதத்தின் மூலம் விலக்கிக் கொள்ளக்கூடியது என்பதே சாஸ்திரரத்தின் ஆணை. ஆனால் தெரிந்து செய்த இம்சை மயமான பாவம் அஹிம்சை விரதத்தால் விலக்க முடியாதது ஆகும். ஆனால் இம்சையளிக்கும் கர்மம் லௌகிகத்தில் சுகமான பலனை அளித்தாலும் அறிவுடையவன் அதைச் செய்யக்கூடாது. செய்யப்படும் கர்மம் புண்ணியமோ, பாவமுடையதோ, வெளிப்படையாகச் செய்யப்பட்டதோ, மறைவாகச் செய்யப்பட்டதோ அது தன் பலனை அவசியம் அளிக்கும். மனத்தால் ஆராயப்பட்டு, அறிவால் தீர்மானிக்கப்பட்டே ஸ்தூல, சூட்சும கர்மங்கள் செய்யப்படுகின்றன. அவை அதற்குத் தகுந்த பலனை நிச்சயம் அளிக்கின்றன. அதுபோல ஹிம்சை முதலிய தீய கர்மங்கள் மூலம் தெரியாமல் செய்த பயங்கர பாவங்கள் இருந்தால் அவற்றின் பலன் கிடைக்கத்தான் செய்யும்.

ஆனால் அறிந்தே செய்யப்படும் பாவ கர்மத்தை விட அதன் பலன் குறைவாக இருக்கும் என்பதுதான் ஏற்பாடு. தேவர்கள் மற்றும் முனிவர்கள் உசிதமற்ற காரியங்கள் செய்தால் தர்மாத்மாக்கள் அதைப் பின்பற்றக் கூடாது. அவர்களை நிந்திக்கவும் கூடாது. மனத்தான் நன்கு யோசித்து சுப கர்மத்தைச் செய்பவன் நன்மை அடைகிறான். புதிய, தீயில் சுடப்படாத பாணையில் வைக்கப்பட்ட நீர் வீணாகிறது. ஆனால் சுடப்பட்ட பாணையின் நீர் வைத்தவாறே இருக்கிறது. அதுபோலப் பக்குவப்பட்ட தூய உள்ளத்தில் சேர்க்கப்பட்ட சுபகர்மங்கள் மாறாமல் இருக்கின்றன. சுடப்பட்ட பாணையின் நீரோடு புதிதாக ஊற்றப்படும் நீரும் சேர்ந்து விடுகிறது.

அதேபோல புண்ணிய கர்மங்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. புதிய புண்ணிய கர்மங்கள் செய்யப்படுகின்றன. அவை இரண்டும் சேர்ந்து அதிக புண்ணிய கர்மங்களாகின்றன. மன்னா! பகைவர்களை வெல்ல வேண்டும். மக்களை நியாயமாகப் பராமரிக்க வேண்டும். பல யாகங்கள் மூலம் அக்னி தேவனை திருப்தி செய்ய வேண்டும். வைராக்கியம் வந்ததும் மத்திய அல்லது இறுதியில் காட்டிற்குச் செல்ல வேண்டும். ஒவ்வொரு புருஷனும் புலனடக்கம், தர்ம சிந்தனை இவற்றுடன் இருக்க வேண்டும். பிராணிகள் அனைத்தையும் தனக்குச் சமமாகக் கருத வேண்டும். வித்தையிலும், தவத்திலும் தன்னை விடச் சிறந்தவர்கள் வயதில் மூத்தவர்கள், குரு அனைவரையும் பூஜிக்க வேண்டும். உண்மை கூறுதல், நல்ல கருத்து, நல்ல நடத்தையுடன் இருப்பது இவையே சுகமளிக்கும்.

தர்மத்தால் சம்பாதித்த செல்வத்தின் சிறப்பு

மன்னா! யார் யாருக்கு உபகாரம் செய்கிறான்? யார் யாருக்கு அளிக்கிறான்? இந்தப் பிராணிகள் எல்லாக் காரியத்தையும் தனக்காகவே செய்கின்றன. உடன் பிறந்த சகோதரன் தன்னுடைய இயல்பையும், அன்பையும் விட்டுவிட்டால் மக்கள் அவனையும் துறந்துவிடுவார்கள் என்றால் மற்றவர்களைப் பற்றிக் கேட்பானேன்? சிறந்த மனிதனுக்கு அளிக்கப்பட்ட தானமும், சிறந்தவனிடமிருந்து பெற்ற தானமும் சமமானவை என்றாலும் இவ்விரண்டிலும் தானம் அளிப்பது புண்ணியமானது. நியாயப்படி பெறப்பட்ட செல்வம் நியாயப்படி அதிகரிக்கும்போது, முயற்சியுடன் தர்ம உபதேசத்தோடு அதைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்றே சாஸ்திரம் கூறுகிறது.

தர்மத்தை விரும்புவவன் கொடிய கர்மங்கள் மூலம் செல்வத்தைச் சம்பாதிக்கக் கூடாது. தன் சக்திக்கேற்ப சுப கர்மங்களையே செய்ய வேண்டும். செல்வத்தை அதிகரிக்கும் கவலையில் ஆழக்கூடாது.

விருந்துபசாரத்தின் பெருமை

பருவ காலத்திற்கேற்ப, பசியும், தாகமும் உடைய அதிதிக்கு, குளிர்ந்த அல்லது சூடான நீரையும் அன்னத்தையும், தூய்மையான உள்ளத்துடன், புனித பாவத்துடன் அளிப்பவன். உத்தம பலனை அடைகிறான். மகாத்மாவான ரந்தி தேவன் பழம், கிழங்கு, இலை ஆகியவற்றால் முனிவர்களைப் பூஜித்து எல்லோரும் விரும்பும் சித்தியைப் பெற்றார். சைப்ய மன்னன் பழங்கள், இலைகள் இவற்றால் மாடர முனிவரைத் திருப்தியுறச் செய்து, உத்தம லோகத்தை அடைந்தார்.

ஐந்து வகையான ருணங்கள் (கடன்கள்) - இவற்றிலிருந்து விடுபடுதல்

ஓவ்வொரு மனிதனும் தேவர், அதிதி, காப்பாற்றத் தகுந்த குடும்பத்தினர் பித்ருக்கள் மற்றும் தனக்குத்தானே கடன்பட்டவனாகப் பிறக்கிறான். அவன் அந்தக் கடன்களிலிருந்து விடுபட முயற்சிக்க வேண்டும். வேத சாஸ்திரங்களைப் படித்து, ரிஷிகளுடைய ருணத்தையும், யக்ஞங்கள் மூலம் தேவர்களின் ருணத்தையும், சிராத்தம் மற்றும் தானங்கள் மூலம் பித்ருக்களின் ருணத்தையும் வரவேற்பு, சேவை இவற்றால் அதிதியின் கடனிலிருந்தும் மனிதன் விடுபடுகிறான்.

இதேபோல வேதம் படித்தல், கேட்டல், மனனம் செய்தல், யாகத்தில் மீந்த அன்னத்தை உண்ணுதல், உயிர்களைக் காப்பாற்றுதல் ஆகியவற்றால் மனிதன் தன் கடனிலிருந்து விடுபடுகிறான். குடும்பத்து மக்களைக் காப்பாற்ற முதலில் இருந்தே ஏற்பாடு செய்து அவர்களின் கடனிலிருந்து விடுபடலாம். ரிஷிகளிடம் செல்வம் இல்லை என்றாலும் அவர்கள் முறைப்படி அக்னிஹோத்ரம் செய்து சித்தியைப் பெற்றார்கள்.

பகவானைத் துதிப்பதால் பெறும் மகிமைகள்

ருசிகரின் புதல்வர் தேவர்களை வேத மந்திரங்களால் துதி செய்து, விஸ்வாமித்திரரின் புதல்வரானார். உஷன மகரிஷி தேவாதி தேவன் சிவனை மகிழ்வித்து அவருடைய சுகரத்வத்தை அடைந்து சுகராசாரியார் என்ற பெயரில் புகழ் பெற்றார். அத்துடன் பார்வதி தேவியைத் துதித்து ஆகாயத்தில் சுக்ரன் என்ற கிரஹத்தின் உருவில் இருந்து ஆனந்தத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

அசிதர், தேவலர், நாரதர், பர்வதர், கட்சிவான், ஜமதக்னியின் புதல்வர் பரசுராமர், தாண்டியர், வசிஷ்டர், ஜமதக்னி, விசுவாமித்திரர், அத்ரி,

பரத்வாஜர், ஹரிஸ்மஸ்ரு, குண்டதார், ச்ருதச்ரவா ஆகிய மகரிஷிகள் ஒருமுகப்பட்ட மனத்தோடு வேதத்தின் ருசாக்கள் மூலம் விஷ்ணுவைத் துதித்து ஸ்ரீ ஹரியின் கிருபையால் தவம் செய்து சித்தி பெற்றார்கள். பூஜைக்குத் தகுதி இல்லாதவர்களும் விஷ்ணு பகவானைத் துதித்துப் பூஜிக்கத் தக்க சாதுக்களாகி அவரையே அடைந்தனர்.

நன்னடத்தை மற்றும் பெரியவர்களின் சேவையால் பெறும் லாபம்

இவ்வுலகில் நிந்தைக்குரிய நடத்தையால் யாரும் மேன்மையடைய முடியாது. தர்மத்தைக் கடைப்பிடித்துப் பெறப்படும் செல்வமே உண்மையான செல்வமாகும். அதர்மத்தால் கிடைக்கும் செல்வம் நிந்தனைக்குரியது. உலகில் செல்வத்தை விரும்பி நிலையான தர்மத்தை ஒருபோதும் துறக்கக்கூடாது. ராஜேந்திரா! ஒவ்வொரு நாளும் அக்னி ஹோத்ரம் செய்பவனே தர்மாத்மா. அவனே புண்ணிய கர்மங்களைச் செய்பவர்களில் சிறந்தவன். எல்லா வேதங்களும், தக்ஷிணாக்னீயம், ஆஹவனீயம், கார்ஹபத்யம் என்னும் மூன்று அக்னிகளிலேயே நிலைத்துள்ளன. நன்னடத்தையும், நல்ல கர்மங்களும் மறையாமல் நிரம்பப் பெற்றவனே அக்னிஹோத்ரி எனப்படுவான்.

நன்னடத்தையைப் பின்பற்றி, அக்னிஹோத்ரம் செய்யாவிட்டாலும் பரவாயில்லை. ஆனால் நன்னடத்தையைத் துறந்து அக்னிஹோத்ரம் மட்டுமே செய்வது ஒருபோதும் நன்மையளிப்பது ஆகாது. மன்னா! அக்னி, ஆத்மா, மாதா, பிதா, குரு ஆகியவர்களுக்குத் தகுதியான சேவை செய்ய வேண்டும். கர்வத்தைத் துறந்து, முதியோர்களுக்குச் சேவை செய்பவன், காமபோகத்தில் பற்றின்றி அனைவரிடமும் அன்புடன் இருப்பவன், தர்மத்தில் ஈடுபடுபவன் மற்றவர்களை அடக்காதவன், இம்சை செய்யாதவன் ஆகிய மனிதனே இவ்வுலகில் சிறந்தவன். நல்லவர்களும் கூட அவனுக்கு மதிப்பளிக்கிறார்கள்.

சூத்திரன் சேவை செய்வதால் அடையும் பெருமை

மன்னா! எல்லாவற்றிலும் உத்தமமான, சூத்திரனுக்குரிய வாழ்க்கை நிர்வாகம் என்பது என்ன என்பதை அறிந்து கொள். மூன்று வர்ணத்தினருக்கும் தீர்மானிக்கப்பட்ட சேவையை அவன் அன்போடு செய்வது அவனைத் தர்மிஷ்டனாக்குகிறது. பிழைப்பிற்காக அவனுக்கு முன்னோர்கள் எந்த தீர்மானமான சாதனத்தையும் அளிக்கவில்லை என்றாலும் அவன் வேறு ஒரு தொழிலைத் தேடக் கூடாது. மூன்று வர்ணங்களின் சேவையே அவனுக்குப் பிழைப்பிற்குரிய வழியாகும்.

சத்சங்கத்தின் சிறப்பு, நான்கு வர்ணங்களின் தர்ம பாலனம்

சத் புருஷர்கள் தர்மத்தைப் பார்ப்பவர்கள். அவர்கள் அருகில் இருப்பது எப்போதும் சிறந்தது. எந்த நிலையிலும் துஷ்டர்களின் சங்கம் நல்லதல்ல. உதயகாலத்தில் சூரியனுக்கு அருகில் இருக்கும் ஒவ்வொரு பொருளும் பளபளக்கிறது. அதுபோல சாதுக்களின் அருகில் வாழ்வதால் தாழ்ந்த வர்ணத்து மனிதனும் நற்குணங்களைப் பெற்றுச் சோபையுடன் திகழ்கிறான். எத்தகைய சங்கத்தோடு மனிதன் இருக்கிறானோ, அத்தகைய நற்குணங்களையே அவன் பெறுகிறான். எனவே நீ நல்ல குணங்களை விரும்பு; குற்றங்களை விரும்பாதே.

ஏன் எனில் இங்கு மனிதர்களின் வாழ்க்கை நிலையற்றது. சஞ்சலமானது. சுக-துக்கங்களில் இருந்தபோதும், எப்போதும் சுபகர்மத்தைச் செய்யும் அறிவுடையவனே இங்கு சாஸ்திரங்களை அறிகிறான்; புரிந்து கொள்கிறான் தர்மத்திற்கு எதிரான காரியங்கள் லௌகிக பார்வையில் மிகவும் லாபம் அளித்தாலும் அறிவாளி அவற்றை மேற்கொள்ளக்கூடாது. தர்மத்திற்கு அனுசூலமான காரியம் அல்ப பலனை அளித்தாலும் ஐயமின்றிச் செய்யத் தகுந்தவையாகும். ஏன் எனில் அது கடைசியில் மிகவும் சுகத்தையே அளிக்கிறது.

மற்றவர்களின் ஆயிரக்கணக்கான பசு செல்வத்தைப் பிடுங்கிக் கொண்டு தானம் செய்பவன், மக்களைக் காப்பாற்றாதவன் பெயரளவிற்கே மன்னன்; உண்மையில் அவன் திருடன் மற்றும் கொள்ளைக்காரனாவான். ஈஸ்வரன் எல்லோருக்கும் முன்னால் உலகம் வணங்கும் பிரம்மாவைத் தோற்றுவித்தார். பிரம்மா 'பர்ஜன்யன்' என்னும் புதல்வனுக்குப் பிறப்பளித்தார். அவனை பூஜித்து வைசியர்கள் விவசாயத்தையும் பசுபாலனத்தையும் செய்ய வேண்டும். மிகுந்த செழிப்பை ஏற்படுத்த வேண்டும். மன்னன் அதைக் காக்க வேண்டும்.

பிராமணர்கள் கோபம், போக்கிரித்தனம், கோணலான நடத்தை இவற்றைத் துறந்து ஹவ்யத்தையும், கவ்யத்தையும் பயன்படுத்தி, அன்னம் என்ற செல்வத்தை யாகத்தில் உபயோகம் செய்ய வேண்டும். சூத்திரர்கள் யக்ஞ பூமி, மூன்று வர்ணத்தவரின் வீடுகளைப் பெருக்கி மெழுகித் தூய்மை செய்ய வேண்டும். அதனால் அவர்கள் தர்மம் அழிவதில்லை. தர்மம் அழியாதபோது மக்கள் சுகமடைகிறார்கள். மக்கள் சுகம் அடைந்தால் சொர்க்கத்தில் தேவர்கள் மகிழ்ச்சியடைகின்றனர்.

தர்மத்தோடு மக்களைக் காப்பாற்றும் மன்னன் அந்த தர்ம நடத்தை

காரணமாக உலகில் பூஜிக்கப்படுகிறான். அதேபோலப் பிராமணன் ஸ்வாத்யாயனம் செய்கிறான். வைசியன் தர்மப்படி செல்வத்தைச் சம்பாதிப்பதில் ஈடுபடுகிறான். சூத்திரன் புலன்களை வென்றுத்விஜாதிகளுக்கு சேவை செய்கிறான். அதனால் அவர்கள் அனைவரும் தத்தம் தர்ம நடத்தையின் காரணமாக உலகில் மதிக்கப்படுகிறார்கள். இதற்கு எதிராக நடப்பவர்கள் தங்களுடைய தர்மத்திலிருந்து தவறி விடுகிறார்கள். கஷ்டப்பட்டு, நியாய வழியில் சம்பாதிக்கப்பட்ட சிறிதளவு செல்வத்தைத் தானம் செய்தாலும் அது பெரும் பலன் அளிக்கிறது.

பிராமணர்களை மதித்துத் தானம் அளிக்கும் மன்னன் அதன் உத்தம பலனை எப்போதும் அனுபவிக்கிறான். தானே பிராமணனிடம் சென்று அவன் திருப்தியுறும் வகையில் அளிக்கும் தானம் புகழுக்குரியது; உத்தமமானது. பிராமணன் யாசிக்கும்பொழுது அளிக்கும் தானம் நடுத்தரமானது. இகழ்ச்சியோடும் அசிரத்தையோடும் அளிக்கும் தானம் அதர்மமானது. நீரில் மூழ்கும் மனிதன் பலவகை முயற்சிகளால் கரையேறுவது போல, நீயும் சம்சாரக் கடலில் இருந்து விடுபடும் முயற்சியைச் செய்ய வேண்டும். பிராமணன் புலனடக்கத்தாலும், கூடித்திரியன் போரில் வெற்றி பெறுவதாலும், வைசியன் நியாயமாகச் சம்பாதித்த செல்வத்தாலும், சூத்திரன் சேவை செய்யும் காரியத்தாலும் சோபையுடன் திகழ்கிறார்கள்.

புகழுக்குரிய செல்வம்; பிராமணன் மற்றும் சூத்திரனின் பிழைப்பு

பிராமணனிடம் தானத்தின் மூலம் பெற்ற செல்வம்; கூடித்திரியன் வீட்டில் போரில் வென்று கொண்டு வரப்பட்ட செல்வம், வைசியன் நியாயப்படி சம்பாதித்த செல்வம், சூத்திரன் சேவையால் பெற்ற தனம்; இவை சிறிதளவே இருந்தாலும் அது புகழுக்குரியது. இது தர்ம காரியங்களில் பயன்படுத்தப்படும்போது பெரும் பலன் அளிக்கும்.

பிராமணன் பிழைப்பில்லாமல் கூடித்திரிய அல்லது வைசிய தர்மத்தால் வாழ்க்கை நடத்தும்போது அவன் பதிதனாவதில்லை. ஆனால் அவன் சூத்திர தர்மத்தை ஏற்றுக் கொண்டால் அக்கணமே பதிதனாகிறான். சூத்திரன் சேவை மூலம் வாழ்க்கை நடத்த முடியவில்லை என்றால் அவனுக்கும் வியாபாரம், பசு பாலனம், சிற்பக்கலை முதலியவற்றால் வாழ்க்கை நடத்த அனுமதி உள்ளது.

நிந்திக்கத் தக்க கர்மங்களைச் செய்தல் கூடாது என்பது

நாடக மேடையில் பெண் முதலிய வேடமணிந்து நடனமாடுவது, பல

உருவங்களில் நடிப்பது, விளையாட்டுக் காண்பிப்பது; மது, மாமிசம் விற்று வாழ்க்கை நடத்துவது, இரும்பையும் தோலையும் விற்பது இவை நிந்தனைக்குரியனவாகக் கருதப்படுகின்றன. யாருடைய வீட்டில் பரம்பரையாக இந்தத் தொழில்கள் நடைபெறவில்லையோ, அவன் தானாக இதைத் தொடங்கக்கூடாது. முதலில் இருந்தே பூர்வ பரம்பரையாக இந்தத் தொழிலைச் செய்யும் வழக்கம் உடையவனும் இதனை விட்டுவிடுவது பெரும் தர்மம் ஆகிறது என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன.

உலகில் புகழ் பெற்றவன் பேராசையுடன், அல்லது கர்வத்துடன் பாவ நடத்தை செய்தால் அது பின்பற்றத் தகுதியுடையதல்ல. முன்பு பெரும்பாலான மக்கள் கட்டுப்பாடும், தர்ம சிந்தனையும், நியாயமான நடத்தையும் உடையவர்களாக இருந்தனர் என்று புராணங்கள் கூறுகின்றன. அப்போது குற்றவாளிகளுக்கு நிந்தனை செய்வதே தண்டனையாக இருந்தது.

உலகில் அசுர பாவம் தோன்றுதல்

மன்னா! இவ்வுலகில் மனிதனின் தர்மமே எப்போதும் புகழப்படுகிறது. தர்மாத்மா மனிதர்கள் புவியில் நல்ல குணங்களையே ஏற்றுக் கொள்ளுகிறார்கள். அசுரர்கள் தர்மத்தைச் சகிப்பதில்லை. அவர்கள் வரிசையாகப் பெருகி மக்களுடைய சரீரத்தில் கலந்துவிட்டனர். அப்போது மக்களிடம் தர்மத்தை அழிக்கும் கர்வம் தோன்றியது. கர்வம் உண்டானதும் அவர்களிடம் கோபமும் பிறந்தது. கோபத்தால் தாக்கப்பட்ட மக்களிடம் நன்னடத்தை மறைந்துவிட்டது. சங்கோஜம் விலகிவிட்டது. இதன்பின் அவர்களிடையே மோகம் தோன்றியது. மோகம் தோன்றியதும் அவர்களிடம் முன்பிருந்த விவேகமுடைய பார்வை இல்லாமல் போயிற்று. ஆகவே, அவர்கள் பரஸ்பரம் ஒருவரை ஒருவர் அழித்துத் தத்தம் சுகத்தையே அதிகரிக்கலாயினர்.

அந்த மக்களுக்கு ‘நிந்தனை செய்வது’ என்ற தண்டனை பயனற்றுப்போனது அவர்கள் தேவர்களையும், பிராமணர்களையும் அவமதித்து மனம் போனபடி சுகபோகங்களைப் பயன்படுத்தலாயினர். அச்சமயம் தேவர்கள் அனைவரும் நல்ல குணமுடையவரும், தைரியம் உடையவருமான தேவேஸ்வரன் சிவனைச் சரணடைந்தனர்.

சிவபெருமான் அசுரர்களை அழித்தல்

சிவன் தேவர்களின் துணையால் பெரும் தேஜஸோடு சக்தி மிகுந்த ஒரே ஒரு பாணத்தின் மூலம் மூன்று நகரங்களோடு ஆகாயத்தில் சஞ்சரித்த

அந்த அசுரர்கள் அனைவரையும் கொன்று வீழ்த்தினார். பயங்கர பராக்ரமியான அந்த அசுரர்களின் தலைவனையும் கொன்றார். அந்த அசுரன் கொல்லப்பட்டதும் மனிதர்கள் இயல்பு நிலைக்குத் திரும்பினார்கள். மீண்டும் தேவசாஸ்திர ஞானம் பெற்றார்கள். பிறகு சப்தரிஷிகள் இந்திரனைச் சொர்க்கத்தின் தலைவனாக அபிஷேகம் செய்தனர். இந்திரனே மனிதர்களின் அரசாட்சி காரியத்தையும் செய்தார்.

பிறகு 'விப்ருது' என்னும் மன்னன் புவியின் அரசனானார். இன்னும் பல கூடித்திரியர்கள் வெவ்வேறு மண்டலங்களின் மன்னராயினர். அப்போது உயர்ந்த குலத்தில் தோன்றியிருந்த வயதின் மூத்தவர்களுக்கு 'ஆசுர பாவம்' முழுமையாக நீங்கவில்லை. அதே அசுரபாவத்தோடு பல பராக்ரமியான மன்னர்கள் அசுரனுக்கு உசிதமான கர்மங்களையே செய்து வந்தனர். மிகவும் முட்டாள்களான மனிதர்கள் இன்றும் அதே அசுர பாவத்துடன் இருக்கிறார்கள். அவர்களையே ஸ்தாபிக்கிறார்கள். அவர்களையே எல்லா வகையிலும் ஏற்றுக் கொள்ளுகிறார்கள்.

ஸ்வதர்மத்தின்படி கடமையைச் செய்ய வேண்டும் என்பது.

ஆகவே மன்னா! மனிதன் சாஸ்திரத்தின்படி நன்றாக ஆலோசித்து மேன்மை பெற முயற்சிக்க வேண்டும். இம்சைக்குரிய காரியங்களை விட்டுவிட வேண்டும். அறிவுள்ள மனிதன் தர்மம் செய்வதற்காக நியாயமற்ற செயலால் பாவ வழியில் செல்வம் சேர்க்கக்கூடாது. அது நன்மை அளிக்காது. நீயும் அதேபோல புலன்களை வென்ற கூடித்திரியனாகி தர்மப்படி பரிபாலனம் செய். விருப்பு-வெறுப்பின் சேர்க்கை, பகைமை-நட்பு இவற்றை உணர்ந்து ஜீவனின் பல ஆயிரம் ஜன்மங்கள் கடந்து விடுகின்றன. ஆகவே நீ குற்றங்களைத் துறந்து நல்ல குணங்களையே பின்பற்று.

மகாராஜா! இங்கு மனிதர்களிடம் இருப்பது போன்ற தர்ம-அதர்மங்கள் மனிதரல்லாத மற்ற பிராணிகளிடம் இல்லை. தர்மசீலன் ஆனவன் முயற்சியுடனோ, முயற்சி இல்லாமலோ எப்போதும் உலகில் எல்லோரிடமும் ஆதம் பாவத்துடன், இம்சையின்றிச் சம பாவத்துடன் நடந்து கொள்ள வேண்டும். மனிதனின் மனத்தில் ஆசை மற்றும் கர்ம சம்ஸ்காரங்கள் இல்லாமல் போகும்போதும், அவன் பொய்யான நடத்தை இல்லாதவனாகும்போதும் அவனுக்கு நன்மை கிடைக்கிறது.

சிறிறின்பத்தில் பற்றுக் கொண்ட மனிதன் வீழ்ச்சியடைதல்

மன்னா! இல்லறத்தில் இருக்கும் மனிதனுக்கு பொதுவாக ராஜஸ

தாமஸ பாவங்களின் சேர்க்கையால் பொருட்களிடமும் மனிதர்களிடமும் பற்றும் பாசமும் உண்டாகிறது. இல்லறத்தில் ஈடுபட்டதுமே மனிதனுக்கு பசு, விவசாயம், செல்வம், சொத்து, மனைவி, மக்கள், காப்பாற்ற வேண்டிய குடும்பத்தினரின் தொடர்பு ஸ்தாபிக்கப்படுகிறது. லௌகிகத்தில் இருந்து எப்போதும் அவற்றிடம் பற்றுக் கொள்பவன் அவற்றின் நிலையாமையைப் பார்ப்பது இல்லை. ஆதலால் லௌகிக விஷயங்களால் அதிக விருப்பும் வெறுப்பும் கொள்கிறான். பொருளில் பற்றுக் கொள்ளும்போது, மோகம் கொண்டு போகத்தையே கிருதார்த்தமாகக் கொள்ளுகிறான். விஷய சுகத்தையே சிறந்த லாபமாகக் கருதுகிறான்.

பற்று காரணமாக அவன் குடும்பத்தின் எண்ணிக்கையை அதிகரிக்கிறான். பிறகு குடும்பப் பராமரிப்பிற்காகச் செல்வம் சேர்க்கும் விருப்பம் உண்டாகிறது. பாவம் என்று அறிந்தும் செல்வம் பெறுவதற்காக ஒரு வேலையைச் செய்கிறான். குழந்தை குட்டிகளிடம் அன்பு கொண்டு அதில் மூழ்குகிறான். அவர்களில் யாராவது இறந்துவிட்டால் பெரும் தாபம் அடைகிறான். செல்வத்தால் உலகத்தில் மதிக்கப்படும்போது, அந்த மதிப்புமிக்க கௌரவத்திற்காக முயற்சி செய்கிறான். போகப் பொருட்கள் நிரம்பியவனாக வேண்டும் என்பதற்காக எல்லாக் காரியங்களையும் செய்கிறான். இந்த முயற்சியில் ஒருநாள் நஷ்டம் ஏற்படுகிறது. உண்மையில் சுப கர்மங்களைச் செய்து அவற்றால் சுகம் பெற விரும்பாத பிரம்மவாதிகளுக்கே சனாதனமான பதம் கிடைக்கிறது.

மன்னா! சம்சாரிகளான ஜீவன்களுக்கு அவர்களுடைய அன்பிற்கு உரிய மனைவி, மக்களின் அழிவு நேரும்போதும், செல்வம் சென்றுவிடும்போதும் பிணியும், கவலையும் வருத்தமளிக்கும்போதும் வைராக்கியம் உண்டாகிறது. வைராக்கியத்தால் மனிதன் ஆத்ம தத்துவத்தை அறிய விரும்புகிறான். சாஸ்திரங்களைப் படிக்க மனம் விரும்புகிறான். சாஸ்திரக் கல்வியினால் ஞானம் பெற்று தவமே நன்மைக்கான சாதனம் என்பதை அறிகிறான். உலகில் அத்தகைய விவேகமுடைய மனிதன் கிடைத்தற்கரியவன். மனைவி, மக்கள் முதலிய பிரியமானவர்களிடமிருந்து கிடைக்கும் சுகம் இல்லாதபோது தவத்தில் ஈடுபடத் தீர்மானிக்கிறான். தவத்தில் புலன்களை வென்ற, மனத்தை அடக்கிய தாழ்ந்த வர்ணத்தினனுக்கும் தவத்திற்கான உரிமை உள்ளது. ஏன் எனில் தவமே மனிதனைச் சொர்க்கத்தின் வழியில் சேர்க்கும்.

தவத்தின் சிறப்பு

மன்னா! முன்பு பிரஜாபதி தவத்தில் ஈடுபட்டும், பிரம்ம பராயன

விரதத்தில் இருந்தும் உலகத்தைப் படைத்தார். ஆதித்யர், வசுக்கள், ருத்ரர்கள், அக்னி, அஸ்வினி குமாரர், வாயு, விஸ்வேதேவர், சாத்யர், பித்ருக்கள், மருத்கணங்கள், யக்ஷர், ராக்ஷஸர், கந்தர்வ-சித்தர் மற்றும்முள்ள தேவர்கள் அனைவரும் தவத்தினாலேயே சித்தியடைந்துள்ளனர். பிரம்மாவால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட மர்சிமுதலியவர்கள் தவப்பிரபாவத்தாலேயே உலகிலும் ஆகாயத்திலும் சஞ்சரிக்கின்றன.

புவியில் மன்னர்கள், பல குடும்பஸ்தர்கள் பெரும் குலத்தில் தோன்றுவதும் அவர்களுடைய தவத்தின் பலனேயாகும். மனிதன் பட்டாடை, அழகிய ஆபரணம், வாகனம், ஆசனம், சிறந்த அன்னம், பானம் முதலியவற்றைப் பெறுவதும் தவத்தின் பலனேயாகும். மனம் விரும்பும் பொருட்களும், உத்தமமான பலவகை போஜனம் அனைத்தும் புண்ணிய கர்மம் செய்பவர்களுக்கே கிடைக்கின்றன. மூவுலகிலும் தவத்தால் கிடைக்காத பொருள் எதுவும் கிடையாது. மறுக்கப்பட்ட கர்மத்தைச் செய்யாதவர்களின் தவத்தின் பலன் சுகபோகங்களின் தியாகமேயாகும்.

அதிருப்தி துயரத்திற்குக் காரணமாகும். லோபத்தால் மனமும், புலன்களும் சஞ்சலப்படுவதால் மனிதனின் அறிவு பயிற்சியற்ற வித்தையைப் போல நஷ்டமாகிறது. அறிவு நஷ்டமான மனிதன் நியாயத்தை அறிவதில்லை. கடமையை நிர்ணயிக்க முடிவதில்லை. ஆகவே சுகம் குறைந்ததும், ஒவ்வொருவனும் கோரமான தவம் செய்ய வேண்டும். தனக்குப் பிடிப்பதைச் சுகம் என்றும், மனத்திற்கு பிடிக்காததை துக்கம் என்றும் கூறுகிறார்கள். தவம் செய்வதால் சுகமும், செய்யாததால் துயரமும் உண்டாகிறது. மனிதன் பாவத்தைத் துறந்து தவம் செய்து எப்போதும் நன்மையை அடைகிறான். உலகில் புகழ் பெறுகிறான். மனம் விரும்பும் பலனை விரும்பும் மனிதன் பலனை எதிர்பார்க்கும் கர்மங்களைச் செய்து பிரியம் அற்றதும், அவமானம் பெறுவதுமான பல துயரங்களை அடைகிறான். ஆனால் அந்த பலனைத் தியாகம் செய்து எல்லா விஷயங்களின் ஆத்ம சொருபமான பரமேஸ்வரனை அடைகிறான்.

உறுதியுடன் தர்ம பாலனத்தை மேற்கொள்ள அறிவுறுத்தல்

தர்மத்திலும், தவத்திலும், தானத்திலும் ஐயம் கொள்பவன், பாவ கர்மத்தை செய்து நரகத்தில் வீழ்கிறான். எனவே, மனிதன் சுகத்தில் இருந்தும், துக்கத்தில் இருந்தும் நன்னடத்தையில் இருந்தும் ஒருபோதும் விலக்கக்கூடாது. அவனே சாஸ்திரத்தை அறிந்தவன். அம்பு வில்லில் இருந்து விடுபட்டுப் பூமியில் விழும் அவ்வளவு நேரம்தான் கண், மூக்கு முதலிய புலன்கள் விஷய சுகத்தை அனுபவிக்கின்றன. கணநேரம் பெறும் சிற்றின்ப

சுகம் மறைந்ததும் மனத்தில் அதற்காக வேதனை உண்டாகிறது. ஆனாலும் அஞ்ஞானி மனிதன் மிக உத்தமமான மோகூ சுகத்தை அடைவதில்லை.

ஆகவே, ஒவ்வொரு விவேகி புருஷனின் மனத்திலும் சிறந்த மோகூ பலனை அடைவிப்பதற்காகச் சமம்-தமம் முதலிய குணங்கள் தோன்றுகின்றன. எப்போதும் தர்மத்தைப் பரிபாலனம் செய்யும் மனிதன் ஒருபோதும் செல்வத்திலிருந்தும், சுகத்திலிருந்தும் வஞ்சிக்கப்படுவதில்லை. ஆகவே இல்லறத்தில் உள்ள மனிதன் முயற்சியின்றித் தானே கிடைக்கும் சுகங்களையே பயன்படுத்த வேண்டும். முயற்சி செய்து தன்னுடைய தர்மத்தைப் பரிபாலிக்க வேண்டும். உத்தம குலத்தில் தோன்றி, மதிப்புடன், சாஸ்திரத்தின் பொருளை அறிந்தவன் திறமையின்மை காரணமாக, தர்மமும் கர்மமும் செய்யாமல் ஆத்ம தத்துவத்தை அறியாமல், செய்யும் லௌகிக கர்மங்கள் நஷ்டமாகின்றன. அப்போது உலகில் தவமே சிறந்தது என அவர் தீர்மானிக்கிறான்.

மன்னா! குடும்பஸ்தன், ஸ்வதர்மத்தைப் பாலனம் செய்து, திறமையுடன் யாகம், கர்மம் முதலிய கர்மங்களை அனுஷ்டிக்க வேண்டும். எல்லா ஆஸ்ரமங்களும் இல்லறத்தின் உதவியினாலேயே நிலைபெறுகின்றன.

வாண் உற்பத்தியின் ரகசியம்

ஜனகர் பராசரரிடம், “பிரம்மாவிடமிருந்து தோன்றிய பிராமணர்களிடமிருந்தே எல்லோருடைய பிறவியும் தோன்றியது என்னும்போது அவர்களுக்குக் கூடித்திரியன் முதலிய சிறப்புப் பெயர் எவ்வாறு உண்டாயிற்று?” என்று கேட்டார் பராசரர் ஜனக மன்னருக்குப் பதிலளிக்கலானார்.

“மகாராஜா! யாரிடமிருந்து யார் பிறக்கிறானோ, அவன் பிறப்பளித்தவனின் சொரூபமே ஆகிறான். என்றாலும் தவத்தின் குறைவு காரணமாகவே மக்கள் தாழ்ந்த ஜாதியில் பிறக்கிறார்கள். உத்தமக்ஷேத்திரத்திலும், உத்தம விதையாலும் உண்டாகும் பிறவி புனிதமாகிறது.க்ஷேத்திரத்திலோ, விதையிலோ ஒன்று தாழ்ந்த தரமுடையது ஆனாலும் அதிலிருந்து தாழ்ந்த சந்தானமே தோன்றுகிறது. தர்மம் அறிந்தவர்கள், பிரம்மா மனித உலகைச் சிருஷ்டிக்கத் தொடங்கியபோது, அவருடைய முகம், கை, தொடை, கால் முதலிய அங்கங்களில் இருந்து மனிதனின் பிறப்பு உண்டாயிற்று என்பதை அறிகிறார்கள்.

பிரம்மாவின் முகத்திலிருந்து பிராமணர்களும், இரு புஜங்களிலிருந்து

கூடித்திரியர்களும், தொடையிலிருந்து வைசியர்களும், கால்களில் இருந்து சேவகர்கள் அல்லது சூத்திரர்கள் தோன்றியதாகவும் வித்வான்கள் கூறுகின்றனர். இவற்றிலிருந்து வேறான மற்ற மனிதர்கள் இந்த நான்கு வர்ணங்களின் கலப்பினால் தோன்றியவர்கள். இவர்கள் இனக்கலப்பினர் எனக் கூறப்படுகின்றனர். அதிரதன், அம்பஷ்டன், உக்ரன், வைதேகன், ஸ்வபாகன், புல்கசன், ஸ்தேனன், நிஷாதன், சூதன், மாகதன், அயோகன், கரணன், வ்ராத்திரியன், சண்டாளன் ஆகியவர்கள் பிராமணன் முதலிய நான்கு வர்ணங்களிலிருந்து அனுலோம, விலோம வர்ணப் பெண்களுடன் சேர்க்கை உண்டானதால் தோன்றியவர்களாவர்.

தவபலத்தால் மேன்மையான வர்ணத்தை அடைதல்

ஐனகர் மீண்டும் தன் ஐயத்தைக் கேட்டார். “முனிவரே! பிரம்மா ஒருவரே அனைவருக்கும் பிறப்பளித்தார் என்றால் மனிதர்களில் பல கோத்திரங்கள் எவ்வாறு உண்டாயின? ரிஷிகள் சூத்திரப் பிறவியிலும் தோன்றியுள்ளனர். அவர்கள் எவ்வாறு பிராமணத் தன்மையை அடைந்தனர்? என்றார்.

பராசர முனிவர் அவருக்குப் பதிலளித்தார்; “மன்னா! மகாத்மாக்கள் மூலம் தோன்றும் சந்தானம் தாழ்ந்த கூடித்திரத்தில் பிறப்பெடுத்தாலும் அது மேன்மையானது என்றே கருத வேண்டும். முனிவர்கள் பல்வேறு இடங்களில் பல புதல்வர்களைத் தோற்றுவித்து அவர்கள் அனைவரையும் தம் தவ பலத்தாலேயே ரிஷிகள் ஆக்கிவிட்டனர். என்னுடைய பிதாமகர் வசிஷ்டர், காஸ்யப் கோத்திரத்து ருஷ்ய சிருங்கர், தாண்டியர், கிருபர், கட்சிவான், கமடர், யவக்ரீதர், துரோணர், ஆயு, மதங்கர், துருபதர், மத்ஸ்யர், தத்தர் ஆகியோர் அனைவரும் புலனடக்கத்துடன், தவத்தை மேற்கொண்டே வேத வித்வான்களாகவும் சமுதாயத்தில் மதிப்புடையவர்களாகவும் ஆனார்கள்.

மன்னா! முன்பு அங்கிரா, கஸ்யபர், வசிஷ்ட, ப்ருகு ஆகிய நால்வரே மூல கோத்திரத்தைத் தோற்றுவித்தனர். மற்ற கோத்திரங்கள் கர்மத்திற்கேற்ப பின்னால் தோன்றியவை. அந்த கோத்திரங்களும் அவற்றின் பெயர்களும் அவற்றைத் தோற்றுவித்த மகரிஷிகளின் தவத்தாலேயே மதிப்பும், புகழும் பெற்றன” என்றார்.

பல்வேறு வர்ணங்களின் சிறப்பு தர்மங்கள்; பொதுவான சாதாரண தர்மங்கள்

ஐனக மன்னரின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க, பராசரர் பல்வேறு

வர்ணங்களின் சிறப்பு தர்மத்தையும், சாமான்ய தர்மத்தையும் வர்ணிக்கலானார்.

மன்னா! தானம் பெறுதல், யாகம் செய்வித்தல், வித்தை கற்பித்தல் ஆகியன பிராமணர்களின் சிறப்பு தர்மங்களாகும். மக்களைக் காத்தல் கூத்திரியர்களின் சிறந்த தர்மம். விவசாயம், பசுபாலனம், வியாபாரம் ஆகியவை வைசியர்களின் தர்மங்களாகும். மேற்கூறிய மூன்று வர்ணத்தினருக்கும் சேவையாற்றுவது சூத்திரர்களின் சிறந்த தர்மம் ஆகும்.

இனி, சாதாரண தர்மங்களைத் தெரிந்து கொள். கொடுமையின்மை, அகிம்சை, குற்றமின்மை, தேவர்கள் மற்றும் பித்ருக்களுக்குப் பாகம் சமர்ப்பித்தல், தானமளித்தல், சிரார்த்த கர்மம், அதிதி உபசாரம், சத்தியம், கோபம் இன்மை, தன் மனைவியிடம் திருப்தியடைதல், புனிதமாக இருத்தல், மற்றவர் குற்றம் பாராமை, ஆத்ம ஞானம், பொறுமை ஆகியவை எல்லா வர்ணத்தினருக்கும் பொதுவான தர்மங்களாகும்.

த்விஜாதிபினரான பிராமணன், கூத்திரியன், வைசியன் இவர்களுக்கு மேற்கூறிய தர்மங்களில் அதிகாரம் உண்டு. இவற்றுக்கு எதிரான காரியங்களில் ஈடுபடும் இந்த மூன்று வர்ணத்தினரும் பதிதர் ஆகிறார்கள். நல்லவர்களின் தொடர்போடு தங்களுடைய கர்மங்களில் ஈடுபடும்போது, மேன்மையும், விபரீத கர்மங்களின் நடத்தையால் வீழ்ச்சியும் உண்டாகிறது. சூத்திரன் பதிதனாவதில்லை. ஏன் எனில் உபநயனம் முதலிய சம்ஸ்காரங்களைச் செய்யவும், அக்னிஹோத்ரம் முதலிய வைதிக காரியங்களைச் செய்யும் அவனுக்கு அதிகாரம் கிடையாது. ஆனால் மேற்கூறிய சாதாரண தர்மங்கள் அவனுக்கு மறுக்கப்படக்கூடாது.

வேத சாஸ்திர ஞானம் நிரம்பிய த்விஜன் சூத்திரன் பிரஜாபதிக்குச் சமமாகக் கூறப்படுகிறான். ஆனால் நான் அத்தகையவனை விஷ்ணு பகவானாகவே பார்க்கிறேன். தாழ்ந்த வர்ணத்து மனிதன் மேன்மையடைய விரும்பினால் நன்னடத்தையைக் கடைப்பிடித்து, ஆத்மாவின் உன்னதத்திற்கான செயல்களைச் செய்ய வேண்டும். ஆனால் வேத மந்திரங்களை அவன் உச்சரிக்கக்கூடாது. மற்ற ஜாதிபினரும் தங்களுடைய நன்னடத்தைக்கேற்ற சுகம் பெற்று இக, பரலோகங்களில் ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கிறார்கள்.

நல்ல காரியங்களின் சிறப்பும், இம்சையற்ற தர்மத்தின் விளக்கமும்

ஜனகர் “மனிதன் அவனுடைய கர்மங்களால் அல்லது ஜாதியால்

எதனால் களங்கம் பெறுகிறான்” என மீண்டும் கேட்டார். பராசரர் பதிலளித்தார். மகாராஜா! ஜாதி, கர்மம் இரண்டுமே குற்றம் உள்ளவை என்பதில் ஐயம் இல்லை. ஆனால் இதில் உள்ள முக்கியமான விஷயத்தைத் தெரிந்து கொள். ஜாதி, கர்மம், இரண்டிலும் சிறந்தவனாக இருந்து பாவம் செய்யாதவன். ஜாதியால் களங்கப்பட்டாலும் பாவகர்மம் செய்யாதவன் ஆகியோரே மனிதன் எனக் கூறத் தகுதியுடையவர். ஜாதியில் சிறந்தவன் நிந்தைக்குரிய காரியத்தைச் செய்தால் அவன் களங்கமுடையவனாகிறான்” என்றார்.

ஜனகர் தர்மத்திற்கு அனுகூலமான காரியங்கள் எவை எனக்கேட்டார். பராசரர் அவருக்குப் பதிலுரைத்தார். “மன்னா! இம்சை இல்லாத காரியங்கள் எப்போதும் மனிதனைக் காப்பாற்றுகின்றன. அக்னி ஹோத்திரத்தைத் துறந்து பற்றிற்றி இருப்பவன், எல்லா வகை கவலைகளிலிருந்தும் விடுபட்டு நன்மை அளிக்கும் பாதையில் சென்று, பணிவு, விநயம், புலனடக்கம் முதலிய குணங்களுடன், தீவிர விரதங்களைப் பாலனம் செய்பவர்கள். ஆகிய மனிதர்களே எல்லா கர்மங்களும் இன்றி அழியாத பதத்தை அடைகின்றனர்.

எல்லா வர்ணத்து மக்களும் இவ்வுலகில் தங்கள் தர்மத்திற்கேற்ப கர்மங்களை அனுஷ்டித்து, எப்போதும் உண்மை பேசி, பாவ கர்மங்களைத் துறந்து சொர்க்கத்தை அடைகிறார்கள். இது விஷயமாக வேறு கருத்து இல்லை.

பராசர கீதை

மன்னா! ஒரு மனிதனின் தந்தை, நண்பன், பெரியவர், பெண்கள் ஆகிய யாருமே முற்றிலும் குணமற்றவர்கள் அல்ல. ஆனால், பிரியமாகப் பேசும், புலனடக்கத்துடன் கூடிய நன்மை விரும்பியே அவனுக்கு உடையவனாகிறான். தாயைக் காட்டிலும் கூடத் தந்தையே ஒரு மனிதனுக்குச் சிறந்த தெய்வம் என்று கூறுகிறார்கள். சிறந்தவர் ஞானம் பெறுவதே சிறந்தது எனக் கூறுகின்றனர்.

கண், காது முதலிய ஐம்புலன்களையும், பார்வை, சப்தம் முதலிய விஷயங்களையும் வென்றவர்களே பரமபதத்தை அடைகின்றனர். போர்க்களத்தில் கொல்லப்படும் கூடித்திரியனின் புதல்வன் தேவர்களுக்கும் அரிதான உலகத்தை அடைகிறான். அங்கு சுகமாக இருக்கிறான். கூடித்திரியன் போரில் களைப்படைந்தவனையும், ஆயுதத்தைத் துறந்தவனையும், பயந்தவனையும், அழுபவனையும், புறமுதுகிடுபவனையும், போர் முயற்சியைத் துறந்தவனையும், பிணியாளனையும், உயிர்ப்பிச்சை

கேட்பவனையும், வயதில் சிறியவனையும், முதியவனையும் வதம் செய்யக்கூடாது. போர்க்கருவிகள் உடைய, போருக்குத் தயாரான, தனக்குச் சமமான பகைவனை கூடித்திரிய குமாரன் அவசியம் வெல்ல முயல வேண்டும். தனக்குச் சமமானவன் அல்லது தன்னை விடப் பெரிய வீரன் கையால் வதைக்கப்படுவது சிறந்தது.

தன்னை விட, ஹீனன், கோழை, தீனன் போன்ற மனிதர்களின் கையில் பெறும் மரணம் நிந்தைக்குரியதாகும். பாவி மற்றும் இழிந்த மனிதனின் கையால் உண்டாகும் வதம் பாவருபமானது. மரணம் தீர்மானிக்கப்பட்டவனை யாரும் கர்ப்பாற்ற முடியாது. ஆயுள் மீதமிருப்பவனை யாரும் கொல்ல முடியாது. தனக்குப் பிரியமானவர்கள் செய்யும் இம்சைக்குரிய கர்மம் தனக்காகச் செய்யப்படும்போது அவற்றை அவன் தடுக்க வேண்டும். மற்றவர்கள் ஆயுளால், தன்னுடைய ஆயுளை வளர்க்க விரும்பக்கூடாது. இல்லறத்தானும் கூட கங்கை முதலிய புனிதமான நதிக்கரையில் சுபகர்மங்களை அனுஷ்டித்துப் பெறும் மரணமே உத்தமமானது என்று கருதப்படுகிறது.

ஆயுள் முடிவடையும்போதே சரீரம் படைத்த ஜீவன் பஞ்ச தத்துவத்தை அடைந்து விடுகிறது. இது காரணமின்றியே நடக்கிறது. பிடிவாதமாக சரீரத்தைத் தியாகம் செய்பவர்களும் இன்னொரு சரீரத்தை அடைகிறார்கள். இந்த உடல் நரம்பு, நாடி மற்றும் எலும்புகளின் சமூகமாகும். அறுவறுக்கத்தக்க மல-மூத்திரம் நிரம்பியது. ஐம்பெரும் பூதங்கள், காது முதலிய புலன்கள் மற்றும் குணங்களின் சமுதாயமாகும். இந்த சரீரத்தின் முடிவில் தோல் மட்டுமே இருக்கிறது என அத்யாத்ம தத்துவம் அறிந்த ஞானிகள் கூறுகின்றனர்.

இந்த உடல் அழகற்றது. இது நிச்சயம் மரணமடைந்தே தீரும். ஜீவாத்மா இந்த உடலைத் தியாகம் செய்யும்போது உடல் செயலற்றும், உணர்வற்றும் போகிறது. இதன் ஐந்து பூதங்களும் தத்தம் இயல்பில் சேர்ந்து விடுகின்றன. பிறகு இது பூமியில் சூழ்ந்து விடுகிறது. இந்த சரீரம் ஒரு இடத்தில் மரணமடைந்து, வினைப்பயனின் சேர்க்கையால் எங்காவது பிறப்பெடுக்கிறது. புனர்ஜன்மம் கர்மங்களின் பலன் என்றே கூறப்படுகிறது. மேகம் ஆகாயத்தில் சஞ்சரிப்பதுபோல சரீரத்தைத் துறந்த ஜீவாத்மா வினைப் பயனின் பலனாகச் சிலகாலம் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறது. உடனே பிறப்பதில்லை. அது இங்கு ஒரு ஆதாரத்தைப் பெற்று மறுபடி பிறக்கிறது. மனத்தைக் காட்டிலும் ஆத்மா சிறந்தது. புலன்களை விட மனம் சிறந்தது.

ஜங்கமப் பிராணிகளுள் மனிதன் சிறந்தவன். மனிதர்களிலும் த்விஜன்

சிறந்தவன். த்விஜர்களிலும் அறிவாளிகளும், அறிவாளிகளிலும் ஆத்ம ஞானிகளும் சிறந்தவர்களாகக் கருதப்படுகிறார்கள். அவர்களிலும் அகங்காரமற்றவர்கள் மிகச் சிறந்தவர்கள். பிறப்புடனேயே மரணமும் மனிதனைப் பின் தொடர்கிறது. சத்வம் முதலிய குணங்களால் தூண்டப்பட்டு மக்கள் அனைவரும் அழிவிற்குரிய கர்மங்களை நடத்துகிறார்கள். உத்தராயண காலத்தில் உத்தம நட்சத்திரத்தில் பவித்ரமான முகூர்த்தத்தில் மரணமடைபவன் புண்ணியாத்மா ஆவான். அவன் யாருக்கும் கஷ்டம் அளிக்காமல் பிரயாச்சித்தம் மூலம் தன் பாவத்தை அழிக்கிறான். தன்னுடைய சக்திக்கேற்ப தன்னிச்சையாக மரணத்தை ஏற்றுக் கொள்கிறான்.

விஷம் குடித்தோ, தூக்கிட்டோ, தீயின் மூலமோ, கொள்ளையர்கள் மூலமோ, கோரமான விலங்குகளின் அடியாலோ ஏற்படும் மரணம் அதம வகுப்பைச் சார்ந்தது. புண்ணியாத்மாக்களின் உயிர் பிரம்மரந்தரத்தைத் துளைத்துக் கொண்டு வெளியேறுகிறது. நடுத்தர வகுப்பினர் உயிர் வாய், கண் முதலிய நடு உறுப்புக்கள் வழியாக வெளியேறுகிறது. பாவம் மட்டுமே செய்தவர்களின் உயிர் கீழே உள்ள துளையான தாழ்ந்த வழியில் வெளியேறுகிறது. அஞ்ஞானம் என்ற ஒரே பகைவன்தான் மனிதனுக்கு உண்டு. அஞ்ஞானத்தால் மூடப்பட்டும், தூண்டப்பட்டுமே மனிதன் மிகக் கோரமான கொடிய கர்மங்களைச் செய்கிறான். அந்த பகைவனை வெல்ல வேதம் கூறும் தர்மங்களைப் பின்பற்ற வேண்டும். ஏன் எனில் இந்த அஞ்ஞானம் என்ற பகைவன் அறிவு என்னும் அம்பின் காயத்தாலேயே அழிக்கப்படுகிறான்.

த்விஜன் முதலில் பிரம்மச்சரிய ஆஸ்ரமத்தில் இருந்து தவத்தின் மூலம் வேதங்களைப் பயில வேண்டும். பிறகு இல்லறத்தைப் பின்பற்றிப் புலனடக்கம் முதலிய ஐந்து மகா யாகங்களை அனுஷ்டிக்க வேண்டும். பிறகு வீடு வாசலைத் தன் புதல்வனிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு தர்மத்தைக் கடைப்பிடிக்கக் காட்டிற்குச் சென்று விட வேண்டும். சிறந்த சாதனங்கள் இல்லாதபோதும் மனிதன் தன்னைத்தானே குறைவாகக் கருதக் கூடாது. சண்டாளனாகப் பிறந்தாலும் மனிதப் பிறவி என்பது மற்ற பிறவிகளைக் காட்டிலும் உத்தமமானது. ஏன் எனில் இணையற்ற மனிதப் பிறவி மூலமே சுப கர்மங்களை அனுஷ்டித்து ஆத்மா பரமாத்மாவை அடைகிறது.

நாம் எந்த கர்மங்களைப் பின்பற்றி மனிதப் பிறவியில் இருந்து கீழே விழக்கூடாது என்பதை யோசித்தும், வைதிகச் சான்றுகளை ஆலோசித்தும் மனிதர்கள் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கிறார்கள். மிகவும் கிடைத்ததற்கரிய மனித சரீரத்தைப் பெற்றும் மற்றவர்களிடம் த்வேஷம் கொள்கிறான். தர்மத்தை அவமதிக்கிறான். ஆசைகளில் பற்றுக் கொண்டு பெரும் லாபத்தை இழந்து

விடுகிறான் எல்லாப் பிராணிகளிடமும் அன்பு கொண்டு, எல்லா சுக போகங்களிடமும் விருப்பு வைக்காமல், எல்லோருக்கும் ஆறுதல் அளித்து, பசித்தவனுக்கு உணவளித்து அனைவரிடமும் சமமாகவும், இனிமையாகவும் இருக்கிறவன், சுக-துக்கங்களைச் சமமாகக் கருதுபவன் பரலோகத்திலும் பெருமையடைகிறான்.

மன்னா! சரஸ்வதி நதி, நைமிசாரண்ய சேஷத்திரம், புஷ்கர சேஷத்திரம் முதலிய பூமியின் புனித தீர்த்தங்களில் தானமளித்தல், தவம் மேற்கொள்ளுதல், தீர்த்த நீரால் மனத்தையும் உடலையும் புனிதமாக்குதல் ஆகியவற்றைச் செய்ய வேண்டும், வீடுகளில் உயிர் விடுபவர்களை விரைவில், விமானத்தில் படுக்க வைத்து, மயானத்திற்கு எடுத்துச் சென்று, சாஸ்திரம் கூறும் முறைப்படி அவர்களை எரியூட்டுதல் வேண்டும். மனிதன் தன் சக்திக்கேற்ப, இஷ்டி, புஷ்டி, யஜனம், யாஜனம், தானம், புண்ணிய கர்மானுஷ்டானம், சிராத்தம் முதலிய எந்த உத்தம காரியங்களைச் செய்தாலும் அவற்றைத் தனக்காகவே செய்கிறான். தர்ம சாஸ்திரமும், ஆறு அங்கங்களுடைய வேதங்களும், புண்ணிய கர்மங்களைச் செய்யும் மனிதனின் நன்மைக்காகவே விதிமுறைகளை அமைத்துள்ளன.

புகழின் சாதனம்; உத்தமகதி, நஷ்டமாகாத கர்மம், எந்த உலகத்தை அடைந்த ஜீவன் மீண்டும் பூவுலகம் திரும்புவதில்லை முதலிய விஷயங்கள்

ஜனகர், பராசரிடம் கேட்டார்; “பிரம்மன் புகழின் சாதனம் என்ன? உத்தம கதி எது? எந்த கர்மம் நஷ்டமாவதில்லை. எங்கு சென்ற ஜீவன் மறுபடி இந்த உலகத்திற்குத் திரும்புவதில்லை?” என்பதைத் தெரிவிக்க வேண்டினார்.

பராசரர் அவருக்கு விடையளித்தார்; “மன்னா! பற்றின்மையே புகழுக்கு மூல காரணமாகும். ஞானமே எல்லாவற்றையும் விட உத்தமமான கதி. தான் செய்த தவமும், உத்தம பாத்திரத்திற்கு அளிக்கப்பட்ட தானமும் ஒருபோதும் அழிவதில்லை. யார் அதர்ம பந்தத்தை உதறி, தர்மத்தில் பற்றுக் கொண்டு, பிராணிகள் அனைத்திற்கும் அபயமளிக்கிறானோ, அவன் அதேசமயம் உத்தம கதியைப் பெற்று விடுகிறான்.

ஆயிரம் பசுக்களும், நூறு குதிரைகளும் தானம் அளிப்பவனும், எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அபயமளிப்பவனுமே தானத்தில் சிறந்தவர்களாகக் கருதப்படுகிறார்கள். அறிவுடையவன் சுக-போகங்களுக்கு இடையில் வாழ்ந்தாலும் அவற்றில் வசிப்பதில்லை. களங்கமான அறிவுடையவன் சுகபோகங்களுக்கு அருகில் இல்லையென்றாலும் அவற்றிலேயே இருக்கிறான்.

நீர் தாமரை இலையில் ஒட்டாததுபோல் ஞானி அதர்மத்தினால் பற்றப்படுவதில்லை. ஆனால் அரக்கு கட்டையில் ஒட்டிக் கொள்வதுபோல பாவம் அஞ்ஞானியை அதிகம் பற்றுகிறது. சமயம் வந்தபோது அஞ்ஞானி அந்தப் பாவத்தின் பலனை அனுபவிக்க நேருகிறது.

ஞான, கர்மேந்திரியங்களால் உண்டாகும் பாவங்களை யோசிக்காத, சுப-அசுப கர்மங்களில் பற்றுடையவன் பெரும் பயம் கொள்கிறான். ஆனால் வைராக்கியத்தோடு சினத்தை வென்று நன்னடத்தையைக் கடைப்பிடிப்பவன் சுக போகத்தில் இருந்தாலும் பாவ கர்மங்களோடு சம்பந்தம் கொள்வதில்லை. நதிகளில் கட்டப்பட்டும் பலமான அணை உடைவதில்லை. அதனால் அங்கு நீர்ப் பிரவாகம் அதிகரிக்கிறது. அதுபோல பழமையான ஒழுங்கு முறையில் கட்டப்பட்ட தர்மம் என்னும் அணை உடைவதில்லை. அதனால் பற்றில்லாமல் சேர்க்கப்பட்ட தவம் அதிகமாகிறது. சூரியகாந்தமணி சூரியனுடைய தேஜஸை எடுத்துக் கொள்வதுபோல, யோக சாதகன் சமாதியின் மூலம் பிரம்மசொருபத்தை ஏற்றுக் கொள்கிறான்.

நல்லெண்ணெய் பலவகை நறுமண மலர்களின் வாசத்தை ஏற்று மணம் வீசுவதுபோல, பூமியில் தூய இயல்புடைய நல்லோர்களின் இயல்பு சத்புருஷர்களின் சங்கத்தினால் சத்வகுணம் நிரம்பியதாகிறது. மனிதன் மிகச்சிறந்த பதத்தைப் பெற உற்சாகம் கொள்ளும்போது அவன் அறிவு விஷயங்களின் வாசனையில் இருந்து விலகிவிடுகிறது. அவன் மனைவி, பதவி, வாகனம், சொத்து அனைத்தையும் துறந்து விடுகிறான். ஆனால் சுக போகத்தில் பற்றுடையவன் எந்த வகையிலும் தனக்கு நன்மையளிக்கும் விஷயத்தைப் புரிந்து கொள்வதில்லை.

மீன் முள்ளில் வைக்கப்பட்ட மாமிசத்தால் ஈர்க்கப்பட்டுத் தூண்டிலில் சிக்குவதுபோல அவன் சுகபோங்களால் ஈர்க்கப்பட்டுத் துக்கத்தை அடைகிறான். சரீரத்தின் ஒவ்வொரு அங்கமும் ஒன்றை ஒன்று சார்ந்திருப்பதுபோல, இம்மண்ணுலகில் மனைவி, மக்கள், பசு முதலியன ஒன்றுக் கொன்று ஆதாரமாக உள்ளன. வாழைமரத்தின் உட்பகுதியைப் போல இவ்வுலகம் சாரமற்றது. படகு நீரில் மூழ்கிவிடுவதைப் போல அனைத்தும் காலப் பிரவாகத்தில் மூழ்கிவிடுகிறது.

மனிதன் தர்மம் செய்வதற்குரிய சமயம் எதுவும் தீர்மானிக்கப்படவில்லை. ஏன் எனில் மரணம் எதற்காகவும் காத்திருப்பதில்லை. எப்போதும் மரணத்தின் வாயிலிலேயே இருக்கும் மனிதன் தர்மநடத்தையை மேற்கொள்வதே அவனுக்கு அழகாகும். பார்வையற்றவன் ஒவ்வொரு நாளும் பயிற்சியாலேயே வெளியில் இருந்து தன்னுடைய வீட்டிற்கு வருவதுபோல, விவேகமுடையவன்

யோகம் உள்ள மனத்தின் மூலம் சிறந்த கதியை அடைகிறான். பிறப்பில் மரணத்தின் நிலை கூறப்பட்டுள்ளது. மரணத்தில் பிறப்பு உள்ளது. மோகூ தர்மத்தை அறியாத அஞ்ஞானி மனிதனே பிறப்பு-இறப்பு என்னும் சக்கரத்தில் சுழன்று கொண்டிருக்கிறான். ஆனால் ஞான மார்க்கத்தில் செல்பவன் இக-பரலோகங்களில் சுகம் பெறுகிறான். கர்மங்களின் விஸ்தாரங்கள் மனத்திற்கும், புலனுக்கும் திருப்தி அளிப்பவை. ஆனால் துன்பமுடையவை. கர்மங்களின் சுருக்கம் மனிதனுக்கு நன்மை அளிப்பதாகும்.

தாமரைத் தண்டில் படிந்த சேறு நீரினால் உடனே கழுவப்படுவது போல, தியாகியின் ஆத்மா (புலன்களைத் துறத்தல், விஷயங்களை விட்டு விலகுதல் இவையே தியாகம் எனப்படுகிறது) மனத்தின் மூலம் சம்சார பந்தத்தில் இருந்து விடுபடுகிறது. மனம் ஆத்மாவை யோகத்தின் பக்கம் அழைத்துச் செல்கிறது. யோகி இந்த மனத்தை ஆத்மாவில் லயிக்கச் செய்கிறான். இவ்வாறு அவன் யோகத்தில் சித்தி பெறும்போது பரமாத்மாவை நேருக்கு நேர் பார்க்கிறான்.

வெளிப்புலன்களின் திருப்திக்காகச் சிற்றின்பத்தில் ஈடுபட்டு, அதையே தன் முக்கிய காரியமாகக் கருதுபவன், உண்மையான கடமையிலிருந்து தவறி விடுகிறான். இவ்வுலகில் அறிவாளியோ, முட்டாளோ அவனுடைய ஆத்மா தான் செய்த கர்மத்திற்கேற்பவே நரகம், விலங்கு மற்றும் பறவை ஆகிய பிறவி, சொர்க்கம், மற்றும் பரமகதியை அடைகிறது. சுடப்பட்ட மண்பாண்டத்தின் நீர் கசிவதுமில்லை; வீணாவதுமில்லை. அதுபோல தவத்தால் எரிக்கப்பட்ட சூட்சும சரீரம் பிரம்மலோகம் வரையிலுள்ள விஷயங்களை அனுபவிக்கிறது.

சப்தம், ஸ்பரிசம் முதலிய விஷயங்களைப் பயன்படுத்துபவன் பிரம்மானந்த அனுபவத்தைப் பெறுவதில்லை. விஷயங்களைத் துறப்பவன் பிரம்மானந்த அனுபவத்தைப் பெறுகிறான். பிறவியிலேயே பார்வையற்றவன் வழியறிய முடியாதது போல சிற்றின்பத்தில் ஈடுபட்ட, அஞ்ஞானத்தால் மூடப்பட்ட ஜீவன் மாயையால் மறைக்கப்பட்டு மோகூ மார்க்கத்தை அறிவதில்லை. வைசியன் கடல் கடந்து வணிகம் செய்யச் சென்று முதலுக்கேற்ற வருவாயை ஈட்டி வருவதைப் போல சம்சார சாகரத்தில் வணிகம் செய்யும் ஜீவன் தன் கர்மத்திற்கும் ஞானத்திற்கும் ஏற்ற கதியை அடைகிறது.

பகல்-இரவு மயமான உலகில் முதுமையின் உருவத்தில் சுற்றும் மரணம் பிராணிகள் அனைத்தையும் பாம்பு காற்றைப் பருகுவதுபோல் பருகிவிடுகிறது. இவ்வுலகில் பிறவி எடுத்துத் தான் முன்பு செய்த

கர்மங்களையே ஜீவன் அனுபவிக்கிறது. முற்பிறவியில் எதுவும் செய்யாமல் விரும்பிய, விருப்பமில்லாத எந்தப் பலனையும் யாரும் அடைய முடியாது. மனிதன் தூங்கினாலும், இருந்தாலும், நடந்தாலும், விஷயங்களில் ஈடுபட்டாலும் அவனுடைய சுப-அசுப கர்மங்கள் எப்போதும் அவனுக்குக் கிடைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

சம்சார சாகரத்தைக் கடந்த மனிதன் மறுபடி அதற்குத் திரும்பி வருவது அரிதாகும். நீரில் விழுந்த படகு, படகோட்டி மூலம் கயிற்றால் கட்டி இழுக்கப்படும்போது அவன் பின் செல்வதுபோல, ஜீவன் உடல் என்னும் படகைத் தன் மனத்தின் விருப்பத்திற்கேற்பச் செலுத்த விரும்புகிறது. பல நதிகள் எல்லாத் திசைகளிலும் இருந்து வந்து கடலில் கலப்பதுபோல, யோகத்தால் வசப்படுத்தப்பட்ட மனம் மூலப்ரகிருதியில் நிரந்தரமாக நிலைத்து விடுகிறது.

பலவகை அன்பு கட்டுக்களில் இறுக்கிக் கட்டப்பட்டவர்களின் மனம் இயற்கையில் உள்ள ஜீவஜலத்தில் கட்டப்பட்ட மணல் வீடு சரிந்து விடுவது போலப் பெரும் துக்கத்தால் அழிந்துவிடுகிறது. உடலையே வீடாகக் கருதி, உள், வெளித் தூய்மையையே தீர்த்தமாகக் கொண்டு அறிவுடன் நல்ல வழியில் செல்லும் தேகதாரி ஜீவன் இக-பரலோகங்களில் சுகம் பெறுகிறது. செயல்களின் விஸ்தாரம் துன்பத்தையும், செயல்களின் சுருக்கம் சுகத்தையும் அளிக்கிறது. கர்ம விஸ்தாரம் மனத்திற்கும் புலன்களுக்கும் திருப்தி தருகின்றன. ஆனால் தியாகம் தனக்கே நன்மை அளிப்பதாகும். காரணத்தோடேயே மக்கள் நண்பர்களாகிறார்கள். மனைவி, மக்கள், பணியாட்கள் அனைவரும் தத்தம் சுயநலத்தையே சாதித்துக் கொள்கிறார்கள். தாய் தந்தையரும் பரலோக சாதனையில் யாருக்கும் உதவ முடியாது. தான் செய்த தியாகமும், தானமுமே பரலோக வழிக்கு வழிச் செலவாகப் பயன்படுகிறது.

ஒவ்வொரு ஜீவனும் தன்னுடைய கர்மத்தின் பலனை அனுபவிக்கிறது. தாய், தந்தை, புதல்வன், சகோதரன், மனைவி நண்பர்கள் ஆகிய அனைவரும் தங்க நாணயங்களில் வைக்கப்பட்ட அரக்கு முத்திரையைப் போலக் காணப்படுகிறார்கள் முற்பிறவியில் செய்த சுப-அசுப கர்மங்களின் பலனை அறிந்து, அந்தர்முகமாக மனத்தைச் செலுத்துபவன், எதிர்காலத்தில் துயரமளிக்காத, சுபமான தூண்டுதலைத் தன் அறிவிற்கு அளிக்கிறான்.

உறுதியான தீர்மானத்துடனும், முயற்சியுடனும், அதற்கேற்ற உதவியாளர்களைச் சேர்ப்பவனின் காரியம் வீணாவதில்லை. இருமை இல்லாமல் உழைக்கும் தீரன், வித்வான் ஆனவனை, சூரியனை விட்டுக்

கிரணங்கள் நீங்காதுபோல செல்வம் ஒருபோதும் விடுவதில்லை. ஆஸ்திக பாவத்தோடு, கர்வமின்றி, உத்தம அறிவுடன், அவசியமான உபாயத்துடன் காரியத்தைத் தொடங்குபவன் ஒருபோதும் தோல்வியடைவதில்லை. எல்லா ஜீவனும் முற்பிறவியில் செய்த சுப-அசுப கர்மங்களின் பலனையே, கர்ப்பத்தில் தோன்றும் காலத்திலிருந்தே வரிசையாகப் பெறவும் அனுபவிக்கவும் தொடங்குகின்றன. காற்று அரத்தால் சீவப்பட்ட மரத்தூளைப் பறக்கச் செய்வதுபோல, தவிர்க்க முடியாத மரணம் காலத்தின் உதவியுடன் மனிதனை முடித்து விடுகிறது.

எல்லா மனிதர்களும் தான் செய்த சுப-அசுப கர்மங்களுக்கு ஏற்பவே அழகிய, அழகற்ற உருவமும், தன்னிடமிருந்து தோன்றும் தகுந்த, தகுதியற்ற புத்திர-பெளத்திரர்களின் விஸ்தாரமும், உத்தம-அதம குலத்தில் பிறவியும் பொருள் செழிப்பின் சேர்க்கையையும் பெறுகிறார்கள்”

இவ்வாறு பராசர முனிவர் ஜனக மன்னருக்கு உபதேசித்தார். இவ்வுபதேசம் ‘பராசர கீதை’ என்னும் பெயரில் பிரசித்தி பெற்றது.

45. அன்னவடிவில் இருந்த பிரம்மா சாத்ய கணங்களுக்கு உரைத்தது
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு எடுத்து விளக்கிய வரலாறு
(சாந்தி பருவம் அத்-299)

ஒரு சமயம் பிறவியற்றவரான பிரம்மா தங்கமயமான அன்னத்தின் உருவெடுத்து மூவுலகிலும் சஞ்சரித்தவாறு சாத்ய கணங்களிடம் வந்து சேர்ந்தார். அவரிடம் சாத்ய தேவர்கள் இவ்வாறு கேட்டனர், “அன்னமே! உங்களிடம் மோக்ஷ தர்மத்தைப் பற்றிய வினாவைக் கேட்க விரும்புகிறோம். ஏன் எனில் தாங்கள் மோக்ஷ தத்துவத்தை அறிந்தவர் என்ற விஷயம் எல்லா இடங்களிலும் பரவியுள்ளது. தாங்கள் பண்டிதர்; தைரியமாகப் பேசுபவர்; உங்களுடைய கருத்தின்படி எல்லாவற்றிலும் சிறந்த பொருள் எது? எல்லாக் காரியங்களிலும் எந்தக் காரியத்தை எல்லாவற்றையும் விட உத்தமமானது என்று கருதுகிறீர்கள்? எதைச் செய்தால் ஜீவன் எல்லா வகைக் கட்டுக்களில் இருந்தும் விடுவிக்கப்படும்?” என்றனர்.

ஹம்ச வடிவிலிருந்த பிரம்மா அவர்களுக்குப் பதில் அளிக்கலானார். அமுதம் உண்ணும் தேவர்களே! தவம், புலனடக்கம், உண்மை பேசுதல், மன அடக்கம் முதலியவை எல்லாவற்றிலும் உத்தமமானவை. பிடித்தது, பிடிக்காதது அனைத்தையும் தன்வசப்படுத்த வேண்டும். யாருடைய உணர்வுகளையும் காயப்படுத்தக் கூடாது. யாரையும் நிஷ்டுரமாகப் பேசக்கூடாது. நீச மனிதனிடமிருந்து அத்யாத்ம சாஸ்திர உபதேசம் பெறக்கூடாது. மற்றவர்கள் ஆவேசப்படும்படியான அமங்கலச் சொற்களைத் தன் வாயால் பேசக்கூடாது. வாக்கு என்னும் பாணத்தால் துளைக்கப்படும் மனிதன் இரவும், பகலும் துயரத்தில் மூழ்குகிறான். ஆகவே அறிவுடையவன் யார் மீதும் சொல்லம்புகளைப் பிரயோகிக்கக்கூடாது.

தன்னை வேறு யாரும் கடுஞ்சொற்களால் காயப்படுத்தினாலும் சாந்தமாக இருக்க வேண்டும். மற்றவர்கள் சினந்தாலும் தான் பதிலுக்கு மகிழ்ச்சியோடு இருப்பவன் புண்ணியத்தைப் பெறுகிறான். உலகில் நிந்தை செய்விக்கும் விருப்பமற்றவனும் கோபத்தைத் தடுத்துக் கொள்பவனும், உள்ளத்தில் குற்றம் வரவிடாதவனும், மகிழ்ச்சியாக இருப்பவனும், மற்றவர் குற்றத்தைப் பார்க்காதவனும் ஆகிய மனிதன், தன்னிடம் பகைமை பாராட்டும் மக்களின் புண்ணியத்தை எடுத்துக் கொள்பவன் ஆகிறான்.

என்னை யாரேனும் அவமதித்தாலும் நான் பதிலுக்கு ஏதும் கூறுவதில்லை அடித்தால் அடிப்பவர்களையும் மன்னித்து விடுகிறேன். ஏன் எனில் சிறந்த மக்கள், பொறுமை, சத்தியம், எளிமை மற்றும் இரக்கத்தையே உத்தமமான குணங்களாகக் கூறுகிறார்கள். வேதம் பயில்வதன் சாரம்

உண்மை பேசுதல்; உண்மை பேசுவதன் சாரம் புலனடக்கம்; புலனடக்கத்தின் பலன் மோகூடம் ஆகும். இதுவே எல்லா சாஸ்திரங்களின் உபதேசமாகும்.

வாக்கின் வேகம், மனம் மற்றும் கோபத்தின் வேகம், ஆசையின் வேகம், வயிற்றின் வேகம் மற்றும் பிறப்புறுப்பின் வேகம் என்ற ஐந்து தீவிரமான வேகங்களைச் சகித்துக் கொள்பவனையே நான் பிரம்மத்தை அறிந்தவன், முனிவன் என்று கருதுகிறேன். கோபிப்பவனிடம் கோபிக்காதவன் சிறந்தவன். பொறுமையற்றவனை விட, பொறுமையுடையவன் பெரியவன் ஆவான். பிராணிகளுக்குள் மனிதன் சிறந்தவன். அஞ்ஞானியை விட ஞானி சிறந்தவன். மற்றவர் நிந்திக்கும்போது அவரைப் பதிலுக்கு நிந்திக்காத பொறுமையுடையவனின் அடக்கப்பட்ட கோபமே நிந்திக்கும் மனிதனைத் தகித்துவிடுகிறது. அத்துடன் அவனுடைய புண்ணியத்தையும் தான் எடுத்துக் கொள்கிறது. மற்றவர்கள் தன்னைக் கடுஞ்சொற்களால் துன்புறுத்தும்போது, கடுஞ்சொற்களைக் கூறாதவனும், காயப்பட்டபோதும் பதிலுக்கு அடிக்காதவனும், அவனுக்குத் தீமையை விரும்பாத அந்த மகாத்மாவைச் சந்திப்பதற்கே தேவர்களும் ஆசைப்படுகிறார்கள். பாவம் செய்யும் குற்றவாளி தன்னை விட மூத்தவன் அல்லது சமமானவன் யாராக இருந்தாலும் அவன் மூலம் அவமானப்படுத்தப்பட்டு, அடிக்கப்பட்டு, புண்படுத்தப்பட்டாலும் அவனை மன்னிக்கவே வேண்டும். அவ்வாறு செய்பவன் பெரும் சித்தியடைகிறான்.

நான் எல்லாவற்றிலும் பரிபூரணமானவன்; என்றாலும் நான் சிறந்தவர்களை உபாசிக்கிறேன். என் மீது ஆசையின் வசமும் செல்லாது. ரோஷத்தின் வசமும் செல்லாது. பெரும் பேராசையால் நான் தர்மத்தை மீறுவதில்லை. சுகபோகத்தை அடைய எங்கும் செல்வதுமில்லை. ஒருவன் என்னைச் சபித்தாலும் பதிலுக்கு நான் சாபம் அளிப்பதில்லை. புலனடக்கத்தையே நான் மோகூடத்தின் வாசலாகக் கருதுகிறேன். இப்போது உங்களுக்கு ஒரு ரகசியமான விஷயத்தைக் கூறுகிறேன், கேளுங்கள்.

மனிதப் பிறவியை விடச் சிறந்த எந்த உத்தமமான பிறவியும் கிடையாது. சந்திரன் மேகங்களின் மறைவிலிருந்து வெளிவந்து தன் ஒளியால் பிரகாசிப்பதுபோல, பாவங்களிலிருந்து விடுபட்டுத் தூய உள்ளமுடைய தீர புருஷன் தைரியத்தோடு காலத்தை எதிர்பார்த்து சித்தியை அடைகிறான். தன் மனத்தை வசப்படுத்திய அறிவுடையவன் மேலே எழும்பும் கம்பத்தைப்போல உயர்ந்த குலத்தில் தோன்றி எல்லோருடைய மரியாதைக்கும் உரியவன் ஆகிறான். அந்த மனிதன் தேவ பாவத்தை அடைகிறான். ஒருவனிடம் வெறுப்பு கொள்ளும் மனிதன் அவனுடைய குற்றங்களைக் கூறுவதுபோலக் குணங்களைப் பாராட்ட விரும்புவதில்லை.

யாருடைய வாக்கும், மனமும் காக்கப்பட்டு எல்லா வகையிலும் இறைவனிடம் ஈடுபட்டுள்ளனவோ, அவன் வேதம் ஓதுதல், தவம், தியாகம் ஆகிய அனைத்தின் பலனையும் பெற்று விடுகிறான். ஆகவே அறிவுடையவன் கடுஞ்சொல் கூறும் அஞ்ஞானிக்கு அவன் குற்றத்தைக் கூறி விலக்க முயற்சிக்கக் கூடாது. அவனுக்கு முன்னால் மற்றவர்களைப் பாராட்டக்கூடாது. அவனைக் குறைகூறி அவன் மூலம் இம்சையைத் தேடிக் கொள்ளக்கூடாது.

அறிவுடையவன் அவமானப்படுத்தப்படும்போது அமுதம் பருகுவதைப் போலத் திருப்தியடைய வேண்டும். ஏன் எனில் அவன் சுகமாகத் தூங்குகிறான். ஆனால் அவமானம் செய்தவன் தூங்குவதில்லை. கோபமுடையவர்கள் செய்யும் யாகம், தவம், தானம், ஹவனம் மற்றும் அனைத்து கர்மங்களின் பலனையும் யமராஜன் அபகரித்துக் கொள்கிறார். கோபம் உடைய மனிதனின் முயற்சி. அனைத்தும் வீணாகிறது. தேவேஸ்வரா! யாருடைய வயிறு மடி, கைகால், வாக்கு நான்கு வாயில்களும் பாதுகாப்பாக உள்ளனவோ. அவனே தர்மமறிந்தவன் ஆவான்.

யார் சத்தியம், புலனடக்கம், எளிமை, இரக்கம், தைரியம் மற்றும் பொறுமையை அதிகம் பயன்படுத்துகிறானோ, எப்போதும் வேத சாஸ்திரங்களைப் பயன்படுத்துகிறானோ, மற்றவர்கள் பொருளை ஏற்க விரும்புவதில்லையோ, தனிமையாக இருக்க விரும்புகிறானோ, அத்தகைய மனிதன் ஊர்தவ கதியை அடைகிறான். கன்று பசுவின் நான்கு ஸ்தனங்களிலும் பாலருந்துவது போல், மனிதன் எல்லா நற்குணங்களையும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். சத்தியத்தை விடச் சிறந்த புனிதமான பொருளாக நான் எங்கும் எதையும் கருதவில்லை.

நான் நான்கு திசைகளிலும் சஞ்சரித்து, தேவர்களிடமும், மனிதர்களிடமும் படகு கடலைக் கடக்கும் சாதனம் என்பதுபோல் சத்தியமே சொர்க்கத்திற்குச் செல்லும் படிகள் என்று கூறி வருகிறேன். மனிதன் எத்தகையவர்களோடு வசிக்கிறானோ, யாரைப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறானோ, எவ்வாறு இருக்க விரும்புகிறானோ, அவ்வாறே ஆகிறான். எந்த வண்ணத்தில் தோய்க்கப்படுகிறதோ அந்த வண்ணத்தையே ஆடை பெறுகிறது. அதுபோல ஒருவன் நல்லவன், தீயவன், தவசி, திருடன் ஆகியோரோடு சேரும்போது அவர்களைப் போலவே ஆகிறான். அவர்களின் வண்ணம் அவன்மீது ஏறிவிடுகிறது.

தேவர்கள் எப்போதும் சத்புருஷர்களுடன் சங்கம் செய்வதால் அவர்கள் மனிதர்களின் நிலையற்ற போகங்களைப் பார்ப்பது இல்லை. இதயக் குகையில் இருக்கும் அந்தர்மியான ஆத்மா குற்றமற்றதாகும்போது அதைச்

சாக்ஷாத் கரிக்கும் மனிதன் நல்ல வழியில் செல்கிறான். அவர்கள் நிலையைக் கண்டு தேவர்கள் மகிழ்ச்சியடைகிறார்கள் யார் எப்போதும் வயிறு வளர்ப்பதிலும் சிற்றின்பப் புலன்களிலும் ஈடுபடுகிறார்களோ, திருடுவதிலும், கடுமையான சொற்களைப் பேசுவதிலும் மகிழ்கிறார்களோ, அவர்கள் பிராயச்சித்தம் முதலியவற்றால் குற்றங்களில் இருந்துவிடுபட்டாலும், தேவர்கள் அவர்களைப் புரிந்து கொண்டு தூரத்திலேயே விலக்கி விடுகிறார்கள்.

சத்வகுணமற்ற, எல்லாவற்றையும் பக்ஷணம் செய்யும் பாவ நடத்தை உடையவனும் தேவர்களைத் திருப்தி செய்ய முடிவதில்லை. நியமத்துடன், உண்மையைப் பேசும், நன்றியுடைய, தர்மபராயண மனிதனோடு தேவர்கள் நட்பை ஸ்தாபித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். வீண் பேச்சைக் காட்டிலும் மௌனமே சிறந்தது ஆகும். உண்மை பேசுவது வாக்கின் இரண்டாவது சிறப்பு. அன்பாகப் பேசுவது வாக்கின் மூன்றாவது சிறப்புத் தன்மை. தர்ம சம்பந்தமாகப் பேசுவது வாக்கின் நான்காவது சிறப்புத் தன்மையாகும்.” இவ்வாறு சுவர்ணமயமான அன்னம் சாத்ய கணங்களிடம் கூறி முடித்தது.

சாத்யர்கள் அன்னத்திற்கும் இடையேயான உரையாடல்

சாத்யர்கள் கேட்டார்கள்; அன்னமே! இவ்வுலகை எது மூடி வைத்துள்ளது? எதனால் அதன் சொரூபம் பிரகாசிப்பதில்லை? மனிதன் எந்தக் காரணத்தால் நண்பர்களைத் தியாகம் செய்கிறான்? எந்தக் குற்றத்தால் அவன் சொர்க்கத்தை அடைய முடிவதில்லை.

அன்னத்தின் பதில்:

தேவர்களே! அஞ்ஞானமே இவ்வுலகை மூடி வைத்துள்ளது. பரஸ்பர அகூயையால் இதன் சொரூபம் பிரகாசிப்பதில்லை. மனிதன் பேராசையால் நண்பர்களைத் தியாகம் செய்கிறான். பற்றினால் அவன் சொர்க்கத்திற்குச் செல்ல முடிவதில்லை.

சாத்யர்கள்:

அன்னமே! பிராமணர்களில் யார் சுகத்தை மட்டுமே அனுபவிக்கிறான்? பலரோடு இருந்தாலும் பேசாமல் இருப்பவன் யார்? பலவீனமாக இருந்தும் பலவானாக இருப்பவன் யார்? இவர்களில் யாரோடும் கலகம் செய்யாதவன் யார்?

அன்னம்:

பிராமணர்களில் ஞானியாக இருப்பவனே சிறந்த சுகத்தை அனுபவிக்கிறான். ஞானியே பலரோடு இருந்தாலும் மௌனமாக இருக்கிறான். ஞானி ஒருவனே பலவீனமாக இருந்தாலும் பலவானாகக் கருதப்படுகிறான். இவர்களில் ஞானியே யாரிடமும் கலகம் செய்வதில்லை.

சாத்யர்கள்:

அன்னமே! பிராமணர்களின் தேவத்தன்மை என்ன? அவர்களின் சாதுத்தன்மை என்று கூறப்படுவது என்ன? அவர்களுக்குள்ளே மனிதத் தன்மையும், அசாதுத் தன்மையும் எவ்வாறு கருதப்படுகிறது?

அன்னம்:

சாத்யர்களே! வேத சாஸ்திரங்களின் கல்வியே பிராமணர்களின் வேதத் தன்மையாகும். விரதங்களைக் கடைப்பிடிப்பதே அவர்களின் சாதுத் தன்மையாகும். மற்றவர்களை நிந்திப்பதே அவர்களின் அசாதுத் தன்மை. மரணமடைவதே அவர்களின் மனிதத் தன்மையாகும்.

இவ்வாறு கூறிய பிரம்ம தேவன் சாத்ய தேவர்களுடன் சொர்க்கத்திற்குச் சென்றுவிட்டார். பிரம்மாவின் மூலம் வெளிப்படுத்தப்பட்ட இந்தப் புண்ணியமான தத்துவ ஞானம் புகழையும் ஆயுளையும் அதிகரிப்பதாகும். சொர்க்கத்தை அடைவிக்கும் சாதனமாகும்.

46. கூடர-அகூடர தத்துவம்; வசிஷ்டர்-கராலஜனக மன்னர் உரையாடல் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு விவரித்தது (சாந்திபருவம் அத் 302-308)

ஒருசமயம் சூரியனைப் போன்ற தேஜஸ்வியான வசிஷ்ட முனிவரிடம் கராலஜனக மன்னன் வந்தார். மித்ரா வருணனின் புதல்வரான வசிஷ்டர் ஆத்யாத்ம ஞானத்தை எடுத்துக் கூறுவதில் மிகவும் தேர்ந்தவர். அவருக்கு ஆத்யாத்ம ஞானம் தீர்மானமாகியிருந்தது. கராலஜனகராஜன் முனிவரை கைகுவித்து வணங்கினார். அவர் முனிவரிடம், “பகவன்! கூடரம் என்று சொல்லப்படுவதையும் அகூடரம் என்று கூறப்படும் மாறுதலற்ற நன்மைமயமான சிவசொருபத்தின் அதிஷ்டான ஞானத்தையும் பெற விரும்புகிறேன் என்று கேட்டார்.

வசிஷ்டர் அவரிடம் கூறலானார்; “பூபாலா! இவ்வுலகம் எவ்விதம் கூடியமாகிறது என்பதையும், எந்தக் காலத்திலும் கூடரமாகாத அகூடரத்தையும் கூறுகிறேன்; கேள். தேவர்களின் 12000 வருடங்கள் வரை ஒரு சதுர்யுகம் நடக்கிறது. அதையே கல்பம் அல்லது மகாயுகம் என்று கூறுகிறார்கள். அத்தகைய ஆயிரம் கல்பங்கள் பிரம்மாவின் ஒருநாள் என்று கூறப்படுகிறது. அவருடைய இரவும் அதே அளவு உடையது. அதன் முடிவில் அவர் கண் விழிக்கிறார்.

முடிவற்ற கர்மங்களைச் செய்யும் பிரம்மா எல்லோருக்கும் முன் தோன்றியவர். பெரும் பூதர். அணிமா, மகிமா, பிராப்தி ஆகிய சித்திகளை ஆள்பவரும், கல்யாண சொருபருமான நிராகார பரமேஸ்வரர் உருவுடைய பிரம்மாவையும் சிருஷ்டிக்கிறார். பரமாத்மா ஜோதி சொருபர், தானே தோன்றியவர் அழிவற்றவர். அவருக்குக் கை, கால், கண், தலை, முகம், காதுகள் அனைத்தும் எல்லாப் பக்கமும் உள்ளன. அவர் உலகில் அனைத்திலும் வியாபித்துள்ளார்.

பரமேஸ்வரரிடமிருந்து எல்லோருக்கும் முன் தோன்றிய ‘ஹிரண்ய கர்ப்பன்’ புத்தி என்று கூறப்படுகிறார். யோக சாஸ்திரத்தில் இவரே பெரியவராகச் சொல்லப்படுகிறார். அவரையே ‘விரிஞ்சி’ என்றும் அஜன் என்று கூறுகிறார்கள். பல நாமங்களும், ரூபங்களும் உடைய இந்த ஹிரண்யகர்ப்பனாகிய பிரம்மா சாங்க்ய சாஸ்திரத்தில் வர்ணிக்கப்படுகிறார் இவர் விசித்திர ரூபமுடையவர், விஸ்வாத்மா மற்றும் ஏகாகூடரம் என்று கூறப்படுகிறார். பல உருவமுள்ள மூவுலகங்களையும் இவரே படைத்தார். தானே அதில் வியாபித்துள்ளார். இவ்வாறு பலரூபம் தரிப்பதால் அவர் ‘விஸ்வரூபர்’ எனப்படுகிறார்.

மகாதேஜஸ்வியான ஹிரண்யகர்ப்பன் மாறுதலடைந்து தானே அகங்காரத்தையும், அதன் அபிமானி பிரஜாபதி விராடரையும் சிருஷ்டி செய்கிறார். இவரிடம் நிராகாரத்திலிருந்து சாகார ரூபத்தில் தோன்றும் மூலப்ரக்ருதியை ‘வித்யா சர்க்கம்’ என்று கூறுகிறார்கள். மகத் தத்துவத்தையும் அகங்காரத்தையும் ‘அவித்யா சர்க்கம்’ என்று கூறுகிறார்கள். ஞானம், கர்மம் இரண்டும் அவரிடமிருந்தே தோன்றின. வித்தை, அவித்தை என்றும் வித்வான்கள் இவரைக் கூறுகிறார்கள். அகங்காரத்திலிருந்து தோன்றிய சூக்ஷ்மமான பூதங்கள் மூன்றாவது சர்க்கமாகும். சாத்வீ, ராஜஸ, தாமஸ வேறுபாடுகளில் மூவகை அகங்காரங்களிலிருந்து உண்டான நான்காவது சிருஷ்டி ‘வைக்ருத சர்க்கம்’ எனப்படுகிறது.

ஆகாயம், காற்று, தீ, நீர், ப்ருத்வி என்னும் ஐம்பெரும் பூதங்களும் சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரஸம், கந்தம் என்னும் அவற்றின் ஐந்து விஷயங்களும் வைக்ருத சர்க்கத்திற்குட்பட்டவை. இந்தப் பத்தின் உற்பத்தியும் ஒன்றாகவே உண்டாயிற்று. ஐந்தாவது பௌதிக சர்க்கம். இது பிராணிகளுக்கு விசேஷமாகப் பயன்படுவது. இந்த பௌதிக சர்க்கத்தினுள், கண், காது, மூக்கு, தோல், நாக்கு என்னும் ஐந்து ஞானேந்திரியங்களும் வாக்கு, கை, கால், மல, மூத்திர விசர்ஜன இடங்கள் ஆகிய ஐந்து கர்மேந்திரியங்களும் அடங்கியுள்ளன.

பார்த்திபா! மனத்துடன் இவை அனைத்தின் உற்பத்தியும் ஒன்றாகவே உண்டாயிற்று. இந்த 24 தத்துவங்களும் எல்லாப் பிராணிகளின் சரீரத்திலும் திகழ்கின்றன. இந்த தத்துவ சமுதாயமே உடல் என்று கூறப்படுகின்றது.

தேவ, மனித, தானவ, யக்ஷ, பூத, கந்தர்வ, கின்னர, சர்ப்ப, சாரண, பிசாச, தேவரிஷி, நிக்ஷாசர், கொட்டும் பூச்சிகள், கொசு, புழுக்கள், எலி, நாய், சண்டாளன், மான், நாய், மாமிசம் தின்பவன், மிலேச்சன், யானை, குதிரை, கழுதை, சிங்கம், மரம், பசு ஆகிய உருவுடைய பொருட்கள் எல்லாவற்றிலும் இந்த தத்துவங்களே காணப்படுகின்றன. பூமியிலும், நீரிலும், வானிலும் மட்டுமே தேகதாரிகள் வாசம் செய்கிறார்கள்.

இந்த பாஞ்ச பௌதிக உலகம் வெளிப்படையானது என்று கூறப்படுகிறது. ஒவ்வொரு நாளும் இது நஷ்டமாகிறது. ஆகவே இதைக் கூடரம் என்று கூறுகிறார்கள். இதைத் தவிர வேறான தத்துவம் ‘அகூடரம்’ என்று கூறப்படுகிறது. இவ்வாறு மறைந்துள்ள ‘அவ்யக்த’ அகூடரத்திலிருந்து தோன்றிய ‘வ்யக்த’ என்னும் பெயருடைய உலகம் கூடியமடைவதின் காரணமாக ‘கூடரம்’ என்ற பெயரைத் தரிக்கிறது. கூடர தத்துவங்களில் எல்லாவற்றிற்கும் முதலில் ‘மகத் தத்துவம்’ உண்டாயிற்று. இந்த

24 தத்துவங்களுக்கும் அப்பால் உள்ள பகவான் விஷ்ணு 25 வது தத்துவமாகக் கூறப்படுகிறார்.

தத்துவங்களுக்கு ஆஸ்ரயம் அளிப்பதாலேயே சான்றோர் அவரைத் தத்துவம் என்று கூறுகிறார்கள். மகத் முதலியன வெளிப்படையான அழியக் கூடியவற்றைச் சிருஷ்டிக்கின்றன. ஏதேனும் ஒரு உருவத்தைச் சார்ந்து இருக்கின்றன. 24 வது தத்துவம் அவ்யக்த ப்ரக்ருதி, 25 வது தத்துவம் நிராகார பரமாத்மா ஆவார்.

இணையற்ற, சேதனமான, நிலையான, எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மாவான பரமாத்மா எல்லோருடைய இதயப் பிரதேசத்திலும் வாழ்கிறார். சிருஷ்டியும், பிரளயமும் இயற்கையின் தர்மம். புருஷன் அவற்றோடு முற்றிலும் சம்பந்தப்பட்டவர் என்றாலும், ப்ரக்ருதியின் தொடர்பினால் அந்த சிருஷ்டி பிரளய ரூபமான தர்மத்தோடு இணைக்கப்பட்டவர் போலக் காணப்படுகிறார். ஆத்மா புலன்களுக்கு விஷயமாக இல்லாவிட்டாலும் காணப்படுவது போலக் காணப்படுகிறது. நிர்குணமாக இருந்தாலும், குணமுடையவனைப் போல காணப்படுகிறது. இவ்வாறு சிருஷ்டி, மற்றும் பிரளயத்தின் தத்துவத்தை அறிந்த ஆத்மா மாறுதல் அற்றதாக இருந்தாலும், இயற்கையின் சம்பந்தத்தால் மாறுதல் உடையதைப் போலாகிறது. ப்ரக்ருதியின் தொடர்பினாலேயே அது சத்வ, ரஜ, தமோ குணங்கள் உடையதாகிறது.

அஞ்ஞானிகளோடு சங்கம் செய்வதால், அவர்களைப் போலவே தன்னை சரீரத்திற்குள் இருப்பதாகக் கூறி அந்த அந்த சாத்வீக, தாமஸ, பிறவிகளில் ஜென்மம் எடுக்கிறது. ப்ரக்ருதியின் சகவாசத்தில் தன்னுடைய சொரூபத்தின் ஞானம் மறைந்துவிடுவதால், புருஷன் தன்னைச் சரீரத்தில் இருந்து தனியாகக் கருதுவதில்லை. நான் இவன், இன்னாருடைய புதல்வன், இந்த இனத்தினன் என்று கூறி அது சாத்வீகம் முதலிய குணங்களைப் பின்பற்றுகிறது. தமோ குணத்திலிருந்து ஈடுபாடு முதலியவற்றையும், சத்வ குணங்களை ஆஸ்ரயித்துப் பிரகாசம் முதலிய சாத்வீக பாவங்களையும் பெறுகிறது. சத்வ, ரஜ, தமோ குணத்தால் வரிசையாக வெண்மை, சிவப்பு, கிருஷ்ணம் என்னும் மூன்று வர்ணங்கள் தோன்றுகின்றன. இயற்கையிலிருந்து தோன்றும் உருவங்கள் அனைத்தும் இந்த மூன்று வர்ணங்களுக்கு உட்பட்டவையாகும்.

தமோ குணப் பிராணிகள் நரகத்தில் கிடக்கின்றன. ராஜஸ சுபாவம் உடைய ஜீவன்கள் மனித உலகங்களுக்குச் செல்கின்றன. சுகத்திற்குரிய சாத்வீக புருஷன் தேவலோகத்திற்குச் செல்கிறான். மிகவும் பாவ கர்மங்களின் பலனாக ஜீவன் பசு-பசுதி முதலிய கோணலான பிறவிகளை அடைகின்றன.

புண்ணியம்-பாவம் இரண்டும் கலப்பதால் ஆத்மா மனித உலகிற்குச் செல்கிறது. புண்ணியத்தால் மட்டுமே தேவப் பிறவி கிடைக்கிறது.

இவ்வாறு இயற்கையிலிருந்து தோன்றிய 24 தத்துவங்கள் கூரமானவை, அழியக்கூடியவை. 25 வது தத்துவமான பரமாத்மா மட்டுமே அழிவற்ற அகூரமாவார். அவர் ஞானத்தாலேயே கிடைக்கிறார். இவ்விதம் கூர, அகூர தத்துவங்களைப் பற்றிக் கூறுகின்றனர்.

இயற்கையின் சோக்கையால் ஜீவன் தன்னைக் கர்மங்களுக்குக் கர்த்தாவாகக் கருதுதல்

வசிஷ்டர் மேலும் கூறலானார்; “மன்னா! இவ்வாறு ஜீவன் ஞானம் இன்றி இருப்பதால் அஞ்ஞானத்தைப் பின்பற்றுகிறது. அதனாலேயே அது ஒரு உடலில் இருந்து ஆயிரக்கணக்கான உடல்களில் சுற்றித் திரிகிறது. குணங்களின் சம்பந்தம் உண்டாவதால், ஆயிரக்கணக்கான முறை தாழ்ந்த பிறவிகளிலும், சிலசமயம் தேவனாகவும் பிறவி எடுக்கிறது சில சமயம் மனிதப் பிறவியில் இருந்து சொர்க்கலோகம் செல்கிறது. சிலசமயம் சொர்க்கலோகத்தில் இருந்து மனித உலகிற்குத் திரும்புகிறது.

மனித லோகத்திலிருந்து சிலசமயம் எண்ணற்ற நரகங்களுக்குச் செல்கிறது பட்டுப்பூச்சி தான் தோற்றுவித்த நூல்களால் தன்னைக் கட்டிக் கொள்வதுபோல, நிரகுண ஆத்மா தன்னால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட ப்ராக்ருத குணங்களால் கட்டுப்படுத்தப்படுகிறது. அது சுக-துக்கம் என்னும் இருமை இல்லாமல் இருந்தாலும், பல்வேறு பிறவிகளில் பிறந்து சுக-துக்கத்தை அனுபவிக்கிறது. அதற்கு சிலசமயம் தலையிலும், சிலசமயம் கண்களிலும் வலி ஏற்படுகிறது. சிலசமயம் பற்கள் வலிக்கின்றன. சிலசமயம் கழுத்தில் வேதனை ஏற்படுகிறது.

அதுபோல, ஜலோதரம், த்ரிஷாரோகம், ஜூரம், ஜலகண்டம், விஷுசிகா வெண்குஷ்டம், அக்னி தாகம், வெண்புள்ளி, அபஸ்மாரம் முதலிய வியாதிகளின் வேட்டைப் பொருளாகிறது. இவற்றைத் தவிர இன்னும் பல வேதனைகள் தேகதாரிகளுக்கு உண்டாகின்றன. ஜீவன் அவற்றால் தாக்கப்படுவதாகக் கருதுகிறது. சிலசமயம் தன்னைத் தாழ்ந்த பிறவியாகக் கருதுகிறது. சிலசமயம் தேவத்தன்மைக்கான கர்வம் கொள்கிறது. இந்த கர்வத்தினாலேயே அந்தந்த உடல்கள் மூலம் செய்யப்பட்ட கர்மத்தின் பலனை அனுபவிக்கிறது.

பலனின் ஆசையால் கட்டுப்பட்ட மனிதன் சிலசமயம் நன்கு துவைத்த

வெண்மையான ஆடையையும், சிலசமயம் கிழிந்த வஸ்திரத்தையும் அணிகிறான் சிலசமயம் பூமியில் தூங்குகிறான். சிலசமயம் கை கால்களைச் சுருக்கிக் கொண்டு சயனிக்கிறான். சிலசமயம் வீராசனத்தில் அமருகிறான். சிலசமயம் மரவுரியும், மான்தோலும் அணிகிறான். சிலசமயம் பாறையில் அமருகிறான். தூங்குகிறான். சிலசமயம் சாம்பல் படுக்கையிலும், சிலசமயம் பூமியிலும், சிலசமயம் மரத்தின் கீழும், சிலசமயம் பலவகை படுக்கைகளிலும் கூடத் தூங்குகிறான்.

சிலசமயம், பட்டாடையையும், சிலசமயம் சாதாரண வஸ்திரத்தையும், அணிகிறான். அஞ்ஞானியான இந்த ஜீவன் பலவகையான போஜனங்களை ருசிக்கிறான். சிலசமயம் இரவு போஜனம் செய்கிறான். சிலசமயம் ஒரு நாளுக்கு ஒருமுறையே அன்னம் ஏற்கிறான். சிலசமயம் நான்காவது, ஆறாவது, எட்டாவது ஜாமத்தில் கூட சாப்பிடுகிறான். சிலசமயம் ஆறு இரவுகள் கழித்துச் சாப்பிடுகிறான். சிலசமயம் பத்துப் பன்னிரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு கூட அன்னத்தை ஏற்கிறான். சிலசமயம் தொடர்ந்து ஒரு மாசம் உபவாசம் இருக்கிறான். சிலசமயம், பழம், கிழங்கு, வேர்களையும் உண்ணுகிறான். சிலசமயம் காற்றையும், நீரையுமே ஆகாரமாகக் கொள்கிறான். எள்ளு புண்ணாக்கையும், பால், சாணம் இவற்றையும் கூடச் சாப்பிட்டு வாழ்கிறான். சிலசமயம் கோமுகத்திரத்தைப் பருகுகிறான் சிலசமயம் மலர், காய்கறி, பாசி இவற்றை மட்டுமே உண்கிறான். இவ்வாறு சித்தி பெறும் ஆசையுடன் பலவகைக் கடுமையான நியமங்களை ஏற்றுக் கொள்கிறான்.

சிலசமயம் முறைப்படி சாந்த்ராயண விரதத்தை அனுஷ்டிக்கிறான். பலவகை தார்மீக சின்னங்களைத் தரிக்கிறான். நான்கு ஆஸ்ரம வழியில் செல்லுகிறான். சிலசமயம் விபரீத வழியையும் மேற்கொள்கிறான். சிலசமயம் பலவகை உப ஆஸ்ரமங்களையும், பலவகை வெளி வேஷங்களையும் ஏற்றுக் கொள்கிறான். சிலசமயம் தனிமையில் இருக்கிறான். நீர் வீழ்ச்சிகளின் அருகில் வாசம்புரிகிறான். நதிக்கரைகளிலும், ஜனங்களற்ற காடுகளிலும் சிலசமயம் புனிதமான ஆலயங்களிலும், குளங்களின் அருகில் தனிமையிலும் வசிக்கிறான். சிலசமயம் தனிமையான மலைக்குகைகளில் பலவகையான ரகசிய ஜபம், விரதம், தவம், யக்ஞம் இன்னும் பல கர்மங்களை மேற்கொள்கிறான்.

சிலசமயம் வியாபாரம் செய்கிறான். சிலசமயம் பிராமண, கூத்திரியர்களின் கடமைகளையும், சிலசமயம் வைசிய, சூத்திரர்களின் கர்மத்தையும் மேற்கொள்கிறான். தீனர்களுக்கும், துக்கிகளுக்கும், குருடர்களுக்கும் தானம் அளிக்கிறான். அஞ்ஞான வசமாக, தன்னில் சத்வ,

ரஜ, தம் என்னும் மூன்று குணங்களையும் தர்மார்த்த காமத்தையும் அபிமானிக்கிறான். இவ்வாறு ஆத்மா ப்ரக்ருதியின் மூலம் தன் சொரூபத்தைப் பல பிரிவாக்குகிறான். சிலசமயம் ஸ்வாஹாவிலும், ச்வதாவிலும், சிலசமயம் வஷ்ட்காரத்திலும், சிலசமயம் நமஸ்காரத்திலும் ஈடுபடுகிறான்.

சிலசமயம் யாகம் செய்கிறான்; செய்விக்கிறான். சிலசமயம் வேதம் படிக்கிறான், கற்பிக்கிறான், தானம் செய்கிறான்; தானம் பெறுகிறான். இவ்வாறு பல காரியங்களைச் செய்கிறான். சிலசமயம் பிறக்கிறான்; இறக்கிறான். சிலசமயம் போரிடுகிறான்; சிலசமயம் விவாதம் செய்கிறான் இவை அனைத்தும் சுப-அசுப மார்க்கங்கள் என்று கூறப்படுகின்றன. ப்ரக்ருதி தேவியே உலகைச் சிருஷ்டிக்கிறாள்; லயமடையச் செய்கிறாள். சூரியன் ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் தன் கிரணங்களை விரித்து, மாலையில் சுருக்கிக் கொள்வது போல, பிரம்மா தன்னுடைய பகலான சிருஷ்டியின், கல்பத்தின் தொடக்கத்தில் மூன்று குணங்களையும் விஸ்தாரம் செய்து, கடைசியில் அனைத்தையும் சுருக்கிக் கொண்டு தனியாகவே இருந்துவிடுகிறார்.

இவ்விதம் ப்ரக்ருதியோடு சேர்ந்த புருஷன், தத்துவ ஞானம் இருப்பதால் முதலில் மனத்திற்குப் பிரியமானதாகத் தோன்றும் பலவகை வியாபாரங்களை விளையாட்டிற்காகப் பலமுறை செய்கிறான். அவற்றைத் தன் கடமையென்று கருதுகிறான். மூன்று குணமயமான ப்ரக்ருதியின் தர்மம் சிருஷ்டியும், பிரளயமுமாகும். மூன்று குணங்களுக்கும் சுவாமியான ஆத்மா, ப்ரக்ருதியை மாற்றி, கர்ம மார்க்கத்தில் விருப்பம் கொண்டு அதில் ஈடுபடுகிறார். அந்த ப்ரக்ருதியின் மூலம் உண்டாகும் மூவகைக் குணங்களின் காரியத்தையும் ஆத்மா தன்னுடையதென்று கருதுகிறது.

ப்ரக்ருதி உலகனைத்தையும் குருடாக்கி வைத்துள்ளது. அதன் சேர்க்கையாலேயே பொருட்கள் அனைத்தும் பலவகை ரஜோ, தமோ குணத்தால் வியாபித்துள்ளன. இவ்வாறு ப்ரக்ருதியின் தூண்டுதலாலேயே இயல்பாக சுக-துக்கம் முதலிய இருமைகள் எப்போதும் மாறி மாறி வந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் ஜீவாத்மா அறியாமையால் அவை தன் மீது போரிடுவதாகவும், அதை அடக்க முயற்சிப்பதாகவும் கருதுகிறது.

ஜீவன் பல பிறவிகளில் பிறவி எடுத்தல்

இயற்கையோடு சேர்ந்த புருஷன், அஞ்ஞானத்துடன் “நான் தேவலோகத்திற்குச் சென்று என் புண்ணிய கர்மங்களின் பலனை அனுபவிப்பேன். முற்பிறவியில் செய்த சுப-அசுப கர்மங்களின் பலனை

இங்கேயே அனுபவிப்பேன் என்று கருதுகிறது. சுகத்தின் சாதனமான புண்ணியத்தை அனுஷ்டிப்பதால் எனக்கு வாழ்நாள் முழுவதும் சுகம் கிடைக்கும். ஒவ்வொரு பிறவியிலும் சுகம் கிடைத்துக் கொண்டிருக்கும். இந்தப் பிறவியில் நான் தீய செயலைச் செய்தால் நான் இங்கும் அளவற்ற துயரத்தை அனுபவிக்க நேரும். மனிதப் பிறவி துயரம் நிரம்பியது. இத்துடன் பாவத்தின் பலத்தினால் நரகத்தில் ஆழ வேண்டியுள்ளது நரகத்திலிருந்து நீண்ட நாட்கள் கழித்து விடுதலை கிடைத்ததும் மறுபடி மனித உலகில் பிறப்பேன்.

மனிதப் பிறவியின் புண்ணிய பலனின் சொருபமாக தேவனாவேன். அங்கிருந்து புண்ணியம் குறைந்ததும் மீண்டும் மனிதப் பிறவியில் தோன்றுவேன் என்று கருதி இந்த ஜீவன் மாறி, மாறி மனிதப்பிறவியில் இருந்து நரகத்திற்குச் சென்று வருகிறது. ஆத்மாவிலிருந்து தனித்ததான ஆத்மகுண சைதன்யத்தோடு சேர்ந்த புலன்களின் கூட்டம், “இது நான். அது தேவலோகம், மனிதலோகம், நரகம், கோணலான பிறவியில் செல்கிறது” என்று பாவனை கொள்கிறது. மனைவி, மக்கள் முதலியவர்களிடம் பாசம் கொண்டு கட்டப்பட்ட மனிதன் அவர்களோடு சேர்ந்து ஆயிரமாயிரம் கோடி, சிருஷ்டி வரை அழியும் சரீரத்திலேயே எப்போதும் சுழன்று கொண்டிருக்கிறான்.

உண்மையில் ப்ரக்ருதியே சுப, அசுப பலன்களை அளிக்கும் கர்மங்களைச் செய்கிறது. மூவுலகிலும் விருப்பப்படி சஞ்சரிக்கும் அந்தப் ப்ரக்ருதியே கர்மங்களை அனுபவிக்கிறது. கோணல் பிறவி (பசு-பகூடி), மனிதப்பிறவி, தேவப்பிறவி ஆகியவை கர்மப்பலனை அனுபவிக்கும் மூன்று இடங்களாகும். இவை அனைத்துமே பிராக்ருதமமாகும். முனிவர்கள் ப்ரக்ருதியை லிங்கம் அற்றதாகக் கூறுகிறார்கள். நாம் சிறப்புக் காரணங்களால் அதை அனுமானிக்கிறோம். அனுமானத்தாலேயே நாம் புருஷ சொருபத்தையும் அறிகிறோம்.

புருஷன் தான் துவாரம் இல்லாதவனாக இருந்தாலும் (பிறக்கும் இடம்) ப்ரக்ருதியின் அடையாளமான பல்வேறு சரீரங்களை ஆஸ்ரயித்து, துவாரங்களில் இருக்கும் புலன்களின் தலைவனாகி, அவ்வனைத்தின் கர்மங்களையும் தன்னுடையதாகக் கருதுகிறான். இவ்வுலகில் ஐந்து ஞானேந்திரியங்களும், ஐந்து கர்மேந்திரியங்களும் தத்தம் குணங்களோடு சரீரத்தில் உள்ளன. ஆனால் ஜீவன் உண்மையில் புலன்கள் அற்றது என்றாலும், நானே இந்தக் கர்மங்களைச் செய்கிறேன். என்னிடமே எல்லாப் புலன்களும் உள்ளன” என்று கருதுகிறது.

இவ்வாறு ஜீவன் துவாரம் இல்லாததாக இருந்தாலும் துவாரம் இருப்பதாகக் கருதுகிறது. சூக்ஷ்ம சரீரம் இல்லாவிட்டாலும் அத்துடன் இருப்பதாகக் கருதுகிறது. மரணமற்றதானாலும், மரணமுடையதாகக் கருதுகிறது. சத்வத்திலிருந்து வேறானாலும் தன்னைச் சத்வ சொரூபமாகக் கருதுகிறது. ஐம்பெரும் பூதங்கள் முதலிய தத்துவம் அற்றதாயினும், தன்னைத் தத்துவ சொரூபமாகக் கருதுகிறது. அசையாதது ஆனாலும் நடனமாடுபவனாகக் கருதுகிறது.

கேஷத்திரத்திலிருந்து வேறுபட்டிருந்தாலும் தன்னையே கேஷத்ரம் என்று கருதுகிறது. சிருஷ்டியோடு அதற்கு எந்த சம்பந்தமும் இல்லை என்றாலும் சிருஷ்டியைத் தன்னுடையதாகக் கருதுகிறது. அது ஒருபோதும் தவம் செய்யாவிட்டாலும் தன்னைத் தவசியாகக் கருதுகிறது. எங்கும் சஞ்சரிக்காவிட்டாலும் சஞ்சரிப்பதாகக் கூறுகிறது. சம்சாரம் இல்லாவிட்டாலும், சம்சாரி என்றும், பயம் இல்லாவிட்டாலும், பயமுடையவனாகவும் கருதுகிறது. அது அக்ஷரமானதென்றாலும், தன்னைக் கூடும் என்று கருதுகிறது. அறிவிற்கு அப்பாற்பட்டது ஆனாலும், அறிவிற்கான அபிமானம் உள்ளதாக இருக்கிறது.

ப்ரக்ருதியின் சேர்க்கைக் குற்றத்தால் ஜீவன் வீழ்ச்சியடைதல்

வசிஷ்டர் மேலும் கூறலானார்; அறியாமையால் அஞ்ஞானிகளோடு சங்கம் செய்து ஜீவன் எப்போதும் வீழ்ச்சியடைகிறது. அது கோடி முறை பிறவி எடுக்க நேருகிறது. அது பசு-பக்ஷி, மனிதன் மற்றும் தேவர்களின் பிறவிகளிலும் ஒரு இடத்திலிருந்து ஆயிரக்கணக்கான இடங்களுக்கு இறந்து செல்கிறது. பிறந்து வருகிறது. சந்திரன் ஆயிரக்கணக்கான முறை கூடியமும், விருத்தியும் அடைவதுபோல் அஞ்ஞானியான ஜீவன் அறியாமை காரணமாக ஆயிரக்கணக்கான முறை லயமும், பிறப்பும் அடைகிறது. சந்திரனின் 15 கலைகளைப் போல, ஜீவனின் 15 கலைகளுமே உற்பத்திக்கு இடங்களாகும். அஞ்ஞானியான ஜீவன் அவற்றையே தன் ஆஸ்ரயமாகக் கருதுகிறது. ஆனால் அதன் 16 வது கலை நித்யமானது என்று நீ அறிந்து கொள். அது சந்திரனின் “அமா” என்னும் 16 வது கலைக்குச் சமமானது.

அந்தக் கலைகளே ஜீவனின் ஆஸ்ரயத்திற்குத் தகுதியுடையவை. ஆகவே ஜீவன் அவற்றிடமிருந்தே மறுபடி பிறப்பெடுக்கிறது. ‘சுமா’ என்னும் 16 வது சூக்ஷ்மமான கலையே சோமனாகும். அதாவது ஜீவனின் ப்ரக்ருதி, தேவர்கள், அதாவது மனமும், புலன்களும் எவை 15 கலைகளின் பெயராகுமோ, அவை 16 வது கலையைப் பயன்படுத்துவதில்லை. ஜீவன் தன் அறியாமையால் அந்த 16 வது கலை என்னும் பிரக்ருதியின் சேர்க்கையைக் கூடியம் செய்வதில்லை. அதனாலேயே அடிக்கடி பிறக்கிறது.

அந்தக்கலையே ஜீவனின் உற்பத்திக்குக் காரணமாகும். அதன் சேர்க்கை அழியுமானால் மோகூழ் கிடைக்கும் என்று கூறப்படுகிறது.

16 கலைகளுடைய இந்த சூகூழ் சரீரத்தைத் தன்னுடையது என்று கருதுவதால் அஞ்ஞானி ஜீவன் அதிலேயே அலைகிறது. 25 வது தத்துவ ரூபமான ஆத்மா நிர்மலமானது; தூய்மையானது; அதை அறியாத காரணத்தால் தூய-தூய்மையற்ற பொருட்களைப் பயன்படுத்தும், நிர்மல சங்கமற்ற ஆத்மாவும், தூய-தூய்மையற்ற பொருட்களைப் போலக் காணப்படுகிறது. விவேகமற்றவனின் சேர்க்கையால் விவேகமுடையவனும் விவேகமற்றவனைப் போலாகிறான். அதேபோல முட்டாளும், விவேகமுடையவனின் சங்கத்தால் விவேகமுடையவன் ஆகிறான் என்பதை அறிந்து கொள். மூன்று குணங்களுடைய ப்ரக்ருதியின் சங்கத்தால் நிர்குணமான ஆத்மாவும் மூன்று குணமயமாக ஆகிறது.

கூடர-அகூடர ப்ரக்ருதி-புருஷன் விஷயத்தில் ஜனகரின் ஐயம்

ஜனகர் வசிஷ்டரிடம் மீண்டும் கேட்டார்; “பகவன்! கூடர-அகூடர இரண்டின் சம்பந்தத்தை, ஆண்-பெண் சம்பந்தத்தைப் போலக் கருதப்படுகிறது. புவியில் ஆணின்றிப் பெண் கர்ப்பம் தரிக்க முடியாது. பெண் இன்றி ஆண் சரீரத்தைத் தோற்றுவிக்க முடியாது. இருவரின் பரஸ்பர சம்பந்தத்தால் ஒருவர் மற்றவரின் குணத்தைச் சார்ந்து ஒரு சரீரத்தை நிர்மாணிக்கிறார்கள். எல்லாப் பிறவிகளிலும் இந்த நிலையே உள்ளது. ருதுவான பெண் புருஷனிடம் சம்பந்தம் கொள்ளுவதால், இருவரின் குணம் சேர்ந்ததும் சரீரம் தோன்றுகிறது.

உடலில் தந்தை மற்றும் தாயின் குணங்களை எடுத்துக்காட்டாகக் கூறுகிறேன். எலும்பு, மஜ்ஜை, நாடி இவற்றைத் தந்தையிடமிருந்து பெற்ற குணங்கள் என்றும், தோல், மாமிசம், ரத்தம் ஆகியவை தாயிடம் இருந்து பெற்ற குணங்கள் என்றும் கேள்விப்பட்டுள்ளேன். இந்த விஷயம் வேதங்களிலும், சாஸ்திரத்திலும் உள்ளது. வேதங்களில் கூறப்பட்ட பிரமாணங்களையும், சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்ட பிரமாணங்களையும் படிக்கிறோம்; கேட்கிறோம். அவை சரியானவை. ஏன் எனில் வேதம், சாஸ்திரம் இரண்டுமே சனாதனமான பிரமாணங்கள் ஆகும்.

இதேபோல, ப்ரக்ருதி, புருஷன் இருவருமே ஒருவர் மற்றவரின் குணங்களை ஆஸ்ரயித்து சிருஷ்டி செய்கிறார்கள். இவ்விருவரிடையே எப்போதும் சம்பந்தம் இருப்பதாகக் கருதுகிறேன். ஆகவே புருஷனுக்கு மோகூஷ தர்ம சித்தி இயலாதது என்று தோன்றுகிறது. புருஷனின் மோகூஷ

சாக்ஷாத்காரம் செய்விக்கும் எடுத்துக்காட்டு ஏதேனும் இருந்தால் எனக்குக் கூறுங்கள். ஏன் எனில் உங்களுக்கு அனைத்தும் பிரத்யக்ஷமாகத் தெரிகின்றன. நானும் மோக்ஷத்தை அடைய விரும்புகிறேன். நிர்வாகார, நிராகர, அஜர, அமர, நித்ய, புலன்களுக்கு அப்பாற்பட்ட அந்த பரமபதத்தை அடைய விரும்புகிறேன். அதை அடைந்தபின் யாரும் திரும்ப நேருவதில்லை” என ஜனகர் கூறினார்.

வசிஷ்டர் ஜனகருக்கு உரைத்த பதில் விளக்கம்

வசிஷ்டர் ஜனக மன்னருக்குப் பதில் அளிக்கலானார்; “மன்னா! நீ வேத சாஸ்திரங்களின் எடுத்துக்காட்டாகக் கூறியவை சரியானவையே. மன்னா! வேத சாஸ்திரங்கள் கூறியவற்றை நீ ஐயமின்றி நினைவில் கொண்டுள்ளாய். ஆனால் நூலின் உண்மையான தத்துவ ஞானம் உனக்குச் சரியாக இல்லை. வேத சாஸ்திர நூல்களை நினைவில் வைத்து, அதன் உண்மையான தத்துவத்தை அறியாதவனுடைய நினைவு வீணானதாகும்.

பொருளை அறியாமல் மனப்பாடம் செய்பவன் நூலின் பாரத்தைச் சுமக்கிறான். ஆனால் நூலின் அர்த்த தத்துவத்தை அறிபவனுக்கு அந்த நூலைப் படித்தது வீணாகாது. அத்தகையவன், பிறர் கேட்கும்போது, தத்துவ ஞானத்துடன், நூலின் பொருளைத் தான் அறிவது போலவே மற்றவர்களுக்கும் கூற முடியும். மந்த புத்தியுடைய மனிதன் வித்வான்களின் சபையில் சாஸ்திர கிரந்தங்களின் தாற்பர்யத்தை நிர்ணயித்துக் கூற முடியாது. சாஸ்திரத்தின் உண்மையான ஞானம் இன்றி ஏதேனும் கூறுபவன் மக்களின் பரிகாசத்திற்குப் பாத்திரமாவான். ஆகவே, சாங்க்ய மகாத்மாக்கள் மோக்ஷத்தின் சொருபம் பற்றிக் கூறும் கருத்தை நான் உள்ளபடி கூறுகிறேன்; கேள். யோகி எந்த தத்துவத்தைச் சாக்ஷாத்காரம் செய்கிறார்களோ, சாங்க்யமறிந்தவர்களும் அந்த ஞானத்தைப் பெறுகிறார்கள்.

சாங்க்யமும், யோகமும் பலன் அளிப்பதில் ஒன்றுதான் என்று கருதுபவனே அறிவாளியாவான். நீ என்னிடம் சரீரத்தில் தோல், மாமிசம், ரத்தம், மேதை, பித்தம், மஜ்ஜை, நரம்பு, புலன்கள் ஆகியவற்றின் கூட்டம் உள்ளது என்று கூறினாய். விதையிலிருந்து விதை தோன்றுவதைப்போல, புலன்களில் இருந்து புலன்களும், சரீரத்திலிருந்து சரீரமும் கிடைக்கிறது. ஆனால் பரமாத்மா புலன்களும், விதைகளும், சரீரமும் இல்லாதவர், குணமற்றவர். ஆகவே அவரிடம் குணங்கள் எவ்வாறு இருக்க முடியும்?

ஆகாயம் முதலிய குணங்கள் சத்வம் முதலிய குணங்களோடு தோன்றி அவற்றிலேயே லயமாகின்றன. அதேபோல சத்வ, ரஜோ, தமம் என்னும்

3 குணங்களும் ப்ரக்ருதியிலிருந்தே தோன்றி அதிலேயே மறைகின்றன. தோல், மாமிசம் முதலிய எட்டு பொருட்களும் வீரியத்திலிருந்து உண்டானவை. எனவே ப்ராக்ருதமானவை என்பதை அறிந்து கொள். புருஷன், ப்ரக்ருதி என்பவை இரண்டு தத்துவங்கள். இவற்றின் சொருபத்தை வெளிப்படுத்தும் சாத்வீக, ராஜஸ, தாமஸ அடையாளங்கள் ‘ப்ராக்ருதம்’ எனக் கூறப்படுகின்றன. ஆனால் இவை அனைத்தின் ஆதாரமான ‘ஆத்மா’ புருஷன் என்றோ, ‘ப்ரக்ருதி’ என்றோ கூறப்படுவதில்லை. இவ்விரண்டிலிருந்தும் அலாதியானது.

மலர்களில் இருந்தும், பழங்களில் இருந்தும் ருதுக்களை அனுமானிப்பது போல, நிராகார புருஷனின் சேர்க்கையைப் பெற்றுத் தன் மூலம் தோற்றுவிக்கப்பட்ட மகத் தத்துவம் முதலிய உருவங்களின் மூலமே ப்ரக்ருதி யூகத்திற்கான விஷயமாகிறது. இவ்வாறு உருவமற்ற தூய சேதன ரூபமான ஆத்மாவும் அனுமானத்தாலேயே அறியும் விஷயமாகும். சூரியன் காட்சியைப் பிரகாசிக்கச் செய்கிறது. ஆனால் காட்சி வேறு; சூரியன் வேறு ஆகும். அதேபோல ஞான சொருபமான ஆத்மாவும் அறிய வேண்டிய பொருட்களைப் பிரகாசப்படுத்துகிறது அவற்றில் இருந்து வேறான இருப்பாக உள்ளது. அதுவே 25 வது தத்துவம். அது எல்லா உருவங்களிலும் குறிப்பிட்ட உருவத்தில் வியாபித்துள்ளது.

ஆத்மா பிறப்பும் இறப்பும் இல்லாதது. முடிவற்றது. அது சத்வம் முதலிய குணங்களில் அபிமானம் செய்யும் காரணத்தினால் குண சொருபமாகக் கூறப்படுகிறது. குணம் குணமுடையவனிடமே இருக்கும். நிர்குணமான ஆத்மாவில் குணம் எவ்வாறு இருக்கும்? ஜீவாத்மா இந்த குணங்களை ப்ரக்ருதியின் காரியம் என்பதை அறிந்து, அவை தன்னுடையவை என்னும் அபிமானத்தைத் துறந்துவிடுகிறது. அப்போது அது தன்னுடைய ஆத்ம புத்தியைத் தேகம் முதலியவற்றில் தியாகம் செய்து, தூய பரமாத்ம சொருபத்தைச் சாக்ஷாத்காரம் செய்கிறது என வித்வான்கள் கூறுகின்றனர்.

அறிவிற்கு அப்பாற்பட்டதாக, சிறந்த ஞானம் நிரம்பியதாக, அகங்காரம் முதலியவற்றைத் தியாகம் செய்தபின் மீதமுள்ள சின்மய தத்துவ ரூபத்தில் அறியப்படக்கூடிய, அறியப்படாத, மறைந்துள்ள, சகுண, நிர்குண ஈஸ்வரனான, நித்யமான, ‘அதிஷ்டாத்ரா’ என்று கூறப்படும் அந்த பரமாத்மாவே, ப்ரக்ருதி அவற்றின் குணங்கள் அல்லாத 25 வது தத்துவம் என்று சாங்க்யவாதிகளும், யோகிகளும் கருதுகிறார்கள்.

பால்யம், யௌவனம், முதுமை அல்லது ஜன்ம மரணம் என்பதில் பயம் கொண்ட விவேகமுடையவன், வெளிப்படாத, சேதன சொருப

பரமாத்ம தத்துவத்தைச் சரியாக அறிந்து கொள்ளும்போது அவர்களுக்குப் பரமாத்ம சொரூபம் கிடைத்துவிடுகிறது. ஞானிகளின் ஞானம் உபாயத்தோடு இருப்பதால் உத்தமமானது; தனித்தது. இதற்கு எதிராக, அஞ்ஞானிகளின் பிரமாணம் இல்லாத ஞானம் உபாயமில்லாததால் சரியானதல்ல.

இவையே கூடர-அகூடர தத்துவமாகும். எப்போதும் ஒரே உருவத்தில் இருக்கும் பரமாத்ம தத்துவம் ‘அகூடரம்’ எனப்படுகிறது. பல உருவில் தோன்றும் ப்ராக்ருத பிரபஞ்சம் ‘கூடரம்’ என்று அழைக்கப்படுகிறது. 25 வது தத்துவ சொரூபமான பரமாத்மாவிடம் புருஷன் இருக்கும்போது அவன் உத்தமநிலையில் இருக்கிறான்; அவன் சரியாக நடந்து கொள்கிறான் என்று கருதப்படுகிறது.

ஒரே தன்மையின் அறிவே ஞானமாகும். பலதன்மையின் போதம் அஞ்ஞானம் ஆகும். தத்துவம்-நிர்த்தத்துவம் தனித்தனி லக்ஷணத்தை அறிய வேண்டும். சில அறிஞர்கள் 25 தத்துவங்களையுமே தத்துவம் எனக் கூறுகிறார்கள். வேறு சிலர் 24 ஜடமான தத்துவங்களையே தத்துவம் என்றும், 25 வதான சேதன பரமாத்மாவை அதிலிருந்து வேறானதாகவும் கூறுகிறார்கள். மகத் தத்துவம் முதலிய மாறுபாடுகள் கூடர தத்துவங்களாகும். பரம புருஷனான பரமாத்மா அந்த கூடர தத்துவங்களின் வேறானது. அவற்றின் சனாதனமான ஆதாரமானது.

ஜனகர் மீண்டும் ஐயம் எழுப்புதல்

ஜனகர் மறுபடியும் கேட்டார்; “முனிவரே! தாங்கள் கூடரத்திற்கு அநேக ரூபம் என்றும், அகூடரத்திற்கு ஒரே ரூபம் என்றும் கூறினீர்கள். ஆனால் அவ்விரண்டு தத்துவத்தின் நிர்ணயத்தை, பரமாத்ம தத்துவத்தை என் ஸ்தூல அறிவின் காரணமாகப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. தாங்கள் பலவகை உபாயங்கள் மூலம் கூடர, அகூடர தத்துவத்தைப் புரிய வைக்க முயன்றீர்கள். ஆனாலும் உறுதியில்லாத என் அறிவால் அவற்றை மறந்தவன் போல் ஆகிறேன். ஆகவே, பல மற்றும் ஓர் உருவமான சாஸ்திரத்தை நான் கேட்க விரும்புகிறேன். ஞானமுடையவன் யார்? ஞானம் அற்றவன் யார்? அறிய வேண்டியது எது? பகவன்! வித்தை-அவித்தை, கூடரம்-அகூடரம், சாங்க்யம் யோகம் ஆகியவற்றைத் தனித்தனியாக முழுமையாகக் கூறுங்கள்” என்றார்.

யோகிகளின், யோகத்தின் வருணனை

ஜனக மன்னர் கேட்டதற்கிணங்க வசிஷ்டர் மீண்டும் கூறத்

தொடங்கினார். “மன்னா! இப்போது யோக சம்பந்தமான செயல்களைத் தனியாக வர்ணிக்கிறேன்; கேள். யோகிகளின் முக்கியமான கடமை தியானம். தியானமே அவர்களுடைய பெரும்பலம். வித்வான்கள் அந்த தியானத்தை இருவகையாகக் கூறுகிறார்கள்.

ஒன்று மனத்தின் ஒருமைப்பாடு; இரண்டாவது பிரணாயாமம். இதில் பிரணாயாமம் இரண்டாகக் கூறப்படுகிறது. ஒன்று சகுணம்; மற்றொன்று நிர்குணம். இதில் மனத்தின் சம்பந்தத்தில் சகுணத்தோடு இருப்பது சகுண பிரணாயாமம். மனத்தின் சம்பந்தம் நிர்குணத்தோடு இருப்பது நிர்குண பிரணாயாமம் ஆகும். மல-மூத்திர தியாகம், போஜனம் என்னும் மூன்று காரியங்களின் சமயத்தில் யோக அப்யாசம் செய்யக்கூடாது. மற்ற சமயங்களில் ஈடுபாட்டோடு யோக அப்யாசம் செய்ய வேண்டும்.

அறிவுள்ள யோகி, புனிதனாகி, மனத்தை, புலன்களை அவற்றின் விஷயங்களில் இருந்து விலக்க வேண்டும். 22 வகை தூண்டுதல்கள் மூலம் முதுமையற்ற ஜீவாத்மாவை, ஆத்ம சொரூபமான, ப்ரக்ருதியிலிருந்து அப்பாற்பட்ட பரமாத்மாவின் பக்கம் தூண்ட வேண்டும். இவ்வாறு பிரணாயாமம் செய்பவர்கள் எப்போதும் பரமாத்மாவை அறியத்தக்க அதிகாரியாகிறார்கள். எப்போதும் மனத்தைத் தியானத்தில் ஈடுபடுத்தும் யோகிக்கே இந்த விரதம் தகுந்ததாகும். மற்ற பொருட்களின் மனத்தை ஈடுபடுத்தும் மனிதனுக்கு இது சரியாகாது.

யோகியானவன் எல்லா வகை பற்றிலிருந்தும் விடுபட வேண்டும். அளவாக உண்ண வேண்டும். புலன்களை வெல்ல வேண்டும். இரவின் முதல் மற்றும் கடைசி பகுதியில் மனத்தை ஆத்மாவில் இணைக்க வேண்டும். யோகி மனத்தின் மூலம் புலன்களையும், அறிவின் மூலம் மனத்தையும் நிலைப்படுத்தி பாறையைப்போல அசைவின்றி உலர்ந்த கட்டையைப்போல நடுக்கமின்றி, மலையைப்போல உறுதியாக இருக்கும்போதுதான் யோகமுடையவன் என்று கூறப்படுகிறான்.

எப்போது அவன் கேட்பதில்லையோ, முகருவதோ, ருசிப்பதோ, பார்ப்பதோ, ஸ்பரிசத்தை உணர்வதோ இல்லையோ, மனத்தில் எந்த எண்ணமும் எழுவதில்லையோ, எந்தப் பொருளையும் நினைப்பதில்லையோ, அந்தசமயம் அவன் சித்த சொரூபத்தை அடைந்தவன், யோகமுள்ளவன் எனச் சான்றோர்கள் கூறுகின்றனர். அந்த நிலையில் காற்றில்லாத இடத்தில் வைக்கப்பட்ட விளக்கைப்போல் அவன் பிரகாசிக்கிறான். சரீரத்தோடு அவனுக்குச் சம்பந்தம் இருப்பதில்லை. சலனமற்ற நிலையை அடைகிறான். யாரை சாக்ஷாத்காரம் செய்த பின் மனிதன் பேச முடிவதில்லையோ, அந்த

பரமாத்மாவை யோகி யோக காலத்தில் தரிசிக்க முடியும்.

குழந்தாய்! என்னைப் போன்ற மக்களுக்குத் தத்தம் இதயத்தில் உள்ள அந்தராத்மாவின் ஞானத்தைப் பெறுவதே உசிதமாகும். ஞான நிஷ்டையில் உள்ள யோகிக்கு, அவன் இதயத்தில் உள்ள பரமாத்மாவின் தரிசனம், புகையற்ற தீ, மின்னலின் ஒளி போன்று உண்டாகிறது. தைரியம் உடையவர்களும், பிரம்ம சாஸ்திரங்களின் நிஷ்டை உடையவர்களும், மகாத்மாக்களான பிராமணர்களும் மட்டுமே அந்த பிறப்பற்ற அமுத சொரூபமான பிரம்மத்தைத் தரிசிக்க முடியும். அந்த பிரம்மம் அணுவினும் அணுவானது; பெரிதிலும் பெரிதானது. பிராணிகள் அனைத்தின் உள்ளும் அந்தர்யாமியாக உள்ளது என்றாலும் யாருக்கும் தென்படுவதில்லை.

சூக்ஷ்ம அறிவு என்னும் தனம் நிரம்பிய புருஷனே, மனம் என்னும் விளக்கின் மூலம் உலகத்தைப் படைக்கும் பரமாத்மாவை சாக்ஷாத்காரம் செய்ய முடியும் அந்த பரமாத்மா பெரும் இருளுக்கு அப்பாற்பட்டவர், தமோ குணம் இல்லாதவர் ஆகவே வேதவித்வான்கள் அந்த பரமாத்மாவை அஞ்ஞானத்தை அழிப்பவன் என்று கூறுகிறார்கள். அவர் மாசற்றவர்; அஞ்ஞானமில்லாதவர், உருவம் அற்றவர், உபாதியற்றவர் எனப் பிரசித்தி பெற்றவர். இதுவே யோகிகளின் யோகம் ஆகும். இவ்விதம் யோக சாதனை செய்யும் யோகிகள் எல்லோருடைய பார்வையாளனும், மூப்பும், மரணமும், அற்றவனுமான பரமாத்மாவை தரிசிக்கிறார்கள். இதுவரை யோக சாஸ்திர விஷயத்தை யதார்த்த ரூபமாக உனக்குக் கூறினேன். இனி சாங்க்ய சாஸ்திரத்தை வருணிக்கிறேன்; கேள்.

சாங்க்ய சாஸ்திர வர்ணனை

மன்னா! மூலப்ரக்ருதியான பரமாத்மா தோற்றம் இல்லாதது. அதில் இருந்து மகத் தத்துவம் தோன்றியது. மகத் தத்துவத்தில் இருந்து அகங்காரமும் அகங்காரத்திலிருந்து பஞ்ச தன் மாத்திரைகளும் தோன்றின என்பது சாங்க்ய ஆத்ம தர்சிகளின் கூற்று. இவை எட்டு ப்ரக்ருதிகள் ஆகும். இவற்றின் விகாரங்களாக, 16 தத்துவங்கள் தோன்றின. ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள், ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள், மனம், ஐந்து ஸ்தூல பூதங்கள் ஆகியவை 16 விகாரங்களாகும். இவற்றில் ஆகாயம் முதலிய ஐந்தும், ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும் சிறந்தவையாகக் கூறப்படுகின்றன.

சாங்க்ய சாஸ்திர விதிகளை அறிந்த சான்றோர்கள் சாங்க்ய தத்துவங்களின் எண்ணிக்கையை இவ்வளவுதான் என்று கூறுகிறார்கள். அதாவது, அவ்யக்தம் (தோற்றம் இல்லாத மூலப்ரக்ருதியான பரமாத்மா)

மகத், அகங்காரம் பஞ்சதன்மாத்திரைகள் ஆகிய எட்டுடன் ஐந்து, ஞானேந்திரியங்கள், ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள், மனம், ஐந்து பூதங்கள் ஆகிய 24 எனக் கூறுகிறார்கள். எந்த தத்துவம் எதிலிருந்து தோன்றுகிறதோ, அது அதிலேயே லயமாகிறது.

அனுலோக கிரமத்தால் (வரிசை) அந்த தத்துவங்கள் தோன்றுகின்றன. ஆனால் அவற்றின் அழிவு ‘விலோம’ வரிசையில் ஏற்படுகிறது. இந்த தத்துவங்கள் அனைத்தும் அந்தராத்மா மூலமே அமைக்கப்பட்டுள்ளன. கடலில் இருந்து எழும் அலைகள் மறுபடி அதிலேயே அமைதியாவதுபோல, இந்த தத்துவம் அல்லது குணங்கள் அனைத்தும் அனுலோக கிரமத்தில் தோன்றி விலோம கிரமத்தில் தனக்குக் காரணமான தத்துவங்களிலேயே லயமாகின்றன.

மன்னா! இவ்வளவே ப்ரக்ருதியின் சர்க்கம் மற்றும் பிரளயத்தின் விஷயமாகும். பிரளய காலத்தில் இவை ஒன்றாகிவிடுகின்றன. படைப்பு காலத்தில் பல வித்தியாசங்கள் உண்டாகின்றன. ஞானி இவ்வாறு ப்ரக்ருதியின் ஒரே தன்மையையும், பல தன்மையையும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். வெளிப்படாத ப்ரக்ருதியே, ‘அதிஷ்டாதா’ வான புருஷனை சிருஷ்டி காலத்தில் பல தன்மையை நோக்கி அழைத்துச் செல்கிறது. இதுவே புருஷனின் ஒரே தன்மையின் நிதர்சனமாகும். அர்த்த தத்துவத்தை அறிந்த மனிதர்கள் பிரளய காலத்தில் ப்ரக்ருதியில் ஒற்றுமையும், சிருஷ்டி காலத்தில் பல தன்மையும் இருக்கிறது என்று அறிய வேண்டும். பிரளய காலத்தில் புருஷனும் ஒருவனாகவே இருக்கிறான். சிருஷ்டி காலத்தில் தூண்டுவிப்பவன் ஆதலால் அவனிடம் பல தன்மைகள் ஏற்றிக் கூறப்படுகின்றன.

பரமாத்மாவே ப்ரக்ருதியைப் பல உருவங்களில் மாற்றுகிறது. ப்ரக்ருதி அதன் மாறுதல் இரண்டையும் கேஷத்ரம் என்று கூறுகிறார்கள். 24 தத்துவங்களில் இருந்து வேறுபட்ட 25 வது தத்துவம் பெரும் ஆத்மாவாகும். அது கேஷத்திரத்தில் ‘அதிஷ்டாதா’ வின் உருவில் வாசம் புரிகிறது. அதனாலேயே துறவிகள் அதனை ‘அதிஷ்டாதா’ என்று கூறப்படுகிறது. கேஷத்திரத்தின் அதிஷ்டாங்கள் ஆக இருப்பதால் அது ‘அதிஷ்டாதா’ என்று கூறப்படுகிறது.

வெளிப்படாத பெயருள்ள அந்த கேஷத்திரத்தை அவன் அறிகிறான். அதனாலேயே ‘கேஷத்ரக்ருன்’ என்று அழைக்கப்படுகிறான். பிராக்ருத சொரூபமான சரீரத்தில் அந்தர்யாமி உருவில் சயனம் செய்வதால் அவன் புருஷன் என்று கூறப்படுகிறான். உண்மையில் கேஷத்ரம் வேறு பொருள்.

கேஷத்ரக்ஞன் வேறு பொருள். கேஷத்ரம் அவ்யக்தம் என்று கூறப்படுகிறது. கேஷத்ரக்ஞன் அவனை அறிந்த 25 வது தத்துவமான ஆத்மாவாகும்.

ஞானம் என்பது வேறு. அறியப்பட வேண்டியது என்பது வேறு. ஞானம் அவ்யக்தம் ஆனது. ஞானத்தை அறியும் ஞேயன் 25 வது தத்துவமான ஆத்மாவாகும். அவ்யக்தம் கேஷத்ரம் என்று கூறப்படுகிறது. அதற்கே சத்வம், ஆள்பவன் என்ற பெயர்களும் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆனால் 25 வது தத்துவமான பரமாத்மா, ஜடதத்துவமும் அல்ல; ஈஸ்வரனும் அல்லாத வேறாகும்.

இதுவே சாங்க்ய சாஸ்திரமாகும். சாங்க்ய வித்வான்கள் தத்துவங்களை எண்ணிக்கையிட்டுக் கூறுகிறார்கள். ப்ரக்ருதியை உலகத்தின் காரணமாகக் கூறுகிறார்கள். இதனாலேயே இது சாங்க்யம் என்று பெயர் பெறுகிறது.

சாங்க்ய தத்துவம் அறிந்தவன் ப்ரக்ருதியோடு 24 தத்துவங்களை எண்ணிக் கூறுகிறான். பரமபுருஷனை இந்த ஜட தத்துவங்களில் இருந்து வேறான 25 வதாகக் கூறுகிறார்கள். அந்த 25 வது தத்துவம் ப்ரக்ருதி ரூபமானதல்ல. அதிலிருந்து முற்றிலும் வேறான ஞான சொரூபமானது. அது தன்னைத்தானே ப்ரக்ருதியிலிருந்து வேறான நித்ய சின்மயமாக அறியும்போது, தன் பரப்ருமம் ரூபத்திலேயே நிலைத்து விடுகிறது.

இவ்வாறு நான் உனக்கு சாங்க்ய சாஸ்திரத்தை விவரித்துள்ளேன். இதனை அறிபவர்கள் சாந்த சொரூபமான பிரம்மத்தை அடைகிறார்கள். ப்ரக்ருதி புருஷனின் பிரத்யக்ஷ தரிசனமே சம்யக்த தரிசனமாகும். குணமயமான தத்துவங்களிலிருந்து வேறான பரமாத்மா நிர்குணமாவார். இந்த சாஸ்திரத்தின்படி ஞானம் பெறுபவர்கள் இந்த உலகில் மறுபடி பிறப்பதில்லை. அவர்கள் அழியாத பிரம்ம பாவத்தை அடைகிறார்கள்.

பல தன்மைகளைக் கொண்ட அறிவுடையவர்கள் மொத்த ஞானத்தையும் பெறுவதில்லை. அத்தகையவர்கள் அடிக்கடி சரீரம் தரிக்க நேருகிறது. உலகம் முழுவதையும் அறிந்த, இதிலிருந்து வேறான பரமாத்ம தத்துவத்தை அறியாத காரணத்தால் நிச்சயம் சரீரம் எடுப்பார்கள். காம-க்ரோத குற்றங்களுக்கு வசப்படுவார்கள். சர்வம் என்னும் பெயர் அவ்யக்த ப்ரக்ருதியினுடையது. அதிலிருந்து வேறுபட்ட 25 வது தத்துவமான பரமாத்மா ‘அசர்வம்’ என்று கூறப்படுகிறது. இவற்றை அறிபவர்களுக்குப் பிறப்பு, இறப்பு என்னும் பயம் கிடையாது.” இவ்வாறு வசிஷ்டர் ஜனகருக்கு சாங்க்ய சாஸ்திரத்தை விளக்கினார். தொடர்ந்து வித்தை-அவித்தை என்பவற்றை வருணிக்கலானார்.

வித்தை-அவித்தையின் வருணனை

மன்னா! நான் உனக்கு இதுவரை சாங்க்ய சாஸ்திரத்தைக் கூறினேன். இப்போது வித்தை-அவித்தை பற்றிக் கூறுகிறேன். முனிவர்கள் சிருஷ்டி, பிரளயம் என்னும் காரியத்தோடு கூடிய அவ்யக்தத்தை அவித்தை எனக் கூறுகிறார்கள். 24 தத்துவங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட 25 தத்துவமான பரமாத்மா சிருஷ்டியும், பிரளயமும் அற்றவராதலால் அவரை வித்தை எனக் கூறுகிறார்கள். ரிஷிகள் சாங்க்ய சாஸ்திர விஷயங்களைக் கூறியதுபோலவே, அவ்யக்தத்தின் பரஸ்பர வித்தியாசத்தைக் கூறியுள்ளனர். அவற்றில் எது எதுனுடைய வித்தை, எது சிறந்தது என்பதையும் வரிசையாகக் கேள்.

கர்மேந்திரியங்களின் வித்தையும் ஞானேந்திரியங்களாகக் கருதப்படுகின்றன என நான் கேள்விப்பட்டுள்ளேன். கர்மேந்திரியங்களை விட ஞானேந்திரியங்கள் சிறந்தவை. ஞானேந்திரியங்களின் வித்தை ஐம்பெரும் பூதங்களாகும். ஸ்தூலமான ஐம்பூதங்களின் வித்தை மனம் ஆகும். மனத்தின் வித்தை சூக்ஷ்மமான மகா பஞ்ச பூதங்களாகும். அவற்றின் வித்தை ஐயமின்றி அகங்காரம் ஆகும். அகங்காரத்தின் வித்தை அறிவு என்று கருதப்படுகிறது. அவ்யக்தம் என்னும் பெயருடைய பரமேஸ்வரரின் ப்ரக்ருதியானது எல்லா தத்துவங்களுக்கும் வித்தையாகும். அறியத்தகுந்த இந்த வித்தையே சிறந்த ஞானம் ஆகும்.

25 வது தத்துவ உருவில் பேசப்படும் பரமாத்மாவே அவ்யக்த ப்ரக்ருதியின் சிறந்த வித்தை என்று கூறப்பட்டுள்ளது. அந்த சம்பூர்ண ஞானத்தின் சர்வ ரூபம் ஞேயம் ஆகும். ஞானம் அவ்யக்தம்; ஞேயம் பரமபுருஷன் ஆகும். அதுபோல ஞானம் அவ்யக்தம்; ஞாதா பரமபுருஷனாகும். இவையே வித்தை-அவித்தை இவற்றின் வர்ணனையாகும்.

கூடர, அகூடர தத்துவ விஷயங்களின் வருணனை

மன்னா! இப்போது கூடர-அகூடர விஷயங்களைத் தெரிந்து கொள். சாங்க்ய மதத்தில் ப்ரக்ருதி, புருஷன் இரண்டுமே அகூடரம் என்று கூறப்படுகிறது. இவையே கூடரமும் ஆகும். இவை இரண்டுமே முதலும் முடிவும் அற்றவை. ஆகவே பரஸ்பரம் இணைந்து இவை இரண்டுமே ஈஸ்வரன் என்று கருதப்படுகின்றன. சாங்க்ய ஞானிகள் இவை இரண்டையுமே தத்துவம் என்று கூறுகிறார்கள். சிருஷ்டியும், பிரளயமும் ப்ரக்ருதியின் தர்மமாகும். ஆகவே ப்ரக்ருதியை அகூடரம் என்று கூறுகிறோம். அதே ப்ரக்ருதி 'மகத்' முதலிய குணங்களின் சிருஷ்டிக்காக அடிக்கடி மாறுதல் அடைகிறது. ஆகவே, அதை கூடரம் என்றும் கூறுகிறார்கள். மகத் முதலிய

குணங்களின் உற்பத்தி ப்ரக்ருதி-புருஷன் இவற்றின் பரஸ்பர சேர்க்கையால் உண்டாகிறது. ஒன்று மற்றொன்றின் அதிஷ்டானம் ஆக இருப்பதால் புருஷனையும் கேஷத்ரம் என்று கூறுகிறார்கள்.

யோகி தன் யோக பலத்தால் ப்ரக்ருதியின் குணங்களை அவ்யக்தமான மூலப் ப்ரக்ருதியில் லயமடையச் செய்யும்போது அந்த குணங்களோடு 25 வது தத்துவமான புருஷனும் பரமாத்வேடு சேர்ந்து விடுகிறான். இதனால் அவனையும் கூடரம் என்று கூறமுடியும். காரிய பூதமான குணமும் காரணபூதமான குணங்களில் லயித்து விடும்போது, அனைத்தும் ப்ரக்ருதி சொரூபமாகி விடுகிறது. கேஷத்ரக்ளுக்கும் பரமாத்மாவில் லயமாகி விடும்போது, அவனுக்குத் தனி இருப்பு என்பது இல்லை.

ப்ரக்ருதி புருஷனின் சொரூபம்

கேஷத்ரக்ளுன் பரமாத்மாவில் லயமாகி விடும்போது, மூன்று குணங்களுடைய ப்ரக்ருதியும் அழிந்துவிடுகிறது. அதனால் புருஷனும் குணங்களில் ஈடுபடாமல் நிற்குணமாகி விடுகிறான். இவ்வாறு கேஷத்ர ஞானமோ ப்ரக்ருதியின் ஞானமோ இல்லாதபோது புருஷன் இயல்பாகவே நிற்குணமாகிறான். புருஷன் அழியும்போது, ப்ரக்ருதியின் சகுண தத்துவத்தையும் தன் நிற்குண தத்துவத்தையும் உண்மையென்று கருதுகிறான்.

இவ்வாறு ஞானி, நான் வேறு, ப்ரக்ருதி வேறு என்று அறிந்து கொள்ளும்போது, ப்ரக்ருதி இல்லாததால் தன்னுடைய தூய உருவில் நிலைக்கிறான். ப்ரக்ருதியோடு சேரும்போது அதிலிருந்து வேறானவனான புருஷன் அதனோடு சேர்ந்தவனாகத் தோன்றுகிறான். ஆனால் அப்போதும் ப்ரக்ருதியோடு அவன் கலந்துவிடுவதில்லை. தனித் தன்மையுடனேயே இருக்கிறான். இவ்வாறு புருஷன் ப்ரக்ருதியோடு சேர்ந்தும், தனித்தும் காணப்படுகிறான். ப்ராக்ருத சமுதாயத்தைத் தள்ள வேண்டியதாகக் கருதி அவற்றிலிருந்து விரக்தி அடையும்போது அவன் பரமாத்மாவைத் தரிசிக்கிறான். அவரைத் தரிசித்தபின் துறப்பதில்லை; அவரிடமிருந்து தனித்து இருப்பதில்லை.

விவேகியின் உள்ளத்து எழுச்சி வருணிக்கப்படுதல்

இச்சமயம் ஜீவாத்மா நான் என்ன செய்தேன்? என்று சிந்திக்கிறது. மீன் அறியாமையால் தானே சென்று வலையில் சிக்குவதுபோல இங்கு இதுவரை இந்த ப்ராக்ருத சரீரத்தைப் பின்பற்றி வந்தேனே? மீன் நீரின் ஆதாரத்தில் ஒரு நீர் நிலையிலிருந்து இன்னொரு நீர் நிலைக்குச்

செல்வதுபோல நானும் மோகத்திற்கு வசப்பட்டு ஒரு சரீரத்திலிருந்து மற்றொரு சரீரத்திற்குச் சுற்றித் திரிந்தேனே? மீன் அஞ்ஞானத்தால் தன்னை வலையிலிருந்து வேறாகக் கருதாததுபோல, நானும் அறியாமையால் இந்தப் ப்ராக்ருத உடலில் இருந்து வேறாகக் கருதவில்லையே? சம்சார சாகரத்தில் மூழ்கிய இந்த சரீரத்தால் மோக வசமாக ஒரு சரீரத்தில் இருந்து இன்னொரு சரீரத்தைப் பின் தொடர்ந்தேன். உண்மையில் பரமாத்மாவே என்னுடைய பந்து. இவனுடனே என்னுடைய நட்பு உண்டாக முடியும்.

முன்பு நான் எவ்வாறாக இருந்தாலும் இப்போது இவருக்கு சமத்தன்மையையும், ஒற்றுமையையும் பெற்றுவிட்டேன். அவன் இருப்பது போலவே நானும் இருக்கிறேன். மிகவும் நிர்மலமானவர் பரமாத்மா. நானும் அத்தகையவனே. நான் சிறிதும் பற்றற்றவன்; என்றாலும் அஞ்ஞானத்தாலும், மோகத்தாலும் இதுவரை பற்று மயமான ஜட ப்ரக்ருதியோடு ரமித்து வந்தேன். எனக்கு இன்று வரை சமயத்தைப் பற்றிய விவரமே தெரியாத அளவு இது என்னை வசப்படுத்துகிறது. இதனோடு நான் எவ்வாறு இருக்க முடியும்?

இந்த ப்ரக்ருதி மேலான, மத்தியதர, நீசர்களான மக்கள் அனைவரோடும் இருக்கிறது. என்னோடு சேர்ந்து எனக்கு சமமாகத் தொடங்கிய இந்த ப்ரக்ருதியோடு நான் எவ்வாறு சகவாசம் செய்ய முடியும்? இப்போது நான் உறுதியாகிவிட்டேன். நான் நிர்விகாரனாக இருந்தும் மாறுதல் உடைய ப்ரக்ருதியின் மூலம் ஏமாற்றப்பட்டேன். இது இதுவரை என்னோடு கபடம் செய்துள்ளது ஆகவே, இனி, இதனோடு இருக்க மாட்டேன். ஆனால் இது ப்ரக்ருதியின் குற்றமல்ல. என்னுடைய குற்றமாகும். பரமாத்விடமிருந்து விலகி இதனுடன் பற்று கொண்டிருந்தது என்னுடைய குற்றமே.

நான் முற்றிலும் உருவமற்றவன் என்றாலும், ப்ரக்ருதியின் பல உருவமுடைய ஆக்ருதிகளில் இருந்து, பாசத்தால் தோற்று தேகதாரியாகி இருந்தேன். முன்பு நான் இதனிடம் பற்று வைத்தேன். அதனால் நான் பல்வேறு பிறவிகளில் அலைய நேர்ந்தது. நான் பாசமற்றவன் என்றாலும் ப்ரக்ருதியிலிருந்து தோன்றிய பாசம் பல்வேறு பிறவிகளில் என்னைப் போட்டு என்னுடைய நிலையை மோசமாக்கியுள்ளது. பல பிறவிகளில் இதனோடு திரிந்ததால் என்னுடைய உணர்வை நான் இழந்துவிட்டேன். இப்போது அகங்கார மயமான இந்தப் ப்ரக்ருதியோடு எனக்கு எந்தப் பிரயோஜனமும் கிடையாது.

இப்போதும் அது பல உருவம் தரித்து என்னோடு சேர முயற்சிக்கிறது. ஆனால், இப்போது நான் எச்சரிக்கையாகிவிட்டேன். ஆதலால் பாசமும்,

அகங்காரமும் அற்றவனானேன். இப்போது இதையும், இதன் அகங்கார சொரூபமான பாசத்தையும் துறந்து, இதற்கு முற்றிலும் மேலானவனாகி நிராமய பரமாத்மாவைச் சரணடைவேன். பரமாத்மாவிற்குச் சமமாவேன். ஜடப்ரக்ருதிக்குச் சமமாக மாட்டேன். பரமாத்மாவோடு சேருவதிலேயே எனக்கு நன்மை உள்ளது. ப்ரக்ருதியோடு அல்ல” என்று ஜீவாத்மாயோசிக்கிறது.

இவ்விதம் விவேகத்தின் மூலம் தன் தூய சொரூப ஞானத்தைப் பெற்று, 24 தத்துவங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட 25 வது தத்துவமான ஆத்மா கூரபாவத்தைத் துறந்து நிராமய அகூர பாவத்தை அடைகிறது. அவ்யக்த ப்ரக்ருதி, வெளிப்பட்ட மகத் தத்துவம் முதலியவை சகுணமான ஜடவர்க்கம், நிர்குணமான ஆத்மா எல்லாவற்றிற்கும் முதலான பரமாத்மாவை சாக்ஷாத்காரம் செய்து மனிதனும் தான் அவ்வாறாகிறான்.

மன்னா! நான் சாங்க்ய மற்றும் யோகத்தை வர்ணித்தேன். இவ்விரண்டையும் தனித்தனியான இரண்டு சாஸ்திரங்கள் என்று கூறினேன். ஆனால் சாங்க்ய சாஸ்திரமே யோக சாஸ்திரமாகும். வித்வான்கள் சாங்க்ய சாஸ்திரத்தை மிகப் பெரியதென்று கருதுகிறார்கள். இந்த சாஸ்திரத்தாலும், யோக சாஸ்திரத்திலும், யோகத்திலும் அதிக சான்று இருப்பதைக் கண்டு மனிதன் இதைப் படிக்க ஆவல் கொள்ள வேண்டும்.

சாங்க்ய சாஸ்திரத்தின் ஆசிரியர் 25 தத்துவத்திற்கு மேலே எந்த தத்துவத்தையும் வர்ணிக்கவில்லை. சாங்க்யத்தின் சிறந்த தத்துவத்தை நான் உள்ளபடி வர்ணித்துள்ளேன். நித்ய ஞானம் நிரம்பிய பரமாத்மாவே புத்தன் ஆவார். யார் பரமாத்ம தத்துவத்தை அறியாததால், அதை விரும்பும் ஜீவாத்மாவோ அவன் ‘புத்யமான்’ என்று பெயர் பெறுகிறான். இவ்வகை யோக சித்தாந்தத்திற்கேற்ப, புத்தன், புத்யமான் இருவரும் சேதனனாகக் கருதப்படுகிறார்கள்.

கூர-அகூர மற்றும் பரமாத்ம தத்துவத்தின் வர்ணனை

மன்னா இப்போது புத்த-அபுத்த (பரமாத்மா-ஜீவாத்மா) குணமயமான சிருஷ்டியை வர்ணிக்கிறேன். கேள். ஜீவாத்மா தன்னைத்தானே பல உருவங்களில் வெளிப்படுத்தி அவற்றை உண்மையாகக் கருதிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. ஞானம் பெற்றிருந்தாலும், பிரக்ருதியின் சம்பந்தத்தால் மாறுதலடைந்த ஜீவாத்மா பிரம்மத்தை அறிவதில்லை. அது குணங்களை ஏற்றுக் கொண்டு, கடமை என்னும் அபிமானத்தோடு படைப்பையும், அழிவையும் செய்கிறது.

ஜீவாத்மா இவ்வுலகில் விளையாடுவதற்காகவே மாறுதலைப் பெறுகிறது. அது அவ்யக்தமான பிரகிருதியை அறிவதால் ரிஷிகள் அதைப் ‘புத்யமான்’ என்று கூறுகிறார்கள். பரப்ரம்மமான பரமாத்மா, சகுணனான, நிர்குணம் உடையவன் (குணங்களுடைய, குணங்களற்றவன்) என்பதைப் ப்ரக்ருதி ஒருபோதும் அறிவதில்லை. ஏன் எனில் அது ஜடம். ஆகவே சாங்க்யவாதிகள் அதை ‘அப்ரதிபுத்ய’ (ஞான சூன்யம்) என்று கருதுகிறார்கள்.

ப்ரக்ருதியும் அறிகிறது என்று கூறினாலும் அது 25 வது தத்துவமான புருஷ தத்துவத்தை மட்டுமே அறிய முடிகிறது. ப்ரக்ருதியோடு சங்கம் கொண்ட காரணத்தால் ஜீவன் சங்கியாகிறது. இந்த சங்க தோஷம் காரணமாகவே ஜீவனை மக்கள் மூடன் என்று கருதுகிறார்கள். 25 வது தத்துவ ரூபமான ஆத்மா அவ்யக்தமான ப்ரக்ருதியை அறிவதால் அது ‘புத்யமான்’ என்று கூறப்படுகிறது. ஆனால் அதுவும் 26 வது தத்துவமான நிர்மல-நித்ய-புத்த அப்ரமேய சனாதன பரமாத்மாவை அறிவதில்லை. ஆனால் சனாதன பரமாத்மா 25 வது தத்துவமான ஜீவாத்மாவையும், 24 வது தத்துவமான ப்ரக்ருதியையும் நன்கு அறிகிறார்.

அந்த அவ்யக்தமான, இணையற்ற பிரம்மம் இங்கு காணப்படும் மற்றும் மறைந்துள்ள பொருட்களில் இயல்பாகவே வியாபித்துள்ளது. ஆகவே அது அனைத்தையும் அறிகிறது. ஆனால் 24 வது தத்துவமான ப்ரக்ருதி பிரம்மத்தையும் அறிவதில்லை. 25 வது தத்துவமான ஜீவாத்மாவையும் அறிவதில்லை. ஜீவாத்மா அவ்யக்த பரப்ரம்மத்தைப் பார்த்துத் தன்னைப் ப்ரக்ருதியிலிருந்து வேறானதாகக் கருதும்போதும் அது ப்ரக்ருதியின் தலைவனாகிறது.

ஜீவனின் பல, மற்றும் ஒரே தத்துவம் பற்றிய விளக்கம்

மன்னா! ஜீவாத்மா தூய பிரம்ம விஷயமுடையதும், நிர்மலமானதும் எல்லாவற்றையும் விட சிறந்ததுமான அறிவை அடையும்போது, 26 வது தத்துவ ரூபமான பரமாத்மாவை சாக்ஷாத்தரிக்கிறது. பிறகு, அது எப்போதும் தூய புத்த பிரம்ம பாவத்தில் நிலைபெறுகிறது. பிறகு அது ப்ரக்ருதியிலிருந்து முற்றிலும் விலகி, மூன்று குணமயமான ப்ரக்ருதியை ஜடம் என அறிகிறது. ப்ரக்ருதி தன்னிலிருந்து முற்றிலும் வேறாக அறிவதால் அது கைவல்யத்தை அடைகிறது. எல்லாவகை பந்தங்களில் இருந்தும் விடுபட்டு தன் பரமார்த்த சொரூபமான பரமாத்மாவை அடைகிறது. இதுவே பரமார்த்த தத்துவம்; இது எல்லா தத்துவங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டது; முதுமை, மரணம் இல்லாதது.

ஜீவாத்மா தத்துவங்களைச் சார்ந்திருப்பதாலேயே தத்துவத்திற்கு நிகரானதாகத் தோன்றுகிறது. உண்மையில் அது தத்துவங்களின் பார்வையாளனாக இருப்பதால் தத்துவமல்ல; தத்துவத்திலிருந்து முற்றிலும் வேறானது ஆகும். இவ்வித சிந்தனையாளர்கள் ஜீவாத்மாவையே ஒரு தத்துவமாகக் கொண்டு 25 தத்துவங்களாக விளக்குகிறார்கள். உண்மையில் இந்த ஜீவாத்மா தத்துவங்களுக்கு அப்பாற்பட்டது. ஆகவே ஜீவன் உருவமாவதில்லை. ஞானமுடையதாகிறது. பிரம்மஞானம் தோன்றியதும், ப்ரக்ருதியின் தத்துவங்களைத் துறந்துவிடுகிறது. அதில் நித்ய, சுத்த, புத்த பிரம்மத்தின் லக்ஷணங்கள் தோன்றுகின்றன. தான் நித்ய ஞானம் பெற்ற, மூப்பும், மரணமும் இல்லாத சொரூபம் என ஆலோசித்து ஜீவாத்மா விவேக பலத்தால் பிரம்ம பாவத்தை அடைகிறது.

ஜீவன் 26 வது தத்துவமான ஞான சொரூப பரமாத்மாவின் பிரகாசத்தாலேயே ஜட வர்க்கத்தை அறிகிறது. ஆனால் ஜடவர்க்கத்தை அறிந்தும் பரமாத்மாவை அறியாததால் அது அஞ்ஞானியாகவே இருக்கிறது. இந்த அஞ்ஞானமே ஜீவனின் பலவகையான ரூபத்தின் பந்தத்திற்குக் காரணம் என்று சாங்க்ய சாஸ்திரத்திலும் ஸ்ருதிகளிலும் கோடிகாட்டப்படுகிறது. ஜீவாத்மா புத்தியின் மூலம் ஜடவர்க்கத்தைத் தன்னுடையது எனக் கருதி சம்பந்தம் கொள்ளாதபோது, நித்ய சேதனமான பரமாத்மாவோடு இணைந்து ஒன்றாகிவிடுகிறது.

ஜீவாத்மா சொரூபத்தால் சங்கம் இல்லாதது என்றாலும், ப்ரக்ருதியின் தொடர்பாக பற்று என்னும் தர்மம் உடையதாகிறது. 26 வது தத்துவமான பரமாத்மா பிறவியற்றவர்; எங்கும் வியாபித்தவர்; சங்கதோஷம் இல்லாதவர் அவரைச் சரணடைந்து, ஜீவாத்மா அவருடைய சொரூபத்தை சாக்ஷாத்காரம் செய்யும்போது, பரமாத்ம ஞானத்தின் பிரபாவத்தால் தானும் எங்கும் வியாபித்ததாகிறது. 24 தத்துவங்கள் கொண்ட ப்ரக்ருதியை சாரமற்றது எனக் கருதி, தியாகம் செய்கிறது. மன்னா! இவ்வாறு நான் உனக்கு அப்ரதி புத்த (கூட) புத்யமான் (அகூடரமான பரமாத்மா) புத்த (ஞான சொரூபமான பரமாத்மா) ஆகிய மூன்றையும் ஸ்ருதியின் கூற்றுப்படி யதார்த்தமாக எடுத்து விளக்கியுள்ளேன்.

சாஸ்திரப் பார்வையின்படி ஜீவாத்மாவின் பலவகையான தன்மையையும் ஒரே தன்மையையும் இவ்வாறே அறிந்து கொள்ள வேண்டும். அத்திப்பழமும், அதன் புழுக்களும் ஒன்றாக இருந்தாலும் வேறு வேறானவை என்பதுபோல, ப்ரக்ருதி-புருஷனிலும் (ஜீவாத்மா) வேற்றுமை உள்ளது. இவ்விதம் ப்ரக்ருதி-புருஷனின் ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை அறிந்து கொள்ள வேண்டும். ப்ரக்ருதிக்கு புருஷனிடம் உள்ள நித்ய பேதம்

என்னும் உண்மையான ஞானத்தால் மனிதன் அதனுடைய சம்பந்தத்திலிருந்து விடுதலையடைகிறான். இதையே மோக்ஷம் என்று கூறுகிறார்கள். இந்த உடலில் இருக்கும் 25 வது தத்துவமான அந்தர்யாமி புருஷனை, மகத் தத்துவம் முதலிய பந்தங்களிலிருந்து விடுவிப்பது அவசியம் என்று அறிஞர்கள் கூறுகிறார்கள்.

ஜீவாத்மா மேற்கூறிய முறையிலேயே விடுதலையடைகிறது. மற்றதோடு சேர்ந்து அது சம தர்மமுடையதாகிறது. தூய புருஷனோடு சங்கம் செய்து தூய தர்மம் உடையதாகிறது. ஒரு ஞானி, அல்லது அறிவுடையவனுடன் சங்கம் செய்வதால் புத்திசாலியாகிறது. முக்தனோடு சேரும்போது, அதனிடம் முக்தனைப் போன்ற தர்மங்கள் அல்லது அடையாளங்கள் தோன்றுகின்றன. ப்ரக்ருதியிலிருந்து விலகிய புருஷனோடு சேருவதால் அது விடுபட்ட ஆத்மாவாகிறது. மோக்ஷ தர்மம் உடையவனின் தோழமையால் ஜீவனுக்கு மோக்ஷம் கிடைக்கிறது. தூய கருத்தும், நடத்தையும் உள்ளவர்களோடு சேரும்போது அது தூய கர்மங்கள் செய்பவனாகவும், புனிதமாகவும் ஆகிறது.

நிர்மலமான உள்ளம் உடையவருடன் சேர்ந்தால் அதுவும் நிர்மலமான ஆத்மாவாகிறது. இணையற்ற பரமாத்மாவோடு சம்பந்தத்தை ஸ்தாபித்து அதுவும் பரமாத்ம உருவமாகவே ஆகிறது. சுதந்திரமான பரமேஸ்வரனோடு சம்பந்தம் வைத்துக் கொள்வதால் அது உண்மையில் சுதந்திரமாகி உண்மையான சுதந்திரத்தை அடைகிறது. மன்னா! நான் உன் பிரயோஜனத்திற்காக, அன்புடன் இந்த தூய சனாதனமான, எல்லோருடைய முதலுக்கும் காரணமான சத்ய சொரூப பிரம்மத்தின் உண்மையான தத்துவத்தை இவ்வாறு வர்ணித்துள்ளேன்” என வசிஷ்டர், கராலஜனக மன்னரிடம் கூறினார்.

உபதேசத்திற்குரியவன்; உபதேசம் பெறத் தகாதவன்

வசிஷ்டர் தொடர்ந்து, இந்த உபதேசத்திற்குத் தகுந்த, உபதேசிக்கத் தகாதவர்களைப் பற்றியும் விளக்கினார். “மன்னா! வேதத்தில் சிரத்தையற்றவன், பொய் கூறுபவன், போக்கிரி, நீசன், கபடமானவன், தன்னைப் பண்டிதனாகக் கருதுபவன், மற்றவர்களுக்குத் துன்பம் அளிப்பவன் ஆகியவர்களுக்கு இந்த உபதேசத்தை அளிக்கக்கூடாது.

சிரத்தை மிகுந்தவன், குணசாலி, மற்றவரை தூஷிக்காதவன், தூய யோகி, வித்வான், சாஸ்திரம் கூறும் கர்மங்களைச் செய்பவன், பொறுமை உடையவன், அனைவருக்கும் நன்மை செய்பவன், தனிமையில் வாழ்பவன்,

சாஸ்திர விதியை மதிப்பவன், விவாதம் செய்யாதவன், மிகுந்த ஞானம் உடையவன், அறிவுடையவன், பிறருக்குத் தீமை செய்யாதவன், புலன்களையும், மனத்தையும் அடக்கும் திறமை உடையவன் ஆகியோருக்கே இந்த ஞானத்தை உபதேசிக்க வேண்டும். நற்குணங்கள் அற்றவனுக்கு இதை உபதேசிக்கக் கூடாது. இந்த ஞானம் பரப்ரம்ம சொரூபமாகக் கூறப்படுகிறது. குணமற்றவனுக்கு இதை உபதேசம் செய்யும்போது, உபதேசிப்பவனுக்கும் இது நன்மையளிக்காது. மன்னா! விரத நியமங்களைப் பாலனம் செய்யாதவன் ரத்தினங்கள் நிறைந்த இந்த பூமி முழுவதையும் அளித்தாலும் அவனுக்கு இந்த ஞானத்தை உபதேசிக்கக்கூடாது.

ஆனால் புலன்களை வென்றவனுக்கு இந்த உத்தம ஞானத்தை உபதேசிப்பது ஐயமின்றி உசிதமாகும். கராலா! நீ என்னிடம் இந்தப் பரப்ரம்ம ஞானத்தைக் கேட்டிருக்கிறாய். ஆகவே, உன் மனத்தில் சிறிதும் பயம் வேண்டாம். அந்த பரப்ரம்மம் மிகவும் புனிதமானது; துயரமற்றது. முதலும்-நடுவும்-முடிவும் இல்லாதது. பிறப்பிலிருந்தும், மரணத்திலிருந்தும் காப்பாற்றுவது. நிர்பயமான மங்களமானது. மன்னா! நான் இதை உள்ளபடி எடுத்து விளக்கியுள்ளேன். அதுவே எல்லா ஞானத்தின் தாத்வீகப் பொருளாகும் என்பதை அறிந்து அதன் ஞானத்தைப் பெற்று, இன்று மோகத்தைத் துறந்துவிடு.

ஞான பரம்பரை

மன்னா! இன்று நான் உனக்கு சனாதன பிரம்ம ஞானத்தை அளித்திருக்கிறேன். அதேபோல நானும் ஹிரண்யகர்ப்பன் என்னும், பிரசித்தமான சனாதன பிரம்மாவிடம் இருந்து அவரை மகிழ்வித்து, மிகவும் முயற்சி செய்து அவரால் கூறப் பெற்றேன். நீ என்னிடம் எவ்வாறு கேட்டாயோ, நான் உனக்கு இன்று இந்த ஞானத்தை எவ்வாறு உபதேசித்தேனோ, அதுபோல நானும் பிரம்மாவிடம் வினா விடுத்து, அவர் வாயால் இந்தப் பெரும் ஞானத்தைப் பெற்றேன். இந்த ஞானம் மோக்ஷ ஞானிகளின் சிறந்த ஆஸ்ரயமாகும்” என வசிஷ்ட முனிவர் கூறி முடித்தார்.

47. ஜனக மன்னன் வசுமான் ப்ருகு வம்ச முனிவரிடம் பெற்ற தர்ம உபதேசம்

பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரரிடம் உரைத்தது; (சாந்தி பருவம் அத்-309)

ஒருசமயம் ஜனக வம்ச அரசகுமாரன் ஒருவன் வேட்டையாடுவதற்காக ஒரு காட்டிற்குச் சென்றான். அங்கு ப்ருகுவம்ச முனிவரைக் கண்டு, தலைவணங்கி அவர் அருகில் அமர்ந்து கொண்டான் வசுமான் என்ற பெயர் கொண்ட அம்மன்னன் முனிவரிடம், “பகவன்! நிலையற்ற இந்த உடலில் காமத்திற்கு அதீனமாக வாழும் புருஷனுக்கு இக-பர உலகங்களில் எந்த உபாயத்தால் மங்களம் உண்டாகும்?” என கேட்டான். தபஸ்வியான அந்த மகாத்மா முனிவர், வசுமானுக்குப் பதில் கூறலானார்.

“அரசகுமாரா! நீ இந்த உலகத்திலும், பரலோகத்திலும் உன் மனத்திற்கு அனுசூலமானவற்றைப் பெற விரும்பினால், புலன்களை அடக்கி மற்றவர்களுக்கு எதிரான நடத்தையிலிருந்து விலகிவிடு. தர்மமே நல்லவர்களுக்கு மங்களம் செய்வது. தர்மமே அவர்களின் ஆதாரம்; சராசர பிராணிகளுடன், மூன்று உலகங்களும் தர்மத்திலிருந்தே தோன்றியுள்ளன. போகங்களை அனுபவிக்க விரும்பும் புத்தி கெட்ட மனிதா! உன்னுடைய காம தாகம் ஏன் அடங்கவில்லை? இப்போது மரத்தின் உச்சியில் உள்ள தேன் மட்டுமே உனக்குத் தென்படுகிறது. அங்கிருந்து விழுந்ததும் உயிர் முடிந்துவிடும் என்பதை நீ நினைக்கவில்லை.

ஞானத்தின் பலனை விரும்புவனுக்கு, ஞானத்தின் அறிவு உண்டாவது அவசியம். அதேபோல தர்மத்தின் பலனைப் பெற விரும்புகின்றவன் தர்மத்தை அறிய வேண்டும். தீயவர்கள் தர்மத்தை விரும்பினாலும் அவன் தூய கர்மங்களை செய்வது கடினமாகும். நல்லவர்கள் தர்ம அனுஷ்டானத்தை விரும்பினால் அவர்களுக்கு மிகக்கடினமான காரியங்களைச் செய்வதும் சுலபமாகும். காட்டில் இருந்தாலும் பாமர சுகங்களில் ஈடுபடுபவன் பாமரனேயாவான். கிராமங்களில் வசித்தாலும், வனவாசி முனிவர்களைப் போல் வாழ்வதிலேயே சுகம் பெறுபவனை வனவாசியாகவே எண்ண வேண்டும்.

முதலில் லௌகிக-துறவற வழியில் உள்ள நல்லகுணம், அவகுணம் ஆகியவற்றை நீ தீர்மானித்துக் கொள். பிறகு மன ஒருமைப்பாட்டுடன் மனம், வாக்கு காயத்தின் மூலம் உண்டாகும் தர்மத்தில் சிரத்தை வை. ஒவ்வொரு நாளும் தூய நடத்தை மற்றும் விரதத்தைப் பின்பற்று. உத்தமமான தேச, காலத்தில் சாதுக்களுக்குப் பிரார்த்தனையோடும், மரியாதையோடும் அதிக தானம் அளிக்க வேண்டும். அவர்களிடம் குற்றம் காணக்கூடாது.

நல்ல கர்மங்கள் மூலம் பெற்ற செல்வத்தைச் சத்பாத்திரங்களுக்கு அளிக்க வேண்டும். சினமின்றித் தானம் அளிக்க வேண்டும். தானமளித்த பின் அதற்காகப் பச்சாதாபப்படுவதோ, மற்றவர்களிடம் கூறவோ கூடாது. இரக்கமுடையவன், புனிதமானவன், புலன்களை வென்றவன், உண்மை பேசுபவன், எளிய நடத்தை உடையவன், பிறப்பாலும் செயலாலும் தூயவனான வேத வேத்தா பிராமணனே தானம் பெறுவதற்குரியவனாவான்.

தன் ஜாதியில் உத்தம குலத்தில் பிறந்து, கணவனால் மதிக்கப்படும் பதிவிரதையான பெண்ணிடம் பிறந்தவனே பிறப்பு முதல் தூயவனாவான். ரிக், யஜுர், சாம வேத வித்வானாகி, எப்போதும் பிராமணனுக்குரிய ஆறு கர்மங்களை அனுசரிக்கும் பிராமணனே கர்மத்தால் தூயவனாகிறான். தேச, கால, பாத்திரம் மற்றும் கர்மங்களைப் பற்றி ஆலோசிக்கும்போது ஒரே காரியம் வெவ்வேறு மனிதர்களுக்கு தர்ம-அதர்ம ரூபமாகிறது. உடலில் சிறிதளவு மண் பட்டால் அதை எளிதாக உதறித் தள்ளிவிடலாம். ஆனால் அதிக அழுக்கு சேரும்போது முயற்சி செய்தே அதைப் போக்க வேண்டும். அதுபோல சிறிதளவு பாவம் சிறு முயற்சியாலும் பெரும்பாவம் பெரும் பிராயச்சித்தத்தாலுமே விலகுகிறது.

பேதி மருந்து மூலம் தன்னுடைய வயிற்றைச் சுத்தம் செய்த மனிதன் நெய்யை உண்டால், அது அவனுக்கு மருந்துபோல நல்ல பலனளிக்கிறது. அதுபோல, பாவங்களும், குற்றங்களும் விலகிவிட்ட மனிதனின் தர்மம் அவனுக்குப் பரலோகத்தில் சுகம் அளிக்கிறது. எல்லோருடைய மனத்திலும், சுப-அசுப கருத்துகள் தோன்றுகின்றன. மனிதன் உள்ளத்தைத் தீய எண்ணங்களில் இருந்து விலக்கி எப்போதும் நல்ல சிந்தனையிலேயே ஈடுபடுத்த வேண்டும். தன்னுடைய வர்ணம் மற்றும் ஆஸ்ரமத்திற்கேற்ப, எல்லோரிடமும், எல்லா இடங்களிலும் செய்யப்படும் எல்லா வகையான காரியங்களையும் மதிக்க வேண்டும் நீயும் உன் தர்மத்திற்கேற்ப உனக்கு விருப்பமான செயலை, உன் விருப்பப்படி கடைப்பிடித்துக் கொண்டிரு.

மன்னா! தைரியத்துடன் இரு. புத்திமானாகு. நீ எப்போதும் அமைதியின்றி இருக்கிறாய். இப்போதிலிருந்து அமைதியடைவாய். இதுவரை முட்டாளைப்போல நடந்து கொண்டாய். இப்போது வித்வானைப்போல் நடந்து கொள். சத்புருஷர்களுடன் சங்கம் செய்பவனுக்கு அவர்களின் தேஜஸாலும், பிரதாபத்தாலும் இவ்வுலகிலும், பரலோகத்திலும் நன்மை செய்யும் உபாயம் கிடைத்துவிடுகிறது. உத்தமமான உறுதியே நன்மைக்கு வேராகிறது.

ராஜரிஷி மகாபிஷன் தைரியம் இல்லாதவனாக சொர்க்கத்தில் இருந்து

கீழே விழுந்தார். யயாதி மன்னன் தன் புண்ணிய பலத்தால் தன் புண்ணியம் தீர்ந்த பிறகும், தன் தைரியத்தால் உத்தம லோகங்களை அடைந்தார். மன்னா! தபஸ்வி தர்மாத்மா மற்றும் வித்வான்களுக்கு சேவை செய்வதால் உனக்குப் பரந்த அறிவு உண்டாகும். அதனால் நீ நன்மைக்குப் பாத்திரம் ஆவாய்” என்று கூறி முடித்தார். நல்ல இயல்புடைய வசமானும், முனிவரின் அந்த உபதேசத்தைக் கேட்டுத் தன் மனத்தை ஆசைகளில் இருந்து விலக்கி, அறிவை தர்மத்தில் ஈடுபடுத்தினான்.

48. ஜனக மன்னருக்கு யாக்கு வல்கியர் அளித்த உபதேசம் யுதிஷ்டிரருக்கு பீஷ்மர் எடுத்துரைத்தது: (சாந்தி பருவம் அத்-310-318)

ஒருமுறை தேவராதனின் புகழ்மிக்க புதல்வனான ஜனக மன்னன் தன் ஐயத்தை ‘யாக்குவல்கிய’ முனிவரிடம் கேட்டான்.

ஜனக மன்னன் அந்த முனிவரிடம் கேட்டான்; “பிரம்மரிஷியே! புலன்கள் எத்தனை? ப்ரக்ருதி எத்தனை மாறுதல்களை அடைகின்றன; அவ்யக்தம் என்றால் என்ன? அதற்கு அப்பாற்பட்ட பரமாத்மாவின் சொரூபம் என்ன? சிருஷ்டி, பிரளயம் என்பவை என்ன? காலம் எவ்வாறு கணக்கிடப்படுகிறது? இவை அனைத்தையும் எங்களுக்குக் கூறியருளுங்கள். நான் இந்த விஷயங்களை அறியாததால் தங்களிடம் கேட்கிறேன். தாங்கள் ஞான பொக்கிஷம். ஆகவே, தாங்கள் எங்களுடைய ஐயங்களை விளக்க வேண்டும்” எனக் கேட்டான்.

யாக்குவல்கியர் சாங்க்ய மதத்தின் 24 தத்துவங்களையும் 9 சர்க்கங்களையும் விளக்குதல்

மன்னனின் வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கொண்ட யாக்குவல்கியர் அவருக்கு உபதேசிக்கலானார்; “மன்னா! நீ கேட்கும் அந்த யோகம் சாங்க்யத்தின் பரம ரகசியமான ஞானமாகும். உனக்குத் தெரியாதது ஏதும் இல்லை. என்றாலும் என்னிடம் நீ கேட்பதால் கூற நேருகிறது. ஏன் எனில் ஒருவன் கேட்டால் அறிந்தவன் அந்த வினாவிற்கு விடை அளிக்க வேண்டும் என்பது சனாதன தர்மமாகும்.

ப்ரக்ருதிகள் எட்டு; அவற்றின் மாறுதல்கள் 16 ஆகும். அத்யாத்ம சாஸ்திர வித்வான்கள் அவ்யக்தம் (மூலப் ப்ரக்ருதி) மகத் தத்துவம், அகங்காரம், ஆகாயம், வாயு, தீ, நீர், பூமி என்ற எட்டினையும் ப்ரக்ருதிகள் எனக் கூறுகிறார்கள். இனி அவற்றின் மாறுதல்களைக் கேள். காது, தோல், கண், நாக்கு, மூக்கு, சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம், வாக்கு, கை, கால், லிங்கம் குதா என்பவற்றில் வாக்கு முதலிய ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள், சப்தம் முதலிய ஐந்து விஷயங்களின் சிறப்புப் பெயர்களாகும். காது, முதலிய ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள் இவற்றில் சிறப்புடையவையாகும். இந்த விசேஷ-சவிசேஷ தத்துவம் ஐம்பெரும் பூதங்களில் உள்ளது. இவற்றுடன் பதினாறாவதாக மனம் உள்ளது. ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள், அவற்றின் விஷயங்கள், ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள் இவற்றுடன் மனம் சேர்ந்த 16, எட்டுப் ப்ரக்ருதிகளின் 16 மாறுதல்கள் என்று கூறப்படுகின்றன.

மன்னா! அவ்யக்த ப்ரக்ருதியிலிருந்து மகத் தத்துவம் தோன்றியது. இது முதலாவது மற்றும் ப்ராக்ருத சிருஷ்டி ஆகும். மகத் தத்துவத்திலிருந்து அகங்காரம் தோன்றுகிறது. இது இரண்டாவது சர்க்கம்; இது புத்யாத்மக சிருஷ்டி எனக் கூறப்படுகிறது. அகங்காரத்திலிருந்து மனம் தோன்றியது. அது, பஞ்சபூதம் மற்றும் சப்தம் முதலிய குண சொரூபமானது. இது மூன்றாவது; இது ஆகங்காரிக சர்க்கம் எனப்படும்; மனத்திலிருந்து ஐந்து சூக்ஷ்ம மகா பூதங்கள் தோன்றின. அது நான்காவது சர்க்கம்; மானசீ சிருஷ்டி எனக் கூறப்படுகிறது.

சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம் என்னும் ஐந்து விஷயங்கள் ஐம்பெரும் பூதங்களில் இருந்து தோன்றின. இது பௌதிக சர்க்கம் எனப்படும் ஐந்தாவது சிருஷ்டியாகும். காது, தோல், கண், நாக்கு, மூக்கு ஆகியவை ஆறாவது சர்க்கமாகக் கூறப்படுகின்றன. இது அதிக சிந்தனைக்குரிய சர்க்கமாகக் கூறப்படுகிறது. காது முதலிய புலன்களுக்குப் பிறகு கர்மேந்திரியங்கள் தோன்றின. இது ஏழாவது சர்க்கம் ஆகும். இது புலன்களின் சிருஷ்டி எனக் கருதப்படுகிறது.

இதற்குப் பிறகு மேல் நோக்கிச் செல்லும் பிராணனும், கோணலாகச் செல்லும் சமான, வியான, உதானம் என்னும் அனைத்து வாயுக்களும் தோன்றின. இது 'ஆர்ஜவக' சிருஷ்டி என்று அழைக்கப்படும் எட்டாவது சர்க்கமாகும். பிறகு கோணலாகச் செல்லும் அவை, வியான, உபான, அபான வாயுவுடன் கீழ்ப்பகுதியில் தோன்றின. இது ஒன்பதாவது சர்க்கம். இதுவும் 'ஆர்ஜவக சிருஷ்டி' என்னும் பெயராலேயே அழைக்கப்படுகிறது. இந்த 9 சர்க்கங்களும், 24 தத்துவங்களும் ச்ருதியின் படியே இங்கு கூறப்பட்டுள்ளன மன்னா! இனி மகாத்மாக்களால் கூறப்பட்ட குணமயமான காலத்தின் எண்ணிக்கையைக் கேள்.

யாக்கு வல்கியர் மகத் தத்துவ, அகங்கார, மனம் மற்றும் விஷயங்களின் கால அளவைக் கூறுதல்

சிறந்த மன்னா! இப்போது அவ்யக்தத்தின் கால எண்ணிக்கையைக் கேள். பத்தாயிரம் கல்பங்கள் அவ்யக்தத்தின் ஒரு பகலாகக் கூறப்படுகிறது. அதன் இரவும் அதே அளவு பெரியது. ஞான சொரூபமான பரமாத்மா முதலில் பிராணிகளின் வாழ்க்கை நிர்வாகத்திற்காகப் பலவகை ஓளஷதிகளை சிருஷ்டிக்கிறார். அந்த சிருஷ்டிக்குப் பின் பிரம்மாவைச் சிருஷ்டித்தார். பிரம்மா தங்கமயமான முட்டைக்குள்ளிருந்து தோன்றியதாக நாங்கள் கேள்விப்பட்டோம் அந்த முட்டைக்குள் ஒரு வருஷம் வாசம்புரிந்து பின் அதிலிருந்து அவர் வெளியே வந்தார். பிரம்மாவே பூதங்கள் அனைத்தின்

உற்பத்தி ஸ்தானமாவார். அவர் பூமி, ஆகாயம், சொர்க்கம் ஆகியவற்றின் சிருஷ்டிக்காக யோசிக்கத் தொடங்கினார்.

சக்தி மிகுந்த பிரம்மா அந்த அண்டத்தின் இரு துண்டுகளிலும் சொர்க்கம் மற்றும் புவியையும் நடுப்பகுதியில் ஆகாயத்தையும் படைத்தார். இந்த விஷயம் வேதங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. வேத, வேதாங்கங்களில் மிகச் சிறந்த வித்வானான பிரம்மாவின் காலத்தைப் பற்றி யோசிக்கும்போது, அவ்யக்தத்தின் பத்தாயிரம் கல்பங்களில் கால்பகுதியைக் குறைத்து மீதியுள்ள ஏழரை ஆயிரம் கல்பங்கள் பிரம்மாவின் ஒரு பகல் பொழுது ஆகும். அத்யாத்ம தத்துவ வித்வான்கள் பிரம்மாவின் இரவையும் அதே அளவிற்குப் பெரியதாகக் கூறுகிறார்கள்.

பிரம்மா அகங்காரம் என்னும் திவ்ய பூதத்தைச் சிருஷ்டிக்கிறார். பெரும் ரிஷியான பிரம்மா பௌதிக தேக உற்பத்திக்கு முன்னால், நான்கு அன்னிய புதல்வர்களைத் தோற்றுவித்தார். அந்த நான்கு புதல்வர்களும் பித்ருக்களுக்கும் பித்ருக்கள்; அதாவது ஐம்பெரும் பூதங்களுக்கும் தந்தை என்று கருதப்படுகின்றனர். மன்னா! தேவர்கள் பித்ருக்களின் புதல்வர்கள் ஆவர். அதாவது புலன்கள் அனைத்தும் ஐம்பெரும் பூதங்களில் இருந்து தோன்றியுள்ளன. அவையனைத்தும் சராசர உலகைச் சார்ந்து நிலைத்துள்ளன.

படைப்பவனின் உத்தமமான பதவியில் நிலைபெற்ற அகங்காரம், ஆகாயம், வாயு, தீ, நீர், ப்ருத்வி என்னும் ஐந்து வகை பூதங்களைச் சிருஷ்டிக்கிறான். இந்த மூன்றாவது பௌதிக சர்க்கத்தைச் சிருஷ்டிக்கும் அகங்காரத்தின் இரவு ஐந்தாயிரம் கல்பங்களாகும். அவனுடைய பகலும் அந்த அளவு பெரியதாகக் கூறப்படுகிறது.

மன்னா! ஆகாயம் முதலிய ஐம்பெரும் பூதங்களின் குணங்கள் வரிசைப்படி, சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம் என்பவையாகும். இந்த சப்தம் முதலிய விஷயங்களில் ஈடுபட்டு எல்லாப் பிராணிகளும் ஒவ்வொரு நாளும் சிலசமயம் ஒருவர் மற்றொருவரை விரும்புகின்றனர். சிலசமயம் நன்மை செய்கின்றனர். சிலசமயம் ஒருவரை மற்றொருவர் வீழ்த்துகின்றனர். சிலசமயம் அகூயை கொள்ளுகின்றனர். சிலசமயம் தங்களுக்குள் அடித்துக் கொள்ளுகின்றனர். இவ்வாறு விஷயங்களில் பற்றுக் கொண்டவர்கள். கோணலான் பிறவிகளில் பிரவேசித்து, இந்த சம்சாரத்திலேயே வட்டமிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர். சப்தம் முதலிய விஷயங்களின் ஒருநாள் மூவாயிரம் கல்பங்களாகும். இவற்றின் இரவும் அதே கால அளவினை உடையது. மனத்தின் பகல் இரவின் காலமும் மூவாயிரம் கல்பங்கள் என்றே கூறப்படுகிறது.

மனத்தின் முக்கியத் தன்மை

மன்னா! மனம் புலன்களால் இயக்கப்பட்டு எல்லா விஷயங்களையும் நோக்கிச் செல்கிறது. புலன்கள் அந்த விஷயங்களைப் பார்ப்பதில்லை. மனமே எப்போதும் விஷயங்களைப் பார்க்கிறது. கண் மனத்தின் உதவியுடனேயே ரூபத்தைப் பார்க்கிறது. தன் சக்தியால் அல்ல. மனம் சஞ்சலப்படும்போது மனம் பார்த்தாலும் பார்க்க முடிவதில்லை. மக்கள் பிரமை காரணமாக, புலன்கள் அனைத்து விஷயங்களையும் நேராகக் காண்கிறது என்று கூறுகிறார்கள். ஆனால் புலன்கள் எதையும் பார்ப்பதில்லை; மனம் மட்டுமே காண்கிறது.

மனம் விஷயங்களில் இருந்து விலகிவிடும்போது, புலன்களும் விஷயங்களில் இருந்து விலகிவிடுகிறது. ஆனால் புலன்கள் விலகி விடும்போது மனத்தில் விரக்தி உண்டாவதில்லை. புலன்கள் அனைத்திலும் மனமே முக்கியமானது. மனத்தை புலன்கள் அனைத்தின் சுவாமி என்று கூறுகிறார்கள். உலகப் பிராணிகள் அனைத்தும் மனத்தையே ஆஸ்ரயிக்கின்றன.

யாக்கு வல்கியர் அழிவுக் கிரமத்தை வருணித்தல்

மன்னா! வரிசையாகக் கூறப்பட்ட தத்துவங்களின் எண்ணிக்கையையும், கால எண்ணிக்கையையும் கேட்டாய். இப்போது தத்துவங்களின் சம்ஹார வரிசையையும் கேள். முதலும், முடிவுமற்ற நிலையான அக்ஷர சொரூபமான பிரம்மா எவ்விதம் பிராணிகளைத் தொடர்ந்து படைக்கவும், அழிக்கவும் செய்கிறார் என்பதைக் கூறுகிறேன். கவனமாகக் கேள்.

பகவான் பிரம்மா தன்னுடைய பகல் முடிந்ததும், சயனிக்க விருப்பம் கொள்கிறார். அதனால் அவர் அகங்காரத்தின் அபிமானி தேவதையான ருத்ரனை அழிவிற்காகத் தூண்டுகிறார். பிரம்மாவால் தூண்டப்பட்ட ருத்ரன் தீவிரமான சூரியனின் உருவம் தரிக்கிறார். தன்னை 12 உருவங்களில் வெளிப்படுத்தி அக்னியைப் போலப் பிரகாசிக்கிறார். பிறகு அவர் தன் தேஜஸால், ஜராயுஜ, அண்டஜ, ஸ்வேதஜ, உத்பிஜ என்னும் நால்வகைப் பிராணிகள் நிரம்பிய உலகனைத்தையும் விரைவில் எரித்துச் சாம்பலாக்குகிறார். கண் இமைக்கும் நேரத்தில் இந்த சராசர உலகம் அனைத்தும் அழிந்துவிடுகிறது. பூமி எல்லாப் பக்கமும் ஆமையின் முதுகைப் போலக் காணப்படுகிறது.

உலகத்தை எரித்த பிறகு ருத்ரன் பூமி முழுவதையும் நீரின் பெரும்

பிரவாகத்தில் விரைவாக மூழ்கச் செய்கிறார். பிறகு காலாக்கினியால் நீர் முழுவதும் உலர்ந்துவிடுகிறது. நீர் வற்றியபின் தீ எல்லாப் பக்கமும் வேகமாக எரியத் தொடங்குகிறது. அந்த ஏழு தீ நாக்குகளுடைய அக்னியைப் பலமிகுந்த வாயுதேவன் தன் எட்டு ரூபங்களை வெளிப்படுத்தி விழுங்கி விடுகிறார். மேலும், கீழும், நடுவிலும் வாயுதேவன் பிரவகிக்கத் தொடங்குகிறார்.

பிறகு ஆகாயம் அந்த பலமுடைய பயங்கரமான வாயுவைத் தன் கவளமாக்கிக் கொள்கிறது. கர்ஜிக்கும் அந்த ஆகாயத்தை அதைவிடச் சக்திசாலியான மனம் தனக்குக் கவளமாக்கிக் கொள்கிறது. பிறகு பூதாத்மா பிரஜாபதி சொருபமான அகங்காரம் மனத்தை தனக்குள் லயப்படுத்திக் கொள்ளுகிறது. பின்னர் முக்காலங்களையும் அறிந்த அறிவு சொருபமான மகத் தத்துவம் அகங்காரத்தைத் தன் கவளமாக்கிக் கொள்கிறது.

இதன்பின், எல்லாப்பக்கமும் கைகளும், கால்களும் உடையதும், எல்லாப் பக்கமும் கண்கள், தலை, முகங்கள் மற்றும் காதுகள் உடையதும் உலகம் முழுவதும் வியாபித்திருப்பதும், பூதங்களின் இதயத்தில் கட்டை விரல் அளவு உருவம் தரித்துத் திகழ்வதும் அணிமா, லகிமா, ப்ராப்தி முதலிய ஐஸ்வர்யங்களை அதீனமாக்கியதும், எல்லோரையும் கட்டுப்படுத்துவதும், ஒளி உருவம் உடையதும், அழியாததும், மங்களமயமானதும், மக்களின் தலைவனும், முடிவற்றதும், பெரிய ஆத்மாவும், சர்வேஸ்வரனுமான பரமாத்மா உவமையற்ற அந்த விஸ்வரூப புத்தி தத்துவத்தைத் தனக்குள் லயப்படுத்திக் கொள்கிறார்.

பிறகு அறிவுடையவரும், அழிவற்றவரும், மாறுதலற்றவரும், சர்வ சொருபருமான பரமாத்மாவே மீதமிருக்கிறார். அவரே மூன்று காலங்களையும் சிருஷ்டிக்கும் பாவமற்ற பிரம்மாவைச் சிருஷ்டித்துள்ளார். மன்னா! இவ்விதம் நான் உனக்கு சம்ஹார கிரமத்தை உள்ளபடி வர்ணித்துள்ளேன். இனி நீ அத்யாத்ம, அதிபூத, அதிதைவத்தின் வர்ணனையைக் கேள்.

யாக்கு வல்கியர் அத்யாத்ம, அதிபூத, அதி தைவத்தினை வருணித்தல்

மன்னா!. சத்வதர்சி பிராமணர்கள் இரண்டு கால்களும் அத்யாத்மம் என்றும், செல்ல வேண்டிய இடம் அதிபூதம் என்றும், விஷ்ணு பகவான் அதிதைவதம் என்றும் கூறுகிறார்கள். 2 தத்துவ தர்சிகள் குதாவை அத்யாத்மம் என்றும், மலத்தியாகம் அதிபூதம் என்றும், மித்ரனை அதிதைவதம் என்றும் கூறுகிறார்கள். 3.யோக சாஸ்திர வித்வான்கள் உபஸ்தம் (மடி) அத்யாத்மம் என்றும், சேர்க்கையின்போது பெறும் ஆனந்தம்

அதிபூதம் என்றும் பிரஜாபதி அதிதைவதம் என்றும் கூறுகிறார்கள்.

4. சாங்க்ய சாஸ்திர வித்வான்களின் கூற்றுப்படி இரு கைகளும் அத்யாத்மமாகும். கடமை அதிபூதமாகும். இந்திரன் அதி தைவதமாகும். 5. வேதவிமரிசகர்கள் கூற்றுப்படி வாக்கு அத்யாத்மம். கூறப்பட வேண்டிய விஷயம் அதிபூதம் அக்னி அதி தைவதமாகும். 6. வேத சாஸ்திர வித்வான்கள் கண்களை அத்யாத்மம் என்றும், உருவை அதிபூதம் என்றும், சூரியனை அதிதைவதம் என்றும் கூறுகிறார்கள். 7. வைதீக கொள்கை ஞானமுடையவர்கள். காது அத்யாத்மம் என்றும் ஒலி அதிபூதம் என்றும், திசைகள் அதிதைவதம் என்றும் கூறுகிறார்கள். 8. வேதத்திற்கேற்ப பார்வையுடைய வித்வான்களின் கூற்று நாக்கு, அத்யாத்மம், ரசம், அதிபூதம், நீர் அதிதைவதம் என்பது ஆகும்.

9. வைதிக மதத்தின்படி யதார்த்த தத்துவ ஞானமுடைய வித்வான்கள் மூக்கு அத்யாத்மம், கந்தம் அதிபூதம், பூமி அதிதைவதம் என்று கூறுகிறார்கள். 10. தத்துவ ஞானிகள் தோல் அத்யாத்மம் என்றும், ஸ்பரிசம் அதிபூதம் என்று வாயு அதிதைவதம் என்றும் கூறுகிறார்கள். 11. சாஸ்திர ஞான நிபுணர்கள், மனம் அத்யாத்மம் என்றும், மனம் அடைய வேண்டியது அதிபூதம் என்றும் சந்திரன் அதிதைவதம் என்றும் கூறுகிறார்கள். 12. தத்வதர்சி புருஷர்கள் அகங்காரம் அத்யாமம், அபிமானம் அதிபூதம், ருத்ரன் அதிதேவதை என்று கூறுகிறார்கள். 13. யதார்த்த ஞானிகள், அறிவு அத்யாத்மம், அறிய வேண்டியது அதிபூதம், ஆத்மா அதிதைவதம் என்று கூறுகிறார்கள்.

தத்துவம் அறிந்த மன்னா! உன்னிடம், நான் முதலிலும், முடிவிலும், நடுவிலும் தத்துவப்படி பிரகாசிக்கும் ஜீவனின் சொந்த விபுதியை வர்ணித்துள்ளேன். மன்னா! ப்ரக்ருதி சுதந்திரமாக விளையாடுவதற்கு தன் விருப்பத்தாலேயே ஆயிரக்கணக்கான குணங்களை உற்பத்தி செய்கிறது. ஒரு விளக்கில் இருந்து ஆயிரக்கணக்கான விளக்குகள் ஏற்றப்படுவது போல, ப்ரக்ருதி, புருஷனின் சம்பந்தத்தால் பல குணங்களை உற்பத்தி செய்கிறது.

சாத்வீக, ராஜஸ, தாமச குணங்களின் லக்ஷணங்கள்

மன்னா! இனி சாத்வீக, ராஜஸ, மற்றும் தாமச குணங்களின் அடையாளங்களைக் கேள். தைரியம், ஆனந்தம், அன்பு, மேன்மை, ஞான சக்தி, சுகம், தூய்மை, ஆரோக்கியம், சந்தோஷம், சிரத்தை, அகார்பண்யம், அசம்ரம்பம் (கோபமின்மை) பொறுமை, தைரியம், அகிம்சை, சமத்தன்மை,

சத்தியம், குணமின்மை, மென்மை, வெட்கம், சஞ்சலமின்மை, தூய்மை, எளிமை, நன்னடத்தை, நன்னடத்தை, பேராசையின்மை, விருப்பு-வெறுப்பின்மை, தானத்தின் மூலம் தைரியத்துடன் இருத்தல், எந்தப் பொருளையும் விரும்பாமை, பரோபகாரம், பிராணிகளிடம் இரக்கம் ஆகியவை சத்வ சம்பந்தமான குணங்களாகும்.

ரூபம், ஐஸ்வர்யம், தியாகமின்மை, கருணையின்மை, சுக-துக்கத்தின் பயன், மற்றவரை நிந்திப்பதில் விருப்பம், வாத-விவாதம் செய்தல், அகங்காரம், மதிக்கத் தக்கவர்களை மதிக்காமை, கவலை, பகைமை கொள்ளுதல், மற்றவர் செல்வத்தை அபகரித்தல், வெட்கமின்மை, கபடம், பேத புத்தி, கடுமை, காம-க்ரோத-மத த்வேஷம், அதிகம் பேசுதல் ஆகியவை ரஜோ குணத்தின் காரியத்தைக் கூறுபவையாகும்.

இனி, தாமச பாவ சமூகத்தைத் தெரிந்து கொள். கவனமாகக் கேள். மோகம், அறியாமை, தாமிஸ்ரம் (கோபத்தைக் குறிப்பது) அந்த தாமிஸ்ரம் (மரணத்தைக் குறிப்பது) உணவில் ருசியின்மை, உண்ணும் பொருட்களால் திருப்தியடையாமை, எவ்வளவு போஜனம் பெற்றாலும் போதாது என்று கருதுவது, பருகும் பொருட்களாலும் திருப்தியடையாமை, துர்மணமுடைய வஸ்திரம், உசிதமற்ற விளையாட்டு, அழுக்கான படுக்கை அல்லது ஆசனங்களைப் பயன்படுத்துதல், பகலில் தூங்குதல், வாத-விவாதத்திலும், குற்றத்திலும் மிகவும் பற்றுக் கொள்ளுதல், அறியாமை காரணமாக, நடனம், கீதம் போன்றவற்றில் சிரத்தை கொள்ளுதல் பலவகை தர்மங்களில் த்வேஷம் கொள்ளுதல் ஆகியவை தமோ குணத்தின் லட்சணங்களாகும்.

சாத்வீக, ராஜஸ, தாமச குணமுடைய மனிதர்களின் கதியை வருணித்தல்

யாக்குவல்ய மகரிஷி மேலும் கூறலானார்; சிறந்த மன்னா! சத்வ, ரஜ தம என்னும் குணங்கள் இயல்பானவை; உலக முழுவதிலும் எப்போதும் திகழ்கின்றன. உலகிலிருந்து ஒருபோதும் விலகுவதில்லை. ப்ரக்ருதி தன்னுடைய ஆளுமையால், ஜீவனை கோடிக்கணக்கான உருவங்களில் வெளிப்படுத்துகிறது. அத்யாத்ம சாஸ்திர சிந்தனையாளர்கள், சாத்வீக குணமுடையவனை உத்தமமானவன் என்றும், ரஜோகுணமுடையவனை நடுத்தரமானவன் என்றும், தமோ குணம் உடையவனை அதமன் என்றும் கூறுகிறார்கள்.

புண்ணியம் செய்வதால் மட்டுமே மனிதன் மேலே உள்ள உலகங்களுக்குச் செல்கிறான். புண்ணியமும், பாவமும் செய்பவன் மண்ணுலகில் பிறக்கிறான். பாவம் மட்டுமே செய்பவன் அதோகதியில்,

நரகத்தில் வீழ்கிறான். இப்போது நான் சத்வ-ரஜ-தம என்னும் குணங்களின் இருமையையும், மூவகை குணங்களின் சேர்க்கையின் யதார்த்த சொரூபத்தையும் வர்ணிக்கிறேன். கேள். சத்வ குணத்தோடு ரஜோ குணமும், ரஜோ குணத்தோடு தமோ குணமும், தமோ குணத்துடன் சத்வ குணமும், சத்வ குணத்தோடு அவ்யக்தமான ஜீவாத்மாவின் சேர்க்கையும் பார்க்கப்படுகிறது.

ஜீவாத்மா சத்வ குணத்தோடு சேரும்போது தேவலோகத்தை அடைகிறது. ரஜோ குணத்தோடு, சத்வகுணம் சேரும்போது அது மனித உலகிற்குச் செல்கிறது. ரஜோகுணம், தமோ குணத்தோடு சேரும்போது பசு-பக்ஷி முதலிய பிறவிகளில் பிறப்பேற்கிறது. ராஜஸ-தாமச-சாத்வீக என்னும் மூன்று பாவங்களோடும் சேரும் ஜீவனுக்கு மனிதப்பிறவி கிடைக்கிறது. பாவம்-புண்ணியம் இரண்டும் இல்லாத மகாத்மாக்களுக்கு சனாதனமான-மாறுதல் அற்ற-அழிவற்ற அமுதபதம் கிடைப்பதாகக் கூறப்படுகிறது.

எங்கு, எந்தவித கஷ்டமும் இல்லையோ, எங்கிருந்து ஒருபோதும் வீழ்ச்சி உண்டாவதில்லையோ, எது புலன்களுக்கு அப்பாற்பட்டதோ, எது பந்தங்கள் அற்றதோ, எது பிறப்பு-இறப்பையும் அறியாமையையும் அழிக்க வல்லதோ அந்த சிறந்த இடமான பரமபதம் ஞானிகளுக்கே கிடைக்கிறது. இந்த பரமதத்துவம் ப்ராக்ருத சரீரத்தில் இருப்பதாலேயே ப்ரக்ருதியில் இருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. இந்த பரமாத்ம தத்துவத்தினை இருப்பிடமாகக் கொண்டே அது சிருஷ்டியையும், சம்ஹாரத்தையும் செய்கிறது.” என்றார்.

மீண்டும் ஜனகர் தன் ஐயத்தை யாக்குவல்கியரிடம் கேட்டல்

ஜனகர் மீண்டும் வினவினார், “பேரறிஞரே! ப்ரக்ருதி, புருஷன் இரண்டும் முடிவும், முதலும் இல்லாதது; உருவமற்றது; அசையாதது ஆகும். இரண்டும் தத்தம் குணத்தில் நிலை பெற்றவை; இரண்டுமே நிர்குணமானவை. அவை இரண்டுமே புத்திக்கு எட்டாதது ஆகும். அவ்வாறு இருக்கும்போது இவ்விரண்டில் ப்ரக்ருதியைத் தாங்கள் சைதன்யமற்றது என்றும் மற்றொன்றைச் சேதனம் மற்றும் கேஷத்ரக்குன் என்று எவ்வாறு கூறினீர்கள்?

தாங்கள் முழுமையாக மோகூ தர்மத்தைப் பயன்படுத்துகிறீர்கள், ஆகவே, உங்கள் வாயாலேயே நான் மோகூ தர்மம் முழுவதையும் கேட்க விரும்புகிறேன். தாங்கள் எனக்கு, புருஷனின் இருப்பையும், தனித்தன்மையையும் ப்ரக்ருதியிலிருந்து தனித்த இருப்பையும்

தெளிவுபடுத்துங்கள். தேகத்தின் ஆஸ்ரயத்தைப் பெறும் தேவர்களின் தத்துவத்தையும் எனக்கு விளக்குங்கள். மரணமடையும் பிராணன்கள் எப்போது வரிசைப்படுத்தப்படுகிறதோ, அப்போது அதற்கு சமயத்திற்கேற்ப எந்த இடம் கிடைக்கிறது என்பதையும் விளக்குங்கள். அத்துடன் தனித்தனியான சாங்க்ய மற்றும் யோக ஞானத்தையும், மரணத்தை அறிவிக்கும் அடையாளங்களையும் வர்ணியுங்கள். நீங்கள் எல்லா விஷயங்களையும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல் அறிந்தவர்” எனக் கேட்டார்.

யாக்கு வல்கியர் ப்ரக்ருதி, புருஷனின் விவேகம் மற்றும் அதன் பலன் பற்றிக் கூறுதல்

மக்களைக் காக்கும் மன்னா! நிர்குணத்தைச் சகுணமாக்கவோ, சகுணத்தை நிர்குணமாக்கவோ முடியாது. தத்துவ தர்சிகள், குணங்களோடு சம்பந்தம் உடையவனைக் குணமுடையவன் என்றும், குணங்களோடு தொடர்பில்லாதவனை நிர்குணன் என்றும் கூறுகிறார்கள். வெளிப்படாத ப்ரக்ருதி இயல்பிலேயே குணமுடையதாகும். அது குணங்களை ஒருபோதும் மீற முடியாது. குணங்களையே அது பயன்படுத்துகிறது. ப்ரக்ருதிக்கு எந்தப் பொருளின் ஞானமும் இயல்பாகவே இருப்பதில்லை. புருஷன் இயல்பாகவே ஞானியாவான். அவன் எப்போதும் தன்னைத் தவிர வேறு ஒரு சிறந்த பொருள் கிடையாது என்பதை அறிகிறான். இந்தக் காரணத்தால் ப்ரக்ருதி அசேதனம் (ஐடம்) என்று கருதப்படுகிறது.

ஐடமாக இருப்பதால் அது அழிந்து விடுகிறது. நித்யமாக, அழியாததாக இருப்பதால் புருஷன் சைதன்யமுடையது ஆகும். ஆனால் புருஷன் அஞ்ஞானவசமாக, குணங்களில் தொடர்பினால், தான் சங்கமற்றவன், தனித்தவன் என்பதை அறியாதவரை முக்தியடைவதில்லை. புருஷன் தன்னைச் சிருஷ்டியின் கர்த்தாவாகக் கருதுவதால் சர்க்க தர்மா என்று அழைக்கப்படுகிறான். யோகத்தின் கர்த்தாவாகக் கருதுவதால் யோக தர்மா என்றும் அழைக்கப்படுகிறான். பலவகை ப்ரக்ருதியைத் தன்னுள் ஏற்றுக் கொண்டு ப்ரக்ருதி தர்மமுடையவனாக ஆகி விடுகிறான்.

புருஷன் ஸ்தாவர பொருட்களின் விதைகளின் கர்த்தாவாக இருப்பதால் ‘பீஜ தர்மா’ என்றும், குணங்களின் உற்பத்தி மற்றும் பிரளயத்தின் கர்த்தா ஆதலால் ‘குணதர்மா’ என்றும் அழைக்கப்படுகின்றான் - அத்யாத்ம தத்துவத்தை அறிந்த கவலையற்ற துறவிகள் புருஷன் ப்ரக்ருதியின் சம்பந்தம் அற்றவன் எனக் கருதுகிறார்கள். ஏன் எனில் அவன் சாக்ஷியானவன். இணையற்றவன். அபிமானத்தின் காரணமாகவே அவன் சுக-துக்க அனுபவம்

பெறுகிறான். உண்மையில் நித்யமானவனாகவும், உருவமற்றவனாகவும் இருக்கிறான். ஆனால் ப்ரக்ருதியின் சம்பந்தத்தால் நிலையற்றவனாகவும், தோற்றமுடையவனாகவும் காணப்படுகிறான்.

சில சாங்க்ய வித்வான்கள், ப்ரக்ருதியை ஒன்றாகவும், புருஷனைப் பலவாகவும் கருதுகிறார்கள். அத்திப்பழமும் அதன் புழுக்களும் ஒன்றாக இருந்தாலும் தனித்தனியானவை. அதேபோல மீன் நீரில் இருந்தாலும் நீர் வேறு; மீன் வேறு. அக்னி வேறு பொருள்; மண்பாண்டம் வேறுபொருள். இந்த இரண்டின் வித்தியாசமும் நித்தியமானது மண்பாண்டத்தில் ஸ்பரிசுத்தால் அக்னி கலக்கமுறுவது இல்லை. தாமரையும் நீரும் வேறு வேறு; நீரின் ஸ்பரிசுத்தால் தாமரை பற்றப்படுவதில்லை. அதுபோல, புருஷனும், ப்ரக்ருதியும் வேறானவை. சங்கமற்றவை. சாதாரண மனிதன் அவற்றின் தொடர்பையும், வாழ்விடங்களையும் ஒருபோதும் சரியாகப் புரிந்து கொள்வதில்லை. இரண்டும் வேறு வேறு என்று அறியாமல், பலமுறை கோரமான நரகத்தில் வீழ்கிறார்கள்.

இவ்வாறு நான் உத்தமமான சாங்க்ய சாஸ்திரத்தைக் கூறினேன். சாங்க்ய வித்வான்கள் இந்த ஞானத்தைப் பெற்றே கைவல்ய நிலை அடைகிறார்கள். தத்துவ விசாரத்தில் சிறந்த மற்ற வித்வான்களும் இவ்வாறே கூறுகிறார்கள்.

யோக சாஸ்திரத்தின் தத்துவ வர்ணனை

மன்னா! நான் சாங்க்ய சாஸ்திரத்தை உனக்குக் கூறிவிட்டேன். இனி யோக சாஸ்திரத்தைப் பற்றித் தெரிந்து கொள். சாங்க்யத்திற்கு நிகரான ஞானம் ஏதும் கிடையாது; யோகத்திற்குச் சமமான பலம் ஏதும் கிடையாது. இவ்விரண்டின் லக்ஷியமும் ஒன்றுதான். இரண்டுமே மரணத்தை விலக்க வல்லவை. அஞ்ஞானம் மிகுந்த மனிதர்களே இவ்விரண்டு சாஸ்திரங்களும் வேறானவை என்று கருதுகிறார்கள். நாம் ஆராய்ச்சியின் மூலம் முழுமையான தீர்மானத்தோடு, இரண்டையும் ஒன்றாகவே கருதுகிறோம்.

யோகிகள் எந்த தத்துவத்தைச் சாக்ஷாத்காரம் செய்கிறார்களோ, அதுவே சாங்க்யத்தின் மூலமாகக் காணப்படுகிறது. ஆகவே சாங்க்யத்தையும், யோகத்தையும் ஒன்றாகவே பார்ப்பவன் தத்துவ ஞானியாகிறான். மன்னா! யோக சாதனங்களில் ருத்ரன் முக்கியமானதாகும். பிராணனை வசப்படுத்தியதும் யோகி இந்த உடலில் பத்து திசைகளிலும் சுதந்திரமாகச் சஞ்சரிக்க முடியும் மன்னா! மரணம் உண்டாகாதவரையில் யோகி, தன் யோக பலத்தால் ஸ்தூல சரீரத்தை இங்கேயே விட்டுவிட்டு எட்டு விதமான

(அணிமா முதலியன) ஐஸ்வர்யம் உடைய சூக்ஷ்ம சரீரத்தின் மூலம் பல்வேறு உலகங்களில் சுகமாக சஞ்சரிக்கிறான்.

வேதத்தில் ஸ்தூல-சூக்ஷ்மம் என்னும் இருவகை யோகங்களின் வர்ணனையும் இருப்பதாகக் கூறுகிறார்கள். அதில் ஸ்தூல யோகம் அணிமா முதலிய எட்டுவகை சித்தியை அளிப்பதாகும். சூக்ஷ்ம யோகமே, யம-நியம, ஆசன, பிராணாயாம, தாரணா, பிரத்யாகாரம், தியானம், சமாதி என்னும் எட்டு அங்கங்கள் உடையதாகும். யோகத்தின் முக்கிய சாதனையை, சகுண-நிர்குணம் என்னும் இருவகையாக சாஸ்திரங்கள் நிர்ணயிக்கின்றன.

மன்னா! ஒரு சிறப்பான தேசத்தில் உள்ளத்தை ஸ்தாபிப்பதற்கு தாரணை என்று பெயர். தாரணையோடு மனத்தால் செய்யப்படும் பிராணாயாமம் சகுணம் எனப்படும். இடச் சிறப்பை ஆஸ்ரயிக்காமல், மனத்தை விதையின்றிச் சமாதியில் ஒருமுகப்படுத்துதல் நிர்குண பிராணாயாமம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. சகுண பிராணாயாமம் மனத்தை நிர்குணமாக்கி நிலைக்கச் செய்வதில் உதவுகிறது. மன்னா! 'பூரகம்' முதலியவற்றின் சமயத்தில் குறிப்பிட்ட தேவர்களை தியானிக்காமலேயே ஒருவன் பிராணவாயுவைத் தடுத்தால் அவனுடைய சரீரத்தில் வாயுவின் தீவிரம் அதிகரிக்கிறது. ஆகவே தியானமின்றிப் பிராணாயாமம் செய்யக்கூடாது.

இரவின் முதல் ஜாமத்தில் வாயுவைத் தரிக்கும் 12 தூண்டுகோல்கள் கூறப்படுகின்றன. நடு இரவில் இரவின் பின்னிரு ஜாமங்களில் தூங்க வேண்டும். மீண்டும் கடைசி ஜாமத்தில் 12 தூண்டுகோல்களின் பயிற்சியைச் செய்ய வேண்டும். இவ்விதம் பிராணாயாமத்தின் மூலம் மனத்தை வசப்படுத்தி, அமைதியாகவும், புலன்களை வென்றும் தனிமையாக வசிக்கும் ஆத்மாராமனான ஞானி மனத்தை பரமாத்மாவிடம் ஈடுபடுத்த வேண்டும். மன்னா! சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், கந்தம், ரசம் என்பவை புலன்களின் ஐந்து குற்றங்களை விலக்க வேண்டும். பிறகு அமைதியுடன் புலன்கள் அனைத்தையும் மனத்தில் நிலைப்படுத்த வேண்டும்.

பிறகு மனத்தை அகங்காரத்திலும், அகங்காரத்தை அறிவிலும், அறிவை ப்ரக்ருதியிலும் ஸ்தாபிக்க வேண்டும். இவ்விதம் எல்லாவற்றையும் லயப்படுத்தி, ரஜோ குணமற்ற, தூய, நித்ய, முடிவற்ற, சுத்த, மாறுதலற்ற, அந்தர்யாமி, அஜர, அமர, பேதமற்ற, அனைவரையும் ஆளும் சனாதன பிரம்மத்தை யோகிகள் தியானம் செய்கிறார்கள்.

சமாதியில் நிலைத்த யோகிகளின் லக்ஷணங்கள்

திருப்தியடைந்த மனிதன் சுகமாகத் தூங்குவதுபோல யோகமுடைய

மனிதன் எப்போதும் மகிழ்ச்சியுடனிருக்கிறான். அவன் சமாதியில் இருந்து விலக விரும்புவதில்லை. எண்ணெய் நிரம்பிய விளக்கின் திரி காற்றில்லாத இடத்தில் ஒரே நூல்போல மேல்நோக்கி எரிந்து கொண்டிருக்கிறது. அதைப்போல சமாதி நிஷ்டையில் உள்ள யோகி ஸ்திரமானவனாக இருக்கிறான். மழைபொழியும்போது, மலை அசைவின்றி இருப்பதைப்போல பலவகை தடைகள் வந்தாலும் யோகியை அசைக்க முடிவதில்லை. இதுவே யோகத்தில் உள்ள புருஷனின் அடையாளமாகும். அவனருகில் பல முரசுகள், பலவகை இசைக்கருவிகள் வாசிக்கப்பட்டாலும், அவனுடைய தியானம் பங்கமாவதில்லை. இது யோகியினுடைய உறுதியான சமாதியின் அடையாளமாகும்.

மனத்தைக் கட்டுப்படுத்தும் கவனமான மனிதன் எண்ணெய் நிரம்பிய பாத்திரத்துடன் படிகளில் ஏறும்போது பலர் கையில் கத்தியுடன் அவனைப் பயமுறுத்தினாலும் அவன் ஒரு சொட்டு எண்ணெய் கூட கீழே சிந்த விடுவதில்லை. அதுபோல, யோகத்தின் உயர்ந்த நிலையை அடைந்த மனஒருமைப்பாடு உடைய யோகி, சமாதி நிலையிலிருந்து மாறுவதில்லை. இத்தகைய அடையாளங்களே யோகம் சித்தித்த முனிவனின் அடையாளங்களாகும்.

நன்கு சமாதியில் இருப்பவன், பெரும் இருளின் நடுவில் பிரகாசிக்கும் அக்னியைப்போல, இதயத்திலுள்ள ஞான சொரூபமான பரமாத்மாவை நேருக்கு நேர் காண்கிறான். இந்த சாதனையின் மூலம், மனிதன் நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு, இந்த ஐடதேகத்தைத் துறந்து பரமாத்மாவை அடைகிறான் என்று சனாதனமான ஸ்ருதி கூறுகிறது. இதுவே யோகிகளின் யோகம். இதைத்தவிர யோகத்திற்கு வேறு என்ன லக்ஷணம் உள்ளது?" என்று யாக்கு வல்கியர் ஜனக மன்னரிடம் கூறினார்.

பலவகை அங்கங்களோடு உயிர் எழும்புதலின் பலன்

யாக்கு வல்கியர் உயிர் வெளியேறுதல், மரணத்தை அறிவிக்கும் அடையாளங்கள், மரணத்தை வெல்லும் வழி இவற்றைப் பற்றிக் கூறலானார்.

“மன்னா! சரீரம் துறக்கப்பட்டபின், மனிதன் எந்தெந்த அங்கங்களில் இருந்து வெளிப்பட்டு, பிராணன் எந்தெந்த மேல் லோகங்களுக்குச் செல்கின்றன என்பதைக் கூறுகிறேன்; நீ கவனமாகக் கேள். கால்கள் வழியாக உயிர் பிரியுமானால், மனிதனுக்கு விஷ்ணுவின் பரமதாமம் கிடைத்துவிடுகிறது. இரு கெண்டைக் கால்களின் வழியாக உயிர் பிரியும்போது அது ‘வச’ என்னும் தேவர்களின் உலகத்திற்குச்

சென்றுவிடுகிறது. முழங்கால்கள் வழியாக உயிர் பிரியும்போது சாத்ய தேவர்களின் உலகை அடைகிறது. குதா வழியாக வெளிப்பட்டு மேலே செல்லும் உயிர் நித்ர தேவதையின் உத்தம ஸ்தானத்தை அடைகிறது.

இடுப்பின் மேல் பகுதியில் இருந்து உயிர் பிரியும்போது மண்ணுலகிற்கும், இரு தொடைகளில் இருந்து கிளம்பும்போது, பிரஜாபதி லோகங்களுக்கும் செல்கிறது. இரு விலா எலும்பு மூலம் பிராணன் பிரியும்போது, மருத் தேவர்களின் உலகத்தை அடைகிறது. நாபி வழியாக உயிர் பிரியும்போது இந்திர பதவியையும், இரு கைகள் வழியாகச் செல்லுமானால் இந்திர பதத்தையும், மார்பு வழியாகச் செல்லுமானால் ருத்ர லோகத்தையும் அடைகிறது. கழுத்து வழியாக உயிர் பிரியும்போது, மனிதன் முனிவர்களில் சிறந்த நரனின் சான்னித்யத்தை அடைகிறான். வாய் வழியே பிரியும் உயிர் விஸ்வேதேவர்களையும், காதுகள் வழியாக துறக்கப்படும்போது, திசைகளின் தலைவியான தேவியையும் அடைகிறது.

உயிர் மூக்கு வழியே பிரியுமானால், மனிதன் வாயு தேவனையும், கண்கள் மூலம் செல்லும்போது அக்னி தேவதையையும், புருவங்கள் வழியே செல்லும்போது அஸ்வினி குமாரர்களையும், நெற்றியிலிருந்து போகும்போது மித்ருக்களையும் அடைகிறான். தலைவழியே உயிர் பிரியுமானால், மனிதர்கள் தேவர்களின் மூத்தவரான பிரம்மாவின் லோகத்திற்குச் செல்கிறான். மிதிலை மன்னா! இவை உயிர் பிரியும் இடங்களாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

ஞானிகள் கூறிய மரணத்தை அறிவிக்கும் அடையாளங்கள்

மன்னா! இனி ஞானிகளால் தீர்மானிக்கப்பட்ட அமங்கலமான அல்லது மரணத்தை அறிவிக்கும் அடையாளங்களை வர்ணிக்கிறேன். அவை சரீரம் விடுபடுவதற்கு ஒருவருஷம் இருக்கும்போதே அவனுக்கு முன் தோன்றுகின்றன. யார் ஒருபோதும் முன்பு கண்ட அருந்ததி அல்லது துருவனைப் பார்ப்பதில்லையோ பூர்ண சந்திரனின் மண்டலம், அல்லது விளக்கின் ஒளி யாருக்கு வலதுபக்கம் துண்டிக்கப்பட்டதாகக் காணப்பட்டதோ, அத்தகைய மக்கள் ஒரு வருஷம் மட்டுமே உயிருடன் இருப்பார்கள்.

மற்றவர்களின் கண்களில் தன் நிழலைக் காணாதவர்களும் ஒரு வருடம் மட்டுமே வாழ்வார்கள். மனிதனின் சிறந்த காந்தி மங்கி விடுமானால், அதிக அறிவும், அல்லது அறிவிழந்த நிலைக்கும் மாறுமானால், இயல்பாகவே பெரும் மாறுதல் உண்டாகுமானால் அது ஆறு மாதத்தில் ஏற்படப்போகும் மரணத்தின் அறிவிப்பாகும். எவை கருப்பாக இருந்தாலும், மஞ்சள் போலத்

தோன்றுமோ, தேவர்களை மதிக்க மாட்டானோ, பிராமணனோடு விரோதம் செய்வானோ, அவனும் ஆறு மாதத்திற்கு மேல் உயிர் வாழ முடியாது.

சூரிய, சந்திர மண்டலத்தைச் சிலந்தி வலையைப் போலத் துளையுள்ளதாகப் பார்ப்பவன் ஏழு இரவுகளில் மரணத்தை அடைகிறான். ஆலயத்தில் அமர்ந்து அங்குள்ள நறுமணப் பொருட்களில் அழகிய உடலின் துர்கந்தத்தை அனுபவிக்கிறானோ அவனும் ஏழு நாட்களிலேயே மரணமடைகிறான். யாருடைய காதும், மூக்கும் வளைந்து விடுமோ, பற்கள் மற்றும் கண்களின் நிறம் கெட்டுவிடுமோ, யாருக்கு நினைவற்ற நிலை உண்டாகுமோ, யாருடைய உடல் குளிர்ந்து விடுமோ, யாருடைய இடது கண்ணிலிருந்து தற்செயலாகவே கண்ணீர் பெருகுமோ, தலையிலிருந்து புகை உண்டாகுமோ, அவனுக்கு அக்கணமே மரணம் உண்டாகிறது.

மரண பயத்தை விலக்கும் வழி

மரணத்தை அறிவிக்கும் இந்த அடையாளங்களை அறிந்து, மனத்தைக் கட்டுப்படுத்தும் சாதகன், இரவும் பகலும் பரமாத்மாவைத் தியானம் செய்ய வேண்டும். மரணம் உண்டாகும் நேரத்தை எதிர்பார்க்க வேண்டும். மன்னா! யோகிக்கு, மரண விருப்பம் இல்லை என்றால், இன்னும் அவன் இவ்வுலகில் இருக்க விரும்பினால், செயல்புரிய வேண்டும். பஞ்சபூரண விஷய தாரணையைச் செய்து, பூமி முதலிய தத்துவங்களை வென்று, எல்லா கந்த, ரச, ரூப விஷயங்களையும் வசப்படுத்த வேண்டும்.

மன்னா! சாங்க்ய மற்றும் யோகத்திற்கேற்பத் தாரணையோடு, ஆத்ம தத்துவ ஞானத்தைப் பெற்றுத் தியான யோகத்தின் மூலம் அந்தராத்மாவைப் பரமாத்மாவில் ஈடுபடுத்தி யோகி மரணத்தை வென்றுவிடுகிறான். அவ்வாறு செய்வதால் அவன் சனாதனமான பதத்தை அடைகிறான். அது தூய்மையற்ற உள்ளம் உடையவர்களுக்குக் கிடைத்தற்கரியது. சனாதனமான பரமாத்மா அக்ஷயமானவன்; பிறப்பற்றவன்; அசையாதவன்; மாறுதலற்றவன்; பூர்ணமானவன்; கல்யாண மயமானவன் ஆவான்.

யாக்கு வல்கியர் தான் சூரியனிடமிருந்து வேத ஞானம் பெற்றதைக் கூறுதல்

யாக்கு வல்கியர் மேலும் கூறலானார்; ‘மன்னா! நீ என்னிடம் அவ்யக்தத்தில் மறைந்துள்ள பரமாத்மாவின் விஷயத்தில் வினா விடுத்தாய்? அது மிகவும் ரகசியமானது. முன்பு நான் சாஸ்திரம் கூறும் முறைப்படி விரதங்களைக் கடைப்பிடித்து, தலைவணங்கி சூரியனிடமிருந்து சகல்,

யஜுர் வேத மந்திரங்களைப் பெற்ற வரலாற்றைக் கேள்.

இது முன்பு நடந்த விஷயம்; நான் மிகப்பெரிய தவம் செய்து எல்லோரையும் தகிக்கும் சூரியனை ஆராதித்தேன். என் தவத்தால் மகிழ்ச்சியடைந்த சூரியன் என்னிடம், ‘பிரம்மரிஷியே! நீ விரும்பும் வரத்தைக் கேள். அது மிகவும் அரிதானாலும் உனக்கு அளிப்பேன். ஏன் எனில் உன் தவத்தால் நான் மிகவும் திருப்தி அடைந்துள்ளேன். என்னுடைய அருள் பிரசாதம் கிடைப்பது அரிதாகும்” என்று கூறினார். நான் சூரியனை வணங்கி, அவரிடம், இதற்கு முன் வேறு யாரும் அறியாத யஜுர் மந்திரங்களின் ஞானத்தைப் பெற விரும்புவதாகக் கூறினேன்.

சூரிய பகவான், என்னிடம், “பிரம்மா! நான் உனக்கு யஜுர் வேதத்தை அளிக்கிறேன். நீ உன் வாயைத்திறி; வாக்கு மயமான சரஸ்வதிதேவி உன் உடலில் பிரவேசிப்பாள்” என்றார். அவ்வாறே, நான் வாயைத் திறந்ததும், சரஸ்வதி தேவி அதில் பிரவேசித்தாள். சரஸ்வதி தேவி என் உடலில் பிரவேசித்ததும் நான் தாபத்தால் தகிக்கலானேன். நீரில் புகுந்து விட்டேன். சூரியனின் மகிமையை அறியாமல் பொறுத்துக் கொள்ளும் சக்தி இன்றி நான் மிகவும் துன்பம் அடைந்தேன்.

நான் தாபத்தால் தகிப்பதைக் கண்ட சூரியன்; நீ இரண்டு நாழிகை நேரம் இந்த தாபத்தைப் பொறுத்துக் கொள். பிறகு இது தானாகவே அமைதியாகி, குளிர்ந்துவிடும்’ என்றார். நான் குளிர்ச்சியடைந்ததும், பாஸ்கரன் என்னிடம் “பிராமணரே! உபதேசங்களோடு வேதங்கள் அனைத்தும் உனக்குள் நிலைபெறும். நீ சதபதம் அனைத்தையும் சம்பாதித்துக் கொள்வாய். இதன்பின் உன் அறிவு மோகூஷத்தில் நிலைபெறும். சாங்க்ய வேத்தாக்களும், யோகிகளும் பெற விரும்பும் பதவியை நீ அடைவாய்’ எனக்கூறி மறைந்துவிட்டார்.

பின்னர் நான் வீட்டிற்குச் சென்று மகிழ்ச்சியுடன் சரஸ்வதி தேவியைச் சிந்தித்தேன். நான் நினைத்ததுமே, மங்களமயான சரஸ்வதி தேவி, ஓங்காரத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு என் முன் தோன்றினார். நான் சரஸ்வதி தேவிக்கும், சூரிய பகவானுக்கும் அர்க்கியம் அளித்து அவர்களையே யோசித்தவாறு அமர்ந்தேன் அப்போது மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் நான், ரகசியம், சங்க்ரஹம், பரிசிஷ்ட பாகங்களோடு சத-பதம் முழுவதையும் தொகுத்துவிட்டேன். மகாராஜா! பிறகு நான் என்னுடைய 100 உத்தம சிஷ்யர்களுக்கு சத பதத்தைக் கற்பித்தேன். பிறகு கிரணங்களோடு பிரகாசிக்கும் சூரியனைப்போல சிஷ்யர்களுடன் உன் தந்தை ஜனக மகாராஜாவின் யாகத்தைச் செய்தேன். சூரிய தேவனுக்கு மதிப்பளித்து

அவரிடமிருந்து சக்ல, யஜூர் வேதத்தின் 15 சாகாக்களைப் பெற்றுக் கொண்டேன். ரோமஹர்ஷண சூத்ரிடமிருந்து புராணங்களைக் கற்றுக் கொண்டேன்.

பிறகு பீஜரூபமான பிரணவத்தையும், சரஸ்வதி தேவியையும் முன் வைத்து, சூரியனின் அருளால் சதபதத்தை இயற்றி முடித்தேன். மோக்ஷ மார்க்கத்தையும் நன்கு அறிந்து கொண்டேன். பிறகு நான் சிஷ்யர்களுக்கு அந்த நூலை முழுவதுமாக சங்க்ரஹத்தோடு கற்பித்தேன். அவர்கள் தத்தம் வீடுகளுக்குச் சென்றபின், சூரியன் உபதேசித்த சக்ல, யஜூர், வேத வித்தையின் 15 சாகாக்களின் ஞானத்தைப் பெற்ற நான் விருப்பப்படி வேத்ய தத்துவத்தைச் சிந்தித்தேன்.

விஸ்வாவசு என்ற கந்தர்வனுக்கு, யாக்கு வல்கியர் அளித்த விடைகள்

மன்னா! ஒரு சமயம் வேதாந்த ஞானத்தில் தேர்ச்சி பெற்ற விஸ்வாவசு என்னும் கந்தர்வன் என்னிடம் வந்தார். அவர் வேத சம்பந்தமாக 24 வினாக்களை முன் வைத்தார். ‘ஆன்வீசிசி’ வித்தை சம்பந்தமாக வினாக்களை எழுப்பினார். அவர் கேட்ட வினாக்கள் அனைத்தையும் நீ அறிந்து கொள். அவை யாவன:

1. விஸ்வா என்பது என்ன? 2. விஸ்வம் இல்லாதது என்ன? 3. சுஸ்வ என்றால் என்ன? 4. அஸ்வ என்றால் என்ன? 5. மித்ர என்றால் என்ன? 6. வருண என்றால் என்ன? 7. ஞானம் என்றால் என்ன? 8. ஞேயம் என்றால் என்ன? 9. ஞேதா என்றால் என்ன? 10. அக்ஞம் என்றால் என்ன? 11.”க” என்பது யார்? 12. தபஸ்வி யார்? 13. தபஸ்வி இல்லாதவன் யார்? 14. சூரியன் யார் 15. அதிசூரியன் யார்? 16. வித்தை என்பது என்ன? 17. அவித்யை என்பது என்ன? 18. வேத்யம் என்பது என்ன? 19. அவேத்யம் என்பது என்ன? 20. சல் என்பது என்ன? 21. அசலம் என்பது என்ன? 22. அபூர்வம் என்பது என்ன? 23. அக்ஷயம் என்பது என்ன? 24. அழிவுடையது என்பது என்ன?

கந்தர்வன் விஸ்வாவசு என்னிடம் வினாக்களை விடுத்ததும், நான் அவரிடம், “மன்னா! தாங்கள் மிகச்சிறந்த வினாக்களை முன் வைத்துள்ளீர்கள். சிறிது நேரம் இங்கு தங்குங்கள். அதற்குள் உங்கள் வினாக்களுக்கான விடைகளை நான் ஆலோசிக்கிறேன்” என்று கூறினேன். கந்தர்வராஜனும் அதை ஏற்றுப் பேசாமல் அமர்ந்திருந்தார். நான் சரஸ்வதி தேவியை சிந்தித்தேன். தயிரிலிருந்து வெண்ணெய் வருவது போல, எனக்குள் அந்த வினாக்களுக்கான பதில் வெளிவந்தது. அப்போது நான் அங்கே உபநிஷதம்

அதன் அனுபந்தம், மிக உத்தமமான ‘ஆன்வீஷிகி வித்யா’ ஆகியவற்றைப் பார்வையிட்டு மனத்தின் மூலம் அவை அனைத்தையும் சிந்திக்கத் தொடங்கினேன். இந்த ஆன்வீஷிகி வித்யா (த்ரையி, வார்த்தா, தண்ட நீதி இவற்றுடன்) நான்காவதாகக் கூறப்படுகிறது.

இந்த ஆன்வீஷிகி வித்தை மோகூத்திற்கு உதவியானது. பிறகு நான் கந்தர்வ மன்னன் விஸ்வாவசவிடம் அவரது வினாக்களுக்கான விடையைக் கூறலானேன். “கந்தர்வ மன்னா! தாங்கள் கேட்டதில் ‘விஸ்வா’ என்பது மறைந்த ப்ரக்ருதியின் பெயராகும். அது சம்சார பந்தத்தில் ஆழ்த்தக் கூடியது விஸ்வா எனும் பெயருள்ள அவ்யக்த ப்ரக்ருதி மூன்று குணமயமானது. ஏன் எனில் அதுவே மூன்று குணமுள்ள உலகத்தைத் தோற்றுவிப்பதாகும். அதற்கு வேறான கலைகளற்ற ஆத்மா அவிஸ்வா என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இதேபோல அஸ்வ, அஸ்வா என்பனவும் ஜோடியாகக் காணப்படுகிறது. அஸ்வா என்பது அவ்யக்த ப்ரக்ருதி; அஸ்வ புருஷனாகும். அவ்யக்த ப்ரக்ருதி சகுணம் (குணமுடையது) என்றும், புருஷனை ‘நிர்குணம்’ என்றும் (குணமற்றது) கூறுகிறார்கள்.

மித்ர என்பது புருஷனாகும். வருணன் ப்ரக்ருதி என்று அறிய வேண்டும். ஞானம் என்பது ப்ரக்ருதி; கலையற்ற ஆத்மா ஞேயம் ஆகும். இதேபோல அக்ஞம் என்பது ப்ரக்ருதி; அதிலிருந்து வேறான புருஷன் ஞாதா ஆகும். கதபா (க; தபஸ்வி) என்பதில் ‘க’ புருஷன்; ப்ரக்ருதி ‘தபா’ ஆகும். கலையற்ற புருஷனே அதபா ஆகும். அவ்யக்த என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. இதேபோல ப்ரக்ருதி அவித்யை என்றும், புருஷன் வித்யா என்றும் கூறப்படுகிறான். அவேத்யம் என்பது ப்ரக்ருதி; வேத்ய என்னும் பெயர் புருஷனுக்கானது ‘சல்’ என்பது சிருஷ்டி மற்றும் சம்ஹாரத்திற்குக் காரணமான ப்ரக்ருதியாகும். சிருஷ்டி, பிரளயத்தின் கர்த்தாவான புருஷனே ‘நிஸ்சல்’ (அசலம்) எனப்படுகிறது.

அதேபோல, அவ்யக்த ப்ரக்ருதி ‘வேத்ய’ (அறிந்து கொள்வது) எனப்படும். புருஷன் அவேத்யன் (அறிந்து கொள்ள முடியாதவன்) ஆவான். அத்யாத்ம தத்துவ வித்வான்கள் ப்ரக்ருதி, புருஷன் இரண்டையுமே அன்யமென்றும், இரண்டுமே நிச்சலம் என்றும், இரண்டுமே அக்ஷயம், அஜன்மா, மற்றும் நித்யம் என்றும் கூறுகிறார்கள். ஜன்மம் ஏற்றுக் கொண்டாலும், க்ஷயம் இல்லாததால் புருஷனை அஜன்மா, அவினாசி, அக்ஷயம் என்று ஞானிகள் கூறுகிறார்கள். ஏன் எனில் புருஷன் ஒருபோதும் க்ஷயமடைவதில்லை. குணங்கள் க்ஷயமடைந்ததால், ப்ரக்ருதி க்ஷயமுடையதாகக் கருதப்படுகிறது. அதைத் தூண்டுவதால் புருஷனை வித்வான்கள் அக்ஷயன் என்று கூறுகிறார்கள்.

கந்தர்வ மன்னா! மோகூத்திற்கு உதவியான நான்காவது ஆன்வீஷிகி வித்தையை உனக்குக் கூறினேன். இதனுடன் வேத வித்யா என்னும் செல்வத்தைச் சம்பாதித்து, முயற்சியோடு தினசரி கர்மத்தில் ஈடுபட வேண்டும். எல்லா வேதங்களும் தனிமையில் படிக்கவும், மனனம் செய்யவும் தகுந்தவையாகக் கருதப்படுகின்றன. மன்னா! எல்லா பூதங்களும், எதில் உள்ளனவோ, அதிலிருந்து தோன்றி எதில் லயிக்கின்றனவோ, அந்த வேதம் எடுத்துக் கூறும் ஞேய பரமாத்மாவை அறியாதவன் பரமார்த்தத்திலிருந்து விலகி, பிறந்தும் இறந்தும் வருகிறான்.

எல்லா அங்கங்களோடும் வேதத்தைப் படித்தும், வேதத்தின் மூலம் அறியத் தகுந்த பரமேஸ்வரனை அறியாத மூடன் வேதம் என்னும் பாரத்தை மட்டுமே சுமப்பவனாகிறான். நெய்யை விரும்பிக் கழுதைப் பாலைக் கடைந்து மலத்தைப் பெறுவதைப் போன்றதே அவனுடைய செயல். அதேபோல வேதங்களை அத்யயனம் செய்தும், வேத்ய-அவேத்ய தத்துவத்தை அறியாத அறிவில்லாதவன் ஞானத்தின் பாரத்தை மட்டுமே சுமக்கிறவன் ஆகிறான். மனிதன் எப்போதும் முயற்சியோடு அந்தராத்மாவின் மூலம் ப்ரக்ருதி, புருஷன் என்னும் இரண்டின் ஞானத்தையும் பெற வேண்டும்.

அதனால் அவன் அடிக்கடி பிறப்பு, இறப்பு என்னும் சூழலில் பட நேராது உலகில் ஜன்மமும், மரணமும் தொடர்ந்து நடைபெறுகிறது என்பதை யோசித்து கர்மங்களும் அவற்றின் பலன்களும் அழியக்கூடியது என்பதை அறிந்து அவற்றைத் துறந்து, மனிதன் அழிவில்லாத தர்மத்தைப் பின்பற்ற வேண்டும். ஒவ்வொரு நாளும் பரமாத்ம சொரூபத்தைச் சிந்திக்கும் சாதகன், ப்ரக்ருதியின் தொடர்பில்லாத 26 வது தத்துவமான பரமாத்மாவை அடைந்து விடுகிறான். அறிவற்றவனே, சனாதன அவ்யக்த பரமாத்மா வேறு, 25 தத்துவ ரூபமான ஜீவாத்மா வேறு என்று கூறுகிறான்.

ஆனால் சாதுக்கள் இவ்விரண்டையும் ஒன்றாகவே கருதுகிறார்கள். பரமபதத்தைப் பெற விரும்பும் சாங்க்ய வேதாக்களும், யோகியான ஜீவாத்மாக்களும், பரமாத்மாவும், ஜீவாத்மாவும் ஒன்று மற்றொன்றிலிருந்து வேறானது என்று கருதுவதில்லை. ஜீவன்-ஈஸ்வரனின் அபேதம் (வேறுபாடின்மை) பற்றிக் கூறும் இந்த சாஸ்திரம் சாதுக்களின் மதமாகும்” என யாக்கு வல்கியர் கந்தர்வராஜனான விஸ்வாவசுவிடம் கூறினார்.

விஸ்வாவசு யாக்கு வல்கியரிடம் மீண்டும் தத்துவ ஞானம் பற்றிக் கூற வேண்டுதல்

விஸ்வாவசு மீண்டும் யாக்கு வல்கியரிடம் கூறினார்; “பிராமணரே! தாங்கள் 25 வது தத்துவமான ஜீவாத்மா பரமாத்மாவுடன் ஒன்றானது என்று கூறுகிறீர்கள் அதில் ஜீவாத்மா உண்மையில் பரமாத்மாவிடம் இருந்து வேறானதா இல்லையா என்ற ஐயம் உண்டாகிறது. தாங்கள் இந்த விஷயத்தைத் தெளிவாகக் கூறுங்கள். நான் ஐய் கீஷ்வய முனிவர், அசிதர்-தேவலர், பிரம்மரிஷி பராசரர், வார்ஷ கன்யர், ப்ருகு பஞ்சசிகர், கபிலர், சுக்லர், கௌதமர், ஆர்ஷ்டி சேனர், கர்க்கர், நாரதர், ஆசுரி, புலஸ்தியர், சனத்குமாரர், மகாத்மா சுகர் மற்றும் என் தந்தை கச்யபர் மூலமும் முன்பு இந்த விஷயத்தைக் கேட்டிருக்கிறேன்.

பிறகு ருத்ரன், புத்திமானான விஸ்வரூபன், தேவர்கள், பித்ருக்கள் மற்றும் தைத்யர் மூலமும் அவ்வப்போது எல்லா ஞானத்தையும் பெற்றுள்ளேன். அவர்கள் அனைவரும் ஞேய தத்துவம், நிலையானது, முழுமையானது, நித்யமானது என்று கூறுகிறார்கள். பிராமணரே! இது விஷயமாக உங்கள் அறிவு நிர்ணயத்தைக் கேட்க விரும்புகிறேன். தாங்கள் வித்வான்களில் சிறந்தவர்; சாஸ்திரத்தில் தேர்ந்தவர், மிகவும் அறிவுடையவர், உங்களுக்குத் தெரியாத விஷயம் ஏதும் கிடையாது. தாங்கள் வைதிக ஞானத்தின் நிதி, தேவலோகத்திலும், பித்ரு லோகத்திலும் புகழ் பெற்றவர். பிரம்மலோகத்தில் உள்ள மகரிஷிகளும் உங்கள் மகிமையைப் புகழ்கிறார்கள்.

கிரஹங்களின் தலைவனும், அதிதியின் புதல்வனும் ஆகிய சூரிய பகவான் உங்களுக்கு வேத உபதேசம் செய்துள்ளார். யாக்கு வல்கியரே தாங்கள் சாங்க்யம், மற்றும் யோக சாஸ்திரத்தின் சிறப்பு ஞானத்தைப் பெற்றவர். முழுமையான ஞானி; உலகனைத்தையும் அறிந்தவர். ஆகவே, நான் வெண்ணெய் மயமான நெய்யைப் போல ருசியுடைய, சாரமுடைய தத்துவ ஞானத்தை உங்கள் வாயால் கேட்க விரும்புகிறேன்” என்றார்.

யாக்கு வல்கியரின் தத்துவ உபதேசம்

யாக்கு வல்கியர் விஸ்வாவசுவிடம் கூறினார், “கந்தர்வ சிரோமணியே! தாங்கள் எல்லா ஞானமும் தரிக்கும் மேதா சக்தி நிரம்பியவர் என்று ஐயமின்றிக் கருதுகிறேன். தாங்கள் அனைத்தும் அறிந்தும், என்னிடம் வினா விடுக்கிறீர்கள். என் கருத்தை அறிய விரும்புகிறீர்கள். ஆதலால் நான் எவ்வாறு கேட்டேனோ, அதை உங்களுக்குக் கூறுகிறேன்.

கந்தர்வனே! ப்ரக்ருதி ஜடமாகும். ஆதலால் அதை 25 வது தத்துவமான ஜீவாத்மா அறிகிறது. ஆனால் ப்ரக்ருதி ஜீவாத்மாவை அறிவதில்லை. சாங்க்ய மற்றும் யோக தத்துவ ஞானிகள் ச்ருதியின் நிருபணத்திற்கேற்ப,

நீரில் பிரதிபலிக்கும் சந்திரனைப்போல, ப்ரக்ருதியின் ஞான சொரூபமான ஜீவாத்மா பிரதிபலிப்பதால், அந்த ப்ரக்ருதியை முக்கியமானதாகக் கருதுகிறார்கள். ஜீவாத்மா விழிப்பு நிலைகளில் அனைத்தையும் பார்க்கிறது. ஆனால் தூங்கும்போதும், சமாதி நிலையிலும் எதையும் காண்பதில்லை.

பரமாத்மா எப்போதும் 26 வது தத்துவமான தன்னைத் தானேயும், 25 வது தத்துவமான ஜீவாத்மாவையும், 24 வது தத்துவமான ப்ரக்ருதியையும் கூடப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். ஆனால், ஜீவாத்மா என்னைக் காட்டிலும் சிறந்த வேறு யாரும் கிடையாது என்று அபிமானம் கொள்ளுமானால், அதை எப்போதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பரமாத்மாவை அது அறிந்தாலும், அறிவதில்லை. மீன் நீரில் சென்றாலும் தன்னை அதிலிருந்து வேறுபட்டதாகக் கருதுகிறது. அதுபோல மனிதன் ஜீவாத்மாவின் ஈடுபாட்டிற்கேற்ப தானும் ஈடுபட்டாலும், ப்ரக்ருதியைத் தன்னுடைய சொரூபமாகக் கருதக் கூடாது.

மீன் நீரில் வசித்தாலும், நீரை வேறாகக் கருதுவதுபோல ஜீவாத்மா ப்ரக்ருத சரீரத்தில் இருந்தாலும், ப்ரக்ருதியிலிருந்து தன்னை வேறாகக் கருதினாலும், அது சரீரத்திடம் கொண்ட அபிமானத்தின் காரணமாக, பரமாத்மாவோடு தன்னுடைய ஒற்றுமையை உணராதபோது, காலம் என்னும் கடலில் மூழ்கி விடுகிறது. ஆனால் அது சம புத்தியோடு, தன்னுடையவும், பரமாத்மாவையும் ஆன ஒற்றுமையை அறிந்து கொள்ளும்போது, கால சமுத்திரத்திலிருந்து அது உத்தாரமடைகிறது.

த்விஜன் இந்த விஷயத்தை “நான் தனி, இந்த ப்ரக்ருத சரீரம் அல்லது அனாத்ம உலகம் என்னிடமிருந்து வேறானது” என்னும் விஷயத்தை அறியும்போது அவன் ப்ரக்ருதியின் தொடர்பிலிருந்து விலகி 16 வது தத்துவமான பரமாத்மாவை சாக்ஷாத்காரம் செய்கிறான். மன்னா! பரமாத்மா வேறு; ஜீவாத்மா வேறு ஏன் எனில் பரமாத்மா ஜீவாத்மாவின் ஆதாரமாகும். ஆனால் ஞானிகள் இருவரையும் ஒன்றாகவே கருதுகிறார்கள்; பார்க்கிறார்கள்.

கச்யப குமாரா! ஜனன, மரண பயத்தால் யோக, மற்றும் சாங்க்ய சாதகர்கள் பகவத் பராயணராகி தூய உள்ளத்தோடு 26 வது தத்துவமான பரமாத்மாவைத் தரிசனம் செய்து ஜீவாத்மாவையும், பரமாத்மாவையும் ஒன்றாகக் கருதுகிறார். ஜீவாத்மா ப்ரக்ருதியின் தொடர்பின்றிப் பரமாத்மாவை நேருக்கு நேர் காணும்போது அது எல்லாவற்றையும் அறிந்து கொள்கிறது. உலகில் மறுபிறவி அடைவதில்லை. கந்தர்வ மன்னா! இவ்விதம் நான் உன்னிடம் ஜடப்ரக்ருதி, சேதன ஜீவாத்மா, போத சொரூபமான பரமாத்மா ஆகியோரைப் பற்றி ஸ்ருதி கூறியவாறு கூறியுள்ளேன்.

கச்யபா? எந்த மனிதன் ஜீவாத்மாவைப் ப்ரக்ருதி முதலிய ஜட வர்க்கத்திலிருந்து வேறானதாகக் கருதுவதில்லையோ, மங்களம் அளிக்கும் தத்துவப் பார்வை பார்ப்பதில்லையோ, கேவல-அகேவல (ப்ரக்ருதியின் தொடர்பற்ற-தொடர்புடைய) எல்லாவற்றின் ஆதிகாரணமான ஜீவாத்மாவையும், பரமாத்மாவையும் யதார்த்தமாக அறிவதில்லை. “இவ்வாறு யாக்கு வல்கியர் கூறியதும் விஸ்வாவசு யாக்கு வல்கியரை வலம் வந்து, வணங்கினான். முனிவரைப் புகழ்ந்து, உங்கள் மனம் இதேபோல எப்போதும் ஞானத்தில் ஈடுபட்டும்; அக்ஷய கல்யாணம் கிடைக்கட்டும் என்று கூறி, சொர்க்க உலகிற்குச் சென்றுவிட்டார்.

ஜனக மன்னருக்கு உபதேசமளித்து, யாக்கு வல்கியர் விடைபெறுதல்

இவ்வாறு தனக்கும் கந்தர்வராஜன் விஸ்வாவசுவிற்கும் இடையில் நடைபெற்ற விஷயத்தை விவரித்த யாக்கு வல்யர் ஜனக மன்னருக்கு உபதேசிக்கலானார். “ஜனக மன்னா! அதன் பிறகு விஸ்வாவசு ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்கும் பிரம்மா முதலிய தேவர்கள், பூமியில் வசிக்கும் மனிதர்கள், கீழான உலகங்களில் வசிப்பவர்கள் இவர்களில் மோக்ஷமார்க்கத்தை விரும்பியவர்களுக்கு அவர்களுடைய இடங்களுக்கே சென்று நான் கூறிய சாஸ்திரத்தை உபதேசம் செய்தார்.

சாங்க்ய தர்மத்தில் ஈடுபடும் சாங்க்ய வேத்தாக்களும், யோக தர்ம பராயண யோகிகளும், மோக்ஷத்தை விரும்பும் மனிதர்களும் இந்த உபதேச ஞானத்தின் பிரத்யக்ஷ பலனை அனுபவித்தார்கள் ஆவர். மன்னா! ஞானத்தாலேயே மோக்ஷம் கிடைக்கிறது. அஞ்ஞானத்தால் அல்ல. ஆகவே உண்மையான ஞானத்தை ஆராய வேண்டும்; தன்னைத்தானே ஜன்ம-மரண பந்தனத்திலிருந்து விடுவித்துக் கொள்ள வேண்டும். பிராமணன், கூத்திரியன், வைசியன், சூத்திரன் அல்லது நீச வர்ணத்தில் தோன்றியவனிடமிருந்து கூட ஞானம் கிடைக்குமானால் சிரத்தையுடைய மனிதன் அக்கறையுடன் அந்த ஞானத்தைப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

உள்ளத்தில் சிரத்தை உடையவனிடத்தில் பிறப்பு-இறப்பு இரண்டும் பிரவேசிப்பதில்லை. பிரம்மத்திலிருந்து தோன்றியதால் எல்லா வர்ணமும் பிராமணமாகும். அனைவரும் எப்போதும் பிரம்மத்தையே உச்சரிக்கிறார்கள். இந்த உலகமனைத்தும் காணும் பிரபஞ்சம் அனைத்தும் பிரம்மமேயாகும். பிரம்மனின் முகத்தில் இருந்து பிராமணர்களும், கைகளில் இருந்து கூத்திரியர்களும், நாபியில் இருந்து வைசியர்களும், கால்களில் இருந்து சூத்திரர்களும் தோன்றினர். ஆகவே, எல்லா வர்ண மக்களும் பிரம்ம ரூபமானவர்கள். எந்த வர்ணத்தையும் பிரம்மத்தில் இருந்து வேறானதாகக்

கருதக்கூடாது.

மனிதன் அஞ்ஞானத்தாலேயே, கர்மானுஷ்டங்களில் ஈடுபட்டு, வேறுபட்ட பிறவிகளில் பிறந்து இறக்கிறான். ஞானமற்ற மனிதனே, தன் அஞ்ஞானம் காரணமாகப் பலவகை ப்ராக்ருத பிறவிகளில் வீழ்கிறான். ஆகவே மன்னா! நீ எல்லா வகை ஞானத்தையும் பெற முயற்சி செய். எல்லா வர்ணத்து மக்களும் தத்தம் ஆஸ்ரமத்தில் இருந்து ஞானம் பெற முடியும் என்பதை நான் உன்னிடம் கூறிவிட்டேன். ஞானத்தில் இருக்கும் பிராமணன் அல்லது மற்ற வர்ண மனிதனான ஞான நிஷ்டன் எப்போதும் நித்ய மோக்ஷத்தையே அடைகிறான். நீ துயரம் விலகி தத்துவ ஞானத்தில் சிறந்தவனாகு. நான் உனக்கு ஞானத்தை நன்றாக உபதேசித்துள்ளேன். உனக்கு நன்மை உண்டாகட்டும், சென்றுவா” என உபதேசத்தை நிறைவு செய்து விடையளித்தார். ஜனக மன்னரும் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தார்.

பிறகு, ஜனக மன்னர், அங்கிருந்தே கோடி பசுக்களைத் தொட்டுப் பிராமணர்களுக்குத் தானமளித்தார். ஒவ்வொரு பிராமணனுக்கும் கைநிறைய ரத்தினங்களும், தங்கமும் அளித்தார். பிறகு விதேக ராஜ்யத்தைத் தன் மகனிடம் ஒப்படைத்து, தான் துறவு தர்மத்தைக் கடைப்பிடித்து வாழ்ந்தார். அங்கு, அவர் சாங்க்ய ஞானம், மற்றும் யோக சாஸ்திரத்தை நன்கு பயின்று, தர்மம்-அதர்மம், பாவம்-புண்ணியம், சத்தியம்-அசத்தியம், ஜன்ம-மரணம், வ்யக்த-அவ்யக்த, காரியங்கள் அனைத்தையும் ப்ராக்ருதம் என்று எண்ணிப் ப்ரக்ருதியின் தொடர்பிலிருந்து விலகி, தன் தூய நித்ய சொருபத்தைச் சிந்திக்கலானார்.

49. முதுமை மற்றும் மரணத்தைக் கடப்பது; பஞ்சசிக முனிவர்-ஜனகர் உரையாடல்

பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது (சாந்திபருவம் அத்-319)

ஒருசமயம் விதேக மன்னன் ஜனகர், பஞ்சசிக மகரிஷியிடம் தன் ஐயத்தைக் கேட்டார், “பகவன்! எந்த நடத்தை, தவம், அறிவு, கர்மம் அல்லது சாஸ்திர ஞானத்தால் மனிதன் முதுமையையும், மரணத்தையும் தாண்ட முடியும்? பஞ்சசிக மகரிஷி அவருக்குப் பின்வருமாறு விடையளித்தார்.

“மன்னா! முதுமைக்கும், மரணத்திற்கும் விலக்கு கிடையாது எந்த வகையாலும் அதை விலக்க முடியாது என்பதும் கிடையாது. பகல்-இரவு மாதங்களுடன் சுழன்று கொண்டிருக்கும் காலச்சக்கரத்தை யாராலும் தடுக்க முடியாது. அதைப்போல, பிறப்பு, இறப்பு, முதுமை முதலிய வரிசைகள் பொதுவாகச் சென்று கொண்டிருக்கின்றன. வாழ்க்கைக்கு ஒரு நிலையற்ற மரண தர்மாவான மனிதன் சிலசமயம் நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகு நித்யபதமான மோக்ஷமார்க்கத்தை அடைகிறான்.

காலம் பிராணிகளை வேரோடு அழித்துவிடுகிறது. நீரின் பிரவாகம் ஒரு பொருளை அடித்துச் செல்வதுபோல, காலம் பிராணிகளைத் தன் வேகத்தோடு அடித்துச் செல்கிறது. காலம் படகில்லாத கடலைப்போல அலை மோதிக் கொண்டிருக்கிறது. முதுமையும், மரணமும் பெரிய முதலையின் வடிவில் அதில் இருக்கின்றன. காலம் என்னும் கடலில் அடித்துச் செல்லப்பட்டு மூழ்கும் ஜீவனை யாரும் காப்பாற்ற முடியாது. இங்கு இந்த ஜீவனுக்கு யாரும் தன்னுடையவரல்ல. அதுவும் யாருக்கும் உரியதல்ல. வழியில் சந்திக்கும் வழிப்போக்கரைப் போல, இங்கு மனைவி, மற்ற உற்றார் உறவினரோடு தோழமை ஏற்படுகிறது. ஆனால் முன்பு ஒருபோதும் யாரும், யாருடனும் நீண்டகாலம் ஒன்றாக சுகத்துடன் வாழவில்லை.

கர்ஜிக்கும் மேகங்களைக் காற்று அடிக்கடி பறக்கச் செய்து சின்னாபின்னம் செய்வதுபோல, காலம் இங்கு பிறக்கும் பிராணிகளை அவை அமுது கூச்சலிட்டாலும் அழிவு என்னும் தீயில் போட்டு விடுகிறது. ஒருவன் பலசாலியோ, பலமற்றவனோ, பெரியவனோ, சிறியவனோ அனைவரையும் முதுமையும், மரணமும் புலியைப்போல் விழுங்கி விடுகின்றன.

இவ்வாறு எல்லாப் பிராணிகளும் அழியக்கூடியன என்னும்போது, நித்ய சொரூபரான ஜீவாத்மா அந்தப் பிராணிகளுக்காகப் பிறக்கும்போது,

எதற்காக மகிழ்ச்சியடைய வேண்டும்? இறந்ததும் எதற்குத் துயரம் கொள்ள வேண்டும். நான் யார்? எங்கிருந்து வந்தேன்? எங்கு செல்வேன்? யாரோடு எனக்குச் சம்பந்தம்? எங்கு வாழ்ந்து எங்கு மறுபடி பிறப்பேன் என்னும் விஷயங்களுக்காக நீ எதற்காகத் துயரப்படுகிறாய்?

சுப-அசுப காரியம் செய்பவனைத் தவிர, வேறு யார் அந்தக் கர்மங்களின் பலனான சொர்க்கம் அல்லது நரகத்தைத் தரிசிக்கவோ, அனுபவிக்கவோ முடியும்? ஆகவே சாஸ்திரத்தின் ஆணையை மீறாமல் அனைவரும் தானம், யாகம் முதலிய நல்ல காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும்” என்று பஞ்சசிக மகரிஷி ஜனக மன்னருக்கு அறிவுறுத்தினார்.

50. ஜனக மன்னர் - சுலபா என்னும் பெண்துறவி; உரையாடல்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு விவரித்தது. (சாந்திபருவம் அத்-320)

பழைய காலத்தில் மிதிலையில் தர்மத்வஜர் என்னும் ஜனக மன்னர் இருந்தார். அவர் இல்லறத்திலிருந்தே துறவறத்தின் சிறந்த ஞானத்தின் பலனைப் பெற்றுவிட்டார். அவர் வேதத்திலும், மோகூஷ சாஸ்திரத்திலும், தண்ட நீதியிலும் சிறந்தவர். புலன்களின் ஒருமுகப்படுத்தலுடன் புவியை ஆண்டு வந்தார். வேத வித்வான்கள் அவருடைய மேன்மையைப் பற்றி அறிந்து, அவரைப்போல நல்லவராக விரும்பினார்கள். அந்தக்காலம் தர்மப்பிரதானமான யுகம் ஆகும். அப்போது 'சுலபா' என்னும் ஒரு பெண் துறவி யோக தர்மானுஷ்டத்தால் சித்தி பெற்றுத் தனியாகவே புவியில் சஞ்சரித்து வந்தாள்.

சுலபா, ஆங்காங்கு த்ரிதண்டி துறவிகளின் வாயால், ஜனக மன்னன் மோகூஷ தத்துவத்தை அறிந்தவர் எனக் கூறக் கேட்டாள். ஜனகர் கூறிய சூஷ்மமான பரப்ரம்ம விஷயங்களை மற்றவர்களின் மூலம் கேள்விப்பட்ட சுலபா, ஜனகர் மோகூஷ தத்துவத்தை அறிந்தவரா, இல்லையா என ஐயம் கொண்டாள். அவள் ஜனகரைச் சந்திக்க எண்ணம் கொண்டாள். அவள் தன்னுடைய யோக சக்தியால் தன் சரீரத்தைத் துறந்து அழகிய பெண்ணாக உருக் கொண்டாள். அவள் தான் விரும்பியவாறு ஒரு நொடியில் ஜனகரின் தலைநகரான மிதிலையை அடைந்தாள்.

பிசுஷ பெறும் நோக்கத்தைக் கூறி மிதிலை மன்னரைத் தரிசித்தாள். அவளுடைய மிக மென்மையான, அழகிய தோற்றத்தைக் கண்ட ஜனக மன்னர் வியந்து, இவள் யார்? எங்கிருந்து வந்திருக்கிறாள் என யோசித்தார். அம்மன்னன் அழகியான சுலபாவை வரவேற்று ஆசனம் அளித்து, கால்களைக் கழுவிப் பூஜை செய்து, சிறந்த போஜனமளித்தார். திருப்தி அடைந்த துறவி, சுலபா வேத்தாக்களும், மந்திரிகளும் சூழ அமர்ந்திருந்த மன்னரிடம் சில வினாக்களைக் கேட்க யோசித்தாள். சுலபா மோகூஷ தர்ம விஷயத்தில் மன்னரிடம் வினா விடுக்க எண்ணினாள். ஜனக மன்னர் ஜீவன் முக்தரா இல்லையா என்ற ஐயம் அவள் மனத்தில் இருந்தது. ஏற்கனவே யோக சக்தியை அறிந்தவளான சுலபா, தன் சூக்ஷ்ம அறிவால் மன்னரின் அறிவில் புகுந்துவிட்டாள்.

ஜனகரிடம் வினாவிடுக்க விரும்பிய சுலபா, தன் பார்வையின் மூலம் அவரது பார்வையை அடக்கி, யோக பலத்தால் அவரை வசப்படுத்திவிட்டாள். ஜனக மன்னரும் சுலபாவின் கருத்தை அறிந்து கொண்டார். அவர் அவளுக்கு மதிப்பளித்து, தன்னுடைய பாவனைகளின் மூலம் அவளுடைய பாவனையை

ஏற்றுக் கொண்டார். பிறகு குடை முதலிய ராஜசின்னங்கள் இல்லாத ஜனக மன்னரும் திரிதண்ட சந்நியாச சின்னத்திலிருந்து விடுபட்ட சுலபாவும் ஒரே சரீரத்தில் இருந்து உரையாடினார்கள்.

ஜனக மன்னர் சுலபாவின் மீது குற்றம் சாட்டுதல்

ஜனகர் சுலபாவிடம் கேட்டார்; “பகவதி! உங்களுக்கு இந்தத் துறவற தீக்ஷை எங்கிருந்து கிடைத்தது? தாங்கள் எங்கு செல்வீர்கள்? தாங்கள் யாருடையவர்? எங்கிருந்து இங்கு வருகை புரிந்துள்ளீர்கள்? யாரிடமும் கேட்காமல், அவருடைய சாஸ்திர ஞானம், வயது மற்றும் ஜாதியின் உண்மையான விஷயங்களைத் தெரிந்து கொள்ள முடியாது. ஆகவே நீங்கள் என்னைச் சந்திக்கும் இந்த நேரத்தில் உங்களைப் பற்றிய இந்த விஷயங்களை நான் அறிய வேண்டியது அவசியம்.

குடை முதலிய மன்னனுக்குரிய சின்னங்களை இந்த சமயம் நான் துறந்துள்ளேன். ஆகவே என்னை என் உண்மையான உருவில் நீங்கள் அறிந்து கொள்ளலாம். நான் உங்களுக்கு மதிப்பளிக்க விரும்புகிறேன்.

பராசர கோத்திரத்து, சந்நியாசியான பஞ்சசிகர் என்னுடைய குரு. நான் அவருக்கு மிகவும் பிரியமான சிஷ்யன் ஆவேன். சாங்க்ய ஞானம், யோக வித்தை, ராஜதர்மம் என்னும் மூவகை மோக்ஷ தர்மத்தில் நான் அடைய வேண்டிய பாதையைக் குருதேவர் மூலம் பெற்றுவிட்டேன். இது விஷயமாக எனக்கு ஐயங்கள் இல்லை. என்னுடைய ஆசாரியார் முன்பு இங்கு என்னிடம் வந்து, மழைக்காலத்து நான்கு மாதங்கள் என் வீட்டில் சுகமாக வாழ்ந்தார். சாங்க்ய சாஸ்திரத்தின் முக்கிய வித்வானான அவர் சித்தாந்தங்கள் அனைத்தையும் அறிந்தவர். அவர் எனக்கு மூவகை மோக்ஷ தர்மத்தையும் உபதேசித்துள்ளார். ஆனால் ராஜ்யத்திலிருந்து விலக ஆணை அளிக்கவில்லை.

இவ்வாறு குருவிடமிருந்து உபதேசம் பெற்று, நான் சுக-போக பற்றிலிருந்து விலகி முக்தி விஷயமான மூவகை குணங்களின்படி நடந்து வருகிறேன். தனியாகவே பரமபதத்தில் இருக்கிறேன். வைராக்கியமே இந்த முக்திக்கு முக்கியமான காரணமாகும். ஞானத்தாலேயே வைராக்கியம் கிடைக்கிறது. அதனால் மனிதன் முக்தியடைகிறான். மனிதன் ஞானத்தின் மூலம் மோக்ஷத்தைப் பெற முயற்சிக்கிறான். அதனால் ஆத்மஞானம் கிடைக்கிறது. அந்த ஆத்ம ஞானமே சுக-துக்கங்களிலிருந்து விடுதலையளிக்கும் சாதனம். அது மரணத்தையும் கடக்கக்கூடியது. என்னுடைய மோகம் விலகி, எல்லா சம்பந்தங்களையும் துறந்து, இல்லற

தர்மத்தில் இருந்தே, அறிவின் சிறந்த நிலையைப் பெற்றுள்ளேன்.

உழுது பண்படுத்தப்பட்டு, நீர் பாய்ச்சப்பட்ட வயலில் நடப்பட்ட விதைகளே முளைக்கின்றன. அதுபோல் மனிதனின் சுப-அசுப கர்மங்களே மறுபிறவிக்குக் காரணமாகின்றன. வறுக்கப்பட்ட விதை பண்பட்ட நிலத்தில் விழுந்தாலும் முளைப்பதில்லை. அதுபோல என்னுடைய குருவான துறவி பஞ்சசிகர் எனக்களித்துள்ள ஞானம் விதையற்றது. அதனால் விஷயங்களின் இடத்தில் முளையிடுவதில்லை. என்னுடைய அறிவு அனர்த்தங்களிலோ, போகங்களிலோ பற்றுக் கொள்வதில்லை. பெண்களிடம் கொள்ளும் அன்பும், பகைவர்களிடம் கொள்ளும் கோபமும் வீண் என்பதால், என்னுடைய அறிவு அவற்றில் ஈடுபடுவதில்லை.

என் வலது கையின் மீது சந்தனம் பூசுவனும், இடது கையை வெட்டுபவனும் எனக்குச் சமமானவர்களே. மண்ணையும், தங்கத்தையும் நான் சமமாகப் பார்க்கிறேன். நான் பற்றின்றி அரச பதவியில் உள்ளேன். ஆகவே மற்ற திரிதண்டி சாதுக்களை விட என்னுடைய ஸ்தானம் மிகச் சிறந்ததாகும். அற்புதமான ஞானம், அற்புதமான துறவறம், கர்மங்களின் அற்புதமான அனுஷ்டானம் என்னும் மூன்று வகை நிஷ்டைகளையும் மோகூஷ வேத்தாக்கள், மோகூஷத்திற்கு உபாயமாகக் கருதுகிறார்கள்.

மோகூஷ சாஸ்திர ஞானமுடைய மக்கள் ஞான நிஷ்டையே மோகூஷ சாதனம் எனக் கூறுகின்றனர். சூக்ஷ்மதர்சி துறவிகள் கர்ம நிஷ்டையே முக்திக்கு உபாயம் என்று கூறுகிறார்கள். ஆனால் மகாத்மா பஞ்சசிகர், மேற்கூறிய ஞான நிஷ்டை மற்றும் கர்ம நிஷ்டை இவற்றைத் துறந்து மூன்றாவது நிஷ்டையைக் கூறியுள்ளார். யம-நியமம், காமம்-த்வேஷம், பரிக்ரஹம், மானம், தம்பம் மற்றும் சினேகம் இவற்றால் ஏற்படும் லாப நஷ்டத்தில் துறவியும் இல்லறத்தானுக்குச் சமமானவன் ஆவான். அதாவது யம-நியமம் முதலியவற்றைப் பயின்று இல்லறத்தில் இருப்பவனும் மோகூஷத்தை அடைய முடியும்.

காமமும், த்வேஷமும் இருந்தால் துறவிகளும் முக்தியடைவதில்லை. சந்நியாசிகள் த்ரிதண்டத்தைத் தரிக்கிறார்கள். இல்லறத்தில் உள்ள மன்னன், குடை சாமரம் ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளான். த்ரிதண்டம் ஏந்திய ஒருவனுக்கு ஞானத்தின் மூலம் மோகூஷம் கிடைக்கும் என்றால், குடை, சாமரம் தரிக்கும் மற்றவனுக்கு அதே ஞானத்தின் மூலம் மோகூஷம் எவ்வாறு கிடைக்காமல் போகும்? ஏன் எனில் பரிக்ரஹம் இருவருக்கும் சமமானது.

ஒருவன் த்ரிதண்டம் போன்றவற்றையும் மற்றவன் குடை

போன்றவற்றையும் சேகரிக்கிறான். தாங்கள் விரும்பிய பொருளின் வெற்றிக்காக, எந்தெந்த சாதனங்கள் தேவைப்படுகிறதோ, அவர்கள் அந்தந்தப் பொருளைத் தரிக்கிறார்கள். இல்லற தர்மத்தில் குறை கண்டு வேறு ஆஸ்ரமத்திற்குச் செல்பவன் சிலவற்றை விடுகிறான். சிலவற்றை ஏற்றுக் கொள்கிறான். ஆகவே அவனுக்கும் சங்க தோஷத்திலிருந்து விடுதலை கிடைப்பதில்லை ஒருவரை தண்டிப்பது, அருளுவது என்ற பிரபுத்வம் கூட மன்னனிடம் இருப்பது போலவே துறவியிடமும் காணப்படுகிறது. இதன்படி சந்நியாசியும் மன்னனுக்குச் சமம் என்னும்போது, சந்நியாசிகள் மட்டுமே முக்தியடைகிறார்கள் என்று கருதுவதற்குக் காரணம் என்ன?

மனித ரூபம் கொண்ட உத்தம உடலில் உள்ள பிராணி அதிகாரத்தில் இருந்தாலும் ஞானத்தின் பலத்தினாலேயே பாவங்களில் இருந்து விடுதலை அடைகிறது. துறவு ஆடை அணிவது, தலையை மொட்டை அடிப்பது, த்ரிதண்டமும், கமண்டலுவும் தரிப்பது போன்றவை அனைத்தும் சந்நியாசத்தைப் புலப்படுத்தும் சின்னங்கள் மட்டுமேயாகும் என்பது என்னுடைய கொள்கை. இந்த சின்னங்களால் மோகூ சித்தி கிடைப்பதில்லை. இந்த சின்னங்கள் ஞானம் பெற உபாயம் என்றால் எத்தனையோ சின்னங்கள் தரிக்கப்படலாம். அவையனைத்தும் பொருளற்றவையாகும்.

த்ரிதண்டம், துவராடை தரிப்பதால் சில வசதி கிடைக்கிறது, கஷ்டம் குறைவாக இருக்கிறது; அதனால் துறவிகள் இந்த சின்னங்களைத் தரிக்கிறார்கள் என்று கூறினால், குடை முதலியனவும் இதே பிரயோஜனத்திற்காகவே பயன்படுத்தப்படுகிறது என்று ஏன் கருதக்கூடாது? அதிக ஏழ்மையும், அதிக செல்வமும் மோகூமல்ல; இரண்டு நிலைகளிலும் ஞானத்தாலேயே ஜீவனுக்கு மோகூம் கிடைக்கிறது. ஆகவே தர்ம, அர்த்த, காம, ராஜ்யம் பெறுதல் என்னும் பந்தங்களின் இடத்தில் இருந்தாலும், நான் ஜீவன் முக்த பதவியில் நிலைத்துள்ளதாக அறிந்து கொள்ளுங்கள்.

நான் மோகூம் என்னும் பாறையில் தேய்த்துக் கூராக்கப்பட்ட கத்தியால் ராஜ்யம், ஐஸ்வர்யம் என்னும் பாசத்தையும், மனைவி, மக்கள் என்ற பந்தத்தையும் வெட்டிவிட்டேன். பெண் துறவியே! இவ்வாறு நான் ஜீவன் முக்தனானேன் உங்களிடம் யோக பிரபாவத்தைக் கண்டு மரியாதை கொண்டாலும், உங்களின் இந்த ரூபமும், அழகும் யோகசாதனைக்கு உரியது என்று நான் கருதவில்லை. மென்மை, அழகு, யௌவனம் முதலியவை யோகத்திற்கு விரோதமானவை. இந்த குணங்களோடு, யோகமும், நியமும் உங்களிடம் உள்ளது. இது எவ்வாறு நிகழ்ந்தது என்று எனக்குப் பெரும் ஐயம் உண்டாகிறது.

ஒன்று விடுபட்டதா இல்லையா என்பதை பரீட்சை செய்ய நீங்கள் என் சரீரத்தை ஆக்கிரமிப்பு செய்துள்ளீர்கள். இதன்மீது பலாத்காரமாக அதிகாரம் செலுத்துகிறீர்கள். யோகமுடையவனும், காமத்தில் பற்று கொண்டால், அவன் த்ரிதண்டம் தரிப்பது பொருந்தாது. அது வீணானது. நீங்கள் உங்கள் நடத்தையின் மூலம் சந்நியாச ஆஸ்ரமத்தைக் காப்பாற்றவில்லை. நீங்கள் இவ்வாறு செய்து உங்கள் சொருபத்தை மறைத்துக் கொண்டீர்கள். ஆனால் ஜீவன் முக்தனான புருஷனுக்குத் தன்னை மறைத்துக் கொள்ள வேண்டிய அவசியம் இல்லை. தாங்கள் இயல்பாக, என்னுடைய முன் உடலை ஆக்ரமிக்க முயற்சித்தீர்கள். இதன் மூலம் நீங்கள் எதைத் தாண்டியுள்ளீர்கள்? நீங்கள் எந்தக் காரணத்திற்காக என்னுடைய நகரத்தில் சஞ்சரித்தீர்கள்?

யாருடைய கட்டளையால் என் இதயத்தில் புகுந்தீர்கள். நீங்கள், சிறந்த பிராமண வர்ணப்பெண், நான் கூடித்திரியன். நாம் இருவரும் சேருவது சரியல்ல. இதன்மூலம் தாங்கள் 'இனக்கலப்பு' என்னும் குற்றத்தைத் தோற்றுவிக்காதீர்கள். தாங்கள் துறவி; நான் இல்லற தர்மத்தில் இருப்பவன். எனவே 'ஆஸ்ரமக் கலப்பு' என்னும் குற்றமும் தோன்றியுள்ளது. நீங்கள் கோத்ரம் உடையவரா, இல்லையா என்பதை நான் அறியேன். என் கோத்ரம் பற்றியும் நீங்கள் அறிய மாட்டீர்கள். ஆகவே சகோத்ரமாக உள்ள என்னில் பிரவேசித்ததால் 'கோத்ரகலப்பு' என்னும் குற்றத்தையும் உண்டாக்கியுள்ளீர்கள். உங்கள் கணவர் உயிருடன் இருப்பார் என்றால் தாங்கள் என்னால் அடையத் தகாதவர். மாற்றான் மனைவி என்பதால் இந்த நடத்தை 'தர்மக்கலப்பு' என்னும் நான்காவது குற்றத்தையும் ஏற்படுத்தியுள்ளது.

தாங்கள் அஞ்ஞானம் அல்லது பொய் ஞானத்தால் செய்யத் தகாத இந்தக் காரியங்கள் அனைத்தையும் செய்யத் தயாராக இருக்கிறீர்கள். உங்கள் மூலம் ஏதேனும் சாஸ்திரம் கற்கப்பட்டிருந்தால், உங்கள் குற்றத்தின் மூலம் அனைத்தையும் வீணாக்கிவிட்டீர்கள். உங்கள் குற்றத்தை நீங்களே வெளிப்படுத்தி துஷ்டையாகிவிட்டீர்கள். தாங்கள் என்னை மட்டும் தனியாக வெல்ல விரும்பவில்லை. இங்குள்ள என் சபை முழுவதையும் வெல்ல விரும்புகிறீர்கள். நீங்கள் என்னுடைய தோல்விக்காகவும், உங்களுடைய வெற்றிக்காகவும் என்னுடைய இந்தச் சபையினர் மீது அடிக்கடி உங்கள் பார்வையைச் செலுத்துகிறீர்கள். விஷத்தையும் அமுதத்தையும் ஒன்றாக்குவது போல் காமத்தோடு யோகத்தின் சம்பந்தத்தை ஒன்றாக்கியுள்ளீர்கள்.

பெண்ணும், ஆணும் ஒருவரை ஒருவர் விரும்பிச் சேரும் சேர்க்கை அமுதம் போல் இனிமையானது. அன்புடைய பெண்ணுக்கு அன்பு கொண்ட புருஷன் கிடைக்காதபோது அந்தக்குற்றம் விஷம்போல் பயங்கரமானது.

தாங்கள் என்னைத் தொட வேண்டாம். என் வாழ்க்கை உத்தமமானது; களங்கமற்றது. நீங்கள் உங்கள் துறவு தர்மத்தைக் கடைப்பிடியுங்கள். நீங்கள் என்னை இவன் ஜீவன் முக்தனா இல்லையா என அறிய விரும்பினீர்கள். உங்கள் இதயத்தில் மறைந்திருந்த இந்தக் கருத்தை இப்போது என்னிடம் மறைக்க முடியாது. அல்லது வேறு மன்னனின் காரியத்திற்காக வேஷம் மாற்றிக் கொண்டு இங்கு வந்திருந்தால், நீங்கள் உண்மையை மறைப்பது சரியல்ல.

மனிதன் ஒரு மன்னனிடமோ, பிராமணனிடமோ, பதிவிரதையான பெண்ணுக்கு அருகிலோ கபடமாக வேஷம் தரித்துச் செல்லக்கூடாது. அந்தக் கபட வேஷதாரியிடம் அவர்கள் கோபம் கொண்டால் அவனை அழித்துவிட முடியும் ஏன் எனில் மன்னர்களின் பலம் ஐஸ்வர்யம்; பிராமணனின் பலம் வேதம். பெண்களின் உத்தமமான பலம் ரூபமும், பௌவனமும், சௌபாக்கியமுமாகும்.

இவர்கள் இத்தகைய பலத்தாலேயே பலம் பெறுகிறார்கள். தான் விரும்பும் பொருளை வெல்ல விரும்பும் மனிதன் இவர்களிடம் எளிமையோடு செல்ல வேண்டும். இவர்களிடம் தீய கருத்துடன் செல்வது அழிவிற்குக் காரணமாகிவிடும். ஆகவே, பெண் துறவியே! நீங்கள் உங்களுடைய ஜாதி, சாஸ்திர ஞானம், வாழ்க்கை, கருத்து, இயல்பு, இங்கு வந்த காரணம் ஆகியவற்றை உண்மையாகக் கூறுங்கள்.”

இவ்வாறு துயரமளிக்கும் தகுதியற்ற செயல்களால் சுலபாவை ஜனக மன்னன் அவமதித்தாலும், சுலபா சலிப்பு கொள்ளவில்லை. மன்னன் இவ்வாறு கூறி முடித்ததும் சுலபா இனிய சொற்களால் பேசத் தொடங்கினாள்.

ஜனக மன்னனுக்கு சுலபா கூறிய மறுப்புடன் கூடிய பதிலுரை

மன்னா! வாக்கியம் என்பது, 9 குற்றங்கள் இல்லாதது. 18 குணங்கள் நிரம்பியது அந்த வாக்கியத்தில் ‘சௌக்யம்’, சாங்க்யம், கிரமம், நிர்ணயம், பிரயோஜனம் என்னும் ஐந்து வகைப் பொருட்கள் இருக்க வேண்டும். இவற்றின் தனித்தனி லக்ஷணங்களைக் கூறுகிறேன்; கேள்.

எங்கு பல வெவ்வேறு ஞேயம் (அர்த்தம்-பொருள்) இருக்குமோ, அத்தகைய இடங்களில், உண்மையை நிர்ணயிக்கும் அறிவு ‘சௌக்யம்’ என்பது ஆகும் (சொல்லின் உண்மையான பொருளைக் கூறுவது)

ஒரு சிறந்த பொருளின் (சொல்லின் பொருள்) குற்றம், குறைகள்

பகுத்து எண்ணப்படும் அந்த அர்த்தம் எண்ணிக்கை அல்லது ‘சாங்க்யம்’ எனப்படும். ஒரு சொல்லின் பல குணங்களில் எதை முதலில் கூறுவது, எதைப் பின்னால் கூறுவது என வரிசைப்படுத்தி ஆலோசிப்பது க்ரமமாகும். இத்தகைய க்ரமத்தோடு கூடிய வாக்கியங்களை க்ரமத்துடன் கூடியது என வாக்கிய தத்துவமறிந்தவர்கள் கூறுகிறார்கள்.

தர்ம-அர்த்த-காம-மோக்ஷ விஷயத்தில் ஏதேனும் ஒன்றைச் சிறப்பாக எடுத்துக்கூறி, முடிவில் எந்தக் கொள்கை உறுதியாக்கப்படுகிறதோ அதன் பெயர் நிர்ணயமாகும். விருப்பத்தாலோ, த்வேஷத்தாலோ, தோன்றிய துயரங்களின் மூலம் ஒருவரை துயரம் முக்கியமாகக் கூறப்படுவது பிரயோஜனம் என்று கூறப்படுகிறது. மன்னா! இதுவரை நான் கூறிய ஐந்து வகைப் பொருட்களான ‘சௌக்ஷ்யம்’ முதலிய குணங்கள் நிரம்பிய என்னுடைய வாக்கியங்களைக் கேளுங்கள்.

மன்னா! நான் பொருளுடைய வாக்கியங்களையே பேசுவேன். அர்த்த பேதமின்றி, நியாயத்துடன் இருக்கும். அதில் தேவைக்கு அதிகமான, கேட்பதற்குக் கடுமையான, ஐயம் உண்டாக்குவதுமான சொற்கள் இருக்காது. நான் உத்தமமான சொற்களையே பேசுவேன். என்னுடைய பேச்சில் பெரிய மற்றும் நிஷ்டுரமான பதங்கள் இருக்காது. மென்மையான, மிதமான பதவரிசை மட்டுமே இருக்கும். அது பராமுகமான மனிதர்களுக்குச் சுகமளிக்காது. அது பொய்யுமல்ல; தர்மம், அர்த்த-காமத்திற்கு எதிரானதுமல்ல. சம்ஸ்காரங்கள் இருக்காது. சிறிய பதத்தன்மை என்னும் குற்றம் இருக்காது.

கஷ்டமான சப்தங்கள் பிரயோகிக்கப்படாது. வரிசையில்லாத உச்சரிப்பு உண்டாகாது. நான் கூறுவது பயனற்றதோ, உபாயமற்றதோ அல்ல. நான் காம-க்ரோத-பய-லோப-தைன்ய-அநாகரீக-வெட்கம்-இரக்கம் மற்றும் அபிமானத்துடன் எந்த வகையிலும் எந்த விஷயத்தையும் பேசமாட்டேன். மன்னா! பேச விருப்பம் இருந்தாலும், பேசுவன் கேட்பவன், வாக்கியம் மூன்றும் சமநிலையில் வரும்போது பேசுவன் பேசும் பொருள் பிரகாசம் அடைகிறது. பேசுவன், கேட்பவனை அவமதித்து மற்றவர்க்காகப் பேசத் தொடங்கும்போது அந்த பேச்சு கேட்பவனின் உள்ளத்தில் நுழைவதில்லை.

யார் சுயநலமின்றி மற்றவர்களுக்காகச் சிறிது பேசுகிறானோ, அப்போது பேசுவனிடம், கேட்பவன் ஐயம் கொள்கிறான். எனவே அந்தச் சொல்லும் குற்றமுடையதாகிறது. பேசுவன் தனக்கும், கேட்பவனுக்கும் அனுகூலமான விஷயத்தைப் பேசினால், அவனே உண்மையில் பேசுவன் ஆவான். ஆகவே, நீங்கள் ஒன்றுபட்ட உள்ளத்தோடு, வாக்கியம் என்னும் செல்வம்

நிரம்பிய என்னுடைய பொருள் நிறைந்த சொற்களைக் கேளுங்கள்.

மகாராஜா! தாங்கள் என்னிடம் நீங்கள் யார்? யாருடையவர்? எங்கிருந்து வந்திருக்கிறீர்கள் என்று கேட்டீர்கள். அதற்கான என் பதிலை ஒருமுகப்பட்ட மனத்தோடு கேளுங்கள். இவ்வுலகில் பிராணிகளின் ஜன்மம் பல தத்துவங்களின் சேர்க்கையால் உண்டாகிறது. ஐந்து ஞானேந்திரியங்களும் அவற்றின் விஷயங்களும், ஆத்மாவிலிருந்து வேறாக இருந்தாலும் கட்டையில் ஒட்டிய அரக்கைப்போல ஆன்மாவோடு இணைந்துள்ளன. ஆனால் இந்த புலன்களுக்குத் தூண்டுவிக்கும் சக்தி கிடையாது. ஒவ்வொரு புலனுக்கும் தன்னுடைய ஞானமும் கிடையாது. மற்றவற்றின் ஞானமும் கிடையாது.

கண் தன்னுடைய 'கண்' என்னும் தன்மையை அறியாது. காதும் தன் விஷயம் எதையும் அறியாது. இவ்வாறு புலன்களும், விஷயங்களும் பரஸ்பரம் ஒன்றோடு ஒன்று சேர்ந்திருந்தாலும், அவற்றின் விஷயங்களை அறிவதில்லை. இது, மண்ணும், நீரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்திருந்தாலும் சேர்க்கையை அறியாதது போன்றது ஆகும். உடலிலுள்ள புலன்கள் பிரத்யக்ஷமாக உணரும்போது வெளி குணங்களைக் கொண்டுள்ளன.

ஒரு பொருளைக் காண்பதற்கு ரூபம், கண், பிரகாசம் என்னும் மூன்றும் சேர்ந்தே காரணமாகிறது. அதேபோல ஞானமும், ஞேயமும் மூன்று மூன்று காரணங்கள் உடையன. ஞானம் மற்றும் ஞாதவ்ய (அறிய வேண்டிய) விஷயங்களுக்கிடையில் ஒரு ஞானேந்திரியத்தைத் தவிர மனம் என்னும் மற்றொரு குணமும் உள்ளது. மனத்தினாலேயே ஒரு விஷயத்தில் ஜீவாத்மா நல்லது கெட்டதைத் தீர்மானிக்க யோசிக்கிறது. அப்போது அங்கேயே உள்ள 12 வது குணமான அறிவால் அறிந்து கொள்ள வேண்டியதைத் தீர்மானிக்கிறது. (5 ஞானேந்திரியங்கள், அவற்றின் ஐந்து விஷயங்கள், மனம், அறிவு என 12)

அந்த 12 வது குணமான அறிவில் சத்வம் (13 வது குணம்) என்னும் குணம் உள்ளது. அதனால் மகா சத்வம், அல்ப சத்வம் உடைய பிராணிகள் தீர்மானிக்கப்படுகின்றன. அந்த சத்துவத்தில் செய்பவன் என்னும் அபிமானம் உடைய அகங்காரம் என்னும் 14 வது குணம் உள்ளது. அந்த அகங்காரத்தில் வாசனை என்னும் 15 வது குணம் உள்ளது. அங்கு தனித்தனியே கலைகளின் சமூகங்களின் சேர்க்கையான அன்னிய குணம் உள்ளது. அது 16 வது குணம் அந்த சமூகங்களின் சேர்க்கையில் 17 வது ப்ரக்ருதி, 18 வது வ்யக்தி ஆகிய இரு குணங்கள் உள்ளன.

இவற்றுடன் சுகம்-துக்கம், முதுமை-மரணம், லாபம்-நஷ்டம், பிடித்தது-பிடிக்காதது என்னும் இருமைகளின் சேர்க்கை 19 வது குணமாகும். இதற்கு மேலே காலம் என்னும் 20 வது குணமும் கூறப்படுகிறது. இந்த 20 குணங்களின் சமுதாயத்துடன், ஐம்பெரும் பூதங்கள், சத்பாவ யோகம், அசத்பாவ யோகம் என்னும் இரண்டு குணங்கள் சேர்ந்து 27 குணங்களாகும். இவற்றைத் தவிர விதி, சக்தி, பல்ம் என்னும் மூன்று குணங்களும் உள்ளன. இவ்வாறான 30 குணங்கள் உள்ளதையே சரீரம் என்று கூறுகிறார்கள்.

சில வித்வான்கள் அவ்யக்த ப்ரக்ருதியை, இந்த 30 கலைகளின் உபாதானமாகக் கூறுகிறார்கள். சிலர் வியக்த, அல்லது பரமானுக்களைக் காரணமாகக் கூறுகிறார்கள். இரண்டு அல்லது நான்கோ காரணமாகக் கூறப்பட்டாலும், அத்யாத்ம தத்துவ வித்வான்கள் ப்ரக்ருதியையே எல்லா பூதங்களுக்கும் உபாதான காரணமாகக் கருதுகிறார்கள். அவ்யக்த ப்ரக்ருதி அனைத்தின் உபாதான காரணம். இதுவே 30 கலைகளின் உருவில் வெளிப்படுகிறது. நானும், நீங்களும், மற்ற சரீரதாரிகள் அனைவரும் ப்ரக்ருதியில் இருந்தே தோற்றம் பெறுகிறோம்.

பிராணிகளின் ரஜோ வீர்ய சம்யோகத்தால் உண்டான சில நிலைகளின் சேர்க்கையால் “கலல்” என்னும் ஒரு பொருள் தோன்றுகிறது. அதிலிருந்து மாமிச பிண்டம் தோன்றிப் பின் பல்வேறு அங்கங்களின் நிர்மாணம் உண்டாகிறது. அங்கங்களிலிருந்து ரோமவரிசையும், நகங்களும் தோன்றுகின்றன. மிதிலை மன்னா! கர்ப்பத்தில் 9 மாதம் முடிந்த பின் ஜீவன் பிறப்பை ஏற்கிறது. அப்போது அதற்குப் பெயரும் உருவமும் கிடைக்கிறது. அதன் சிறப்பு அடையாளத்தால், அது பெண் அல்லது ஆண் என்று அறியப்படுகிறது. பாலகன் பிறக்கும்போது, அவன் விரல்களும், நகங்களும் தாமிரத்தைப் போல் சிவப்பாகக் காணப்படுகின்றன. அவன் குமார வயதடையும்போது முன்னிருந்த உருவம் கிடைப்பதில்லை.

அதேபோல குமரனாக இருந்து பின் வாலிபத்தையும், வாலிபத்தில் இருந்து முதுமையும் அடைகிறான். இவ்வாறு படிப்படியாக, வரிசையான நிலைகளை அடைந்ததும், முன்னிருந்த நிலைகள் காணப்படுவதில்லை. எல்லாப் பிராணிகளிலும் பல்வேறு பிரயோஜனங்களின் வெற்றிக்காக, மேற்கூறிய கலைகளின் சொருபத்தில் ஒவ்வொரு கணமும் மாறுதல் உண்டாகிக் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் அது அறிந்து கொள்ள முடியாத அளவு சூக்ஷ்மமானதாகும். இந்தக் கலைகளின் லயமும், தோற்றமும் கண்ணுக்குத் தெரிவதில்லை. விரைந்து செல்லும் குதிரை இமைப்பொழுதில் ஓடிவிடுவதைப்போல இந்த உலகமும் வேகமாக ஒரு நிலையிலிருந்து மற்றும் ஒரு நிலைக்குச் சென்று கொண்டிருக்கிறது.

ஆகவே, இந்த விஷயத்தில் யார் எங்கிருந்து வருகிறான், எவன் எங்கிருந்து வருவதில்லை. இவன் யாருடையவன் அல்ல; எங்கிருந்து தோன்றியவன் யாரிடமிருந்து அல்ல, பிராணிகளுக்கும் அதன் அங்கங்களுக்கும் என்ன சம்பந்தம் என்று வினவ முடியாது. பரஸ்பரம் தேய்ப்பதால் கட்டையில் இருந்து அக்னி தோன்றுவதைப்போல, மேற்கூறிய கலை சமுதாயங்களில் இருந்து ஜீவன் ஜன்மம் ஏற்கிறது. தாங்கள் தங்கள் மூலம் உங்களுடைய ஆத்மாவைத் தரிசனம் செய்கிறீர்கள். அதுபோலத் தன் மூலம் மற்றவர்களின் ஆத்மாவை ஏன் தரிசிப்பதில்லை?

நீங்கள் உங்களிடமும், மற்றவரிடமும் சமபாவம் வைப்பவர் என்றால், என்னிடம், நீங்கள் யார்? யாருடையவர் என்று ஏன் கேட்கிறீர்கள்? மிதிலை மன்னா! இது எனக்கு வேண்டும்; இது எனக்கு வேண்டாம் என்னும் இருமை விஷயங்களிலிருந்து தாங்கள் விடுபட்டவர் என்றால், என்னிடம் நீங்கள் யார்? யாருடையவர்? எங்கிருந்து வந்தீர்கள்? என்று ஏன் வினா விடுக்கிறீர்கள்? அதனால் உங்களுக்கு என்ன பிரயோஜனம் நண்பன், பகைவன், நடுவன் என்னும் விஷயத்தில், வெற்றி, சமாதானம், சண்டை என்பவற்றில் ஏற்படையவற்றைச் செய்த தங்களிடம், ஜீவன் முக்தனின் லக்ஷணங்கள் என்னவாகும்?

த்ரிவர்க்கம் எனப்படும் தர்ம-அர்த்த-காமங்களை கர்மங்களில் அறியாமல், இவற்றோடு தொடர்புடைய அத்தகைய புருஷனிடம் ஜீவன் முக்தனின் லக்ஷணம் என்ன இருக்கிறது? பிடித்தது-பிடிக்காதது; பலமுடையது; பலம் இல்லாதது என்பவற்றில் சமதிருஷ்டி இல்லாத முக்தனுடைய லக்ஷணம் என்னவாகும்?

மன்னா! உண்மையில் தாங்கள் யோகமுடையவர் இல்லை; உங்களுக்கு ஜீவன் முக்தன் என்னும் அபிமானம் உள்ளது. தாங்கள் தங்களை ஜீவன் முக்தன் என்று கருதக்கூடாது. பத்தியம் இல்லாத பிணியாளனுக்கு மருந்து அளிப்பது நிறுத்தப்பட வேண்டியதுபோல, நீங்கள் இதை நிறுத்த வேண்டும். பலவகையான பொருட்களைப் பற்றின் இடத்தில் அறிந்து, தன்மூலம், தன்னிலேயே, தன்னையே பாருங்கள். இதைத்தவிர முக்தனுக்கு வேறு என்ன லக்ஷணம் இருக்க முடியும்? தன்னுடைய மோகஷத்தை ஆஸ்ரயித்து, பற்றினைக் கொண்டுள்ளீர்கள். நான் அவற்றைக் கூறுகிறேன் கேளுங்கள்.

உலகம் முழுவதையும் ஒரு குடைக்கீழ் ஆளும் சார்வபௌமன் ஆகிய மன்னன் கூட நகரத்தில் மட்டுமே வாசம்புரிகிறான். அந்த நகரத்திலும் ஒரே மாளிகையில், ஒரே படுக்கையில் இரவில் அவன் தூங்குகிறான். அந்த

படுக்கையிலும் பாதி பகுதிக்கு மன்னனின் மனைவிக்கு அதிகாரம் உள்ளது. ஆகவே மன்னன் பாதிப் படுக்கைக்கே உரியவனாகிறான்.

இதேபோலப் பொருட்களைப் பயன்படுத்துதல், போஜனம், ஆசனம், படுக்கை முதலிய அளவுக்குட்பட்ட விஷயங்களை ஏற்பதிலும், துஷ்டர்களை அடக்குவதிலும், நல்லவர்களுக்கு அருள்புரிவதிலும், மன்னன் எப்போதும் மற்றவருக்குக் கட்டுப்பட்டவன், எந்த ஒரு காரியத்திலும் அவனுக்குச் சுதந்திரம் இல்லை என்றபோதும் அவன் அவற்றில் பற்றுடையவனாகி விடுகிறான். இத்துடன் சண்டை சமாதானம் செய்வதிலும் மன்னனுக்குச் சுதந்திரம் இல்லை. பெண் சகவாசம் விளையாட்டு விவகாரத்திலும் அவன் எப்போதும் மற்றவருக்கு அநீனமானவன்.

மந்திரிகளின் சபையில் ஆலோசனை செய்யும்போது அவனுக்குச் சுதந்திரம் இருப்பதில்லை. மற்றவர்களைத் தண்டிக்க ஆணையிட மன்னனுக்குச் சுதந்திரம் இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் அந்த சமயத்திலும் மன்னன் பல நேரங்களில் தன் விருப்பத்திற்கு எதிராக மந்திரிகளின் ஆலோசனைப்படியே நடக்க வேண்டியுள்ளது. அவன் தூங்க விரும்பினாலும், தங்கள் காரியங்களுக்காக வரும் மனிதர்களால் குழப்படுவதால் உறங்க முடிவதில்லை. படுக்கையில் உறங்கும் மன்னன் மக்களின் வேண்டுதலால் வகையின்றி எழுந்திருக்க வேண்டியுள்ளது. “மன்னா நீராடுங்கள்; எண்ணெய் பூசங்கள்; தண்ணீர் குடியுங்கள்; ஆஹுதி அளியுங்கள்; அக்னி ஹோத்ரம் செய்யுங்கள்; உங்கள் விஷயத்தைக் கூறுங்கள்; மற்றவர்களின் விஷயத்தைக் கேளுங்கள்” என்று பல விஷயங்களைக் கூறி மன்னனைச் சுதந்திரமற்றவனாக ஆக்குகிறார்கள்.

யாசகர்கள் மன்னனிடம் எப்போதும் செல்வத்தை யாசிக்கின்றனர். ஆனால் தானம் பெறத் தகுந்தவர்களுக்குக் கூட மன்னன் செல்வம் அளிக்கத் துணிவதில்லை. தன் செல்வம் முற்றிலும் பாதுகாப்போடு இருப்பதையே அவன் விரும்புகிறான். எல்லோருக்கும் தானம் அளித்தால் மன்னனின் பொக்கிஷம் காலியாகிவிடும். யாருக்கும் தானம் அளிக்காவிட்டால், எல்லோரிடமும் பகை அதிகரிக்கும். மன்னனின் முன், ஒவ்வொரு கணத்திலும், ராஜ்யத்திலிருந்து விரக்தியடையச் செய்யும் குற்றங்கள் முன் வந்து கொண்டிருக்கும்.

வித்வான்களும், வீரர்களும், தனவான்களும் ஒரு இடத்தில் சேர்ந்து இருக்கும்போது அவன் அவர்களிடம் பயமடைகிறான். பயத்திற்குக் காரணம் இல்லாத இடத்திலும் மன்னனுக்குப் பயம் ஏற்படுகிறது. எப்போதும் தன் அருகில், தன் சேவையில் இருப்பவர்களிடம் கூட அவன் ஐயத்தோடு

இருக்கிறான். அந்த மன்னனின் ஐயத்தைக் கண்டு, வித்வான்களும். சூர வீரர்களும் கூட அவனிடம் தீய கருத்தை வைக்கத் தொடங்குகின்றனர். அவர்களிடம் மன்னன் கொள்ளும் பயத்தை நீங்களே அறிந்து கொள்ளுங்கள்.

ஐனக மன்னா! எல்லோரும் அவரவர் வீட்டில் மன்னர்கள்; அவரவர் வீட்டின் தலைவர். அனைவரும் யாருக்காவது தண்டனை அளிக்கின்றனர். யாருக்காவது அருள் புரிகின்றனர். ஆகவே அவர்கள் அனைவரும் மன்னனுக்குச் சமமானவர்களே. மனைவி, மக்கள், நிதி, நண்பன், சேர்க்கை போன்ற எல்லாப் பொருட்களும் மன்னனிடம் இருப்பதைப்போல மற்றவர்களிடமும் இருக்கவே செய்கின்றன. எந்தக் காரணங்களால் ஒருவன் மன்னன் என்று கூறப்படுகின்றானோ, அதே காரணங்களால் மற்றவர்களும் அவனுக்குச் சமமாகவே கூறப்படுகிறார்கள்.

தேசம் அழிந்துவிட்டது; நகரம் எரிந்துவிட்டது; முக்கிய யானை இறந்துவிட்டது என்னும் விஷயங்கள் எல்லோருக்கும் சாதாரணமானவை. இந்தக் கஷ்டங்கள் அனைவருக்கும் சமமானவை என்றாலும், மன்னன் தன் பொய்யான ஞானத்தின் காரணமாக இவை தன்னுடைய நஷ்டம் எனக்கருதித் துயரமடைகிறான். விருப்பம், வெறுப்பு, மனத்தில் தோன்றும் மானசீக துயரம் போன்றவை மன்னனை ஒருபோதும் விடுவதில்லை. தலைவலி முதலிய உடல் பிணிகளும் அவனைத் தனக்குள் கட்டுப்படுத்தித் துயரமளிக்கின்றன. பலவகை இருமைகளால் தாக்கப்பட்டு எல்லாப் பக்கமும் பயமும், ஐயமும் கொண்டு இரவுகளை எண்ணிக் கொண்டு, பகைவர்கள் நிரம்பிய ராஜ்யத்தை அனுபவிக்கிறான்.

மிகவும் குறைவான சுகத்தையும், அதிகமான துயரத்தையும், முற்றிலும் சாரமற்றதாகவும், வைக்கோலில் பட்ட தீயைப்போல நொடிப் பொழுதில் அழிவதும், நீர்க்குமிழியைப்போல் நிலையற்றதாகவும் உள்ள ராஜ்யத்தை யார் ஏற்றுக் கொள்வான். ஏற்றுக் கொண்டும் யார் அமைதியடைய முடியும்? மன்னா! நீங்கள் இந்த அரசு, நகரம், சேனை, செல்வம் மந்திரிகள் அனைத்தும் தங்களுடையவை எனக் கருதுகிறீர்கள். இது உங்களுடைய பிரமையேயாகும். இவை அனைத்தும் யாருடையன? யாருடையவை அல்ல என்று நான் கேட்கிறேன்?

நண்பன், மந்திரி, நகரம், தேசம், நிதி, தண்டனை, மன்னன் ஆகிய ஏழும் அரசின் அங்கங்களாகும். என் கையில் த்ரிதண்டம் இருப்பதுபோல், உங்கள் கையில் ராஜ்யம் உள்ளது. ஏழு அங்கங்கள் கொண்ட உங்கள் ராஜ்யமும், என்னுடைய த்ரிதண்டமும், பரஸ்பரம் சிறந்த குணங்கள் உடையவை. அவ்வாறு இருக்கும்போது, இவ்விரண்டில் எது, எந்த

குணத்தின் காரணமாகச் சிறந்தது என்று கருதப்படும்?

ராஜ்யத்தின் ஏழு அங்கங்களும் ஒவ்வொரு சமயத்தில் தன் சிறப்பை அறுதியிடுகின்றன. இந்த ஏழு அங்கங்களின் சமுதாயமும், மற்ற மூன்று சக்திகளும் சேர்ந்து ராஜ்யத்திற்கு 10 வர்க்கங்கள் உள்ளன. இவை அனைத்தும் ஒன்று சேர்ந்து மன்னனைப் போலவே ராஜ்யத்தை அனுபவிக்கின்றன. கூடித்திரிய தர்மத்தில் உள்ள உற்சாகமுடைய மன்னன் மக்களின் வருமானத்தில் பத்தில் ஒரு பாகத்தை வரியாகப் பெறுகிறான். சாதாரண மன்னர்கள் அதற்கும் குறைவான வரியைப் பெற்றும் திருப்தியடைகிறார்கள்.

சாதாரண மக்கள் இல்லை என்றால், எந்த மன்னனும் இருக்க முடியாது. மன்னன் இன்றி ராஜ்யம் நிலைக்க முடியாது. ராஜ்யம் இல்லாவிட்டால் தர்மம் எவ்வாறு இருக்க முடியும்? தர்மம் இல்லாவிட்டால் பரமாத்மாவை எவ்வாறு அடைய முடியும்? மன்னனுக்கும், ராஜ்யத்திற்கும் உள்ள சிறந்த தர்மத்தை இப்போது கேளுங்கள்.

மன்னா! தன்னுடைய ராஜ்ய பூமியைத் தானம் செய்து, அஸ்வமேதம் போன்ற யாகங்களின் புண்ணியத்தைப் பெறுகிறானோ, அவனே புனிதமானவன். மன்னனுக்குத் துயரம் அளிக்கும் ஆயிரக்கணக்கான கர்மங்களை நான் இங்கு கூற முடியும். எனக்கு என் உடலிலேயே பற்று இல்லை என்னும்போது மற்றவர்கள் சரீரத்தில் எவ்வாறு இருக்க முடியும்? யோகமுடைய பெண் துறவியான என்னிடம் நீங்கள் இவ்வாறு பேசக்கூடாது.

நீங்கள் மகரிஷி பஞ்சசிக ஆசாரியரிடமிருந்து, உபாயம், (நிதித்யாசம்) உபநிஷதம் (அவற்றைக் கேட்பதும், மனனம் செய்வதும்) உபாசங்கம் (யமநியமம் முதலியவை) பிரம்ம, ஜீவ ஒற்றுமை அனுபவம் ஆகியவற்றோடு, மோகூ சாஸ்திரத்தைக் கேட்டிருக்கிறீர்கள். நீங்கள் பற்றிலிருந்து விடுதலை அடைந்தவர்; பந்தங்களை வெட்டிவிட்டவர் என்னும்போது, உங்களுக்குக் குடை, சாமரம் இவற்றில் எவ்வாறு பற்று உண்டாகிறது?

மன்னா! நீங்கள் பஞ்சசிகாசாரியாரிடம் சாஸ்திரத்தைக் கேட்டும் கேட்கவில்லை என்று கருதுகிறேன். அல்லது அவரிடம் கேட்ட சாஸ்திரத்தைப் பொய்யாக்கிவிட்டீர்கள். அல்லது வேத சாஸ்திரத்தைப் போலத் தோன்றும் வேறு ஒரு சாஸ்திரத்தை அவரிடமிருந்து கேட்டிருக்கலாம். ஆனால் தாங்கள் விதேக ராஜன், மிதிலை மன்னன் என்ற லௌகிகப் பெயர்களால்தான் கௌரவம் பெற்றுள்ளீர்கள். மற்ற சாதாரண மனிதர்களைப் போலப் பற்றாலும் தடையாலுமே கட்டுப்பட்டுள்ளீர்கள் நீங்கள் முற்றிலும் முக்தன்

என்றால், நான் அறிவின் மூலம் உங்களுக்குள் பிரவேசித்ததில் உங்களுக்கு என்ன குற்றம் செய்துள்ளேன்?

எல்லா வர்ணங்களிலும் சந்நியாசிகள் தனிமையான இடத்தில் வாழ வேண்டும் என்பதே நியமம் ஆகும். அவ்வாறு இருக்கும்போது நான் உங்களுடைய சூன்யமான சரீரத்தில் வாசம்புரிந்து, யாருடைய, எந்தப் பொருளைக் களங்கப்படுத்திவிட்டேன்? மன்னா! நான் உங்கள் சரீரத்தை ஸ்பரிசிப்பது கைகளால் மட்டுமோ, புஜங்களாலோ, கால்களாலோ, தொடைகளாலோ, உடலின் பிற அவயங்களாலும் அல்ல. தாங்கள் பெரும் குலத்தில் தோன்றியவர். வெட்கம் மிகுந்தவர். தீர்க்கதரிசி. நாம் இருவரும் பரஸ்பரம் செய்துள்ள நன்மை அல்லது தீமை எதையும் நீங்கள் இந்த நிறைந்த சபையில் கூறக்கூடாது.

இங்கு எல்லா வர்ணத்தின் குருக்களான பிராமணர்களும், மதிப்பிற்குரிய மகாபுருஷர்களும் அமர்ந்திருக்கிறார்கள். நீங்கள் மன்னன் என்பதால் இவர்களுக்குக் குருவைப் போன்றவர். உங்கள் அனைவரின் கௌரவமும் ஒருவர் மற்றவரின் மீது சார்ந்துள்ளது. எனவே இந்த நிறைந்த சபையில் ஆண், பெண் சேர்க்கை பற்றிய சர்ச்சை செய்யக்கூடாது. மன்னா! தாமரை இலையில் பட்ட நீர் அதை ஸ்பரிசிப்பதில்லை. அதைப்போல நான் உங்களைத் தீண்டாமல் உங்களுக்குள் வாசம் புரிகிறேன். ஒருக்கால், நீங்கள் என்னுடைய ஸ்பரிசுத்தை உணர்வீர்களானால், பஞ்சசிகர் உங்களுக்கு ஞானத்தை எவ்வாறு உபதேசித்தார் என்று கேட்க நேருகிறது.

ஏன் எனில் அந்த ஞானத்தை விதையற்றதாகச் செய்துவிட்டீர்கள். பரஸ்தீரீயின் ஸ்பரிசு அனுபவத்தை உணர்வதால், இல்லற தர்மத்தில் இருந்தும் வழுவிவிட்டீர்கள். அறியக் கடினமான, கிடைத்தற்கரிய மோக்ஷத்தையும் பெற முடியவில்லை. ஆகவே மோக்ஷத்தைப் பற்றிப் பேசி மட்டுமே. நீங்கள் இல்லறம்-மோக்ஷம் இரண்டிற்கும் நடுவில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். ஜீவன் முக்த ஞானியினுடைய, ஜீவன் முக்த ஞானியோடு ஒரே தன்மை, வேறு தன்மையோடு, ஆத்மா ப்ரக்ருதியோடு சேரும்போது இனக்கலப்பு தோன்ற முடியாது.

கையில் பாத்திரம் இருக்கிறது. அதில் பாலும், பாலில் ஈயும் உள்ளது. இந்த மூன்றும் பரஸ்பரம் தனியானது. தனித் தனியாக இருந்தாலும், ஆதாரம் ஆதேயம் என்னும் சம்பந்தத்தால் ஒன்று மற்றொன்றை ஆஸ்ரயித்து ஒன்றாகிவிட்டன. ஆனால் பாத்திரத்தில் பாலின் தன்மை வந்துவிடுவதில்லை. பாலும், ஈயாகிவிடுவதில்லை. இந்த ஆதேய பொருட்கள்தான் தன்னில் வேறுபட்ட ஆதாரத்தை அடைகின்றன.

ஆஸ்ரமங்கள் அனைத்தும் தனித்தனியானவை. நான்கு வர்ணங்களும் வெவ்வேறானவை. இவற்றில் பரஸ்பரம் வேறுபாடு அமைந்துள்ளது. இவற்றை அறியும்போது உங்களுக்கு இனக்கலப்பு எவ்வாறு உண்டாக முடியும்? மன்னா! நான் ஜாதியில் பிராமணப் பெண்ணல்ல வைசியப் பெண்ணுமல்ல; சூத்திரப் பெண்ணும் அல்ல. நான் உங்களைப் போன்ற கூத்திரியப் பெண். தூய வம்சத்தில் பிறந்தவள். பிரம்மச்சரிய பரிபாலனம் செய்தவள். பிரதானன் என்னும் ராஜரிஷியின் குலத்தில் பிறந்தவள். என் பெயர் சுலபா. என்னுடைய முன்னோர்கள் துரோண, சதச்ருங்க, சக்ரத்வார என்னும் மலைகளை, இந்திரனின் உதவியோடு யக்ஞ வேதியில் செங்கல்களுக்குப் பதிலாகப் பயன்படுத்தினர். அத்தகைய பெரும் குலத்தில் நான் தோன்றியவள்.

எனக்குத் தகுந்த கணவன் கிடைக்காததால் மோகூ தர்மத்தைக் கற்றேன். முனி விரதத்தை மேற்கொண்டு தனியாக சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். நான் கபடமாக துறவி வேடம். பூணவில்லை. மற்றவர்களின் செல்வத்தை அபகரிக்கவும் இல்லை. இனக் கலப்பைப் பரப்பவும் இல்லை. நான் உறுதியோடு பிரம்மச்சரியத்தை மேற்கொண்டு என் தர்மத்தில் இருக்கிறேன். நான் என் சபதத்திலிருந்து ஒருபோதும் விலகியதில்லை. ஆலோசிக்காமல் ஒருபோதும் பேசியதில்லை. இன்று நன்கு ஆலோசித்தே உங்களிடம் வந்துள்ளேன். உங்களுடைய அறிவு மோகூ தர்மத்தில் ஈடுபட்டுள்ளது என்பதைக் கேள்விப்பட்டு, உங்களுடைய மங்களத்தை விரும்பி உங்களுடைய மோகூ ஞானத்தின் மர்மத்தை அறிவதற்காக இங்கு வந்துள்ளேன்.

நான் பகூபாதத்தோடு பேசவில்லை. உங்கள் நன்மையைக் கருதியே பேசுகிறேன். வாக்குப் பயிற்சி செய்யாமல் (பேசாமல்) அமைதியான பிரம்மத்தில் ஈடுபடுபவனே முக்தனாவான். நகரத்தின் சூன்யமான வீட்டில் துறவி ஒரு இரவு வாசம் செய்வதுபோல நான் உங்களுடைய உடலில் இன்று இரவு மட்டும் இருப்பேன். நீங்கள் எனக்கு மதிப்பளித்தீர்கள். வாக்கு என்னும் உபசரிப்பு அளித்தீர்கள். மிதிவை மன்னா! நான் மகிழ்ச்சியோடு உங்கள் சரீரம் என்னும் அழகான வீட்டில் உறங்கிவிட்டு நாளைக் காலை இங்கிருந்து சென்றுவிடுவேன்” என்று சுலபா பேசி முடித்தாள்.

சுலபாவின் பொருளுடைய சொற்களைக் கேட்ட ஜனக மன்னன் அதன்பின் ஏதும் பேசவில்லை.

**51. வியாசர், தன் மகன் சுகதேவருக்குத் தர்ம உபதேசம் செய்து எச்சரித்தல்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு உரைத்தது: (சாந்தி பருவம் அத்-321)**

வியாச மகரிஷி, தன் மகன் சுகதேவன் சாதாரண மக்களைப் போலப் பயமின்றி நடந்து கொள்வதைக் கண்டார். அவர் தன் புதல்வனுக்கு வேதங்கள் அனைத்தையும் கற்பித்து, உபதேசம் அளித்தார். வியாசர் பின்வருமாறு சுகதேவருக்கு உபதேசம் அளித்தார்.

“மகனே! நீ எப்போதும் தர்மத்தை ஆஸ்ரயித்து இரு. புலன்களை வென்றுவிடு. மிகக் கடுமையான குளிர், வெப்பம், பசி, தாகம் இவற்றைச் சகித்து பிராண வாயுவை வென்றுவிடு. சத்தியம், எளிமை, கோபமின்மை, குற்றம் பாராமை, புலனடக்கம், தவம், அகிம்சை, தயை முதலிய தர்மங்களை முறைப்படி கடைப்பிடி. சத்தியத்தின் மீது உறுதியோடு இரு. கோணல் தன்மைகளை விட்டு, விட்டு தர்மத்தை விரும்பு. உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள, தேவர்களையும், விருந்தினரையும் உபசரித்த பின் மீதமான அன்னத்தையே போஜனமாக ஏற்றுக் கொள்.

மகனே! இந்த உடல் நீரின் நுரை போன்றது; நிலையற்றது. சிறிது காலமே இருப்பது இதில் ஜீவன் பறவையைப் போலக் குடியிருக்கிறது. இது பிரியமானவர்களுடன் எப்போதும் இருப்பதில்லை. இருந்தும் நீ ஏன் தூங்குகிறாய். உன்னுடைய பகைவர் எப்போதும் விழிப்புடன், உன்னுடைய பலவீனத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நீ இன்னும் சிறுவன் ஆதலால் புரிந்து கொள்ளவில்லை. உன்னுடைய ஆயுள் எண்ணப்படுகிறது. ஆயுள் கூடினமாதிக் கொண்டிருக்கிறது. வாழ்க்கை எழுதப்படுவது போல் உள்ளபோது, நீ ஏன் எழுந்து ஓடவில்லை? ஏன் கடமையில் ஈடுபடவில்லை?

மிகவும் நாஸ்திகன் ஆனவர்கள், சுயநலத்தை விரும்பி, சரீரத்தில் மாமிசத்தையும், ரத்தத்தையும் அதிகரிக்கும் செயலைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். பரலோகத்திற்கான காரியங்களில் இருந்து எப்போதும் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். புத்தி மயக்கத்தில் மூழ்கிய மனிதர்கள் தர்மத்திடம் த்வேஷம் செய்கிறார்கள். அவர்கள் எப்போதும் தீய வழியில் செல்கிறார்கள். அவர்கள் மட்டுமின்றி அவர்களைப் பின் தொடர்பவர்களும் கஷ்டப்பட வேண்டியுள்ளது.

ஆனால், தர்ம பலம் நிரம்பிய மகாத்மாக்கள் திருப்தி உடையவர்களாக, ச்ருதி பராயணர்களாக ஆகி எப்போதும் தர்மத்தின் பாதையில் செல்கிறார்கள். நீ அவர்கள் சேவையில் இரு; அவர்களிடமே உன்னுடைய கடமையைக்

கேட்டுக் கொள். தர்மதர்சி வித்வான்களின் கருத்தை அறிந்து சிறந்த அறிவின் மூலம் உன் மனத்தை வசப்படுத்து. நிகழ்கால சுகத்தை மட்டுமே கருதி, எதிர்கால விளைவு மிகத் தொலைவில் இருப்பதாக எண்ணி, பயமில்லாமல் இருப்பவர்கள், உண்ணத் தகாதவற்றை உண்டு வாழும் அறிவற்ற மனிதர்கள் இந்த கர்ம பூமியின் பெருமையை அறிவதில்லை. நீ தர்மம் என்னும் படியின் மூலம் மெல்ல மெல்ல ஏறிச் செல்.

இப்போது நீ பட்டுப் பூச்சியைப்போல, வாசனைகளின் வலையில் சிக்கியுள்ளாய். உனக்கு, உணர்வு உண்டாகவில்லை. நாஸ்திகனும், தர்ம மரியாதையை மீறுபவனும், கரையை உடைத்துக் கொண்டும் பெருகும் நதியின் நீரைப் போன்றவனுமான மனிதனை எந்தத் தயக்கமும் இன்றித் துறந்துவிடு. காமம், க்ரோதம், மரணம், ஐம்புலன்கள் என்னும் நீர் நிறைந்துள்ள சுக, போகப் பற்றென்னும் நதியை, நீ சாத்தவிகி, தைரியம் என்னும் படகால் கடந்து விடு. உலகம் முழுவதும் மரணத்தால் அடிக்கப்பட்டு முதுமையால் பீடிக்கப்படுகிறது. இரவுகள் பிராணிகளின் ஆயுளைக் குறைத்தவாறு கழிந்து கொண்டிருக்கின்றன. நீ தர்மம் என்னும் படகில் ஏறிப் பிறவிக் கடலைக் கடந்துவிடு.

மரணம், மனிதன் நின்றாலும், உறங்கினாலும் அவனைத் தேடி அலைகிறது. திடீரென்று மரணம் உன்னைக் கவளம் ஆக்கிக் கொள்ளப்போகிறது என்னும்போது, இவ்வாறு கவலையின்றி எவ்வாறு அமைதியுடன் அமர்ந்திருக்கிறாய்? போகப் பொருட்களில் ஈடுபடும் மனிதன் அவற்றிடம் திருப்தி அடைவதில்லை. பெண் புலி ஆட்டுக் குட்டியை எடுத்துச் செல்வது போல் மரணம் தன் கோரப் பற்களில் அவனை அழுத்தி எடுத்துச் சென்று விடுகிறது.

இந்த உலகம் என்னும் இருளில் பிரவேசிக்க வேண்டும் என்றால் கையில் தர்ம, அறிவு என்னும் பெரும் விளக்கை முயற்சி செய்து எடுத்துக் கொள். மகனே! ஜீவன் பலவகை சரீரங்களில் பிறந்தும், இறந்தும் எப்போதாவது இந்த மனிதப் பிறவிக்கு வந்து பிராமண சரீரத்தை அடைகிறது. ஆகவே நீ பிராமணனுக்கு பொருத்தமான கடமையைக் கடைப்பிடி.

பிராமணனின் சரீரம் போகங்களை அனுபவிப்பதற்காகப் பிறந்ததல்ல; இது, இங்கு கஷ்டங்களை ஏற்றுத் தவம் செய்யவும், மரணத்திற்குப் பின் உவமையற்ற சுகத்தை அனுபவிக்கவும் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. வெகுகாலம் பெரும் தவம் செய்வதால் பிராமண சரீரம் கிடைக்கிறது. அத்தகைய பிராமண சரீரத்தைப் பெற்று அதைச் சுகபோகப் பற்றில் சிக்கி அழித்துக் கொள்ளக்கூடாது. ஆகவே, நீ உன் நன்மையை விரும்பினால்,

நன்மையளிக்கும் கர்மத்தில் ஈடுபட்டு, எப்போதும் ஸ்வாத்யாயம், தவம், மற்றும் புலனடக்கத்தை முழுமையாகக் கடைப்பிடிக்க முயற்சி செய்.

மனிதர்களின் ஆயுள் உருவமான குதிரை மிக வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. இதன் இயல்பு வெளிப்படாது. கலை, காஷ்டை முதலியவை இதன் சரீரமாகும். கூஷணம், நிமிஷம், சிட்டிகைப் பொழுது முதலியன இதன் ரோமங்கள். பருவங்கள் முகமாகும். சுக்ல-கிருஷ்ண பக்ஷங்கள் கண்களாகும். மாதங்கள் இதன் பல்வேறு அங்கங்களாகும். இந்த பயங்கர வேகமுடைய குதிரை, மிக வேகமாகத் தடுக்க முடியாமல் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது.

அதைக் கண்டு, நீ கர்மத்தில் ஈடுபட வேண்டும். நீ மற்ற தர்மாத்தகளைப் பார். இங்கு, தர்மத்தில் இருந்து விலகி, தன்னிச்சையாக நடந்து, மற்றவர்களைக் குறை கூறி, தீய, அசுப கர்மங்களில் ஈடுபடுபவர்கள் இறந்த பிறகு யாதனா தேகம் பெற்றுத் தன் பல பாவ கர்மங்களின் காரணமாக மிகவும் துன்பங்களை அனுபவிக்கின்றனர். எப்போதும் தர்ம பராயணனாக இருந்து உத்தம, அதம மக்களை தகுதிக் கேற்ப ஆலோசித்து பாலனம் செய்யும் மன்னன் புண்ணியாத்மாக்களின் உலகங்களை அடைகிறான். அவன் தானும் பல சுப கர்மங்களைச் செய்வானாகில் அதன் பலனாக, குற்றமற்ற கிடைத்தற்கரிய சுகம் கிடைக்கிறது.

ஆனால் பெரியவர்களின் கட்டளையை மீறுபவர்கள், மரணத்திற்குப் பிறகு பயங்கரமான நாய்கள். இரும்பு வாயுள்ள பறவைகள், காகம், கழுகு, ரத்தம், குடிக்கும் பூச்சிகள் ஆகியவை அதனுடைய யாதனா சரீரத்தைத் தாக்கி, அதைப் பிடுங்கித் தின்கின்றன. யார் ஸ்வாயம் பூ மனுவால் கட்டப்பட்ட பத்து வகையான தர்ம மரியாதைகளை உடைக்கிறானோ, அந்த பாவாத்மா பித்ரு லோகத்தின் அசிபத்ர வனத்திற்குச் சென்று அங்கு மிகவும் துயரம் அனுபவிக்கிறான்.

மிகுந்த பேராசை உடையவனும், பொய்யை விரும்புவனும், கபடமாகப் பேசுவனும், ஏமாற்றுபவனும், பல வழிகளில் மற்றவர்களைத் துன்புறுத்துபவனும் ஆகிய பாவாத்மா கோரமான நரகத்தில் ஆழ்ந்து மிகுந்த துயரை அனுபவிக்கிறான். அவன் மிகவும் சூடான வைதரணி நதியில் விழ வேண்டியிருக்கிறது. அசிபத்ர வனத்தில் அவனுடைய ஒவ்வொரு அங்கமும் சின்னாபின்னமாகிறது. பரசு வனத்தில் உறங்கி, பெரும் நரகத்தில் ஆழ்ந்து, துயரத்துடன் அதில் வாசம் புரிகிறான்.

நீ பிரம்மலோகம் முதலிய பெரிய இடங்களைப் பற்றிப் பேசுகிறாய்.

ஆனால் பரமபதத்தில் உன்னுடைய பார்வை செல்லவில்லை. எதிர்காலத்தில் மரணத்தின் சேவகியான முதுமை வரப் போகிறாள். நீ அவளைப் பற்றி அறியவில்லை. குழந்தாய்! இன்னும் ஏன் பேசாமல் உட்கார்ந்திருக்கிறாய்? விரைந்து முன்னேறு; பரமானந்தத்தை அடைய முயற்சி செய். நீ இறந்த பின் யமராஜனின் கட்டளைப்படி யமதூதர்கள் மூலம் அவர் முன் நிறுத்தப்படுவாய். அதற்கு முன்பே எளிமையான தர்மத்தைச் சம்பாதிப்பதற்கு முயற்சி செய்.

எல்லோருக்கும் தலைவரான யமராஜன் யாருடைய துன்பத்தையும், வேதனையையும் பொருட்படுத்த மாட்டார். வேரோடும், உற்றார், உறவினரோடும் உன்னுடைய உயிரைப் பறித்துவிடுவார். அவரைத் தடுப்பவர் யாரும் கிடையாது. அந்த நேரம் வருவதற்கு முன்பே உன்னை நீ காப்பாற்றிக் கொள்வதற்கான ஏற்பாட்டைச் செய். காலன் என்னும் காற்று உன்னைத் தனியாக யமராஜனிடம் கொண்டு சேர்த்துவிடும். ஆதலால் நீ முதலிலேயே பரலோகத்தில் சுகமளிக்கும் தர்மத்தைக் கடைப்பிடி. இப்போது மரணம் என்னும் பெரும் பயம் உண்டாகும்போது, உன் முன் திசைகள் அனைத்தும் சுற்றுவது போல் காணப்படும். ஆகவே, முதலிலேயே எச்சரிக்கையாக இரு.

மகனே! இந்த சரீரத்தை விட்டுச் செல்லும்போது, துயரத்தின் காரணமாக உன்னுடைய கேட்கும் சக்தி அழிந்துவிடும். ஆகவே, நீ உறுதியான சமாதியை அடைந்து கொள். நீ முதலில் எச்சரிக்கையின்றி, சுப-அசுப கர்மங்களைச் செய்திருந்தால், அவற்றை நினைத்து தாபப்படுவதற்கு முன்பே உன்னுடைய ஞானத்தின் நிதியை மட்டுமே நிறுத்திக் கொள். பலம், அங்கம், ரூபம் அனைத்தையும் அழிக்கும் முதுமை உன் சரீரத்தைத் தளர்ச்சியடையச் செய்யும் முன்பே, உன்னுடைய ஞான நிதியை நிரப்பிக் கொள். வியாதியை சாரதியாகக் கொண்ட காலன் பலவந்தமாக உன் சரீரத்தைப் பிளந்துவிடுவான்.

ஆதலால், வாழ்வின் அழிவிற்கு முன்பாகவே நீ பெரும் தவத்தை அனுஷ்டிப்பாயாக. இந்த மனித சரீரத்தில் காம-க்ரோதம் என்னும் புலிகள் நாற்புறத்தில் இருந்தும் உன்னைத் தாக்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆகவே முதலிலேயே நீ புண்ணியத்தைச் சேர்ப்பதற்கு முயற்சி செய். இறப்பதற்கு முன் உனக்கு கோர இருள் தென்படும். பிறகு மலைச்சிகரத்தின் மீது தங்கமரம் புலப்படும் அந்த சமயம் வருவதற்கு முன்பே நீ நன்மைக்காக விரைந்து முயற்சி செய்.

இவ்வுலகில் துஷ்டர்களும், மேலுக்கு நட்பும், உள்ளே பகையும் வைக்கும் மனிதர்களும் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே உன்னைக் கடமை

என்றும் பாதையில் இருந்து அசைத்து விடுவார்கள். ஆதலால் நீ முதலிலேயே உத்தமமான புண்ணியத்தைச் சேர்க்க முயற்சி செய். மன்னனாலும், திருடனாலும் பயமில்லாத, இறந்த பிறகும் ஜீவனுக்குத் துணையான தர்மம் என்னும் செல்வத்தைச் சம்பாதித்துக் கொள். தன் கர்மங்களுக்கேற்ப கிடைத்த அந்த செல்வத்தைப் பரலோகத்தில் யாரும் பங்கிட்டுக் கொள்வதில்லை. அங்கு அவரவருடைய சொந்த சொத்தையே அவரவர் அனுபவிக்கின்றனர்.

மகனே! எதன் மூலம் பரலோகத்தில் வாழ்க்கை நிர்வாகம் நடக்க முடியுமோ, அந்த அழிவற்ற உறுதியான செல்வத்தையே தானம் செய். அதையே நீயும் ஈட்டிக் கொள். விருந்தினனுக்காகச் சமைக்கப்படும் உணவு பக்குவப்படும் முன்பே உன் மரணம் ஏற்படலாம். ஆகவே நீ ஞானம் என்னும் செல்வத்தைச் சம்பாதிக்க விரைவுபடுத்து. ஜீவன் தனியாகவே பரலோகப் பாதையில் செல்கிறது. தாய், புதல்வன் முதலிய எந்தப் பிரியமானவரும் அவனுடன் செல்வதில்லை. பரலோகம் செல்லும்போது தான் முன்பு செய்த சுப-அசுப கர்மங்கள் மட்டுமே அவனுக்குத் துணையாகின்றன.

மனிதன் இவ்வுலகில் நல்ல-கெட்ட கர்மங்களைச் செய்து, தங்க, ரத்தினக் குவியல்களைச் சேர்க்கிறான். அவை அந்த மனிதனின் சரீரம் அழியும்போது பயன்படுவதில்லை. பரலோக யாத்திரையின்போது நீ செய்த-செய்யாத கர்மங்களுக்கு ஆத்மாவே சாட்சியாகிறது. மனிதர் யாரும் அல்ல. பரலோகம் செல்லும்போது, மனித சரீரம் விடுபடுகிறது. ஜீவன் சூக்ஷ்ம சரீரத்தோடு லோகாந்தரத்தில் பிரவேசித்துத் தன் அறிவென்னும் கண்ணால் அங்கு எல்லாவற்றையும் பார்க்கிறது.

இவ்வுலகில் அக்னி, வாயு, சூரியன் என்னும் மூன்று தேவர்கள் ஜீவனின் சரீரத்தைச் சார்ந்து வாழ்கிறார்கள். அவர்களே பரலோகத்தில் ஜீவனின் சாக்ஷியாகிறார்கள். இவை எங்கும் வியாபித்தவை; எல்லாப் பொருட்களையும் ஸ்பரிசிப்பவை. பரலோக வழியில் பல கொள்ளையர்களும், தீயவர்களும் இருக்கிறார்கள். கொடுமையான ஈக்களும், கொட்டுபவைகளும் இருக்கின்றன. அங்கு தான் செய்த தர்மம் மட்டுமே உடன் செல்கிறது. ஆகவே நீ உன் நற்செயல்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும்.

மகரிஷிகளோடு அப்ரசஸ்கள் கூட்டம் கூட்டமாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் அனைவரும் புண்ணியத்தின் பலனான சுகத்தை அனுபவிக்கிறார்கள். அங்கு புண்ணியாத்மாக்கள் விருப்பப்படி விமானங்களில் சஞ்சரிக்கிறார்கள். பாவமற்ற புண்ணியாத்மாக்கள் சம்பாதிக்கும் சுப கர்மங்களால் தூய பிறவியில் பிறந்து புண்ணிய பலன்களையே அடைகின்றனர். இல்லற

தர்மத்தில் ஒழுங்கைக் கடைப்பிடிக்கும் மனிதர்கள், பிரஜாபதி, பிருகஸ்பதி அல்லது இந்திரனின் லோகத்தை அடைகிறார்கள்.

குழந்தாய்! நான் உன்னிடம் தர்மம், அறிவில் மோகம் பரவாத தர்மாத்மா புருஷனை புண்ணிய லோகத்திற்குக் கொண்டு சேர்க்கும் என ஆயிரத்துக்கும் மேலான முறை கூறியுள்ளேன். மகனே! உன்னுடைய ஆயுளில் 24 ஆண்டுகள் கழிந்து 25 வயதுடையவனாகிவிட்டாய் ஆகவே நீ தர்மத்தைச் சம்பாதி. உன் ஆயுள் வீணாகக் குறைகிறது. நீ உன் குற்றத்தைப் பார். காலன் உன் புலன்களைத் திறனற்றுப் போகச் செய்வதற்கு முன் நீ எழுந்து கொள். உன் உடலைத் துறந்து பரலோகம் செல்லும்போது உன்னுடன் முன்னும் பின்னும் யாரும் வர மாட்டார்கள். எனவே இந்த சரீரத்தால் தர்மத்தைக் கடைப்பிடிக்க முயற்சி செய்.

பரலோக யாத்திரையின்போது பயம் உண்டாகுமானால், நல்லவர்களுக்கு தர்மம், அல்லது ஞானம் என்னும் நிதியே துணையாகும். காலன் யாரையும் நேசிப்பதில்லை. ஆதி அந்தத்தோடு உற்றார் உறவினர் அனைவரையும் அபகரித்துக் கொள்ளுகிறான். அவனைத் தடுப்பாரில்லை. ஆதலால் நீ தர்மத்தைச் சேர்த்துக் கொள். மகனே! நான் என் சாஸ்திர ஞானத்தாலும் அனுமானத்தாலும் இப்போது உனக்களித்த ஞான உபதேசத்தின்படி நடந்து கொள்.

எந்த மனிதன் தன் நல்ல காரியங்கள் மூலம் தர்மத்தைத் தரிக்கிறானோ, பலனை எதிர்பாராமல் யாருக்கு வேண்டுமானாலும் தானம் அளிக்கிறானோ, அவன் தனியாகவே மோகமற்ற அறிவினால் பெறப்படும் குணங்கள் உடையவனாகிறான். எல்லா சாஸ்திர ஞானத்தையும் பெற்று அதற்கேற்ப சுப கர்மங்களின் அனுஷ்டானத்தில் ஈடுபடுபவனுக்காகவே இந்த ஞானோபதேசம் செய்யப்பட்டது.

மனிதன் கிராமத்தில் வசித்து அங்குள்ள பொருட்களோடு அன்பு கொள்வது அவனைக் கட்டும் கயிறாகும். புண்ணியாத்மாக்கள் இந்தக் கயிற்றை வெட்டி உத்தம லோகங்களுக்குச் சென்றுவிடுகிறார்கள். பாவாத்மாக்களால் இதை வெட்ட முடிவதில்லை. மகனே! ஒரு நாள் நீ இறக்கத்தான் வேண்டும் என்னும்போது, செல்வம், புதல்வன், உறவினன் இவர்களால் உனக்கு என்ன பயன்?

ஆகவே நீ இதயம் என்னும் குகையில் மறைந்துள்ள ஆத்ம தத்துவத்தைத் தேடு. உன்னுடைய முன்னோர்கள் இன்று எங்கு சென்றார்கள் என யோசி. நாளைக்குச் செய்ய வேண்டியதை இன்றே செய்துவிடு.

பிற்பகலில் செய்ய வேண்டியதை முற்பகலிலேயே முடித்துவிடு. ஏன் எனில் மரணம் இவனுடைய காரியம் நிறைவேறியதா? இல்லையா என்பதைப் பார்ப்பதில்லை. மரணத்திற்குப் பின் மயான பூமி வரை பின் தொடரும் உற்றார் உறவினர் உடலுக்கு எரியூட்டி விட்டுத் திரும்பி விடுகிறார்கள்.

ஆகவே, நீ பரமாத்ம தத்துவத்தை அடைவதற்கு விருப்பம் கொள். சோம்பலை விட்டு நாஸ்திகன், இரக்கமற்றவன் என்னும் பாவிகளைத் தயக்கமின்றி விலக்கிவிடு. மறந்தும் ஒருபோதும் அவர்களுடைய துணையை ஏற்காதே. உலகம் முழுவதும் காலத்தால் அடிக்கப்பட்டு, பீடிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது, நீ பெரும் தைரியத்துடன் தர்மப்படி நடந்து கொள். சரீரம் அழிந்தாலும் தனக்கு மரணம் ஏற்படுவது இல்லை என்று கருதுபவர்களும் சிஷ்ட புருஷர்கள் கடைப்பிடித்த தர்ம வழியில் செல்பவர்களும் ஒருபோதும் அழிவதில்லை. அவர்களே அறிவுள்ளவர்கள். இந்த விஷயங்களை நன்கு ஆலோசித்துத் தர்மத்தைப் பெருக்குபவர்கள் வித்வான்கள்.

தர்மத்திலிருந்து விழுந்து விட்டவர்கள் மோகத்தால் பீடிக்கப்பட்ட முட்டாள்களாவர். தன்னுடைய சுப-அசுப கர்மங்களின் பலனை அதன் கர்த்தா அந்த கர்மத்திற்கு ஏற்றவாறு பெறுகிறான். நீச கர்மங்களைச் செய்பவன் நரகத்தில் ஆழ்கிறான். தர்ம நடத்தையால் சிறந்தவர்கள் சொர்க்க லோகத்திற்குச் செல்லுகிறார்கள். கிடைத்தற்கரிய இந்த மனித சரீரம் சொர்க்கலோகத்தை அடைவதற்குரிய படிக்கட்டைப் போன்றதாகும். இதைப்பெற்று அவன் நரகத்திற்குக் கீழே விழாத வகையில் தர்மத்தைப் பின்பற்ற வேண்டும். சொர்க்கத்தை விரும்பும் தர்மத்தை மீறாத அறிவுடையவன் புண்ணியாத்மா என்று கூறப்படுகிறான். அவன் உறவினர்களுக்கு ஒருபோதும் வருந்தத்தக்கவனல்ல.

களங்கப்படாத, உறுதியான, தீர்மானத்தை உடைய அறிவுடையவன் சொர்க்கத்தில் தனக்கு ஒரு இடத்தை அமைத்துக் கொண்டவன் ஆவான். அவனுக்கு நரகம் என்னும் பெரும் பயம் உண்டாவதில்லை. தபோவனத்தில் பிறந்து அங்கேயே மரணமடைபவர்கள் சிறிதளவு தர்மம் கிடைக்கப் பெறுகிறார்கள். ஏன் எனில் அவர்கள் காம-போகங்களை அறிவதே இல்லை. போகங்களைத் தியாகம் செய்து, தபோவனத்திற்குச் சென்று சரீரத்தால் தியானம் செய்பவனுக்குக் கிடைக்காத பொருள் ஏதும் கிடையாது. அந்தப் பலனே அதிகம் என எனக்குத் தோன்றுகிறது.

ஆயிரக்கணக்கான பெற்றோர்களும், நூற்றுக்கணக்கான மனைவி மக்களும் பல பிறவிகளில் உண்டாகிவிட்டார்கள். எதிர்காலத்திலும்

தோன்றுவார்கள். அவர் நம்மில் யாருடையவர்? நாம் அவர்களில் யாருடையவர் ஆவோம்? நான் தனியாக இருக்கிறேன். வேறு யாரும் என்னுடையவர் அல்ல. நான் வேறு யாருடையவனும் அல்ல; நான் என்னுடையவனாக யாரையும் பார்ப்பதில்லை. நான் யாருடையவனாகவும் இருக்கவும் இல்லை. அவர்களுக்கு நீ ஏதும் செய்ய முடியாது. அவர்களும் உன்னுடைய எந்த காரியத்திற்கும் பயன்படவும் மாட்டார்கள். அவர்கள் தன்னுடைய கர்மங்களோடு சென்றுவிட்டனர். நீயும் சென்று விடப் போகிறாய்.

இவ்வுலகில் செல்வந்தர்களின் உறவினர்களே, அவர்களுடன் சொந்த மனிதர்களாக நடந்து கொள்ளுகிறார்கள். தரித்திரர்களின் உறவினர்கள் அவர்கள் உயிருடன் இருக்கும்போதே அவர்கள் கண்களில் இருந்து மறைந்துவிடுகிறார்கள். மனிதன் தன் மனைவிக்காக அசுப கர்மங்களைச் சேர்க்கிறான். அதன் பலமாக இகலோகத்திலும், பரலோகத்திலும் கஷ்டங்களை ஏற்கிறான்.

மனிதன் தத்தம் கர்மங்களுக்கு ஏற்பவே இந்த ஜீவ ஜகத்தைச் சின்னாபின்னமானதாகக் காண்கிறான். ஆகவே, மகனே! நான் கூறியது அனைத்தையும் பயன்படுத்திக் கொள். இகலோகம் கர்ம பூமி; இதைப் பார்த்து, திவ்ய லோகங்களை விரும்பும் மனிதன் சுப கர்மங்களிலேயே ஈடுபட வேண்டும்.

காலன் என்னும் சமையற்காரன் பலமாக எல்லா ஜீவன்களையும் சமைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். மாதம், பர்வம் என்னும் கரண்டியால் அவன் ஜீவன்களைத் திருப்பிப் போட்டுப் பக்குவம் செய்கிறான். மாறிக் கொண்டிருக்கிறான். சூரியன் அவனுக்குத் தீயாகப் பணிபுரிகிறார். கர்ம பலனுக்கு சாக்ஷியான இரவும், பகலுமே அவனுக்கு விறகாகின்றன.

மனிதன் யாருக்கும் அளிக்க முடியாது; தான் பயன்படுத்தவும் முடியாது என்னும் அத்தகைய செல்வத்தால் என்ன பயன்? பகைவர்களைத் தடுக்க முடியாத பலத்தால் என்ன லாபம்? மனிதன் தர்மப்படி நடக்க முடியாத சாஸ்திர ஞானத்தால் என்ன பலன்? புலன்களை வெல்லாதவனும், மனத்தை வசப்படுத்த முடியாதவனுமான ஜீவாத்மாவால் என்ன லாபம்? என வியாசர் சுக தேவருக்குத் தர்ம உபதேசம் அளித்தார்.

52. சுகதேவர் வரலாறு

பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது (சாந்தி பருவம் அத் 323-333)

வியாச மகரிஷி புதல்வனைப் பெற தவம் புரிதல்

முன்பு, மேரு பர்வத்தின் சிகரத்தில், அழகிய ‘கனேர’ வனத்தில் பயங்கர பூத கணங்களோடு சிவபிரான், கிரிராஜகுமாரி உமாதேவியுடன் வாசம் புரிந்து வந்தார். அப்போது கிருஷ்ண த்வைபாயனர் வியாச மகரிஷியும் அம்மலை மீது தவம் புரிந்து வந்தார். யோக தர்ம பராயணரான வியாசர் யோகத்தின் மூலம் தன் மனத்தைப் பரமாத்மாவில் லயிக்கச் செய்து, தாரணையோடு தவத்தை அனுஷ்டித்து வந்தார். புதல்வனை வேண்டியே அவர் தவத்தில் ஈடுபட்டார். நான் அக்னி, பூமி, நீர், வாயு, ஆகாயம் போன்ற தைரியசாலியான மகனைப் பெற வேண்டும் என்ற சங்கல்பத்தோடு அவர் தவத்தைத் தொடங்கினார்.

தன்னுடைய உத்தமமான தவத்தின் மகிமையால் அஞ்ஞானிகளுக்குக் கிடைக்காதவரான மகாதேவனிடம் வரம் பெற்றார். நூறு வருடங்கள் காற்றை மட்டுமே பருகி அவர் சிவனை ஆராதித்து வந்தார். அங்கு பிரம்மரிஷிகள், ராஜரிஷிகள், லோகபாலகர்கள், சாத்யர்கள், ஆதித்யர்கள், ருத்ரர்கள், சூரியன். சந்திரன், வசுக்கள், மருத் கணங்கள், கடல்கள், நதிகள், அஸ்வினி குமாரர்கள் தேவ, கந்தர்வர்கள், நாரதர், பர்வதர், கந்தர்வ ராஜன் விஸ்வாவசு, சித்தர்கள் அப்சரஸ்கள் அனைவரும் லோகேஸ்வரனான சிவனை ஆராதனை செய்து வந்தனர்.

ருத்ரதேவன் பொன்னரளி மலர் மாலை அணிந்து, நிலவோடு கூடிய சந்திரனைப்போல பொலிவுடன் திகழ்ந்தார். தேவர்களும், தேவரிஷிகளும் நிறைந்த ரமணியமான அந்த ‘கனேர’ வனத்தில் தவத்தில் ஈடுபட்ட வியாசர் தன் தவத்தில் இருந்து சிறிதும் விலகவில்லை. அத்தகைய கடுந்தவம் புரிந்தும் அவர் உயிர் இழக்கவில்லை; சிறிதும் களைப்படையவும் இல்லை. இது மிகவும் அற்புதமான விஷயமாக இருந்தது. யோகத்தில் ஈடுபட்ட அளவற்ற தேஜஸ்வியான வியாசரின் ஜடைகள் தீ நாக்குகளைப் போல் பிரகாசித்தன.

அவருடைய அத்தகைய தவத்தையும், பக்தியையும் கண்ட மகாதேவன் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தார். வியாசர் விரும்பிய வரத்தை அளிக்க நினைத்தார். வியாசருக்கு முன்னால் சிவபிரான் தோன்றினார்; சிரித்தவாறு வியாசரிடம் “த்வைபாயனரே! நீ விரும்பும் வண்ணமே உனக்கு மகன் கிடைப்பான். அக்னி, வாயு, ப்ருத்வி, நீர், ஆகாயம் ஆகியவற்றைப் போன்று

தூய்மையுடையவனாக உன்னுடைய புதல்வனும் தோன்றுவான். அவன் அறிவு பகவானிடமே இருக்கும். அவனுடைய மனமும் பகவானிடமே லயிக்கும். பகவான் ஒருவனை மட்டுமே ஆஸ்ரயமாக நினைப்பான். பெரும் தேஜஸோடு, பெரும் புகழையும் பெறுவான்” என்று வரம் தந்தருளினார்.

சுகதேவரின் தோற்றம்; யக்ஞோபவீதம்; வேத அத்யயனம் மற்றும் சமாவர்த்த சடங்கு ஆகியன.

மகாதேவரிடமிருந்து, உத்தமமான வரத்தைப் பெற்ற சத்தியவதியின் புதல்வர் வியாசர், அக்னியைத் தோற்றுவிப்பதற்காக இரண்டு அரணிக் கட்டைகளை எடுத்து அவற்றைக் கடையலானார். இதேசமயம் வியாசர் மனம் கவரும் ரூபம் கொண்டிருந்த ‘க்ருதாசி’ என்னும் அப்சரஸ் அங்கு வந்ததைக் கண்டார். அந்தக் காட்டில் அந்த அழகிய அப்சரனைக் கண்ட முனிவர் காமத்தால் பீடிக்கப்பட்டார்.

வியாசரின் மனநிலையை அறிந்த ‘க்ருதாசி’ ‘கிளி உருவில்’ அவரிடம் வந்தாள். அந்த அப்சரஸ் வேறு உருக் கொண்டதைக் கண்ட வியாசரின் சரீரம் முழுவதும் காமவேதனை வியாபித்தது. வியாச மகரிஷி தைரியத்தோடு தன் காம வேகத்தைத் தடுக்கலானார். ஆனால் அதில் அவர் வெற்றி பெற முடியவில்லை. நடக்க வேண்டியது நடந்தே தீருகிறது. ஆகவே, வியாசர் க்ருதாசியின் உருவத்தால் கவரப்பட்டார்.

அச்சமயம் அக்னியைத் தோற்றுவிப்பதற்காக அவர் அரணிக் கட்டையைக் கடைந்து கொண்டிருந்தார். தன் காமவேகத்தை முயற்சியோடு தடுத்த வியாசரின் வீரியம் தற்செயலாக அந்த அரணிக் கட்டையில் விழுந்துவிட்டது. அந்த நேரத்திலும் வியாசர் மனத்தால் இரண்டு அரணிகளையும் கடையலானார். அதேசமயம் அரணியிலிருந்து சுகதேவர் தோன்றலானார். அரணியோடு வீரியமும் கடையப்பட்டதால் மகா தேஜஸ்வியும், மகாயோகியும், மகாதபஸ்வியுமான சுகதேவ முனிவரின் பிறப்பு உண்டாயிற்று. அவர் அரணியின் கர்ப்பத்திலிருந்தே தோன்றினார். யாகத்தில் ஹவிஸ்யத்தை சுமக்கும் கொழுந்துவிட்டு எரியும் தீ பிரகாசிப்பது போல சுகதேவர் தேஜஸோடு தோன்றினார். தன் தந்தையைப் போலவே, உத்தம ரூபமும், காந்தியும் தரித்த பவித்ரமான சுகதேவர் புகையற்ற தீயைப் போல ஒளி வீசினார்.

அதேசமயம் நதிகளில் சிறந்த கங்கை திருவுருவத்தோடு மேரு மலைக்கு வந்தார். அவர் தன்னுடைய நீரை சுகதேவர் மீது சொரிந்து அவரைத் திருப்தி செய்தார். வானத்திலிருந்து மகாத்மாவான

சுகதேவருக்காகத் தண்டம், மான் தோல் போன்ற பொருட்கள் பூமியில் விழுந்தன. கந்தர்வர்கள் பாடினார்கள்; அப்சரஸ்கள் நடனமாடினர். துந்துபி உரத்த குரலில் முழங்கியது. விஸ்வாவசு, தும்புரு, நாரதர், ஆஹா-ஹுஹு முதலிய கந்தர்வர்கள் சுகதேவரின் பிறப்பிற்கு வாழ்த்துப் பாடல்களைப் பாடினர்.

இந்திரன் முதலிய தேவபாலர்கள், தேவர்கள், தேவரிஷிகள், பிரம்ம ரிஷிகள் அனைவரும் வந்தனர். வாயு தெய்வீக மலர் மழை பொழிந்தார். உலகம் மகிழ்ச்சியால் மலர்ந்தது. மகாதேவன் பார்வதியோடு மகிழ்வுடன் எழுந்தருளி வியாசரின் புதிதாய்ப் பிறந்த புதல்வனுக்கு முறைப்படி உபநயன சடங்கைச் செய்வித்தார். அப்போது இந்திரன் அவருக்கு அன்புடன் அற்புதமான கமண்டலுவும், தேவர்களுக்கு உரிய வஸ்திரமும் அளித்தார்.

ஆயிரக்கணக்கான அன்னங்கள், சதபத்ரம், சாரசம், கிளி, நீலகண்டம் முதலிய பறவைகள் அவரை வலம் வந்தன. அரணியில் தோன்றிய சுகர் திவ்யமான ஜன்மத்தைப் பெற்று, பிரம்மச்சரிய தீக்ஷையை ஏற்று அங்கேயே இருக்கலானார். சுகதேவர் பிறந்ததுமே வேதங்கள் அனைத்தும் அவரது தந்தை வேத வியாசரின் சேவைக்கு வந்ததைப் போலவே சுகரின் சேவைக்கும் வந்து சேர்ந்தன. சுகதேவர் பிருகஸ்பதியைத் தன்னுடைய குருவாக்கிக் கொண்டார்.

சுகதேவர் அவரிடம் ரகசியம், சங்க்ரகங்களோடு, வேதங்கள் அனைத்தையும், இதிகாசங்களையும், ராஜ சாஸ்திரங்களையும் பயின்றார். பிறகு குருவிற்கு தக்ஷிணை அளித்துச் சமாவர்த்தன சடங்கிற்குப் பின் வீட்டிற்குத் திரும்பினார். அவர் மன ஒருமைப்பாட்டுடன், பிரம்மச்சரியத்தை மேற்கொண்டு தீவிர தவத்தைத் தொடங்கினார். பெரும் தபஸ்வியான சுகதேவர் ஞானம் மற்றும் தவத்தின் மூலம் தேவர்களுக்கும், ரிஷிகளுக்கும் மதிப்பிற்குரியவர் ஆனார். அவர் மோக்ஷ தர்மத்தையே விரும்பினார். இல்லற தர்மத்தை ஆதாரமாகக் கொண்ட மூன்று ஆஸ்ரமங்களிலும் அவர் மகிழ்ச்சியடையவில்லை.

தந்தையின் ஆணைப்படி சுகதேவர் மிதிலைக்குச் செல்லுதல்

சுகதேவர் மோக்ஷத்தை விரும்பித் தன் தந்தையும், குருவுமான வியாசரிடம் சென்றார். வினயத்துடன் அவரை வணங்கினார். அவரிடம், “தந்தையே தாங்கள் மோக்ஷ தர்மத்தில் சிறந்தவர். ஆகவே, எனக்கு அமைதி கிடைக்கும் வகையில் உபதேசம் செய்யுங்கள்” என வேண்டினார். வியாசர் அவரிடம், “மகனே! நீ மோக்ஷம் மற்றும் பலவகையான

தர்மங்களைப் படித்துக் கொள். எனக் கூறினார். தந்தை கூறியவாறு சுகதேவர் அனைத்து யோக சாஸ்திரத்தையும், சாங்க்யத்தையும் பயின்றார். தன் புதல்வன் பிரம்ம தேஜஸ் நிரம்பியவனாகி, மோக்ஷ தர்மத்தில் சிறந்தவனாகிவிட்டான்; எல்லா சாஸ்திரங்களிலும் பிரம்மத்திற்கு ஈடாகிவிட்டான் என்பதை வியாசர் அறிந்து கொண்டார். ஆனாலும், வியாசர், சுகதேவரை மிதிலை மன்னர் ஜனகரிடம் சென்று மோக்ஷ சாஸ்திரத்தின் அனைத்துக் கொள்கைகளையும் அறிந்து கொள்ளுமாறு கூறினார்.

சுகதேவர் மிதிலைக்குச் செல்லுதல்

தந்தையின் கட்டளைப்படி, சுகதேவர், தர்ம நிஷ்டையையும், மோக்ஷத்தின் ஆஸ்ரயித்தையும் ஜனகரிடம் கேட்க விரும்பி, மிதிலை நோக்கிச் சென்றார். சுகதேவர் புறப்படும்போது வியாசர் அவரிடம், “மகனே! நீ சாதார மனிதர்கள் செல்லும் வழியிலேயே செல். உன் யோக சக்தியைப் பயன்படுத்தி ஆகாய வழியில் ஒருபோதும் யாத்திரை செய்யாதே” என ஆணையிட்டார். மேலும் எளிமையான பாவத்துடன் யாத்திரை செய்ய வேண்டும்; வழியில் சுகத்தையும், வசதியையும் தேடக்கூடாது. சிறப்பான மனிதர்களையும் இடங்களையும் ஆராயக்கூடாது. ஏன் எனில் அதனால் அவர்களிடம் பற்று உண்டாகிவிடும்.

ஜனகர் என்னுடைய யஜமானன் எனக்கருதி அவரிடத்தில் அகங்காரத்தை வெளிப்படுத்திவிடாமல், அவருடைய ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்டு இரு. அவர் உன்னுடைய எல்லா ஐயங்களையும் தீர்த்துவிடுவார். ஜனக மன்னர் தர்மத்தில் நிபுணன்; சாஸ்திரத்தில் கெட்டிக்காரர்; எனவே அவர் இடும் ஆணையை ஐயமின்றிக் கடைப்பிடி” என்று அறிவுரை கூறினார். தன் தந்தை கூறியவாறு, சுகதேவர் கால்நடையாகவே மிதிலை நோக்கிச் சென்றார். வழியில் பல நதிகளையும், மலைகளையும், தீர்த்தங்களையும், குளங்களையும் கடந்து சென்றார்.

காட்டு விலங்குகள் நிரம்பிய பல காடுகளின் வழியே சென்றார். காடுகளைக் கடந்து, இலாவ்ருத வர்ஷம், ஹரி வர்ஷம், கிம்புருஷ வர்ஷத்தையும் கடந்து சுகதேவர் பாரதவர்ஷத்திற்கு வந்தார். சீன மற்றும் ஹூன ஜாதி மக்கள் வாழும் பல தேசங்களைத் தரிசித்தவாறு, சுகதேவர் ஆர்யாவர்த்த தேசத்தை அடைந்தார். தந்தை கூறியவாறு தான் அறிய வேண்டிய விஷயத்தைச் சிந்தித்தவாறு வழி முழுவதும் கால்நடையாகவே கடந்தார். வழியில் பல அழகிய நகரங்களையும், குடியிருப்புப் பகுதிகளையும், செழிப்பான பகுதிகளையும் கண்டார். ஆனால் அவற்றில் மனத்தைச் செலுத்தவில்லை. பல மனங்கவரும் தோட்டங்களையும், வீடுகளையும்,

ஆலயங்களையும் பார்த்தும் அவற்றைப் புறக்கணித்தார். அனைத்தையும் தாண்டி முன்னால் சென்றார்.

சுகதேவர் கண்ட மிதிலைக் காட்சி

இவ்வாறு யாத்திரை செய்த சுகதேவர் விதேக தேசத்தை அடைந்தார். அந்த தேசத்தில் அன்னம், நீர், பலவகை உணவுப் பொருட்கள் ஏராளமாக இருந்த பல கிராமங்கள் காணப்பட்டன. செழிப்பான, எண்ணற்ற பசுக்கள் அங்கு நிரம்பியிருந்தன. விதேக தேசம் முழுவதும் தான்ய வயல்கள் நிறைந்திருந்தன. மக்கள் தன-தான்யம் நிரம்பியவர்களாக இருந்தனர். அந்த தேசத்தில் அன்னங்களும், சாரசங்களும் எங்கும் வாசம் புரிந்தன. தாமரைகள் நிரம்பிய குளங்கள் அந்நாட்டின் பொலிவை அதிகரித்தன. செழிப்பான மனிதர்கள் வாழ்ந்த விதேக தேசத்தினுள் மிதிலை நகரத்தைச் சுகதேவர் அடைந்தார். மிதிலையின் அழகான தோட்டம் ஒன்றை அடைந்தார்.

அங்கே, குதிரைகளும், யானைகளும், தேர்களும் நிறைந்திருந்தன. எண்ணற்ற ஆண்களும், பெண்களும் நடமாடிக் கொண்டிருந்தனர். தன் மரியாதையிலிருந்து விலகாத சுகதேவர் அவற்றைப் பார்த்தும், பார்க்காமலும் மேலே சென்றார். அவருடைய மனம் மோகூத்தின் சாதனத்தையே சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தது. இவ்வாறு அனைத்தையும் கடந்து நகரத்தின் வாயிலை அடைந்த சுகதேவர் சிறிதும் தயக்கமின்றி அதனுள் பிரவேசித்தார்.

வாயிற்காவலன், மந்திரி, யுவதிகள் சுகதேவருக்கு மரியாதை அளித்தல்

அச்சமயம் வாயிற்காவலன் அவரைத் தடுத்தான். கடுஞ்சொல் கூறி அவரை அதட்டினான். சுகதேவர் அங்கேயே நின்று கொண்டார். அவர் வருத்தமோ, கோபமோ கொள்ளவில்லை. வழி நடைக் களைப்பும், வெய்யிலின் தாபமும், பசியும், தாகமும் அவரை வாட்டவில்லை. அவர் எரிச்சல் கொள்ளவும் இல்லை. வெயிலில் இருந்து விலகி நிழலுக்கும் செல்லவில்லை. அவரது அந்த நிலையைக் கண்ட வாயிற்காவலன் ஒருவன் தன் நடத்தையால் பெரும் துயரம் கொண்டான். நண்பகல் சூரியனைப் போன்று தேஜஸ் உடைய சுகதேவர் பேசாமல் இருப்பதைக் கண்டு அவன் அவரைக் கைகுவித்து வணங்கினான். சாஸ்திர முறைப்படி அவரைப் பூஜித்து அரண்மனையின் ஒரு அறைக்கு அவரை அழைத்துச் சென்று அமர வைத்தான். அங்கும் சுகர் மோகூத்தையே சிந்தித்து, எந்த மாறுபாடும் இன்றி இருந்தார்.

சிறிது நேரத்தில் மன்னரின் மந்திரி ஒருவர் அங்கு வந்து, சுகதேவரைக்

கைகுவித்து வணங்கினார். அவரை மாளிகையின் முன்றாவது வாசலுக்கு அழைத்துச் சென்றார். அங்கு அந்தப்புரத்தை ஒட்டிய மிகப்பெரிய தோட்டம் ஒன்று இருந்தது. அதன் பெயர் 'பிரமதாவனம்' ஆகும். அது சைத்ர ரத வனத்தைப் போல மனத்தைக் கவருவதாக இருந்தது. அவ்வனத்தில் நீர் விளையாட்டிற்காகப் பல அழகிய நீர் நிலைகள் அமைந்திருந்தன. மலர்களோடு கூடிய மரங்கள் நிறைந்து காணப்பட்ட அந்த வனத்திற்குச் சுகதேவரை அழைத்துச் சென்ற மந்திரி, முனிவருக்கு அழகிய ஆசனம் அளித்து அமரச் செய்தார். பிறகு வனத்திலிருந்து வெளியே சென்றுவிட்டார்.

மந்திரி அங்கிருந்து சென்றதுமே, பேரழகிகளான யுவதிகள் 50 பேர் அங்கு விரைந்து வந்தனர். அவர்கள் மனம் கவரும் ஆடை அணிகளை அணிந்திருந்தனர். மெல்லிய சிவப்பு நிறப் புடவைகளை அவர்கள் உடுத்தியிருந்தனர். ஆடல், பாடல், பேச்சுக் கலைகளில் அவர்கள் சிறந்தவர்கள். அப்சரஸ்களுக்கு இணையான அழகிகளான அவர்கள் மெல்லிய புன்னகையோடு பேசினர். காம சேவையில் சிறந்த, கலைகளில் ஆர்வம் உடைய அவர்கள் சுகதேவரை உத்தமான முறையில் பாத்யம், அர்க்யம் அளித்துப் பூஜித்தனர். சமயத்திற்கேற்ற ருசியான அன்னமளித்து உபசரித்தனர்.

சுகதேவர் போஜனத்தை முடித்தபின் அந்தப் பெண்கள், அவரை உடன் அழைத்துக் கொண்டு, அந்தப் புரத்துத் தோட்டமான 'பிரமதா' வனத்தைச் சுற்றிக் காட்டினர். சிரித்துப் பாடி பலவகை விளையாட்டுக்களைச் செய்தனர். ஆனால், அரணியில் தோன்றிய சுகதேவரின் உள்ளம் தூய்மையானது. அவர் புலன்களையும், சினத்தையும் வென்றுவிட்டவர். அவர் எந்த விஷயத்தாலும் கோபமோ, மகிழ்ச்சியோ கொள்ளவில்லை. முனிவர் இவ்வாறு இருந்ததை அப்பெண்கள் கண்டனர். அவர்கள் தேவர்கள் அமரத் தகுந்த, ரத்தினங்கள் இழைக்கப்பட்டு, விலையுயர்ந்த விரிக்கப்பட்ட கட்டிலைச் சுகதேவர் தூங்குவதற்காக அளித்தனர்.

சுகதேவர் முதலில் கை, கால்களைச் சுத்தம் செய்து கொண்டு, சந்தியோபாசனை செய்தார். பிறகு புனிதமான ஆசனத்தில் அமர்ந்து தியானத்தில் ஈடுபட்டார். இரவு முதல் ஜாமத்தில் அவர் தியானத்தில் ஈடுபட்டார். பிறகு நள்ளிரவில் உறக்கத்தை ஏற்றுக் கொண்டார். விடிய இரண்டு ஜாமம் இருக்கும்போது பிரம்ம சமயத்தில் உறக்கத்தில் இருந்து விழித்துக் கொண்டார். சௌசம், ஸ்நானம் இவற்றை முடித்து மீண்டும் பரமாத்மாவின் தியானத்தில் அமர்ந்தார். அப்போதும் அந்த அழகிய பெண்கள் அவரைச் சூழ்ந்து அமர்ந்தனர். இந்த வழியில் தன் மரியாதையில் இருந்து விலகாத வியாசபுத்திரர் சுகர், பகலின் இறுதியையும், இரவு முழுவதையும்

அரண்மனையிலேயே கழித்தார்.

ஜனக மன்னர் சுகதேவரைப் பூஜித்து, வணங்குதல்

நடந்தவற்றை அறிந்து கொண்ட ஜனக மன்னன், மந்திரிகளோடு, அந்தப்புரத்துப் பெண்களையும், புரோகிதர்களையும் முன்னால் விட்டு, ஆசனம், பலவகை ரத்தினங்களைப் பரிசாக எடுத்துக் கொண்டு தலைமீது அர்க்கிய பாத்திரத்தை வைத்தவாறு குருவின் புதல்வன் சுகதேவரிடம் வந்தார். புரோகிதர்கள் சுமந்து வந்த, பல ரத்தினங்கள் பதித்த, விலையுயர்ந்த விரிப்புகள் விரிக்கப்பட்ட ‘சர்வபத்ரம்’ என்னும் ஆசனத்தைக் குரு புத்திரன் சுகதேவரிடம் சமர்ப்பித்தார். சுகதேவர் அந்த ஆசனத்தில் எழுந்தருளியதும் ஜனக மன்னர் சாஸ்திரப்படி அவரைப் பூஜித்தார். பாத்யமும், அர்க்யமும் அளித்துப் பசு தானம் அளித்தார்.

சுகர் மன்னன் அளித்த, மந்திரங்களுடன் கூடிய பூஜையையும், கோதானத்தையும் ஏற்றுக் கொண்டு ஜனக மன்னரைக் கௌரவித்தார். மன்னரின் நலச் செய்தியை விசாரித்தார். பிறகு மன்னன் தன் சேவகர்களுடன் கை குவித்து, பூமியின் மீது அமர்ந்து கொண்டார். மன்னரின் உள்ளமும் உயர்ந்தது; அவரது குலமும் மேன்மையானது. பூமியை ஆளும் அந்த மன்னன் சுக முனிவரிடம் அவருடைய நலச் செய்தியைக் கேட்டான். பிறகு அவரிடம், “பிரம்மன்! எந்தக் காரணத்தால் தங்களுடைய சுபமான வருகை இங்கு உண்டாயிற்று” எனக் கேட்டார்.

சுகதேவர்-ஜனக மன்னர் உரையாடல்

சுகதேவர் மன்னனிடம் கூறினார்; “மன்னா! உங்களுக்கு நன்மை உண்டாகட்டும். என் தந்தை என்னிடம், விதேக ராஜன் ஜனகன் மோகூஷ தர்மத்தை நன்கறிந்தவர். லௌகிக-துறவற விஷயத்தில் உனக்கு ஏதேனும் ஐயம் இருக்குமானால் உடனே அவரிடம் செல்; அவர் உன் ஐயங்களைத் தீர்த்து வைப்பார் எனக் கூறினார். தர்மாத்மாக்களில் சிறந்த மன்னா! என் தந்தையின் ஆணைப்படியே நான் இங்கு, இன்று உங்களிடம் என்னுடைய ஐயங்களைக் கேட்க வந்துள்ளேன். தாங்கள் என்னுடைய வினாக்களுக்கு உள்ளவாறு பதில் அளியுங்கள்.

பிராமணனுடைய கடமை என்ன? மோகூஷம் என்னும் புருஷார்த்தத்தின் சொருபம் என்ன? அந்த மோகூஷத்தை ஞானத்தாலோ, தவத்தாலோ, அல்லது எந்த சாதனத்தால் அடைய முடியும்?” என்று கேட்டார்.

ஜனகரின் பதிவுரை; மீண்டும் சுகதேவர் தன் ஐயத்தைக் கேட்பது

ஜனகமன்னர் சுகருக்கு பதில் உரைத்தார். “பிரம்மன்! பிராமணன் பிறப்பிலிருந்து என்னென்ன கர்மங்களைச் செய்ய வேண்டும் என்பதைக் கேளுங்கள். யக்ஞோப வீத சமஸ்காரம் நடந்த பிறகு பிராமணச் சிறுவன் வேதம் ஓதுவதில் ஈடுபட வேண்டும். தவம், குருசேவை, பிரம்மச்சரிய பாலனம் என்னும் மூன்று கர்மங்களுடன் வேதம் பயின்று முடிக்க வேண்டும். ஹவனத்தால் தேவர்கள், தர்ப்பணத்தால் பித்ருக்களின் கடனிலிருந்து விடுபட முயல வேண்டும்.

யாருடைய குற்றத்தையும் பார்க்கக்கூடாது. அடக்கத்துடன் வேதப் பயிற்சியை முடித்த பிறகு குருவிற்குத் தக்ஷிணையளிக்க வேண்டும். கல்விப் பயிற்சி முடிந்த பின் குருவியின் அனுமதியோடு வீடு திரும்ப வேண்டும். வீடு திரும்பிய பின் திருமணம் செய்து கொண்டு இல்லற தர்மத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். தன் மனைவியோடு அன்புடன் இல்லறம் நடத்த வேண்டும்.

அக்னியை ஸ்தாபித்து, ஒவ்வொரு நாளும் அக்னி ஹோத்ரம் செய்ய வேண்டும். புத்திர-பௌத்திரர்களைத் தோற்றுவித்து, புதல்வனிடம் இல்லற தர்மத்தை ஒப்படைத்து, காட்டிற்குச் சென்று வானப்ரஸ்த ஆசிரமத்தில் வசிக்க வேண்டும். அங்கும் கார்ஹபத்யம் முதலிய அக்னிகளை ஆராதித்து அதிதி உபசாரமும் செய்ய வேண்டும். பிறகு இருமையின்றி, வைராக்கியத்தோடு பிரம்ம சிந்தனைக்கான துறவறத்தில் பிரவேசிக்க வேண்டும்” என்றார்.

சுகதேவர் ஜனகரிடம் மீண்டும் கேட்டார்; “மன்னா! ஒருக்கால் பிரம்மச்சரிய ஆஸ்ரமத்திலேயே ஒருவன் சனாதனமான ஞான-விஞ்ஞானத்தைப் பெறுவானாகில், இதயத்தின் ராகத்வேஷம் போன்ற இருமைகள் விலகிவிட்டால், அவன் மற்ற மூன்று ஆஸ்ரமங்களிலும் ஈடுபட வேண்டிய அவசியம் என்ன? மன்னா! இந்த விஷயத்தையே தங்களிடம் கேட்கிறேன். வேதத்தின் உண்மையான கொள்கைகளின்படி என்ன செய்வது உசிதமாகும்? என்பதைக் கூறியருளுங்கள் எனக் கேட்டார்.

ஜனக மன்னர் பிரம்மச்சரிய ஆஸ்ரமத்திலேயே மோக்ஷத்தை அடையலாம் எனல்

ஜனகர் சுகதேவரிடம் கூறினார்; “பிரம்மன்! ஞான, விஞ்ஞானம் இன்றி மோக்ஷம் கிடைப்பதில்லை. அதுபோல சத்குருவோடு சம்பந்தம்

உண்டாகாமல் ஞானம் கிடைப்பதில்லை. குரு அளிக்கும் ஞானமே சம்சார சாகரத்தில் இருந்து கடத்துவிக்கும் படகைப் போன்றது. அந்த ஞானத்தைப் பெற்றே மனிதன் பிறவிக் கடலைக் கடக்கிறான். நதியைக் கடந்த பின் மனிதன் படகு, படகோட்டி இருவரையும் விடுவதைப் போல முக்தனான மனிதன், குரு, ஞானம் இரண்டையும் விட்டு விடலாம்.

முன்பு இருந்த வித்வான்கள் லோக மரியாதையையும், கர்ம பரம்பரையையும் காப்பாற்றுவதற்காக நான்கு ஆஸ்ரமங்களோடு, வர்ண தர்மங்களையும் கடைப்பிடித்தனர். இவ்வாறு பல வகைக் கர்மங்களை அனுஷ்டித்து, சுப-அசுப கர்மப்பற்றைத் துறப்பதால் இங்கு மோக்ஷம் கிடைக்கிறது.

பல ஜன்மங்களாக, கர்மம் செய்து, செய்து புலன்கள் அனைத்தும் புனிதமாகும்போது, தூய உள்ளமுடைய மனிதன் முதல் ஆஸ்ரமமான பிரம்மச்சரிய ஆஸ்ரமத்திலேயே மோக்ஷ ஞானத்தை அடையலாம். அந்த ஞானத்தைப் பெற்றுப் பிரம்மச்சரிய ஆஸ்ரமத்திலேயே தத்துவத்தின் சாக்ஷாத்காரம் உண்டாகுமானால் பரமாத்மாவை விரும்பும் ஜீவன் முக்தன் ஆனவன் மற்ற மூன்று ஆஸ்ரமங்களுக்கும் செல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை.

வித்வான் ராஜஸ-தாமஸ குற்றங்களை எப்போதும் துறக்க வேண்டும். சாத்வீக மார்க்கத்தையும் பின்பற்றி அறிவின் மூலம் ஆத்மாவை அறிய வேண்டும். எல்லா பூதங்களிலும் ஆத்மாவையும், ஆத்மாவில் பூதத்தையும் பார்ப்பவன் பற்றற்றவனாகிறான். அவன் கூட்டை விட்டுப் பறக்கும் பறவையைப் போல, இந்த உடலில் இருந்து தனித்த, இருமையற்ற பரலோகத்தில் அக்ஷய பதமான மோக்ஷத்தை அடைகிறான். இதுபற்றி யயாதி மன்னன் கூறியவற்றை மோக்ஷ சாஸ்திரம் அறிந்த வித்வான்கள் எப்போதும் நினைக்கிறார்கள்.

ஆத்ம ஜோதியின் பிரகாசம் தனக்குள்ளேயே உள்ளது. வேறெங்கும் இல்லை. அந்த ஒளி பிராணிகள் அனைத்தின் உள்ளும் சமமாகவே இருக்கிறது. தன் உள்ளத்தை நன்கு ஒருமுகப்படுத்துபவன் அந்த ஒளியைத் தானே பார்க்கிறான். யாரிடம் மற்ற பிராணிகள் பயம் கொள்வதில்லையோ, யார் தானும் மற்ற பிராணிகளிடமும் பயப்படுவதில்லையோ, யார் எந்தப் பொருளையும் விரும்புவதில்லையோ, யாரிடமும் வெறுப்பு கொள்வதில்லையோ, அவன் அக்கணமே பிரம்மபாவத்தை அடைந்து விடுகிறான். மனிதன், மனம், வாக்கு, செயல் மூலம் எந்தப் பிராணிகளிடமும்

வெறுப்பற்றவனாக ஆகும்போது அவன் பிரம்ம பாவத்தை அடைந்து விடுகிறான்.

பொறாமை, காமம் மற்றும் மோகத்தைத் தியாகம் செய்த சாதகன் தன் மனத்தை ஆத்மாவில் ஈடுபடுத்தும் சமயம் பிரம்மபாவத்தை அடைந்து விடுகிறான். மனிதன் மனம், வாக்கு, செயல் மூலம் யாரிடமும் த்வேஷமில்லாதவனாக ஆகும்போது பிரம்மபாவத்தை அடைந்துவிடுகிறான். கேட்க, பார்க்கத் தகுந்த பொருட்களிலும், பிராணிகளிலும் சமமான பாவம் உடையவனாகும்போது சுக-துக்கம் முதலிய இருமையற்றவன் ஆகும்போதும் பிரம்மபாவத்தை அடைகிறான்.

நிந்தை, துதி இவற்றிடம் சமபாவம் கொள்ளும்போதும், தங்கம்-இரும்பு, சுக-துக்கம், உஷ்ணம்-குளிர்ச்சி; அர்த்தம்-அனர்த்தம், பிடித்தது-பிடிக்காதது; வாழ்வு-மரணம் இவையனைத்திலும் சமமான பார்வை கொள்ளும்போதும், மனிதன் பிரம்ம பாவத்தை அடைந்து விடுகிறான். ஆமை தன் அங்கங்களை விரித்து, சுருக்கிக் கொள்வது போலத் துறவி மனத்தால் தன் புலன்களைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். அஞ்ஞானம் என்னும் இருளால் மூடப்பட்ட ஆத்மாவைத் தூய அறிவென்னும் விளக்கால் சாக்ஷாத்காரம் செய்யலாம்.

அறிவாளிகளில் சிறந்த சுகதேவரே! மேற்கூறிய விஷயங்கள் அனைத்தையும் நான் உங்களுக்குள் காண்கிறேன். இவற்றைக் கடந்து அறியத் தகுந்த தத்துவங்கள் அனைத்தையும் தாங்கள் சரியாக அறிவீர்கள். பிரம்ம ரிஷியே! நான் தங்களை நன்றாக அறிந்து கொண்டேன். தாங்கள் தங்களுடைய தந்தையின் அருளாலும், அவரிடமிருந்து பெற்ற கல்வியாலும் உலக விஷயங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவராகிவிட்டீர். முனிவரே! அதே குருதேவரின் அருளால் எனக்கும் இந்த திவ்ய ஞானம் கிடைத்தது.

அதன் மூலமே நான் உங்களுடைய நிலையைச் சரியாகப் புரிந்து கொண்டேன். உங்களுடைய அறிவு, ஞானம், உங்களுடைய கதி, உங்கள் ஐஸ்வர்யம் இவை அனைத்தும் அதிகமாகும். ஆனால் உங்களுக்கு இதைப் பற்றித் தெரியாது. பால சுபாவத்தின் காரணமாக, ஐயத்தாலோ, மோகம் கிடைக்காது என்னும் கற்பனையான பயத்தாலோ மனிதனுக்குப் பேரறிவு கிடைத்தாலும் மோகம் கிடைப்பதில்லை. என் போன்றவர்களால் ஐயம் அழிந்துவிட்ட சாதகன் இதயத்தின் முடிச்சுகளை அவிழ்த்து அந்தப் பரமகதியை அடைகிறான்.

பிரம்மன்! உங்களுக்கு ஞானம் கிடைத்துவிட்டது. உங்கள் அறிவு மிகையானது. உங்களிடம் லௌகிக, சுகபோகப் பேராசை முற்றிலும் கிடையாது. ஆனால் தூய-தீர்மானம் இல்லாமல் பரமாத்ம பாவத்தை அடைய முடியாது. நீங்கள் சுக-துக்கத்தில் எந்த வேறுபாட்டையும் அறிவதில்லை. உங்கள் மனத்தில் பேராசை கிடையாது. உங்களுக்கு நாட்டியத்தைக் காணும் ஆசையும் இல்லை. பாட்டைக் கேட்கும் விருப்பமும் இல்லை. எந்த விஷயத்திலும் உங்கள் மனத்தில் ஆசை தோன்றுவதில்லை. மகா பாக்யவானே! உங்களுக்கு உற்றார் உறவினரிடமும் பற்று கிடையாது. பயம் தருபவற்றில் பயமும் கிடையாது. நீங்கள் தங்கத்தையும், மண்ணையும் சமமாகப் பார்க்கிறீர்கள். நான் தாங்கள் அக்ஷயமான அனாமய மார்க்கத்தில் இருப்பதைக் காண்கிறேன் பிரம்மன்! இவ்வுலகில் பிராமணனாக இருப்பதின் பலனும், மோக்ஷத்தின் சொரூபமும் உங்களிடம் நிலைத்துள்ளது” என ஜனக மன்னனர் சுகதேவரிடம் கூறினார்.

சுகதேவர் வியாசரிடம் திரும்புதல்: இமயத்தின் வருணனை

ஜனகரின் சொற்களைக் கேட்ட சுகதேவர் கிருதார்த்தரானார். ஆனந்தத்தில் ஆழ்ந்து பெரும் அமைதியை அனுபவித்தார். தன் தந்தை இருந்த இமயத்தை அடைய விரும்பி வடக்கு திசை நோக்கிச் செல்லலானார். இதேசமயம் தேவரிஷி நாரதர், சித்தர்களும், சாரணர்களும் வாழும் இமயமலைக்கு சுக தேவரைத் தரிசிப்பதற்காக வந்தார். இமயத்தின் மீது எல்லாப் பக்கங்களிலும் அப்சரஸ்கள் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

ஆயிரக்கணக்கான கின்னர்கள், வண்டுகள், மத்குகள், கஞ்சரீடங்கள் (கண்களுக்கு ஒப்பிடப்படும் ஒரு பறவை) சகோரங்கள், மயில்கள், ராஜ அம்சங்கள், கரிய குயில்கள் ஆகியவை அங்கு இனிய ஒலியைப் பரப்பிக் கொண்டிருந்தன. பக்ஷிராஜன் கருடன் அந்த மலைமீது நித்திய வாசம் செய்கிறார். நான்கு லோக பாலகர்களும், தேவ-ரிஷிகளும், உலகின் நன்மையை விரும்பி அங்கு வருவது வழக்கம். அங்குதான் விஷ்ணு பகவானான ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் தன் புதல்வனுக்காகத் தவம் செய்தார்.

அங்கு தான் கார்த்திகேயன் முவுலகையும் அவமதித்து பூமியில் தன்னுடைய சக்தியை ஊன்றிக் கொண்டார். என்னை விட அதிக பராக்கிரமசாலி இந்த சக்தியை அசைக்கலாம் என்றும் கூறியிருந்தார். இதனால் அனைவரும் கவலை கொண்டனர். தேவர்கள் பயமடைந்தனர். ஸ்கந்தன் அசுரர்களுடனும், ராக்ஷஸர்களுடனும் உலகனைத்தையும் ஆட்சேபிப்பதை சகிக்க முடியாத விஷ்ணு பகவான் ஸ்கந்தனின் சக்தியை இடது கையால் பற்றி அசைத்துவிட்டார். விஷ்ணு சக்தியை அசைத்ததும்

மலை, காடுகளோடு பூமி நடுங்கியது. பகவான் விஷ்ணு அந்த சக்தியைப் பெயர்த்து வீசும் வல்லமை கொண்டிருந்தும் ஸ்கந்தனை திரஸ்காரம் செய்ய விரும்பவில்லை.

பகவான் விஷ்ணு “குமாரனிடம் எவ்வளவு பலம் உள்ளது. இந்தச் சக்தியை வேறு யாராலும் அசைக்க முடியாது” என்று பிரஹ்லாதனிடம் கூறினார். இதைக் கேட்ட ஹிரண்ய கசிபுவின் புதல்வன் தானே அந்த சக்தியைப் பெயர்த்து எறிய முயன்றார். ஆனால் அவரால் அதை அசைக்க முடியவில்லை. பிரஹ்லாதன் பலமாகக் கர்ஜித்து மயக்கமடைந்து அங்கே, இமயத்தின் பூமி மீது விழுந்துவிட்டார்.

அதே இமயத்தின் பக்கவாட்டில், வடக்கு திசையில் சிவபிரான் எப்போதும் கடுமையான தவத்தில் ஈடுபட்டு வந்தார். சிவனின் ஆஸ்ரமத்தை நாற்புறமும் கொழுந்து விட்டு எறியும் தீ சூழ்ந்திருந்தது. சிவன் தவம்புரிந்த மலைச்சிகரம் ‘ஆதித்யகிரி’ எனப் பெயர் பெற்றதாகும். அதன் மீது தீயவர்கள் ஏற முடியாது யக்ஷ, ராக்ஷஸ, தானவர்கள் அங்கு செல்லவே முடியாது. 10 யோஜனை தூரம் பரவியிருந்த அந்த மலைச்சிகரம் தீ நாக்குகளால் சூழப்பட்டது. சிவபிரான் ஆயிரம் திவ்ய வருஷங்கள் அங்கு ஒற்றைக் காலில் நின்று தவம் மேற்கொண்டார். அவருடைய தவத்தின் இடையூறுகளை முழுமையாக விலக்கியவாறு அக்னிதேவன் அங்கேயே இருந்தார்.

இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த இமயத்தின் கிழக்கு திசையில், தனிமையான இடத்தில், மகாதபஸ்வியான வியாச பகவான், சுமந்து, ஜைமினி, பைலர், வைசம்பாயனர் என்னும் தன்னுடைய நான்கு சிஷ்யர்களுக்கு வேதம் கற்பித்து வந்தார். ஜனக மன்னரிடமிருந்து வந்த சுகதேவர் தன் தந்தையின் ஆஸ்ரமத்தின் அருகில் சென்றடைந்தார். சூரியனைப் போன்ற தேஜஸுடன் தன் புதல்வன் சுகதேவர் வருவதை வியாசர் கண்டார். தந்தையிடம் வந்த சுகதேவர் அவருடைய கால்களைப் பணிந்தார். மற்ற சீடர்களையும் சந்தித்தார்.

மகிழ்ச்சி நிறைந்த உள்ளத்தோடு, சுகர், தான் ஜனகருடன் உரையாடிய விஷயம் அனைத்தையும் தன் தந்தையிடம் தெரிவித்தார். பிறகு வியாசரின் சிஷ்யர்களுடன், சுகதேவர் வேதங்களைக் கற்று வந்தார். வேத, வேதாங்கங்களில் சிறந்த வியாச பகவானை அவருடைய சீடர்கள் சூழ்ந்து கொண்டனர். பின்னர் அவரிடம் கூறலானார்கள்;

சிஷ்யர்கள் வியாசரிடம் விடைபெறுதல்: வியாசரிடம் வரம் பெற்றுச் செல்லுதல்

வியாசரிடம் கல்வி பயின்ற சிஷ்யர்களாகிய சுமந்து, ஜைமினி முதலிய நால்வரும் வியாசரிடம், “நாங்கள் உங்கள் அருளால் தேஜஸ்விகளாக்கிவிட்டோம். தாங்கள் இன்னும் ஒருமுறை எங்களுக்கு அருள்புரிய வேண்டும் எனக் கேட்டனர். பிரம்மரிஷி வியாசர் அவர்களிடம் குழந்தைகளே! நீங்கள் என்ன விரும்புகிறீர்கள் என்பதைக் கூறுங்கள்” எனக் கேட்டார். குருவின் சொற்களைக் கேட்ட சீடர்கள் மகிழ்ச்சியால் மலர்ந்தனர். அவர்கள் கைகுவித்துத் தலைவணங்கி ஒருமித்த குரலில் கூறினார்கள் “முனிவரே! தாங்கள் எங்கள் ஆசிரியர். தாங்கள் எங்களுக்கு ஒரு வரமளிக்க வேண்டுகிறோம். தாங்கள் ஆறாவது சிஷ்யனாக ஒருவனைப் புகழ் பெறச் செய்யக்கூடாது. நாங்கள் நால்வர் உங்கள் சிஷ்யர்கள். ஐந்தாவது சீடன் தங்கள் புதல்வன் சுகதேவர். இந்த ஐவரிடமே நீங்கள் கற்பித்த வேதங்கள் நிலைபெறட்டும். இதுவே நாங்கள் உங்களிடம் பெற விரும்பும் வரமாகும்” என்றனர்.

தன் சீடர்களின் பேச்சைக் கேட்ட வேதப் பொருளின் தத்துவமறிந்த தர்மாத்மாவான வியாசபகவான் அவர்களிடம் தர்மத்திற்கு அனுகூலமான நன்மை தரும் சொற்களைக் கூறினார்; ‘சிஷ்யர்களே! பிரம்மலோகத்தில் நிலைத்து வாழ விரும்புவன், படிக்கும் விருப்பத்தோடு வந்த பிராமணனுக்கு எப்போதும் வேதத்தைக் கற்பிக்க வேண்டும் என்பது கடமை. நீங்கள் அதிக எண்ணிக்கை உடையவராகுங்கள். வேதத்தை விஸ்தாரம் செய்யுங்கள். மனத்தை வசப்படுத்தாதவன், பிரம்மசரிய விரதத்தைக் கடைப்பிடிக்காதவன், சிஷ்ய பாவத்தோடு படிக்க விரும்பாதவன் ஆகியோருக்கு வேதத்தைக் கற்பிக்கக் கூடாது. யாரையும் சிஷ்யன் ஆக்கிக் கொள்ளும் முன் அவனுடைய குணங்களைப் பரீட்சை செய்ய வேண்டும்.

ஒருவனுடைய நன்னடத்தையைப் பரீட்சிக்காமல், அவனுக்கு வித்தையை தானம் செய்யக்கூடாது. நெருப்பில் புடமிட்டு, வெட்டித் தேய்த்து, தூய தங்கம் பரிசீலிக்கப்படுகிறது. அதுபோல குலம், குணம் இவற்றின் மூலம் சிஷ்யர்களைப் பரீட்சை செய்ய வேண்டும். நீங்கள் உங்களுடைய சீடர்களை எந்தப் பொருத்தமற்ற, பயமளிக்கும் காரியத்திலும் ஈடுபடுத்தக்கூடாது. நீங்கள் சொல்லிக் கொடுத்தாலும், யாருக்கு எந்த வகை அறிவுள்ளதோ, யார் முயற்சியுடன் உழைத்துப் படிக்கிறானோ, அவனுடைய வித்தையே பயனடையும்.

எல்லோரும் தன்னுடைய நன்மையைக் கருத வேண்டும். பிராமணனை முன்னால் வைத்து நான்கு வர்ணத்தினருக்கும் உபதேசம் அளிக்க வேண்டும். வேதம் பயிலுதல் பெரிய காரியமாகக் கருதப்படுகிறது. இதனை அவசியம் செய்ய வேண்டும். சுயம்புவான பிரம்மா, தேவர்களைத் துதிப்பதற்காகவே

வேதங்களைப் படைத்துள்ளார். மோகவசமாக வேதங்களில் சிறந்த பிராமணனை நிந்திப்பவன், தன்னுடைய தீய சிந்தனை காரணமாக அனைத்திலும் தோல்வியடைகிறான்.

தார்மீக முறையை மீறி வினா விடுப்பவனும், அதற்கு அதர்மமாகப் பதில் அளிப்பவனும் ஆகிய இருவரில் ஒருவன் மரணமடைகிறான். அல்லது ஒருவன் மற்றவனின் த்வேஷத்திற்கு பாத்திரமாகிறான். நான் உங்களிடம் ஸ்வாத்யாயத்தின் முறைகள் அனைத்தையும் கூறினேன். இது உங்கள் இதயத்தில் எப்போதும் நினைவில் இருக்கட்டும்” எனக் கூறி வியாசபகவான் அவர்களுக்கு விடையளித்தார்.

வியாசபகவான் உபதேசத்தைக் கேட்ட அவருடைய சிஷ்யர்கள் பெருமகிழ்ச்சியடைந்தனர். பிறகு வியாசரிடம், அவர் அளித்த உபதேசங்கள் தங்கள் மனத்தில் பதிந்துவிட்டன என்று கூறி, அவற்றை நிச்சயம் கடைப்பிடிப்போம் என உறுதியளித்தனர். பிறகு, அவரிடம் “மகாமுனிவரே! இனி நாங்கள் இந்த இமயமலையிலிருந்து பூமிக்குச் செல்ல விரும்புகிறோம் வேதங்களைப் பலவாகப் பிரித்து பிரசாரம் செய்வதே எங்களுடைய பயணத்தின் நோக்கமாகும். தாங்கள் இதனை நல்லதென்று கருதினால், எங்களுக்கு இங்கிருந்து செல்ல அனுமதியளியுங்கள்” என வேண்டினர்.

வியாசர் அவர்களிடம், “சிஷ்யர்களே! இதுவே உங்கள் விருப்பம் என்றால், நீங்கள் பூமியிலோ, அல்லது தேவலோகத்திலோ எங்கு விரும்பினாலும் செல்லலாம். ஆனால் தவறு செய்யக்கூடாது. ஏன் எனில் வேதத்தின் பல மனத்தைக் கவரும் ச்ருதிகள் பலனில் ஆசை காட்டித் தர்மத்தை எடுத்துரைக்கின்றன” என்றார். குருவின் ஆணையைப் பெற்ற சிஷ்யர்கள் வியாசரை வலம் வந்து, அவரது பாதங்களைப் பணிந்து அங்கிருந்து சென்றுவிட்டனர்.

பூமியில் இறங்கிய அவர்கள் அக்னி ஹோத்ரம் முதல் சோமயாகம் வரையிலான கர்மங்களைப் பிரசாரம் செய்தனர். இல்லற தர்மத்தைக் கடைப்பிடித்து, பிராமண, கூடித்திரிய, வைசியர்களுக்கு யாகம் செய்வித்துத் தவிஜாதியினரால் பூஜிக்கப்பட்டு ஆனந்தமாக வசிக்கலானார்கள். இந்தக் கர்மங்களின் காரணமாக அவர்கள் செல்வம் நிறைந்தவர்களாகவும், உலகில் புகழ் பெற்றவர்களாகவும் ஆனார்கள்.

இங்கே, இமயத்தில் வியாசருடன் சுகதேவர் மட்டுமே இருந்தார். வியாசபகவான் தியானத்தில் அமர்ந்துவிட்டார். அச்சமயம், பெரும் தவசியான நாரதர் அந்த ஆஸ்ரமத்திற்கு வந்தார். வியாச பகவானைச்

சந்தித்தார்.

வியாசர்-நாரதர் உரையாடல்; நாரதர் வியாசருக்கு அறிவுரை கூறுதல்

நாரதர் வியாசரிடம், “பிரம்மரிஷியே! இன்று உங்களுடைய ஆஸ்ரமத்தில் ஏன் வேத மந்திரங்களின் ஒலி கேட்கவில்லை? தாங்கள் தனியாக ஏன் எதுவும் பேசாமல் தியானத்தில் ஈடுபட்டுள்ளீர்கள்? தாங்கள் கவலையில் சூழ்ந்துள்ளதாகத் தோன்றுகிறது. வேத மந்திர ஒலி இன்றி இந்த மலை சோபையிழந்துவிட்டது. ரஜ, தமஸால் மறைக்கப்பட்டு, ராகுவால் பீடிக்கப்பட்ட சந்திரனைப்போல் காட்சியளிக்கிறது. பிரம்மகோஷம் இல்லாததால் இந்த மலை மலைஜாதியினரின் செழிப்பற்ற வீட்டைப் போல் தோன்றுகிறது. தேவர்கள், கந்தர்வர்கள் கூட பிரம்மகோஷத்திலிருந்து விலகி முன்பு போலச் சோபையுடன் இல்லை” என்று கூறினார்.

நாரதரின் சொற்களைக் கேட்ட வியாசபகவான் அவரிடம் கூறலானார்; “வேத வித்தையின் வித்வானான மகரிஷியே! தாங்கள் கூறியது எனக்கு ஆறுதல் அளிக்கிறது. தாங்களே இவ்வாறு கூற முடியும். தாங்கள் எல்லாம் அறிந்தவர்; அனைத்தையும் பார்ப்பவர். எல்லா விஷயங்களையும் அறிய ஆவல் கொண்டவர். மூவுலகங்களிலும் நடந்த, நடக்கும் விஷயங்கள் அனைத்தையும் நீங்கள் அறிவீர்கள். பிரம்மரிஷியே! நான் தங்களுக்கு என்ன சேவை செய்யட்டும் என்று ஆணையிடுங்கள். நாரதரே! எனக்கு இப்போது என்ன கடமை என்பதைக் கூறுங்கள். என் அன்பு சிஷ்யர்களிடமிருந்து பிரிந்துவிட்டதால் இப்போது என் மனம் மகிழ்ச்சியின்றி இருக்கிறது” என்றார்.

நாரதர் அவரிடம், “வியாசரே! வேதத்தைப் படித்துவிட்டு அதை அப்யாசம் செய்யாமல் இருப்பது குற்றமாகும். விரதத்தைக் கடைப்பிடிக்காமல் இருப்பது பிராமணனின் குற்றமாகும். வாஹ்லீக தேசத்து மக்கள் உலகத்தின் குற்றமாகும் புதுப்புது விளையாட்டையும், வேடிக்கையையும் பார்க்க விரும்புவது பெண்களின் குற்றமாகும். தாங்கள் உங்களுடைய வேத உச்சரிப்பால், ராகுஷ பயத்தால் தோன்றும் இருளை அழித்து, புதல்வரான சுகதேவரோடு வேதங்களைப் படித்துக் கொண்டிருங்கள்” எனக் கூறினார்.

வியாசர், சுகதேவருடன் வேதப் பயிற்சி செய்தல்; சுகதேவரின் ஐயம்

நாரதரின் சொற்களைக் கேட்ட தர்மம் அறிந்த வியாசர் அவரது ஆணைப்படி வேதப் பயிற்சி என்னும் விரதத்தை உறுதியுடன் கடைப்பிடிக்கலானார். தன் புதல்வன் சுகதேவருடன் உச்சக்குரலில்

மூவுலகையும் நிரப்பியவாறு வேதத்தை ஆவ்ருத்தி செய்யலானார். பலவகை தர்மங்களை எடுத்து விளக்கும் தந்தையும் மகனுமான அவர்கள் வேதபாராயணம் செய்து கொண்டிருந்தபோது, கடற்காற்றால் தூண்டப்பட்டு மிகப் பலமான புயல் வீசியது. அது படிக்கத் தகாத காலம் என்று கருதி வியாசர், சுகதேவரை வேதப் பயிற்சியிலிருந்து தடுத்தார். அவர் தடுத்ததும் சுகதேவருக்கு இவ்வாறு தடுக்கப்பட்டதற்கான காரணம் என்ன என அறிந்து கொள்ளும் பேரவா தோன்றியது.

அவர் தன் தந்தையாரிடம், “இந்தக் காற்று எவ்வாறு உண்டாயிற்று? தாங்கள் காற்றின் செயல்கள் அனைத்தையும் விரிவாகக் கூறுங்கள்” என்று கேட்டார். தன் புதல்வனின் சொல்லைக் கேட்ட வியாசர் வியப்படைந்தார். வேதப் பயிற்சி தடுக்கப்பட்ட காரணத்தை விளக்கிக் கூறினார்.

வியாசர் ‘பிரவஹம்’ முதலிய ஏழு வாயுக்களைப் பற்றி சுகதேவருக்குக் கூறுதல்

வியாசர் சுகதேவரிடம் கூறினார்; “மகனே! உனக்குத் தானாகவே திவ்ய திருஷ்டி கிடைத்துவிட்டது. உன் இதயம் மிகவும் நிர்மலமானது. நீ ரஜோ குணமும், தமோ குணமும் இன்றிச் சத்வ குணத்தில் நிலைபெற்றுவிட்டாய். நீ அறிவின் மூலம் ஆத்மாவை நேருக்கு நேர் காண்கிறாய். ஆகவே, வேதங்களை தனக்குள் ஸ்தாபித்து, அறிவின் மூலம் வேதப் பயிற்சி நிறுத்தப்பட்டதற்கான வாயு விஷயத்தில் யோசிக்கிறாய்.

இறந்த பின், மேலே உள்ள உலகங்களுக்குச் செல்பவரும், கீழ் லோகங்களுக்குச் செல்பவருமான மனிதர்களுக்கு இரண்டு பாதைகள் உள்ளன. ஒன்று தேவயானம் எனப்படும் விஷ்ணு லோகத்தின், சாத்வீகமான பாதை. மற்றொன்று தாமசமான பித்ரு லோகமாகும். பூமியிலோ, வானத்திலோ காற்று வீசுவதற்கு ஏழு பாதைகள் உள்ளன. அவற்றை வரிசையாக அறிந்து கொள். பூமியிலும் ஆகாயத்திலும் பலமுடைய, பூத சொரூபமுடைய “சாத்யர்கள்” என்னும் தேவர்கள் மறைந்து வாழ்கிறார்கள்.

சாத்யர்களின் வெல்ல முடியாத புதல்வனின் பெயர் சமானன்; சமானனின் புதல்வர் உதானன். உதானனின் புதல்வன் வியானன்; அவன் புதல்வனின் பெயர் அபானன்; அபானனிடமிருந்து பிராணனும் தோன்றியது. பிராணனுக்கு சந்தானம் இல்லை. அது பகைவர்களைத் தாப்பப்படுத்துவது; வெல்ல முடியாதது. இந்த வாயுக்களின் காரியம் தனித்தனியானது வாயுதேவன் பிராணிகளின் செயல்களை தனித்தனியே செய்கிறார். எல்லா பூதங்களையும் உயிரோடு இருக்கச் செய்கிறார். ஆதலால் பிராணன் என்று

அழைக்கப்படுகிறார்.

வெய்யிலாலும், வெப்பத்தாலும் தோன்றிய மேகங்களையும், பனியையும் இங்கும் அங்கும் எடுத்துச் செல்வது முதல் வழியில் வீசும், முதலாவதான ‘பிரவஹன்’ என்னும் வாயுவாகும். வானத்தில் மின்னல் முதலியவற்றின் உற்பத்திக்காக வெளிப்படும் பெரும் வேகத்தோடு கூடிய இரண்டாவது வாயு ‘ஆவஹம்’ எனப்படும். இதுபெரும் ஒலியோடு வீசுகிறது.

எப்போதும், சோம-சூரிய கிரகங்களை உதிக்கவும், தோன்றவும் செய்யும் சரீரத்திற்குள்ளே உதானன் என்று கூறப்படும், கடல்களில் இருந்து நீரை மேலே எடுத்துச் சென்று ‘ஜிமுதம்’ என்னும் மேகங்களில் சேர்ப்பதும், ஜிமுதம் என்னும் மேகங்களை நீருடன் பர்ஜன்யனிடம் ஒப்படைப்பதும் ஆகிய வாயு மூன்றாவதாகும். இந்தப் பெரும் வாயு ‘உத்வஹம்’ எனக் கூறப்படுகிறது.

மேகங்கள் ஒன்றாகி நீர் பொழியக் காரணமாவதும், அடர்ந்து திரண்ட மேகங்களை விலகச் செய்வதும், வேணு நாதம் போல் ஒலித்து நதம் என்னும் பெயர் பெறுவதும், உயிர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக மறுபடியும் நீரைச் சேகரித்துத் திரள்வதும், ஆகாய வழியில் செல்லும் தேவர்களின் விமானங்களைச் சுமப்பதும், மலைகளின் கர்வத்தை அடக்குவதுமான நான்காவது வாயுவின் பெயர் ‘சம்வஹன்’ என்பதாகும்.

வறண்ட பாவத்தோடு, வேகமாகப் பெரும் ஒலியோடு வீசுவதும், மிகப்பெரிய மரங்களையும் உடைத்துப் பெயர்த்து வீசுவதும், பலாஹம் என்னும் பிரளயகால மேகங்கள் திரள்வதற்குக் காரணமாவதும், பயங்கர தொல்லைகளைக் கொண்டு வருவதும், வானத்திலிருந்து மேகக் கூட்டங்களைத் தன்னோடு எடுத்துச் செல்வதுமான, வேகம் மிகுந்த ஐந்தாவது வாயு ‘விவஹம்’ என்னும் பெயர் பெறுகிறது.

எந்த வாயுவின் ஆதாரத்தில் வானத்தில் திவ்யஜலம் மேலேயே பிரவாகிக்கிறதோ, எது ஆகாய கங்கையின் புனித நீரைத் தரித்துள்ளதோ, எதன் மூலம் சூரியனின் ஆயிரக்கணக்கான கிரணங்கள் தடுக்கப்பட்டு ஒரே கிரணத்தோடு இருப்பது போலக் காணப்படுகிறதோ, எதனால் அமுதம் பொழியும் சந்திரன் போஷிக்கப்படுகிறதோ, அந்த சிறந்த ஆறாவது வாயு தத்துவம் ‘பரிவஹம்’ என்னும் பெயரில் பிரசித்தமானது.

எந்த வாயு இறுதிக் காலத்தில் பிராணிகள் அனைத்தின் நீரையும் உடலில் இருந்து எடுத்துக் கொள்கிறதோ, எதனுடைய இந்த உயிரை

எடுக்கும் வழியில் மரணமும், வைவஸ்வத யமனும் பின் செல்லுகிறார்களோ அத்யாத்ம சிந்தனையில் ஈடுபட்டவர்களும், தியானப் பயிற்சியிலேயே ஆனந்தத்தில் சூழ்பவர்களும் எதில் அமுத தத்துவத்தைப் பெறுகிறார்களோ, எந்த வாயுவில் இருந்து, தகூப் பிரஜாபதியின் பத்தாயிரம் புதல்வர்கள் திசைகளின் முடிவை அடைந்தனரோ, எந்த வாயுவால் தீண்டப்பட்டு இங்கிருந்து சென்ற பிராணிகள் திரும்பி வருவதில்லையோ, அந்த மிகச் சிறந்த ஏழாவது வாயுவின் பெயர் “பராவஹன்” ஆகும். இந்த ஏழுமே மருத் கணங்களாகும்.

இவை விதியின் மிக அற்புதமான புதல்வர்கள். இவர்கள் எல்லா இடங்களிலும் செல்லக் கூடியவர்கள். எப்போதும் வீசுகிறவர்கள்; அனைத்தையும் தரிப்பவர்கள். வேகத்தோடு வீசும் காற்றால், மலைகளில் சிறந்த இமயம் கூடச் சில சமயங்களில் நடுங்குகிறது. இது விஷ்ணு பகவானின் மூச்சாகும். எப்போதாவது இது வேகமாகச் செல்லுமானால் உலகம் அனைத்தும் துன்பப்படுகிறது. ஆகவே, பிரம்ம வேத்தாக்கள் தீவிரமான புயல் வீசும்போது வேத பாடம் செய்வதில்லை. வேதமும் பகவானுடைய மூச்சுக்காற்றாகும். அந்தசமயம் வேதம் படிப்பதால், வாயுவிற்கு வாயுவிடம் பயம் உண்டாகிறது. அது வேதத்திற்கும் துன்பம் அளிக்கிறது” என்று கூறிய பராசர நந்தன் வியாசர் தன் புதல்வரிடம் வேதபாடம் செய்யக் கட்டளையிட்டு, ஆகாய கங்கைக் கரைக்குச் சென்றுவிட்டார்.

சுகதேவருக்கு நாரதர் வைராக்கியத்தையும், ஞானத்தையும் உபதேசித்தல்

வியாசர் சென்ற பிறகு, யாருமற்ற அந்த ஆஸ்ரமத்தில் தான் மட்டும் இருந்த சுகதேவரிடம், தான் விரும்பும் வேதாந்தங்களைக் கூறுவதற்காகத் தேவரிஷி நாரதர் எழுந்தருளினார். சுகதேவர் நாரதரை வரவேற்று வேதம் கூறியவாற அர்க்யம் முதலியன அளித்துப் பூஜித்தார். நாரதர் சுகதேவரிடம் மகிழ்ச்சியடைந்து “குழந்தாய்! நீ தர்மாத்மாக்களில் சிறந்தவன்; உனக்கு எந்த சிறந்த பொருளை அடையச் செய்யட்டும்” என்று கேட்டார் சுகதேவர், அவரிடம் “இவ்வுலகில் மிகச்சிறந்த நன்மைக்கான சாதனம் எதுவோ, அதை உபதேசித்தருளுங்கள்” என்று கூறினார். நாரதரும் கூறத் தொடங்கினார்.

“குழந்தாய்! பழைய கால விஷயம். புனிதமான ரிஷிகள் தத்துவ ஞானத்தைப் பற்றி வினா விடுத்தபோது, சனத்குமாரர், அவர்களிடம் “வித்தைக்குச் சமமான வேறு கண் கிடையாது; சத்தியத்திற்கு ஈடான தவம் வேறு கிடையாது. அன்புக்குச் சமமான துயரம் வேறில்லை. தியாகத்திற்கு ஈடான சுகம் வேறில்லை; பாவச் செயல்களிலிருந்து விலகியிருத்தல்,

எப்போதும் புண்ணிய கர்மங்களைச் செய்தல், சிறந்தவர்களின் நடத்தையையும், நல்ல நடத்தையையும் கடைப்பிடித்தல் என்பதுமே மிக உத்தமமான புகழுக்கும், நன்மைக்கும் உரிய சாதனமாகும் என உபதேசமளித்தார்.

சுகத்தின் பெயரே இல்லாத மனித உடலைப் பெற்று யார் சுகபோகத்தில் பற்றுக் கொள்கிறானோ அவன் மோகமடைபவன். சுகபோகத்தின் சேர்க்கை துக்கமயமானது. எனவே அது துக்கத்திலிருந்து விடுதலையளிக்க முடியாது பற்றுடைய மனிதனின் அறிவு சஞ்சலமடைகிறது. அது மோகம் என்னும் வலையை விரிக்கிறது. மோக வலையில் கட்டுண்ட மனிதன் இக-பரலோகங்களில் துயரத்தையே அனுபவிக்கிறான். நன்மையை விரும்புவன் எல்லா உபாயங்களாலும் காம-க்ரோதத்தை அடக்க வேண்டும். அவ்விரண்டு குற்றங்களும் தீவிரமாக நன்மையை அழிக்கக் கூடியவையாகும்.

மனிதன் எப்போதும் தவத்தைக் கோபத்திலிருந்தும், லக்ஷ்மியை அசுரையில் இருந்தும், வித்தையை மான-அவமானத்திலிருந்தும், தன்னைத்தானே குற்றத்திலிருந்தும் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். கொடிய இயல்பைத் துறப்பது எல்லாவற்றையும் விடப் பெரிய தர்மமாகும். பொறுமை எல்லாவற்றிலும் சிறந்த பலமாகும். ஆத்ம ஞானம் எல்லாவற்றிலும் மேலான ஞானமாகும். சத்தியத்தை விடச் சிறந்தது எதுவும் கிடையாது. ஆனால் சத்தியத்தை விடச் சிறந்தது நன்மையளிக்கும் சொற்களைப் பேசுவதாகும்.

பிராணிகளுக்கு எதனால் நன்மை உண்டாகுமோ அதுவே சத்தியம் ஆகும். யார் காரியங்களைத் தொடங்கும் சங்கல்பத்தை விட்டு, விருப்பு வெறுப்பின்றி எந்தப் பொருளையும் சேர்க்காமல் எல்லாவற்றையும் தியாகம் செய்கிறானோ அவனே வித்வான் மற்றும் பண்டிதன் ஆவான். யார் புலன்களை வசப்படுத்திப் பற்றின்றி விஷயங்களை அனுபவிக்கிறானோ, சரீரத்தோடும், புலன்களோடும் இருந்தாலும் அவற்றோடு சேராமல் தனித்து இருக்கிறானோ அவனே முக்தனாவான்; அவனுக்கு மிக விரைவில் நன்மை உண்டாகிறது.

முனிவரே! யாருடைய பார்வை எந்தப் பிராணியிடமும் ஈடுபடுவதில்லையோ யார் யாரையும் தீண்டுவதில்லையோ, பேசுவதில்லையோ அவன் சிறந்த நன்மையை அடைகிறான். எந்தப் பிராணியையும் இம்சிக்கக் கூடாது. மனிதப் பிறவியெடுத்து யாரோடும் பகை கொள்ளக்கூடாது. ஆத்ம தத்துவத்தை அறிந்தவன், மனத்தை வசப்படுத்துபவன் எந்தப் பொருளையும் சேர்க்கக்கூடாது. திருப்தியோடு இருக்க வேண்டும். ஆசையையும், சஞ்சலத்

தன்மையையும் துறக்க வேண்டும் என்பவற்றையே தன்னுடைய நன்மைக்கான சாதனமாகக் கருத வேண்டும்.

சுகதேவா! நீ சேர்ப்பதைத் துறந்து புலன்களை வென்றுவிடு. இகலோகத்திலும், பரலோகத்திலும் பயமற்றதும், துயரற்றதுமான பதத்தை அடைந்துவிடு. போகங்களைத் துறந்தவர்கள் ஒருபோதும் துயரப்படுவது இல்லை. போகங்களைத் துறந்தபின் நீ துயரத்திலிருந்தும், தாபத்திலிருந்தும் விடுபடுவாய். தபஸ்வியும், மனனசீலனனாகவும், புலன்களை வென்றவனாகவும் சுகபோக பற்றற்றவனுமானவனே ஈஸ்வரனை வெல்ல முடியும். மூன்று குண விஷயங்களில் பற்றின்றி, தனித்து வாசம்புரியும் பிராமணனே மோகூஷம் என்னும் உன்னத சுகத்தை அடைகிறான்.

சேர்க்கையில் சுகம் காணும் பிராணிகளுக்கிடையில் இருந்தும் தனித்து இருப்பதிலேயே ஆனந்தம் அடைந்தவனே திருப்தியடைந்தவன். ஞானத்தால் திருப்தியடைந்தவன் ஒருபோதும் துயரமடைவதில்லை. கர்மங்களுக்கு அதீனமான ஜீவன் சுபகர்மங்களைச் செய்து தேவனாகிறது. சுப-அசுப கர்மங்களின் சேர்க்கையால் மனிதப் பிறவியடைகிறது. அசுப கர்மங்களில் மட்டுமே ஈடுபடும் ஜீவன் பசு-பக்ஷியாகப் பிறவி எடுக்கிறது. அந்தந்தப் பிறவிகளில் ஜீவன், முதுமை, மரணம் மற்றும் பல துயரங்களுக்கு ஆளாகிறது. இதை கவனத்தில் வை.

நீ தீமையில் நன்மையை நினைக்கிறாய். நிலையற்றவற்றை நிலையானவையாகக் கருதுகிறாய். அனர்த்தமே அர்த்தமாகத் தோன்றுகிறது. இவை ஏன் உனக்குப் புரியவில்லை? பட்டுப்பூச்சி தன் சரீரத்தில் இருந்து தோன்றிய நூல் மூலம் தன்னைக் கட்டிக் கொள்வதுபோல, நீயும் மோகவசத்தால், தன்னிலிருந்து தோன்றிய சம்பந்தத்தால் தன்னையே கட்டிக் கொள்கிறாய். ஆனால் அது உனக்குப் புரியவில்லை. இங்கு பல்வேறு பொருட்களைச் சேர்க்க வேண்டிய அவசியமில்லை. பொருட்களைச் சேர்ப்பதால் பெரும் குற்றம் தோன்றுகிறது.

உலகில் குடும்பம், மனைவி, மக்கள், சரீரம், சேர்த்தல் அனைத்தும் மற்றவருடையதே. அனைத்தும் அழியக்கூடியது. இதில் பாவ-புண்ணியம் மட்டுமே தன்னுடையதாகும். எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டு வகையின்றி இங்கிருந்து செல்ல நேரும் என்னும்போது அனர்த்தமான இவ்வுலகில் ஏன் பற்றுக் கொள்ள வேண்டும்? உன்னுடைய உண்மையான அர்த்தமான மோகூஷ சாதனத்தை ஏன் செய்யவில்லை? தங்க இடமில்லாத, உதவுபவர் இல்லாத, வழிச் செலவு இல்லாத தோழனோ, வழிகாட்டுபவனோ இல்லாத, இருள் நிறைந்த, கடக்க முடியாத அந்த வழியில் தனியாக நீ எவ்வாறு

செல்வாய்? பரலோகத்தின் வழியில் உன் பின் யாரும் தொடரமாட்டார்கள். நீ செய்த பாவ-புண்ணியம் மட்டுமே அங்கு உன்னைப் பின் தொடரும்,

பரமாத்மாவை அடைவதற்காகவே, வித்தை, கர்மம், புனிதம், பெரும் ஞானம் ஆகியவற்றின் உதவி நாடப்படுகிறது. காரிய சித்திக்குப் பிறகு மனிதன் முக்தனாகிறான். புண்ணியாத்மாக்கள் பற்றினை வெட்டி பரமார்த்த பாதையில் முன்னேறுகிறார்கள். ஆனால் பாவிகள் அதை வெட்டமுடிவதில்லை. இவ்வுலகம் ஒரு நதி போன்றது. அதன் தோற்றம் சத்தியம்; உருவம் இதன் கரை; மனம் ஊற்று; ஸ்பரிசம் தீவு; ரசமே பிரவாகமாகும். கந்தம் அதன் சேறு; சப்தம் நீர்; சொர்க்கம் கடக்க முடியாத துறையாகும். உடல் என்னும் படகின் உதவியால் இதைக் கடக்கலாம். பொறுமையே இந்த படகின் துடுப்பு; தர்மம் இதை உறுதியாக்கும் கயிறு; தியாகம் அல்லது துறத்தல் என்னும் அனுகூலமான காற்றின் உதவி கிடைத்தால் விரைவில் இந்த நதியைக் கடக்க முடியும். இதைக் கடக்க நிச்சயம் முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

தர்ம-அதர்மத்தை விடு; சத்திய-அசத்தியத்தைத் தியாகம் செய். இரண்டையும் துறந்து எதன் மூலம் தியாகம் செய்கிறாயோ, அதையும் தியாகம் செய். சங்கல்ப தியாகத்தின் மூலம் தர்மத்தையும், ஆசையின்மை மூலம் அதர்மத்தையும் துறந்துவிடு. பிறகு அறிவின் மூலம் சத்திய-அசத்தியத்தையும், தியாகம் செய்து பரம தத்துவ தீர்மானத்தின் மூலம் அறிவையும் தியாகம் செய்துவிடு. இந்த உடல் ஐம்பூதங்களின் வீடு. எலும்பென்னும் கம்பங்கள் நட்டு, நரம்பு, நாடிகளால் கட்டப்பட்டு, மாமிசத்தால் மெழுகப்பட்டு, தோலால் மூடப்பட்டுள்ளது. இது மல-மூத்திரம் நிரம்பி துர்மணமுடையது. முதுமை மற்றும் சோகத்தால் வியாபிக்கப்பட்டது. பிணிகளின் இருப்பிடம். ஆகவே நீ இதன் பற்றை விடு.

இந்த சராசர உலகம் அனைத்தும் ஐம்பெரும் பூதங்களிடமிருந்தே தோன்றியது. ஆகவே, பஞ்சபூத ஸ்வரூபமானது. சரீரத்திற்கு அப்பாற்பட்ட மகத் தத்துவம் என்னும் அறிவு, சூக்ஷ்ம மகாபூதங்கள், பஞ்சபராணன், சத்வம் முதலிய குணங்கள் ஆகிய 17 தத்துவ சமுதாயத்தின் பெயர் அவ்யக்தமாகும். இதனுடன் புலன்களின் ஐந்து விஷயம், மனம், அகங்காரம் என்னும் 'வ்யக்தத்தைச்' சேர்ப்பதால் 24 தத்துவ சமூகம் உண்டாகிறது. அதை 'வ்யாக்தாவ்யக்த சமுதாயம்' என்று கூறுகின்றனர். இந்த தத்துவத்தோடு சேர்ந்ததே புருஷன் என்று கூறப்படுகிறது.

தர்ம-அர்த்த, காம, சுக-துக்கம், வாழ்தல்-சாதல் என்னும் தத்துவங்களை சரியாக அறிபவனே, உற்பத்தி-பிரளய தத்துவத்தையும் உள்ளபடி

அறிகிறான். ஞான சம்பந்தமான விஷயங்களைப் பரம்பரையாக அறிய வேண்டும். புலன்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் பொருட்களை, “வ்யக்தம்” என்கிறார்கள். புலன்களுக்குப் புலப்படாமல் அனுமானத்தால் அறியப்படுபவை “அவ்யக்தம்” என்று கூறப்படுகிறது. எல்லா பூதங்களையும், எல்லா நிலையிலும் எப்போதும் பார்ப்பவனே, எல்லாப் பிராணிகளின் சகவாசத்துடன் இருந்தாலும் அசுப கர்மங்களில் ஈடுபடுவதில்லை.

மோகூஷ உபாயத்தை அறிந்த பகவான் நாராயணன் முதலும், முடிவுமற்ற அழிவற்ற நிராகார ஜீவாத்மா இந்த சரீரத்தில் இருக்கிறது என்று கூறுகிறார். எந்த ஜீவன் தான் செய்த பல்வேறு கர்மங்களால் எப்போதும் துயரப்பட்டு, அந்தத் துயரத்தை விலக்க பலவகைப் பிராணிகளைக் கொண்டு, மேலும் பலப்பல புது கர்மங்களைச் செய்கிறது. பிணியுற்றவன் பத்தியமின்றிச் சாப்பிட்டுத் துயரடைவது போல, அந்தக் கர்மத்தால் அது அதிகக் கஷ்டமடைகிறது. விவேகமற்றவன் எப்போதும் துயரளிக்கும் போகங்களிலேயே சுகம் காண்கிறான். கர்மங்களில் கட்டுண்டு கடையப்படுகிறான். பிறகு விதிப்படி கட்டுண்ட பிராணி கர்மத்திற்கேற்ற பிறவியை அடைகிறது. உலகில் பலவகைத் துயரங்களை அனுபவிக்கிறது. அதிலேயே சக்கரத்தைப்போலச் சுழன்று கொண்டிருக்கிறது.

ஆகவே, நீ கர்மங்களில் இருந்து விலகி, கட்டுக்களில் இருந்து விடுபட்டு எல்லாம் அறிந்தவனாக, அனைத்தையும் வென்றவனாக, சித்தனாக, சம்சாரபாவனை அற்றவனாக ஆகிவிடு. பல ஞானிகள் தவம் மற்றும் அடக்கத்தின் பலத்தால் புதிய பந்தங்களை அழித்து, அளவற்ற சுகமளிக்கும் தடையற்ற சித்தியை அடைந்துள்ளனர்.

சுகதேவருக்கு நாரதர் நன்னடத்தை மற்றும் அத்யாத்ம விஷய உபதேசம்

சுகதேவா! சாஸ்திரம் துயரத்தை விலக்குவது, அமைதியளிப்பது. நன்மை பயப்பது. சாஸ்திரத்தைக் கேட்பவன் தன் துயரை அழித்து விடுகிறான். உத்தம அறிவைப் பெற்றுச் சுகமடைகிறான். துயரமடைவதற்கும், பயப்படுவதற்கும் ஆயிரக்கணக்கான, நூற்றுக்கணக்கான இடங்கள் உள்ளன. அவை முட்டாள்களிடமே தங்கள் ஆளுமையைச் செலுத்துகின்றன. அறிவு தன் வசத்தில் இருந்தால் எப்போதும் துயரம் அழிந்துவிடுகிறது. மந்த அறிவுடையவர்கள், பிடிக்காததைப் பெற்றாலும், விருப்பமானதைப் பிரிந்தாலும் மனத்திற்குள் துயரப்படுகிறார்கள்.

கடந்த காலத்தின் நிகழ்வுகளுக்காக துயரமடையக் கூடாது. உள்ளத்தின் பற்று அதிகரிக்கும் பொருளே தீமையை வளர்ப்பதாகும். கடந்த கால

விஷயங்களுக்காகத் துயரப்படுபவனுக்கு அர்த்தமும் கிடைப்பதில்லை. தர்மமும் கிடைப்பதில்லை; புகழும் கிடைப்பதில்லை. அவன் துக்கத்தை மட்டுமே ஏற்கிறான். எல்லோருக்குமே நல்லவற்றிடமும் பிரிவும், சேர்க்கையும் உண்டாகின்றன. ஏதோ ஒருவனுக்கு மட்டுமே இது நேர்வதில்லை. இறந்த காலத்தில் அழிந்ததற்காகத் துயரம் கொள்பவன் ஒன்றிலிருந்து மற்றொரு துயரத்தை அடைகிறான். இரு அனர்த்தங்களை அனுபவிக்கிறான். உலகில் தன் சந்தானங்களின் மரணத்திற்காகக் கண்ணீர் விடாதவனே தீரன் ஆவான்.

துயரத்தை விலக்க அதைப்பற்றிச் சிந்திக்காமல் இருப்பது சிறந்தது. சிந்திப்பதால் துயரம் குறைவதற்குப் பதில் அதிகமாகிறது. ஆகவே மானசீக துயரத்தை அறிவாலும், சரீர கஷ்டத்தை மருந்துண்பதாலும் விலக்க வேண்டும். சாஸ்திர ஞானத்தின் பிரபாவத்தாலேயே இது நிகழ முடியும். ரூபம், யௌவனம், பொருள், உடல் நலம், வாழ்க்கை, பிரியமானவர்களின் சேர்க்கை அனைத்தும் நிலையற்றவை. அறிவுள்ளவன் இவற்றில் பற்று வைக்கக்கூடாது.

வாழ்க்கையில் சுகத்தைக் காட்டிலும் துக்கமே அதிகம் உண்டாகிறது. ஆனால் அனைவருமே மோசவசமானவற்றில் மட்டுமே விருப்பம் கொள்கிறார்கள். மரணம் பிரியமற்றதாகிறது. சுக-துக்கம் இரண்டையும் விட்டு விடும் மனிதன் அழிவற்ற பிரம்மத்தை அடைகிறான். அவனுக்கு சோகப்பட வேண்டியதில்லை. செல்வத்தைச் செலவிடும்போது துயரமுண்டாகிறது. அதைக் காப்பாற்றுவதிலும் சுகம் இருப்பதில்லை. அதைப் பெறுவதிலும் கஷ்டமே ஏற்படுகிறது. செல்வம் ஒவ்வொரு நிலையிலும் துயரமளிப்பதால் அது அழியும்போது கவலை கொள்ளக்கூடாது.

செல்வம் சேர்த்து, சேர்த்துப் பெரும் செல்வந்தன் ஆனாலும் மனிதன் திருப்தியடைவதில்லை. ஆனால் செல்வத்தின் மீது ஆசையற்ற அறிவுள்ளவர்கள் திருப்தியுடன் இருக்கிறார்கள். சேர்த்தலின் முடிவு அழிவாகும். உயரத்தில் ஏறுவதன் முடிவு கீழே விழுவது; சேர்க்கையின் முடிவு பிரிவு. வாழ்க்கையின் முடிவு மரணம்; ஆனால் ஆசைக்கு ஒருபோதும் முடிவு கிடையாது. திருப்தியே சிறந்த சுகமாகும்.

ஆகவே, பண்டிதர்கள் இவ்வுலகில் திருப்தியையே சிறந்த செல்வமாகக் கருதுகிறார்கள். ஆயுள் ஒரு விநாடி கூட நிற்காமல் அழிந்து கொண்டே இருக்கிறது; தன் உடலே நிலையற்றது என்னும்போது, உலகில் எந்தப் பொருள் நிலையானதாகும்? எல்லாப் பிராணிகளின் உள் இருக்கும் மனத்திற்கு அப்பாற்பட்ட பரமாத்மாவைச் சிந்திப்பவனே உலக யாத்திரை முடிந்து பரமபதத்தை அடைந்து துயரத்தைக் கடந்து விடுகிறான்.

காட்டில் மேயும் பசுவைத் திடீரென்று புலி தாக்கிப் பிடிப்பதுபோல, சுகபோகத்தைத் தேடும் திருப்தியற்ற மனிதனை மரணம் கொண்டு செல்கிறது. சோகத்தை விலக்கி, தீய நடத்தையில் பற்றின்றிச் சாதனத்தைத் தொடங்குபவன் நிச்சயம் துக்கத்திலிருந்து விடுதலையடைகிறான். செல்வந்தனோ, ஏழையோ, யாராக இருந்தாலும் அனுபவிக்கும்போது மட்டுமே, சப்த, ரூப, ரச, ஸ்பரிசு, கந்த விஷயங்களில் சிறிதளவு சுகம் தோன்றுகிறது. அதற்குப் பிறகு கிடையாது.

பிராணிகள் ஒன்றோடு ஒன்று சேருவதற்கு முன்னால் எந்தத் துயரமும் இருப்பதில்லை. சேர்ந்தபின் பிரிவுண்டாகும்போதே எல்லோருக்கும் துக்கம் உண்டாகிறது. ஆகவே தன் சொருபத்தில் உள்ள பகுத்தறிவாளனின் மனம் பிரிவிலும் துயரமடையக் கூடாது. மனிதன் தைரியத்தின் மூலம் வயிற்றையும், கண்கள் மூலம் கை-கால்களையும், மனத்தின் மூலம் கண், காதுகளையும், நல்ல வித்தையால் மனத்தையும், வாழ்க்கையையும் காக்க வேண்டும். மரியாதைக்குரியவரிடமும், மற்றவரிடமும் பற்றில்லாதவனே சுகமானவன். அவனே வித்வான். ஆத்ம வித்தையில் அன்பு கொண்டவனும் சுகபோகப் பற்றைத் துறந்தவனும், தனித்திருப்பவனுமே சுகமுடையவனாவான்.

நாரதர் சுகதேவருக்குக் கர்ம பலனை அடைவதில் பராதீனமான விஷயத்தை உபதேசித்தல்

சுகதேவா! மனிதன் சுகத்தைத் துயரம் என்றும், துயரத்தைச் சுகம் என்றும் நினைக்கும்போது, அறிவு, நீதி, புருஷார்த்தம் எதுவும் அவனைக் காப்பாற்ற முடியாது. ஆகவே, மனிதன் இயல்பாகவே ஞானத்தைப் பெற முயற்சிக்க வேண்டும். ஆத்மா எல்லாவற்றையும் விடப் பிரியமானது. ஆகவே முதுமை, மரணம், பிணி என்னும் கஷ்டங்களில் இருந்து அதை விடுவிக்க வேண்டும் சரீர-மானசீகப் பிணிகள் உடலுக்குத் துன்பமளிக்கின்றன. மனிதனின் உடல் அழிவை நோக்கியே இழுத்துச் செல்லப்படுகிறது. இரவும், பகலும் மனிதனின் ஆயுளை அபகரித்தவாறு வருவதும், கழிவதுமாக உள்ளன.

இந்த மாறுதல் மனிதனை ஜீரணமாக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. ஒரு நொடி கூட அது ஓய்வெடுப்பதில்லை. சூரியன் ஒவ்வொரு நாளும் தோன்றி மறைகிறான். அவர் முதுமையற்றவர் ஆனாலும், பிராணிகளின் சுக-துக்கத்தை, ஜீரணம் செய்து வருகிறார். இரவுகள் மனிதனுக்குப் பிடித்த, பிடிக்காத நிகழ்ச்சிகளைக் கொண்டு வருகின்றன. மிகுந்த அடக்கமுடையவர்களும், அறிவாளிகளும், கெட்டிக்கார மனிதர்களும் கூட கர்மங்களில் களைத்துப்போய் தோல்வி அடைவதைப் பார்க்கிறோம்.

ஆனால் முட்டாள், குணமற்ற, அதர்ம மனிதனும் கூட யாருடைய ஆசீர்வாதங்களும் இன்றியே விருப்பங்கள் நிறைவேறப் பெறுகிறான்.

பிராணிகளின் இம்சையில் ஈடுபட்டு, மற்றவர்களை ஏமாற்றுவவர்களும் கூட சுகம் அனுபவித்து முதுமையடைகின்றனர். எந்த வேலையும் செய்யாமல் பேசாமல் உட்கார்ந்திருப்பவரிடம் லக்ஷ்மி தானாக வந்து சேருகிறாள். சிலர் வேலை செய்தாலும் பெற வேண்டிய பொருளைக் கூடப் பெறுவதில்லை. இது பிராரப்த தோஷம் என்பதை அறிந்து கொள். குழந்தையும் விரும்பியவாறு தோன்றுவதில்லை. சிலர் கர்ப்பம் தரிக்கச் செய்வதில் திறனுடையவனாகிறார்கள். சிலசமயம் திறனற்றும் போகிறார்கள்.

புதல்வனையும், புதல்வனுக்குப் புதல்வனையும் பெற விரும்பி சிலர் எல்லா முயற்சியையும் செய்கிறார்கள். ஆனால் வெற்றி பெறுவதில்லை. குழந்தைப் பிறப்பைக் கண்டு பயப்படுகிறவர் வீட்டில் நீண்ட ஆயுளை உடைய புதல்வன் பிறக்கிறான். அவன் ஒருபோதும் பிணியால் இறப்பதில்லை. புதல்வனை விரும்பி தேவ பூஜை செய்து ஆண்-பெண் மூலம் கர்ப்பம் தரிக்கப்பட்டாலும், அவர்களுக்குக் குலத்திற்குத் தீயைப் போன்ற புதல்வர்கள் தோன்றுகிறார்கள். சிலர் மகிழ்ச்சியான பிறப்பெடுத்து, தந்தை சேர்த்து வைத்த எல்லையற்ற தன-தான்யத்திற்கும் பெரும் போகங்களுக்கும் அதிகாரிகளாகின்றனர்.

தேகதாரி பிராணிக்கு மரணத்திற்குப் பின் விரைவில் மற்றொரு சரீரம் கிடைத்துவிடுகிறது. ஒரு படகு உடைந்தால், அதிலிருந்த மக்கள் கரையேற வேறு ஒரு படகு தயாராக இருப்பதுபோல், ஒரு சரீரத்தில் இருந்து மரணமடைந்த ஜீவனை, மரணத்திற்குப் பின் அதன் கர்மபலனை அனுபவிப்பதற்காக மற்றொரு அழியும் உடல் முன் வைக்கப்படுகிறது. ஆண்-பெண் சேர்க்கையினால், பெண்ணின் வயிற்றில் வீரிய விந்துவே கர்ப்பத்தின் உருவில் மாறுகிறது.

பிறகு அந்த கர்ப்பம் எந்த முயற்சியோடு உயிர் வாழ்கிறது என்பதை நீ யோசித்திருக்கிறாயா? எங்கு சாப்பிட்ட எல்லாவகை உணவும், நீரும் ஜீரணமாகிறதோ, அதே வயிற்றில் கிடக்கும் கர்ப்பம் அன்னத்தைப்போல் ஏன் ஜீரணம் ஆவதில்லை? கர்ப்பத்தில், மல-மூத்திரம் தரிப்பதில் அல்லது துறப்பதில் இயல்பான குறிப்பிட்ட கதி உள்ளது. ஆனால் எதுவும் ஸ்வாதீனமான கர்த்தா அல்ல. சில கர்ப்பங்கள் தாயின் வயிற்றிலிருந்து விழுந்து விடுகின்றன. சில பிறக்கின்றன; சில பிறந்ததும் இறந்து விடுகின்றன. ஒரு குழந்தை நலமாக வெளியே வரும்போதுதான் ஒருவன் சந்தானத்தைப் பெறுகிறான்.

அனாதி காலமாக, சரீரத்துடன் ஜீவாத்மா தன்னுடைய சம்பந்தத்தை ஸ்தாபித்துக் கொள்கிறது. இந்த உடலுக்கு, கர்ப்பவாசம், ஜன்மம், பால்யம் கௌமாரம், பெளகண்டம், யௌவனம், வளர்ந்தவன், முதுமை, உயிர்த்தடுப்பு, அழிவு என்னும் பத்து நிலைகள் உள்ளன. இவற்றில் ஏழாவது, ஒன்பதாவது நிலையில் சரீரத்தில் உள்ள பஞ்ச பூதங்களே கிடைக்கின்றன. ஆத்மா அல்ல; ஆயுள் முடிந்ததும், பஞ்ச பூதங்கள் இருப்பதில்லை. பத்தாவது நிலையை அடைந்து விடுகின்றன.

வேடன், மான்களைத் துன்புறுத்துவது போல், பலவகைப் பிணிகள் மனிதனைத் துன்புறுத்துகின்றன. அப்போது அவனுக்கு எழவும், அமரவும் கூட சக்தி இருப்பதில்லை. பிணியால் பீடிக்கப்பட்டவன் மருத்துவருக்கு ஏராளமான செல்வம் அளிக்கிறான். வைத்தியர்கள் பிணியை விலக்கப் பெரும் முயற்சி செய்கிறார்கள் என்றாலும் அவர்களுடையே வேதனை விலகுவதில்லை. பல பிணிகளுக்கு மருந்தளிக்கும் கெட்டிக்கார வைத்தியர்கள் கூட, வியாதிகளுக்கு வேட்டைப் பொருளாகின்றனர். அவர்கள் பல கஷாயங்களையும், பல நெய்களையும் பருகினாலும், முதுமை அவர்களை வளைத்துவிடுகிறது.

இப்புவிடில் விலங்கு, பறவை மற்றும் ஏழைகளுக்குப் பிணி உண்டாகும்போது, யார் அவர்களுக்குச் சிகிச்சை செய்ய வருகிறார்கள்? ஆனால் பொதுவாக இவற்றிற்கு வியாதிகள் உண்டாவதில்லை. ஆனால் பெரிய விலங்குகள் சிறிய விலங்குகளைத் தாக்கி அழிப்பதுபோல, அடக்க முடியாத தேஜஸ் உடைய மன்னர்களைக் கூடப் பல வியாதிகள் தாக்கித் தன் வசப்படுத்துகின்றன இறைவன் மூலம் கர்ம, பல யோகத்தில் நியமித்த தேகதாரி மன்னன், செல்வம், ராஜ்யம் மற்றும் கடுமையான தவத்தின் சிறப்பாலும் இயற்கையை மீற முடிவதில்லை. ஒரு வேளை முயற்சியின் பலன் தங்களிடமே இருக்குமானால் மனிதர்கள் முதுமையடைய மாட்டார்கள். இறக்கவும் மாட்டார்கள். எல்லோரும் விரும்பியதைப் பெற்றுவிடுவார்கள்.

அனைவரும் உலகின் மிக உயரமான இடங்களை அடைய விரும்புகிறார்கள். அதற்காக இயன்றவரை முயற்சியும் செய்கிறார்கள். ஆனால் அதில் வெற்றியடைவதில்லை. குற்றமற்ற, சூர வீரர்களும், ஐஸ்வர்யம் மற்றும் மதுவின் போதையால் உன்மத்தம் கொண்ட போக்கிரி மனிதர்களுக்குச் சேவை செய்கின்றனர். பலருடைய துயரங்கள் கவனிக்கப்படாமலேயே போய் விடுகின்றன. சிலருக்குத் தன் செல்வத்தில் இருந்து சமயத்தில் சிறிதும் கிடைப்பதில்லை.

கர்மங்களின் பலனிலும் பெரும் வேற்றுமை காணப்படுகிறது. சிலர்

பல்லக்கைச் சுமக்கிறார்கள். சிலர் அதே பல்லக்கில் அமர்ந்து செல்கிறார்கள். செல்வத்தையும், செழிப்பையும் எல்லோரும் விரும்பினாலும் அதில் சிலரே தேரேறிச் செல்கின்றனர். பல ஆண்கள் மனைவி இல்லாதவர்கள். நூற்றுக்கணக்கான ஆண்கள் பல மனைவி உடையவர்கள். எல்லாப் பிராணிகளும் சுக-துக்கம் என்ற இருமையைப் பெறுகின்றன. அதில் சிலருக்கு சுகமும் சிலருக்கு துக்கமும் அனுபவிக்க நேருகிறது.

பிரம்மம் என்னும் பொருள் அனைத்தில் இருந்தும் வேறானது; அலாதியானது என்பதை அறிந்து கொள். தர்ம-அதர்மத்தை விடு. சத்திய-அசத்தியத்தைத் தியாகம் செய். அவற்றைத் தியாகம் செய்கிறோம் என்னும் அகங்காரத்தையும் தியாகம் செய். நான் உன்னிடம் மிகவும் ரகசியமான விஷயத்தைக் கூறியுள்ளேன். இதனையறிந்தே தேவர்கள் மண்ணுலகை விட்டுச் சொர்க்கம் சேர்ந்துவிட்டனர்” என நாரதர் சுகதேவருக்கு உபதேசமளித்தார்.

சுகதேவர் யோசித்து சூரிய மண்டலம் செல்லத் தீர்மானித்தல்

நாரதரின் பேச்சைக் கேட்ட சுகதேவர் மிகவும் ஆலோசித்தார். அவரால் திடீரென்று எந்தத் தீர்மானத்திற்கும் வரமுடியவில்லை. மனைவி மக்கள் என்னும் பெரும் சிக்கலில் ஆழ்வது துயரம் என யோசித்தார். வித்தை பயிலுவதிலும் மிக அதிக சிரமம் உள்ளது. சனாதன பதம் கிடைப்பதற்கு என்ன உபாயம் என யோசித்தார். அந்த சாதனத்தில் கஷ்டம் குறைவாகவும், மேன்மை அதிகமாகவும் இருக்க வேண்டும் என்பதையும் கருதினார். சுகதேவர் எல்லா வகை உபாதைகளிலிருந்தும் விடுபட்டு, எவ்வாறு மறுபடி இந்த சம்சார சாகரத்திற்கு வர நேராத உத்தம கதியை அடைவேன் என யோசித்தார்.

எங்கு சென்றால் ஜீவன் மறுபடி திரும்ப நேராதோ, அந்த பாவத்தை அடைய விரும்பினார். எல்லாப் பற்றுக்களையும் துறந்து உத்தம கதியைப் பெறத் தீர்மானித்தார். ஆத்மாவிற்கு அமைதி கிடைக்கும் பதத்திற்கு, அக்ஷய-அவிநாசி சனாதன ரூபத்தில் இருக்கும் கதியைப் பெற உறுதி பூண்டார். ஆனால் யோகம் இன்றி எந்த சிறந்த கதியும் கிடைக்காது. யோகத்தை ஆஸ்ரயித்து, சரீரத்தையும் வீட்டையும் துறந்து வாயு ரூபமாகி ஒளிக்குவியலான சூரிய மண்டலத்தில் பிரவேசிக்கத் தீர்மானித்தார். தேவர்கள் சந்திரனின் அமுதத்தைப் பருகி அதைக் க்ஷணமாக்குவது போல, சூரியனுக்குத் துயருண்டாவதில்லை.

புகை வழியாக சந்திர மண்டலத்திற்குச் சென்ற ஜீவன் கர்மயோகம்

முடிந்ததும் நடுங்கி மீண்டும் பூமியில் விழுகிறது. அதேபோல புதிய கர்ம பலனை அனுபவிப்பதற்காக மீண்டும் அது சந்திரலோகத்திற்குச் செல்கிறது. அதற்கு பிறப்பு-இறப்பிலிருந்து விடுதலை கிடைப்பதில்லை. அத்துடன் சந்திரன் எப்போதும் தேய்ந்து வளருகிறான். எனவே சந்திரலோகத்திற்குச் சென்று தேய்வு-வளர்ச்சி என்ற சூழலில் சிக்க சுகதேவர் விரும்பவில்லை. சூரியன் எல்லா இடங்களில் இருந்தும் தானே தேஜஸை ஏற்கிறார். அவரது மண்டலம் எப்போது அழிவின்றி இருக்கிறது. எனவே சூரிய மண்டலத்திற்குச் செல்வதே நல்லதென்று சுகர் தீர்மானித்தார்.

சுகதேவர் தன் தந்தையிடம் அனுமதி பெறுதல்

சுகதேவர், சரீரத்தைச் சூரிய லோகத்தில் விட்டு, விட்டு ரிஷிகளோடு சூரியனின் தாங்க முடியாத தேஜஸில் புகுந்து விடத் தீர்மானித்தார். அதற்காக அவர் நக-நாக, பர்வதம், பிசாசு, சர்ப்ப மற்றும் அரக்கர்களிடம் அனுமதி கேட்டார். தேவர்களும், ரிஷிகளும் தன்னுடைய யோக சக்தியின் பிரபாவத்தைக் காணட்டும் என்று தீர்மானித்த சுகதேவர் தேவரிஷி நாரதரிடம் அனுமதி பெற்றார். பின்னர் தன் தந்தை வியாசரிடம் சென்றார். தந்தையை வலம் வந்து வணங்கினார்; அவரிடம் சூரிய மண்டலத்தில் பிரவேசிக்க அனுமதி கேட்டார்.

சுகரின் சொற்களைக் கேட்டு மகிழ்ந்த வியாச முனிவர், தன் புதல்வனிடம் “மகனே! இன்று இங்கேயே இரு. உன்னை மனதாரக் கண்டு என் கண்களைத் திருப்தி செய்து கொள்கிறேன்” என்று கூறினார். ஆனால் பிரேம பந்தத்தை அறுத்துக் கொண்டு பற்றற்றவராகிவிட்ட சுகதேவர், மோகூஷத்தைச் சிந்தித்தவாறு அங்கிருந்து செல்லத் தீர்மானித்தார். தந்தையைப் பிரிந்து முனிவரில் சிறந்த சுகதேவர் சித்தர்கள் வாழும் பரந்த கைலாச சிகரத்திற்குச் சென்றுவிட்டார்.

சுகதேவரின் ஊர்த்வகதி (முக்தியடைதல்)

கைலாச சிகரத்தின் மீது ஏறிய வியாசரின் புதல்வர் சுகதேவர் தனிமையில், புற்களற்ற சம தரையில் அமர்ந்து கொண்டார். சாஸ்திரம் கூறிய முறையில் கால் முதல் தலை வரை அங்கம் முழுவதிலும் ஆத்மாவை வரிசையாக தரிசிக்கலானார். கர்ம யோகத்தில் சிறந்த ஞானியான சுகர் சூரியோதயம் ஆனதும் கிழக்கு நோக்கி அமர்ந்து யோகத்தில் ஈடுபட்டார். அங்கு பறவைகளின் ஒலி இல்லை. புலன்களை ஈர்க்கும் வேறெதுவும் தோன்றவில்லை. அவர் எந்த இடையூறும் இன்றி ஆத்ம தரிசனம் பெற்றார். பிறகு மோகூஷமார்க்கத்தை அடைவதற்காக, யோகத்தை ஆஸ்ரயித்துப்

பெரும் யோகேஸ்வரராகி ஆகாயத்தில் பறக்கத் தயாரானார். தேவரிஷி நாரதரிடம் சென்று அவரை வலம் வந்தார்.

அவரிடம், “தங்கள் அருளால் இப்போது எனக்கு மோக்ஷ மார்க்கத்தின் தரிசனம் உண்டாகிவிட்டது. நான் அங்கு செல்லத் தயாராக உள்ளேன். நான் விரும்பிய கதியை அடையப் போகிறேன்” எனக்கூறி அனுமதி பெற்றார். மறுபடியும் யோகத்தில் ஆழ்ந்து வானத்தில் புகுந்தார். வாயுவின் ரூபத்தைத் தரித்து சுகதேவர் வானத்தில் சஞ்சரிக்கலானார். எல்லாப் பிராணிகளும் சுகதேவரை விந்தாவின் புதல்வன் கருடனைப்போல ஒளியுடையவராகவும், மனத்தையும், வாயுவையும் நிகர்த்த வேகம் உடையவராகவும் கண்டன. வெகுதூரம் முன்னேறிய அவருடைய தேஜஸ் சூரியனையும், அக்னியையும் போலப் பிரகாசித்தது.

அவர் பயமின்றி, அமைதியோடு மேலே செல்வதை சராசர பிராணிகள் அனைத்தும் கண்டன. உசிதப்படி அவரைப் பூஜித்தன. தேவர்கள் அவர் மீது மலர்மாரி பொழிந்தனர். கந்தர்வ, அப்சரஸ் சமுதாயமும் சித்த, ரிஷி முனிவர்களும் பெரும் வியப்படைந்தனர். மூவுலகிலும் பிரசித்தமான தர்மாத்மா சுகதேவர் கிழக்கு திசையின் பக்கம் திரும்பி சூரியனைப் பார்த்தபடி மௌனமாக முன்னேறிக் கொண்டிருந்தார். அவர் தன் ஒளியால் ஆகாயத்தை நிரப்பிக் கொண்டிருந்தார்.

அவர் வானில் வருவதைக் கண்ட ‘பஞ்சசூயா’ முதலிய அப்சரஸ்கள் வியப்படைந்தனர். சிறிது நேரத்திலேயே சுகதேவர் ஊர்வசி, பூர்வசித்தி என்னும் அப்சரஸ்கள் எப்போதும் வாசம் செய்யும் மலயம் என்னும் மலைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார். சுகதேவரின் உத்தம கதியைக் கண்டு இருவரும் மிகுந்த வியப்படைந்தனர். வியாசர் இவனுக்குச் செல்ல எவ்வாறு அனுமதி அளித்தார்? என்று தங்களுக்குள் பேசிக் கொண்டனர்.

ஊர்வசியின் பேச்சைக் கேட்டுச் சிறந்த தர்மமறிந்தவரான சுகதேவர் எல்லாத் திசைகளின் பக்கமும் பார்த்தார். வானம், மலை, காடுகள், மண்டிய, பூமி, குளம், மற்றும் நதிகளின் பக்கமும் பார்த்தார். அப்போது, இந்த அனைத்தின் ‘அதிஷ்டாத்ரி தேவி’ களும் எல்லாப் பக்கமிருந்தும் த்வையாயன குமாரர் சுகதேவரைக் கண்டு கைகுவித்து வணங்கினர். அப்போது சுகதேவர் அவர்களிடம், “தேவிகளே! என் தந்தை என் பெயரைக் கூவி அழைத்தபடி இந்த வழியாக வருவாராகில், நீங்கள் அவருக்குப் பதில் அளியுங்கள்.” என்றார் அந்த அதிஷ்டாத்ரி தேவிகள் அனைவரும் அவரிடம், “வியாச மகரிஷி உங்களை அழைக்கும்போது நாங்கள் அவருக்குப் பதிலளிப்போம்” என உறுதியளித்தனர்.

சுகதேவர் பரமபதத்தை அடைதல்

பிறகு சுகதேவர் 4 வகை குற்றங்களையும், 8 வகை தமோ குணங்களையும், 5 வகை ரஜோ குணங்களையும் துறந்தார். சத்வ குணங்களையும் தியாகம் செய்தார். பிறகு அவர் நித்திய, நிர்குண, நிராகார பரமபதத்தில் நிலைத்தார் அவரது தேஜஸ் புகையற்ற தீயைப் போல் பிரகாசித்தது.

அச்சமயம் எரி நகூத்திரங்கள் உடைந்து விழத் தொடங்கின. திசைகளில் தீப்பற்றியது. பூமி தடுமாறிற்று. வியப்பிற்குரிய நிகழ்ச்சிகள் நடந்தன. மரங்களின் கிளைகள் தானே உடைந்தன. மலைகளின் சிகரம் சிதறியது. இமயம் பிளப்பதுபோல் இடி இடித்தது. சூரியனின் ஒளி குறைந்தது. குளங்களும், நதிகளும், கடல்களும் கலக்கமுற்றன. இந்திரன் மணமிக்க நீரைப் பொழிந்தார். மணம் மிக்க காற்று வீசியது. மேலே சென்ற ஸ்ரீ மான் சுகதேவர் ஒன்றோடு ஒன்று ஒட்டியவாறு இருந்த இரு திவ்யமான அழகிய சிகரங்களைக் கண்டார்.

ஒன்று இமயத்தின் சிகரம்; மற்றொன்று மேருவின் சிகரம். இமயத்தின் சிகரம் வெள்ளி மயமாக, வெண்மையாகக் காட்சியளித்தது. சுமேருவின் தங்கமயமான சிகரம் மஞ்சள் வண்ணமாகத் தோற்றமளித்தது. இவ்விரண்டின் நீள, அகல, உயரம் 100-100 யோஜனையாகும். வடக்கு திசை நோக்கிச் செல்லும்போது இவ்விரு அழகிய சிகரங்களும் சுகதேவரின் பார்வையில் பட்டன. அவற்றைக் கண்ட அவர் அவற்றின் மேல் ஏறினார். அவ்விரு மலைச் சிகரங்களும் திடீரென்று இரு பகுதிகளாகப் பிரிந்தன. நடுவில் வெடித்தது போலக் காணப்பட்டன.

அவர் அந்த சிகரங்களில் இருந்து மேலே சென்றார். அந்த இரு சிறந்த மலைச் சிகரங்களால் அவரைத் தடுக்க முடியவில்லை. அதைக்கண்ட தேவ, கந்தர்வ, ரிஷிகளும் மலை மீது வாழும் மற்றவர்களும் மகிழ்ச்சிக்குரல் எழுப்பினர். சுகதேவர் மலையைத் தாண்டி முன்னே சென்றதையும், மலை இரு பகுதியாகப் பிளந்ததையும் கண்டு “சாது-சாது” (நல்லது) என்றனர். தேவ, கந்தர்வ, ரிஷிகள், யக்ஷ, ராக்ஷஸ வித்யாதாரர்கள் அவரைப் பூஜித்தனர். சுகதேவரின் மேலே அர்ப்பிக்கப்பட்ட திவ்ய மலர்களின் மழையால் ஆகாயம் முழுதும் மறைக்கப்பட்டது போலாயிற்று.

சுகதேவர், ஊர்த்வ லோகம் செல்லும்போது, மலர்ந்த மலர்களாலும் காடுகளாலும் அழகுறும் மந்தாகினியைத் தரிசனம் செய்தார். அந்நதியில் பல அப்சரஸ்கள் ஆடையின்றி ஜலக்ரீடையில் ஈடுபட்டிருந்தனர். ஆதம்

நிஷ்டரான சுகதேவரைக் கண்டு அவர்கள் தம் உடலை மறைக்க முடியவில்லை. சித்திக்காகத் தன் மகன் செல்வதைக் கண்டு அவர் தந்தை வேத வியாசரும் அன்பு வசப்பட்டு அவரைப் பின் தொடர்ந்து செல்லலானார். மகா யோக சம்பந்தமான கதியை ஏற்று இமயமும், மேருவும் பிளந்த இடத்தை அடைந்தார். அந்த இடம் “சுகாமதபதன்” என்னும் பெயரில் பிரசித்தி பெற்றுவிட்டது. வாழ்ந்த ரிஷிகள், வியாசரிடம் அவரது புதல்வனின் அற்புத கர்மத்தைக் கூறினர். வியாசர் சுகரைப் பெயர் சொல்லி அழைத்து, உரக்க அழலானார். தந்தையின் உரத்த குரல் அழைப்பைக் கேட்ட சர்வாத்மாவான தர்மாத்மா சுகர் உலகெங்கும் எதிரொலிக்கும்படி “போ” என்று பதிலளித்தார்.

அவருடனேயே சராசரம் அனைத்தும் “போ” என்னும் ஒலியை உச்சரித்து எதிரொலித்தன. அதிலிருந்து இன்று வரை மலைச்சிகரம் அல்லது குகைகளின் அருகில் ஒலி கொடுத்தால், அங்குள்ள சராசர நிவாசிகள் எதிரொலி மூலம் விடையளிக்கிறார்கள். இவ்விதம் தன் பிரபாவத்தை வெளிப்படுத்திய சுகதேவர் பரமபதத்தை அடைந்துவிட்டார். வியாசர் அளவற்ற தேஜஸ்வியான தன் மகனின் பெருமையைச் சிந்தித்தவாறு அந்த மலைச் சிகரத்தின் மீதே அமர்ந்துவிட்டார். அப்போது மந்தாகினியின் கரையில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த அப்சரஸ்கள் வியாசரைக் கண்டு பயம் கொண்டனர். அவர்கள் ஆடைகளை அணிந்து, கொடிகளிலும், புதர்களிலும் மறைந்து கொண்டனர்.

புத்திர சோகம் கொண்ட வியாசருக்கு மகாதேவன் ஆறுதல் அளித்தல்

தன் புதல்வனின் முக்திக்காக மகிழ்ச்சியடைந்த வியாசர் தான் பற்றுடன் இருப்பதை நினைத்து வெட்கம் கொண்டார். இச்சமயம் தேவ, கந்தர்வர்கள் சூழ பிணாகபாணியான சங்கரன் வியாசரிடம் வந்து சேர்ந்தார். புத்திர சோகத்தால் தாபமுற்ற வியாசருக்கு ஆறுதல் அளிக்கலானார். அவர் வியாசரிடம் “பிரம்மன்! முன்பு நீ அக்னி, நீர், பூமி, ஆகாயத்திற்குச் சமமான சக்தியுடைய புதல்வனுக்காக என்னிடம் வரம் கேட்டாய். அதன்படி, உன் தவத்தின் சிறப்பாலும், என் அருளாலும் அத்தகைய புதல்வன் கிடைத்தான். பிரம்மரிஷியே! பிரம்ம தேஜஸ் நிரம்பிய, புனிதனான அவன் இப்போது, புலன்களை வென்ற மகாத்மாக்களுக்கும், தேவர்களுக்கும் அரிதான உத்தமகதியை அடைந்துவிட்டான். அவனுக்காக நீ ஏன் துயரப்படுகிறாய்?

இவ்வுலகில் மலைகள் இருக்கும் வரை, கடல்கள் உள்ள வரை உன்னுடையவும் உன் புதல்வனுடையவும் ஆன குன்றாத புகழ்

பரவியிருக்கும். முனிவரே! நீ என்னுடைய அருளால் இவ்வுலகில் எப்போதும் உன் புதல்வனுக்கு ஈடான நிழலைத் தரிசித்துக் கொண்டிருப்பாய். அது எல்லா இடங்களிலும், உன் கண்களிலிருந்து மறையாமல் காணப்படும்” என்று கூறி ஆறுதல் அளித்தார். சாக்ஷாத் சங்கரனே இவ்வாறு ஆறுதல் அளித்ததும் தன் புதல்வனின் நிழலைக் கண்ட வியாசர் மகிழ்ச்சியுடன் தன் ஆஸ்ரமத்திற்குத் திரும்பி வந்தார்.

மோக்ஷ தர்மத்துடன் கூடிய இந்த மிகப் புனிதமான வரலாற்றைக் கேட்டும் படித்தும் தன் இதயத்தில் தரிப்பவன் சாந்தியுடையவனாகி, மோக்ஷத்தைப் பெறுவான்.

53. பகவான் நாராயணன் பரமாத்மாவையே பூஜைக்குரியவர் என
நாரதருக்குக் கூறுதல்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது (சாந்தி பருவம் அத்-334)

பகவான் வாசுதேவனின் நான்கு அவதாரங்கள்:

ஸ்வாயம்பு மன்வந்தரத்தின் சத்யயுகத்தில் பகவான் வாசுதேவனின் நான்கு அவதாரங்கள் உண்டாயின. அவற்றிற்கு நரன், நாராயணன், ஹரி, ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் என்ற பெயர்கள் ஆகும். அவர்களில் அழிவற்ற நரனும், நாராயணனும் பத்ரிகாஸ்ரமத்திற்குச் சென்று ஒரு தங்கமயமான தேரிலிருந்து கடுந்தவம் புரிந்தனர். அந்த அழகான தேர் எட்டுச் சக்கரங்களைக் கொண்டது. அதில் பல பிராணிகள் பூட்டப்பட்டிருந்தன. அவ்விரு ஆதி புருஷர்களும் தவம் செய்து செய்து மிகவும் பலவீனமடைந்தனர். அவர்களின் உடலின் நரம்புகள் தென்பட்டன. பெருந்தவத்தால் அவர்களுடைய ஒளி தேவர்களாலும் காண முடியாததாயிற்று.

அவ்விருவரும் விரும்பியதால், பகவானின் தூண்டுதலால் தேவரிஷி நாரதர் மேருமலைச் சிகரத்திலிருந்து கந்தமாதன மலைச் சிகரத்திற்கு இறங்கினார். எல்லா உலகங்களிலும் சஞ்சரிக்கும் நாரதர் பத்ரிகாஸ்ரமத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார். அங்கு நர-நாராயணர்களைத் தரிசிக்கும் ஆவல் கொண்டார். அவர் தனக்குள், “இது, தேவர், அசுரர், கந்தர்வர், கின்னரர், நாகர்களுடன் உலகம் அனைத்தும் வாசம்புரியும் பகவான் நாராயணனின் இடமல்லவா? முன்பு ஒரே உருவில் திகழ்ந்த இவர்கள் தர்மத்தின் வம்ச பரம்பரையை விஸ்தரிப்பதற்காக நான்கு திருமேனியோடு தோன்றினர். இவர்கள் தாம் சம்பாதித்த தர்மத்தால் தர்ம தேவனின் வம்ச பரம்பரையை அதிகரித்துள்ளனர்.

இவர்கள் நரன், நாராயணன், ஸ்ரீ கிருஷ்ணர், ஹரி என்னும் நான்கு தேவர்களும் தர்மத்திற்கு மிகவும் அருள்புரிந்துள்ளனர். இவர்களில் ஹரியும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும் வேறு ஒரு காரியத்தில் ஈடுபட்டுள்ளனர். ஆனால், நர நாராயணர் என்னும் இச்சகோதரர்கள் தர்மத்தையே பிரதானமாகக் கருதித் தவத்தில் ஆழ்ந்துள்ளனர். இவர்களின் நித்ய கர்மம் எத்தகையது? இவர்கள் எந்த தேவதையை யஜனம் செய்கிறார்கள்? எந்த பித்ருக்களைப் பூஜை செய்கிறார்கள்?” என்று யோசித்தார். பக்தியுடன் நர, நாராயணர்களிடம் சென்றார். தேவ பித்ருக்களின் பூஜையை முடித்த நர நாராயணர்கள் நாரதரைக் கண்டு சாஸ்திர முறைப்படி பூஜித்தனர்.

நாரதர் நாராயணரிடம் கேட்டது

நரனும், நாராயணனும் சாஸ்திர வித்தையின் அபூர்வ விஸ்தாரத்துடன் வியப்புண்டாக்கும் செயல்களுடன் பூஜை செய்ததைக் கண்ட நாரதர் மிகவும் மகிழ்ச்சியுற்றார். அவர் நாராயணனை வணங்கி அவரிடம் கூறலானார். பகவன்! எல்லா வேதங்களிலும் அவற்றின் அங்கங்களிலும், உப அங்கங்களிலும், புராணங்களிலும் உங்கள் மகிமையே பாடப்பட்டுள்ளது. தாங்கள் பிறப்பற்றவர்; சனாதனர்; அனைவரின் தாயும், தந்தையும் ஆனவர். மிக உத்தம அமுதருபமானவர்; உங்களிடமே முக்காலங்களுடன் உலகம் முழுவதும் நிலைபெற்றுள்ளது.

இல்லறம் முதலிய நான்கு ஆஸ்ரமத்து மக்களும் பல உருவில் உள்ள உங்களையே பூஜிக்கின்றனர். தாங்களே உலகனைத்தின் தாயும், தந்தையும், சனாதன குருவும் என்னும்போது தாங்கள் இன்று எந்த தேவனையும், பிதாவையும் பூஜித்தீர்கள்? இதை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. பாக்கியவானே! தாங்கள் யாரைப் பூஜை செய்கிறீர்கள் என்று கூறுங்கள்” எனக் கேட்டார்.

ஸ்ரீ பகவான் நாரதருக்கு அளித்த பதிலுரை

பகவான் நாராயணன் நாரதருக்குப் பதிலுரைத்தார்; “பிரமன் நீ எந்த விஷயமாக வினா விடுத்தாயோ, அது ரகசியமான விஷயமாகும். அந்தப் பழமையான விஷயம் யாரிடமும் கூறத் தகுந்ததல்ல. என்றாலும் உன்னைப் போன்ற பக்தனிடம் அதைக் கூறத்தான் வேண்டும். ஆகவே, நான் இதை உன்னிடம் உண்மையாக வருணிக்கிறேன்.

எது சூக்ஷ்மமானதோ, அறிய முடியாததோ, மறைந்திருப்பதோ, அசையாததோ, நிலையானதோ, புலன்களுக்கும், விஷயங்களுக்கும், எல்லாப் பூதங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டதோ, அதுவே எல்லாப் பிராணிகளின் அந்தராத்மாவாகும். அது க்ஷேத்ரக்குன் என்ற பெயரில் அழைக்கப்படுகிறது. அதுவே மூவுலகிற்கும் அப்பாற்பட்டது; புருஷன் என்று அழைக்கப்படுவதுமாகும். அதனிடம் இருந்தே முக்குணமயமான அவ்யக்தம் தோன்றியது. அதுவே வியக்த பாவத்தில் இருப்பதாகவும், அழிவற்ற அவ்யக்த ப்ரக்ருதி என்றும் கூறுகிறார்கள்.

அந்த சதசத் சொரூப பரமாத்மாவே நம்மிருவரின் உற்பத்திக்குக் காரணம் என்பதை அறிந்து கொள். நாங்கள் இருவரும் அதையே பூஜிக்கிறோம். தேவர் என்றும் பித்ருக்கள் என்றும் கருதுகிறோம். அதைக் காட்டிலும் சிறந்த தேவனோ, பித்ருவோ கிடையாது. அதுவே எங்களுடைய ஆத்மா. நாங்கள் அதையே பூஜிக்கிறோம். அதுவே, உலக மேன்மையின்

பாதையில் அழைத்துச் செல்லும் தர்மத்தின் மரியாதையை ஸ்தாபித்துள்ளது. தேவர்களையும், பித்ருக்களையும் பூஜிக்க வேண்டும் என்பதே அதனுடைய ஆணையாகும்.

பிரம்மா, ருத்ரன், மனு, தக்ஷன், ப்ருகு, தர்மம், தவம், யமம், மரீசி, அங்கீரா, அத்ரி, புலஸ்தியர், புலகர், க்ரது, வசிஷ்டர், சூரியன், சந்திரன், பரமேஷ்டி, கர்தமர், க்ரோதர், விகரீதர் என்னும் 21 பிரஜாபதிகள் அந்த பரமாத்மாவிலிருந்து தோன்றியதாகக் கூறுகிறார்கள். அந்த பரமாத்மாவின் சனாதன மரியாதையைப் பாலனம் செய்கிறார்கள். பூஜை செய்கிறார்கள். சிறந்த த்விஜர்கள் தேவ, பித்ரு சம்பந்தமான காரியங்களை நன்கு நிறைவேற்றித் தாம் விரும்பும் பொருள்களை அடைகிறார்கள்.

சொர்க்கத்தில் வாழும் பிராணிகளும் அந்தப் பரமாத்மாவை வணங்குகிறார்கள். அவருடைய அருட் பிரசாதத்தால், அவருடைய ஆணைப்படி பலனளிக்கும் உத்தம கதியை அடைகிறார்கள். 5 ஞானேந்திரியங்கள், 5 கர்மேந்திரியங்கள், பஞ்சப் பிராணன், மனம், அறிவு என்னும் 17 குணங்களில் இருந்தும், எல்லாக் கர்மங்களில் இருந்தும், எல்லாக் காரியங்களில் இருந்தும் கலைகளைத் தியாகம் செய்பவர்களே, முக்தர்கள் என்பது சாஸ்திரங்களின் கொள்கையாகும்.

முக்த புருஷர்களின் கதியைக் கேட்கத் துன்பமானித்துள்ளார். அவரே நற்குணங்கள் நிரம்பியவர்; நிற்குணர் என்றும் கூறப்படுகிறார். ஞானயோகத்தின் மூலம் அவரது சாக்ஷாத்காரம் உண்டாகிறது. எங்கள் இருவரின் தோற்றமும் அவரிடமிருந்தே வந்தது, என்பதையறிந்து நாங்கள் இருவரும் அந்த சனாதன பரமாத்மாவைப் பூஜிக்கிறோம். நான்கு வேதங்களும், நான்கு ஆஸ்ரமங்களும், பல மதங்களைப் பின்பற்றும் மக்களும் பக்தியுடன் அவரைப் பூஜித்துள்ளார்கள். அந்தப் பரமாத்மாவே அனைவருக்கும் விரைவில் உத்தமகதி அளிக்கிறார்.

யார் எப்போது அவரை ஸ்மரணம் செய்கிறார்களோ, வேறுபாத மனத்தோடு அவரைச் சரணடைகிறார்களோ, அவர்கள் அடையும் மிகப் பெரும் லாபம் என்னவென்றால், அவர் அவர்களுடைய உருவத்தில் பிரவேசித்து விடுவதேயாகும், பிரம்மரிஷியே! உனக்குப் பக்தி உள்ளது. ஆதலால் நாங்கள் உன்னிடம் இந்த ரகசியமான விஷயத்தை வர்ணித்துள்ளோம். உனக்கு இதைக் கேட்கும் சுகமான சந்தர்ப்பம் கிடைத்துள்ளது” என்று கூறினார்.

நாரதர் நாராயணனிடம் விடை பெறுதல்

நாரதர், நாராயணனிடம், “பிரபோ! தாங்கள் எல்லாப் பொருட்களின் உற்பத்திக்குக் காரணமானவர். தாங்கள் தர்மரின் வீட்டில் நாலு சொருபங்களில் அவதாரம் தரித்தீரோ அந்த நன்மையைச் சித்தியடையச் செய்யுங்கள் நான் உங்களுடைய முதல் திருமேனியைத் தரிசிக்கச் செல்கிறேன்.

லோகநாதா! நான் எப்போதும் பெரியோர்களுக்கு மதிப்பளிக்கிறேன். எந்த ரகசியமான விஷயத்தையும் ஒருபோதும் யாருக்கு முன்னாலும் வெளிப்படுத்தியதில்லை. நான் வேதங்களைப் பயின்றுள்ளேன். தவம் செய்தேன். ஒருபோதும் பொய் பேசியதில்லை. சாஸ்திரத்தின் ஆணைப்படி கை, கால், வயிறு, பிறப்புறுப்பு நான்கையும் நான் காப்பாற்றியுள்ளேன். பகைவனிடமும், நண்பனிடமும் சமபாவம் வைக்கிறேன். ஆதி தேவனான ஸ்ரீ நாராயணனை எப்போதும் சரணடைந்து வேறு சிந்தையின்றி எப்போதும் அவரையே பூஜிக்கிறேன். இந்த சிறப்புக் காரணங்களால் என் உள்ளம் தூயதாகிவிட்டது. எனவே, நான் பரமாத்மாவான பரமேஸ்வரனைத் தரிசிக்க விரும்புகிறேன்” எனக் கூறினார். பிரம்மாவின் புதல்வர். நாரதரின் இந்தப் பேச்சைக் கேட்ட நாராயண பகவான் அவருக்குச் செல்ல அனுமதி அளித்தார்.

நாரதர் ஸ்வேதத் தீவை அடைதல்; ஸ்வேதத் தீவு வருணனை

பிரம்ம குமாரர் நாரதர் வான்வழியாக மேருமலையை அடைந்தார். அங்கு சிறிதுநேரம் ஓய்வெடுத்து, அங்கிருந்து வடமேற்குத் திசையில் பார்த்தார். அங்கு ஓர் அற்புதமான காட்சியைக் கண்டார். பாற்கடலின் வடக்குப் பகுதியில் உள்ள ஸ்வேதம் என்னும் தீவு அவர் முன் தோன்றியது. மேரு மலையிலிருந்து 32000 யோஜனை உயரத்தில் அத்தீவு இருப்பதாக வித்வான்கள் கூறியுள்ளனர். அங்கு வாழும் மக்கள் புலன்கள் இல்லாதவர்கள்; உணவு உண்ணாதவர்கள்; செயலற்றவர்கள். ஞானம் நிரம்பியவர்கள்.

அவர்களுடைய அங்கங்களிலிருந்து நறுமணம் வீசுகிறது. அந்தத் தீவில் பாவங்களற்ற வெண்மை நிறமான புருஷர் வாழ்கின்றனர். அவரைப் பார்க்கும்போது பாவினின் கண்கள் கூசுகின்றன. அவர்களுடைய உடல் வஜ்ரம் போல் உறுதியானவை. அவர்கள் மானத்தையும், அவமானத்தையும் சமமாகக் கருதுபவர்கள். திவ்யமான திருமேனி உடையவர்கள். அவர்கள் சுபமான பலம் நிரம்பியவர். அவர்கள் நான்கு புஜங்கள் கொண்டவர்கள். 60 பற்களையும், எட்டு கடைவாய்ப்பற்களையும் கொண்டவர்கள். சூரியனைப்போல் ஒளி மிக்கவர்கள்.

உலகம் அனைத்தும் யாரிடமிருந்து தோன்றியதோ, வேதம், தர்மம், சாந்த சுபாவமுள்ள முனிவர்கள், தேவர்கள் அனைவரும் யாருடைய சிருஷ்டியோ, அந்த அளவற்ற சக்தி மிகுந்த பரமேஸ்வரனை ஸ்வேதத் தீவு நிவாசிகள் பக்தியுடன் இதயத்தில் தரிக்கிறார்கள்.

54. உபரிசரர் மன்னர் வரலாறு

நாரதர் சந்தனு மன்னனுக்குக் கூறியது;

அதனைக் கேட்ட பீஷ்மர் பின்பு அதனை யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது
(சாந்தி பருவம் அத்-335-337)

உபரிசரர் என்னும் மன்னர் முன்பு இவ்வுலகை ஆண்டு வந்தார். அவர் இந்திரனின் நண்பர். நாராயண பகவானின் புகழ் பெற்ற பக்தர். அவர் தர்மாத்மா. தந்தையின் பக்தர்; சோம்பலற்றவர். நாராயணனிடம் இருந்து பெற்ற வரத்தால் சாம்ராஜ்யத்தை அடைந்தார். சூரிய பகவானிடம் இருந்து தோன்றிய வைஷ்ணவ சாஸ்திர விதிப்படி தேவேஸ்வரனான நாராயணனைப் பூஜித்தார். நாராயணனின் சேவைக்குப் பின் மீதமான பொருட்களால் பித்ருக்களையும், பித்ருக்களின் சேவையில் மீதமானவற்றால் பிராமணர்களையும், மற்றவர்களையும் உபசரித்தார். அனைவருக்கும் அளித்த பிறகு எஞ்சியிருந்த அன்னத்தையே தான் போஜனம் செய்து வந்தார்.

சத்தியத்தில் அந்த மன்னன் நிலைத்திருந்தார். யாரையும் அவர் இம்சிக்கவில்லை, உபரிசரர் முதலும் முடிவுமற்ற ஜனார்த்தனனிடத்தில் முழு மனத்துடன் பக்தி செலுத்தி வந்தார். அந்த மன்னனிடம் இந்திரன் நட்பு கொண்டு தன்னுடன் ஒரே ஆசனத்தில் அமர்த்திக் கொண்டார். உபரிசர மன்னர் தன் ராஜ்யம் செல்வம் அனைத்தையும் பகவானுடைய பொருளாகவே கருதி வந்தார். எப்போதும் நைமித்திக, சகாம யாகங்களை வைஷ்ணவ சாஸ்திர விதிப்படி நடத்தி வந்தார். அவரிடத்தில் பாஞ்சராத்திர சாஸ்திர வித்வான்கள் எப்போதும் இருந்தனர். பகவானுக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட பிரசாதம் முதன் முதலில் அவர்களுக்கே அளிக்கப்பட்டது.

தர்மப்படி அரசாண்ட அந்த மன்னர் பொய் பேசியதில்லை. மனத்தில் தீய எண்ணங்களைக் கொண்டதில்லை. மிகச் சிறிய பாவத்தையும் செய்தது இல்லை. உபரிசர மன்னர் இத்தகைய பிரபாவங்களுடன் இருந்தார்.

பகவான் புருஷோத்தமன் ஏழு ரிஷிகளுக்குக் கூறிய விஷயம்

மரீசி, அத்ரி, அங்கிரா, புலஸ்தியர், புலகர், க்ருது, வசிஷ்டர் என்ற ஏழு புகழ்பெற்ற ரிஷிகளும் 'சித்ரசிகண்டி' என்னும் பெயரில் பிரசித்தமானவர்கள் இந்த ஏழு ரிஷிகளும் மேரு மலைமீது ஒரே கருத்துடன் உத்தம சாஸ்திரத்தை நிர்மாணித்தார்கள். அந்த சாஸ்திரம் வேதங்களுக்குச் சமமாக மதிக்கத்தக்கது. சான்றுடையது. அதில் ஏழு முகங்களிலிருந்து தோன்றிய உத்தம லோக, தர்ம விளக்கம் உள்ளது. அந்த ஏழு ரிஷிகளும்

பிரக்ருதியின் ஏழு உருவங்கள். மக்களைப் படைப்பவர்கள். எட்டாவது பிரம்மா ஆவார்.

இவர்கள் அனைவரும் சேர்ந்தே உலகம் முழுவதையும் தரிக்கிறார்கள். இவர்கள் மூலமே சாஸ்திரம் வெளிப்பட்டது. இந்த ரிஷிகள் அனைவரும் புலன்களை வென்றவர்கள்; அடக்கமுடையவர்கள்; முக்காலங்களையும் அறிந்தவர்கள் சத்தியத்திலும் தர்மத்திலும் நிலைத்தவர்கள். இவர்கள், குறிப்பிட்ட சாதனத்தால் உலகில் நன்மை உண்டாகும்; குறிப்பிட்ட வழியில் பரமாத்மாவை அடையலாம் குறிப்பிட்ட உபாயத்தால் உலகின் மிக உத்தம நன்மைக்கான சாதனம் உண்டாகும் என்று கருதி, சாஸ்திரங்களை இயற்றினார்கள். அந்த சாஸ்திரத்தில் முதலில் தர்ம, அர்த்த, காமமும் பிறகு மோக்ஷமும் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது. சொர்க்கத்திலும் மண்ணுலகத்திலும் பழக்கத்தில் உள்ள பலவகை ஒழுங்கு முறைகள் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.

இந்த ரிஷிகள் மற்ற ரிஷிகளுடன் ஆயிரம் ஆண்டுகள் வரை திவ்யமான தவம் செய்து, நாராயணனை ஆராதித்தனர். அதனால் மகிழ்ந்த பகவான் நாராயணன் சரஸ்வதி தேவியை அவர்களிடம் அனுப்பினார். நாராயணனின் ஆணையால் உலகின் நன்மைக்காக சரஸ்வதி தேவி அந்த ரிஷிகளுக்குள் பிரவேசித்தார். அந்த தவசியான பிராமணர்கள் சப்தம், அர்த்தம், காரணத்துடன் வாக்கைப் பிரயோகித்தனர். இது அவர்களுடைய முதல் படைப்பாகும். அவர்கள் படைத்த சாஸ்திரத்தின் தொடக்கத்தில் ஓங்காரம் என்னும் ஸ்வரம் பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளது. அவர்கள் முதன் முதலில் அந்த சாஸ்திரத்தைக் கூறிய இடத்தில் பகவான் நாராயணன் எழுந்தருளினார். வெளிப்படாமல் மறைவாக இருந்தே அவர்களிடம் கூறினார்.

“முனிவர்களே நீங்கள் லக்ஷம் சுலோகமுடைய இந்த உத்தமமான சாஸ்திரத்தை இயற்றினீர்கள். இதனால் லோக தந்திரத்தின் தர்மம் எங்கும் பரவும் லௌகிக, துறவற விஷயத்தில் இது ரிக், யஜுர், சாம, அதர்வ வேத மந்திரங்கள் ஏற்றுக் கொண்ட நூல்களைப்போல, சான்றாக விளங்கும். பிராமணர்களே என் அருளால் தோன்றிய பிரம்மா பிரமாணமானவர். கோபத்தில் இருந்து தோன்றிய ருத்ரன், உங்களைப் போன்ற பிரஜாபதிகள், சூரிய-சந்திரன், வாயு, பூமி, நீர், தீ, நக்ஷத்திரங்கள், பல்வேறு பூதங்கள், மற்றும் பிரம்மவாதி ரிஷி கணங்கள் தத்தம் அதிகாரத்திற்கேற்ப நடந்து சான்றுடையவர்களாகக் கருதப்படுகின்றனர்.

அதுபோல நீங்கள் படைத்த இந்த உத்தம சாஸ்திரமும் சான்றாகக் கருதப்படும் என்பது என்னுடைய ஆணை. ஸ்வாயம்புவமனு தானே இந்த

நூலுக்கேற்ப தர்மோபதேசம் செய்வார். சக்ராசாரியரும், பிருகஸ்பதியும் தோன்றும்போது அவர்களும் உங்களிடமிருந்து தோன்றிய இந்த சாஸ்திரத்தை எடுத்துக் கூறுவார்கள். பிராமணர்களே! ஸ்வாயம்புவ மனுவின் தர்ம சாஸ்திரமும் சக்ராசாரியரின் சாஸ்திரமும், பிருகஸ்பதியின் கருத்தும் உலகின் பிரசாரமாகும்போது, மக்களைக் காக்கும் வசவான உபரிசர மன்னன், பிருகஸ்பதியிடம் இருந்து நீங்கள் இயற்றிய இந்த சாஸ்திரத்தைப் படிப்பார்.

சத்புருஷர்களால் போற்றப்படும் அந்த உபரிசர மன்னர் என் பெரும் பக்தனாவான். உலகில் இந்த சாஸ்திரத்திற்கேற்ப எல்லாச் செயல்களும் நடக்கும். நீங்கள் அமைத்த இந்த சாஸ்திரம் எல்லாவற்றையும் விடச் சிறந்ததாகக் கருதப்படும். இது தர்ம சாஸ்திரமும், அர்த்த சாஸ்திரமும், உத்தம ரகசியமுமான நூலுமாகும். இதனுடைய பரவலால் நீங்கள் சந்தானம் உடையவர்கள் ஆவீர்கள். உங்களுடைய மக்கள் பெருகுவார்கள். உபரிசரரும் ராஜ்யலக்ஷ்மியைப் பெற்று பெரிய மகானாவார். அந்த மன்னர் அமரரானதும் இந்த சனாதனமான சாஸ்திரம் பொது மக்களிடமிருந்து மறைந்து விடும். “மறைவாக இருந்து இவ்வாறு கூறிய பகவான் நாராயணன் அங்கிருந்து சென்றுவிட்டார்.

பிறகு, உலகனைத்தின் நன்மையைக் கருதும் அந்தப் பிரஜாபதிகள் தர்மத்திற்கு ஆதாரமான அந்த சனாதன சாஸ்திரத்தை உலகில் பிரசாரம் செய்தார்கள் பிறகு ஆதிகல்பத்தின் முதல் யுகத்தில் பிருகஸ்பதி தோன்றி, வேதங்களையும் அவற்றின் அங்கங்களையும், உபநிஷதங்களையும், சாஸ்திரத்தையும் கற்றார். எல்லா தர்மங்களுடன் உலகங்களைத் தம் மரியாதைக்குள் ஸ்தாபித்த அந்த ‘சித்ர சிகண்டி’ ரிஷி கணங்கள் தவத்தை விரும்பி, தாங்கள் நினைத்த இடத்திற்குச் சென்றுவிட்டார்கள்.

உபரிசர மன்னரின் யாகம்; பிருகஸ்பதி பகவானிடம் சினம் கொள்ளுதல்

சித்ர சிகண்டிகளுக்குப் பின் வந்த கல்பத்தின் தொடக்கத்தில் அங்கிராவின் புதல்வராகப் பிருகஸ்பதி தோன்றினார். அவர் தேவர்களுக்குப் புரோகிதரானார். தேவர்கள் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்தனர். பிருகத், பிரம்ம, மகத் என்னும் மூன்றும் ஒரே பொருளைக் கூறுவனவாகும். இந்த மூன்று சப்தங்களின் குணமும் தேவ புரோகிதரான பிருகஸ்பதியிடம் இருந்தன. எனவே அவர் பிருகஸ்பதி என அழைக்கப்பட்டார். உபரிசரவசு மன்னர் அவருடைய சிறந்த சிஷ்யரானார். அவர் பிருகஸ்பதியிடம் ‘சித்ரசிகண்டிகள்’ அமைத்துத் தந்த தந்திர சாஸ்திரத்தை முறைப்படி பயின்றார்.

உபரிசரவசு மன்னர் புவியை இந்திரன் ஆள்வதுபோல் பரிபாலனம் செய்தார். ஒருசமயம் அந்த மன்னர் பெரும் அஸ்வமேத யாகத்தைத் தொடங்கினார். அதில் குருவான பிருகஸ்பதி ஹோதாவானார். பிரஜாபதியின் புதல்வர்கள் ஏகன், த்விதன், த்ரிதன் என்னும் மகரிஷிகள் மூவரும் அந்த யாகத்தில் உறுப்பினர்களானார்கள். இவர்களைத் தவிர தனுஷ், ரைப்ய, அர்வாவசு, பராவசு, மேதாதிதி, தாண்டயர், சாந்தி முனிவர், வேதசிரா, சாலிஹோத்ரர், அவருடைய தந்தையான கபிலர், ஆத்ய கட்டர், வைசம்பாயனரின் தமையனான தைத்ரி, கண்வர், தேவஹோத்ரர் ஆகிய அனைவரும் சேர்ந்து 16 உறுப்பினர்கள் எனக் கூறப்படுகின்றனர்.

அந்தப் பெரும் யாகத்தில் எல்லாப் பொருட்களும் சேகரிக்கப்பட்டன. ஆனால் பசுவதம் இல்லை. உபரிசர மன்னர் தூய்மையானவர். தாராளமானவர், பற்றற்றவர். காட்டில் தோன்றிய காய், கிழங்கு முதலிய பொருட்களையே யாகத்தில் தேவர்களுக்காக அர்ப்பணித்தார். அப்போது புராண புருஷரான பகவான் நாராயணன் மன்னருக்கு பிரத்யக்ஷமாகத் தரிசனம் அளித்தார். ஆனால் மற்ற யாருக்கும் அவருடைய தரிசனம் உண்டாகவில்லை. அந்த யாகத்தில் ஹயக்ரீவ பகவான் மறைவாகவே இருந்து தனக்கு அர்ப்பிக்கப்பட்ட புரோடாசத்தை ஏற்றுக் கொண்டார். அதை முகர்ந்து ஏற்றுக் கொண்டார். அதைக் கண்ட பிருகஸ்பதி சினம் கொண்டார். வேகத்தோடு ஸ்ருவாவை எடுத்து ஆகாயத்தில் அடித்தார். கோபம் கொண்டார்; கண்ணீர் விட்டார். உபரிசர மன்னரிடம், ‘நான் அர்ப்பித்த பாகத்தை, பகவான் என் கண்முன் தோன்றி ஏற்றுக் கொள்வதே நியாயம் எனக் கூறினார்.

ஏகதன் முதலிய முனிவர்கள், ஸ்வேதத்தீவு மற்றும் பகவானின் மகிமையை விவரித்து பிருகஸ்பதியைச் சாந்தமடையச் செய்தல்

பிருகஸ்பதியின் கோபத்தைக் கண்ட வசு மன்னனும், மற்ற ரிஷிகளும், அவரிடம், “தாங்கள் சினம் கொள்ளாதீர்கள். இந்தக் கோபம் சத்திய யுகத்தின் தர்மம் அல்ல. தாங்கள் இந்த பாகத்தையாருக்கு அர்ப்பணித்தீர்களோ அந்த பகவான் ஒருபோதும் கோபம் கொள்வதில்லை. நாங்களும், தாங்களும் அவரை நாம் விரும்பியபடி பார்க்க முடியாது. அவர் யாருக்கு அருள் புரிகிறாரோ, அவரே அவரைத் தரிசிக்க முடியும்” என்றனர்.

அந்த ரிஷிகள் தொடர்ந்து பிருகஸ்பதியிடம் கூறினர். “பிருகஸ்பதே! நாம் அனைவரும் பிரம்மாவின் மானச புதல்வர்கள் என்று அழைக்கப்படுகிறோம். ஒருமுறை நாங்கள் அனைவரும் வடக்கு திசை நோக்கி யாத்திரை செய்தோம். அங்கு மேருவிற்கு வடக்கில் பாற்கடலின்

கரையில் ஒரு புனிதமான இடம் இருக்கிறது. அங்கு நாங்கள் மன அடக்கத்துடன், ஆயிரம் ஆண்டுகள் ஒரு காலால் நின்று தவம் புரிந்தோம். அந்த தவத்தின் பலனாக நாராயணனைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்று விரும்பினோம். நாராயணனின் தரிசனம் எவ்வாறு கிடைக்கும் என்றே யோசித்து வந்தோம்.

எங்களுடைய விரதம் முடியும்போது அசரீரியான ஒரு வாக்கு எங்களிடம் கூறியது; “பிராமணர்களே! நீங்கள் மகிழ்ச்சியுடன் நன்றாகத் தவம் மேற்கொண்டீர்கள். பரமாத்மாவின் தரிசனத்தை விரும்பினீர்கள். அதற்கான உபாயத்தைக் கேளுங்கள். பாற்கடலின் வடதிசையில் ஒளிமிகுந்த ஸ்வேதத்தீவு உள்ளது. அங்கு பகவான் நாராயணனைப் பூஜிக்கும் சந்திரன் போன்ற ஒளிமிக்க புருஷர்கள் வசிக்கிறார்கள்.

அவர்கள் ஸ்தூல புலன்கள் அற்றவர்; உண்ணா நோன்பினர்; செயல் புரியாதவர்கள். நறுமணம் வீசும் சரீரம் உடையவர்கள். அவர்கள் பகவானின் சொந்த பக்தர்கள். சனாதன தேவனான புருஷோத்தமனிடம் பிரவேசிப்பவர்கள். அந்த ஸ்வேதத்தீவு வாசிகள் என்னுடைய ஏகாந்த பக்தர்கள். நீங்கள் அங்கு சென்று என்னுடைய பிரத்யக்ஷமான தரிசனம் பெறுங்கள்” என்றது.

அந்த அசரீரி வாக்கைக் கேட்டு, அந்த வாக்கு கூறிய வழியாக நாங்கள் ஸ்வேதத் தீவை அடைந்தோம். பகவானைத் தரிசிக்கப் பேராவல் கொண்டோம் ஆனால் அங்கு வாழும் புருஷர்களின் தேஜஸால் எங்கள் கண்கள் கூசின. எங்களால் அங்கு யாரையும் பார்க்க முடியவில்லை. பிறகு தெய்வத்தின் அருளால் தவம் செய்யாமல் பகவானைப் பார்க்க முடியாது என்ற ஞானம் தோன்றியது. நாங்கள் அக்கணமே கடுந்தவத்தில் ஆழ்ந்தோம். நூறு ஆண்டுகள் தவம் புரிந்தோம். அந்தத் தவம் முடிந்ததுமே அங்கு சுபலக்ஷணங்கள் உடைய, சந்திரனைப் போன்ற வெண்மை நிறமுடைய உத்தம புருஷர்களின் தரிசனம் உண்டாயிற்று.

அவர்கள் ஒவ்வொரு நாளும் ஈசான திசை நோக்கிக் கைகுவித்து பிரம்மத்தை மானச ஜபம் செய்தனர். அவர்களின் செயலால் பகவான் ஹரி மகிழ்ச்சியடைந்தார். அந்தத் தீவு வாசிகள் ஒவ்வொருவரும் பிரளய கால சூரியனைப் போல் ஒளிவீசினர். எல்லோரும் சமமான தேஜஸ் உடன் இருந்தனர். சிறிது நேரத்தில் எங்களுக்கு முன் ஆயிரக்கணக்கான சூரியனைப் போல் ஓர் ஒளி தோன்றியது. நாங்கள் அதன்பால் ஈர்க்கப்பட்டோம்.

அச்சமயம் ஸ்வேதத்தீவு வாசிகள் அனைவரும் மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன், இரு கைகளையும் கூப்பியவாறு “நமோ, நம;” என்று கூறியவாறு அந்த

ஒளியை நோக்கி ஓடினர். அவர்களுடைய துதி எங்கள் காதில் கேட்டது. அவர்கள் ஒளிமயமான பகவானுக்குப் பூஜைப் பொருட்களை அர்ப்பணம் செய்தனர். அந்த சொல்லில் அடங்காத பெரும் ஒளி எங்கள் உள்ளத்தை ஈர்த்தது. எங்கள் கண்கள், புலன்கள் அனைத்தும் தடுக்கப்பட்டது போலாயின. எங்களால் அந்தப் பெரும் ஒளியில் எதையும் காண முடியவில்லை.

ஆனால் “புண்டரீகாக்ஷா! உங்களுக்கு வெற்றி உண்டாகட்டும்; விஸ்வபாவனா! உங்களுக்கு வணக்கம்; ரிஷிகேசா! உங்களுக்கு நமஸ்காரம்” என்ற துதியின் சப்தம் உச்சஸ்வரத்தில் உச்சரிக்கப்பட்டது. அதற்குள் தூய மலர்களையும், பயனுள்ள ஔஷதிகளையும் புனிதமான நறுமண வாயு அங்கு எடுத்து வந்தது. அவற்றால் அந்த பக்தர்கள் மிகுந்த பக்தியுடன் மனம், வாக்கு செயலால் அந்த பகவான் ஹரியைப் பூஜித்தனர்.

அவர்கள் உரையாடலில் இருந்து, அங்கு பகவான் ஹரி எழுந்தருளியுள்ளார் என்பதை நாங்கள் தெரிந்து கொண்டோம். ஆனால் அவருடைய மாயையால் மோகிக்கப்பட்டு நாங்கள் அவரைக் காண முடியவில்லை. அந்த நறுமண வாயு நின்றதும், பகவானுக்குப் பூஜைப் பொருட்கள் சமர்ப்பிக்கப்பட்டதும் நாங்கள் மனத்திற்குள் கவலை கொண்டோம். அங்கு தூயவரான ஆயிரக்கணக்கான புருஷர்கள் இருந்தனர். ஆனால் அவர்களில் ஒருவர் கூட எங்கள் பக்கம் பார்க்கவில்லை. பகவானுடைய பஜனத்திலேயே திளைத்திருந்தார்கள்.

நாங்கள் தவத்தால் மிகவும் களைத்துப் போய் இருந்தோம். அப்போது எங்களிடம் ஒரு அசரீரி கூறியது; “முனிவர்களே! நீங்கள் ஸ்வேதத்தீவு வாசிகளான, வெண்மையான உடலுடைய புலன்களற்ற புருஷர்களைத் தரிசித்தீர்கள். இந்த சிறந்தவர்களின் தரிசனம் உண்டானால் சாக்ஷாத் தேவேஸ்வரன் பகவானின் தரிசனமும் ஆகிறது. முனிவர்களே! நீங்கள் வந்தது போலவே திரும்பிச் செல்லுங்கள். பகவானிடம் ஏகாந்த பக்தி இல்லாமல் யாருக்கும் அவருடைய தரிசனம் உண்டாகாது.

நீண்ட காலம் வேறு எண்ணமின்றி அவரிடம் பக்தி செய்தால், ஒளிக்குவியலாகக் கஷ்டப்பட்டுப் பார்க்கப்படும் பகவானின் தரிசனம் கிடைக்கலாம். இப்போது நீங்கள் இன்னும் பெரிய காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும். சத்யயுகம் கழிந்ததும் தர்மத்தில் சிறிது ஒழுங்கின்மை வந்துவிடும். வைவஸ்த மன்வந்திரத்தின் த்ரேதாயுகம் தொடங்கும் அப்போது தேவர்களின் காரிய சித்திக்காக நீங்களே உதவி செய்வீர்கள்” என்று அந்த இனிய வாக்கு ஒலித்தது.

அமுதம் போன்ற சொற்களைக் கேட்டு, பகவானின் அருளால், நாங்கள் அநாயாசமாக விரும்பிய இடத்தை அடைந்தோம். பிருகஸ்பதே! நாங்கள் இவ்வாறு பெரும் தவம் புரிந்து, ஹவ்ய, கவ்யங்களின் மூலம் பகவானைப் பூஜித்தோம் என்றாலும் எங்களுக்கு அவருடைய தரிசனம் கிடைக்கவில்லை அவ்வாறு இருக்கும்போது, நீ எப்படி சாதாரணமாக அவருடைய தரிசனத்தைப் பெற முடியும்? நாராயணன் எல்லோரையும் விடப் பெரும் தெய்வம். அவரே உலகைப் படைப்பவர். ஹவ்ய, கவ்யத்தை ஏற்பவர்; முதலும் முடிவும் அற்றவர். தோன்றாப் பரமேஸ்வரன்; அவரையே தேவர்களும், தானவர்களும் பூஜிக்கிறார்கள்.

இவ்வாறு ஏகதன் முதலிய ரிஷிகள் கூறினர். பிறகு த்விஜன், த்ரிதன் முதலிய அனைவரும் வேண்டிக் கொண்டதால், பிருகஸ்பதி அந்த யாகத்தை நடத்தி முடித்தார். வசு மன்னனும் யாகத்தை முடித்து மக்களைப் பாதுகாத்தார்.

உபரிசிரவசு மன்னரின் வீழ்ச்சி

யாகத்தில் யஜனம் செய்யும் ‘அஜம்’ என்பது குறித்து தேவர்களுக்கும், ரிஷிகளுக்கும் சர்ச்சை எழுந்தது. தேவர்கள் பிரம்மரிஷிகளில் ‘அஜம்’ என்பது ஆடு. எனவே அதனையே யாகத்தில் அர்ப்பணம் செய்ய வேண்டும் எனக் கூறினார், ஆனால் ரிஷிகள் அந்தக் கருத்தை மறுத்தனர். “ ‘அஜம்’ என்பது விதைகளையே குறிக்கும். யாகங்களில் விதைகள் மூலம் யஜனம் செய்ய வேண்டும் என்பதே வேதஸ்ருதியாகும். ஆகவே ஆட்டை வதம் செய்தல் உசிதமல்ல. யாகத்தில் விலங்குகள் பலியிடப்படுவது நல்லோர்களின் தர்மம் அல்ல. இப்போது சிறந்த சத்ய யுகம் நடக்கிறது. இந்த யுகத்தில் ‘ஆடு’ எவ்வாறு வதம் செய்யப்படலாம்” என்று ரிஷிகள் தங்களுடைய கருத்தை வலியுறுத்தினர்.

அப்போது எப்போதும் வானத்தில் சஞ்சரிக்கும் உபரிசிரவசு மன்னர் தன் சேனையோடும், வாகனங்களோடும் அங்கு வந்தார். அவரைக் கண்ட பிரம்மரிஷிகள் தேவர்களிடம், “இந்த மன்னர் நம்முடைய ஐயத்தை விலக்குவார். ஏன் எனில் இவர் யாகம் செய்பவர்; வள்ளல், சிறந்தவர், எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் அன்புடன் நன்மை செய்பவர்” எனக் கூறினர். மகாபுருஷரான வசு மன்னன் சாஸ்திரத்திற்கு எதிராகப் பேசமாட்டார் என்று யோசித்த தேவர்களும், ரிஷிகளும் வசு மன்னரிடம் ஒன்றாக வந்து தங்கள் ஐயத்தைக் கேட்டனர்.

“மன்னா! எதன் மூலம் யாகம் செய்ய வேண்டும்? ஆட்டின் மூலமா?

அன்னத்தின் மூலமா? எங்களுடைய ஐயத்தை விலக்குங்கள் என்று கேட்டனர். வசுமன்னர் அவர்களை வணங்கினார்; பிறகு அவர்களிடம், “பிராமணர்களே! நீங்கள் உண்மையைக் கூறுங்கள். உங்களில் யார் அஜம் என்பதற்கு ஆடு என்று கூறுகிறீர்கள்; யார் அன்னம் என்று கருதுகிறீர்கள்” எனக் கேட்டார். ரிஷிகள் தாங்கள் அஜம் என்பது அன்னம் என்று கருதுவதாகவும், தேவர்கள் சாக் (ஆடு) என்னும் விலங்கினம் மூலமே யாகம் நடத்த வேண்டும் என்று கூறுவதாகவும் தெரிவித்தனர். மன்னனுடைய தீர்மானத்தைக் கூறுமாறு கேட்டனர்.

வசு மன்னர், தேவர்களின் கருத்தை ஆதரிக்க விரும்பினார். எனவே ‘அஜம்’ என்பதன் பொருள் ஆடு. அதன்மூலமே யாகம் செய்ய வேண்டும் என்று கூறினார். அதைக்கேட்டு தேஜஸ்வியான முனிவர்கள் கோபம் கொண்டனர். வசுவிடம், “மன்னா! அஜம் என்பது அன்னத்தையே குறிக்கும் என்பதை அறிந்திருந்தும் தேவர்களுடைய கருத்தை ஆதரித்தாய். ஆகவே சொர்க்கத்தில் இருந்து கீழே விழுந்துவிடு. இன்று முதல் ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்கும் உன்னுடைய சக்தி அழிந்துவிட்டும். எங்களுடைய சாபத்தினால் நீ பூமியைப் பிளந்து கொண்டு பாதாளத்தில் பிரவேசிப்பாய்! மன்னா! நீ வேதத்திற்கும், சூத்திரங்களுக்கும் எதிராகக் கூறியுள்ளாய்; என்றால் எங்களுடைய சாபம் நிச்சயம் பலிக்கும். நாங்கள் சாஸ்திரத்திற்கு எதிராகக் கூறியிருந்தால் எங்களுக்கு வீழ்ச்சி உண்டாகட்டும்” என்றனர்.

ரிஷிகள் சாபமளித்த அக்கணமே, உபரிசரவசு மன்னர் ஆகாயத்தில் இருந்து விழுந்து, பூமிக்குள் பிரவேசித்துவிட்டார். அப்போதும் நாராயணனுடைய ஆணைப்படி அவருடைய நினைவு சக்தி அழியவில்லை. இச்சமயம் தேவர்கள் ஒன்று கூடி மன்னனின் சாபவிமோசனத்தைப் பற்றி யோசித்தனர் புண்ணியம் செய்துள்ள மன்னன் நம்மாலேயே இந்த சாபத்தைப் பெற்றுள்ளான். நாம் ஒன்று சேர்ந்து அவருக்குப் பிரியமானதைச் செய்ய வேண்டும் எனத் தீர்மானித்தார். பிறகு அவர்கள் மன்னரிடம் சென்று மகிழ்ச்சியுடன் கூறினார்கள். “மன்னா! நீ தேவனான விஷ்ணுவின் பக்தர். ஸ்ரீ ஹரி அசுரர், தேவர் அனைவருக்கும் குரு ஆவார். அவர் உன்னிடம் மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கிறார். ஆகவே, அவர் உன் விருப்பப்படி உன்னைச் சாபத்திலிருந்து நிச்சயம் விடுவிப்பார். மன்னா! நீ பிராமணர்களுக்கு எப்போதும் மதிப்பளிக்க வேண்டும். அவர்களுடைய தவத்தின் பயனாலேயே நீ ஆகாயத்தில் இருந்து பாதாளத்தில் விழுந்துள்ளாய்.

பாவமற்ற மன்னா! நாங்கள் உனக்கு எங்களுடைய ஒரு வரத்தைத் தருகிறோம். நீ சாபத்தால் எவ்வளவு காலம் பூமியில் வாழ்வாயோ, அதுவரைக்கும், பிராமணர்கள் யாகங்களில் அளிக்குள் வசுதாராவின்

ஆஹுதி உனக்குக் கிடைத்துக் கொண்டிருக்கும். ஆகவே, நீ கவலைப்படத் தேவையில்லை. பாதாளத்தில் வாழ்ந்தாலும் உனக்குப் பசி, தாகம் ஆகிய கஷ்டம் உண்டாகாது. வசுதாராவைப் பருகுவதால் உன்னுடைய தேஜஸ் அதிகரிக்கும். எங்களுடைய வரத்தால் ஹரி மகிழ்ந்து உன்னைப் பிரம்மலோகத்திற்கு அழைத்துச் செல்வார்” என்றனர்.

இவ்வாறு மன்னருக்கு வரமளித்தபின் 4 தேவர்களும், மகரிஷிகளும் தத்தம் இடத்திற்குச் சென்றுவிட்டனர். வசு, பகவான் நாராயணனைப் பூஜிக்கலானார். நாராயணனிடம் இருந்து தோன்றிய ஜபத்திற்குரிய மந்திரமான் ‘ஓம் நமோ நாராயணா’ என்னும் மந்திரத்தை எப்போதும் ஜபம் செய்யலானார். பாதாளத்தில் இருந்தவாறே ஐந்து முறை, ஐந்து யாகங்கள் மூலம் பகவான் ஹரியை ஆராதித்து வந்தார். தன்னுடைய பக்தனின் உறுதியான பக்தியால் ஸ்ரீ ஹரி மிகவும் திருப்தியடைந்தார். பக்ஷிராஜன் கருடனிடம் இவ்வாறு கூறினார்;

“சிறந்த பறவையே! நீ என் ஆணைப்படி கடுமையான விரதங்களைக் கடைப்பிடிக்கும் தர்மாத்மாவான வசு மன்னனிடம் சென்று அவரைப் பார். பக்ஷிராஜனே! அவர் ரிஷிகளின் கோபத்தால் பாதாளத்தில் புகுந்துள்ளார் என்றாலும், பிராமணர்களை எப்போதும் மதிக்கிறார். நீ அவரிடம் சென்று பாதாளத்தில் வாழும் அவரை என் ஆணைப்படி வானத்தில் சஞ்சரிப்பவனாக்கிவிடு” என்று ஆணையிட்டார். கருடனும் பகவானின் ஆணைப்படி வேகமாக வசு மன்னரிடம் சென்றார். அங்கிருந்து அவரை எடுத்து வந்து ஆகாயத்தில் விட்டுவிட்டார். அதேசமயம் வசு மன்னர் உபரிசரராகிவிட்டார். சரீரத்தோடு பிரம்மலோகத்தை அடைந்தார். சொற் குற்றம் காரணமாகப் பிராமண சாபத்தால் வீழ்ச்சியடைந்த ‘வசு’, பகவான் ஹரியைச் சரணடைந்து சாப விடுதலை பெற்று, பிரம்மலோகத்தை அடைந்தார்.

**55. நாரத மகரிஷி ஸ்வேதத் தீவு சென்றது;
அவர் செய்த துதி; பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது:
(சாந்தி பருவம் அத்-338)**

தேவரிஷி நாரதர் ஸ்வேதத் தீவினை அடைந்தார். அங்கு சந்திரனைப் போன்ற ஒளிமிக்க புருஷர்களைக் கண்டு தலைதாழ்த்தி வணங்கினார். ஸ்வேத தீவு நிவாசிகளும் நாரதரை உபசரித்தனர். பிறகு நாரதர் பகவானைத் தரிசனம் செய்யும் விருப்பத்துடன், கடுமையான நியமங்களை மேற்கொண்டு, இரு கைகளையும் மேலே தூக்கி நிற்குண, சகுண ரூபரான நாராயணனைப் பின்வருமாறு துதித்தான்.

1. நமஸ்தே தேவ தேவேச	31. மருத்பதே	61. யக்ஞகர்ப்ப
2. நிஷ்க்ரிய	32. சலிலபதே	62. யக்ஞக்ருதய
3. நிற்குண	33. ப்ருத்வீபதே	63. யக்ஞஸ்துத
4. லோகசாக்ஷின்	34. திக்பதே	64. யக்ஞ பாகஹர
5. கேஷத்ரக்ஞ	35. பூர்வ நிவாச	65. பஞ்சயக்ஞ
6. புருஷோத்தம	36. குஹய	66. பஞ்சால கர்த்துருபதே
7. அனந்த	37. பிரம்மபுரோகித	67. பாஞ்ராத்திரக
8. புருஷ	38. பிரம்மகாயீக	68. வைகுண்ட
9. மகாபுருஷ	39. பிரம்மராஜிக	69. அபராஜித
10. புருஷோத்தம	40. சாதூர்மகாராஜிக	70. மானசிக
11. த்ரிகுண	41. பாசர்	71. நாமனாமிக
12. பிரதான	42. மகாபாசர்	72. பரஸ்வாமின்
13. அம்ருத	43. சப்தமகாபாக	73. சுஸ்நாத
14. அம்ருதாக்ய	44. யாம்ய	74. ஹம்ஸ
15. அனந்தாக்ய	45. மகாயாம்ய	75. பரமஹம்ஸ
16. யோம	46. சன்யாசன்ய	76. மகாஹம்ஸ
17. சனாதன	47. துஷித	77. பரமயாக்ஞிக
18. சதசத் வியாக்தாவயக்த	48. மகாதுஷித	78. சாங்க்ய யோக
19. ருத தாமன்	49. பிரமர்த்தன	79. சாங்க்ய மூர்த்தே
20. ஆதிதேவன்	50. பரிநிர்மித	80. அம்ருதேசய
21. வசுப்ரத	51. அபரி நிர்மித	81. ஹிரண்யேசய
22. பிரஜாபதே	52. வஷுவர்த்தின	82. தேவேசய
23. சுப்ரஜாபதே	53. அபரி நிந்தித	83. குஷேசய
24. வனஸ்பதே	54. அபரிமித	84. பிருமேசய
25. மகபிரஜாபதே	55. வஷுவர்த்தின்	85. பத்மேசய
26. ஊர்ஜஸ்பதே	56. அவஷுவர்த்தின்	86. விஸ்வேஸ்வர்
27. வாஜஸ்பதே	57. யக்ஞ	87. விஸ்வக்ஷேன
28. ஜகத்பதே	58. மகாயக்ஞ	88. த்வம்ஜகதன்வயக
29. மனஸ்பதே	59. யக்ஞசம்பவ	89. த்வம் ஜகத் ப்ருக்ருதி
30. திவஸ்பதே	60. யக்ஞயோனே	90. தவாக்னிராஸ்யம்

91. படவாமுகோக்னி
92. த்வமாகுதி:
93. சாரதி:
94. த்வம் வஷட்கார:
95. த்வம் ஓம்கார:
96. த்வம்தப:
97. த்வம்மன:
98. த்வம்தப:
99. த்வம்சக்ஷு சுராத்தியம்
100. த்வம்குரிய:
101. த்வம்திஷாம்கஜ:
102. த்வம்திக்பானோ
103. விதிக்க்பானோ
104. ஹயஷிர்:
105. பிரதமத்ரி செளபர்ன:
106. வர்ணதர:
107. பஞ்சாக்னே
108. த்ரிணாசிகேத
109. ஷடங்கநிதான
110. ப்ராக்ஜ்யோதிஷ
111. ஜ்யேஷ்டசாமக
112. சாமிகவிரததர
113. அதர்வசிரா:
114. பஞ்சமஹாகல்ப
115. பேனபாசார்ய
116. பாலகில்ய
117. வைகானச
118. அபக்னயோக
119. அபக்னபரி சங்க்யான்
120. யுகாதே
121. யுகமத்ய
122. யுகநிதன
123. ஆகண்டல
124. பிராசீனகர்ப்ப
125. கௌசிக
126. புருஷ்டுத
127. புருஹுத
128. விஸ்வக்ருத்
129. விஸ்வரூப
130. அனந்தகதே
131. அனந்தபோக
132. அனந்த
133. அனாதே
134. அமத்ய
135. அவ்யக்தமத்ய
136. அவ்யக்த நிதன
137. வ்ரதாவாச
138. சமுத்ராதிவாச
139. யஷோவாச
140. தபோவாச
141. தமாவாச
142. லஷ்மியாவாச
143. வித்யாவாச
144. கீர்த்தியாவாச
145. ஸ்ரீவாச
146. சர்வாவாச
147. வாசுதேவ
148. சர்வசந்தக
149. ஹரிஹய
150. ஹரிமேத
151. மகாயக்ஞபாகஹரே
152. வரப்ரத
153. சுகப்ரத
154. தனப்ரத
155. ஹரிமேத
156. யமநியம
157. மகாநியம
158. க்ரஸ்ரு
159. அதிக்ரஸ்ரு
160. மகாக்ரஸ்ரு
161. சர்வக்ரஸ்ரு
162. நியமதர
163. நிவ்ருத பிரம்ம
164. பிரவசனகத
165. ப்ருஷ்ணி கர்ப்ப ப்ரவ்ருத
166. ப்ரவ்ருத தேவக்ரிய
167. அஜ
168. சர்வகதே
169. சர்வதர்ஷின்
170. அக்ராஹ்ய
171. அசல
172. மகாவிபூத
173. மாகாத்மியசரீர்
174. பவித்ர
175. மகாபவித்ர
176. ஹிரண்யமய
177. ப்ருகத்
178. அப்தர்க்ய
179. அவிக்ஞேய
180. பிரம்மாக்ய
181. பிரஜா சர்க்ககர
182. பிரஜாநிதனகர
183. மகாமாயாதர
184. சித்ர சிகண்டின்
185. வரப்ரத
186. புரோடாச பாகஹர
187. கதாத்வர
188. சின்னத்ருஷ்ண
189. சின்ன சம்சய
190. சர்வ தோவ்ருத்த
191. நிவ்ருத்தி ரூப
192. பிராம்மண ரூப
193. பிராம்மணப்ரிய
194. விஸ்வமூர்த்தே
195. மகாமூர்த்தே
196. பாந்தவ
197. பக்தவத்ஸல
198. பிரம்மண்ய தேவ
199. பக்தோகம் த்வாம்
200. தித்ருக்ஷு தேகாந்த தர்சனாய நமே நம:

56. ஸ்வேதத் தீவில் நாரதர் பகவானைத் தரிசனம் செய்தல்:
 பகவானின் வியூகங்கள், அவதாரங்கள் முதலியன.
 பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது: (சாந்தி பருவம் அத்-339)

நாரதர் ஸ்வேதத் தீவையடைந்து நியமங்களுடன், மன ஒருமைப்பாட்டினைக் கடைப்பிடித்து பகவானைத் துதி செய்தார். ரகசியமான, சத்ய நாமங்களால் நாரதர் பகவானைத் துதித்ததும், பகவான் நாராயணன் அவருக்கு விஸ்வரூப தரிசனம் அளித்தார்.

பகவானின் விஸ்வரூப சொரூபம்

பகவான் நாராயணனின் விஸ்வரூப சொரூபம் சந்திரனை விட அதிக நிர்மலமாகவும், அலாதியாகவும் இருந்தது. சிறிது அக்னியைப் போல ஒளியுடனும், சிறிது நகூத்திரங்களைப் போலப் பிரகாசமாகவும் இருந்தது. சிறிது கிளியின் சிறகைப்போல் பச்சையாகவும், சிறிது ஸ்படிகத்தைப் போல் வெண்மையாகவும், சிறிது கருமையாகவும், சில பக்கம் பொற்குவியலைப் போல் காந்தியுடனும் திகழ்ந்தது. சில இடங்களில் புதிய இலைத்துளிரைப் போலவும், சில இடங்களில் வெண்மையாகவும், சில இடங்களில் வைபுரியத்தின் பிரகாசத்துடனும் பொலிவுற்றது.

சில இடங்களில் நீலமணியும், சில இடங்களில் இந்திர நீலமணியும், சில இடங்களில் மயில் கழுத்து வண்ணமும், சில இடங்களில் முத்துமாலையும் போலக் காந்தியுடன் தோற்றமளித்தது. இவ்வாறு சனாதன பகவான் ஸ்ரீ ஹரி தன் சொரூபத்தில் பலவகை வண்ணங்களைத் தரித்திருந்தார். அவருக்கு ஆயிரக்கணக்கான கண்களும், தலைகளும், கால்களும், வயிறுகளும் இருந்தன. அவர் அபூர்வமான காந்தியுடன் இருந்தார். சில இடங்களில் அவருடைய ஆகிருதி மறைந்தும் இருந்தது. அனைவரையும் தன் வயப்படுத்தும் பகவான் ஸ்ரீ ஹரி ஒரு வாயால் ஓங்காரத்தையும், அத்துடன் காயத்திரியையும் ஜபித்துக் கொண்டிருந்தார்.

பல்வேறு முகங்களால் நான்கு வேதங்களையும் அவற்றின் பாகங்களையும் கானம் செய்து கொண்டிருந்தார். யக்ஞங்களின் ஸ்வாமியான தேவேஸ்வரன் விஷ்ணு தன் கைகளில் யக்ஞவேதி, கமண்டலு, பளபளக்கும் மணிரத்தினக்குசம், மான்தோல், தண்டகாஷ்டம், ஒளிரும் அக்னி, உபானகம் முதலிய பொருட்களை வைத்திருந்தார். அவரைத் தரிசித்து மகிழ்ந்த மகரிஷி நாரதர், மௌனமாகத் தலை வணங்கிப் பரமேஸ்வரனை வந்தனம் செய்தார். தலைவணங்கித் தன் கால்களில் பணிந்த நாரதரிடம், தேவர்களின் ஆதி காரணமான அவிநாசி பிரபு இவ்வாறு கூறினார்;

பகவான் நாராயணன் நாரதருக்கு வரமளிக்க விரும்புதல்

மகரிஷியே! ஏகதன், த்விதன், த்ரிதன் ஆகிய மூன்று மகரிஷிகளும் என்னுடைய தரிசனத்தை விரும்பி இங்கு வந்தனர். ஆனால் அவர்களுக்கு என் தரிசனம் கிடைக்கவில்லை. என்னுடைய உறுதியான பக்தனைத் தவிர வேறு யாரும் என் தரிசனத்தைப் பெற முடியாது. நீ என்னுடைய அனன்ய பக்தர்களில் சிறந்தவன். அதனாலேயே நீ என் தரிசனம் கிடைக்கப் பெற்றாய். பிராமணரே! தர்மத்தின் இடத்தில் அவதரித்துள்ள நர-நாராயணன் முதலிய நான்கு சகோதரர்களும் என்னுடைய சொருபமே ஆவார்கள். ஆகவே நீ எப்போதும் அவர்களைப் பஜனம் செய். கிடைக்கும் காரியத்தைச் சாதித்துக் கொண்டிரு. நான் அவிநாசி, விஸ்வரூபன், பரமேஸ்வரன். இன்று உன்னிடம் மகிழ்ந்துள்ளேன். ஆகவே நீ விரும்பும் வரத்தைக் கேள்” என்றார்.

நாரதர், பகவானிடம் மகிழ்ச்சியுடன் கூறினார்; “தேவா! நான் உங்களுடைய தரிசனத்தைப் பெற்றுவிட்டதுமே, எனக்கு என்னுடைய தவம், யமம், நியமம் அனைத்தின் பலனும் கிடைத்துவிட்டது. தாங்கள் உலகனைத்தையும் படைத்தவர். சர்வஸ்வரூபர்; சனாதனப் பிரபு. உங்களுடைய தரிசனமே எனக்கு எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் பெரிய வரமாகும்” என்றார்.

பகவான் நாரதருக்கு வாசுதேவன் முதலிய தன்னுடைய நான்கு வியூக ரூபங்களைப் பற்றிக் கூறுதல்

பகவான் நாராயணன் தன்னுடைய பக்தர்களுக்கு எந்தவித இடையூறும் செய்யாமல் ஸ்வேதத் தீவிலிருந்து சென்று விடுமாறு கட்டளையிட்டார். “இங்கு வாசம் புரியும் இவர்கள் அனைவரும் சித்தர்கள்; பாக்கியவான்கள் முன்பும் என்னுடைய ஏகாந்த பக்தர்களாக விளங்கியவர்கள்; தமோ குணமும், ரஜோ குணமும் அற்றவர்கள். என்னில் பிரவேசிக்கப் போகிறார்கள் என்று நாரதரிடம் கூறினார்.

தொடர்ந்து சனாதன பரமாத்மாவின் குணங்களைப் பகவான் நாரத மகரிஷிக்கு எடுத்துரைத்தார். “ஐம்புலன்களின் விஷயங்களால் அறிய முடியாத, முக்குணங்களால் ஆளுமை செலுத்த முடியாத, எங்கும் வியாபித்திருக்கக்கூடிய, உலகின் ஆத்மாவாகக் கருதப்படுகின்ற, எல்லாப் பிராணிகளும் அழிந்தாலும் தான் அழியாததான, பிறப்பற்ற, நித்யமான, சனாதனமான, நிர்ஞுண, நிஷ்கல, 24 தத்துவங்களுக்கும் மேலான, 25 வது தத்துவமாகப் புகழ் பெற்ற அந்தர்யாமி புருஷன், ஞானத்தாலேயே அறியத் தகுந்த, முக்தியளிக்கும் அதுவே சனாதன பரமாத்மாவாகும். அந்த சனாதன

பரமாத்மாவே வாசுதேவன் என்ற பெயரில் அறியப்படுகிறது. அந்த பரமாத்ம தேவன் சுப-அசுப கர்மங்களால் ஒருபோதும் பற்றப்படுவதில்லை.

சத்வ, ரஜ, தம என்னும் சரீரத்தில் உள்ள மூன்று குணங்களையும், கேஷத்ரக்குள் தான் அனுபவிக்கிறது. ஆனால் இந்தக் குணங்கள் கேஷத்ரக்குளை அனுபவிப்பதில்லை. ஏன் எனில் அது நிர்குணமானது. குணங்களைப் படைப்பது; குணங்களில் இருந்து மேலானது. தேவரிஷியே! இந்த உலகு அனைத்தும் நிலைபெற்றுள்ள பூமி நீரில் லயமாகிறது; நீர் தீயிலும், தீ, காற்றிலும், காற்று ஆகாயத்திலும், ஆகாயம் மனத்திலும் லயமாகின்றன. சிறந்த பூதமான மனம் அவ்யக்த ப்ரக்ருதியில் லயிக்கிறது. அவ்யக்தம் செயலற்ற புருஷனில் லயிக்கிறது. அந்த சனாதனமான புருஷனைக் காட்டிலும் மிகச்சிறந்த பொருள் வேறு எதுவும் கிடையாது. அந்த சனாதன புருஷன் வாசுதேவன். அவரைத் தவிர வேறு எந்த சராசர பூதமும் நித்யமானதல்ல. பலமிகுந்த வாசுதேவன் பூதங்கள் அனைத்தின் ஆத்மா ஆவார்.

பூமி, நீர், தீ, ஆகாயம், வாயு என்னும் ஐம்பெரும் பூதங்களும் ஒன்றாகச் சேர்ந்தே சரீரம் என்னும் பெயர் தரிக்கின்றன. அந்த சரீரம் புலப்படாத நிலையில் விரைந்து செல்லும் சைதன்யம், அதாவது ஜீவாத்மா அதில் பிரவேசிக்கிறார். ஜீவன் உடலில் பிரவேசிப்பதே சரீரத்தின் தோற்றமாகும். அதுவே உடலைச் செயல் உள்ளதாக அமைக்கிறது. அதுவே உடலை இயக்கும் திறமையுடையது. இந்த ஐம்பெரும் பூதங்களின் சமுதாயம் இன்றி எந்த சரீரமும் உண்டாவதில்லை.

ஜீவன் இல்லாமல் பிராணவாயு செயல்புரிவதில்லை. அந்த ஜீவனே, சேஷன் அல்லது சங்கர்ஷண பகவான் என்று கூறப்படுகிறது. அந்த சங்கர்ஷண பகவானிடம் இருந்து தோன்றி, தன் கர்மத்தின் மூலம் சனத்குமாரத்வத்தை (ஜீவன் முக்தி) அடைகிற, எல்லாப் பூதங்களின் மனமே ப்ரத்யும்னன் என்று அழைக்கப்படுகிறது. அந்தப் ப்ரத்யும்னனிடமிருந்து (அகங்காரம்) தோன்றியதே தன்மாத்திரை முதலியவற்றின் கர்த்தா, பரம்பரை சம்பந்தத்தால் மகாபூதங்களின் காரணம், மற்றும் மகத் தத்துவத்தின் காரியமும் ஆகும். மகாபூதங்களின் காரணத்தாலும், மகத்தத்துவத்தின் காரியத்தாலுமே உலகத்தின் உற்பத்தி உண்டாகிறது. அதுவே அநிருத்தன் அல்லது ஈஷானன் என்று அழைக்கப்படுகிறது. அது எல்லாக் காரியங்களிலும் வெளிப்படுகிறது.

பகவான் வாசுதேவன் கேஷத்ரக்கு சொரூபன்; நிர்குண ரூபத்தால் அறிய தகுந்தவர் எனக் கூறப்படுகிறார். அவரே சங்கர்ஷண ரூபமான

ஜீவாத்மா ஆவார். சங்கர்ஷணனிடமிருந்து பிரத்யும்னனின் தோற்றம் உண்டாகியுள்ளது. அவர் மனோபயம் எனப்படுகிறார். ப்ரத்யும்னனிடமிருந்து தோன்றிய அநிருத்தன் அகங்காரம் மற்றும் ஈஸ்வரனாவார்.

நாரதா! என்னிடமிருந்தே எல்லா ஸ்தாவர-ஐங்கம ரூப உலகின் உற்பத்தியும் உண்டாகிறது. கூடர, அகூடர, அசத்-சத் அனைத்தும் என்னிடமிருந்தே தோன்றின. நானே 25 வது தத்துவமான செயலற்ற புருஷன் உருவில் அறியத் தக்கவன். நான் நிர்குணன்; நிஷ்கலன், இருமைக்கு அப்பாற்பட்டவன், எதையும் ஏற்காதவன். இவர் உருவமுடையவர், ஆதலால் காணப்படுகிறார் என்று நீ நினைக்க வேண்டாம். ஏன் எனில் நான் விரும்பினால் ஒரு நொடியில் மறைந்துவிடுவேன். நான் உலகனைத்தின் குருவும் ஈஸ்வரனுமாவேன்.

நாரதா! நீ என்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் உருவத்தில் நான் மாயையை அமைத்துள்ளேன். நீ என்னைக் குணங்களோடு கூடியவனாகக் கருதாதே. நான் என்னுடைய வாசுதேவ, சங்கர்ஷண முதலிய நான்கு சொரூபங்களை நன்றாக வர்ணித்துள்ளேன். நானே ஜீவன் என்ற பெயரில் பிரசித்தமானவன். என்னிடமே ஜீவனின் இருப்பு உள்ளது. ஆனால் உன் மனத்தில் நான் ஜீவனைப் பார்த்து விட்டேன் என்று கருதக்கூடாது.

நான் எங்கும் வியாபித்தவன். பிராணிகள் சமுதாயத்தின் அந்தராத்மா ஆவேன். எல்லா பூதங்களும், சரீரங்களும் அழிந்துவிட்டாலும் என்னுடைய அழிவு உண்டாவதில்லை. இந்த மகாபாக்யவான்களான ஸ்வேதத்தீவு வாசிகள் சித்தர்களாவர். இவர்கள் முன்பே என்னுடைய உறுதியான பக்தர்கள். தமோ குண, ரஜோ குணத்திலிருந்து விடுபட்டவர்கள். யார் உலகனைத்தின் சதுர் முகனோ, வாக்குக் கெட்டாத சொரூபரோ, ஹிரண்ய கர்ப்பனோ, சனாதன தேவனோ, அந்தப் பிரம்மா என்னுடைய பல காரியங்களைச் சிந்திப்பவராவார். என்னுடைய கோபத்தினால் நெற்றியிலிருந்து ருத்ரனின் தோற்றம் உண்டாயிற்று.

இதோ, என்னுடைய வலது பகுதியில் உள்ள இந்த 11 ருத்ரர்களைப் பார். இதேபோல, என்னுடைய இடப்பகுதியில் 12 ஆதித்யர்கள் இருக்கிறார்கள். முன்பகுதியில் எட்டு வசக்கள் உள்ளனர். என்னுடைய பின்பகுதியில், நாசத்யர்களும், தஸ்ரர்களும் ஆன தேவ வைத்தியர்கள் அஸ்வினி குமாரர்களும் இருக்கிறார்கள். இவர்களைத் தவிர என்னுடைய பல்வேறு அங்கங்களிலும், எல்லாப் பிரஜாபதிகளும், சப்தரிஷிகளும், வேதங்களும், நூற்றுக்கணக்கான யாகங்களும், ஔஷதிகளும், அம்ருதமும் கூட இருப்பதைப் பார்.

தவம் மற்றும் பலவகை யம-நியமங்களும் இங்கு உருவெடுத்து நிற்கின்றன. எட்டுவகை ஐஸ்வர்யங்களும் ஒரே இடத்தில் உருவத்துடன் இருப்பதைப் பார். ஸ்ரீ, லக்ஷ்மி, கீர்த்தி, மலைகளுடன் பூமி, வேதமாதா சரஸ்வதி தேவி கூட எனக்குள் இருக்கிறார். அவர்கள் அனைவரையும் தரிசனம் செய்.

நாரதா! நக்ஷத்திரங்களில் சிறந்த த்ருவனையும் பார்த்துக் கொள். மேகம், கடல், நதி, குளம், அனைத்தையும் எனக்குள் உருவத்துடன் பார். நால்வகைப் பித்ருகணங்களையும் உருவத்துடன் தரிசனம் செய்து கொள். உருவமற்ற மூன்று குணங்களையும் கூட உருவோடு பார்த்துக் கொள். தேவ காரியத்தை விடப் பித்ரு காரியம் சிறந்ததாகும். நான் ஒருவனே, தேவர்களுக்கும், பித்ருக்களுக்கும் தந்தையாவேன்.

நானே ஹயக்ரீவ உருவம் தாங்கிக் கடலில் வாய்வய கோணத்தின் பக்கம் வசிக்கிறேன். முறைப்படி ஹவனம் செய்யப்பட்ட ஹவ்யமும், சிரத்தையுடன் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட கவ்யமும் பருகுகிறேன். நான் முன்பு தோற்றுவித்த பிரம்மா யக்ஞ புருஷனான என்னைத் தானே யஜனம் செய்தார். அதனால் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்து, நான் அவருக்குச் சிறந்த வரங்களை அளித்தேன். அவை, ‘பிரம்மா ஒவ்வொரு கல்பத்தின் தொடக்கத்திலும் என் புதல்வனாகத் தோன்றி உலகின் தலைவனாவது, அகங்கார கர்த்தா என்னும் முறைப் பெயர் பெறுவது ஆகும். பிரம்மா அமைக்கும் ஒழுங்கு முறையை யாரும் மீற மாட்டார்கள். வரம் விரும்பும் சாதகர்களுக்கு வரமளிப்பார். தேவ, அசுர, ரிஷி, பிதா மற்றும் பலவகைப் பிராணிகளுக்கும் உபாசனைக்குரியவராவார்.

நான் தேவர்களின் காரியத்தை வெற்றி பெறச் செய்ய அவதாரம் செய்யும்போது, பிரம்மா என் மீது ஆட்சி செலுத்தலாம். புதல்வனைப்போல ஒவ்வொரு காரியத்திலும் நியமிக்கலாம் என்று பிரம்மாவிற்குப் பல வரங்களை அளித்தேன். நிவ்ருத்தி தர்மம் என்பது எல்லாக் காரியங்களில் இருந்தும் விலகுவதாகும். நான் நிவ்ருத்தி அடைந்தவன். எல்லா வகையிலும் சுகமாகச் சஞ்சரிக்கிறேன்.

வேதத்தில் துதிக்கப்படும் ஹிரண்யகர்ப்பன் என்னுடைய சொருபமேயாகும். சாங்க்ய சாஸ்திரத்தைத் தீர்மானிக்கும் ஆசாரியார்கள், என்னையே வித்தைக்குத் துணையானவாக, சூரிய மண்டலத்தில் இருப்பவனாக, நன்மை அருளும் கபிலனாகக் கூறுகிறார்கள். யோக சாஸ்திரத்தில் பிரசித்தமான ஈஸ்வரனும் நானே. இப்போது உன் முன் வெளிப்படையாக உருவம் தரித்து ஆகாயத்தில் இருக்கிறேன். ஆயிரம்

சதுர்யுகம் கழிந்ததும் நானே இந்த உலகைச் சம்ஹாரம் செய்வேன். அப்போது சராசர பிராணிகள் அனைத்தையும் என்னுள் லயப்படுத்தி, என்னுடைய வித்யா சக்தியோடு தனியாக சூன்யமான உலகில் விஹாரம் செய்வேன்.

சிருஷ்டிக்கும் நேரம் வந்ததும், அந்த வித்யா சக்தி மூலமே, உலகின் சராசர பிராணிகள் அனைத்தையும் படைப்பேன். என்னுடைய நான்கு திருஉருவங்களில் நான்காவதான வாசுதேவ மூர்த்தி அழியாத சேஷனைத் தோற்றுவித்தது. அந்த சேஷனே சங்கர்ஷணன் ஆவார். சங்கர்ஷணனிடமிருந்து, பிரத்யும்னனும், பிரத்யும்னனிடமிருந்து அநிருத்தனும் தோன்றினார்கள். அவர்கள் அனைவரும் நானேயாவேன். அடிக்கடி தோன்றும் இந்த சிருஷ்டி விஸ்தாரம் என்னுடையதே ஆகும்.

அநிருத்த மூர்த்தியிடமிருந்து பிரம்மா தோன்றினார். என்னுடைய நாபிக் கமலத்திலிருந்தே அவருடைய தோற்றம் உண்டாயிற்று. பிரம்மாவிடமிருந்து சராசர பிராணிகளும் தோன்றின. கல்பத்தின் தொடக்கத்தில் நான் அடிக்கடி இந்த சிருஷ்டியை வெளிப்படுத்துகிறேன் என்பதை நீ அறிந்து கொள். ஆகாயத்தில் இருந்து சூரியன் உதித்து ஆகாயத்திலேயே மறைகிறது. உதயம்-அஸ்தம் என்ற இந்த வரிசை எப்போதும் நடக்கிறது. சிருஷ்டி சம்ஹார கிரமமும் இவ்வாறே நடக்கிறது. அளவற்ற தேஜஸ்வியான காலம் சூரியன் மறைந்ததும், மறுபடி அதைப் பார்வைக்கு அழைத்து வருவதைப்போல, நானும் பிராணிகளின் நன்மைக்காக இந்தப் பூமியைக் கடல் நீரிலிருந்து மேலே கொண்டு வருகிறேன்.” என்று பகவான் கூறினார்.

பகவான் எதிர்காலத்தின் தோன்றப் போகும் அவதாரங்களைத் தெரிவித்தல்

பகவான் நாராயணனின் அருட்சொற்களைக் கேட்ட நாரதர் அவரிடம் மகாபிரபோ! எந்தெந்த சொரூபங்களில் உங்களைத் தரிசிக்க முடியும்? என்று வினவினார். பகவான் அவருக்குத் தன் அவதாரங்களின் பெயர்களையும், அந்த அவதாரங்களின் நோக்கங்களையும் வரிசையாகக் கூறலானார்.

“நாரதரே! நீ என் அவதாரங்களின் பெயரைக் கேள். மத்ஸ்ய, கூர்ம வராக, நரசிம்ம, வாமன, பரசராம, ஸ்ரீ ராம, ஸ்ரீ கிருஷ்ண, கல்கி என்பவை என்னுடைய பத்து அவதாரங்களாகும். முதலில் நான் மத்ஸ்ய ரூபத்தில் தோன்றுவேன். மக்கள் அனைவரையும் பயமற்ற நிலையில் ஸ்தாபிப்பேன். பெரும் கடலில் மூழ்கும் உலகங்களையும், வேதங்களையும் காப்பாற்றுவேன்.

குழந்தாய்! என்னுடைய இரண்டாவது அவதாரம் கூர்மம். அப்போது நான் ஹேம கூட மலையைப் போலப் பெரும் ஆமை ரூபம் தரிப்பேன். தேவர்கள் அமுதத்திற்காகப் பாற்கடலைக் கடையும்போது நான் என் முதுகில் மந்த்ராசலத்தைத் தாங்குவேன். பிராணிகளால் நிரம்பி, பூமி பெரும் பாரத்தால் அழுந்தி, கடலில் மூழ்கும்போது நான் வராக ரூபம் தரித்துப் பூமியை மீண்டும் அதனுடைய இடத்தில் நிலை நிறுத்துவேன்.

அப்போது, தன்னுடைய பலத்தில் கர்வம் கொண்ட ஹிரண்யாக்ஷன் என்னும் தைத்யனை வதம் செய்வேன். பிறகு தேவ காரியத்திற்காக நரசிம்ம ரூபம் தரித்து, யாகங்களை அழிக்கும் திதியின் புதல்வன் ஹரிண்ய க்சிபுவை சம்ஹாரம் செய்வேன்.

விரோசனனுடைய பலமிகுந்த புதல்வன் பலி என்னும் பெயரில் புகழ் பெறுவான். அவனைத் தேவ, அசுர, ராக்ஷஸர்கள் யாரும் கொல்ல முடியாது. அவன் இந்திரனை ராஜ்யத்திலிருந்து விலக்கிவிடுவான். மூவுலகையும் அபகரிப்பான். இந்திரன் போரில் புறமுதுகிட்டு ஓடிவிடுவார். அப்போது கச்யபரின் அம்சமாக, அதிதியின் கர்ப்பத்திலிருந்து 12 வது ஆதித்யனாக, வாமனனாகத் தோன்றுவேன். எல்லோராலும் துதிக்கப்படுவேன். ஜடை தரித்த பிரம்மசாரியின் உருவில், பலியின் யாக மண்டபத்திற்குச் சென்று அவனுடைய யாகத்தைப் புகழ்வேன்.

அதனால் மகிழ்ந்த பலி எனக்கு வரமளிக்க விரும்புவான். நான் அவனிடம், 'எனக்கு முன்று அடி பூமி மட்டும் கொடு' என்னும் வரத்தைக் கேட்பேன் அவனுடைய மந்திரிகள் தடுத்தபோதும், என்னிடம் மகிழ்ச்சியடைந்த பலி எனக்கு அந்த வரத்தை அளித்து விடுவான். அவன் சங்கல்ப நீரை என் கையில் விட்டதுமே, முன்று அடிகளால் மூவுலகையும் அளந்து அவனுடைய ராஜ்யம் முழுவதையும் தேஜஸ்வியான இந்திரனுக்கு அளித்து விடுவேன். இவ்வாறு தேவர்களை அவரவர் இடங்களில் ஸ்தாபித்து, தேவர்களால் வதம் செய்யப்படக்கூடாத சிறந்த தானவன் பலியையும் பாதாளத்தில் வாசம்புரியச் செய்வேன்.

பிறகு த்ரேதா யுகத்தில் ப்ருகு குல பூஷணமான பரசுராமர் உருவில் தோன்றுவேன். சேனையும், சவாரியும் நிரம்பிய கூத்திரிய குலத்தை அழித்து விடுவேன். த்ரேதா, த்வாபர சந்தி காலத்தில் நான் ஜகத்பதியான தசரத மைந்தன் ராமன் உருவில் அவதரிப்பேன். த்ரிதன் உடன் நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்த ஏகதன் த்விதன் என்ற பிரஜாபதியின் மற்ற இரு புதல்வர்கள் உருமாறி வானரப் பிறவியை அடைவார்கள். அவ்விருவரின் வம்சத்திலும் பிறக்கும் வனவாசியான வானரங்கள், இந்திரனுக்குச் சமமான வீரத்துடன்

பெரும், பலமும் பராக்கிரமம் கொண்டு விளங்குவார்கள்.

அவர்கள் தேவகாரியத்தின் வெற்றிக்காக எனக்கு உதவி செய்வார்கள். நான் புலஸ்திய குலத்திற்குத் தீயான, பயங்கர ராக்ஷஸராஜன் ராவணனின் அவனுடைய கணங்களோடு கொன்று விடுவேன். அவன் உலகனைத்திற்கும் முள்ளாக இருந்தவன். பிறகு த்வாபர, கலியின் யுக சந்தியில் கம்சனை வதம் செய்வதற்காக மதுராவில் என்னுடைய அவதாரம் உண்டாகும்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணாவதாரத்தின் காரணங்கள்; ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் வெற்றிகள்

மதுராவில் அவதரிக்கும் சமயம், கம்சன், கேசி, காலாசுரன், அரிஷ்டாசுரன், பராக்ரமியான சாணூரன், பலம் மிகுந்த முஷ்டிகன், பிரலம்பன், தேனுகாசுரன், ரிஷப ரூபத்தில் வந்த அரிஷ்டாசுரன் ஆகியோரைக் கொன்று யமுனையின் பெரும் மடுவிலிருந்த காளியன் என்னும் நாகத்தை வசப்படுத்தி, கோகுலத்தில் இந்திரன் மழை பொழியும்போது பசுக்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகக் கோவர்த்தனம் என்னும் பெரிய மலையை ஏழு இரவு, ஏழு பகல் என்னுடைய கையில் குடையைப் போலத் தரிப்பேன்.

மழை நின்றதும், மலைச் சிகரத்தில் ஏறி நான் இந்திரனோடு உரையாடுவேன். அங்கு நான் பல தேவர்களுக்குத் தொல்லையான தானவர்களைக் கொன்று குசஸ்தலியை த்வாரகாபுரி என்னும் பெயரில் அமைப்பேன். அதிலேயே நான் வாசம் புரிவேன். அங்கிருந்து தேவமாதா அதிதிக்குப் பிடிக்காததைச் செய்த பூமியின் புதல்வன், நரகாசுரன், முரன், பீடன் என்னும் தானவர்களை அழிப்பேன்.

செழிப்பான, பிரக்ஜோதிஷ்புரம் என்னும் அழகிய நகரத்தில் தானவராஜன் நரகனை வதம் செய்து அவனுடைய செல்வம் அனைத்தையும் குசஸ்தலிக்கு (துவாரகாபுரி) கொண்டு சேர்ப்பேன். பச்சோந்தி உருவில் கிடக்கும் ந்ருக மன்னனை உத்தாரம் செய்வேன். அதே அவதாரத்தில் என்னுடைய பேரன் அநிருத்தனின் காரணமாகப் பாணாசுரனின் தலைநகரமான சோணித புரத்திற்குச் சென்று, அங்குள்ள அசுர சேனையை முழுவதும் அழித்துவிடுவேன். பாணாசுரனுக்கு நன்மையையும், விருப்பத்தையும் விரும்பும், உலகம் வணங்கும் சங்கரனும், கார்த்திகேயனும் அவனுக்காக என்னுடன் போரிடத் தயாராகும்போது அவர்களையும் தோற்கச் செய்வேன்.

ஆயிரம் கைகளையுடைய பலியின் புதல்வன் பாணாசுரனை வென்ற பிறகு சால்வனின் சௌப விமானத்தையும் வீரர்களுடன் அழித்துவிடுவேன். கர்க்காசாரியாரின் தேஜஸால் தோன்றிய சக்திசாலியான காலயவனன்

என்னும் புகழ் பெற்ற அசுரனையும் அழித்துவிடுவேன். கிரி விரஜத்து அசுர மன்னன் ஜராசந்தனும் என்னுடைய அறிவின் முயற்சியால் வதைக்கப்படுவான் யுதிஷ்டிரருடைய யாகத்தில் உலகின் பலசாலி மன்னர்களுக்கிடையே நான் சிசுபாலனை வதம் செய்வேன்.

இந்திர குமாரன் அர்ஜுனன் ஒருவனே என் நண்பனும் அழகான துணைவனுமாவான். நான் யுதிஷ்டிர மன்னரை அவருடைய சகோதரர்களுடன் மறுபடி அரசு பதவியில் நிலைக்கச் செய்வேன். அச்சமயம் மக்கள் ஈஸ்வர ரூபமான நர-நாராயணர் என்னும் ரிஷிகளே ஒன்றாகத் தோன்றி உலக நன்மைக்காக கூடித்திரிய ஜாதியை அழித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று கூறுவார்கள். பூமியின் விருப்பத்திற்கேற்ப அவளுடைய பாரத்தை இறக்கி துவாரகையின் யாதவ சிரோமணிகள் அனைவரையும் அழித்து, நான் என் இனத்தின் அழிவு ரூபமான கோர கர்மத்தைச் செய்வேன்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணர், பலபத்ரன், (பலராமன்) பிரத்யும்னன், அநிருத்தன் என்னும் நான்கு ரூபங்களைத் தரிக்கும் நான், எண்ணற்ற காரியங்களைச் செய்து, பிரம்மாவினால் கௌரவிக்கப்படும் என்னுடைய தாமத்திற்குச் சென்றுவிடுவேன். பிராமணரே! ஹம்சம், கூர்மம், மத்ஸ்யம், வராகம், நரசிம்மம், வாமனம், பரசுராமம், தசரத நந்தனான ராமன், யதுவம்ச ஸ்ரீ கிருஷ்ணர், கல்கி ஆகியவை அனைத்தும் என்னுடைய அவதாரங்களாகும். எப்போது வேத ஸ்ருதி மறைகிறதோ அப்போதெல்லாம் அவதரித்து நான் அதை மறுபடி பிரகாசத்திற்குக் கொண்டு வந்துள்ளேன். நானே, முன்பு சத்திய யுகத்தில் வேதங்களோடு ச்ருதிகளை வெளிப்படுத்தினேன். இதுவரை கடந்த என்னுடைய அவதாரங்களை நீ புராணங்களில் கேட்டிருக்கலாம்.

என்னுடைய மிகச்சிறந்த அவதாரங்கள் தோன்றியுள்ளன. இந்த அவதாரங்கள் உலக நன்மை காரியத்தை நடத்தி முடித்து, மறுபடி தன்னுடைய மூல சொரூபத்தில் கலந்துவிட்டன. என்னிடம் ஏகாந்த பக்தி வைப்பதால், இன்று நீ எங்கு எந்த சொரூபத்தைத் தரிசிக்கிறாயோ அத்தகைய சொரூபத்தின் தரிசனம் இதுவரை பிரம்மாவிற்குக் கூடக் கிடைத்ததில்லை.

பிரமன்! சாதுக்களில் சிறந்தவரே! நீ என்னிடம் பக்தி பாவம் கொண்டவன். ஆகவே, நான் என்னிடம் கடந்த, எதிர்கால அவதாரங்கள் அனைத்தையும் ரகசியங்களோடு கூறிவிட்டேன்” இவ்வாறு அனைத்தையும் கூறிய விஸ்வரூபம் தரித்த அழியாத நாராயணன் அங்கேயே மறுபடி மறைந்துவிட்டார். மகாதேஜஸ்வியான நாரதரும் பகவானிடம் இருந்து மனம் விரும்பும் அருளைப் பெற்று, நர, நாராயணரைத் தரிசிப்பதற்காகப் பத்ரி காஸ்ரமத்தை நோக்கிச் சென்றார்.

57. வியாசர் தன்னுடைய சிஷ்யர்களுக்குக் கூறிய தர்ம ரகசியம்
பகவான் பிரம்மாவைக் கூறியது (நாராயண மகாத்மியம்)
வைசம்பாயனர் ஜனமேஜயனுக்குக் கூறியது
(சாந்திபருவம் அத்-340-351)

சௌனகரின் சந்தேகம்

சௌனகர் சூத புத்திரரிடம் கேட்டார். “நாராயணன் யாகங்களில் முதல் பகுதியை ஏற்பவராகக் கருதப்படுகிறார். அவரே யக்ஞத்தைத் தரிப்பவராகவும் கூறப்படுகிறார். ஒரே பகவானிடம் யாகங்களைச் செய்பவன் என்ற தன்மையும், யாகங்களை அனுபவிப்பவன் என்னும் தன்மையும் எவ்வாறு இருக்க முடியும்? அனைவருக்கும் சுவாமியான நாராயணன் தான் துறவற தர்மத்திலேயே இருக்கிறார். ஆனால் தேவர்களை லௌகிக கர்மத்தில் ஈடுபடுபவர்களாகவும், ரிஷிகள்-முனிவர்களை சுகபோகத்தில் விரக்தியடைந்து துறவறத்தில் ஈடுபட்டவர்களாகவும் எந்தக் காரணத்தால் ஆக்கினார்?” என்று வினவினார்.

ஜனமேஜயன் வைசம்பாயனரிடம் கேட்டது

ஜனமேஜயனும் இதே ஐயத்தை வைசம்பாயனரிடம் கேட்டான். “பிரம்ம தேவ, அசுரர்கள், மனிதர்களுடன் எல்லா உலகமும் லௌகிக கர்மங்களிலேயே பற்றுடையவர்களாகக் கூறப்படுகின்றனர். தாங்கள் மோகூஷத்தைச் சுக சொருபமானதாகக் கூறினீர்கள். முக்தியடைந்தவர்கள் பாவ-புண்ணியம் இன்றி நாராயணனிடம் பிரவேசிக்கிறார்கள், என்பதை நான் கேட்டிருக்கிறேன். ஆனால் சனாதனமான இந்த மோகூஷ தர்மத்தை விட்டு தேவர்கள் ஹவ்ய, கவ்யங்களை உண்பவர்களாயினர்.

அத்துடன் பிரம்மா, ருத்ரன், இந்திரன், சூரிய-சந்திரன், வாயு, அக்னி, வருணன், ஆகாயம், பூமி மற்றும் தேவர்கள் அனைவரும் பகவான் அமைத்த மோகூஷ மார்க்கத்தினை அறிய மாட்டார்களா? அவர்கள் அழியாத மோகூஷ மார்க்கத்தை நாடவில்லையே? குறிப்பிட்ட காலம் வரை கிடைக்கும் சொர்க்கம் முதலிய லௌகிக பலனைக் கருதி, காலத்தின் எல்லையில் கட்டுப்பட்டுக் கர்மத்தின் பலனை அனுபவிப்பது பெரிய குற்றமாகும்.

பிராமணரே! தேவர்களை யாகத்தில் பங்கு பெறும் அதிகாரியாக ஏன் கூறப்படுகிறது? சொர்க்கத்தில் வாசம்புரியும் தேவர்களை யாகத்தில் எதற்காகப் பூஜிக்கப்படுகிறது? யக்ஞத்தில் பங்கு பெறும் தேவர்கள் தாங்களே பெரும் யாகங்களைச் செய்யும்போது யாருக்கு பாகத்தைச்

சமர்ப்பிக்கிறார்கள்? என்று ஜனமேஜய மன்னன் வைசம்பாயனரிடம் கேட்டார். வைசம்பாயனர் மன்னனுக்குக் கூறலானார்.

வைசம்பாயனர் ஜனமேஜயனுக்குக் கூறியது

மன்னா! பழைய காலத்தில் நான் கேட்டதால், என்னுடைய குருதேவரான, மகரிஷி க்ருஷ்ண த்வைபாயனர் வியாசர் கூறியதையே உன்னிடம் கூறுகிறேன். சமந்து, ஜைமினி, பைலர் இவர்களுடன் வியாசருடைய நான்காவது சிஷ்யன் நான். ஐந்தாவது அவருடைய புதல்வர் சுகதேவர். இந்த ஐந்து சிஷ்யர்களும், புலனடக்கத்துடன் மன அடக்கத்திலும் சிறந்தவர்களாகத் தூய்மை, நன்னடத்தை உடையவர்களாக இருந்தோம். எங்கள் அனைவருக்கும் வியாசர் நான்கு வேதங்களையும் ஐந்தாவது வேதமான மகாபாரதத்தையும் கற்பித்தார்,

சிறந்த மேருவின் அழகிய சிகரத்தில் வேதம் பயிலும்போது, எங்கள் மனத்தில் இதே ஐயம் தோன்றியது. வியாசர் எங்களுக்கு அளித்த பதிலை இன்று உனக்குக் கூறுகிறேன். வியாசர் இவ்வாறு கூறினார்; “சிஷ்ய கணங்களே, நான் ஒருசமயம் மூன்று காலங்களின் ஞானத்தையும் பெறுவதற்காக, மிகக் கடுமையான தவம் புரிந்தேன். என் தவத்தை முடித்த சமயம், நாராயணனுடைய அருள் பிரசாதத்தால், பாற்கடலின் கரையில் எனக்கு என் விருப்பப்படி இந்த மூன்று காலங்களின் ஞானமும் கிடைத்தது. அதனால் நான் உங்களுடைய ஐயத்தை விலக்கக்கூடிய உத்தமமான, நியாயத்திற்கு ஏற்ற பதிலைக் கூறுகிறேன்.

என்னுடைய ஞான திருஷ்டியால் நான் கல்பத்தின் தொடக்கத்தில் நடந்தவற்றைப் பார்த்தேன். அவற்றைக் கூறுகிறேன். சாங்க்ய மற்றும் யோக வித்வான்கள் பரமாத்மா என்று கூறப்படுகிறார்கள். அவர்களே தன் கர்மத்தின் செல்வாக்கால் மகாபுருஷர்கள் என்னும் பெயர் தரிக்கிறார்கள். அவர்களிடம் இருந்தே அவ்யக்தம் தோன்றியது. அந்த அவ்யக்தத்தில் இருந்தே வ்யக்தத்தின் தோற்றம் உண்டாயிற்று. அதனை அநிருத்தன் மற்றும் மகாத்மா என்று கூறுகிறார்கள். வ்யக்த பாவத்தை அடைந்த அநிருத்தன் பிதாமகனான பிரம்மாவைச் சிருஷ்டித்தார்.

தேஜோ மயமான அந்தப் பிரம்மாவே, சமஷ்டி அகங்காரம் என்று கூறப்படுகிறார். அகங்காரத்திலிருந்தே பூமி, வாயு, ஆகாயம், நீர், தீ என்னும் ஐந்து மகா பூதங்கள் தோன்றின. ஐம்பெரும் பூதங்களைப் படைத்த பிரம்மா அவற்றில் சப்தம், ஸ்பரிசம் முதலிய குணங்களை நிர்மாணித்தார். அந்த பூதங்களில் இருந்து, மரீசி, அங்கிரா, அத்ரி, புலஸ்தியர், புலகர், க்ரது,

வசிஷ்டர், ஸ்வாயம்பு மனு ஆகிய எட்டு பேரும் தோன்றினர். இவர்களையே ப்ரக்ருதி என்று அறிய வேண்டும். அவர்களிடமே உலகங்கள் அனைத்தும் நிலைபெற்றுள்ளன. உலகப் பிதாமகரான பிரம்மா, உலக வாழ்க்கை நிர்வாகத்திற்காக, வேத வேதாங்கங்களையும், யாகப் பகுதிகளோடு யாகத்தையும் படைத்தார்.

மேற்கூறிய மரீசி முதலிய எட்டு ப்ரக்ருதிகளில் இருந்தே இந்த உலகம் முழுவதும் தோன்றியது. பிரம்மாவின் கோபத்திலிருந்து ருத்ரன் தோன்றினார். அவர் தானே மற்ற 10 ருத்ரர்களையும் சிருஷ்டித்தார். இவ்வாறு தோன்றிய 11 ருத்ரர்களும் எட்டு ப்ருக்ருதிகளும், உலகத்தைக் காக்கத் தோன்றிய தேவரிஷி கணங்களும் பிரம்மாவின் சேவையில் இருந்தனர்.

அவர்கள் பிரம்மாவிடம் நீங்களே எங்களைப் படைத்தீர்கள். எங்களில் யார் எந்த அதிகாரம் உடையவர்கள்? யார் எந்தக் காரியத்தில் ஈடுபட வேண்டும். எங்களுக்கான எந்த அதிகாரத்தை நீங்கள் தீர்மானித்துள்ளீர்கள்? அதனை எவ்வாறு பாலனம் செய்வது? என்று கேட்டனர். பிரம்மா அவர்களிடம், நீங்கள் கூறும் இதே விஷயம் பற்றி நானும் கவலை கொண்டுள்ளேன். மூன்று உலகங்களிலும் உள்ள காரியத்தை எவ்வாறு நடத்தி முடிப்பது? எவ்விதம் உங்களுடையதும் என்னுடையதுமான சக்தி குறையாமலிருக்கும்? இது குறித்து நாம் நாராயணனிடம் அறிந்து கொள்வோம். அவர் நமக்கு நன்மையான விஷயத்தைக் கூறுவார்” என்றார்.

அவர்கள் அனைவரும் பாற்கடலின் வடக்குக் கரைக்குச் சென்றனர். அங்கு அவர்கள் பிரம்மா கூறியவாறு கடுமையான நியமத்துடன் கூடிய தவத்தைத் தொடங்கினர். அவர்கள் கண்கள் மேல்நோக்கி இருந்தன. கைகளை உயரத் தூக்கியவாறு, ஒற்றைக் காலால் நின்று, ஒருமுகப்பட்ட மனத்துடன் ஆயிரம் திவ்ய ஆண்டுகள் தவம் புரிந்தனர்.

அதன் பிறகு அவர்களுக்கு நாராயணன் அசரீரி மூலம் அவர்களுடைய நன்மைக்கான வழியைக் கூறினார்; “பிரம்மா முதலிய தேவர்களே! ரிஷிகளே! நான் உங்களுக்கு வரவேற்பளித்து மரியாதை செய்கிறேன். உங்களுடைய தவத்தின் நோக்கம் என்ன என்பது எனக்குத் தெரிந்துவிட்டது. அது உலகிற்கு நன்மை செய்வதாகும். நீங்கள் லௌகிக தர்மத்தைக் கடைப்பிடியுங்கள். அது உங்களுடைய உயிரைப் போஷிக்கும், சக்தியையும் வளர்க்கும்.

தேவர்களே! நீங்கள் என்னை ஆராதிக்க விரும்பிப் பெரும் தவம் செய்தீர்கள். அந்தத் தவத்தின் சிறந்த பலனை அவசியம் பெறுவீர்கள். லோக பிதாமகர் பிரம்மாவும், தேவர்களும் கவனத்துடன் யாகங்கள் மூலம்

என்னை யஜனம் செய்யுங்கள். யாகத்தில் எப்போதும் எனக்குப் பாகம் சமர்ப்பியுங்கள். அவ்வாறு நடக்கும்போது நான் உங்களுடைய அதிகாரத்திற்கேற்ப மங்களமான வழியை உபதேசித்துக் கொண்டிருப்பேன்.” என்று தெரிவித்தார்.

ஜனமேஜயா! பகவான் நாராயணனின் சொற்களைக் கேட்டு அவர்கள் மெய் சிலிர்த்தனர். தேவர்களும், ரிஷிகளும், பிரம்மாவும் வேதம் கூறிய முறையில் வைஷ்ணவ யாகத்தைச் செய்தனர். அந்த யாகத்தில், பிரம்மாவும், தேவர்களும், தேவரிஷிகளும் தத்தம் பாகத்தைப் பகவானுக்காக நிச்சயித்தனர். சத்திய யுகத்தின் நியாயத்திற்கேற்ப செய்யப்பட்ட அந்த யாகத்தின் பங்கு எல்லோர் மூலமும் மதிக்கப்பட்டது. தனக்கான யக்ஞ பாகம் நிச்சயிக்கப்பட்டதும், வரமளிக்கும் நாராயண பகவான் வானத்தில் நின்று அசரீரியாகவே தேவர்களிடம் கூறினார்.

தேவர்களே! நீங்கள் அனைவரும் யாகத்தில் நிச்சயித்த பாகம் அதே உருவில் எனக்குக் கிடைத்துவிட்டது. அதனால் நான் மகிழ்ச்சியுடன், இன்று உங்களுக்கு ‘புனராவ்ருத்தி’ (பிறப்பு-இறப்பு என்னும் இயல்பு) என்னும் பலனை அளிக்கிறேன். நீங்கள் ஒவ்வொரு யுகத்திலும் யாகங்களால் யஜனம் செய்து, லௌகிக ரூபமான தர்மபலனைப் பெறுவீர்கள். தேவர்களே! உலகில் யாகங்களால் யஜனம் செய்யும் மனிதர்கள், வேதங்கள் கூறியவாறு உங்களுக்கு யாக பாகத்தை நிச்சயிப்பார்கள். இந்தப் பெரும் யாகத்தில் எந்த தேவன் எனக்காக எத்தகைய பாகத்தைத் தீர்மானித்தானோ, அவன் வைதிக சூத்திரத்தில் அத்தகைய யாக பாகத்திற்கு என் மூலம் அதிகாரியாக்கப்படுவான். நீங்கள் யாகத்தில் பங்கு பெற்று அதன் யஜமானனுக்கு உரிய பலனை அளியுங்கள். உலகில் அவரவர் அதிகாரத்திற்கேற்ப, எல்லோருடைய எல்லா விருப்பங்களையும், சிந்தித்து அனைவரையும் மேன்மையடையச் செய்யுங்கள்.

ப்ரவ்ருத்தி பலனால் மதிக்கப்பெற்ற எந்த யாகக் கிரியைகள் உலகில் புகழ் பெறுமோ அவற்றால், நீங்கள் உங்களுடைய பலம் அதிகரிக்கப் பெறுவீர்கள். நீங்கள் எல்லா உலகத்தையும் போஷித்துக் காப்பாற்றுங்கள். எல்லா யாகங்களிலும் மனிதர்கள் யஜனம் செய்து, உங்களை மேன்மையுடையவராகவும், பலம் உடையவராகவும் செய்வார்கள். நீங்கள் என்னை இவ்வாறே புஷ்டியடையச் செய்யுங்கள். இதுவே உங்களுக்கு என்னுடைய உபதேசமாகும். இதற்காகவே நான் வேதங்கள், ஔஷதிகளோடு, யாகங்களைச் சிருஷ்டித்துள்ளேன். இதைப் புவியில் நன்கு அனுஷ்டானம் செய்வதால் எல்லா தேவர்களும் திருப்தி அடைவார்கள்.

தேவர்களே! நான் லௌகிக குணங்களோடு உங்களைப் படைத்துள்ளேன். எனவே, கல்பத்தின் முடிவு வரை நீங்கள் தன் அதிகாரத்திற்கேற்ப மக்களின் நன்மையைச் சிந்தித்துக் கொண்டிருங்கள். பிரம்மாவின் மனத்தால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட மர்சி முதலிய ஏழு ரிஷிகள் வேதம் அறிந்தவர்கள். ப்ரவ்ருத்தி தர்மத்தை ஆஸ்ரயித்தவர்கள். வேத ஆசாரியர்கள்; பிரஜாபதி பதவியில் கௌரவிக்கப்பட்டவர்கள். கர்ம பராயணரான புருஷர்களுக்குச் சனாதன மார்க்கம் தோன்றியுள்ளது. இந்த முறையில் மக்களைச் சிருஷ்டிப்பவர் அநிருத்தன் என்று கூறப்படுகிறார்.

சன, சனத்கஜாத, சனக, சனந்தன, சனத்குமார, கபில, சனாதனர் என்னும் ஏழு ரிஷிகளும் பிரம்மாவின் மானச புதல்வர்கள் எனப்படுகின்றனர். இவர்களுக்குத் தானாகவே ஞானம் கிடைத்துள்ளது. இவர்கள் துறவிகள். யோகம் அறிந்தவர்கள். சாங்க்ய, ஞான விஷாதாரர்கள்; தர்ம சாஸ்திரத்தின் ஆசாரியர்கள்; மோகூ தர்மத்தைத் தொடங்கியவர்கள். பழைய காலத்தில் அவ்யக்த ப்ரக்ருதியிலிருந்து தோன்றிய மூன்று குணமான அகங்காரத்திற்கு அப்பாற்பட்ட நிலையே சமஷ்டி சேதனக்ஷேத்ரக்ஞன் ஆகும். அந்தக்ஷேத்ரக்ஞன் நானேயாவேன். கர்மபராயண மனிதர்கள் பிறப்பு-இறப்பு உடையவர்கள். அவர்களுக்குத் துறவற வழி அரிதாகும். எந்தப் பிராணி எவ்வாறு படைக்கப்பட்டதோ, எந்தெந்த லௌகிக, துறவற ரூபத்தில் கர்மத்தில் ஈடுபடுகிறதோ, அது அதன் பலனை அனுபவிக்கிறது.

லோக குருவான பிரம்மா உலகின் ஆதி சிருஷ்டிகர்த்தாவும், பிரபுவும் ஆவார். இவரே உங்களுடைய தாய் தந்தை மற்றும் பிதாமகரும் ஆவார். என் ஆணைப்படி இவர் புதங்கள் அனைத்திற்கும் வரம் அளிப்பவர். இவர் நெற்றியிலிருந்து தோன்றிய புதல்வன், பிரம்மாவின் ஆணையால் புதல்வர்களைக் காப்பாற்றுகிறார். நீங்கள் அனைவரும் சென்று, தத்தம் அதிகாரத்தை முறைப்படி பாலனம் செய்யுங்கள். எல்லா உலகிலும் வைதிகச் செயல்கள் அனைத்தும் தாதமின்றிப் பரவ வேண்டும்.

தேவர்களே! நீங்கள் பிராணிகளுக்கு அவற்றின் கர்மத்திற்கேற்ற கதியையும், குறிப்பிட்ட காலம் வரையிலுமான ஆயுளையும் அளியுங்கள். இது சத்யயுகம் என்னும் சிறந்த யுகமாகும். இந்த யுகத்தில் யாகங்களில் பசுக்களின் இம்சை நடப்பதில்லை. இந்த சத்யயுகத்தில் நான்கு கால்களோடு கூடிய தர்மத்தின் முழுமையான பாலனம் நடக்கும்.

பிறகு வரும் த்ரேதா யுகத்தில் மூன்று வேதங்கள் பிரசாரமாகும். அந்த யுகத்தில் யாகத்தில் மந்திரங்களால் புனிதப்படுத்தப்பட்ட பசுக்கள் வதம் செய்யப்படும். தர்மத்தின் நான்கில் ஒரு பாகம் குறைந்துவிடும். அதன்பின்

வரும் த்வாபர யுகத்தில் தர்மத்தின் இரு கால்கள் நஷ்டமாகும். பிறகு புஷ்ய நக்சத்திரத்தில் கலியுகத்தின் தொடக்கம் உண்டாகும். அப்போது ஆங்காங்கே தர்மத்தின் ஒரு காலே மீதமிருக்கும்” என்று பகவான் நாராயணன் கூறினார்.

அப்போது கலியுகத்தில் எல்லா இடங்களிலும் தர்மத்தின் கால் பகுதியே மீதமிருக்கும் என்றால் நாங்கள் என்ன செய்ய வேண்டும்? என தேவர்கள் பகவானிடம் கேட்டனர். பகவான் அவர்களுக்குப் பதில் உரைத்தார்.

“தேவர்களே! எங்கு வேதம், யக்ஞம், தவம், சத்யம், புலனடக்கம் மற்றும் அகிம்சா தர்மம் பரவுமோ அந்த தேசத்தையே நீங்கள் ஆஸ்ரயிக்க வேண்டும் அவ்வாறு செய்தால் உங்களை அதர்மம் தீண்டாது” எனப் பகவான் கூறினார். பகவானின் இந்த உபதேசத்தைப் பெற்ற ரிஷிகளும், தேவர்களும் அவரை வணங்கித் தாம் விரும்பிய இடங்களுக்குச் சென்றனர். பிரம்மா மட்டுமே அங்கு இருந்தார். அவர் அநிருத்த திருமேனியில் உள்ள பகவான் ஸ்ரீ ஹரியைத் தரிசிக்க விரும்பினார். அவருக்கு ஹயக்ரீவர் சொருபத்தில் பகவான் தரிசனமளித்தார். அவர் கமண்டலுவும், த்ரிதண்டமும் தரித்து ஆறு அங்கங்களோடு வேதத்தை ஆவ்ருத்தி செய்து கொண்டிருந்தார். ஹயக்ரீவரைத் தரிசித்து வணங்கிய பிரம்மாவிடம் பகவான் இவ்வாறு கூறினார்;

“பிரம்மனே! நீ உலகனைத்தின் எல்லாக் கர்மங்களையும் அவற்றால் அடையும் கதிகளையும் விதிப்படி நிர்ணயிப்பாய். ஏன் எனில் நீயே எல்லாப் பிராணிகளின் இறைவன்; அனைவருக்கும் பிரபு; உலகின் குரு; நான் உன் மீது பாரத்தை வைத்துள்ளேன். எப்போது உனக்குத் தேவர்களின் காரியம் சகிக்க முடியாதது ஆகுமோ, அப்போது உன்முன் தோன்றி ஆத்ம ஞானத்தை உபதேசிப்பேன்” என்று கூறி மறைந்துவிட்டார். பிரம்மாவும் தன் உலகத்தைச் சென்றடைந்தார்.

சிஷ்யர்களே! இவ்வாறு சனாதன பகவான் பத்மநாபன் யாகங்களில் அக்ர போக்தாவாகவும், (முதலில் உண்பவர்) எப்போதும் யக்ஞத்தை போஷிப்பவராகவும், தொடங்குபவராகவும் கூறப்படுகிறார். அவர் சிலசமயம் தர்மாத்மாக்களின் துறவற தர்மத்தை ஆஸ்ரயிக்கிறார். சிலசமயம் உலக வ்ருத்திக்காக லௌகிக தர்மத்தைச் சட்டமாக்குகிறார். அந்த நாராயணனே மக்களின் முதலும், நடுவும், முடிவுமாவார். அவரே தாதா-தேய-கர்த்தா-காரியம் ஆவார். அவரே யுக முடிவில் லோகங்களை அழித்துவிட்டுத் தூங்கி விடுகிறார். அவரே கல்பத்தின் ஆரம்பத்தில் விழித்து

உலகனைத்தையும் படைக்கிறார்.

சிஷ்யர்களே! நீங்கள் அந்த பிறப்பற்றவரும், விஸ்வரூபரும், தேவர்களின் ஆஸ்ரயமானவரும், நிர்குண பரமாத்மாவுமான நாராயணனை வணங்குங்கள். அவரே மகாபூதங்களுக்குத் தலைவர். வசுக்கள், ஆதித்யர்கள், ருத்ரர்களுக்கும் சுவாமி. அஸ்வினி குமாரர்கள், மருத் கணங்களைப் பாலனம் செய்பவர். வேதங்கள், யாகங்களின் தலைவர். அவரை நமஸ்காரம் செய்யுங்கள்.

எப்போதும் கடலில் வாழும், எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் மோகூத தர்மத்தை உபதேசிக்கும் சாந்தரூபரான அந்த ஹரிக்கு நமஸ்காரம் செய்யுங்கள். தவம், தேஜஸ், புகழ், வாக்கு மற்றும் நதிகளின் ஸ்வாமியும், நித்ய பாதுகாவலருமான ஹரிக்கு நமஸ்காரம் செய்யுங்கள். ஜடை தரிப்பவரும், ஒற்றைக் கொம்புள்ள வராஹரும், அறிவுள்ள விவஸ்வானும், ஹயக்ரீவரும், நான்கு உருவம் தரிப்பவருமான நாராயணனுக்கு நமஸ்காரம் செய்யுங்கள்.

ரகசிய சொரூபம் உடையவரும், ஞானக் கண்ணால் மட்டுமே பார்க்கப்பட்டவரும், அக்ஷர-க்ஷர ரூபமுடையவருமான அந்த ஹரிக்கு நமஸ்காரம் செய்யுங்கள். அவிநாசி நாராயணன் எல்லா இடங்களிலும் சஞ்சரிப்பவர். பரப்ரம்மம் ஆனவர்; முன்பு நான் ஞான திருஷ்டியாலேயே இவரை இவ்வாறு அறிந்துள்ளேன். சிஷ்யர்களே! நீங்கள் கேட்பதால் நான் இந்த விஷயங்களை உள்ளவாறே கூறியுள்ளேன். நீங்கள் சர்வேஸ்வரனான ஸ்ரீ ஹரியைச் சரணடையுங்கள். வேத மந்திரங்கள் மூலம் அவரைப் பாடுங்கள். முறைப்படி அவரையே பூஜியுங்கள்” என்று வேத வியாசர் தன்னுடைய சிஷ்யர்களுக்குக் கூறினார்.

பிறகு எங்களுடன் நான்கு வேதங்களின் ருசாக்கள் மூலம் அந்த நாராயணனைத் துதித்தார். ஜனமேஜயா! நீ என்னிடம் கேட்டதற்கான அனைத்து விவரங்களையும் உனக்குக் கூறியுள்ளேன். இவை அனைத்தும் எங்கள் குரு வியாசர் உபதேசித்ததாகும் என வைசம்பாயனர் ஜனமேஜயனிடம் கூறினார்.

பலச்ருதி:

நாராயண மகாத்மியத்தைக் கேட்டவரும், படித்தவரும், அறிவுடையவராய் அழகுடையவராய்ப் பிணியற்றவராய் ஆகின்றனர். விருப்பம் நிறைவேறப் பெறுகிறார். பிராமணன் வேதங்களை அறிகிறான்.

சூத்திரியன் வெற்றி பெறுகிறான்; வைசியன் லாபத்தையும், சூத்திரன் சுகத்தையும் பெறுகின்றனர். புதல்வன் இல்லாதவன் புதல்வனைப் பெறுகிறான். கன்னிகை விரும்பிய கணவனைப் பெறுகிறான். யாத்திரை வழியில் இதைப் படிப்பவர் நலத்துடன் யாத்திரையை முடிக்கிறார். படிப்பவன், கேட்பவரும் விரும்பிய பொருளைப் பெற்று விடுகின்றனர்.

58. ஸ்ரீ நாராயண மகிமை II

ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அர்ஜுனுக்கு வருணித்ததை வைசம்பாயனர்
ஜனமேஜயனுக்குக் கூறியது. (சாந்தி பருவம் அத்-341, 342)

ஜனமேஜயன் வைசம்பாயனரிடம், வியாசர் ஸ்ரீ ஹரியைத் துதி செய்த பலவகை நாமங்களின் விளக்கங்களைக் கூறுமாறு கேட்டார். வைசம்பாயனர் இதுகுறித்து, அர்ஜுனன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடம் கேட்டதையும், பகவான் அர்ஜுனுக்குக் கூறிய தன்னுடைய பெயர்களின் மகிமையையும் ஜனமேஜயனுக்கு விளக்கினார்.

அர்ஜுனன் பகவானிடம் கேட்டார்; “ஜகன்நாதா! பகவானே! நாராயணா! மகரிஷிகள் உங்களுக்கு என்னென்ன பெயர்களைக் கூறியுள்ளார்களோ, புராணங்களிலும், வேதங்களிலும் சமயத்திற்கேற்ப என்னென்ன ரகசியமான பெயர்கள் படிக்கப்படுகின்றனவோ, அவை அனைத்தின் விளக்கத்தையும் நான் உங்கள் வாயால் கேட்க விரும்புகிறேன். பிரபோ! கேசவா! உங்களைத் தவிர வேறு யாராலும் இந்தப் பெயர்களின் உற்பத்தியைக் கூற முடியாது” என்றார்.

ஸ்ரீ பகவான் அர்ஜுனுக்குத் தன் பெயர்களின் சிறப்பைக் கூறலானார். அர்ஜுனா! ரிக், யஜுர், சாம, அதர்வ வேதங்கள்; உபநிஷத், புராணம், ஜோதிஷம், சாங்க்ய சாஸ்திரம், யோக சாஸ்திரம் மற்றும் ஆயுர் வேதத்தில் மகரிஷிகள் எனக்குப் பல பெயர்களைக் கூறியுள்ளனர். அவற்றில் சில பெயர்கள் குணங்களுக்கு ஏற்றவை. சில கர்மங்களால் உண்டானவை. அர்ஜுனா நீ முதலில் மனத்தை ஒருமுகப்படுத்தி என்னுடைய கர்மங்களின் உண்டான பெயர்களின் விளக்கத்தைக் கேள்” என்று கூறத் தொடங்கினார்.

நாராயணனின் கர்மங்களால் உண்டான பெயர்கள்

“எல்லா தேகதாரிகளின் உன்னத ஆத்மாவான, நிற்குண சகுண ரூபமான விஸ்வாத்மா பகவான் நாராயணனுக்கு நமஸ்காரம். அர்ஜுனா! யாருடைய அருளால் பிரம்மாவும், சினத்தால் ருத்ரனும் தோன்றினார்களோ, அந்த ஸ்ரீ ஹரியே சராசர உலகம் அனைத்தும் தோன்றக் காரணமாவார். 18 குணங்களையுடைய சத்வமோ, ஆதி புருஷனோ அவனே என்னுடைய ப்ராப்ருக்ருதியாவான். (அன்பு, ஒளி, மேன்மை, லேசான தன்மை, சுகம், கருமித்தனமின்மை, கோபமின்மை, திருப்தி, ச்ரத்தை, பொறுமை, தைரியம், அகிம்சை, தூய்மை, சினமின்மை, எளிமை, சமத்தன்மை, சத்தியம், குற்றப்பார்வையின்மை என்பவை சத்வத்தின் 18 குணங்கள்)

ப்ருத்வி ஆகாயத்தின் ஆத்ம சொரூபம், அவள் ஆத்ம பலத்தால் உலகனைத்தையும் தரிக்கிறாள். அவளே ருதா (கர்மபலத்தின் கதி) சத்யா, அமர, அஜேய மற்றும் உலகங்களின் ஆத்மா. அதிலிருந்தே சிருஷ்டி, பிரளயம் முதலிய மாறுதல்கள் தோன்றுகின்றன. அதுவே தவம், யாகம் மற்றும் யஜமானனாகும். அதுவே புராதனமான விராட் சொரூபம். அதுவே அநிருத்தன் என்று கூறப்படுகிறது. அதனிடமிருந்தே உலகங்களின் சிருஷ்டியும், பிரளயமும் உண்டாகின்றன.

பிரளய கால இருள் கழிந்தபின் அநிருத்தனின் அருளால் ஒரு தாமரை தோன்றியது. அந்தத் தாமரையிலிருந்து பிரம்மா தோன்றினார். அநிருத்தனின் அருளால் தோன்றிய பிரம்மாவின் பகல் கழிந்ததும், கோபத்தால் அவருடைய நெற்றியிலிருந்து அவருடைய புதல்வன் உருவில் சம்ஹாரம் செய்யும் ருத்ரன் தோன்றினார். அவ்விருவரும் பகவானின் அருளாலும் சினத்தாலும் தோன்றியவர்கள் சிருஷ்டி, சம்ஹார காரியங்களை நிறைவேற்றுவவர்கள். இவர்கள் சிருஷ்டிக்கும், பிரளயத்திற்கும் காரணம் மட்டுமே ஆவார்கள்.

இவர்களில் சம்ஹாரம் செய்யும் ருத்ரனுக்கு கபர்தி (ஜடாதாரி) ஜடிலன், முண்டன், மயானவாசி, உக்ரதவம் உடையவன், ருத்ரன், யோகி, பயங்கரமானவன், தகூயக்ஞத்தை அழிப்பவன், பகனின் கண்களை அபகரிப்பவன் என்னும் பல பெயர்கள் உள்ளன. இந்த ருத்ர பகவானும் நாராயணனின் சொரூபம் என்றே அறிய வேண்டும். ஒவ்வொரு யுகத்திலும் அந்த தேவாதிதேவன் மகேஸ்வரனைப் பூஜிப்பது நாராயணனையே பூஜிப்பதாகிறது, உலகனைத்தின் ஆத்மாவான நான் முதலில் என்னுடைய ஆத்ம சொரூபமான ருத்ரனை பூஜிக்கிறேன். நான் ருத்ரனைப் பூஜிக்காவிட்டால், வேறு யாரும் சங்கரனைப் பூஜை செய்ய மாட்டான் என்பது என் கொள்கை. என்னுடைய இந்தக் காரியத்தைப் பிரமாணம் அல்லது முன்மாதிரியாகக் கருதி மக்கள் அதைப் பின்பற்றுகிறார்கள்.

யார் ருத்ரனைப் பூஜை செய்வாரோ, அவர் என்னைப் பின்பற்றுவனாவான் கௌந்தேயா! ருத்ரனும், நாராயணனும் ஒரே சொரூபமாவார்கள். இரு சொரூபத்தைத் தரித்து, உலகில் யாகம் முதலிய எல்லாக் காரியங்களிலும் ஈடுபடுகிறார்கள். எனக்கு வேறு ஒருவர் எந்த வரத்தையும் அளிக்க முடியாது என்று யோசித்தே நான் புதல்வனைப் பெறுவதற்காக என் ஆத்ம சொரூபமான ருத்ரனை நானே ஆராதித்தேன். விஷ்ணு தன் ஆத்ம சொரூபமான சிவனைத் தவிர வேறு எந்த தெய்வத்தையும் வணங்குவதில்லை. ஆகவே நான் ருத்ரனைப் பூஜிக்கிறேன். பிரம்மா, ருத்ரன், இந்திரன், ரிஷிகளுடன் தேவர்கள் அனைவரும் தேவர்களில் சிறந்த நாராயணன் ஸ்ரீ ஹரியை அர்ச்சனை செய்கிறார்கள்.

பாரதா! முக்காலங்களிலும் உண்டாகும் எல்லா புருஷர்களிலும் பகவான் விஷ்ணுவே முதல்வராக எண்ணப்படுகிறார். ஆகவே, அனைவரும் எப்போதும் அவரையே பூஜித்து சேவை செய்ய வேண்டும். அர்ஜுனா! நீ ஹவ்ய தாதாவான விஷ்ணுவை வணங்கு. ஆர்த்தன், ஜிக்ஞாசு, அர்த்தார்தி, ஞானி என்னும் நான்கு வகையான மனிதர்கள் என்னுடைய பக்தர்களாவர். இவர்களில் யார் தனியாக என்னைப் பஜனை செய்கிறார்களோ, மற்ற தேவர்களை ஆராதிப்பதில்லையோ அவர்கள் எல்லோரிலும் சிறந்தவர்கள். பலனை எதிர்பாராத அந்த பக்தர்களின் பரமகதி நானே ஆவேன். மற்ற மூன்று வகையான பக்தர்கள் பலனை விரும்புவவர்கள். மற்ற தேவர்களைப் பலனை எதிர்பார்த்துப் பூஜித்து அனைவரும் புண்ணியத்தின் போகத்திற்குப் பிறகு சொர்க்கம் முதலிய லோகங்களிலிருந்து கீழே விழுந்து விரிகிறார்கள்.

ஆனால் இவர்களில் ஞானியானவன் பிரம்மா, சிவன், மற்ற தேவர்களைப் பலனை எதிர்பாராமல் பூஜை செய்தாலும் இறுதியில் பரமாத்மாவான என்னையே அடைகிறான். பார்த்தா! நான் உன்னிடம் பக்தர்களின் வேற்றுமையைக் கூறினேன். அர்ஜுனா! நீ, நான் இருவருமே நர-நாராயணன் என்ற பெயருடைய ரிஷிகளாவோம். புவியின் பாரத்தைக் குறைப்பதற்காக நாம் மனித சரீரத்தில் பிரவேசித்துள்ளோம். பாரதா! நான் அத்யாத்ம யோகங்களை அறிவேன். நான் யார் எங்கிருந்து வந்துள்ளேன் என்னும் விஷயத்தின் ஞானம் எனக்குள்ளது. லௌகிக மேன்மையின் சாதகன், லௌகிக தர்மம், புகழ் அளிக்கும் துறவற தர்மமும் கூட நான் அறிந்தவையே யாகும்.

சனாதன புருஷனான நான் ஒருவனே மனிதர்களின் புகழ் மிக்க ஆஸ்ரயமான நாராயணன் ஆவேன். நரனிடமிருந்து தோன்றியதால் நீரை நார் என்று கூறுகிறார்கள். அந்த நாரம் (அதாவது நீர்) முதலில் என்னுடைய அயனமாக (வாழ்விடமாக) இருந்தது. அதனால் நான் நாராயணன் என்று அழைக்கப்படுகிறேன். நானே சூரியனின் ரூபத்தைத் தரித்து என் கிரணங்களால் உலகனைத்திலும் வியாபித்துள்ளேன். நானே பிராணிகளின் இருப்பிடம் அதனால் என் பெயர் வாசுதேவனாகும்.

பார்த்தா! நான் பிராணிகள் அனைத்தின் கதியும் உற்பத்தி ஸ்தானமும் ஆவேன். நான் வானத்தையும், புவியையும் வியாபித்துள்ளேன். என்னுடைய ஒளி எல்லாவற்றையும் விடச் சிறந்தது. பிராணிகள் அனைத்தும் இறுதி காலத்தில் எந்த பிரம்மத்தை அடைய விரும்புகின்றனவோ அதுவும் நானே ஆவேன். நான் எல்லாவற்றையும் அதிக்ரமித்திருக்கிறேன். இந்தக் காரணங்களால் நான் விஷ்ணு என்று பெயர் பெறுகிறேன்.

மனிதன் புலனடக்கத்தோடு, சித்தி பெற விரும்பி, என்னை அடைய விரும்புகிறான். புலனடக்கத்தின் மூலமே பூமி, சுவர்க்கம், நடுவிலுள்ள லோகங்களின் உயர்ந்த நிலையைப் பெற விரும்புகிறான். ஆகவே நான் தாமோதரன் என்று அழைக்கப்படுகிறேன். அன்னம், வேதம், நீர் இவற்றைப் ப்ருஷ்னி என்று கூறுகிறார்கள். இவை எப்போதும் என் கர்ப்பத்தில் உள்ளன. ஆகவே என்னுடைய பெயர் ப்ருஷ்னி கர்ப்பனாகும்.

த்ரித முனிவர் தன் சகோதரர்களான ஏகதன், மற்றும் த்விதனால் கிணற்றில் வீழ்த்தப்பட்டபோது, ரிஷிகள் த்ரிதனைக் காப்பாற்றும்படி என்னிடம் பிரார்த்தனை செய்தார்கள். அப்போது ப்ருஷ்னி கர்ப்பன் என்னும் என்னுடைய பெயரைத் தொடர்ந்து கீர்த்தனம் செய்து, ரிஷிகளில் சிறந்த த்ரிதர் அந்த கிணற்றிலிருந்து வெளிவந்துவிட்டார். உலகைத் தகிக்கச் செய்யும் சூரியன், சந்திரன் மற்றும் அக்னி ஆகியவர்களின் கிரணங்கள் பிரகாசிக்கின்றன. அவை அனைத்தும் என்னுடைய கேசம் என்று கூறப்படுகின்றன. அந்தக்கேசம் உடையவனாதலால் த்விஜ சிரேஷ்டர்கள் என்னைக் கேசவன் என்று கூறுகிறார்கள்.

இவ்வாறு என்னுடைய கேசவன் என்ற பெயர் எல்லா தேவர்களுக்கும், மகாத்மாவான ரிஷிகளுக்கும் வரமளிக்கிறது. பார்த்தா! அக்னி சோமனோடு சேர்ந்து ஒரு பிறவியை அடைந்தார். அதனால் சராசரி உலகம் முழுவதும் அக்னி சோம மயமானது. புராணங்களில் அக்னியும், சோமனும் ஒரே பிறவி உடையவர்கள் என்று கூறப்படுகிறது. தேவர்களின் அனைவரின் வாய் அக்னியாவார். ஒரே பிறவி ஆதலால், இவர்களில் ஒருவர் மற்றவருக்கு ஆனந்தம் அளிப்பவர்கள் ஆவர். அத்துடன் எல்லா உலகத்தையும் தரிப்பவர் ஆவர்” என்றார்.

சிருஷ்டியின் தொடக்க நிலையின் வருணனை

இச்சமயம், அர்ஜுனன் பகவானிடம், ‘மதுகுதனா! அக்னியும், சோமனும் பழைய காலத்தில் எவ்வாறு ஒரே பிறவியாக ஆனார்கள்? என்பதைக் கூறுங்கள் என்று கேட்டார். பகவான் நாராயணன் அர்ஜுனனுக்குத் தன்னுடைய தோற்றத்தின் பழமையான விவரத்தை எடுத்துரைக்கலானார்.

பார்த்தா! ஒரு ஆயிரம் சதுர்யுகம் கழிந்ததும் எல்லா உலகங்களுக்கும் பிரளயகாலம் வந்துவிட்டது. எல்லா பூதங்களும் அவ்யக்தத்தில் லயமாகிவிட்டன. ஸ்தாவர-ஐங்கம பிராணிகள் அனைத்தும் மறைந்துவிட்டன. நாற்புறமும் கோரமான இருள் பரவிவிட்டது. உலகம் முழுவதும் ஏகார்க்கவ நீரில் ஆழ்ந்துவிட்டன. எல்லாப்பக்கமும் நீர் மட்டுமே இருந்தது. அப்போது

இரவும் இல்லை. பகலும் இல்லை. சத்தும் இல்லை; அசத்தும் இல்லை. வ்யக்தமும் இல்லை. அவ்யக்தத்தின் நிலையும் இல்லை.

அந்த நிலையில், நாராயணனின் குணங்களை ஆஸ்ரயித்து வாழ்ந்த முதுமையற்ற, மரணமற்ற, புலன்களற்ற, சத்ய சொரூபமான, இம்சையற்ற, சிறப்பு ப்ரக்ருதிகளின் காரணபூதரான, பகையற்ற, அக்ஷய, அமர, முதுமையற்ற நிராகார சர்வ வ்யாபியானவரும், அவினாசியான சனாதன புருஷருமான ஹரியின் தோற்றம் உண்டாயிற்று. இந்த விஷயத்தில் ச்ருதி இவ்வாறு கூறுகிறது அந்தப் பிரளயத்தில் பகலும் இல்லை; இரவும் இல்லை. சத்தும் இல்லை; அசத்தும் இல்லை. இருள் மட்டுமே எதிரில் இருந்தது. அதுவே விஸ்வாத்மாவின் இரவாக இருந்தது.

அந்தசமயம் அந்த மாயையில் சிறந்த ஈஸ்வரனிடமிருந்து தோன்றிய பிரம்மாவின் தோற்றம் உண்டானது. அப்போது அந்த புருஷன் பிரஜைகளைச் சிருஷ்டிக்கும் விருப்பத்தோடு தன் கண்களின் மூலம் அக்னியையும், சோமனையும் தோற்றுவித்தார். இவ்விதம் பௌதிக சர்க்கத்தின் சிருஷ்டி உண்டானதும், பிரஜைகளின் உற்பத்தி சமயத்தில் வரிசையாகப் பிரம்மம் மற்றும் கூத்தரத்தின் தோற்றம் உண்டாயிற்று. எது சோமனோ அது பிரம்மமாகும். எது பிரம்மமோ அதுவே பிராமணமாகும். எது அக்னியோ அதுவே கூத்தரன் அல்லது கூத்திரியஜாதியாகும். கூத்திரியர்களை விட பிராமணஜாதி அதிக பலமுடையது. பிராமணனுடைய பலம் எல்லா மனிதர்களுக்கும் பிரத்யகூஷமானது.

பிராமணனுக்கு போஜனம் அளிப்பவன் அக்னியில் ஆஹூதி அளிப்பவன் ஆவான். பிரம்மா பூதங்களைச் சிருஷ்டித்தார். எல்லா பூதங்களையும் அதனதன் இடத்தில் ஸ்தாபித்தார். மந்திர வாக்கியமும், அக்னியே யாகங்களின் ஹோதா; எல்லா தேவர்கள், மனிதர்களுக்கும், உலகனைத்திற்கும் நன்மை செய்வது எனக் கூறுகின்றது. அந்த அக்னி தேவனே பிராமணனாகிறார். ஏன் எனில் மந்திரங்கள் இல்லாமல் ஹவனம் நடைபெறுவதில்லை. புருஷன் இல்லாமல் தவம் நடைபெற முடியாது. ஹவிஸ்யங்களுடன், மந்திரங்களோடு, தேவ, மனித, ரிஷிகளின் பூஜை நடைபெறுகிறது. ஆகவே, அக்னிதேவா! நீ ஹோதாவாக நியமிக்கப்படுகிறாய். மனிதர்களில் யார் ஹோதாவிற்கு அதிகாரியாகிறார்களோ, அவர்கள் பிராமணனுடையவர்களாவர். ஏன் எனில் அவர்களுக்கே யக்கும் செய்விக்கும் அதிகாரம் உள்ளது.

த்விஜாதியர்களில் கூத்திரியர்களுக்கும், வைசியர்களுக்கும் யக்கும் செய்விக்கும் அதிகாரம் கிடையாது. ஆகவே, அக்னி சொரூபரான

பிராமணர்களே யக்ஞத்தின் பாரத்தைச் சுமக்கிறார்கள். அவர்கள் யக்ஞ தேவர்களைத் திருப்தி செய்கிறார்கள். தேவர்கள் புவியைத் தன-தான்யத்தால் செழுமை உடையதாகச் செய்கிறார்கள். யார் பிராமணர்களுடைய முகம் என்னும் அக்னியில் அன்னத்தை ஆஹுதி அளிக்கிறார்களோ, அவர் கொழுந்துவிட்டு எரியும் தீயில் ஹோமம் செய்வதாகக் கருதப்படுகிறார். இவ்வாறு பிராமணர்கள் அக்னி சொரூபமானவர்கள். அக்னிதேவன் விஷ்ணு ஆவார். அவர் எல்லாப் பிராணிகளின் உள்ளும் பிரவேசித்து அவர்களுடைய பிராணனைத் தரிக்கிறார்.

இந்த விஷயத்தில் சனக்குமாரர் கூறிய சுலோகமும் கிடைக்கிறது. “எல்லோருடைய ஆதி காரணமான பிரம்மா முதலில் நிர்மலமான உலகைச் சிருஷ்டித்தார் பிரம்மத்திலிருந்து உற்பத்தியான அமர-தேவர்கள் பிராமணர்களிடையே வேத த்வனியின் மூலமே சொர்க்கலோகத்திற்குச் செல்கிறார்கள்” என்பதே அந்த ஸ்லோகம். உறி பால், தயிர் ஆகியவற்றைத் தாங்குகிறது. அதுபோல பிராமணனுடைய அறிவுடைய சொல், கர்மம், சிரத்தை, தவம், பூமியையும், சொர்க்கத்தையும் தரிக்கிறது. சத்தியத்தைவிட வேறு ஒரு தர்மம் கிடையாது. தாய்க்குச் சமமான குருவும் கிடையாது. பிராமணனை விடச் சிறந்த இக-பரலோகத்தில் நன்மை செய்பவனும் வேறு யாரும் கிடையாது.

பிராமணனுக்குப் பிழைப்பு இல்லாத ராஜ்யத்தின் மன்னனுக்குச் சவாரியும் மற்ற பிரஜைகளும் இருப்பதில்லை. மற்றவர்களுக்கு அளிப்பதற்காக அவனிடம் பால், தயிர் பானைகள் கடையப்படுவதில்லை. அத்தகையவர்கள் தங்களுடைய மரியாதையில் இருந்து விலகிக் கொள்ளையர்களாகி விடுகின்றனர். வேதம், புராணம் மற்றும் இதிகாசங்களின் பிரமாணத்தால், பிராமணர்களின் உற்பத்தி பகவான் நாராயணனின் முகத்திலிருந்து உண்டானவர்கள் என்பது சித்தமாகிறது. ஆகவே, அந்த பிராமணர்கள், சர்வாத்மா, சர்வகர்த்தா, சர்வ பாவனை சொரூபமாவார்கள். தேவாதி தேவன் பிரம்மாவின் மூலம் எல்லோருக்கும் முதலில் பிராமணர்கள் தோன்றினர். அதற்குப் பிறகே மற்ற வர்ணங்கள் தோன்றின.

தேவர், அசுரர், மகரிஷி முதலிய பூத விசேஷங்கள் பிராமணர்களாலேயே அவர்களுடைய அதிகாரத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டனர். அவர்களிடம் குற்றம் உண்டானபோது, பிராமணர்களால் தண்டிக்கப்பட்டனர்.

அகல்யா மீது பலாத்காரம் செய்ததால் கௌதமரின் சாபத்தால் இந்திரன் ஹரிஸ்மஸ்ரு (தாடி மீசை உடையவன்) ஆக நேர்ந்தது. விஸ்வாமித்திரரின் சாபத்தால் இந்திரன் தன் அண்டகோசத்தை இழக்க

நேர்ந்தது. அவருக்கு ஆட்டின் அங்க கோசம் இணைக்க வேண்டியிருந்தது. அஸ்வினி குமாரர்களுக்கு உரிய யக்ஞ பாகத்தை அளிக்க மறுத்ததால், வஜ்ரம் ஏந்திய இந்திரனுடைய இரு கைகளையும் ச்யவன மகரிஷி ஸ்தம்பிக்கச் செய்தார்.

இதேபோல, தக்ஷப் பிரஜாபதி ருத்ரன் தன் யாகத்தை அழித்ததால் கோபம் கொண்டு மிகப் பெரும் தவம் செய்து, ருத்ரனின் நெற்றியில் மூன்றாவது கண் தோன்றுமாறு செய்தார். ருத்ரன் திரிபுர நிவாசிகளான தைத்யர்களை வதம் செய்வதற்காகத் தீக்ஷ பெற்றபோது, சுக்ராசாரியார் தன்னுடைய தலையிலிருந்து ஜடைகளைப் பிடுங்கி அவற்றை மகாதேவன் மீது பிரயோகித்தார். அந்த ஜடையிலிருந்து பல சர்ப்பங்கள் தோன்றி ருத்ரனின் கண்டத்தைக் கொத்தத் தொடங்கியதால், மகாதேவனின் கண்டம் நீலமாகிவிட்டது. முதலில் ஸ்வாயம்புவ மன்வந்தரத்தில் நாராயணன் தன் கையால் அவருடைய கண்டத்தைப் பற்றினார். அதனால் கண்டம் நீலமாகப் பெற்ற மகாதேவன் நீலகண்டன் என அழைக்கப்பட்டார்.

த்வஷ்டாவின் புதல்வர் விஸ்வருபன் தேவர்களின் புரோகிதர். அசுரர்களின் மருமகனாவார். எனவே அவர் தேவர்களுக்கு நேராகவும், அசுரர்களுக்கு மறைவிலும் யக்ஞங்களின் பாகத்தை அளித்து வந்தார். சிறிது காலம் கழிந்த பிறகு, ஹிரண்ய கசிபுவை முன்னிட்டு அசுரர்கள் அனைவரும் விஸ்வருபனின் தாயிடம் சென்று அவரிடம், “சகோதரி, உன் புதல்வன் விஸ்வருபன் மூன்று தலையுடையவன். தேவர்களுக்குப் புரோகிதன் ஆன அவன் தேவர்களுக்கு நேராகவும், எங்களுக்கு மறைவாகவும் பாகம் அளிக்கிறான். இதனால் தேவர்கள் வளர்ச்சியடைகிறார்கள். நாங்கள் எப்போதும் கூழ்ணமாகிக் கொண்டிருக்கிறோம். நீ இவனைத் தடுத்துத் தேவர்களை விட்டு விலகி நம்முடைய பக்ஷத்தை ஏற்கும்படிச் கூறு என வேண்டினர்.

இதனை ஏற்று, விஸ்வருபனிடம் சென்ற அவன் தாயார், “மகனே! நீ மற்றவர்கள் பக்கத்தை விருத்தி செய்கிறாய். மாமாவின் பக்கத்தை அழித்துக் கொண்டிருக்கிறாய். நீ இவ்வாறு செய்யக்கூடாது” என்றாள். விஸ்வருபனும் தாயின் கட்டளையை மீறாமல், ஹிரண்ய கசிபுவிடம் சென்றார். முன்னரே, பிரம்மாவின் புதல்வர் வசிஷ்டர், ஹிரண்யகசிபுவிற்கு, “நீ யாகத்தில் என்னை அவமதித்து வேறு ஹோதாவைத் தேர்ந்தெடுத்துள்ளாய். ஆதலால் இந்த யாகம் நடந்து முடிவதற்கு முன் ஒரு பிராணியின் கையால் உன் வதம் நிகழும்” என்று சாபமளித்திருந்தார் அதனால் ஹிரண்யகசிபுவின் வதம் நிகழ்ந்தது.

விஸ்வரூபன் அசுரர்களின் பக்கத்தை வளர்ப்பதற்காகப் பெரும் தவத்தில் ஈடுபட்டார். அதைக்கண்ட இந்திரன் விஸ்வரூபனின் தவத்தைக் கலைப்பதற்காக அழகிய அப்சரஸ்களை அனுப்பினார். அழகிய அவர்களின் பால் ஈர்க்கப்பட்ட விஸ்வரூபன் அவர்களிடம் பற்றுக் கொண்டார். அப்சரஸ்கள் தாங்கள் வந்த இடத்திற்கே செல்கிறோம் என்றனர். விஸ்வரூபன் அவர்களைத் தன்னுடன் இருக்குமாறு கூறினார். அந்த அப்சரஸ்கள் நாங்கள் முன்பே இந்திரனை வரித்து விட்டோம் என்று கூறினார்.

அப்போது விஸ்வரூபன் அவர்களிடம், “இன்றே, இந்திரன் மற்றும் தேவர்கள் இல்லாமல் போவார்கள்” என்று கூறி மந்திரங்களை ஜபிக்கலானார். அதனால் அவருடைய சக்தி மிகவும் அதிகரித்துவிட்டது. மூன்று தலையுடைய விஸ்வரூபன் தன்னுடைய வாயால், உலகில் பிராமணர்கள் மூலம் முறைப்படி யாகங்களில் ஹோமம் செய்யப்பட்ட சோமரசத்தைப் பருகினார். மற்றொரு வாயால் அன்னத்தை உண்டார். மூன்றாவதாக இந்திரன் முதலிய தேவர்களின் தேஜஸைப் பருகினார். விஸ்வரூபனுடைய சரீரம் முழுவதும் சோமபானத்தால் புஷ்டி அடைந்தது.

அதனைக் கண்டு இந்திரன் மிகவும் கவலையடைந்தார். தேவர்களுடன் பிரம்மாவிடம் சென்றார். அவரிடம், “பகவன்; விஸ்வரூபன் யாகங்கள் அனைத்திலும் முறைப்படி ஹோமம் செய்த சோமரசத்தைப் பருகுகிறார். நாங்கள் யக்ஞ பாகத்திலிருந்து வஞ்சிக்கப்பட்டோம். அசுரர்களின் பலம் அதிகரிக்கிறது. நாங்கள் கூடிணமாகிக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆகவே, தாங்கள் எங்களுக்கு நன்மையைச் செய்ய வேண்டும்” என்று கேட்டார்.

அப்போது, பிரம்மா, தேவர்களிடம், “ப்ருகு வம்சத்தைச் சேர்ந்த ததீசி என்னும் ரிஷி தவம் புரிகிறார். அவரிடம் சென்று அவருடைய சரீரத்தைத் தியாகம் செய்யும்படிக் கேளுங்கள்; வரம் பெறுங்கள்; பிறகு அவருடைய எலும்பிலிருந்து வஜ்ரம் என்னும் ஆயுதத்தைத் தயார் செய்யுங்கள்” என்றார். தேவர்கள் அனைவரும் ததீசி முனிவரிடம் சென்றனர். ததீசி அவர்களை வரவேற்றார். நான் உங்களுக்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டார். தேவர்கள் அவரிடம்; உலக நன்மைக்காத் தங்கள் சரீரத்தைத் தியாகம் செய்யுங்கள் என்று கேட்டனர். அதைக் கேட்டு ததீசி கவலை கொள்ளவில்லை.

சுக-துக்கத்தில் சமமாக இருந்த பெரும் யோகியான ததீசி ஆத்மாவைப் பரமாத்மாவில் ஈடுபடுத்திச் சரீரத்தைத் துறந்துவிட்டார். அதன்பின் தேவர்கள் அவருடைய எலும்புகளைச் சேகரித்து வஜ்ரம் என்னும் ஆயுதத்தை அமைத்தனர். பிராமணனுடைய எலும்பினால் அமைந்ததும், பகவான் விஷ்ணு பிரவேசித்ததுமான அந்த பிளக்க முடியாத வஜ்ரத்தால்

விஸ்வரூபனின் வதம் நிகழ்ந்தது. அவனுடைய மூன்று தலைகளும் வெட்டப்பட்டன. பிரஜாபதி த்வஷ்டா விஸ்வரூபனைக் கடைந்து தோற்றுவிக்கப்பட்ட பகைவனான விருத்தாசுரனையும் இந்திரன் அதே வஜ்ரத்தால் சம்ஹாரம் செய்தார்.

இந்திரனின் பிரம்மஹத்தி தோஷம்; நகுஷன் தேவேந்திர பதவி பெறுதல்

விஸ்வரூபன் மற்றும் விருத்தாசுரனின் வதத்தால் இந்திரனுக்கு இரண்டு பிரம்மஹத்தி தோஷம் ஏற்பட்டது. அதனால் பயந்த இந்திரன் தேவராஜ பதவியைத் துறந்து, மானசரோவருக்குச் சென்று, யோகத்தினால் அணுவைப் போன்ற உருவம் தரித்துத் தாமரைத் தண்டினுள் புகுந்து கொண்டார். பிரம்மஹத்தியாவின் பயத்தால் இந்திரன் காணாமல் போனதும், உலகிற்குத் தலைவன் யாருமில்லை. தேவர்களிடம் ரஜோகுண, தமோகுண ஆவேசம் ஏற்பட்டது. மகரிஷிகளின் மந்திரங்கள் பயன்படவில்லை. ராக்ஷஸர்கள் பெருகிவிட்டனர். வேதக் கல்வி நின்றுவிட்டது. இந்திரனால் காப்பாற்றப்படாமல், மூவுலகங்களும் பலம் குன்றின.

இதனால் யோசித்து, தேவர்களும், ரிஷிகளும் ஆயுவின் மகனான நகுஷனை தேவேந்திர பதவியில் அபிஷேகம் செய்தனர். நகுஷனின் நெற்றியில் எல்லாப் பிராணிகளின் தேஜஸையும் கொண்ட 500 பிரகாசமான ஒளிகள் பளபளத்தன. அவற்றின் மூலம் அவர் சொர்க்க ராஜ்யத்தைப் பரிபாலனம் செய்யலானார். அதன்படி அனைவரும் இயல்பான நிலைக்கு வந்தனர். மகிழ்ச்சியுடன் இருந்தனர். சிறிது காலம் கழிந்தது. நகுஷன் தேவர்களிடம், இந்திரனுக்குப் பயன்படும் பொருட்கள் அனைத்தும் என் சேவைக்கு வந்துவிட்டன. சசிதேவி மட்டுமே எனக்குக் கிடைக்கவில்லை என்று கூறி, சசியிடம் சென்றார். அவளிடம் நான் தேவர்களின் மன்னன் இந்திரன்; என்னை ஏற்றுக் கொள் என்று கூறினார்.

சசி அவரிடம், “மகாராஜா! தாங்கள் தர்மவத்ஸர்; சந்திர வம்சத்து ரத்தினம். தாங்கள் மாற்றான் மனைவியைப் பலவந்தம் செய்யக்கூடாது” என்று பதிலளித்தார். நகுஷன் சசியிடம், தேவி! நான் இப்போது இந்திரப்பதவியில் நிலைத்துள்ளேன் இந்திரனின் ராஜ்யமும், ரத்தினங்களும் என் அதிகாரத்தில் உள்ளன. ஆகவே உன்னைப் பெறுவதில் எந்த அதர்மமும் இல்லை. ஏன் எனில் நீ இந்திரனுக்குப் பயன்படும் பொருளாவாய்” என்றார். அதைக் கேட்ட சசி, “மன்னா! நான் ஒரு விரதம் எடுத்துள்ளேன். அது இன்னும் முடியவில்லை. அது முடிந்த பிறகு சில நாட்களில் நான் தங்கள் சேவைக்கு வந்துவிடுவேன்” என்று கூறினாள்.

நகுஷன் அகஸ்தியரின் சாபத்தால் சர்ப்பமாதல்

நகுஷனிடம் பயம் கொண்ட சசி துயரத்துடன், தன் கணவனான இந்திரனைக் காண விரும்பினாள். பிருகஸ்பதியிடம் சென்றாள். பிருகஸ்பதி தியானத்தின் மூலம் சசியின் துயரத்தையும் அவள் இந்திரனைக் காண விரும்புவதையும் அறிந்து கொண்டார். அவர் சசியிடம், “விரதம், தவத்தின் மூலம் நீ உபஸ்ருதி தேவியை ஆவாஹனம் செய். அவள் உனக்கு இந்திரனைத் தரிசனம் செய்து வைப்பாள்” என்று கூறினார். குருவின் கட்டளைப்படி சசி மந்திரங்கள் மூலம் வரமளிக்கும் தேவியான உபஸ்ருதியை ஆவாஹனம் செய்தாள். அந்த தேவியும் சசிமுன் தரிசனம் தந்தாள்.

“இந்திராணி, நீ அழைத்ததும் நான் வந்துள்ளேன். நான் உனக்குப் பிரியமான எந்தக் காரியத்தைச் செய்ய வேண்டும்” என்று அந்தத் தேவி கேட்டாள். சசிதேவி அவரை வணங்கி “என் கணவனைத் தாங்கள் எனக்குத் தரிசனம் செய்வியுங்கள்” என்று கேட்டாள். உபஸ்ருதி தேவி சசியை மானசரோவத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். அங்கு தாமரைத் தண்டில் மறைந்திருந்த இந்திரனைத் தரிசனம் செய்வித்தார். தன் மனைவி சசி கவலையும், பலவீனமும் அடைந்திருப்பதைக் கண்டு இந்திரன் துயர் கொண்டார். சசியிடம் “தேவி! எவ்வாறு நாட்களைக் கடத்துகிறாய்” என்று கேட்டார்.

சசி, இந்திரனிடம், “நகுஷ மன்னன் இந்திரனாகியுள்ளான். என்னைத் தன் மனைவியாக்கிக் கொள்ள அழைக்கிறான். எனக்குச் சில நாட்களே அவகாசம் கிடைத்துள்ளது. குறிப்பிட்ட நாட்களுக்குப் பின் நான் அவனுடைய பேச்சை ஏற்பதாக வாக்களித்துள்ளேன்” என்று கூறினாள். அதைக் கேட்ட இந்திரன் அவளுக்கு ஒரு யோசனை கூறினார்.” இந்திரனான நகுஷனிடம் ரிஷிகள் பூட்டிய அபூர்வமான வாகனத்தில் ஏறி வந்து என்னை உங்களிடம் அழைத்துக் கொள்ளுங்கள்” எனக் கேட்குமாறு சசியிடம் தெரிவித்தார்.

சசி தேவியும் இந்திரன் அளித்த ஆலோசனையைப் பெற்றுக் கொண்டு திரும்பினாள். இந்திரன் மீண்டும் தாமரைத் தண்டில் புகுந்து கொண்டார். இந்திராணி வந்ததைக் கண்ட நகுஷன், “தேவி! நீ கேட்ட காலம் முடிந்துவிட்டது.” என்றார். சசிதேவியும் இந்திரன் அளித்த ஆலோசனைப்படி, ரிஷிகள் பூட்டிய தேரில் ஏறித் தன்னிடம் வரக் கூறினாள். நகுஷனும் அவ்வாறே மகரிஷிகளைப் பூட்டிய வாகனத்தில் ஏறிச் சசியிடம் சென்றான். வழியில் நகுஷன் மகரிஷிகளை வேகமாகச் செல்லுமாறு நிந்தித்தான். மித்ரா வருணனின் புதல்வரான கும்பஜமுனிவர் அகஸ்தியரின் சரீரத்தில் இரண்டு கால்களாலும் உதைத்தான். அகத்திய முனிவர் கடும் கோபம் கொண்டார்.

நகுஷனிடம் செய்யத்தகாத நீச காரியத்தில் ஈடுபட்ட பாவி நகுஷா! நீ இப்போதே பூமியில் விழுந்து பூமியும் மலையும் இருக்கும் வரை சர்ப்பமாகிவிடு எனச் சாபமளித்தார். அகத்தியர் அவ்வாறு கூறியதுமே நகுஷன் அந்த ரிஷிகளால் சுமக்கப்பட்ட வாகனத்திலிருந்து பூமியில் விழுந்து விட்டான். நகுஷன் வீழ்ந்த பின் மூவுலக ராஜ்யமும் மீண்டும் இந்திரன் இல்லாததாயின; ஆகவே, தேவர்களும், ரிஷிகளும் இந்திரனை வேண்டி விஷ்ணுவைச் சரணடைந்தனர். பிரம்மஹத்தியால் பீடிக்கப்பட்ட இந்திரனைக் காப்பாற்றுமாறு வேண்டினார்.

விஷ்ணு பகவான், அவர்களிடம் இந்திரன் விஷ்ணுவை நோக்கி அஸ்வமேத யாகம் செய்யட்டும். அப்போது அவர் மீண்டும் தன் இடத்தைப் பெறுவார்” எனக் கூறினார். தேவர்களும், ரிஷிகளும் சசியிடம் இந்திரனை அழைத்து வர வேண்டினர். சசி கூறியதால் இந்திரன் அங்கிருந்து பிருகஸ்பதியிடம் சென்றார். பிருகஸ்பதி இந்திரனுக்காக அஸ்வமேதம் என்னும் பெரிய யாகத்தை நடத்தினார். அதில் ‘கிருஷ்ண சாரங்கம்’ என்னும் யாகக் குதிரையை விட்டார். தேவராஜன் இந்திரனும் மீண்டும் தன் பதவியில் நிலைத்தார். தன்னுடைய பிரம்மஹத்தியை அவர் பெண், தீ, மரம், பசு என்னும் நான்கிடத்திலும் பங்கிட்டு அளித்துவிட்டார்.

நகுஷன் தன் சாபத்திலிருந்து விடுதலை பெற வேண்டும் என்று தேவர்களும் ரிஷிகளும் அகஸ்தியரிடம் பிரார்த்தனை செய்தனர். அகஸ்தியர், “நகுஷனின் குலத்தில் தோன்றும் தர்மராஜர் யுதிஷ்டிரர், நகுஷனுடைய வினாக்களுக்கு விடையளித்து, பீமசேனனை நகுஷனுடைய கட்டிலிருந்து விடுவிக்கும்போது நகுஷன் தன் சாபத்திலிருந்து விடுதலை பெறுவார்” எனச் சாப விமோசன காலத்தையும் கூறினார்.

பல கதைகளின் சுருக்கத்தைப் பகவான் அர்ஜுனனிடம் கூறுதல்

1. பழைய காலத்தில் பரத்வாஜ மகரிஷி ஆகாய கங்கை நீரில் நின்றபடி ஆசமனம் செய்து கொண்டிருந்தார். அப்போது மூன்று அடியால் மூவுலகையும் அளந்த விஷ்ணு பகவான் அவர் அருகில் வந்துவிட்டார். பரத்வாஜர் கையில் நீரோடு விஷ்ணுவின் மார்பில் அடித்ததால் அவருடைய மார்பில் ஒரு அடையாளம் உண்டாயிற்று.

2. ப்ருகு மகரிஷியின் சாபத்தால் அக்னிதேவன் அனைத்தையும் உண்பவரானார் அதிதிதேவி தேவர்களுக்காக உணவு தயாரித்தாள். தேவர்கள் அதை உண்டு அசுரர்களை வதம் செய்ய வேண்டும் என்று அவள் விரும்பினாள். அச்சமயம் புதன் தன் விரதத்தை முடித்து, அதிதியிடம்

சென்று பிசைஷ வேண்டினார். அதிதி உணவைத் தேவர்களுக்கு அளிக்க விரும்பியதால், புதனுக்குப் பிசைஷ அளிக்கவில்லை. அதனால் புதன் அதிதிக்குச் சாபம் அளித்தார். விவஸ்வானுடைய இரண்டாவது பிறவியை அதிதி கர்ப்பம் தரிக்கும்போது துன்பம் உண்டாகும் என்ற அந்த சாபத்தால் அதிதியின் வயிற்றில் இருந்த அண்டம் கொல்லப்பட்டது. இறந்த அண்டத்திலிருந்து தோன்றிய காரணத்தால் சிராத்த தேவன் என்னும் பெயருடைய விவஸ்வான் மார்த்தாண்டன் என்னும் பெயரால் பிரசித்தி பெற்றார்.

3. தகூஷப் பிரஜாபதிக்கு 60 பெண்கள் இருந்தனர். அதில் 13 பேர் கஸ்யபருக்கும், 10 பேர் தர்மனுக்கும், 10 பேர் மனுவிற்கும், 27 பெண்கள் சந்திரனுக்கும் திருமணம் செய்து வைக்கப்பட்டனர். அந்த 27 கன்னிகைகளே நகூஷத்திரங்கள் என்று பெயர் பெற்றவர்கள். அவர்களில் ரோஹிணியிடமே சந்திரன் அதிகப் பிரியம் கொண்டதால் மற்ற பெண்கள் தங்கள் தந்தையாகிய தகூஷனிடம் முறையிட்டனர். அதனால் தகூஷன் சந்திரனுக்கு ‘யக்ஷமா ரோகம்’ பீடிக்கட்டும் எனச் சாபம் இட்டார். தகூஷனின் சாபத்தால் சந்திரனுக்கும் காசநோய் ஏற்பட்டது.

சோமன் தகூஷனிடம் சென்று நோய்க்கான காரணத்தைக் கேட்டார். தகூஷன் அவரிடம் நீ உன் மனைவிகள் அனைவரிடமும் சமமாக நடந்து கொள்ளாததால் இந்தத் தண்டனை அளிக்கப்பட்டது என்று கூறினார். அப்போது மகரிஷிகள் சந்திரனிடம் யக்ஷமாவால் பீடிக்கப்பட்டுள்ள நீ மேற்குக் கடற்கரையிலுள்ள ‘ஹிரண்யசர்’ என்னும் தீர்த்தத்தில் நீராடு எனக் கூறினார். சோமன் அங்கு சென்று நீராடியதும் அவருடைய ரோகம் விலகியது. அங்கு அவர் தெய்வீக ஒளியோடு விளங்கியதால் அப்போதிலிருந்து அந்த தீர்த்தம் பிரபாசக்ஷேத்திரம் என்று புகழ் பெற்றது.

தகூஷனின் சாபத்தாலேயே இன்றும் சந்திரன் கிருஷ்ண பக்ஷத்தில் அமாவாசை வரை தேய்ந்தும், சுக்லபக்ஷத்தில் பெளர்ணமி வரை வளர்ந்தும் வருகிறார். சந்திரனின் உடலில் காணப்படும் முயலைப்போன்ற அடையாளம் மேகத்தைப்போல் சியாம வண்ணமானது. அது தெளிவாகக் காணப்படுகிறது.

4. பழைய காலத்தில் மேரு பர்வதத்தின் வடக்குப் பகுதியில் ‘ஸ்தூலஷிரா’ என்னும் மகரிஷி தவம் புரிந்து கொண்டிருந்தார். அப்போது எல்லாவகை நறுமணங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு வந்த இனிய காற்று முனிவரின் சரீரத்தை ஸ்பரிசித்தது. தவத்தால் மெலிந்திருந்த முனிவர் அந்தக் காற்றினால் திருப்தியடைந்தார். அந்தசமயம் முனிவரின் முன் மரங்கள் மலர்களை வெளிப்படுத்தித் தம் அழகைக் காட்டின. அதனால்

முனிவர் கோபம் கொண்டார். நீங்கள் எப்போதும் மலர்களுடன் இருக்க மாட்டீர்கள் எனச் சாபமளித்துவிட்டார்.

5. ஒருசமயம் பகவான் நாராயணன் ‘பட்வாமுக’ என்னும் ரிஷியானார். அவர் மேரு மலைமீது தவம் செய்து கொண்டிருந்தபோது கடலை அழைத்தார். கடல் வரவில்லை. அதனால் சினம் கொண்ட நாராயணன் தன் உடல் வெப்பத்தால் கடல் நீரைக் கலக்கிவிட்டார். வியர்வைப் பெருக்கைப்போலக் கடலில் உவர்ப்புத் தன்மையைத் தோற்றுவித்தார். கடலிடம், “கடலே! நீ குடிக்கத் தகுந்ததாக இருக்கமாட்டாய். பட்வாமுகத்தால் அடிக்கடி குடிக்கப்பட்டால் உன்னுடைய நீர் இனிப்பாகும்” என்று கூறினார். அந்த விஷயம் இன்றும் காணப்படுகிறது. ‘பட்வாமுகாக்கனி’ இன்றும் கடலில் இருந்து நீரை எடுத்துக் குடிக்கிறது.

6. இமவானின் புதல்வி உமா ருத்ரனைப் பெற விருப்பம் கொண்டாள். அதேசமயம் ப்ருகு மகரிஷி இமவானிடம் வந்து உன்னுடைய மகளை எனக்குக் கொடு’ என்று கேட்டார். இமவான் உமா ருத்ரனை தன் வரனாக வரித்துக் கொண்டதைத் தெரிவித்தார். கன்னியைப் பெறும் விருப்பத்துடன் வந்த மகரிஷி இமவானிடம், “நீ என்னை அவமதித்து விட்டாய். அதனால் உன்னிடம் ரத்தினங்களின் பொக்கிஷம் இருக்காது” என்று சாபம் அளித்துவிட்டார். இன்றும் இமயமலை அவ்வாறே உள்ளது.

இவ்வாறு பரத்வாஜமகரிஷி, பிராமணனான புதன், சந்திரனின் சாபம் போக்கிய மகரிஷிகள், ஸ்தூலஷிரா என்னும் முனிவர், நாராயணரிஷி, ப்ருகு மகரிஷி ஆகிய பிராமணர்களின் செயல்களை அவர்களது பலத்தை நீ அறிந்து கொள். இவை அனைத்தும் பிராமணர்களின் மகிமையாகும். கூடித்திரிய ஜாதியும் பிராமணனின் அருளாலேயே எப்போதும் இருக்கும் இந்த அழிவற்ற ப்ருத்வியை மனைவியைப் போலப் பயன்படுத்துகிறது.

அக்னியும், சோமனின் சம்பந்தமும் உடைய பிரம்மமும் உலகனைத்தையும் தரிக்கிறது. சூரியனும், சந்திரனும் என் கண்கள். அவர்களுடைய கிரணங்கள் என்னுடைய கேசங்களாகும். சூரியனும், சந்திரனும் உலகிற்குத் தாபத்தையும், ஆனந்தத்தையும் அளித்தபடி தனித்தனியே உதிக்கிறார்கள் என்று கூறப்படுகிறது. இப்போது என் குணங்களினால் அடைந்த பெயர்களை நீ கேள்” என நாராயணன் அர்ஜுனனிடம் கூறினார்.

பகவான் குணம் தொடர்பாக அடைந்த பெயர்கள்

அர்ஜுனா, உலகிற்கு, ஆனந்தத்தையும், தாபத்தையும் அளிக்கும் காரணத்தால் சந்திரனும், சூரியனும் மகிழ்ச்சி அளிப்பவர்களாகின்றனர். அக்னி, சோமன் மூலம் செய்யப்பட்ட இந்தக் கர்மம் காரணமாக விஸ்வபாவன வரமளிக்கும் ஈஸ்வரனான நான் ‘ரிஷிகேசன்’ என்று அழைக்கப்படுகிறேன். யாகத்தில் “இலோபஹுதா சஹதிவா” முதலிய மந்திரங்களால் ஆவாஹனம் செய்ததும் நான் என்னுடைய பாகத்தை ஏற்றுக் கொள்கிறேன். என் சரீரத்தின் வர்ணமும் ஹரிதமாகும். ஆதலால் என்னை ஹரி என்று அழைக்கின்றனர்.

பிராணிகளின் சாரத்தின் பெயர் தாமம்; ருதுவிற்குப் பொருள் சத்தியம் என வித்வான்கள் கூறுகிறார்கள். ஆதலால் பிராமணர்கள் எனக்கு ருதுதாமா எனப் பெயர் வைத்தனர். நான் பழைய காலத்தில் அழிந்து ரஸாதலத்திற்குச் சென்ற பூமியை வராஹரூபம் தரித்து மீட்டதால் தேவர்கள் என்னைக் கோவிந்தன் (பூமியை அடைந்தவன்) எனக் கூறித் துதிக்கின்றனர். இனி சிபி விஷ்ட என்ற பெயரின் விளக்கத்தைக் கேள். ரோமஹீன பிராணியைச் சிபி என்று கூறுகிறார்கள். ‘விஷ்ட’ என்பதன் பொருள் வ்யாபகம் என்பதாகும். நான் நிராகார உருவில் உலகம் முழுவதும் வியாபித்துள்ளதால் ‘சிபிவிஷ்டன்’ என்று கூறப்படுகிறேன். யாக முனிவர் சிபிவிஷ்டன் என்ற பெயரால் என்னைத் துதித்து, என் அருளாலேயே பாதாள லோகத்தில் அழிந்த நிருக்த சாஸ்திரத்தை மறுபடியும் பெற்றார்.

நான் இதற்கு முன் பிறப்பெடுத்ததும் இல்லை; இப்போது பிறப்பதும் இல்லை இனியும் பிறப்பெடுக்க மாட்டேன். நான் எல்லாப் பிராணிகளின் உடலிலும் இருக்கும் கேஷத்ரக்குளான ஆத்மா ஆவேன். ஆகவே என்னுடைய பெயர் அஜன் ஆகும். நான் ஒருபோதும் கீழ்த்தரமான விஷயத்தை வாயால் கூறியதில்லை. சத்திய சொரூபமான பிரம்மபுத்ரி சரஸ்வதி தேவியே என்னுடைய வாக்கு. சத்தையும், அசத்தையும் நான் என்னுள் கொண்டுள்ளேன். ஆகவே பிரம்மலோகத்தில் வசிக்கும் ரிஷிகள் என்னைச் ‘சத்தியம்’ என்று கூறுகிறார்கள்.

தனஞ்ஜயா! நான் முன்பு ஒருபோதும் சத்வத்திலிருந்து விலகியதில்லை. சத்வம் என்னிடமிருந்தே தோன்றியது. என்னுடைய அந்தப் பழமையான சத்வம் இந்த அவதார காலத்திலும் திகழ்கிறது. சத்வத்தின் காரணமாகவே நான் பாவமின்றி நிஷ்காம காமத்தில் ஈடுபடுகிறேன். பகவானை அடைந்த புருஷர்களின் சாத்வத ஞானத்தின் (பாஞ்சராத்திரம் முதலிய வைஷ்ணவ தந்திரங்கள்) மூலம் என்னுடைய சொரூப காரணம் உண்டாகிறது. இந்தக் காரணங்களால் மக்கள் என்னைச் ‘சாத்வதன்’ என்று அழைக்கிறார்கள்.

பார்த்தா! நான் கருப்பு இரும்பாலான பெரிய ஏரின் கொழுவாகி இந்த

பூமியை உழுகிறேன். என் உடலின் வண்ணமும் கருப்பாகும். ஆகவே நான் ‘கிருஷ்ணன்’ என்று அழைக்கப்படுகிறேன். நான் பூமியை நீரோடும், ஆகாயத்தை வாயுவோடும், வாயுவை தேஜஸோடும் இணைத்துள்ளேன். பஞ்ச பூதங்களையும் சேர்ப்பதால், குன்றாத சக்தியுடைய நான் ‘வைகுண்டன்’ என்று அழைக்கப்படுகிறேன்.

மிகவும் அமைதியான பிரம்மமே தர்மம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. அதில் இருந்து நான் ஒருபோதும் விலகியதில்லை. ஆகவே மக்கள் என்னை அச்சுதன் என்று அழைக்கிறார்கள். பூமி, ஆகாயம் இரண்டும் பிரசித்த மாணவ, எல்லாப் பக்கமும் முகமுடையவை. அவற்றை அனாயாசமாகத் தரிப்பதால் மக்கள் என்னை ‘அதோக்ஷஜன்’ என்று கூறுகிறார்கள். முனிவர்கள் ‘அதோக்ஷஜன்’ என்னும் சப்தத்தை தனித்தனி மூன்று பதங்கள் சேர்ந்தது எனக் கருதுகிறார்கள். ‘அ’ என்பது ‘லயஸ்தானம்’ எனப் பொருள்படும். ‘தோக்ஷ’ என்பதன் பொருள் பாலஸ்தானம். ‘ஜ’ என்பதன் பொருள் உற்பத்தி ஸ்தானம். உற்பத்தி, ஸ்திதி, லயத்தின் ஸ்தானம் நாராயணன் ஒருவரேயாவார். ஆகவே, உலகில் நாராயணனைத் தவிர வேறு யாரும் ‘அதோக்ஷஜன்’ என்று கூறப்படுவதில்லை.

இதேபோல, வராஹரூபம் தரித்தபோது வெண்மையான உடலில் மூன்று உயரமான இடங்கள் இருந்தன. ஆதலால் உடலின் அமைப்பினால் ‘த்ரிகுகுத்’ என்னும் பெயரில் புகழ் பெற்றேன். கபிலமுனிவர் உரைத்த சாங்க்ய சாஸ்திரத்தை ஏற்கும் வித்வான்களால் ‘விரிஞ்சி’ என்று கூறப்படும், உலகத்தின் சிருஷ்டி கர்த்தாவான ‘விரிஞ்சி’ நானேயாவேன். சாங்க்ய சாஸ்திர ஆசாரியார்கள் என்னை சூரிய மண்டலத்தில் இருப்பவனாகவும், வித்யாசக்தி நிறைந்த சனாதன தேவன் கபிலன் என்றும் கூறுகிறார்கள். உலகில் யோகியரால் ஸ்மரணமும், பூஜையும் செய்யப்படும் தேஜஸ்வியான ஹிரண்யகர்ப்பனும் நானேயாவேன்.

வேதமறிந்தவர்கள் ரிக் வேதத்தின் 21000 ருசாக்களாலும், சாமவேதத்தின் 1000 சாகைகளாலும் நானே பாடப்படுவதாகக் கூறுகிறார்கள். இதேபோல ஆரண்யகத்திலும், யஜுர் வேதத்தின் 101 சாகைகளிலும் என் புகழே பாடப்படுகிறது. அதர்வவேத பிராமணர்கள் என்னையே க்ருத்யா, மற்றும் ஆபிசாரக பிரயோகம் நிரம்பிய பஞ்ச கல்பாத்ம அதர்வ வேதம் என்று கருதுகிறார்கள். வேதத்தினுடைய பல கிளைகள், அந்தக் கிளைகளில் உள்ள கீதங்கள், அவற்றின் ஸ்வரம் மற்றும் வர்ணங்களின் உச்சரிப்பும் நான் அமைத்தவையே என்று தெரிந்து கொள். கௌந்தேயா! அனைவருக்கும் வரமளிக்கும் ஹயக்ரீவரின் உருவத்திலும் நானே அவதரிக்கிறேன்.

நானே வேத மந்திரங்களின் க்ரம பகுதியையும், அக்ஷர விபாகத்தையும் அறிந்தவனாவேன். பாஞ்சாலன், வாமதேவர் கூறிய தியான மார்க்கத்தால் என்னை ஆராதித்து, என்னுடைய அருளாலேயே வேதத்தின் கிரமவிபாகத்தைப் பெற்றார். பாப்ரவ்ய கோத்திரத்தில் தோன்றிய காலவ மகரிஷி நாராயணனிடம் வரம் பெற்று வேதத்தின் க்ரம விபாகத்திற்கு மிகச் சிறந்த வித்வானானார். கண்டரீக குலத்தில் தோன்றிய பிரதாபமுடைய மன்னன் பிரம்மதத்தன் பிறவிகளின், பிறப்பு, இறப்பு தொடர்பான துக்கங்களை நினைத்து வைராக்கியம் கொண்டு விரைவில் யோக ஐஸ்வர்யத்தைப் பெற்றுவிட்டார்.

பார்த்தா! பழைய காலத்தில் ஏதோ காரணமாக நான் தர்மத்தின் புதல்வன் உருவில் பிரசித்தமானேன். ஆதலால் என்னைத் தர்மராஜன் என்று கூறுகிறார்கள். முன்பு நர-நாராயணர்கள் தர்மமயமான தேரில் ஏறி கந்தமாதன மலை மீது அக்ஷயமான தவம் செய்தபோது தக்ஷப் பிரஜாபதியின் யாகம் தொடங்கியது. அந்த யாகத்தில் தக்ஷன் ருத்ரனுக்குப் பாகம் தரவில்லை. ஆதலால் ததீசியின் சொற்படி ருத்ரன் தக்ஷ யக்ஞத்தை அழித்துவிட்டார். அவர் பிரயோகித்த திரிகூலம் தக்ஷனின் யாகத்தை அழித்து பத்ரிகாஸ்ரமத்தில் தவத்தில் ஈடுபட்ட எங்களிடம் வந்தது. அந்த திரிகூலம் நாராயணன் மார்பில் மிக வேகமாகப்பட்டது. அதிலிருந்து தோன்றிய அக்னியின் ஜ்வாலையினால் நாராயணனின் கேசம் முஞ்சப்புல் போன்ற வண்ணத்தைப் பெற்றுவிட்டது. இதனால் நான் முஞ்சகேசன் என்று அழைக்கப்பட்டது.

நாராயணன் தன்னுடைய ஹுங்காரத்தினால் அந்த திரிகூலத்தைப் பின்னால் விலக்கிவிட்டார். அது சங்கரனின் கைக்குச் சென்றுவிட்டது. அதைக் கண்ட ருத்ரன் தவத்தில் ஈடுபட்டிருந்த நர-நாராயணர்கள் மீது பாய்ந்தார். நாராயணன் தன்னைத் தாக்கிய கழுத்தைப் பற்றிக் கொண்டார் அதனால் கண்டம் நீலமாகி, ருத்ரன் நீலகண்டன் எனப் பிரசித்தமானார். இச்சமயம் ருத்ரனை அழிப்பதற்காக நான் ஒரு துரும்பை எடுத்து அதை மந்திரங்களால் மந்திரித்து, விரைந்து செலுத்தினார். அது மிகப்பெரிய பரசு ரூபத்தில் மாறியது. அந்தப்பரசு ருத்ரனால் துண்டாக்கப்பட்டது. என் பரசு துண்டானதால் நான் 'கண்டபரசு' என்று அழைக்கப்பட்டேன்.

நாராயணன், ருத்ரன் இவர்களுக்கிடையிலான போர்

இச்சமயம் அர்ஜுனன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடம், ருத்ரன், நாராயணன் இருவருக்கும் நடைபெற்ற போரில் யாருக்கு வெற்றி கிட்டியது எனக் கேட்டார். ஸ்ரீ பகவான் கூறலானார்.

அர்ஜுனா! ருத்ரனும், நாராயணனும் இவ்வாறு போரில் ஈடுபட்டபோது உலகம் கலங்கியது. அக்னி தேவனால் யாக ஹவிஸ்யத்தை ஏற்க முடியவில்லை. ரிஷிகளுக்கு வேதங்களின் நினைவு உண்டாகவில்லை. தேவர்களிடம் ரஜோ, தமோ குணங்கள் புகுந்துவிட்டன. பூமி நடுங்கியது; ஆகாயம் அசைந்தது. ஒளியுடைய பொருட்கள் ஒளியிழந்தன. பிரம்மா தன் ஆசனத்திலிருந்து விழுந்துவிட்டார். கடல் வற்றிவிட்டது. இமயம் பிளக்கலாயிற்று.

இத்தகைய அபசகுனங்கள் தோன்றியதும் பிரம்மா தேவர்களையும், ரிஷிகளையும் அழைத்துக் கொண்டு யுத்தம் நடைபெற்ற இடத்திற்கு வந்தார். ருத்ரனைப் பார்த்துக் கைகுவித்து வணங்கினார்; அவரிடம், ‘பிரபோ! விஸ்வேஸ்வரா! தாங்கள் உலக நன்மைக்காக ஆயுதத்தை வைத்து விடுங்கள். உலகனைத்தையும் படைப்பவரும், அழிவற்றவரும், அவ்யக்த ஈஸ்வரனும், கர்த்தாவும், அகர்த்தாவும், இருமையற்றவரும், வ்யக்தருமான அந்த பரமேஸ்வரனுடைய ஒரு கல்யாணமயமான உரு இது ஆகும்.

தர்ம குலத்தில் தோன்றிய இவ்விரண்டு மகாவிரதிகளும் தேவரில் சிறந்த நர-நாராயணன் ஆவார்கள். பெரும் தவசிகள். அந்த நாராயணனின் அருளாலேயே என்னுடைய பிறவி உண்டாயிற்று. தாங்கள் பூர்வசர்க்கத்தில் அந்த பகவானுடைய கோபத்தால் தோன்றிய சனாதன புருஷன் ஆவீர். தாங்கள் தேவரோடும், மகரிஷிகளோடும், என்னோடும் விரைவாக இந்த பகவானை மகிழ்ச்சியடையச் செய்யுங்கள். அதனால் உலகில் அமைதி உண்டாகும்” என வேண்டினார்.

பிரம்மா இவ்வாறு கூறியதும் ருத்ரன் தன் சினத்தை விட்டார். ஆதி தேவனும் வரமளிப்பவனும் ஆன நாராயணன் மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் ருத்ரனை ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டார். தேவர்களும், ரிஷிகளும், பிரம்மாவும் அவர்களைப் பூஜித்தனர். ஹரி, ருத்ரனிடம், “உன்னை அறிபவன் என்னையும் அறிவான். உன்னைப் பின்பற்றுபவன் என்னையும் பின்பற்றுபவனாவான். நம் இருவரிலும் சிறிதும் வேறுபாடு கிடையாது. இதற்கு எதிரான கருத்து உன் மனத்தில் தோன்றக் கூடாது. இன்று முதல் உன்னுடைய சூலத்தின் சின்னம் என் மார்பில் ‘ஸ்ரீ வத்ஸம்’ என்னும் பெயரில் புகழ் பெறும். உன்னுடைய கண்டத்தில் என் கைச்சின்னத்தில் தோன்றிய அடையாளத்தால் நீயும் ‘ஸ்ரீ கண்டன்’ என்று அழைக்கப்படுவாய் என்று கூறினார்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் அர்ஜுனனிடம் கூறியது

பார்த்தா! இவ்வாறு இருவரும் தத்தம் உடலில் பரஸ்பரம் இத்தகைய சின்னங்கள் அடையப் பெற்றனர். நர-நாராயண ரிஷிகள் ருத்ரனோடு நட்பை ஸ்தாபித்துக் கொண்டனர். தேவர்கள் விடைபெற்றபின் அமைதியான தவத்தில் ஈடுபட்டனர். இவ்வாறு இந்தப் போரில் நாராயணன் வெற்றி அடைந்ததை உனக்குக் கூறினேன். என்னுடைய ரகசியமான பெயர்களையும், ரிஷிகள் எனக்குத் தீர்மானித்த பெயர்களையும் கூறினேன்.

கௌந்தேயா! இவ்விதம் பல ரூபங்களைத் தரித்து நான் பூமியில் சஞ்சரிக்கிறேன். பிரம்மலோகத்தில் வாழ்கிறேன். சனாதன பூலோகத்தில் விஹாரம் செய்கிறேன். என்னால் பாதுகாக்கப்பட்டு மகாபாரதப் போரில் பெரும் வெற்றியடைந்தாய். போரில் உனக்கு முன்னால் சென்ற புருஷர்களை நீ ஜடாதாரியான ருத்ரன் என்று அறிந்து கொள். நான் அவரை என் கோபத்திலிருந்து தோன்றியவர் என்று கூறியுள்ளேன். அவரே காலன் என்று அழைக்கப்படுகிறார்.

நீ எந்தப் பகைவர்களைக் கொன்றாயோ, அவர்கள் முன்பே ருத்ரன் கையால் கொல்லப்பட்டவர்கள். அவர்களுடைய பிரபாவம் உவமையற்றது. நீ அந்த தேவாதி தேவன், உமா வல்லபன், விஸ்வநாதன், அழிவற்ற மகாதேவனை அடங்கிய மனத்துடன் வணங்கு. தனஞ்ஜயா! யாரை ‘க்ரோதஜன்’ என்று நான் பலமுறை கூறியுள்ளேனோ, அவை அந்த ருத்ர தேவனுடைய பிரபாவமேயாகும்.” என ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறினார்.

எல்லா ஆஸ்ரமங்களிலும் யாத்திரை செய்து, எல்லாத் தீர்த்தங்களிலும் நீராடுவதும் கூட நாராயணனின் கதையைக் கேட்பதால் ஏற்படும் பலனை அளிக்காது. இது எல்லாப் பாவங்களில் இருந்தும் இது விடுதலையளிக்கும்.

**59. நாரதர் ஸ்வேதத் தீவிலிருந்து திரும்பி நர-நாராயணர்களிடம்
செல்லுதல் ஜனமேஜயனுக்கு வைசம்பாயனர் கூறியது
நாராயண மகிமை III (சாந்திபருவம் அத்-343-344)**

ஜனமேஜயன் வைசம்பாயனரிடம் கேட்டார். “முனிவரே! நாரதர் முன்பு ஸ்வேதத் தீவிற்குச் சென்று அநிருத்த திருமேனியில் இருந்த நாராயணனை சாக்ஷாத்தாரம் செய்து, மறுபடி நர-நாராயணர்களைத் தரிசனம் செய்வதற்குப் பத்ரிகாஸ்ரமம் திரும்பினார். இதற்கு என்ன காரணம்? பத்ரி காஸ்ரமத்தில் நர-நாராயணர்களைச் சந்தித்து அங்கு எவ்வளவு காலம் வாசம் புரிந்தார். அவர்களிடம் எந்தெந்த வினாக்களைக் கேட்டார். நாரதரோடு, நர-நாராயண ரிஷிகள் எந்த விஷயத்தைப் பேசினார்கள்? இவை அனைத்தையும் உள்ளது உள்ளவாறு கூறுங்கள்” என்று கேட்டார்.

வைசம்பாயனர் ஜனமேஜயனுக்கு அளித்த பதில்; நரநாராயணர் உருவ வருணனை

அளவற்ற தேஜஸ்வியான வியாசபகவானுக்கு நமஸ்காரம். அவருடைய அருட் பிரசாதத்தாலேயே நான் பகவான் நாராயணனுடைய இந்தக்கதையைக் கூறிக் கொண்டிருக்கிறேன். மன்னா! ஸ்வேதம் என்னும் பெரிய தீவிற்குச் சென்று அவிநாசியான ஸ்ரீ ஹரியைத் தரிசனம் செய்த நாரதர் திரும்பிய பின் விரைவாக மேரு மலைக்குச் சென்றார். ஸ்ரீ ஹரி அவரிடம் கூறிய காரியத்தை அவர் இதயத்தில் சுமந்து கொண்டிருந்தார். அவர் தன் மனத்தில் நான் இவ்வளவு தூர வழியைக் கடந்து மீண்டும் இங்கு எவ்வாறு நலமுடன் திரும்பி வந்தேன் என்ற வியப்பு ஏற்பட்டது.

பிறகு நாரதர் மேருவிலிருந்து கந்தமாதன மலையை நோக்கிச் சென்றார். பத்ரி விஷால் தீர்த்தத்தின் அருகே வானிலிருந்து கீழே இறங்கினார். அங்கு புராதன தேவர்களான நர-நாராயணனைத் தரிசித்தார். அவர்கள் ஆத்ம நிஷ்டையில் இருந்து பெரும் விரதத்துடன் தவம் மேற்கொண்டிருந்தனர். அவ்விருவரும் சூரியனைக் காட்டிலும் அதிக தேஜஸ்விகளாக இருந்தனர். அவர்களின் மார்பில் ஸ்ரீ வத்ஸ சின்னம் அழகுடன் திகழ்ந்தது. அவர்கள் தலையில் ஜடை தரித்திருந்தனர். அவர்களுடைய கைகளில் ஹம்ச சின்னமும். திருவடிகளில் சக்கரச் சின்னமும் இருந்தன. பரந்த மார்பும், மிகப்பெரிய கைகளும், அண்ட கோசத்தில் நான்கு பீஜங்களும், வாயில் 60 பற்களும், 8 கடைவாய்ப் பற்களும் மேகம் போன்ற கம்பீரமான குரலும், அகன்ற நெற்றியும், வளைந்த புருவமும் அழகிய முகம் மற்றும் முகவாயுடன், மனங்கவரும் அழகிய

மூக்கையும் அவர்கள் பெற்றிருந்தனர்.

அவ்விருவரின் தலைகள் குடைபோலத் தோன்றின. இத்தகைய சுபலக்ஷணங்கள் நிரம்பிய இரு மகாபுருஷர்களையும் தரிசித்த நாரதர் ஆனந்தம் அடைந்தார். நர-நாராயணர்களும் நாரதரை வரவேற்று உபசரித்தனர். நலம் விசாரித்தனர். அப்போது நாரதர் மனத்திற்குள் 'நான் ஸ்வேதத்தீவில் பகவானின் சபைக்குள் தரிசித்த மகாத்மாக்களைப் போலவே இவ்விரு ரிஷிகளும் உள்ளனர் என்று யோசித்தார். பிறகு நர-நாராயணரை வலம் வந்து, ஒரு தர்ப்பாசனத்தில் அமர்ந்து கொண்டார். பிறகு, தவம், புகழ் மற்றும் தேஜஸின் இருப்பிடமான அவ்விரு ரிஷிகளும், காலை கடமைகளை நிறைவேற்றி, நாரதருக்கு பாத்யமும் அர்க்யமும் அளித்துப் பூஜித்தனர்.

தங்களின் நித்ய கர்மத்தையும், நாரதருக்கு விருந்துபசாரமும் செய்த பின் அவ்விருவரும் தர்ப்பாசனத்தில் அமர்ந்து கொண்டனர். அம்மூவரும் அமர்ந்திருந்த இடம் நெய் ஆஹுதியால் பிரகாசிக்கும் யக்ஞ மண்டபத்தைப் போல ஒளியுடன் திகழ்ந்தது. இதன் பிறகு நாராயணரிஷி நாரதரிடம் 'தேவரிஷியே! இப்போது ஸ்வேதத்தீவிற்குச் சென்று, எங்கள் இருவரில், நாராயண ரூபமான சனாதன பரமாத்மாவைத் தரிசித்தீர்களா? என்று கேட்டார்.

நாரதர் ஸ்வேதத் தீவில் பரமபுருஷனின் தரிசனம் பெற்றதை விவரித்தல்

நாரதர் நாராயணரிஷியிடம் கூறினார்; பகவன்! நான் விஸ்வ ரூபதாரியான அழிவற்றவரும், ஒளிமிகுந்தவருமான பரமபுருஷனைத் தரிசித்தேன். ரிஷிகளும், தேவர்களும், அனைத்துலகங்களும் அவருக்குள்ளேயே திகழ்கின்றன. நான் இப்போது உங்கள் இருவரிடமும் ஸ்வேதத் தீவு நிவாசியான பகவானின் காட்சியைக் காண்கிறேன். அங்கு நான் அவ்யக்த ரூபமுடைய ஸ்ரீ ஹரியை எந்த லக்ஷணங்களோடு கண்டேனோ, அதே லக்ஷணங்களுடன் வ்யக்த ரூபத்தில் நீங்கள் இருவரும் திகழ்கிறீர்கள். இது மட்டுல்ல; நான் உங்கள் இருவரையும் அந்த தேவனுக்கும் அருகில் கண்டேன். அந்த பரமாத்மா கூறியபடியே இன்று இங்கு வந்துள்ளேன்.

மூவுலகிலும் தர்மரின் புதல்வர்களான உங்கள் இருவரையும் தவிர, உலகில் தேஜஸ், புகழ், ஸ்ரீ இவற்றில் அந்த பரமேஸ்வரனுக்குச் சமமான வேறு யார் உள்ளனர்? பகவான் ஸ்ரீ ஹரி என்னிடம் தர்மம் அனைத்தையும் வர்ணித்தார். கேஷத்ரனை அறிமுகப்படுத்தினார். எதிர்காலங்களில் இங்கு நிகழ்ப்போகும் அவருடைய அவதாரங்கள் பற்றியும் கூறினார். ஸ்வேதத்தீவில்

சந்திரனைப் போன்ற வெண்மை நிறமுடைய, பாஞ்சு பௌதீக சரீரம் அற்ற, ஞானம் உடைய விஷ்ணுவின் பக்தர்களான புருஷர்கள் இருந்தனர். அவர்கள் எப்போதும் நாராயணனைப் பூஜித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். பகவானும் மகிழ்ச்சியுடன் அவர்களோடு விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறார். பகவான் தன் பக்தர்களிடம் பிரியமுடையவர். பிராமணர்களின் பிரேமி ஆவார்.

உலகைப் பாலனம் செய்யும் சர்வ வியாபியான அந்தப் பகவான் பக்தவத்ஸலராவார். ஸ்ரீ ஹரி தன் பக்தர்களால் பூஜிக்கப்பட்டு எப்போதும் மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கிறார். அவரே கர்த்தா; அவரே காரியமும் ஆவார். அவருடைய பலமும் தேஜஸும் அளவற்றது. அந்த புகழ் மிக்க பகவானே காரணம், ஆணை, விதி மற்றும் தத்துவ ரூபமானவர். அவர் தானே தவத்தில் ஈடுபடுத்தி ஸ்வேதத் தீவிற்கு மேலே ஒளிமிக்க சொருபத்தில் நிறைந்திருக்கிறார். அவருடைய தேஜஸ் அவருடைய பிரகாசத்தாலேயே பிரகாசிப்பதாகும். அந்த பரமாத்மா மூவுலகிலும் சாந்தியை விஸ்தரித்துள்ளார். தன் மங்களமான அறிவின் மூலம் அவர் நைஷ்டிக விரதத்தை ஆஸ்ரயித்துள்ளார்.

ஸ்வேதத் தீவில் சூரியன் வெப்பமடைவதில்லை. சந்திரன் பிரகாசிப்பதில்லை. ஸ்ரீ ஹரியின் அருகில் இந்த லௌகிக காற்றும் வீசுவதில்லை. அங்குள்ள பூமியின் மீது ஒரு உயரமான வேதி அமைந்துள்ளது. அதன்மீது விஸ்வகர்த்தாவான பரமாத்மா வடக்குத் திசையில் பார்த்தவாறு, இரு கைகளையும் மேலே தூக்கி ஒரு காலால் நிற்கிறார். அவர் வேதங்களை அதன் அங்கங்களோடு ஆவ்ருத்தி செய்தவாறு மிகக் கடுமையான தவத்தில் ஈடுபட்டுள்ளார். பிரம்மன், சிவன், ரிஷிகள், சிறந்த தேவர்கள், தைத்தயர், தானவர், ராக்ஷஸர், நாகர், கருடர், கந்தர்வர், சித்தர், ராஜரிஷிகள் அனைவரும் முறைப்படி அளிக்கும் ஹவ்ய, கவ்யங்கள் அனைத்தும் அந்த பகவானுடைய திருவடிகளிலேயே நிவேதனம் ஆகின்றன.

வேறு நினைவின்றி, பகவான் ஒருவரிடமே ஈடுபட்ட பக்தர்கள் மூலம் சமர்ப்பிக்கப்படும் காரியங்கள் அனைத்தையும் அந்த பகவான் தானே தலையில் தரித்துக் கொள்கிறார். அங்குள்ள ஞானி, மகாத்மாக்கள் மூவுலகிலும் சிறந்த பகவானின் பக்தர்களாவர். ஆகவே, நான் வேறு வழியின்றி அவரையே சரணடைந்தேன். நான் அந்த பரமாத்மா அனுப்பியதால் இங்கு வந்தேன். நான் ஸ்ரீ ஹரியின் ஆராதனையில் ஈடுபட்டு உங்கள் இருவரோடும் எப்போதும் வாசம் புரிவேன்.

நர-நாராயணர்கள் நாரதரைப் புகழ்தல்; அவருக்குப் பகவான் வாசுதேவனின் புகழைக் கூறுதல்

நர-நாராயணர்கள் நாரதரிடம் கூறினர்; “நாரதரே! நீ ஸ்வேதத் தீவிற்குச் சென்று சாக்ஷாத் நாராயணனைத் தரிசனம் செய்தாய். அதனால் நீ தன்யமானாய். உண்மையில் பகவான் உன் மீது பெரும் கருணை செய்துள்ளார். உன்னைத் தவிர, சாக்ஷாத் தாமரையில் தோன்றிய பிரம்மா கூடப் பகவானை இவ்வாறு தரிசனம் செய்ததில்லை.

நாரதா! அந்த புருஷோத்தமன் அவ்யக்த ப்ரக்ருதிக்கு மூல காரணமாவார். அவருடைய தரிசனம் கிடைப்பது மிகவும் கடினமாகும். பகவானுக்கு இவ்வுலகில் பக்தனைக் காட்டிலும் பிரியமானவன் யாரும் கிடையாது. ஆதலால், அவர் தானாகவே உனக்குத் தன் சொருபத்தைத் தரிசனம் செய்வித்துள்ளார். த்விஜோத்தமா! தவத்தில் ஈடுபட்ட பரமாத்மாவிடம் எங்கள் இருவரைத் தவிர வேறு யாரும் சென்று சேர முடியாது. ஆயிரம் சூரியர்களின் காந்தி அந்த இடத்தின் காந்தியாகும். அங்குதான் பகவான் இருக்கிறார். அவரிடமிருந்தே பொறுமை உண்டாயிற்று; அதன் மூலம் ப்ருத்வியின் சம்யோகம் உண்டாகிறது. அந்த நாராயணனிடமிருந்தே ரசம் தோன்றியது. அதிலிருந்தே ஜலத்திற்கு சம்யோகம் தோன்றுகிறது. அதன் காரணமாகவே நீர் திரவமாக உள்ளது.

அவரிடமிருந்தே தேஜஸ் உடைய சூரிய பகவானும், ஸ்பரிசத்தோடு கூடிய வாயுவும், சப்தத்தின் சம்பந்தம் உடைய மூடப்படாத ஆகாயமும் தோன்றின. நாராயணனிடமிருந்தே பிராணிகள் அனைத்திடமும் இருக்கும் மனமும், மனத்துடன் சேர்ந்து சந்திரன் ஒளிரும் குணமும் தோன்றின. ஸ்ரீ ஹரியும் ஹவ்ய கவ்யத்தை உணவாக ஏற்று வித்யா சக்தியான வேதமாகத் திகழ்கிறார். உலகில் புண்ணிய-பாவமற்ற நிர்மலமானவர்கள் சூரியனையே வாசலாகக் கொண்டு மோக்ஷ தர்மத்தை அடைகிறார்கள். அவர்களின் அங்கங்கள் சூரியனால் எரிக்கப்பட்டு, பரமாணு ஸ்வரூபமாகி சூரியனுக்குள் பிரவேசிக்கின்றனர். பிறகு அவரிடம் இருந்து விடுபட்டு, அவர்கள் அநிருத்த திருமேனியில் இருக்கிறார்கள்.

பிறகு மனோமயமாகி, பிரத்யும்னனில் பிரவேசிக்கிறார்கள். பிறகு ஜீவஸ்வரூபமான சங்கர்ணனிடம் பிரவேசிக்கிறார்கள். பிறகு முக்கணங்களில் இருந்தும் விடுபட்டு, நிர்குண சொரூப கேஷத்ரக்கு பரமாத்மாவிடம் பிரவேசிக்கிறார்கள். வாசுதேவனையே கேஷத்ரக்குன் என்று அறிந்து கொள். மன ஒருமையோடு சௌசம், திருப்தி முதலிய நியமங்கள் நிரம்பிய, புலன்களை வென்ற அனன்ய பாவமுடைய பக்தர்கள் சாக்ஷாத்

வாசுதேவனிடம் பிரவேசிக்கிறார்கள். நாங்கள் இருவருமே தர்மத்தின் வீட்டில் அவதரித்து, பத்ரிகாஸ்ரம தீர்த்தத்தில் கடுமையான தவத்தில் ஈடுபட்டுள்ளோம்.

பிரம்மன்! அந்த பரமாத்மாவின் மூவுலகங்களிலும் உண்டான தேவர்களுக்குப் பிரியமான அவதாரங்கள் எப்போது மங்களமாக இருக்க வேண்டும் என்பதே எங்கள் தவத்தின் உத்தேசமாகும். நாங்கள் மிக உத்தமமான, மிகக் கடுமையான உத்தம விரதத்தில் ஈடுபட்டே ஸ்வேதத்தீவில் தோன்றி அங்கு உன்னைக் கண்டோம் தபோதனரே! நீ அங்கு பகவானைச் சந்தித்து உரையாடிய விஷயங்கள் எங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். சராசர பிராணிகளுடன், மூவுலகிலும் சுப-அசுப விஷயங்கள் நடந்தவை, நடப்பவை, நடக்க இருப்பவை அனைத்தையும் பகவான் உன்னிடம் கூறினார்.” என்றனர்.

நர-நாராயணனின் பேச்சைக் கேட்டு நாரதர் அவர்களை வணங்கினார். நாராயணனைச் சரணடைந்து அவருடைய ஆராதனையில் ஈடுபட்டார். அவர் நாராயணனைப் பற்றிய பல மந்திரங்களை முறைப்படி ஜபித்தார். ஆயிரம் திவ்ய ஆண்டுகள் நர-நாராயண ஆஸ்ரமத்தில் தங்கினார். ஒவ்வொரு நாளும் வாசுதேவனையும், நர-நாராயணர்களையும் ஆராதித்து வந்தார்.

**60. வராஹ பகவான் பித்ருக்களின் பூஜையை முறைப்படுத்துதல்
வைசம்பாயனர் ஜனமேஜயனுக்குக் கூறியது.
நாராயண மகிமை IV (சாந்திபருவம் அத்-345)**

ஒரு சமயம், பிரம்மாவின் புதல்வரான நாரதர் சாஸ்திர முறைப்படி தேவ காரியத்தைச் செய்து பிறகு பித்ருகாரியத்தைச் செய்தார். அப்போது தர்மத்தின் புதல்வன் நரன் அவரிடம், “பிராமணனே! நீ தேவகாரியமும், பித்ரு காரியமும் செய்ததால் யாருடைய பூஜை முழுமையடைகிறது. எனக்கு சாஸ்திரப்படி அதனைக் கூறு. இந்தக் கர்மத்தால் எந்த பலனைப் பெற விரும்புகிறாய்?” என்று கேட்டார்.

நாரதர் நரனுக்கு அளித்த பதில்

நாரதர் நரனுக்குக் கூறினார்; “பிரபோ! தேவ கர்மம் எல்லோருக்கும் கடமை என்று நீங்களே கூறினீர்கள். ஏன் எனில் தேவகர்மம் உத்தமமான யாகமாகும். யாகம் சனாதனமான பரமாத்ம சொருபமாகும். உங்கள் உபதேசத்தின்படி நான் ஒவ்வொரு நாளும் அவிநாசியான பகவான் வைகுண்டனை யஜனம் செய்கிறேன். அவரிடமிருந்து பிரம்மா தோன்றினார். பிரம்மாவிடம் இருந்தே என் தந்தை பிரஜாபதி தோன்றினார். நான் அவருடைய சங்கல்பத்தால் தோன்றிய முதல் புதல்வனாவேன். நான் முதலில் நாராயணனை ஆராதித்துப் பிறகு பித்ருக்களைப் பூஜிக்கிறேன்.

இவ்வாறு அந்த பகவான் நாராயணனே, எனக்குத் தாய், தந்தை, பிதாமகன் அனைத்துமாவார். பித்ரு யக்ஞத்தில் எப்போதும் ஹரியின் ஆராதனை செய்யப்படுகிறது. பித்ருக்கள் புத்திரர்களை பூஜித்தனர் என்று ஒரு ஸ்ருதியும் உள்ளது. தேவர்களின் வேதஞானம் மறந்து போனபோது, அவர்களுடைய புதல்வர்களே அவர்களுக்கே வேத ஸ்ருதிகளைக் கற்பித்தனர். இதனாலேயே மந்திரம் அளித்த புதல்வர்கள் தந்தையைப் போல் ஆனார்கள்.

புதல்வர்களும், பித்ருக்களும் பரஸ்பரம் ஒருவர் மற்றவரை பூஜித்த விஷயம் உங்கள் இருவருக்கும் முன்பே தெரிந்திருக்கும். தேவர்கள் முதலில் பூமியில் குசத்தை விரித்து அதன் மீது பித்ருக்களுக்காக மூன்று பிண்டங்களை வைத்து அவர்களைப் பூஜித்தனர். இதற்கு என்ன காரணம்? பழைய காலத்தில் பிண்டம் என்னும் பெயரை எவ்வாறு அடைந்தனர்? என்று நாரதர் நர-நாராயணர்களிடம் கேட்டார்.

நர-நாராயணர்கள் வராஹ பகவான் செய்த பூஜையைக் கூறுதல்

நர-நாராயணர்கள் நாரதரிடம் கூறினர். “முனிவரே! கடல் சூழ்ந்த இந்த

பூமி முன்பு ஏகார்ணவ நீரில் மூழ்கிக் காணாமல் போயிற்று. அப்போது கோவிந்த பகவான் வராஹ ரூபம் தரித்து அதனை விரைந்து உத்தாரம் செய்தார். புருஷோத்தமன் பூமியை அதன் இடத்தில் ஸ்தாபித்து நீரும் சேறும் பூசிய அங்கத்துடன் இருந்தார். சூரியன் நடுவானில் வந்தபோது, பகவான் தன்னுடைய கோரைப் பற்களில் இருந்த மண்ணை மூன்று பிண்டங்களாகக்களாக்கினார். பிறகு பூமியில் குசத்தை விரித்து, அதன் மீது அந்தப் பிண்டங்களை வைத்தார். இதன் பின் அந்தப் பிண்டங்கள் மீது முறைப்படி பித்ருக்களின் பூஜை காரியத்தை நிறைவேற்றினார். பிறகு தன் உடல் வெப்பத்திலிருந்து தோன்றிய எள்ளின் மூலம் அந்தப் பிண்டங்களைப் ப்ரோக்ஷித்தார். பிறகு தேவேஸ்வரரான ஹரி கிழக்கு நோக்கி நின்று பிரார்த்தனை செய்தார்.

வராஹ பகவான் பித்ரு பூஜை செய்து கூறியது

வராஹ பகவான் அச்சமயம் கூறியது; “நானே இவ்வுலகனைத்தையும் படைப்பவன். நானாகவே பித்ருக்களின் சிருஷ்டியைச் செய்து, பித்ருக்கள் தொடர்பான மற்ற விதிகளையும் சிந்திக்கத் தொடங்கினேன். அப்போது என்னுடைய இருதெற்றுப் பல்லில் இருந்து இந்த மூன்று பிண்டங்களும் தென்திசை நோக்கிப் பூமியில் விழுந்தன. ஆகவே இவை பித்ரு சொரூபமானவையாகும்.

இந்த மூன்று பித்ருக்களும் உருவமற்றவர்கள். பிண்டரூபமான மூர்த்தியாகத் தோன்றியவர்கள். உலகில் என்னால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட சனாதன பித்ருக்களாவர். தந்தை, பாட்டனார், முப்பாட்டனார் ஆகியவரின் உருவத்தில் எனக்கே இந்த மூன்று பிண்டங்களும் உள்ளன. என்னை விடச் சிறந்தவர் வேறு யாரும் இல்லை என்னும்போது வேறு யாரை நான் பூஜிப்பது? உலகில் எனக்குத் தந்தை யார்? எல்லோருடைய தந்தையும், பாட்டனாரும், முப்பாட்டனாரும் நானேதான். நானே இவ்வுலகிற்குக் காரணமாவேன்” என்று கூறினார்.

இவ்வாறு கூறிய வராஹ பகவான் மலையின் மீது விஸ்தாரமாகப் பிண்டம் அளித்து, பித்ருக்களின் உருவில் தன்னைத் தானே பூஜித்து, அங்கேயே மறைந்துவிட்டார். பிரம்மன்! இது பகவானே நியமித்த ஒழுங்கு முறையாகும். இவ்வாறு பித்ருக்களுக்குப் பிண்டம் என்னும் பெயர் கிடைத்துள்ளது.

வராஹ பகவான் கூறியவாறு, அந்தப் பித்ருக்கள் எப்போதும், எல்லோர் மூலமும் பூஜையைப் பெறுகிறார்கள். தேவர், பித்ருக்கள், குரு,

அதிதி, பசு, பிராமணன், பூமி, தாய் ஆகியோருக்கு மனம், வாக்கு, செயலால் பூஜை செய்பவர்கள் உண்மையில் விஷ்ணுவையே ஆராதிக்கிறார்கள். ஏன் எனில் எல்லாப் பிராணிகளின் உடலிலும், விஷ்ணு பகவானே அந்தராத்மாவாகத் திகழ்கிறார். சுக-துக்கங்களின் சுவாமியான ஸ்ரீ ஹரி எல்லோரிடமும் சமமாக இருக்கிறார். ஸ்ரீ நாராயணனே மகாத்மா மற்றும் சர்வாத்மா ஆவார் என்று ஸ்ருதிகளில் கூறப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு வராஹ பகவான் ரூபத்தில் ஸ்ரீ ஹரியே பித்ரு பூஜையைத் தோற்றுவித்தார் என்பதை நர-நாராயணர்கள் நாரத மகரிஷிக்குக் கூறினர். இவ்வரலாறு வைசம்பாயனர் ஜனமேஜயனுக்கு விளக்கியதாகும்.

61. நாராயண மகிமை V

ஹயக்ரீவ அவதார வரலாறு: வைசம்பாயனர் ஜனமேஜயனுக்குக் கூறியது (சாந்தி பருவம் அத்-347)

ஜனமேஜய மன்னன் வைசம்பாயனரிடம் கடலின் வடகிழக்குப் பகுதியில் ஸ்ரீ ஹரி ஹயக்ரீவ அவதாரம் தரித்த வரலாற்றைக் கூறுமாறு கேட்டார் வைசம்பாயனர் நாராயண பகவானின் ஹயக்ரீவ அவதாரத்திற்கான காரணத்தைக் கூறலானார்.

மது-கைடபர் என்ற அசுரர்களின் தோற்றம்

மிகப் பழைய காலத்தில், இந்த பூமி ஏகார்கணவ நீரில் லயமாகிவிட்டது. நீர் தீயிலும், தீ வாயுவினும், வாயு ஆகாயத்திலும், ஆகாயம் மனத்திலும், மனம் மகத்தத்துவத்திலும், மகத் அவ்யக்த ப்ரக்ருதியிலும், ப்ரக்ருதி புருஷனிடத்திலும், புருஷன் சர்வவியாபியான பரமாத்வினும் லயமாகிவிட்டது. எல்லாப் பக்கமும் இருள் மட்டுமே பரவியிருந்தது. இருளில் இருந்தே உலகிற்குக் காரணமான பிரம்மம் தோன்றியது. தமத்தின் மூலம் அதிஷ்டானமான அம்ருத தத்துவம், இருளோடு கூடி எல்லாப் பெயர்களுடனும் பிரபஞ்சத்தை வெளிப்படுத்தியது. விராடரூப சரீரத்தை ஆஸ்ரயித்துள்ள அதுவே அநிருத்தன் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. அதுவே மூவகை குணமான அவ்யக்தமாகும்.

அப்போது வித்யாசக்தி நிரம்பிய, எங்கும் வியாபித்த ஸ்ரீ ஹரி யோக நித்திரையை ஆஸ்ரயித்து நீரில் சயனித்தார். அப்போது அவர் பல குணங்களில் தோன்றும் உலகின் அற்புத சிருஷ்டி விஷயத்தில் யோசிக்கலானார். சிருஷ்டி விஷயத்தில் யோசித்த அவருக்குத் தன் குணமான மகத் தத்துவம் தோன்றியது. அதிலிருந்து அகங்காரம் தோன்றியது. அந்த அகங்காரமே நான்கு முகமுள்ள பிரம்மாவாகும்.

பிரம்மாவே எல்லா உலகின் பிதாமகர் ஆவார். அவரே ஹிரண்யகர்ப்பன் என்ற பெயரில் பிரசித்தமானவர். பிரம்மாண்டத்தில் தாமரையில் அநிருத்தனிடம் (அகங்காரம்) பிரம்மாவின் தோற்றம் உண்டாயிற்று. அற்புத ரூபம் உடைய, தேஜஸ்வி பிரம்மா ஆயிரம் இதழ் தாமரை மீது எழுந்தருளி பார்க்கத் தொடங்கியதும் அவருக்கு எல்லா உலகமும் நீர் மயமாகக் காணப்பட்டது. அப்போது பிரம்மா சத்வகுணத்தில் நிலைத்து பிராணிகளைச் சிருஷ்டிப்பதில் ஈடுபட்டார். அவர் அமர்ந்திருந்த தாமரையின் சூரியனைப் போல் பிரகாசித்தது. அதன் மீது நாராயணனின் தூண்டுதலால் இரு நீர்த்துளிகள் இருந்தன.

அவை, ரஜோகுண, தமோ குணத்தின் அடையாளமாகும். முதலும் முடிவுமற்ற அச்சுதபகவான் அவ்விரு துளிகளையும் பார்த்தார். அவ்விரண்டில் ஒருதுளி பகவானின் பார்வைபட்டதுமே மது என்ற அரக்கனின் உருவத்திற்கு மாறியது. அந்த அரக்கனின் நிறம் மதுவிற்குச் சமமாக இருந்தது. சிறிது கடினமாக இருந்த மற்றொரு துளி, நாராயணனின் ஆணைப்படி ரஜோ குணத்துடன் கூடிய கைடபன் என்னும் அரக்கனாக மாறியது. தமோ, ரஜ குணமுடைய அவ்விரு தைத்யர்களும் மது-கைடபர் என்ற பலசாலிகள். அவர்கள் தம் கைகளில் கதைகளை எடுத்துக் கொண்டு தாமரைத் தண்டைப் பின்பற்றி முன்னேறினர்.

மது-கைடபர் வேதங்களை அபகரித்தல்

மேலே சென்று, தாமரை மலர் ஆசனத்தில் அமர்ந்து படைப்புத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்த தேஜஸ்வியான பிரம்மாவை அவர்கள் கண்டனர். அவர் அருகில் அழகிய உருவம் தரித்திருந்த நான்கு வேதங்களையும் கண்டனர். பேருருவம் கொண்ட அசுரர்கள் பிரம்மாவின் கண் முன்னேயே அவற்றை அபகரித்து விட்டனர். சனாதன வேதங்களை அபகரித்த அவ்விரு தானவர்களும், வடகிழக்கிலிருந்த பெரும் கடலில் நுழைந்தனர். வேதங்களுடன் ரசாதலத்தைச் சென்று அடைந்தனர்.

பிரம்மாவின் துயரம்; பரமாத்மாவிடம் பிரார்த்தனை செய்தல்

வேதங்கள் அபகரிக்கப்பட்டதால் பிரம்மா பெரும் துயரடைந்தார். அவர் மனத்திற்குள் பரமாத்மாவிடம் பிரார்த்திக்கலானார்; “பகவன்! வேதமே என்னுடைய சிறந்த கண்கள்; என்னுடைய பெரும் பலம்; சிறந்த ஆஸ்ரயம். உபாசனைக்குரிய தெய்வமும் ஆகும். என்னுடைய வேதங்கள் அனைத்தையும் இன்று இரு தானவர்கள் பலவந்தமாக அபகரித்துக் கொண்டனர். வேதங்கள் இன்றி இன்று உலகம் இருள்மயமாகிவிட்டது. வேதங்களின்றி நான் உலக சிருஷ்டியை எவ்வாறு செய்ய முடியும்?

வேதங்கள் நஷ்டமானதால் நான் பெரும் துயரமடைந்துள்ளேன். என் இதயம் சகிக்க முடியாத துன்பத்தை அது அளிக்கிறது. சோகத்தில் மூழ்கியுள்ள உதவியற்ற என்னை இன்று யார் உத்தாரம் செய்வார்கள். நஷ்டம் அடைந்த வேதங்களை யார் கொண்டு வருவார்கள்? என்று எண்ணிய பிரம்மா பகவான் ஸ்ரீ ஹரியைத் துதிக்கலானார்.

“பிரபு! வேதம் உங்களுடைய இதயம்; உங்களுக்கு நமஸ்காரம். எனக்கு முன்னால் தோன்றியவரே! உங்களுக்கு நமஸ்காரம். உலகின் ஆதி

காரணரே! புவன சிரேஷ்டரே! சாங்க்ய யோக நிதியே! பிரபோ உங்களுக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரம். வ்யக்தமான உலகையும், அவ்யக்தமான ப்ரக்ருதியையும் தோற்றுவிக்கும் பரமாத்மாவே! உங்களுடைய சொரூபம் சிந்தனைக்கு எட்டாதது. உலகைப் காப்பவரே! நீங்கள் பிராணிகள் அனைத்தின் அந்தராத்மா. எந்தப் பிறவியிலும் பிறக்காதவர்; உலகிற்கு ஆதாரமானவர்; தான் தோன்றியானவர் நான் உங்கள் அருளால் தோன்றியவன்.

பிரம்மா தன் முற்பிறவிகளின் விவரத்தைக் கூறுதல்

“உங்களிடமிருந்து என்னுடைய முதன்முறை உண்டான பிறப்பு பிராமணர்கள் மூலம் மதிக்கப்பட்ட மானசஜன்மம் என்று கூறப்படுகிறது. நான் முதன் முதலில் உங்களுடைய மனத்திலிருந்து தோன்றினேன். பிறகு பழைய காலத்தில் உங்களுடைய கண்களில் இருந்து தோன்றினேன். அது என்னுடைய இரண்டாவது பிறவி, அதன் பிறகு என்னுடைய மூன்றாவது பிறவி உங்கள் சொல்லில், வாசகத்திலிருந்து உண்டானது அதன் பின் உங்கள் கால்களிலிருந்து என்னுடைய நான்காவது பிறவி ஏற்பட்டது.

அதன்பின் உங்கள் முக்கிலிருந்து என்னுடைய ஐந்தாவது பிறவி உண்டானதாகக் கூறப்படுகிறது. பிறகு ஆறாவது பிறவியில் உங்கள் மூலம் பிரம்மாண்டத்திலிருந்து உற்பத்தி செய்யப்பட்டேன். பிரபோ! இது என்னுடைய ஏழாவது பிறவி. தாமரையிலிருந்து தோன்றியது. மூன்று குணங்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட பரமேஸ்வரா! நான் ஒவ்வொரு கல்பத்திலும் உங்கள் புதல்வனாகத் தோன்றுகிறேன்.

தாமரைக் கண்ணா! உங்களுடைய புதல்வனான நான் தூய சத்வமய சரீரத்தால் தோன்றியவன். தாங்கள் ஈஸ்வரன்; ஸ்வயம்பு, புருஷோத்தமர் தாங்கள் என்னை வேதமென்னும் கண்கள் உடையவனாக அமைத்தீர்கள். என்னுடைய கண்கள் என்னும் அந்த வேதங்களைத் தானவர்கள் அபகரித்துள்ளனர். நான் குருடனாகிவிட்டேன். பிரபோ! உறக்கத்தைத் துறந்து கண் விழியுங்கள். எனக்கு என்னுடைய கண்களைத் திருப்பி அளியுங்கள். ஏன் எனில் நான் உங்களுடைய அன்பு பக்தன்; தாங்கள் என்னுடைய ஸ்வாமியாவீர்” என்று பிரம்மா பகவான் ஸ்ரீ ஹரியைத் துதி செய்தார்.

பகவான் ஹயக்ரீவ உருவத்தைத் தரித்தல்

பிரம்மா இவ்வாறு துதித்ததும் எல்லாப் பக்கமும் முகமுடைய,

எல்லோருடைய அந்தர்யாமி ஆத்மாவுமான பகவான் அக்கணமே நித்திரையை விட்டு, விட்டு வேதங்களைக் காப்பதற்குத் தயாரானார். அவர் தன் ஐஸ்வர்ய யோகத்தால் சந்திரனுக்குச் சமமான வேறு ஒரு ஒளிமிக்க சரீரத்தைத் தரித்தார். அந்த பிரபு குதிரையைப் போன்ற மூக்கும், வாயும், கழுத்தும் கொண்டவராகத் தோன்றினார். அவரது முகம் வேதங்களின் இருப்பிடமாகும். சொர்க்கலோகம் அவருடைய தலையாகும். அவருடைய தலைமுடி சூரிய கிரணங்களைப் போல ஒளி வீசியது. ஆகாயமும், பாதாளமும் அவருடைய காதுகளாக இருந்தன. பூமி நெற்றியானது. கங்கையும், சரஸ்வதியும் அவருடைய நிதம்பங்களாகவும், இரு கடல்களும் இருபுருவங்களாகவும் ஆயின. சந்திர சூரியர்கள் இரு கண்களாயின. மூக்கு மாலைநேரமானது. ஓங்காரம் ஆபரணமாகவும், மின்னல் நாக்காகவும் அமைந்தன.

சோமபானம் செய்யும் பித்ருக்கள் அவருடைய பற்களாகக் கூறப்பட்டனர். பூலோகமும், பிரம்மலோகமும் அந்த மகாத்தாவின் அதரங்களாயின. காலராத்திரி அவருடைய கழுத்தாகும். இவ்வாறு ஹயக்ரீவ உருவம் தரித்த பகவான் ஸ்ரீ ஹரி தன்னுடைய தாமத்தை விட்டு ரசாதலத்திற்குச் சென்றார். அங்கு பிரவேசித்து யோகத்தை மேற்கொண்டார். உச்சஸ்வரத்தால் சாமவேதகானம் செய்யலானார்.

ஹயக்ரீவ பகவான் வேதங்களை மீட்டுப் பிரம்மாவிடம் அளித்தல்

நாதத்தோடும், ஸ்வரத்தோடும் கூடிய சாமகானத்தின் இனிமையான த்வனி ரசாதலத்தில் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் நன்மையளித்து எங்கும் பரவியது மது-கைடபர்கள் என்ற இரு அசுரர்களும் அந்த ஒலியைக் கேட்டனர். வேதங்களைக் கால பாசத்தால் கட்டி ரசாதலத்தில் வீசினார்கள். வேத ஒலி வந்து கொண்டிருந்த இடத்தை நோக்கி ஓடினர். இதற்கிடையில் ஹயக்ரீவ உருவம் தரித்த ஸ்ரீ ஹரி ரசாதலத்தில் கிடந்த வேதங்கள் அனைத்தையும் எடுத்துக் கொண்டார். அவற்றைப் பிரம்மாவிடம் திரும்ப அளித்தார். பிறகு அவர் தன் முதல் உருவிற்கு வந்துவிட்டார்.

பகவான் ஸ்ரீ ஹரி மது-கைடபர்களை வதம் செய்தல்

பெரும் கடலின் வடகிழக்குப் பகுதியில் பகவான் வேதங்களுக்கு ஆஸ்ரயமான தன் ஹயக்ரீவ உருவத்தை ஸ்தாபித்தார். அப்போதிலிருந்து ஹயக்ரீவ உருவில் இருந்த பகவான் அங்கேயே வசிக்கலானார். இதற்கிடையில் வேதத்வனி கேட்ட இடத்திற்கு வந்த மது-கைடபர்கள் இருவரும் அங்கு எதையும் காணாமல், வேதங்களை கட்டி வீசிய இடத்திற்கே

வந்தார்கள். அங்கு வேதங்களைக் காணவில்லை. அதனால் அரக்கர்கள் இருவரும் மிக வேகமாக ரசா தலத்திலிருந்து மேலே எழும்பினர்.

மேலே வந்து பார்த்ததும் புருஷோத்தமனைக் கண்டார்கள். அநிருத்த திருமேனியில் இருந்த பகவான் யோக நித்திரையில் ஆழ்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தார். நீருக்கு மேலே அமைந்திருந்த சேக்ஷ நாகமாகிய படுக்கையில், சத்வ குணம் நிரம்பிய ஒளிமிக்க நாராயணன் உறங்கிக் கொண்டிருந்தார். அந்தப் படுக்கையின் நீளம் பகவானின் திருமேனிக்கு ஏற்றவாறு இருந்தது. பகவான் உறங்கிக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டு அவ்விரு அரக்கர்களும் பெரிதாகச் சிரிக்கலாயினர்.

அவர்கள் இருவரும், “வெண்மை வண்ணமுடைய இந்த புருஷன் உறக்கத்தில் ஆழ்ந்திருக்கிறான். இவன்தான் நிச்சயமாக ரசாதலத்திலிருந்து வேதங்களை அபகரித்திருக்க வேண்டும். இவன் யாருடைய மகன்? இவன் யார்? ஏன் இந்தப் பாம்புப் படுக்கையில் உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறான்?” என்று தங்களுக்குள் கேட்டுக் கொண்டனர்.

தங்களுக்குள் இவ்வாறு பேசிக் கொண்ட அவ்விருவரும் பகவானை உறக்கத்திலிருந்து எழுப்பினார்கள். அவர்கள் போருக்கு உற்சாகமாக இருந்ததை, உறக்கத்திலிருந்து கண் விழித்த புருஷோத்தமன் பார்த்தார். அவர்களோடு போரிடத் தீர்மானித்தார். அவர்களுடன் பகவானுடைய போர் தொடங்கியது. பகவான் மதுகுதனன் பிரம்மாவின் மதிப்பைக் காக்க, தமோகுண, ரஜோகுணமுடைய அவ்விரு அசுரர்களையும் கொன்றுவிட்டார். இவ்வாறு பிரம்மாவிடம் இருந்து அபகரிக்கப்பட்ட வேதங்களை மீட்டு, அவற்றை அபகரித்த மது-கைடபர்களைக் கொன்று, புருஷோத்தமன் பிரம்மாவின் துயரத்தைக் களைந்த பின்னர் பிரம்மா சராசர உலகனைத்தையும் படைத்தார்.

லௌகிக தர்மத்தைப் பிரசாரம் செய்வதற்காகவே ஸ்ரீ ஹரி ஹயக்ரீவ அவதாரத்தை மேற்கொண்டார். பகவானின் வரமளிக்கும் இந்த உருவம் புராதனமானது; புராணங்களில் பிரசித்தமானது. ஹயக்ரீவ அவதாரத்தின் இந்த வரலாற்றைக் கேட்பவனும், நினைப்பவனுமான பிராமணனின் படிப்பு பலனின்றிப் போனதில்லை. உக்ரமான தவத்தின் மூலம் ஹயக்ரீவ பகவானை ஆராதித்தே பாஞ்சால தேசத்துக் காலவமுனிவர் வேதங்களின் கர்ம விபாகத்தை அடைந்தார்” என்று வைசம்பாயனர் கூறினார்.

தொடர்ந்து பகவான் ஸ்ரீ நாராயணனின் மகிமைகளை வைசம்பாயனர் கூறலானார்; “பரமாத்மா! காரிய சாதனைக்காக எந்தெந்த சரீரத்தைத் தரிக்க

விரும்புகிறாரோ, அதைக் காரியம் செய்யும்போது தானாகவே வெளிப்படுத்திக் கொள்கிறார். ஸ்ரீ மான் ஹரி வேதத்திற்கும், தவத்திற்கும் நிதி. அவரே யோகம், சாங்க்யம், பிரம்மம், சிறந்த ஹவிஸ்யம் மற்றும் விபு ஆவார். யக்கும் நாராயணனின் சொரூபம். அவரே தவத்தின் சிறந்த பலனும் ஆவார். நாராயணனை அடைவதே உத்தம கதியாகும்.

சத்தியத்தின் லக்ஷியம் நாராயணன் ஆவார். ரூதம் அவருடைய சொரூபம். மறுபிறப்பற்ற, துறவற தர்மத்தின் உயர்ந்த லக்ஷியம் நாராயணனே ஆவார். லௌகிக தர்மமும் அவருடைய சொரூபமே. பூமியின் குணமான கந்தம், நீரின் குணமான ரசம், தீயின் குணமான ரூபம், வாயுவின் குணமான ஸ்பரிசம், ஆகாயத்தின் சொரூபமான சப்தம் அனைத்தும் நாராயண மயமானதே. அவ்யக்த குணமுடைய மனம் என்னும் பூதம், காலம், நக்சத்திர மண்டலம் இவையனைத்தும் நாராயணனையே ஆஸ்ரயித்துள்ளன.

கீர்த்தி, ஸ்ரீ, லக்ஷ்மி முதலிய தேவர்களின் ஆஸ்ரயமும், சாங்கியத்தின் தாத்தர்யமும், நாராயணனே ஆவார். யோகம் அவருடைய சொரூபமாகும். புருஷன், பிரதானம், ஸ்வபாவம், கர்மம், தெய்வம் ஆகிய பொருட்களுக்குக் காரணமானவரும் நாராயணனே யாவார். அதிஷ்டானம், கர்த்தா, காரணங்கள், செயல்கள், தெய்வம் ஆகிய காரணங்களிலும், எல்லா இடங்களிலும் ஸ்ரீ ஹரியே திகழ்கிறார். சர்வ வியாபக காரணங்களால் தத்துவங்களை அறிய விரும்புவர்களுக்கு மகாயோகியான ஹரியே அறிய வேண்டிய தத்துவம் ஆவார். பகவான் கேசவன் பிரம்மா முதலிய தேவர்கள், உலகங்கள் மகாத்மா ரிஷிகள் சாங்க்ய ஞானிகள், யோகிகள், ஆத்மஞானிகள் ஆகிய அனைவரின் மனத்தின் விஷயங்கள் அனைத்தையும் அறிவார். ஆனால் அவர் மனத்தில் என்ன இருக்கிறது என்பது யாருக்கும் தெரியாது.

உலகில் தேவர்களுக்காக யாகமும், பித்ருக்களுக்காக சிராத்தமும், தானத்துடன், தவமும் செய்பவர்களின் ஆஸ்ரயம் பகவான் விஷ்ணுவேயாவார். பிராணிகள் அனைத்தின் இருப்பிடமாக இருப்பதால் அவர் வாசுதேவன் என்று அழைக்கப்படுகிறார். இவர் நித்யமானவர்; பெரும் ஐஸ்வர்யமுடையவர்.

அவர் குணங்களற்றவர். ஆனால் குணம் இல்லாத காலம் பருவங்களின் குணங்களைப் பெற்று இருப்பதுபோல, அவரும் அவ்வப்போது குணங்களை ஏற்று, அவற்றுடன் இணைகிறார். அந்த மகாத்மாவின் கதியை யாரும் அறிவதில்லை. அவருடைய வருகையும் யாருக்கும் தெரிவதில்லை. ஞானசொரூபமான மகரிஷிகளே, அந்த நித்யமான, அந்தர்யாமி, எல்லையற்ற குணங்களைப் பெற்ற பரமாத்மாவை நேருக்கு நேராகத் தரிசனம்

செய்கிறார்கள்” என்று வைசம்பாயனர் ஜனமேஜயனுக்குப் பகவானின் மகிமைகளை எடுத்துரைத்தார்.

62. சாத்வத தர்மத்தின் உபதேச பரம்பரை

ஸ்ரீநாராயண மகிமை VI வைசம்பாயனர் ஜனமேஜயனுக்கு கூறியது
(சாந்திபருவம் அத்-348)

ஜனமேஜயனின் வினா

ஜனமேஜய மன்னர் வைசம்பாயனரிடம் கேட்டார். பிரம்மன்! பகவான் அனன்ய பாவத்தோடு முறைப்படி தன் பக்தர்கள் செய்யும் பூஜையைத் தானே ஏற்றுக் கொள்கிறார் என்பது ஆனந்தத்திற்குரிய விஷயம். பகவானின் அனன்ய பக்தர்கள் அநிருத்தன், பிரத்யும்னன், சங்கர்ஷணரை அடையாமல் வாகதேவன் என்னும் பெயருடைய நான்காவது கதியை அடைந்து, பகவானையும் அவருடைய பரமபதத்தையும் பெற்ற விடுகிறார்கள். அனன்ய பாவத்தோடு பகவானின் பஜனம் என்னும் தர்மம் சிரேஷ்டமானது.

உபநிஷதங்களோடு வேதங்களை ஸ்வாத்யாயம் செய்பவர்கள், துறவற தர்மத்தை மேற்கொள்பவர்கள் இவர்களை விட பகவானின் அனன்ய பக்தர்களுக்கே உத்தமகதி கிடைக்கிறது. பகவத் பக்தி என்னும் இந்த தர்மத்தை எந்த தெய்வம் அல்லது ரிஷி உபதேசம் செய்தார்கள். அனன்ய பக்தர்களின் வாழ்க்கை முறை என்ன? அது எப்போது முதல் பரவிற்று? என்னுடைய இந்த ஐயத்தை விலக்கி அருளுங்கள். இந்த விஷயத்தைக் கேட்க என் மனம் பேராவல் கொள்கிறது என்று வேண்டினார்.

வைசம்பாயனர் கூறிய சாத்வத தர்மத்தின் உபதேச பரம்பரை

வைசம்பாயனர் மன்னரிடம் கூறினார்; “மன்னா! குருக்ஷேத்திரத்தில் கௌரவ-பாண்டவ சேனை போருக்காக எதிர் எதிராக நின்றபோது அர்ஜுனன் போரில் விருப்பமின்றிக் கலக்கமடைந்தார். அச்சமயம் பகவான்தானே கீதை என்னும் தர்மத்தை உபதேசித்தார். இந்த தர்மம் ஆழமானது. அஜிதாத்மா புருஷர்களுக்குக் கடினமானது. இந்த தர்மம் சாம வேதத்திற்கு ஈடானது. பிராசீன பர்ஹீஸ் காலமாகிய சத்யயுகத்திலிருந்தே இது பரவியுள்ளது. ஜகதீஸ்வரனான நாராயணனே இந்த தர்மத்தைத் தரிக்கிறார். யுதிஷ்டிரர் முனிவர்களுக்கிடையில் நாரத மகரிஷியிடம் இந்த விஷயத்தைக் கேட்டார். அச்சமயம் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும், பீஷ்மரும் கூட இந்த தர்மத்தைக் கேட்டனர்.

மன்னா! நானும் என் குரு வியாசரும் கூட இந்த விஷயத்தைக் கூறினோம். ஆனால் நாரத மகரிஷி யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது போலவே நான் உனக்குக் கூறுகிறேன். அதனைக் கேள்.

ஜனமேஜயா! சிருஷ்டியின் ஆரம்பத்தில் நாராயணனுடைய முகத்தில் இருந்து பிரம்மாவின் மானசீகப் பிறப்பு உண்டாயிற்று. அப்போது சாக்ஷாத் நாராயணன் அவருக்கு இந்த தர்மத்தை உபதேசித்தார். நாராயணன் அந்த தர்மத்தால் தேவ-பித்ருக்களின் பூஜை முதலிய காரியங்களைச் செய்தார். பிறகு ‘பேனப்’ ரிஷிகள் அவரிடமிருந்து அந்த தர்மங்களை ஏற்றுக் கொண்டனர். அவர்களிடமிருந்து வைகானசர்கள் அந்த தர்மத்தைப் பெற்றனர். அவர்களிடமிருந்து சோமன் அதனைப் பெற்றார். அதற்குப் பிறகு அந்த தர்மம் மறைந்துவிட்டது.

மன்னா! பிரம்மாவின் இரண்டாவது பிறவி பகவானின் கண்கள் மூலம் உண்டாயிற்று. அப்போது பிரம்மா சோமனிடமிருந்து நாராயண சொரூபமான தர்மத்தைக் கேட்டார். பிரம்மா இதை நுத்ரனுக்கு உபதேசித்தார். மேலும் யோக நிஷ்டையுடைய பிரம்மன் பழைய க்ருத யுகத்தில் பாலகில்ய ரிஷிகள் அனைவருக்கும் இதனைக் கற்பித்தார். பிறகு விஷ்ணுவின் மாயையால் அந்த தர்மம் மறுபடி மறைந்துவிட்டது.

மன்னா! பகவானுடைய வாக்கில் இருந்து பிரம்மாவின் மூன்றாவது பிறவி உண்டானபோது மீண்டும் சாக்ஷாத் நாராயணனிடமிருந்தே இந்த தர்மம் தோன்றியது. ‘சுபர்ண’ என்னும் பெயருடைய ரிஷி புலன்களையும், மனத்தையும் அடக்கித்தவம்செய்து இந்த தர்மத்தைப் புருஷோத்தமனிடமிருந்து பெற்றார். சுவர்ணர் ஒவ்வொரு நாளும் இந்த தர்மத்தை மூன்று முறை ஆவ்ருத்தி செய்தார். ஆகவே இந்த விரதம் அல்லது தர்மம், ‘த்ரிசௌபர்ண’ எனக் கூறப்பட்டது.

ரிக் வேத பாடத்தில் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ள இந்த தர்மத்தை சுபர்ணாவிடம் இருந்து உலகின் பிராண சொரூபரான வாயு பெற்றார். வாயுவிடம் இருந்து விகசாக்ஷி ரிஷிகள் இந்த தர்மத்தைப் பெற்றனர். அவர்களிடம் இருந்து மஹோததிக்கும் இந்த உத்தம தர்மம் கிடைக்கப் பெற்றது. இந்த தர்மம் மறுபடி மறைந்து நாராயணனில் லயித்துவிட்டது.

மறுபடியும் நான்காவது முறையாக பிரம்மா பகவானுடைய காதுகளில் இருந்து தோற்றுவிக்கப்பட்டார். நாராயணன் பிரம்மாவிடம் மக்கள் அனைவரையும் சிருஷ்டி செய்யக் கட்டளையிட்டார். பிரம்மாவின் தேஜஸையும் பலத்தையும் அதிகரிப்பதற்காக சாத்வதம் என்ற தர்மத்தை அளித்தார். அதன்மூலம் முறைப்படி சத்திய யுகத்தைச் சிருஷ்டித்துக் ஸ்தாபிக்கக் கூறினார். பிரம்மாவும் ஸ்ரீ ஹரியை வணங்கி, நாராயணனின் முகத்தில் இருந்து தோன்றிய “அரண்யம் ரகசியம் சங்க்ரகத்தோடு இந்த சிறந்த தர்மத்தை உபதேசமாகப் பெற்றார். இந்த தர்மத்தைப் பிரம்மாவிற்கு

உபதேசித்த பகவான் அவரிடம், “நீ பலனை எதிர்பாராமல் எல்லாக் கர்மங்களையும் செய்து யுக தர்மங்களைத் தொடங்கு” எனக் கட்டளையிட்டு, தன் தாமத்திற்குச் சென்றுவிட்டார்.

வரமளிக்கும் பிரம்மாவும் உலகனைத்தையும் படைத்தார். சிருஷ்டியின் தொடக்கத்தில் நன்மை தரும் ‘க்ருதயுகம்’ உண்டாயிற்று. அப்போது இருந்தே சாத்வத தர்மம் உலகம் முழுவதிலும் வியாபித்து விட்டது. உலகைப் படைத்த பிரம்மா அந்த ஆதி தர்மத்தின் மூலம் வேதேஸ்வரன் ஸ்ரீ ஹரியை ஆராதித்தார். பிறகு அந்த தர்மத்தை நிலைநாட்ட விரும்பி ‘ச்வாரோசிஷ்’ மனுவிற்கு அந்த தர்மத்தை உபதேசித்தார்.

அப்போது “ச்வாரோசிஷ்” மனுவே எல்லா உலகிற்கும் தலைவராக இருந்தார். அவர் தன் புதல்வன் ‘சங்கபதனுக்கு’ தானே இந்த தர்ம ஞானத்தை அளித்தார். பிறகு சங்கபதன் தன் புதல்வன் திக்பால சுவர்ணாபனுக்கு இந்த தர்மத்தை உபதேசித்தார். இதன் பின் த்ரேதாயுகம் தோன்றியபோது அந்த தர்மம் மறுபடி மறைந்துவிட்டது.

பிறகு பிரம்மாவின் ஐந்தாவது பிறவி நாராயணனுடைய மூக்கிலிருந்து தோன்றியது பகவான் ஸ்ரீ ஹரி பிரம்மாவிற்கு இந்த சாத்வத தர்மத்தை உபதேசித்தார். பிறகு பிரம்மாவிடமிருந்து சனத்குமாரர் இந்த தர்மத்தின் உபதேசத்தைப் பெற்றார். க்ருதயுகத்தின் ஆரம்பத்தில் ‘வீரணபிரஜாபதி’ சனத்குமாரரிடமிருந்து இந்த தர்ம உபதேசத்தைப் பெற்றார். தான் இதைப் படித்து வீரணபிரஜாபதி ‘ரைபிய’ முனிவருக்கு உபதேசித்தார். ரைபிய முனிவர் தர்மாத்மாவான தன் புதல்வன் ‘திக்பாலகுக்ஷிக்கு’ இதை உபதேசித்தார். நாராயணனிடமிருந்து தோன்றிய இந்த சாத்வத தர்மம் அதன்பின் மீண்டும் மறைந்துவிட்டது.

அதன்பின் பிரம்மாவின் ஆறாவது பிறவி அண்டத்திலிருந்து தோன்றியது. மறுபடியும் பகவான் இந்த சாத்வத தர்மத்தைப் பிரம்மாவிற்கு உபதேசித்தார். அதனை ஏற்றுக் கொண்ட பிரம்மா முறைப்படி அதனைப் பயன்படுத்தினார். பிறகு ‘பர்ஹிஷத்’ என்னும் முனிவருக்கு அதனைக் கற்பித்தார் பர்ஹிஷத் ரிஷிகள் இந்த தர்மத்தை ‘ஜேஷ்டன்’ என்னும் புகழ்பெற்ற பிராமணருக்கு உபதேசித்தார். அந்த பிராமணன் சாமவேத பண்டிதன். ஜ்யேஷ்ட சாமர்த்தனின் உபதேசத்தை விரதமாகக் கொண்ட அவர் ‘ஜ்யேஷ்ட சாம வ்ரதி ஹரி’ என்று அழைக்கப்பட்டார்.

அவரிடமிருந்து, ‘அவிகம்ப’ மன்னனுக்கு இந்த தர்மோபதேசம் கிடைத்தது. அதன்பின் இந்த பாகவத தர்மம் மீண்டும் மறைந்துவிட்டது.

ஏழாவது முறையாக பகவானின் நாபியிலிருந்து பிரம்மா தோன்றினார். நாராயணன் கல்பத்தின் தொடக்கத்தில் தானே தூய சொரூபரான பிரம்மாவிற்கு இந்த தர்மத்தை உபதேசித்தார். பிரம்மா முதன் முதல் தகூ பிர்ஜாபதிக்கு இந்த தர்மத்தைக் கற்பித்தார். தகூன் தன் மகள் அதிதியின் மகன் சவிதாவிற்கும் மூத்தவனான பேரனுக்கு இந்த தர்மத்தை உபதேசித்தார். அவரிடமிருந்து விவஸ்வான் இந்த தர்ம உபதேசத்தைப் பெற்றார். பிறகு த்ரேதா யுகத்தின் தொடக்கத்தில் சூரியன் மனுவிற்கும், மனு தன் புதல்வன் இஷ்வாகுவிற்கும் இதை உபதேசித்தனர். இஷ்வாகுவின் உபதேசத்தால் இந்த சாத்வத தர்மம் எங்கும் பரவியது. கல்பத்தின் முடிவில் இந்த தர்மம் மறுபடியும் நாராயணனையே அடைந்துவிடும்.

மன்னா! துறவிகளின் தர்மத்தை முன்பே உனக்கு ஹரி கீதையில் சுருக்கமாகக் கூறியுள்ளேன். நாரதர் ரகசியமாக சங்கரகத்தோடு இந்த தர்மத்தை சாக்ஷாத் நாராயணனிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டார். இது பழைய காலத்திலிருந்தே சனாதனமாக தர்மமாக நடந்து வருகிறது. இது மற்றவர்களுக்குக் கிடைத்தற்கரியது. கடினமானது. பகவத் பக்தர்கள் எப்போதும் இந்த தர்மத்தை ஏற்கிறார்கள். இந்த தர்மத்தை அறிந்து அஹிம்சையோடு செயல்படுத்தும்போது பகவான் ஸ்ரீ ஹரி மகிழ்ச்சி அடைகிறார்.

பகவானுடைய பக்தர்கள் எப்போதாவது பகவானின் வாசுதேவனான ஒரு வியூக ரூபத்தையும், சிலசமயம் வாசுதேவன், சங்கர்ஷணன் என்ற இரண்டு வியூகத்தையும் சிலசமயம் வாசுதேவன், சங்கர்ஷணன், பிரத்யும்னன் என்ற மூன்று வியூகங்களையும், சிலசமயம் அநிருத்தனோடு சேர்ந்து நான்கு வியூக ரூபங்களையும் உபாசனை செய்யப் பார்க்கிறோம். பகவான் ஸ்ரீ ஹரியேக்ஷேத்ரக்ருன்; மமதையற்றவர், தீமையற்றவர், அவரே எல்லாப் பிராணிகளிடமும் பாஞ்சு பௌதிக குணங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட ஜீவாத்மாவாகத் திகழ்கிறார்.

ஐந்து புலன்களையும் தூண்டுவிக்கும் மனமும் ஸ்ரீ ஹரியே யாவார். அவரே உலகின் படைப்பாளர். அந்த அவிநாசி புருஷன் நாராயணனே கர்த்தா, அகர்த்தா, காரிய, காரணம் அனைத்தும் ஆவார். அவர் தான் விரும்புவதுபோல விளையாடுகிறார். மன்னா! நான் உன்னிடம் குருவின் கிருபையால் அறிந்த அனன்ய பக்தியின் மூலம் தர்மத்தை வர்ணித்தேன். தூய இதயமற்றவர்களுக்கு இந்த தர்மத்தின் ஞானம் உண்டாவது கடினமாகும். பகவானுடைய அனன்ய பக்தர்கள் (பலனை எதிர்பார்க்காமல் பக்தி செலுத்துபவர்கள்) கிடைக்க முடியாதவர்கள். அத்தகையவர்கள் அதிகம் இருப்பதில்லை.

மன்னா! எல்லாப் பூதங்களின் நன்மையிலும் ஈடுபடுபவர்களும், ஆத்மஞானியும், அகிம்சையாளர்களும், அனன்ய பக்தர்களும் உலகில் நிரம்பிவிடுவார்களாகில் இங்கு எல்லா இடத்திலும் சத்யயுகமே பரவிவிடும். எங்கும் பலனை எதிர்பார்த்துக் காரியம் நடக்காது. என்னுடைய குரு வேதவியாசர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும், பீஷ்மரும் கேட்கும்போதே தர்மராஜருக்கு இந்த தர்மத்தை உபதேசித்தார். அவருக்கும் முன்பிருந்த காலத்தில் நாரதர் இதை எடுத்து விளக்கினார். நாராயணனை ஆராதிக்கும் அனன்ய பக்தர்கள் பரப்பிரம்ம சொரூபமான அச்சுத பகவானை அடைகின்றனர்.

சாத்வீக தர்மமான அனன்ய பக்தியை மற்ற பிராமணர்கள் பின்பற்றாத காரணம்

இச்சமயம் ஜனமேஜயன், இத்தகைய நற்குணங்கள் நிரம்பிய சாத்வத தர்மத்தைப் பலவகை விரதங்களில் ஈடுபட்ட மற்ற பிராமணர்கள் ஏன் பின்பற்றவில்லை என வைசம்பாயனரிடம் கேட்டார். வைசம்பாயனர் அவருக்குப் பதிலளித்தார். பாரதா! சரீர பந்தனத்தில் கட்டுப்பட்ட ஜீவன்களுக்கு ஈஸ்வரன் சாத்வீக, ராஜஸி, தாமஸி, என்னும் மூன்று இயல்புகளை அமைத்துள்ளார். இந்த மூன்று இயல்புடையவர்களில் சாத்வீக இயல்புடைய சாத்வீக புருஷர்களே சிறந்தவர்களாவர். ஏன் எனில் நிச்சயமாக மோகூத்தை அடையும் அதிகாரம் பெற்றவர்கள். நாராயணனின் அனன்ய பக்தர்கள் தங்கள் மனத்திற்கு விருப்பமான புருஷோத்தமனை எப்போதும் சிந்தித்து அவரை அடைகிறார்கள்.

மோகூ தர்மத்தில் ஈடுபட்ட யதிகளின் ஆசை முற்றிலும் அழியப் பெற்றதால் அவர்களுடைய யோககூஷமத்தின் பாரத்தைப் பகவான் தானே சுமக்கிறார். பிறப்பு-இறப்பு சுழற்சியில் உள்ள எந்த மனிதனைப் பகவான் மதுகுதனன் தன் அருட்கண்களால் பார்க்கிறாரோ அவன் சாத்விகன் ஆவான். அவன் மோகூத்தை உறுதியாகப் பெறுகிறான். ஏகாந்தமான பக்தர்கள் பயன்படுத்தும் தர்மம் சாங்க்யத்திற்கும், யோகத்திற்கும் நிகரானது. அதனால் மனிதன் நாராயண சொரூபமான மோகூமாகிய சிறந்த கதியை அடைகிறான்.

மன்னா! நாராயணனுடைய க்ருபாந்ருஷ்டி யார் மீது உண்டாகிறதோ அவனே ஒளியாகிறான். யாரும் தன் விருப்பத்தால் ஞானியாவதில்லை. ராஜஸ, தாமஸ என்னும் இரு இயல்புகளும் குற்றக்கலப்புடையவை. எனவே அந்த குணங்களோடு கூடியவன் பலனை எதிர்பார்க்கும் கர்மத்திலேயே ஈடுபடுகிறான். ஆகவே ஸ்ரீ ஹரி அவன் பக்கம் பார்ப்பதில்லை.

அத்தகையவர்கள் பிறக்கும்போது, உலகின் பிதாமகரான பிரம்மாவின் பார்வைபடுகிறது. அவன் மனம் ரஜோ, தமோ குணத்தில் மூழ்குகிறது. தேவர்களும், ரிஷிகளும் விருப்பமுள்ள சத்துவ குணத்துடனேயே இருக்கிறார்கள். அவர்களிடம் தூய சத்துவ குணம் குறைவாக உள்ளதால் அவர்கள் மாறுதல் உடையவர்களாகக் கருதப்படுகிறார்கள்.

மாறுதல் உடையவர்கள் புருஷோத்தமனை அடையும் முறை

இச்சமயம் ஜனமேஜயன் வைசம்பாயனரிடம் கேட்டார்; “முனிவரே! மாறும் புருஷன் புருஷோத்தமனை எவ்வாறு அடைய முடியும்? இதைத் தாங்கள் தங்களுடைய அனுபவத்திற்கேற்பக் கூறுங்கள். அவனுடைய இயல்பையும் வர்ணனை செய்யுங்கள்” எனக் கூறினார். வைசம்பாயனர் அவருக்குப் பதில் அளித்தார்.

“மிகவும் சூட்சுமமான, சத்வ குணமுடைய, அகார, உகார, மகாரம் என்னும் மூன்று அக்ஷரங்களுடைய ப்ரணவ ஸ்வரூபமான பரமாத்மாவை 25 வது தத்துவமான ஜீவாத்மா கர்த்தா என்னும் அகங்காரம் இல்லாதபோது அடைகிறது. இவ்வாறு ஆத்மா, அனாத்மாவின் விவேகத்தைச் செய்விக்கும் சாங்க்யம், உள்ள வைராக்கியத்தை யோசிக்கும் யோகம். ஜீவன்-பிரம்மம் இவற்றிற்கிடையே உள்ள ஒற்றுமையை விளக்கும் வேதங்களின் ஆரண்யக பாகம், பக்தி மார்க்கத்தை எடுத்துக்கூறும் பாஞ்சராத்திர ஆகமம், ஆகிய எல்லா சாஸ்திரங்களும் ஒரே லட்சியத்துடன் இருப்பதால் ஒன்றாகக் கூறப்படுகின்றன. இவையனைத்தும் ஒன்று மற்றொன்றின் அங்கங்களாகும்.

எல்லாக் கர்மங்களையும் நாராயணனின் திருவடிக் கமலங்களில் சமர்ப்பித்துவிடுவது ஏகாந்த பக்தியின் தர்மமாகும். நீர்ப்பிரவாகம் அனைத்தும் கடலில் இருந்தே பெருகிக் கடலிலேயே வந்து கலப்பதுபோல ஞானம் என்னும் நீரின் பிரவாகம் நாராயணனிடமிருந்து தோன்றி அவரிடமே லயமாகின்றன. குரு நந்தனா! இவ்வாறு சாத்வத தர்மத்தை உனக்கு அறிமுகப்படுத்தினேன். உன்னால் முடிந்தால் இயன்றவரை இந்த தர்மத்தைக் கடைப்பிடி.

இவ்வாறு மகாத்மாவான நாரதர் என் குரு வியாசரிடம் வெள்ளாடை தரிக்கும் கிருஹஸ்தர்களுக்கும், காவியாடை தரிக்கும் துறவிகளுக்கும் அழிவற்ற ஏகாந்த கதியை வர்ணித்தார். வியாசர் தர்மபுத்திரர் யுதிஷ்டிரருக்கு இந்த தர்மத்தை அன்போடு உபதேசித்தார். அதே தர்மத்தை நான் உன்னிடம் வர்ணித்தேன். இந்த தர்மம் கிடைக்காதது. உன்னைப் போலவே மற்றவர்களும் இது விஷயத்தில் மோகமடைகிறார்கள். பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரே எல்லா

உலகங்களையும், காப்பவர்; மோகிக்கச் செய்பவர், அழிப்பவர் மற்றும் காரணமும் ஆவார்” என வைசம்பாயனர் ஜனமேஜயனுக்கு பக்தி என்னும் சாத்வத தர்மத்தை வருணித்தார்.

63. சிருஷ்டியின் தொடக்கத்தில் வியாசரின் அபாந்தரதமா உருவின்
தோற்றம் ஜனமேஜயனுக்கு வைசம்பாயனர் கூறியது
நாராயண மகிமை VII (சாந்திபருவம் அத்-349)

ஜனமேஜயன் வைசம்பாயனரிடம் கேட்டது

ஜனமேஜயர் வைசம்பாயனரிடம் வினவினார்; “பிரம்ம ரிஷியே! சாங்க்யம், யோகம், பாஞ்சராத்திரம், வேதங்களின் ஆரண்யக பாகமான உபநிஷதம் ஆகிய நான்கு வகை ஞானங்கள் உலகில் பிரசித்தி பெற்றுள்ளன. இவையனைத்தும் ஒரு லக்ஷியத்தைக் கூறுபவையா? அல்லது தனித்தனி லக்ஷியத்தை அறிவிப்பவையா?” என்று கேட்டார். வைசம்பாயனர் கூறலானார்.

மன்னா! சத்தியவதி தேவி யமுனையின் தீவில் பராசர முனிவரோடு சேர்ந்து, சிறந்த ஞானமும், உதார குணமும் உடைய மகரிஷியைப் புத்திரனாகத் தோற்றுவித்தார். அஞ்ஞானம் என்னும் இருளை விளக்கும் ஞான சூரிய சொருபனான குருதேவன் வியாசருக்கு என் நமஸ்காரம்.

பிரம்மாவைத் தோற்றுவித்த ஆதிபுருஷன் நாராயணனின் ஆறாவது பரம்பரையிலிருந்து தோன்றியவரும், ரிஷிகளின் ஐஸ்வர்யம் நிரம்பப் பெற்றவரும், நாராயணனின் அம்சத்திலிருந்து தோன்றியவரும், தன் தந்தைக்கு ஒரே மகனானவரும், தீவில் தோன்றியதால் த்வைபாயனர் என்று அழைக்கப்படுபவரும் ஆன வேதத்தின் பெருநிதி வியாசரை நான் வணங்குகிறேன். பழைய காலத்தில் தேஜஸும், வைபவமும் நிரம்பிய நாராயணன், வைதிக ஞானத்தின் நிதி உருவான அஜன்மா, புராண புருஷனான வியாசரைத் தன் புத்திரனாகத் தோற்றுவித்தார்” என்றார்.

வியாசரின் முந்தைய பிறவி பற்றி ஜனமேஜயனுக்கு வைசம்பாயனர் கூறுதல்

இச்சமயம் ஜனமேஜயர் குறுக்கிட்டுக் கேட்டார். முனிவரே! தாங்கள் முதலில் ஆதிபுருவக் கதையைக் கூறும்போது, வசிஷ்டரின் புதல்வர் சக்தி, சக்தியின் புதல்வர் பராசரர், பராசரரின் புதல்வர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணத்வைபாயனர் எனக் கூறினீர்கள். இப்போது இவரை நாராயணனின் புதல்வர் என்று கூறுகிறீர்கள். வியாசருக்கு இதற்கு முன்பும் ஏதேனும் பிறவி உண்டாயிற்றா? நாராயணனிடமிருந்து வியாசருடைய பிறவி எப்போது எவ்வாறு உண்டாயிற்று? என்பதைக் கூறுங்கள்” என்றார்.

வைசம்பாயனர் அவருக்கு வியாசரின் வரலாற்றை விளக்கலானார். “மன்னா! என்னுடைய தர்மாத்மா குரு வேதவியாசர் தவநிதிஞான நிஷ்டர், அவர் முன்பு வேதங்களின் பொருளுடைய உண்மையான ஞானத்தை அடைய விரும்பி இமயத்தின் ஒரு சிகரத்தில் வசித்து வந்தார். அவர் மகாபாரதம் என்னும் இதிகாசத்தை இயற்றித் தவம் செய்து, செய்து களைத்துவிட்டார். அப்போது அவருடன் குருசேவையில், சுமந்து, ஐமினி உத்தம விரதமுடைய பைலர். நான், வியாசரின் புதல்வர் சுகதேவர் ஆகிய ஐவரும் இருந்தோம். அங்கு வியாசர் எல்லா வேதங்களையும் மகாபாரதத்தின் பொருளையும் ஆவ்ருத்தி செய்தார். எங்களுக்குக் கற்பித்தார் ஒருநாள் நாங்கள் அவரிடம் வேதங்களின் பொருளையும், பகவான் நாராயணனிடமிருந்து அவருடைய பிறப்பு பற்றிய விவரத்தையும் கேட்டோம். முதலில் வேதங்கள் மற்றும் மகாபாரதத்தின் பொருளைக் கூறிய வியாசர் அதன்பின் நாராயணனிடமிருந்து தன் பிறப்பு பற்றிய விவரத்தைக் கூறினார்.

வியாசர் தன் சீடர்களிடம் தன்னுடைய பிறப்பு வரலாற்றைக் கூறுதல்

வியாசர் தன்னுடைய ஐந்து சிஷ்யர்களுக்கும் கூறிய வரலாறு பின்வருமாறு. “விப்ர கணங்களே! ரிஷி சம்பந்தமான இந்த உத்தமமான கதையைக் கேளுங்கள். இந்தப் பழைய கால வரலாறு நான் தவத்தின் மூலம் அறிந்ததாகும். ஏழாவது கல்பத்தின் தொடக்கத்தில், ஏழாவது பிறவியில் பிரம்மா தாமரையிலிருந்து தோன்றும் சந்தர்ப்பம் வந்துற்றது. அப்போது சுப-அசுப மற்ற தேஜஸ்வி நாராயணன் எல்லோருக்கும் முதலில் தன் நாபிக் கமலத்திலிருந்து பிரம்மாவைத் தோற்றுவித்தார். அவரிடம், “பிரம்மன்! நீ என் நாபியிலிருந்து மக்களைப் படைப்பதற்காகத் தோன்றியுள்ளாய். நீ இந்தக் காரியத்தில் வல்லவனாவாய். எனவே பலவகை ஜட சேதனத்தோடு பலவகை மக்களைச் சிருஷ்டி செய்” என்று கூறினார்.

இவ்வாறு பகவான் ஆணையிட்டதும் பிரம்மா கவலையடைந்தார். அவர் ஸ்ரீ ஹரியிடம், “தேவேஸ்வரா! மக்களைப் படைக்க என்னிடம் என்ன சக்தி இருக்கிறது? நான் படைக்கும் அறிவு சிறிதும் இல்லாதவன் என்பதை அறிந்து, உசிதமானதைத் தாங்கள் செய்யுங்கள்” என்று கேட்டார். பிரம்மாவின் சொற்களைக் கேட்ட விஷ்ணு மறைவான அறிவைச் சிந்தித்தார் உடனே அறிவு உருக்கொண்டு அவர் சேவைக்கு வந்துவிட்டது. புத்தியைத் தானே தன் யோக சக்தியால் நிரப்பிய பிரபுவான நாராயணன் அறிவிடம், ‘நீ உலகில் சிருஷ்டி ரூபமான காரியம் வெற்றி பெற பிரம்மாவின் உள்ளே பிரவேசி’ எனக் கட்டளையிட்டார்.

பகவானின் ஆணைப்படி அறிவு பிரம்மாவினுள் புகுந்துவிட்டது.

சிருஷ்டிக்கும் அறிவு பெற்ற பிரம்மாவிடம் ஸ்ரீ ஹரி அன்புடன், “இப்போது நீ பலவகை மக்களைச் சிருஷ்டி செய்” என்று கூறினார். பிரம்மாவும் அதனை ஏற்றுக் கொண்டார். பகவான் உடனேயே மறைந்துவிட்டார். ஒரு முகூர்த்த காலத்திலேயே தன் தேவ தாமத்தை அடைந்து தன் இயல்புடன் ஒன்றிவிட்டார். சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு பகவானுடைய மனத்தில் மற்றொரு எண்ணம் உண்டாயிற்று. பரமேஷ்டி பிரம்மா மக்களின் சிருஷ்டியைச் செய்திருப்பார். ஆனால் தைத்தய, தானவ, கந்தர்வ, ராக்ஷஸர்களால் வியாபிக்கப்பட்ட இந்த தபஸ்வியான பூமி பாரத்தால் பீடிக்கப்பட்டுள்ளாள். இப்பூமியின் மீது இருக்கும் பலவான்களான தைத்தய, தானவ, ராக்ஷஸர்கள் தவத்தில் ஈடுபட்டு உத்தம வரங்களைப் பெறுவார்கள். அதனால் கர்வம் கொண்டு அவர்கள் நிச்சயம் தேவர்களுக்கும், தபோதனர்களான ரிஷிகளுக்கும் இடையூறு செய்வார்கள். அதனால் நான் பூமியின் மீது வரிசையாகப் பல அவதாரங்களை ஏற்று இதன் பாரத்தை இறக்க வேண்டும்.

பாவிகளுக்குத் தண்டனை அளித்து, சாதுக்களுக்கு அருள்புரிந்தால்தான் தபஸ்வினியான, சத்யசொருபி பூமிதேவி பலமாக நிலைக்க முடியும். நான் பாதாளத்தில் சேக்ஷ நாகத்தின் உருவில் இருந்து இந்த பூமியைத் தரிக்கிறேன். என் மூலம் தாங்கப்பட்ட பூமிதேவி சராசர உலகம் முழுவதையும் தரிக்கிறாள். ஆகவே நான் அவதாரம் எடுத்துப் பூமியை அவசியம் காப்பாற்றுவேன் என்று மதுசூதனன் யோசித்தார். உலகைக் காப்பதற்காக தான் எடுக்க வேண்டிய வராஹம், நரசிம்மம், வாமனம் மற்றும் மனித உருவங்களை நினைத்தார்.

இந்த அவதாரங்கள் மூலம் அடங்காத தைத்தயர்களை வதம் செய்ய வேண்டும் என்று தீர்மானித்தார். ஸ்ரீ ஹரி “போ:” என்ற சப்தத்தால், திசைகள் அனைத்தும் எதிரொலிக்குமாறு சரஸ்வதி வாக்கை உச்சரித்தார். அங்கு சாரஸ்வதம் தோன்றியது. சரஸ்வதி அல்லது வாணியிலிருந்து தோன்றிய அந்த சக்திசாலி புதல்வன் ‘அபாந்தரதமா’ எனப் பெயர் பெற்றார். அவர் முக்காலங்களையும் அறிந்தவர்; சக்திசாலி; உறுதியாக விரதங்களைக் கடைப்பிடித்தவர்.

தன் முன் தலைவணங்கி நின்ற அந்தப் புதல்வனிடம், அவிநாசியும், தேவர்களின் ஆதிகாரணமுமான ஸ்ரீ ஹரி கூறலானார்.

ஸ்ரீ ஹரி அபாந்தரதமாவிடம் கூறியவை: அவரது கட்டளை

அறிவாளியான முனிவனே! நீ வேதங்களை, ரிக், யஜுர், சாம என்னும்

பெயர்களில் தனித்தனியே தொகுக்க நேரும். நீ என் ஆணைப்படி காரியம் செய். நான் உனக்கு இவ்வளவுதான் கூறுவேன்” என்றார். ஸ்வாயம்புவ மன்வந்தரத்தில் அபாந்தரதமா பகவானின் கட்டளைப்படி வேதங்களைத் தொகுத்தார். அவருடைய அந்தக் கர்மத்தாலும், அவர் மேற்கொண்ட தவம், யம, நியமத்தாலும் ஸ்ரீ ஹரி மிகவும் திருப்தியுற்றார். அபாந்தரதமாவிடம், “மகனே! நீ எல்லா மன்வந்தரங்களிலும் தர்மத்தைத் தொடங்குபவனாவாய். நீ எப்போதும் வெல்ல முடியாதவனாக, மாறாதவனாக இருப்பாய்.

த்வாபர, கலியுகத்தின் சந்தியில் பரத வம்சத்தில் குரு வம்சத்து கூடித்திரியர்கள் உண்டாவார்கள். அவர்கள் உலகம் முழுவதும் புகழ் பெறுவார்கள். அவர்களில் உன்னுடைய சந்தானத்தின் வம்சத்தில் தோன்றியவர்களிடையே பரஸ்பர அழிவிற்காக விரோதம் உண்டாகும். உன்னுடைய ஒத்துழைப்பு இல்லாமல் அவர்களிடையே போர் நடக்கும். அப்போது நீ தபோ பலம் உடையவனாய் வேதங்களைப் பலவகையாகப் பகுப்பாய்.

கலியுகம் வந்ததும் உன் உடல் வண்ணம் கருப்பாகும். நீ பலவகை தர்மங்களை ஏற்படுத்துவாய். ஞானமளிப்பாய்; தவசியாவாய். ஆனால் ஆசையில் இருந்து முற்றிலும் விடுபட்டவனாவாய். உன் புதல்வன் மகேஸ்வரனின் அருளால் விரக்தியடைந்து பரமாத்ம சொரூபத்தை அடைவான். என்னுடைய சொல் மாறாது. பிராமணர்களால், பிரம்மாவின் மானசபுத்திரன் என்று கூறப்படும், அறிவு மிக்க, தவந்தியான, சூரியனைப் போன்ற தேஜஸ் கொண்டு விளங்கும் பிரம்மரிஷி வசிஷ்டரின் வம்சத்தில் பராசரர் என்னும் பெயரில் மகரிஷி தோன்றுவார். அவர் வைதிக ஞானத்தின் நிதி; பெரும் தவசி முனிவர்களில் சிறந்தவர். அந்த பராசர முனிவரே அப்போது உனக்குத் தந்தையாவார்.

அந்த ரிஷியிடம், தந்தையின் வீட்டில் இருக்கும் ஒரு கன்னிகையின் புத்திரனாகப் பிறப்பாய். ‘கானீனகர்ப்பன்’ (கன்னிகையின் சந்தானம்) என்று அழைக்கப்படுவாய். முக்காலங்களைப் பற்றிய விஷயங்களிலும் உன்னுடைய ஐயம் விலகிவிடும். முன்பு கடந்துவிட்ட ஆயிரம் யுகங்கள் கொண்ட கல்பம் அனைத்தையும் என் ஆணைப்படி நீ பார்ப்பாய் தபோ பலத்தால் நிறைந்தவனாவாய். எதிர்காலத்தில் வரப்போகும் பல கல்பங்களும் உன் கண்களுக்குப் புலப்படும்.

முனிவனே! எப்போதும் என்னைச் சிந்திப்பதால், ஆதி அந்தமற்ற பரமேஸ்வரனான என்னைச் சக்கரத்தைக் கையில் எடுத்தபடி பார்ப்பாய். என்னுடைய இந்த சொல் ஒருபோதும் வீணாகாது. பெரும் சக்தியுடைய

முனிவரே! உலகில் உனக்கு உவமையற்ற புகழ் கிடைக்கும். சூரியனுடைய புதல்வன் சனைச்சரன் மகாமனுவாக நிலைபெறும் மந்வந்தரத்தில் நீயே மனு முதலிய கணங்களில் முக்கியமானவனாவாய். உலகில் நடைபெறுவது அனைத்தும் என்னுடைய செயலின் பலனேயாகும். மற்றவர்கள் வெவ்வேறு விஷயங்களில் யோசிப்பார்கள். ஆனால், நான் சுதந்திரமாக என் விருப்பத்திற்கேற்றபடியே காரியம் செய்வேன்.

ஸ்ரீ ஹரி சரஸ்வதியின் புதல்வனான ‘அபாந்தரதமா’ முனிவரிடம் இவ்வாறு கூறிச் சென்று உன் வேலையைச் செய் என்று விடையளித்தார்.

இவ்வாறு நான் விஷ்ணுவின் அருளால் முன்பு ‘அபாந்தரதமா’ என்ற பெயரில் தோன்றினேன். இப்போது அதே ஹரியின் ஆணையால் வசிஷ்ட குலத்தில் வியாசன் என்ற பெயரில் தோன்றியுள்ளேன். நாராயணனின் அருளால் அவருடைய அம்சத்திலிருந்து முன்பு நான் பிறந்த கதையை உங்களுக்குக் கூறியுள்ளேன். அறிவிற் சிறந்த சிஷ்யர்களே! பழைய காலத்தில் நான் உத்தம சமாதி மூலம் மிகக் கடுமையாகப் பெரும் தவம் இயற்றினேன். நீங்கள் என்னிடம் கேட்டதையும், பூர்வ ஜன்ம வரலாற்றுடன் எதிர்கால விவரத்தையும் உங்களிடம் கூறியுள்ளேன்” என வியாசர் கூறினார்.

வைசம்பாயனர் ஜனமேஜயனிடம் கூறியது

இவ்வாறு வியாசரின் வரலாற்றை ஜனமேஜயனிடம் வைசம்பாயனர் விவரித்தார், தொடர்ந்து வேறு விஷயங்களைக் கூறலானார். மன்னா! சாங்க்யம், யோகம், பாஞ்சராத்திரம், வேதம், பாசுபத சாஸ்திரம் என்னும் ஞானங்கள் பலவகையான கருத்துக்கள் ஆகும். சாங்க்ய சாஸ்திரத்தைக் கூறியவர் கபிலர். அவர் பரமரிஷியாவார். யோக சாஸ்திரத்தைத் தோற்றுவித்தவர் ஹிரண்ய கர்ப்பரான பிரம்மாவே ஆவார். மற்றவரல்ல.

முனிவரான ‘அபாந்தரதமா’ வேதங்களின் ஆசாரியர் என்று கூறப்படுகிறார். சிலர் அவரே ‘ப்ராசீன கர்ப்பன்’ என்றும் கூறுகிறார்கள். பிரம்மாவின் புதல்வரான ஸ்ரீ கண்ட உமாபதி பாசுபத ஞானத்தை உபதேசித்துள்ளார் பாஞ்சராத்திரத்தை உரைத்தவர் சாக்ஷாத் பகவான் நாராயணனே ஆவார். வேத சாஸ்திரம் மற்றும் அனுபவத்தின்படி யோசிக்கப்படும்போது, இந்த எல்லா ஞானங்களிலும் தாத்தர்ய ரூபத்தில் நாராயணன் இருப்பது காணப்படுகிறது.

மன்னா! அஞ்ஞானத்தில் முழுகியவர்கள் ஸ்ரீ ஹரியை இவ்வாறு அறிவதில்லை. சாஸ்திரங்களை ஏற்கும் ஞானிகள் நாராயண ரிஷியையே

எல்லா சாஸ்திரங்களின் சிறந்த லட்சியம் என்று கூறுகிறார்கள். அவருக்கு நிகர் வேறு யாருமில்லை என்று நானும் கூறுகிறேன். ஞானத்தினால் ஐயமற்றவர்கள் உள்ளத்தில் எப்போதும் ஸ்ரீ ஹரி வாசம் புரிகிறார். ஆனால் குதர்க்கத்தால் ஞானத்தில் ஐயம் கொள்பவர்கள் உள்ளத்தில் மாதவன் வசிப்பதில்லை.

பாஞ்சராத்திரத்தை அறிந்தவர்கள் அதில் கூறியுள்ள வரிசைக்கேற்ப சேவா பராயணராகி, வேறு பாவனையின்றிப் பகவானைச் சரணடைந்து ஹரியிடமே பிரவேசிக்கிறார்கள். மன்னா! சாங்க்யம், யோகம் என்ற இரண்டு சனாதன சாஸ்திரங்களும், வேதங்களும், ரிஷிகளும் இந்தப் பழமையான உலகம் நாராயணனே என்று கூறுகின்றனர்.

சொர்க்கம், வானம், புவி, நீர் எல்லா இடங்களிலும், எல்லா உலகங்களிலும் நடக்கும் சுப-அசுப கர்மங்கள் அனைத்தும் நாராயணனின் இருப்பினாலேயே நடைபெறுகிறது என்பதை அறிந்து கொள் என்றார் வைசம்பாயனர்.

64. வைஜயந்த மலையில் பிரம்மா ருத்ரனிடம் வருணித்தது
நாராயண மகிமை VIII
வைசம்பாயனர் ஜனமேஜயனுக்குக் கூறியது
(சாந்தி பருவம் அத்-350)

புருஷன் ஒருவனா அல்லது பலரா என்ற வினாவிற்கு வைசம்பாயனர் பதிலளித்தல்

ஜனமேஜயன் வைசம்பாயனரிடம் கேட்டார்; “பிரம்மன்! புருஷர் பலரா? ஒருவரா? இந்த உலகில் எந்த புருஷன் எல்லோரையும் விடச் சிறந்தவன்? அல்லது யாரிடமிருந்து எல்லோருடைய உற்பத்தியும் உண்டாகிறது என்பதைக் கூறுங்கள் என்றார். வைசம்பாயனர் அவருக்குப் பதிலளித்தார்.

குருகுல மன்னா! சாங்க்ய, மற்றும் யோக சாஸ்திரத்தின்படி இவ்வுலகில் புருஷர் பலராவர். புருஷன் ஒருவரே என்ற வாதத்தை இவர்கள் ஏற்பதில்லை. ஆதம் ஞானியும், புலன்களை வென்றவருமான என் குரு வியாசரை வணங்கி, நான் பல புருஷர்களின் உற்பத்தி ஸ்தானமான, விஸ்வாத்மா புருஷனை விளக்கிக் கூறுவேன். பாரதா! கபிலர் முதலிய ரிஷிகள் சாதாரணமாகவும், சிறப்பாகவும் அத்யாத்ம தத்துவத்தைச் சிந்தித்துப் பல்வேறு சாஸ்திரங்களை எடுத்துக் கூறினார்கள். ஆனால் வியாசர், சுருக்கமாகவே புருஷனின் ஒற்றுமையை எவ்வாறு எடுத்துக் கூறினார் என்பதைக் கேள்.

இவ்விஷயமாக பிரம்மாவும் ருத்ரனும் உரையாடிய பழைய இதிகாசம் உதாரணமாகக் கூறப்படுகிறது. பாற்கடலின் நடுவில் ‘வைஜயந்த’ என்ற புகழ்மிக்க ஒரு மலை உள்ளது. அது பொன்போல் ஒளிர்கிறது. அங்கு ஒவ்வொரு நாளும் பிரம்மா பிரம்மலோகத்திலிருந்து தனியாக வந்து தியானத்தில் ஈடுபடுவார். அத்யாத்மிக தத்துவத்தைச் சிந்திப்பார். ஒருநாள் பிரம்மா அங்கு அமர்ந்திருந்தபோது, அவருடைய நெற்றியிலிருந்து தோன்றிய த்ரிநேத்ரதாரி சிவன் வான்வழியே அங்கு வந்தார்.

பிரம்மாவைக் கண்ட அவர் மகிழ்ச்சியுடன் அவரை வணங்கினார். சிவன் தன்னை வணங்கியதும், அவரைத் தன் வலது கையால் எடுத்த பிரம்மா நீண்ட நாள் கழித்துத் தன்னிடம் வந்த தன் புதல்வனிடம் இவ்வாறு கேட்டார்; “மகா பாஹோ! உனக்கு நல்வரவு. சௌபாக்க்யத்தால் என்னிடம் வந்துள்ளாய். மகனே! உன்னுடைய ஸ்வாத்யாயமும், தவமும் எப்போதும் நன்றாக நடக்கின்றது. அல்லவா? நீ எப்போதும் கடுமையான தவத்தில் ஈடுபடுவதால் நான் உன்னிடம் தவ விஷயத்தையே கேட்கிறேன்” என்றார்.

ருத்ரன் அவருக்கு விடையளித்தார்; “பகவன்! உங்கள் அருளால் என்னுடைய ஸ்வாத்யாயமும், தவமும் நன்றாக நடக்கின்றன. உலகனைத்தும் சேஷமமாக உள்ளது. நான் பிரம்மலோகத்தில் உங்களைத் தரிசித்து வெகு நாட்களாகின்றன. ஆகவே, உங்களை தரிசிப்பதற்காக இங்கு வந்துள்ளேன். பிதாமகரே! உங்களிடம் ஏகாந்தமாக வருவதில் நான் பெரும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். பசி, தாகமின்றி தேவர்கள், அசுரர்கள், ரிஷிகள், கந்தர்வர்கள் அனைவரும் உங்கள் சேவைக்காகக் காத்திருக்கும்போது, தாங்கள் தனியாக இந்த மலைக்கு வந்ததற்கான காரணம் என்ன?” என்றார். பிரம்மா அவரிடம், “நான் ஒன்றிய உள்ளத்தோடு விராட புருஷனைச் சிந்திப்பதற்காகவே இந்த வைஜயந்த மலைக்கு வந்துள்ளேன்” என்றார்.

ருத்ரன் அவரிடம், “பிரம்மன் தாங்கள் சுயம்பு; பல புருஷர்களைப் படைத்துள்ளீர்கள். இப்போதும் பல புருஷர்களைப் படைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். அந்த விராடனும் ஒரு புருஷன்தானே. அவரிடம் என்ன சிறப்பு உள்ளது? தாங்கள் சிந்திக்கும் அந்த புருஷோத்தமன் யார்? என் ஐயத்தை விலக்குங்கள்” என்று கேட்டார். பிரம்மா, ருத்ரனிடம், “மகனே! நீ பல புருஷர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டது சரியானதே. நான் படைப்பவர்களை, நான் ஏன் சிந்திக்கப் போகிறேன்? நான் உனக்கு அந்த ஒரு புருஷனின் சம்பந்தமாகக் கூறுவேன். அவன் அனைவருக்கும் ஆதாரமானவன். யார் சாதனை செய்து, செய்து குணத்திற்கு அப்பாற்பட்டவராகிறார்களோ, அவர்களே அந்த விஸ்வரூப, சனாதன, பரம புருஷனிடம் பிரவேசிக்கிறார்கள்.

பிரம்மா ஒரே புருஷனான நாராயணனின் மகிமையை ருத்ரனுக்குக் கூறுதல்

பிரம்மா ருத்ரனிடம் கூறினார்; “மகனே! அந்த விராட புருஷன் சனாதனன், மாறுதல் அற்றவன், அழிவற்றவன்; அப்ரமேயன்; சர்வன், வியாபி என்று கூறப்படுகிறான். நீயோ, மற்றவர்களோ அந்த சகுண-நிற்குண புருஷனை ஊனக் கண்களால் பார்க்க முடியாது. அவர் ஞானத்தாலேயே காணப்படுகிறார். அவர் சூக்ஷ்ம, காரண காரியங்களற்றவர் என்றாலும் எல்லா சரீரத்திலும் வாசம் புரிகிறார். ஆனால் அந்த சரீரிகளின் கர்மத்தினால் பற்றப்படுவதில்லை.

அவர் தேகமெடுத்த ஜீவன் அனைத்தின் அந்தராத்மா ஆவார். எல்லோருக்கும் புருஷோத்தமனான ஸ்ரீ ஹரி எங்கும் யார் மூலமும் பிடிக்கப்படுவதில்லை உலகனைத்தும் அவருடைய தலை, கண் முதலிய அங்கங்களாகும். அவர் சுதந்திரமாகச் சஞ்சரிப்பவர். எல்லா சேஷதரங்களிலும்

சுகமாகச் சஞ்சரிக்கிறார். அந்த ஸ்ரீ ஹரி கேஷத்ரம் என்று கூறப்படும் சரீரத்தையும், சுப, அசுப கர்மம் இவற்றின் காரணங்களையும் அறிவதால் கேஷத்ரக்ஞர் என்று கூறப்படுகிறார். அவர் உடலுக்கு எவ்வாறு வருகிறார் போகிறார் என்பதை யாராலும் அறிய முடியாது. நான் வரிசையாக சாங்க்யம் மற்றும் யோகத்தினாலும் அவருடைய மேலான கதியை அறிய இயலவில்லை. என்றாலும் என்னுடைய அனுபவத்திற்கேற்ப அந்த சனாதன புருஷனை வருணிக்கிறேன்.

அவரிடம் ஒரே தன்மையும் உள்ளது. பெருமையும் உள்ளது. ஆகவே, அவர் ஒருவரே புருஷன் என்று கருதப்படுகிறார். ஒரே சனாதன ஹரி மகாபுருஷன் என்னும் பெயர் தரிக்கிறார். அக்னி ஒன்றுதான். ஆனால் அது பல உருவங்களில் பிரகாசிக்கிறது. ஒரே சூரியன் உலகம் முழுவதும் பிரகாசம் அளிக்கிறது. ஒரே காற்று உலகில் பல உருவத்தில் வீசுகிறது எல்லா நீரின் உற்பத்தியும், லயமும் கடல் ஒன்றிலேயே ஆகும். அதுபோல அந்த நிர்குண விஸ்வரூபன் ஒருவரேயாவார். அந்த நிர்குண புருஷனிடமே அனைவரும் லயமாகின்றனர்.

உடல், புலன்கள் முதலிய குணமயமானவற்றிடம் ஆசையை விட்டு, சுப-அசுப கர்மங்களையும் துறந்து, சத்தியத்தையும் பொய்யையும் தியாகம் செய்தே ஒரு சாதகன் நிர்குணனாக முடியும். நான்கு சூக்ஷ்ம பாகங்கள் உடைய நிர்குண புருஷன் சிந்திக்க இயலாதவர் என்று அகங்காரத்தைத் துறப்பவரே மங்களமயமான பரமபுருஷனை அடைகிறான். இவ்வாறு சிலர் பரமாத்மாவை அடைய விரும்புகிறார்கள். சிலர் தன்னை விட வேறாகாத பரமாத்மாவை ஏகாத்மாவாகப் பெற விரும்புகிறார்கள். மற்ற சிந்தனையாளர்கள் ஆத்மாவை மட்டும் பெறவும், அறியவும் விரும்புகிறார்கள். இவர்களில் இருக்கும் நித்ய-நிர்குண பரமாத்மாவே நாராயணன் என்ற பெயரில் அறியப்படுகிறார் அவரே சர்வாத்மா புருஷராவார்.

தாமரை இலை நீரில் இருந்தாலும் அதனால் பற்றப்படாதது போலப் பரமாத்மா கர்ம பலன்களால் பற்றப்படாமல் இருக்கிறார். ஆனால் கர்மங்களின் கர்த்தாவான ஜீவாத்மா அவர்களிடமிருந்து தணித்தவன். அந்த ஜீவாத்மாவே ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள், ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள், பஞ்ச பூதங்கள், மனம், அறிவு என்னும் 17 தத்துவங்களின் குவியலான சூக்ஷ்ம சரீரத்தோடு சேர்க்கை அடைகிறது.

அவனே கர்ம பேதத்தால் தேவ, பசு-பக்ஷி முதலிய பாவங்களை அடைவதால் பகுவிதன் என்று அழைக்கப்படுகிறான். இவ்வாறு புருஷனின் ஒன்றேயான தன்மையையும், அனேகத்வத்தையும் கூறினேன். பரம

புருஷனே அறியத்தக்க பரம தத்துவமாகும். அவனே அறிய வேண்டியவன். அவனே மனனம் செய்பவன்; மனனம் செய்ய வேண்டிய பொருளும் ஆவான். அவனே உண்ணப்படும் பொருள்; உண்பவனுமாவான். அவனே முகர்பவன், முகரும் வஸ்து. அவனே ஸ்பரிசிப்பவன், ஸ்பரிசிக்கத் தகுந்த பொருளுமாவான். அவனே பார்வையாளனும், காட்சியும் ஆவான். அவனே கேட்பவனும் கூறத் தக்கவனுமாவான். அவனே அறிந்தவனும், அறிய வேண்டியவனுமாவான் அவனே சகுண நிர்குணனாவான்.

பிரதான தத்துவமும் அந்தப் புருஷனேயாவான். இது நித்ய சனாதன அவினாசி தத்துவமாகும். அவனே படைப்பவனாகிய என்னுடைய சட்டங்களை உண்டாக்கியவன். அவனே அநிருத்தன் எனப்படுகிறான். உலகில் பலனை விரும்பிச் செய்யப்படும் வைதீக காரியங்கள் அனைத்தும் அநிருத்தனின் மகிழ்ச்சிக்காகவே செய்யப்படுகின்றன. எல்லா தேவர்களும் முனிவர்களும் யாகசாலையில் யாக பாகங்கள் மூலம் அவனையே யஜனம் செய்கின்றனர். மக்களில் முதல் ஈஸ்வரனான பிரம்மாவாகிய நான் அந்த பரம புருஷனிடமிருந்தே தோன்றியவன். என்னிடமிருந்து ருத்ரனாகிய உன்னுடைய உற்பத்தி உண்டாயிற்று.

மகனே! இந்த சராசர உலகமும், வேதங்களும் என்னிடமிருந்தே தோன்றின. வாசுதேவன் முதலிய நான்கு வியூகங்களாகப் பகுக்கப்பட்ட அந்த பரமபுருஷன் தன் விருப்பப்படி விளையாடுகிறார். அவர் தன் ஞானத்தாலேயே அறியப்படுகிறார். மகனே! உன் வினாவிற்கான விடையை நான் உள்ளபடி கூறியுள்ளேன். சாங்க்யத்திலும், யோகத்திலும் இந்த விஷயம் உள்ளது உள்ளவாறு வருணிக்கப்பட்டுள்ளது” என்று பிரம்மா, ருத்ரனிடம் கூறினார்.

இந்த உரையாடலை எடுத்துக்காட்டி வைசம்பாயனர் ஜனமேஜயனுக்கு புருஷன் ஒருவரே என்பதை விளக்கி உரைத்தார்.

65. நாரதர் இந்திரனுக்குக் கூறிய உஞ்சவ்ருத்தி பிராமணன் கதை
யுதிஷ்டிரருக்குப் பீஷ்மர் கூறியது. (சாந்தி பருவம் அத்-352-364)

நாரதர் இந்திரனிடத்தில் வருதல்

நாரதர் மூவுலகமும் கொண்டாடும் சித்த புருஷர். காற்றைப் போல எங்கும் தடையின்றிச் செல்பவர். வரிசையாக எல்லா இடங்களிலும் சென்று வந்த நாரதர் ஒரு சமயம் இந்திரனின் வீட்டிற்கு வந்தார். இந்திரன் அவரை உபசரித்துத் தன் அருகில் அமர்த்திக் கொண்டார். பிறகு இந்திரன் ரிஷியே! தாங்கள் ஏதேனும் வியப்புண்டாக்கும் நிகழ்ச்சியைக் கண்டீர்களா? தாங்கள் சித்த புருஷர். மூவுலகிலும் மகிழ்ச்சியுடன் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். தேவரிஷியே! உங்களுக்குத் தெரியாத விஷயம் உலகில் ஏதும் கிடையாது. தாங்கள் ஏதேனும் அற்புத விஷயத்தைப் பார்த்திருந்தாலோ, கேட்டிருந்தாலோ அதை என்னிடம் கூறுங்கள்” என்று கேட்டார் நாரதர் இந்திரனிடம் கூறலானார்.

நாரதர் கூறிய உஞ்சவ்ருத்தி பிராமணன் கதை

கங்கையின் தென்கரையில் மகாபத்மம் என்னும் சிறந்த நகரம் உள்ளது. அங்கு அத்ரி கோத்திரத்தில் பிறந்த, வேதத்தில் நல்ல பயிற்சி உடைய ஒரு பிராமணன் வசித்து வந்தான். அவன் தர்மபராயணன்; புலன்களை வென்றவன்; தவத்திலும் ஸ்வாத்யாயத்திலும் ஈடுபட்டவன். நியாயமாகச் சம்பாதித்த செல்வத்தை உடையவன். அவன் குலத்தில் உறவினர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாக இருந்தது. அனைவரும் நல்ல குணங்களோடு சிறந்த வாழ்க்கையைக் கழித்தனர்.

அவனுக்குப் பல புதல்வர்கள் தோன்றினர். அதனால் லௌகிக காரியத்தில் விரக்தி கொண்டான். குல தர்மப்படி தர்ம நடத்தையில் ஈடுபட்டான். பிறகு, வேதம் கூறும் தர்மம், சாஸ்திரங்கள் கூறும் தர்மம். சிஷ்ட புருஷர்களின் நடத்தை தர்மம் ஆகிய மூவகை தர்மத்தையும் ஆலோசிக்கத் தொடங்கினான். என்ன செய்வதால் எனக்கு நன்மை உண்டாகும்? என்னுடைய கடமை என்ன? எனக்குச் சிறந்த ஆஸ்ரயம் யார் என்று எப்போதும் யோசித்துக் கவலைப்பட்டான். அச்சமயம் அவனிடம் சிறந்த தர்மாத்மாவான பிராமணர் ஒருவர் அதிதியாக வந்து சேர்ந்தார்.

பிராமணன் அதிதி பிராமணனிடம் கூறியது

அந்த அதிதியைப் பிராமணன் வரவேற்று உபசரித்தார். அவரிடம் சிறந்த நட்பு கொண்டார். அதிதியிடம் தன் எண்ணத்தைக் கூறினார்; சிறந்த

பிராமணரே! நான் இல்லற தர்மத்தையும் புதல்வர்களிடம் ஒப்படைத்து மிகச் சிறந்த தர்மத்தைக் கடைப்பிடிக்க விரும்புகிறேன். எனக்கு ஏற்ற சிறந்த வழியைக் கூறுங்கள். சிலசமயம் நான் தனியாக இருந்து ஆத்மாவிலேயே நிலைக்க விரும்புகிறேன். ஆனால் துச்சமான விஷயங்களில் ஈடுபட்டு அந்த விருப்பம் அழிந்து விடுகிறது. ஆயுள் முழுவதும் புதல்வனிடமிருந்து பலன் பெறும் விருப்பத்திலேயே கழிந்தது. இப்போது பரலோக வழிச் செலவிற்கான தர்மமாகிய செல்வத்தைச் சேகரிக்க விரும்புகிறேன். இந்த சம்சாரக் கடலைக் கடக்க தர்மமயமான படகு எங்கு கிடைக்கும் என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

உலகில் சுக-போகங்களை அனுபவித்த சாத்வீக புருஷர்களும் பலவகை துன்பங்களுக்கு ஆளாகிறார்கள். எல்லாப் பிரஜைகளின் மீதும் யமராஜனின் கொடிகள் பறந்து கொண்டிருக்கின்றன. அதைப் பார்க்கும்போது போகங்கள் கிடைத்தாலும் அவற்றை அனுபவிக்கும் சுகம் மனத்தில் ஏற்படவில்லை. சந்யாசிகள் மற்றவர்களின் வாசலுக்குச் சென்று அன்னத்தையும், வஸ்திரத்தையும் பிச்சை கேட்பதைப் பார்க்கும்போது துறவறத்தில் என் மனம் ஈடுபடவில்லை. ஆகவே, தாங்கள், தங்கள் அறிவின் பலத்தால் என்னை தர்மத்தின் மூலம் தர்மத்தில் ஈடுபடுத்துங்கள்” என்று கேட்டார்.

அதிதி பிராமணன், பிராமணனுக்குக் கூறிய வழி

பிராமணரே! நானும் உங்களைப் போலவே சிறந்த தர்மத்தை ஆஸ்ரயிக்க விரும்புகிறேன். ஆனால் எனக்கும் இந்த விஷயத்தில் மோகம் உண்டாகியுள்ளது. சொர்க்கத்தைப் பெற பல சாதனங்கள் உள்ளன. எதை ஆஸ்ரயிப்பது என்று இன்னும் தீர்மானிக்கப்படவில்லை. சிலர் மோகூத்தையும், சிலர் யக்ஞ பலனையும் புகழ்கிறார்கள். சிலர் வானப்ரஸ்த தர்மத்தையும், சிலர் இல்லற தர்மத்தையும், சிலர் ராஜ தர்மத்தையும், சிலர் ஆத்ம ஞானத்தையும், சிலர் குருசேவையையும், சிலர் மௌன விரதத்தையுமே ஆஸ்ரயித்துள்ளனர்.

சிலர் தாய்-தந்தையின் சேவையாலும், சிலர் அகிம்சையாலும், சிலர் சத்தியத்தாலும் சொர்க்கத்தை அடைந்துவிட்டனர். சிலர் போரில் கொல்லப்பட்டும், பலர் உஞ்சவ்ருத்தி மூலம் சித்தி பெற்றும் சொர்க்கம் சேர்ந்துள்ளனர். சில அறிவுடையவர்கள் புலன்களை வென்று வேதத்தைக் கடைப்பிடித்து ஸ்வாத்யாயம் செய்து சொர்க்கத்தில் இடம் பெற்றுள்ளனர். பல தூயவர்கள், தீயவர்களால் கொல்லப்பட்டுச் சொர்க்கத்தை அடைந்துள்ளனர். இவ்வாறு உலகில் தர்மத்திற்குப் பல கதவுகள் திறந்துள்ளன. அதனால் என் அறிவும் கலங்கிச் சஞ்சலம் அடைகிறது.

பிராமணரே! என் குரு இது விஷயமாகக் கூறியதை நான் உனக்கு உபதேசிக்கிறேன்; கேள். முந்தைய கல்பத்தில், பிரஜாபதி கல்ப சக்கரத்தைத் தொடங்கிய இடத்தில், தேவர்கள் யாகம் செய்த பூமியில், மன்னர்களில் சிறந்த மாந்தாதா இந்திரனை விடச் சிறந்த யாகம் செய்த நைமிசாரண்யத்தில், கோமதியின் கரையில் நாகபுரம் என்ற நகரம் உள்ளது. அங்கு பத்மநாபன் என்ற பெயர் கொண்ட மகாநாகம் வகிக்கிறது. அது ‘பத்ம’ என்ற பெயராலேயே புகழ் பெற்றது.

அந்தணரே! பத்மன், மனம், வாக்கு, செயல் இவற்றால் கர்மம், உபாசனை ஞானம் ஆகிய மூன்று மார்க்கங்களையும் உபாசித்து, பூதங்களை மகிழ்வித்து வாழ்ந்து வந்தான். அவன் வேற்றுமை கொண்ட புருஷனை, சாம-தான, பேத-தண்ட நீதியின் மூலம் வழிக்குக் கொண்டு வருகிறான். சமதர்சியைக் காப்பாற்றுகிறான். புலன்களைத் தீய வழியில் செல்ல விடுவதில்லை. நீ அவனிடம் சென்று உன் வினாவைக் கேள்.

அவன் உனக்குச் சிறந்த தர்மத்தைத் தரிசனம் செய்விப்பான். பொய்யான தர்மத்தைக் கூற மாட்டான். அந்த நாகன் புத்தியுடையவன், சாஸ்திரங்களின் பண்டிதன். எல்லோருக்கும் விருந்துபசாரம் செய்பவன்; நற்பண்புகள் நிறைந்தவன். எப்போதும் ஸ்வாத்யாயத்தில் ஈடுபடுகிறான். தவம், புலனடக்கம், நல்ல நடத்தை-எண்ணம் அனைத்தும் உடையவன். வள்ளல்களின் சிரோமணி, பொறுமை உடையவன்; யாகம் அனுஷ்டிப்பவன், உண்மை பேசுபவன், குற்றப் பார்வை இல்லாதவன், யாகத்தில் மிகுந்த அன்னத்தைப் போஜனம் செய்பவன். கங்கையைப் போல, புனிதமான, நிர்மலமான குலத்தில் தோன்றியவன்” என்று பிராமணனுக்குப் பத்மநாகத்திடம் சென்று சொர்க்க தர்மத்தை அறிந்து கொள்ளாறு அதிதி பிராமணன் ஆலோசனை கூறினான்.

பிராமணன் நாகராஜனை நோக்கிப் புறப்படுதல்

அதிதியின் சொற்களைக் கேட்ட பிராமணன் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்தான். விருந்தினனிடம், “களைப்படைந்த யாத்திரிகனுக்குப் படுக்கையும், நின்று கால்வலி கொண்டவனுக்கு ஆசனமும், தாகமுடையவனுக்குத் தண்ணீரும், பசித்தவனுக்கப் போஜனமும் கிடைப்பதால் வரும் மகிழ்ச்சி எனக்கு உங்கள் பேச்சைக் கேட்டு உண்டாயிற்று. நீங்கள் குருடனுக்குக் கண் அளித்துள்ளீர்கள். தாங்கள் எனக்களித்த ஆலோசனைப்படியே நான் செய்வேன். சாதுவே! இன்றிரவு என்னோடு இங்கேயே இருங்கள். ஓய்வெடுத்துக் கொண்டு காலையில் தாங்கள் விரும்பிய இடத்திற்குச் செல்லலாம்” என்று கூறினான்.

அந்த அதிதியும் பிராமணனின் விருந்துபசரிப்பை ஏற்று இரவு அங்கேயே இருந்தான். இரவு முழுவதையும் அவ்விருவரும் மோகூத தர்மத்தைப் பற்றிப் பேசிக் கழித்தனர். காலையில் அதிதி விடைபெற்றான். பிராமணன் தன் விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ள விரும்பித் தன் மக்களிடம் அனுமதி பெற்றான். பிறகு நாகராஜனின் இடத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டான். பல காடுகளையும், தீர்த்தங்களையும் கடந்து ஒரு முனிவரின் ஆஸ்ரமத்திற்கு வந்தான். அவரிடம் ‘பத்ம’ நாகத்தைப் பற்றிய விவரத்தைக் கேட்டுத் தொடர்ந்து பயணம் செய்து, நாகராஜனின் இடத்தை அடைந்தான்.

நாக பத்தினி பிராமணனை உபசரித்தல்; பிராமணன் பத்மனுக்காகக் காத்திருத்தல்

நாகராஜனின் வீட்டு வாசலை அடைந்ததும் “போ” என்னும் சப்தத்தால் அலங்கரித்த சொற்களைப் பேசியபடி, “யாராவது இருக்கிறார்களா? நான் இங்கு வாசலுக்கு வந்திருக்கிறேன்” என்றான். அவனுடைய சொற்களைக் கேட்ட நாகராஜனின் பதிவிரதையான பத்தினி அந்த பிராமணன் முன் வந்து அவனை வரவேற்று உபசரித்தாள். “பிராமண தேவனே! நான் என்ன சேவை செய்ய வேண்டும் என்று கட்டளையிடுங்கள்” என்று கூறினாள். பிராமணன் அவளிடம் “தேவி! இனிய சொற்களால் என்னை வரவேற்று உபசரித்தீர்கள். அதனால் என் களைப்பு விலகிவிட்டது. நான் நாகதேவனை தரிசிக்க விரும்புகிறேன். அதுவே என்னுடைய விருப்பம்” என்று கூறினான்.

நாகபத்தினி, பிராமணனிடம், “பிராமணரே! என் கணவர் சூரியனின் தேரைச் சுமப்பதற்காகச் சென்றுள்ளார். வருஷத்தில் ஒருமுறை ஒரு மாதம் அவர் இதனைச் செய்கிறார். இன்னும் 15 நாட்களில் அவர் இங்கு ஐயமின்றித் தரிசனம் அளிப்பார். தங்களுக்கு அவரது தரிசனத்தைத் தவிர வேறு விருப்பம் இருந்தால் அது என்னால் நிறைவேற்றப்படாது” என்று பதிலளித்தாள். பிராமணன் அவளிடம், “தேவியே! அவரைத் தரிசனம் செய்வதற்காகவே நான் இங்கு வந்துள்ளேன். அவர் வரும் வரை நான் இங்குள்ள பெரும் காட்டில் வாழ்வேன். நாகராஜன் இங்கு வந்ததும், அவரிடம், எனக்குத் தரிசனம் அளிக்குமாறு கூற வேண்டும். நான் இங்கு கோமதி நதிக்கரையில், அளவான ஆகாரத்துடன் அவர் வருகையை எதிர்பார்த்து வாசம் புரிவேன்” என்று கூறி கோமதி நதிக்கரைக்குச் சென்றுவிட்டார்.

பிராமணன் தவம் மேற்கொள்ளுதல்; நாகராஜன் குடும்பத்தினர் அவரிடம் போஜனம் ஏற்க வற்புறுத்துதல்; பிராமணனின் பதில்

அந்த பிராமணன் கோமதி நதிக்கரைக்குச் சென்று தவம் புரியத் தொடங்கினார். அவர் போஜனம் செய்யாததால் அங்கு வாழ்ந்த நாகங்கள் மிகவும் துயரம் கொண்டன. நாகராஜனின் மனைவியும், மற்ற உறவினர்களும் ஒன்றாக அந்த பிராமணனிடம் வந்தனர். பிராமணன் கோமதியின் கரையில் தனியாக இருந்து, ஆகாரமின்றி மந்திர ஜபத்தில் ஈடுபட்டிருப்பதைக் கண்டனர். அவர்கள் அனைவரும் பிராமணனிடம் சென்று கூறலாயினர்.

“தர்மவத்ஸலரான தபோதனரே! தாங்கள் இங்கு வந்து இன்றுடன் ஆறு நாட்கள் ஆகிவிட்டன. ஆனால் தாங்கள் இதுவரை எங்களுக்குப் போஜனம் கொண்டு வர ஆணையிடவில்லை. தாங்கள் எங்கள் வீட்டிற்கு வந்துள்ளீர்கள். எங்களுடைய அதிதியான உங்களுக்கு விருந்துபசாரம் செய்வது கிருகஸ்தர்களான எங்கள் கடமையாகும். நீங்கள் நாங்கள் கொண்டு வந்துள்ள பழம், காய்கறி, பால் அல்லது அன்னத்தை அவசியம் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். தாங்கள் போஜனமின்றி இருப்பதால் எங்களுடைய தர்மத்தில் தடை ஏற்பட்டுள்ளது. எங்கள் அனைவருக்கும் இதனால் மிகவும் கஷ்டம் உண்டாகிறது. எங்கள் குலத்தில் யாரும் ஒருபோதும் கருச்சிதைவு செய்ததில்லை. யாருக்கும் குழந்தை பிறந்து இறந்ததில்லை. யாரும் பொய் பேசியதில்லை. தேவர், அதிதி, உறவினர்களுக்கு அன்னம் அளிக்கும் முன்னால் போஜனம் செய்தவர் யாரும் இல்லை.” எனக் கூறினர்.

பிராமணன் அவர்களுக்குப் பதில் அளித்தார்; “நாக கணங்களே! உங்களுடைய இந்த உபதேசத்தாலேயே நான் திருப்தியடைந்துவிட்டேன். நான் இந்த ஆகாரத்திலேயே திருப்தி அடைந்துவிட்டேன். நாகராஜன் வர இன்னும் எட்டே நாட்கள் மீதமுள்ளன. எட்டு நாட்கள் கழிந்தாலும் நாகராஜன் வரவில்லை என்றால் நான் உணவை ஏற்பேன். அவருடைய வருகைக்காகவே நான் இந்த விரதத்தை ஏற்றுள்ளேன். நீங்கள் இதற்காக வருந்த வேண்டாம். நாகராஜனின் தரிசனத்திற்காகவே என்னுடைய விரதமும் நியமங்களும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. நீங்கள் இதைப் பங்கம் செய்யாதீர்கள்” என்று பதில் கூறினார். அந்த நாகங்களும் தம்முடைய முயற்சியில் தோல்வியடைந்து திரும்பின.

நாகராஜன் வீடு திரும்புதல்; விவரம் அறிதல்; நாகபத்தினி அவரைப் பிராமணனுக்கு தரிசனமளிக்கக் கூறுதல்

நாட்கள் கழிந்ததும், நாகராஜன் சூரியனிடம் அனுமதி பெற்று தன்னுடைய வீட்டிற்குத் திரும்பினார். நாகபத்தினி தன் கணவனுக்கு நீர் முதலியன அளித்துச் சேவைக்கு வந்தாள். நாகராஜன் அவளிடம், “கல்யாணி

நான் கூறியபடி என்னைப் போலவே தேவர்களுக்கும், அதிதிகளுக்கும் முறைப்படி பூஜை செய்தாயா? என் பிரிவால் நீ தளர்ச்சியடையவில்லையே? பெண் புத்தியின் காரணமாக தர்மம் காப்பாற்றப்படாமல் போகவில்லையே? நீ தர்ம பாலனத்திலிருந்து விலகி விடவில்லையே? என்று கேட்டார்.

நாகபத்தினி தன் கணவரிடம் கூறினாள், “சிறந்தவரே! சிஷ்யர்களுக்குக் குரு சேவையும், பிராமணர்களுக்கு வேதங்களைத் தரிப்பதும், மன்னர்களுக்கு மக்களைக் காப்பதும், கூடித்திரியர்களுக்கு எல்லாப் பிராணிகளைக் காப்பதும், யாகங்களை, விருந்துபசாரத்தோடு அனுஷ்டிப்பது வைசியர்களுக்கும், தர்மமாகக் கூறப்படுகிறது. நான் யாருடையவன், எங்கிருந்து வந்துள்ளேன், என்னுடையவன் யார்? இந்த வாழ்க்கையின் பிரயோஜனம் என்ன என்பதை யோசித்தே துறவி துறவறத்தில் இருக்க வேண்டும். நாகராஜனே! மனைவிக்கு பதிவிரதத் தன்மையே சிறந்த தர்மமாகக் கூறப்படுகிறது. உங்கள் உபதேசத்தால் என்னுடைய அந்த தர்மத்தை நான் நன்கு அறிவேன். தாங்கள் எப்போதும் தர்மத்தில் இருக்கும்போது நான் எவ்வாறு நல்ல வழியைத் துறந்து, தீய வழியில் கால் வைப்பேன்?

மகாபாக்யவானே! தேவர்களின் ஆராதனையிலும், விருந்துபசாரத்திலும் நான் சோம்பலின்றி எப்போதும் ஈடுபடுகிறேன். ஆனால் 15 நாட்களாக இங்கு ஒரு பிராமணன் வந்துள்ளார். அவர் என்னிடம் தன்னுடைய எந்தக் காரியத்தையும் கூறவில்லை. உங்கள் தரிசனத்தை மட்டுமே விழைகிறார். அவர் வேத பாராயணத்தோடு உங்கள் தரிசனத்திற்காக கோமதிக்கரையில் அமர்ந்துள்ளார். அவர் என்னிடம் “நாகராஜன் வந்ததும் அவரை என்னிடம் அனுப்பு” என்று கூறியுள்ளார். நாகராஜரே! என் சொற்படி தாங்கள் அங்கு சென்று அந்த பிராமணனுக்குத் தரிசனம் அளிக்க வேண்டும்.” என்றார்.

நாகராஜன் மனைவியின் சொற்களால் கர்வம் அழியப் பெறுதல்; பிராமணனுக்குத் தரிசனம் அளிக்கத் தயாராதல்

நாகராஜன் தன் மனைவியிடம் கேட்டார்; “தேவி! பிராமணன் உருவில் நீ யாரை தரிசித்தாய்? அந்த பிராமணன் மனிதரா? தேவரா? எந்த மனிதன் என்னைப் பார்க்க விரும்ப முடியும்? தரிசிக்க விரும்பினாலும் யார் என்னைத் தன்னிடம் வரும்படிக்கட்டளையிட முடியும்? சுரசாவின் வம்சத்தில் தோன்றிய நாங்கள் மிகவும் பராக்கரமிகள்; வேகம் மிகுந்தவர்கள். தேவர்களுக்கும், அசுரர்களுக்கும், தேவரிஷிகளுக்கும் கூட வணக்கத்திற்குரியவர்கள். எங்கள் சேவகர்களுக்கு வரமளிக்க நாங்கள் விரும்புகிறோம். மனிதர்களுக்கு நம்

தரிசனம் எளிதல்ல என்பது என் கருத்து” என்று கூறினார்.

நாகபத்தினி அவருக்குப் பதில் கூறினாள், “சினைம் கொண்ட நாகராஜனே! அந்த பிராமணன் தேவரல்ல என்றே நான் கருதுகிறேன். அவர் தங்களுடைய பக்தர் என்பதை நான் அறிந்தேன். தாகமுள்ள சாதகப்பறவை மழை நீருக்காகக் காத்திருப்பது போல, அவர் தன்னுடைய ஏதோ ஒரு காரியத்தின் வெற்றிக்காகத் தங்களுடைய தரிசனத்தை விரும்புகிறார். தங்கள் தரிசனத்தைத் தவிர மற்ற எந்தப் பொருளையும் இடையூறாகக் கருதுகிறார். அந்த இடையூறு அவருக்குக் கிடைக்கக்கூடாது. தாங்கள் தங்களுடைய இயல்பான கோபத்தைத் துறந்து, பிராமணனைத் தரிசியுங்கள், அவருடைய ஆசையைப் பங்கப்படுத்தித் தன்னைத் தானே எரித்துக் கொள்ளாதீர்கள்.

நம்பிக்கையோடு தன்னைச் சரணடைபவர்களின் கண்ணீரைத் துடைக்காதவன் மன்னன் ஆனாலும் அவன் கருச்சிதைவின் பாவத்தைப் பெறுகிறான். மௌனமாக இருக்கும்போது ஞானம் கிடைக்கிறது. தானமளிப்பதால் புகழும் உண்மை பேசுவதால் பரலோகத்தில் மதிப்பும், பூதானத்தால் தர்ம பாலனம் போன்ற உத்தம கதியும் கிடைக்கிறது. தனக்கு நன்மையளிக்கும் கர்மம் பாவமற்றதாயின் அதைச் செய்பவன் நரகத்தில் விழுவதில்லை என்று தர்மம் அறிந்தவர்கள் கூறுகிறார்கள்.

தன் மனைவியின் சொற்களைக் கேட்டு நாகராஜன் அவளிடம் கூறினார். “சாத்வி! அகங்காரத்தின் காரணமாகக் கர்வமில்லை. இனக் குற்றத்தால் தோன்றிய என் கோபத்தை நீ உன் வாக்கு என்னும் தீயால் எரித்துச் சாம்பலாகிவிட்டாய். கோபத்தின் காரணமாகவே சர்ப்பத்திற்கு அதிகக் கெட்ட பெயர் உள்ளது. புகழ்மிக்க இராணவன் கோபத்திற்குட்பட்டே ஸ்ரீ இராமனால் கொல்லப்பட்டான். ஹோமதேனுவின் கன்றை அபகரித்ததற்காகக் கோபம் கொண்டே பரசுராமர் கார்த்தவீர்யார்ஜுனனைக் கொன்றுவிட்டார். இன்று உன் சொல்லைக் கேட்டு நல்ல வழியிலிருந்து விலகச் செய்யும் கோபத்தை நான் கொன்றுவிட்டேன். உன்னைப் போன்ற நல்ல மனைவி கிடைத்ததற்காக என்னை நான் புகழ்ந்து கொள்ளுகிறேன். இதோ, நான் அந்த பிராமணன் இருக்குமிடத்திற்கே செல்கிறேன். அவர் கூறியதைச் செய்வேன். அவர் தன் காரியம் கைகூடித் திரும்பிச் செல்வார்” என்று கூறிய நாகராஜன் பிராமணன் இருக்கும் இடம் சென்றார்.

நாகராஜன்-பிராமணன் இருவரின் சந்திப்பும், உரையாடலும்

பிராமணனிடம் சென்ற நாகராஜன் அவரிடம் கூறினார்; ஏ பிராமண

தேவனே! தாங்கள் என் குற்றங்களை மன்னித்து விடுங்கள். என் மீது சினம் கொள்ளாதீர்கள், தாங்கள் இங்கு எதற்காக வந்தீர்கள்? உங்களுக்கு என்ன பிரயோஜனம்? கோமதியின் இந்தக் கரையில் தனியாக யாரை உபாசிக்கிறீர்கள் என்று அன்புடன் கேட்கிறேன்.” என்றார்.

பிராமணன் நாகராஜனிடம் கூறினார்; “என் பெயர் தர்மாரண்யன்; நான் நாகராஜனான பத்மநாபனைத் தரிசிப்பதற்காக இங்கு வந்துள்ளேன். அவரிடம் எனக்குச் சிறிது காரியம் உள்ளது. அவர் வெகுதூரம் சென்றிருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டு உழவன் மழையை எதிர்பார்ப்பது போல் அவருக்காக நான் காத்திருக்கிறேன். அவர் துன்பமின்றி நலமாக வீடு திரும்ப வேண்டும் என்று நான் யோசனையில் இருந்து வேதபாராயணம் செய்து கொண்டிருக்கிறேன் என்று பதிலளித்தார்.

நாகராஜன் தர்மாரண்யன் என்ற அந்தப் பிராமணனிடம் கூறினார். “மகாபாக்யவானே! நீங்கள் மங்களமயமான நடத்தை உடையவர். சிறந்த சாது. நல்லவர்களை நேசிக்கிறீர்கள். மற்றவர்களை அன்போடு பார்க்கிறீர்கள். பிரம்மரிஷியே! தாங்கள் சந்திக்க விரும்பிய நாகம் நான்தான். தாங்கள் என்னை அறிவது போலவே நான் இருக்கிறேன். உங்கள் விருப்பப்படி ஆணையிடுங்கள். நான் உங்களுக்கு எந்தப் பிரியமான காரியத்தைச் செய்யட்டும்? என் மனைவி மூலம் உங்கள் வருகையின் செய்தியைக் கேட்டு உங்களைத் தரிசிக்க வந்துள்ளேன். தாங்கள் இதுவரை வந்துள்ளீர்கள் என்னும்போது, காரியம் கைகூடியே இங்கிருந்து திரும்புவீர்கள். தடையின்றி என்னை உங்களுக்கு விருப்பமான காரியத்தில் ஈடுபடுத்துங்கள். தங்கள் சிறந்த குணங்களால் நீங்கள் எங்கள் அனைவரையும் விலைக்கு வாங்கிவிட்டீர்கள். ஏன் எனில் தாங்கள் உங்களுடைய நன்மையைச் சிந்திக்காமல், என்னுடைய நன்மையைச் சிந்திக்கிறீர்கள்,” என்றார்.

தர்மாரண்யன் கூறினார்; “நாகராஜரே! நான் உங்களுடைய தரிசனத்தை விரும்பியே இங்கு வந்தேன். நான் அறியாத ஒரு விஷயத்தை உங்களிடம் கேட்க விரும்புகிறேன். நான் சுகபோகத்தில் இருந்து விலகித் தன்னிலையே நிலைத்து ஜீவாத்மாக்களின் சிறந்த கதியான பரமாத்மாவைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன். ஆனாலும் வீட்டில் பற்றுக் கொண்டு சிறிது சஞ்சல சித்தத்தோடு இருக்கிறேன். தாங்கள் புகழ் என்னும் கிரணங்கள் உடையவர். காற்றைக் குடிப்பவரே! இப்போது எனக்கு ஒரு புதிய வினா தோன்றியுள்ளது. இதற்கு விடையளியுங்கள். அதன்பின் நான் உங்களிடம் என்னுடைய காரியத்தைக் கூறுகிறேன்” என்றார்.

பிராமணனின் கேள்விக்கு நாகராஜன் சூரிய மண்டலத்தின் வியப்பளிக்கும் நிகழ்ச்சியைக் கூறுதல்

தர்மாரண்யர், நாகராஜன் பத்மனிடம் கேட்டார். “தாங்கள் சூரியனின் ஒரு சக்கரமுள்ள தேரை இழுப்பதற்காக முறையாகச் செல்கிறீர்கள். அங்கு ஏதேனும் வியப்புண்டாக்கும் விஷயத்தைத் தாங்கள் பார்த்திருந்தால் அதைக் கூறியிருளுங்கள்.” என்றார். நாகராஜன் கூறினார்.

பிரம்மன்! சூரிய பகவான் பல வியப்புகளுக்கு இடமாவார். மூவுலகத்திலும் உள்ள பிராணிகள் அனைத்தும் அவரால் தூண்டப்பட்டே தத்தம் காரியங்களில் ஈடுபடுகின்றனர். சூரியதேவனின் ஆயிரக்கணக்கான கிரணங்களை ஆஸ்ரயித்து, தேவர்களோடு, சித்தர்களும் முனிவர்களும் வாசம் புரிகின்றனர். வாயுதேவன் சூரிய மண்டலத்திலிருந்து வெளியேறி, சூரியனின் கிரணங்களைப் பின்பற்றி ஆகாயம் முழுவதிலும் பரவுகிறார். இதை விடச் சிறந்த ஆச்சரியம் வேறென்ன இருக்கும்?

பிரம்மரிஷியே! சூரிய பகவான் மக்களின் நன்மைக்காக, அந்த வாயுவை பல பாகங்களாகப் பகுத்து மழைக்காலத்தில் நீராகப் பொழிகிறார். இதைக் காட்டிலும் ஆச்சரியமானது வேறென்ன இருக்க முடியும்? சூரிய மண்டலத்தின் நடுவில் அதன் அந்தர்யாமியான சூரியதேவன் தன் ஒளியால் பிரகாசித்தவாறு எல்லா லோகங்களையும் பார்வையிடுகிறார். அதைவிட வியப்பானது வேறென்ன?

சக்ரன் என்னும் கருப்பு மேகம் ஆகாயத்தில் மழை சமயத்தில் நீரைத் தோற்றுவிக்கிறது. அது இந்த சூரியனுடையவே சொரூபம்! இதைவிட வேறு என்ன ஆச்சரியம் இருக்கும்? ‘சூரியன்’ மழைக்காலத்தில் பூமியின் மீது பொழியும் நீரை தன் கிரணங்கள் மூலம் எட்டு மாதங்களில் மறுபடி இழுத்துக் கொள்கிறார். இதைவிடப் பெரிய ஆச்சரியமான விஷயம் வேறென்ன இருக்கும்?

பிராமணரே! எந்த சூரியனின் சிறந்த தேஜஸில் சாக்ஷாத் பரமாத்மாவின் வாசம் உள்ளதோ, யாரிடமிருந்து விதைகள் தோன்றுகின்றனவோ, யாருடைய உதவியால் சராசர பிராணிகளுடன் பூமி நிலைபெற்றுள்ளதோ, யாருடைய மண்டலத்தில் முதலும் முடிவுமற்ற சனாதன புருஷோத்தமன் நாராயணன் திகழ்கிறாரோ அவரை விடச் சிறந்த ஆச்சரியமான விஷயம் வேறென்ன இருக்க முடியும்?

ஆனால் இந்த ஆச்சரியங்களை விடச் சிறந்த ஆச்சரியமான

விஷயத்தை நான் சூரியனின் உதவியால் தூய ஆகாயத்தில் என் கண்களால் பார்த்தேன். அதைக் கூறுகிறேன். ஒரு நாள் நடுப்பகல் நேரத்தில் சூரியன் உலகனைத்தையும் வெப்பம் செய்து கொண்டிருந்தார். அதேசமயம் இரண்டாவது சூரியனைப் போல ஒரு தேஜஸ்வி புருஷன் பிரகாசித்தான். அவன் தேஜஸால் உலகைப் பிரகாசிக்கச் செய்தவாறு, வானத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு சூரியனை நோக்கி முன்னேறி வந்தான். நெய் ஆஹுதியால் கொழுந்துவிட்டு எரியும் தீயைப் போல அவன் பிரகாசத்துடன் சூரியன் அருகில் வந்தான்.

அப்போது சூரிய பகவான் அவனை வரவேற்பதற்காக தன்னிரு கைகளையும் நீட்டினார். அவனும் தன் வலது கையைச் சூரியனிடம் நீட்டினான். பிறகு வானத்தைப் பிளந்து கொண்டு சூரிய கிரணங்களோடு கலந்துவிட்டான். ஒரே கூணத்தில் ஒளிக்குவியலாகி சூரியனோடு கலந்துவிட்டான். இரு ஒளிகளும் கலந்துவிட்ட அந்த சமயத்தில் எங்கள் மனத்தில் உண்மையான சூரியன் யார் என்ற ஐயம் ஏற்பட்டது. தேரில் அமர்ந்திருந்தவரா? அல்லது இப்போது வந்தவரா என்ற ஐயம் ஏற்பட்டதும் சூரிய தேவனிடம் “பகவன்! இரண்டாவது சூரியனைப்போல ஆகாயத்தைத் தாண்டிக் கொண்டு இதுவரை வந்துவிட்ட இவர் யார்?” என்று கேட்டோம்.

சூரியன் உஞ்சவ்ருத்தியால் சித்தியடைந்த முனிவரைப் பற்றிக் கூறுதல்

சூரியபகவான் தன் தேரைச் சுமந்து கொண்டிருந்த ‘பத்மன்’ என்ற நாகம் முதலியவர்களிடம் கூறினார். “இவர் அக்னியுமல்ல; அசுரனுமல்ல; நாகமும் அல்ல. இவர் உஞ்சவ்ருத்தியால் வாழ்க்கை நிர்வாகம் செய்து சித்தியை அடைந்த ஒரு முனிவர். திவ்ய தாமத்திற்கு வந்து சேர்ந்தவர். இந்த பிராமணன் பழத்தையும், காய்களையும் உண்டு, உலர்ந்த சருகுகளை மென்று நீர், அல்லது காற்றைப் பருகி வாழ்ந்தவர். எப்போதும் உறுதியுடன் தியானத்தில் ஈடுபட்டவர்.

இந்தச் சிறந்த பிராமணர் சம்ஹிதையுடன் மந்திரங்கள் மூலம் பகவானைத் துதித்தவர். இவர் சொர்க்கம் அடையச் சாதனை செய்தவர். அதனால் சொர்க்கத்திற்குச் சென்றுள்ளார். நாகராஜா! இந்த பிராமணன் சங்கமின்றி லௌகிக விருப்பங்களைத் தியாகம் செய்தவர். எப்போதும் உஞ்ச, மற்றும் சில வ்ருத்தியால் கிடைத்த அன்னத்தையே உண்டவர். எப்போதும் எல்லாப் பிராணிகளின் நன்மையில் ஈடுபட்டவர். இத்தகைய மக்களுக்குக் கிடைக்கும் உத்தமமான கதியைத் தேவர்களும், கந்தர்வர்களும், அசுரர்களும், நாகர்களும் கூடப் பெற முடியாது” என்று கூறினார்.

பிராமணரே! சூரிய மண்டலத்தில் உஞ்சவ்ருத்தியில் சித்தி பெற்ற அந்த மனிதன் விருப்பப்படி சித்த கதியை அடைந்ததே எனக்கு ஆச்சரியமாகத் தோன்றியது. தர்மாத்மாவான அவன் இப்போது சூரியனோடு சேர்ந்து உலகம் முழுவதையும் வலம் வந்து கொண்டிருக்கிறான்” என்று பத்மநாகம். தர்மாரண்யர் என்ற பிராமணனிடம் சூரிய மண்டலத்தில் தான் கண்ட ஆச்சரியமான விஷயத்தைக் கூறியது.

பிராமணன் உஞ்சவ்ருத்தியைக் கடைப்பிடிக்க எண்ணி நாகராஜனிடம் விடை கேட்டல்

பிராமணன் நாகராஜனிடம் கூறினார்; நாகராஜா! இது வியப்புண்டாக்கும் விஷயம் என்பதில் ஐயமில்லை. தாங்கள் என் மனத்திலுள்ள விஷயத்திற்கு அனுகூலமாகப் பேசி எனக்கு வழி காட்டியுள்ளீர்கள். நாகராஜனே! உங்களுக்கு நன்மை உண்டாகட்டும். இப்போது நான் இங்கிருந்து சென்று விடுவேன். நீங்கள் என்னை ஏதாவது பணியில் நியமிக்க வேண்டும் என்றால் என்னை ஸ்மரணம் செய்யுங்கள்.” என்றார்.

நாகராஜன் அவரிடம், நீங்கள் உங்கள் மனத்தில் உள்ள விஷயத்தை இன்னும் கூறவே இல்லை. ஆனால் செல்கிறேன் என்கிறீர்கள். தாங்கள் எதற்காக இங்கு வந்தீர்கள்? என்னால் உங்கள் காரியம் நிறைவேறும் என்றால் அது நிறைவேறிய பின் என் அனுமதியுடன் நீங்கள் செல்லுங்கள். என்னிடம் அன்பு கொண்ட நீங்கள் மரத்தின் கீழ் அமர்ந்த வழிப்போக்கனைப் போல என்னைப் பார்த்ததும் சென்றுவிடுவது உசிதமல்ல. நான் இருக்கும்போது உங்களுக்கு எந்த விஷயத்தில் கவலை உள்ளது?” என்று கேட்டார்.

பிராமணன் அவரிடம் கூறினான்; ஆத்மஞானியான நாகராஜனே! தாங்கள் கூறியது முற்றிலும் உண்மை. நான், தாங்கள், பிராணிகள் அனைவரும் யாரில் நிலைத்துள்ளோமோ அவனே தாங்களாவீர். அவனே நானாவேன். நான் யாரோ அவனே நீங்களும் ஆவீர். எனக்குப் புண்ணியம் சேகரிக்கும் விஷயத்தில் ஐயம் ஏற்பட்டிருந்தது. எந்த சாதனையைப் பின்பற்றுவது என்று என்னால் தீர்மானிக்க இயலவில்லை. ஆனால் இப்போது அந்த ஐயம் விலகிவிட்டது. சாதுவே! நான் இப்போது என்னுடைய விருப்பமான மேன்மை வெற்றிடைய உஞ்சவ்ருத்தியையே கடைப்பிடிப்பேன். உங்கள் மூலம் என் ஐயம் தீர்ந்தது; என் காரியம் நிறைவேறிவிட்டது. உங்களுக்கு நன்மை உண்டாகட்டும். இப்போது உங்கள் அனுமதியுடன் நான் விடைபெறுகிறேன்.” என்று கூறித் தன் இடம் சென்றார். இவ்விதம் நாரத மகரிஷி இந்திரனுக்கு உஞ்சவ்ருத்தி பிராமணனின் கதையை விவரித்தார்.